

Chân nhân không lộ tướng

Editor

LaLa_hbm

Song Nhã

Dienvi2011

mèo
mặt
tò
thích
ăn
cá

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2: Không Tâm Thường</u>
<u>Chương 3: Mỹ Nam</u>
<u>Chương 4: Tên Nam Nhân Kia Họ Lục</u>
<u>Chương 5: Bội Nhọ</u>
<u>Chương 6: Lên Đường</u>
<u>Chương 7: Bị Đá Xuống Sông</u>
<u>Chương 8: Nữ Tử Áo Đen</u>
<u>Chương 9: Âm Hồn Không Tan</u>
<u>Chương 10: Liên Tục Gặp Phiền Phức</u>
<u>Chương 11: Có Người Thương</u>
<u>Chương 12: Thấy Rất Quen</u>
<u>Chương 13: Chia Tay Lúc Không Vui</u>
<u>Chương 14: Chạy Trốn</u>
<u>Chương 15: Lệnh Truy Nã</u>
<u>Chương 16: Phủ Lục Tướng Quân</u>
<u>Chương 17: Thật Nguy Hiểm</u>
<u>Chương 18: Cố Gắng Chém Gió</u>
<u>Chương 19: Gặp Xui Xẻo</u>
<u>Chương 20: Nhờ Người Giúp Đỡ</u>
<u>Chương 21: Thương Lượng</u>
<u>Chương 22: Tranh Cãi</u>
<u>Chương 23: Sao Lại Là Người</u>
<u>Chương 24: Bị Đùa Giỡn</u>
<u>Chương 25: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ</u>
<u>Chương 26: Ân Oán Trước Đây</u>
<u>Chương 27: Bị Bắt</u>
<u>Chương 28: Bị Khi Dễ</u>
<u>Chương 29: Lục Tam</u>
<u>Chương 30: Nhắc Lại Hôn Ước</u>
<u>Chương 31: Bàn Tay Ai</u>
<u>Chương 32: Cứu Người</u>
<u>Chương 33: Ân Cứu Mạng</u>
<u>Chương 34: Lại Đánh Người</u>
<u>Chương 35: Đá Kịch</u>
<u>Chương 36: Ý Nghĩ Kỳ Lạ</u>
<u>Chương 37: Kéo Quàn</u>
<u>Chương 38: Đại Bát Quái</u>
<u>Chương 39: Huyền Náo</u>
<u>Chương 40: Tính Kế</u>
<u>Chương 41: Tướng Phu Thê</u>
<u>Chương 42: Nửa Đêm Kinh Hồn</u>
<u>Chương 43: Thoát Hiểm</u>

Chương 44: Bị Bán
Chương 45: Bụng Dạ Khó Lường
Chương 46: Ai Chọc Giận Người
Chương 47: Tối Cửa Cầu Hôn
Chương 48: Hôn Phu Hôn Thê
Chương 49: Mục Đích
Chương 50: Ghen
Chương 51: Bà Mỗi Chết
Chương 52+1: Thẹn Thùng (P1)
Chương 52+2: Thẹn Thùng (Hoàn)
Chương 53: Bị Tập Kích
Chương 54: Vấn Đề Hôn Sự
Chương 55: Ba Chọn Một
Chương 56: Nụ Hôn Đầu
Chương 57: Nói Xấu
Chương 58: Cao Da Chó
Chương 59: Luyện Công
Chương 60: Cách Đối Phó
Chương 61: Coi Chờng
Chương 62: Khóc
Chương 63: Không Biết Xấu Hổ
Chương 64: Thổ Lộ Trước Mặt Mọi Người
Chương 65: Chặn Đường
Chương 66: Ghen
Chương 67: Vấn Đề Giải Được
Chương 68
Chương 69: Phương Tâm Luân Hãm*
Chương 70: Hữu Hộ Pháp
Chương 71: Theo Ta Trở Về
Chương 72: Bị Gả
Chương 73: Tân Hôn Đại Hi
Chương 74: Động Phòng Hoa Chúc
Chương 75: Hồi Môn
Chương 76: Gả Sai Người
Chương 77: Cố Gắng
Chương 78: Tranh Cãi
Chương 79: Bại Lộ
Chương 80: Oán Phu
Chương 81: Một Chút Trừng Phạt
Chương 82: Có Thai
Chương 83: Kết Cục (1)
Chương 83+2: Kết Cục (2)

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 1

"Buồn cười, Lục gia thật là khinh người quá đáng!" Lúc này, râu Cỗ lão gia vểnh lên, lông mày cũng theo đó mà nhướn lên, hai tròng mắt trợn trừng trừng như muốn rơi ra ngoài, thật là dọa người.

Hạ nhân đứng ở ngoài cửa, nghe thấy tiếng động mà giật mình, thấy tình hình không ổn, vội vàng chạy đi mời phu nhân tới dập lửa.

Chỉ trong chốc lát, một vị phụ nhân liền xuất hiện, khuôn mặt trái xoan, phong thái diễm lệ vội vàng chạy tới, cho hạ nhân lui ra, một mình đi vào thư phòng.

"Lão gia, chuyện gì khiến ông tức giận đến vậy?" Vừa vào thư phòng, Cỗ phu nhân liền thấy một đồng hồ độn trên mặt đất cùng với vẻ mặt nổi giận của trượng phu, mà nàng lập tức nhăn lại, đi tới đỡ tay hắn, lo lắng hỏi.

"Phu nhân, nàng xem đi!" Cỗ Phong Niên đưa cho thê tử bức thư suýt bị hấn xé rách, sau đó cầm một hòn đá, cố gắng lắm mới có thể nhìn ra là chữ "Cỗ" được khắc xiêu xiêu vẹo vẹo trên đó, giận dữ nói, "Lục gia nói Thường nhi không trong sạch, bôi nhọ gia phong* Cỗ Gia, cố ý từ hôn, vừa rồi, quân gia nhà bọn họ tới cửa đem thư do chính Lục lão gia tự tay viết, ngay cả tín vật kết thân năm đó cũng đều đem trả lại!"

*gia phong: nề nếp gia đình

Việc hứa hôn hơn mười năm trước là tình nghĩa chiếm hơn phân nửa, lúc đó Cổ Phong Niên chỉ là một tiểu tử nghèo, lúc say rượu tai nóng là lúc vừa nghe cùng hãn có tình huynh đệ, muốn cùng hãn kết thân, khiến hãn mừng đến mức đồng ý luôn.

Kích động lục lợi khắp người nhưng không tìm được vật gì tương xứng cho việc kết thân, hai người đành để lúc nào bàn bạc lại, sau vô số lần bọn họ chiến đấu anh dũng, tắm không biết bao nhiêu máu của kẻ thù, đánh lui vô số quân địch, bọn họ dùng vật tràn đầy kỷ niệm, có ý nghĩa quan trọng đối với họ trên chiến trường làm tín vật, lấy hòn đá sáng mà nhẵn, dưới ánh mắt lờ đờ say rượu, họ dùng chuỷ thủ, xoay tay bảy lần, khắc ở mặt trên viên đá tám nét nguệch ngoạc của chữ "Cổ".

Từ xưa đến nay, không có điều luật nào nói hòn đá không thể làm tín vật kết thân đúng không? Bởi vậy, Cổ Phong Niên liền lấy hòn đá làm "dấu hiệu đặc biệt", là tín vật kết thân đưa cho Lục gia.

Mà năm đó, của cải của Lục lão gia rất phong phú, nhưng lúc hành quân đánh giặc, cả người không có vật nào dư thừa, rối rắm cả buổi, cuối cùng đau lòng lấy ra vật có giá trị nhất trên người - - cây lược Mộc Đào, cây lược Mộc Đào là đồ hãn lấy trộm của ái thiếp trước đêm đánh trận nhằm an ủi bản thân, vốn không muốn đưa, nhưng ai bảo bọn họ đều uống say? Đầu nóng lên, vì thể hiện sự khác biệt của chiếc lược Đào Mộc này so với lược trên thế gian, Lục lão gia bèn giơ bàn tay to bẻ gãy vài cái răng trên cây lược thân yêu, vì vậy, sau một lượt bị giày vò, cây lược được Lục gia đưa cho Cổ gia làm tín vật kết thân.

(editor: éc....kết thân bằng đá nhặt ven đường vs lược mất răng...)

"Nói: giữa thanh thiên bạch nhật Thường nhi cùng nam tử...ôm ấp?" Cổ phu nhân xem xong thư, không thể tin nổi, nhìn sắc mặt xanh mét của trượng phu, nghi ngờ mình hoa mắt, lại một lần nữa nhìn chữ trên bức thư, kết quả

chứng minh, những chữ nàng nhìn được cũng vẫn là những chữ vừa này nàng đã xem, chính là thứ từ hôn, lý do là nữ nhi Cố Thường của bọn họ dân oa đăng phụ, Lục gia không thể cho nàng dâu như vậy vào cửa!

"Nhưng mà, Thường nhi của chúng ta ngoại trừ thích sờ mó một ít độc dược, thuốc mê, lôi ra để dọa người, thì có chỗ nào không chứ? Lớn như vậy nhưng cả tay nam tử trẻ tuổi nó cũng chưa được sờ, thì sao mà ôm ôm ấp ấp được!" Cố Phong Liên thở gấp, giọng nói vang dội, thân hình cao lớn, mặt vuông chữ điền, mắt to như chuông đồng, khi trợn lên có thể khiến người nhát gan sợ tới mức nhũn cả chân.

Cố phu nhân tính tình không tốt, nghe vậy đem thư vò thành cục, dùng sức ném bỏ, tức giận nói: "Mấy năm nay, trước mặt hoàng đế, Lục gia trở thành tâm phúc thì càng ngày càng khác trước, chẳng nhẽ cảm thấy hai nhà chúng ta không môn đăng hộ đối nên không muốn cưới Thường nhi! Nói thẳng ra là nhà họ không muốn cưới, chẳng nhẽ Cố Gia chết cũng bám lấy bọn họ hay sao? Lấy chuyện trong sạch của con gái chưa chồng để nói, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do! Rốt cục, ta cũng hiểu cái gì gọi là đề tiện vô sỉ, cái gì gọi là đổi trắng thay đen!"

Tức giận sinh độc ác, sau khi mắng chửi, tay Cố phu nhân đập mạnh lên bàn, ngay tức khắc, trên bàn hiện rõ hình một bàn tay xinh đẹp.

Chiếc bàn này được Cố Phong Niên dùng nhiều tiền thuê người làm, chất lượng so với bàn thường hiển nhiên là tốt hơn nhiều, chẳng may nữ chủ nhân cho một đòn Thiết Sa Chưởng, thì cái bàn sớm vụn.

Cố phu nhân cũng không phải người thường, lúc trẻ, nàng đã vào giang hồ, công phu vô cùng tốt, năm đó ở trên giang hồ, tiếng tăm vô cùng lớn, được mọi người gọi là "Nhện độc".

Cố Phong Niên thấy bàn tay mình âu yếm để lại dấu vết trên bàn, đau lòng

nháy nháy mày ba lần, dựng lông mày lên mà không dám trách cứ, ôm phu nhân cách xa bàn học, đỡ ngồi trên ghế an ủi: "Phu nhân đừng để mình tức giận, nhà họ Lục là quan to nhất phẩm nhưng họ Cố nhà ta cũng không phải dễ chọc! Chuyện khuê nữ không thể để như vậy được, ta sẽ vào kinh tìm bọn họ tính sổ!"

Nghe vậy, khoé mắt Cố phu nhân nhú lại, tức giận đập cho trượng phu một phát: "Năm đó, ai cho chàng đem nữ nhi đi

định thân lung tung? Còn lấy hòn đá làm tín vật trao đổi với súc sinh nhà họ Lục, có người cha nào như chàng đem việc hôn nhân của nữ nhi ra làm trò đùa không hả? Ta cảnh cáo họ Cố nhà chàng, nếu làm cho khuê nữ của ta trở thành trò cười, không gả đi được, ta không để yên cho chàng đâu!"

"Chuyện này đã giải thích bao nhiêu lần rồi, năm đó không phải là do uống say..." Cố Phong Niên chột dạ, lau mồ hôi trên trán, không dám nhìn phu nhân, việc hôn nhân của nữ nhi. hắn thật sự đuối lý, đã qua bao nhiêu năm, hắn cũng không dám nói cho ai ngoài Lục gia, tín vật kết thân lại là một hòn đá, quá xấu mặt!

Kể cả hai nhà cùng đi ăn xin cũng không bao giờ dùng hòn đá là tín vật định thân cho nữ nhi? Ít nhất cũng phải là cái chén vỡ cơ? Biết vậy thì đã chẳng làm!

Nếu như thuận lợi trở thành thông gia với Lục gia, hắn có thể giúp nữ nhi chọn ra một vị hôn phu có bộ dáng đẹp, gia thế tốt, có thể tự hào mà nói: "Hòn đá thì sao? Đừng vì ta có cái đầu nhỏ, trời sinh hòn đá ra ắt sẽ có chỗ cần dùng thôi!", chuyện bây giờ còn lớn như vậy...

Cố phu nhân lại đập cho Cố Phong Niên phát nữa, vẫn còn chưa hết giận, lại nhéo lia lịa trên cánh tay, trách móc: "Việc này chàng đi xử lý đi, nếu Lục gia không cho chúng ta câu trả lời thỏa đáng, chúng ta liền kiện lên Hoàng

thượng! Bảo bối khuê nữ của ta không thể mặc cho bọn họ dẫm đạp!"

"Việc này đương nhiên rồi" Chịu đựng đau đớn, Cố Phong Niên lớn tiếng cam đoan, nheo mắt lại, "Ta- Cố Phong Niên, tuy rằng đã bỏ quan đi theo buôn bán, nhưng Cố Gia bảo của ta cũng không phải là con kiến mặc cho người ta bóp, phải biết rằng ngựa chiến của Khang Triều đều lấy từ Cố Gia, Lục gia mang binh đi đánh giặc, nếu như trên chiến trường không có ngựa tốt thì cũng bị chém đầu thôi! Chỉ bằng việc ấy thôi, trước mặt Cố gia, Lục gia cũng đừng mơ tưởng dùng mũi mà nhìn người!"

Cố phu nhân nheo mắt suy nghĩ, một lát sau nói: "Không thể nhẫn nhịn như vậy được, ta theo chàng cùng Thượng Kinh, nghĩ lại, bao nhiêu năm thiếp chưa hạ độc với người khác rồi nhỉ ? Giờ cũng là lúc làm nghề của mình rồi."

Nghe vậy, Cố Phong Niên run rẩy, há miệng thở dốc, lời phản đối cuối cùng trở thành: "Tuỳ nường tử quyết định!"

Chuyện người Lục gia tới Cố Gia từ hôn không tới một ngày đã truyền đi khắp nơi, vì vậy, buổi tối, Cố Thường đã nghe được chuyện này, khi đó nàng đang suy nghĩ làm cho người ta không hề cảm nhận sâu sắc được tình huống rằng nanh đột nhiên rụng xuống thì phải uống thuốc gì cho hợp.

"Tiểu thư, người còn có tâm trạng nghĩ đến độc dược à? Trời sắp sập xuống kìa!" Tiểu nha hoàn Lục Đậu chạy tới, vẻ mặt cầu xin chỉ tiểu thư đang nghịch đồng dược thảo, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cố Thường liếc xéo nha hoàn gấp đến độ sắp chết một cái, rất giống khuôn mặt diêm lệ của Cố phu nhân, không chút khổ sở cùng tức giận, chậm rãi nói: "Bao nhiêu tuổi rồi mà nhiều chuyện vậy hả? Không biết tiểu thư nhà

người ước gì không phải gả đi à? Lục gia đến từ hôn quá hợp ý ta, ta còn định ngay đêm trước khi thành thân bỏ nhà đi kia kìa."

"Tiểu thư! Nữ tử bị từ hôn là chuyện động trời đó!" Lục Đậu gấp đến độ dậm chân, hận không thể đem thảo dược trước mắt đốt sạch.

"Đừng có trừng mắt nữa, càng trừng càng giống khối đậu." Tâm trạng Cố Thường rất tốt, trêu ghẹo đôi mắt tròn tròn, dáng người cũng tròn tròn của nha hoàn.

Đặt cho nàng ta cái tên Lục Đậu cũng bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, nàng cảm thấy đôi mắt nha đầu kia tròn tròn giống cây đậu, cái đầu thấp còn béo, dáng người cũng giống quả cầu, lúc đó lại mặc quần áo màu xanh, vì thế liền đặt tên cho nàng ta là Lục Đậu.

Trong bóng đêm, thấy Lục Đậu với đôi chân nhỏ nhắn, ngăn ngắn chạy tới, suýt nữa nàng còn tưởng mình hoa mắt, cho rằng đó là chân của trái dưa hấu.

"Tiểu thư!" Lục Đậu bị trêu ghẹo đến mức

chẳng còn hơi mà giận dỗi, nàng ta tức giận chuyện Lục gia từ hôn, thấy tiểu thư nhà mình vẫn còn thoải mái nhàn nhã liền biết nàng còn chưa biết chuyện, Lục Đậu cắn chặt răng, hạ quyết tâm nói, "Tiểu thư có biết Lục gia lấy lý do gì từ hôn không?"

"Hả? Không phải vì địa vị Cố Gia thấp, Lục gia muốn cưới nữ nhi Quan Gia lên từ hôn hả?" Lục Thường kinh ngạc thả thảo dược trong tay xuống, nhìn nha hoàn còn gấp tức mức suýt chút nữa thì quỳ xuống.

"Đương nhiên không phải rồi! Quản gia nhà họ Lục nói hẵn cùng với Lục Tam thiếu gia sau khi xong việc ở huyện, lúc quay trở về thì chính mắt nhìn thấy tiểu thư ở ven sông, cùng với một nam nhân, quần áo không chỉnh tề,

làm chuyện cầu thả, không biết hổ thẹn, Lục gia tuyệt đối không cho phép cười nữ nhân có phẩm hạnh không đoan chính vào cửa, đó chính là lý do từ hôn." Lục Đậu đem chuyện khiến nàng ta ghen cả nửa ngày kể sạch, nói xong cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng lại có chút bất an, tính khí tiểu thư nhà mình ...

"Cái gì? !" Bỗng nhiên, Cố Thường đứng bật dậy, mắt phượng trợn lên, "Người nói thật không? Quảng gia nhà họ Lục thật sự nói như vậy?"

"Tất nhiên là thật, lão gia tức giận đến mức sai người chặt luôn chân quản gia nhà họ, ném ra cổng chính, lão gia phu nhân đều rất tức giận, muốn lên kinh thành độc chết cả nhà họ Lục kìa!"

Cố Thường nghe vậy vỗ tay, nheo mắt lại, nghiêng răng cười lạnh: "Bản cô nương cũng rất tức giận, độc chết cả nhà họ Lục là chuyện tốt, sao có thể thiếu ta chứ!"

Mí mắt Lục Đậu giật giật, đôi mắt lộ ra hoảng sợ: "Tiểu thư, Lục lão gia Nhất Phẩm đại tướng quân, rất được thánh thượng coi trọng, nếu bị độc chết, trong cơn giận dữ, hoàng thượng sẽ không tru di cửu tộc Cố Gia chứ?"

Câu nói cuối cùng mang theo tiếng khóc nức nở, Lục Đậu vô cùng hối hận vì cái miệng nhanh nhẩu của mình, trước mặt tiểu thư, không ai dám nói xấu Lục gia, nàng ta sao có thể không nhin mà lại nói ra chứ? Sau này tiểu thư có biết thì cũng là chuyện sau này mà.

"Ngu ngốc, không lén lút hạ độc hả? Nhà ai làm chuyện xấu còn dám khua chiêng gõ trống cho mọi người đều biết hả?" Cố Thường nhìn nha đầu ngu ngốc, tránh mắt nha hoàn đầu óc tối tăm, mỗi lần nói chuyện với Lục Đậu, nàng đều có cảm giác trí tuệ của bản thân vô cùng ưu việt.

(editor: ừ việt!!!!!! =)))

Mắt Lục Đậu nháy nháy, nhìn vẻ mặt khinh bỉ của tiểu thư, nhỏ giọng hỏi: "Nhưng mà sau chuyện người bị từ hôn, ai cũng đều biết đến Cố Gia có thù oán với Lục gia, Lục gia gặp chuyện không may chẳng lẽ triều đình không nghi ngờ chúng ta đầu tiên?"

Lần này đối lại là Cố Thường trợn mắt nhìn Lục Đậu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Lục lão gia mang binh nhiều năm, trên tay nhuộm máu vô số người, kẻ thù ở khắp nơi, nào đó hít vào một hơi, mọi người cũng chỉ nghĩ là ai đó chết dưới ngựa chiến của hãn bào thù thôi, làm sao lại nghĩ đến chúng ta chứ? Chẳng nhẽ người khinh thường bản lĩnh của ta và mẹ ta hả? Chúng ta như muốn độc chết ai còn để cho người khác nhìn ra à? !"

Có lý, Lục Đậu nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân suốt ngày lo bò trắng răng, phu nhân đúng là lợi hại đến ngay cả hán tử Thiết Tranh Tranh mà lão gia chờ cũng dám đắc tội, cuối cùng khuôn mặt tươi sáng trở lại, vượt mông ngựa nịnh nọt: "Tiểu thư thật thông minh, nô tì vô cùng bội phục."

"Còn cần người nói sao, ai cũng gốc giống như người à?" Cố Thường hừ nhẹ, phất tay ra lệnh, "Đem thảo dược cất hết đi, ta đi tìm cha mẹ bàn bạc chuyện quan trọng."

Bị ghét bỏ, Lục Đậu uất ức, cong miệng lên, bất mãn nhìn tiểu thư nhà mình, khẽ nói thầm: "Đi theo người không thông minh như tiểu thư, nha hoàn không gốc mới lạ."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 2: Không Tâm Thường

Editor: Vivi

Nhắc tới Cổ Gia bảo, một chút cũng không bình thường, tiếng tăm vô cùng lớn. Trong thiên hạ mọi người đều biết, lúc cảm kích còn có thể giơ ngón cái lên khen ngợi vài câu.

Người ta nói chuyện say sưa về Cổ Gia Bảo, chuyện thứ nhất là hơn mười năm trước, Cổ Phong Niên làm nên công trạng, là lúc tiền đồ vô cùng rộng mở, bất ngờ từ quan rời kinh về nuôi ngựa, hành động này khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng khó tin, chỉ nghe nói lái thương năm mơ cũng muốn được làm quan, chưa từng thấy tên ngốc nào làm quan thì không thích lại thích chạy đi buôn bán.

Cổ Phong Niên chính là một tên "mũ ngốc",

sau khi hãn từ quan rất nhiều người chờ nhìn thấy hãn bị chê cười, kết quả hãn lại khiến mọi người thất vọng, trong mấy năm gần gũi, với thực lực của mình, hãn khiến những người muốn chế giễu được mở rộng tầm mắt, Cổ Gia bảo nuôi ngựa tốt nhất thiên hạ, bạc được thống kê nhiều vô kể, làm cho đám người đó ky tức đỏ cả mắt.

Lúc đó, đối với sức mạnh của Cổ Gia bảo, triều đình cực kỳ coi trọng, vì thế tuy rằng Bảo chủ Cổ Gia bảo không có thân phận gia đình nhà quan, mang phận dân thường nhưng lại được hưởng đãi ngộ cùng vinh hiển của

người làm quan.

Không chỉ như thế, trong Cổ Gia bảo nội có rất nhiều người đi theo Cổ Phong Niên đánh giặc, người nào cũng có bản lĩnh, huấn luyện ra những người có tài nghệ phi phàm, bởi vậy, ngày ngày, cái trại ngựa không chỉ vơ tiền, còn nuôi dưỡng những người có bản lĩnh lợi hại, sức lực mạnh mẽ phi phàm, người ta nuôi ngựa để bán mã nhiều lắm cũng chỉ được gọi là cái trại ngựa, nhưng danh hào Cổ Gia vang dội khắp nơi, được dân chúng gọi là Cổ Gia bảo.

Nhưng khiến mọi người nói nhiều nhất nhất lại là Cổ Phong Niên và phu nhân của hắn□□, năm đó, một người là chỉ là tên lính bình thường, nhiệt huyết sôi trào muốn bảo vệ quốc gia, còn người kia lại là một Nữ Ma Đầu, chỉ nghe nói thôi cũng đã khiến cho người trên giang hồ sợ mất mật, những người xung quang cũng vô cùng ngạc nhiên khi thấy hai người họ kết duyên cùng nhau, qua bao nhiêu năm vẫn đảm thắm không phai.

"Ai nói Cổ bảo chủ chung tình, ta thấy đều là lũ vô tích sự, hễ sợ thì có, đi tìm nữ nhân khác chắc chắn sẽ bị phu nhân của hắn vốc cho nằm độc chết ngay!"

"Cũng không phải đâu, ai chẳng biết dung mạo Cổ phu nhân diễm lệ vô cùng! Năm đó nàng ta là mỹ nữ đệ nhất trên giang hồ, biết không hả? Bây giờ chẳng những không già đi mà còn thêm nét phong tình, ý vị. Thê tử đẹp như vậy, nữ nhân nhan sắc bình thường sao có thể lọt vào mắt Cổ bảo chủ đây hả?"

"Ta nghĩ chắc là Cổ phu nhân phải hạ được gì lên trượng phu thì mười mấy năm qua, Cổ bảo chủ mới một mực chung tình với nàng ta như vật chứ, hừ, ai chẳng biết nàng ta nghiên cứu được vật rất giỏi, nói không chừng nàng ta có thể điều chế ra loại dược khiến nam nhân chung thủy một đời thì sao?"

"Các người nói cũng không đúng, ta lại nghĩ như thế này ..."

Bất cứ nơi đâu, chuyện vợ chồng Cố Gia cũng đều có người bàn tán, hơn mười năm qua, chuyện hai vợ chồng họ vẫn ân ái như xưa được mọi người nói đi nói lại, cái gì cũng nói, ai cũng đều thấy mình nói đúng, xảy ra tranh chấp, ai tính tình nóng cũng đều điều này mà đánh nhau.

Thực ra, nếu như hỏi Cố Thường, vì sao cha nàng đối với nường tốt như vậy, chắc chắn nàng sẽ tự hào trả lời rằng: vì mẹ nàng được gọi là "Nhện độc", nên chẳng sợ có người quỳ xuống, cầm gia tài bạc vạn tới, đem nữ nhân đặt lên giường cha nàng, bởi làm gì có ai dám đồng ý, khuôn mặt ai mà không hoảng hốt, sợ hãi, nếu không cầu xin đối phương tha cho nàng thì mới lạ.

Những năm qua, Cố Phong Niên đều giữ mình trong sạch, hiển nhiên là chẳng có nữ nhân dám dám cận hãn đâu, có lần hai cha con Cố Thường ra ngoài, nàng nhìn thấy tận mắt một nữ tử vô ý đụng vào cánh tay Cố Phong Niên, ngay lập tức, nàng ấy sợ tới mức giống như là đụng phải quỷ, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu ngay tại chỗ...

Người xưa có câu: Dạy con từ thuở còn thơ.

Cố phu nhân rất có tầm nhìn xa trông rộng, ngay từ lúc nữ nhi bảo bối biết đi đã dạy cho Cố Thường một "chân lý": Muốn giữ chặt trượng phu của con, phải làm cho các nàng sợ tới mức cướp

cũng không dám cướp,

phương pháp nhanh nhất hiệu quả nhất đó là phải có thủ đoạn hạ độc cao siêu.

Quả đúng là "phong cách của con nhện", kết quả của phương pháp giáo dục là một chút kỹ năng cầm kỳ thi họa, Cố Thường cũng chả có, nhưng

riêng việc dùng độc, có thể nói là trò giỏi hơn thầy.

Cho dù độc được, mê được phức tạp, cao cấp tới đâu, chỉ cần nghĩ ra được nòng nhất định sẽ điều chế ra nó.

Khi Cố Thường đi lên nhà chính, thì thấy mắt Cố phu nhân hồng hồng, đau lòng khóc nức nở, đứng bên cạnh thê tử, Cố Phong Niên vừa an ủi lại vừa nhú mi, thở dài.

"Cha, nương, hai người sao vậy?" Mười năm không qua, chưa từng thấy mẫu thân khóc, bỏ vậy, vừa đi vào cửa, Cố Thường đã bị dọa, vội đi tới ngồi cạnh Cố phu nhân, ôm cánh tay nàng hỏi, "Nữ nhi bị oan khiến nương đau lòng ă? Việc nhỏ ấy không đáng giá khiến nhà ta khổ sở đâu, miệng bọn họ đúng là bị hỏng mới dám vu oan cho người tốt? Chúng ta vào kinh đi hạ độc cho bọn họ câm luôn đi!"

Cố phu nhân lắc đầu, vẻ mặt phức tạp nhìn cố Thường, há miệng như muốn nói, lại khiến cho nước mắt rơi, che miệng lại khóc nức nở.

"Nương..." Cố Thường ngơ ngác, vừa nãy, ánh mắt mẫu thân nhìn nàng sao xót xa đến vậy, cảm giác rất lạ, giống như là nhìn xuyên qua nàng nhưng lại nghĩ tới người khác vậy.

"Haiz...." Cố Phong Niên thương xót nhìn nữ nhi ngơ ngác chưa hiểu gì, muốn nói lại thôi, "Cha cùng nương con nghỉ ngơi..."

"Đừng nói lung tung." Cố phu nhân ngắt lời trượng phu, lau nước mắt xoa tay Cố Thường an ủi, "Lục gia không cưới con là tổn thất của bọn họ, Cố gia của chúng ta cũng không gặp gỡ bọn họ nữa, dựa vào thân phận đại tiểu thư của Cố Gia, nương không tin không gả được lão tam nhà ta cho một nam nhân tốt! Một thời gian nữa, chúng ta lại đi Kinh Thành xử lý Lục gia, lúc này

còn có việc quan trọng phải làm, ta cùng cha con muốn đi huyện ven sông một chuyến."

Cố Thường lại càng lơ mơ, mở to mắt nghi nhìn nương đang đau lòng, được tý lại quay sang nhìn cha đang đầy tâm sự, không hiểu thắc mắc: "Rốc cục xảy ra chuyện gì vậy? Đáng nhẽ hai người phải phi lên Kinh Thành trút giận cho con chứ? Sao lại muốn đi huyện ven sông? Chuyện này cùng với việc nương khóc có liên quan gì à?"

"Việc này ta với cha con chỉ nghi ngờ thôi, không nói cho con biết vội, chờ chúng ta đi huyện ven sông, tìm được người chúng ta muốn tìm, sau đó sẽ nói cho con." Cố phu nhân trả lời như vậy.

Cố Thường rất hiểu con người của nương nàng, nương không muốn nói thì có ép cũng không được, bởi vậy, dè thắc mắc của mình lại, không hỏi thêm nữa.

"Chuyện quản lý cha con đã bàn giao cho người dưới xong rồi, hai ngày nữa, đệ đệ con sẽ theo đàn ngựa bên kia về nhà, sáng sớm mai, ta cùng với cha con sẽ đi, chắc là sẽ đi khá lâu mới về, con ở nhà phải ngoan, biết không?" Nói chuyện quan trọng, Cố phu nhân cũng không khóc nữa, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

"Dạ, biết ạ." Cố Thường cúi đầu ngoan ngoãn đáp, nhưng thực tế thì đôi mắt đã bắt đầu đảo loạn lên rồi, mỗi lần nghĩ không mãi không ra chuyện gì đó, Cố Thường đều có biểu hiện như vậy.

Không ai hiểu nữ nhi bằng bọn họ, Thấy Cố Thường nghe lời như vậy, hai vợ chồng Cố Phong Niên nhìn nhau, trong mắt đối phương đều hiện lên sự bất đắc dĩ, nhưng lại không biết làm sao, là do bọn họ sai trước mà.

"Thường nhi, con còn nhớ vì sao chúng ta đặt cho con tên này không?" Cố

Phong Niên hỏi.

"Dạ, nhớ." Cố Thường ngẩng đầu, nói một cách bình tĩnh, "Năm đó, nương sinh đôi, người xưa có câu 'người dựa vào quần áo, ngựa dựa vào yên cương', cha mẹ muốn hai tỷ muội chúng con không cần dựa vào quần áo cũng có thể đẹp như thiên tiên, liền đặt tên cho tỷ tỷ là Cố Y, con là Cố Thường. Đáng tiếc tỷ tỷ bạc mệnh, năm tỷ ba tuổi, không may rơi xuống núi mà mất."

Nghe vậy, mắt Cố phu nhân lại đỏ lên, không nhịn được lại che miệng khóc.

Đôi mắt Cố Phong Niên mắt cũng phấp phấp, hai tay nắm chặt lại.

"Cha, nương, con xin lỗi, con không nên nhắc tới tỷ tỷ." Cố Thường thấy cha mẹ đau lòng, tự trách mình, ánh mắt nàng cũng đỏ, đối với tỷ tỷ sinh đôi của mình, nàng không có chút ấn tượng nào cả, chuyện lúc ba tuổi nàng cũng không nhớ rõ, đối với chuyện của tỷ tỷ, nàng chỉ biết ba tuổi thì tỷ tỷ mất, những chuyện khác đều không nhớ rõ, bởi vì đối với Cố Gia bảo, Cố Y là điều cấm kỵ, tất cả mọi người đều cố gắng không nhắc tới, e sợ chạm tới nỗi đau của vợ chồng Cố Phong Niên, cho nên nàng biết rất ít, không nghĩ tới hôm nay cha tự nhiên lại hỏi nàng chuyện đó.

"Không trách con, là do cha nhắc tới trước, con à, số mệnh tỷ tỷ con thật khổ, chúng ta nợ tỷ con nhiều lắm..." Cố Phong Niên nói xong liền quay người đi, ngẩng đầu nhìn trời thật lâu, không muốn để nước mắt chảy xuống.

Cố phu nhân trừng mắt nhìn gáy Cố Phong Niên, oán trách: "Được lắm, ai cho chàng khơi chuyện ra hả?"

Cố Phong Niên thở dài, đêm nay không biết đã thở dài bao nhiêu lần rồi.

Tình hình không bình thường rồi! Mà Cố Thường nhíu lại, nàng đã lớn, đã 16 rồi, nhưng cha mẹ vẫn coi nàng như là đứa trẻ mãi mãi không lớn,

chuyện gì cũng gặt nàg.

"Con còn chưa nói xong đâu, lúc trước cha mẹ cho tỷ muội bọn con hai tên này là mong muốn chúng con trời sinh đã đẹp, không cần dựa vào quần áo cũng rất xinh đẹp rồi, cũng may con giống nường, trời sinh chính là mỹ nhân bại hoại, điều hai người mong muốn trở thành sự thực rồi nhé." Cố Thường muốn nói những câu dí dỏm làm không khí dịu đi một chút, kết quả nói chưa hết liền phát hiện cha mẹ chẳng cố vũ nàg gì hết.

Cố Thường nói những câu dí dỏm, nhưng chẳng đem lại hiệu quả gì, cha mẹ đều có tâm sự, chẳng ai quan tâm đến bộ dạng nàg, cũng khiến cho nàg chẳng muốn ở lại, đứng dậy ỉu xìu đi chỗ khác.

"Lão gia, thiếp thật hy vọng lần này đi, chúng ta có thể, có thể..."

"Ta cũng hi vọng chúng ta đoán đúng." Cố Phong Niên kéo thê tử đứng dậy, hai vợ chồng không nói chuyện, đều thành tâm cầu nguyện.

"Rõ cục là chuyện gì khiến bọn họ cả đêm đều mất hồn mất vía nhỉ?" Trở về phòng, Cố Thường vẫn luôn thắc mắc điều này.

"Tiểu thư đừng nghĩ nữa, tắm rửa ngủ đi." Đầu óc Lục Đậ không được tốt, nên chẳng suy nghĩ mấy vấn đề phức tạp làm gì, vì thế dù không thông minh nhưng cũng tự nhận mình là người thông minh khuyên tiểu thư đi ngủ.

Cố Thường liếc nàg một cái, vẫy tay đuổi

người: "Người mệt thì đi ngủ đi, ta còn có việc quan trọng cần suy nghĩ."

Lục Đậ thầm bĩu môi, khi ra ngoài không nhận được oán thầm: Tiểu thư không phải là người có thể suy nghĩ được chuyện đại sự đâu.

Không hổ nha hoàn là hầu hạ Cố Thường nhiều năm, Cố Thường cũng

chẳng suy nghĩ việc quan trọng, Lục Đậ đi ra ngoài không lâu, Cố Thường liền quyết định không thềm nghĩ nữa, gọi người vào hầu hạ rửa mặt chải đầu, sau đó bồ nhào lên giường đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi tỉnh lại, Cố Thường liền nghe hạ nhân bẩm báo, lúc trời chưa sáng, lão gia phu nhân đã cười ngửa ra ngoài rồi.

Cố Thường không nói gì, dùng bữa sáng xong thì nghe hạ nhân kể lại việc quản gia Lục gia bị chặt đứt chân, chống gậy đến đây, bây giờ đang đứng ở cửa cãi nhau với thị vệ giữ cửa.

"Đến đòi tìn vật Lục gia hả?" Sáng sớm, Cố Phong Niên sai hạ nhân đưa tới cho Cố Thường chiếc lược Mộc Đào xấu xí, lại bị gãy răng. Nàng đưa chiếc lược cho Lục Đậ, "Cái vật vứt đi này nhìn đã thấy ghét, người ném vào mặt tên què kia cho ta, bảo hắn mau cút đi."

"Vâng ạ!" Lục Đậ biết, lúc này, tên quản sự kia đang đứng ở cửa mảng tiểu thư nhà mình □□, tức giận muốn mắng người lâu rồi, cầm cây lược gỗ xong liền hùng hục chạy ra cửa.

Vợ chồng Cố Phong Niên không ở nhà, việc lớn việc nhỏ đều có quản sự lo liệu, không cần nàng phải quan tâm, với lại, chẳng mấy ngày nữa, đệ đệ của nàng sẽ về, bởi vậy càng không phải lo lắng điều gì.

Chờ Lục Đậ kích động chạy về, không đợi nàng ta bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lể rằng nàng ta mắng cho Lục quản gia chạy mất dép như thế nào, Cố Thường liền hạ lệnh: "Nhanh đi thu dọn ít quần áo, đồ dùng đơn giản, sau khi dùng cơm trưa, chúng ta sẽ ra ngoài."

"Đi đâu ạ?" Lục Đậ ngạc nhiên hỏi.

"Đi Kinh Thành, mấy thứ dưng ta mới điều chế, nhớ đem đi hết, đừng đứng thất thần ở đó nữa, đi nhanh đi."

"Dạ...dạ" Bị tiểu thư lườm, Lục Đậu vội vàng đi thu dọn hành lý.

Dùng cơm trưa xong, Cố Thường mặc quần áo gọn gàng, mang theo hai tay nải cùng Lục Đậu ra ngoài.

Khi ra cửa chính, thấy Cảnh lão quản gia- người đã đi theo Cố Phong Niên nhiều năm, đi tới, đưa cho nàng hai tờ ngân phiếu một trăm lượng, sau đó mặt nghiêm lại, nghiêm túc truyền đạt lại lời nhắn của Cố Phong Niên: "Bảo chủ cùng phu nhân sớm đoán được tiểu thư sẽ ra cửa 'làm việc', để ta thay bọn họ nhắc nhở tiểu thư, trước khi quay về, tuyệt đối không được tự tiện lấy tính mạng người nhà Lục gia, nhớ lấy, phải nhớ thật kỹ."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 3: Mỹ Nam

Editor: Vivi

Thì ra, cha mẹ đã đoán được nàng muốn lên kinh, Cố Thường âm thầm bội phục, hai người tính toán thật tài, đồng thời lại không vừa lòng với lời dẫn dò của họ, nàng càu nhàu: "Hai người đó sợ ta học nghệ không tinh sẽ bị người ta bắt được à?"

Thắt lưng lão quản gia vẫn thẳng tắp, cung kính trả lời: "Bảo chủ nói rất có khả năng là Lục gia hiểu lầm, bởi vậy nhất định phải chờ bọn họ trở về sau đó mới quyết định."

"Hiểu lầm?" Giống như là được nghe chuyện buồn cười nhất thiên hạ, Cố Thường cười nhạo, "Quản gia nhà họ Lục vừa mới cúp không lâu đâu? Hẳn mắng chửi bản tiểu thư những gì, không cần hỏi ta cũng có thể đoán chính xác, như vậy còn có hiểu lầm hả?"

"Tiểu thư..."

"Được rồi, không cần nói nữa, ta tự có chừng mực." Cố Thường nói xong, giục Lục Đẩu nhanh chóng rời khỏi Cố Gia bảo.

Cha mẹ thật là lắm chuyện, nàng là một cô nương, lại giống như đoá hoa, nào dám đi hại tính mạng người ta? Bình thường la hét muốn hạ độc cả nhà họ Lục cũng chỉ là quen miệng thôi.

"Đi hại người là chuyện thất đức, bản tiểu

thư sẽ không làm lung tung, chẳng qua, dám đắc tội bản tiểu thư, ta sẽ cho hăn nuốt không trôi chứ đừng mơ mà thoát." Cố Thường nhẹ nhàng sờ các loại thuốc bột được cất trong tay áo, cười đến mức khiến người ta phát sợ.

Lục Đậu thấy vậy, lòng đầy căm phẫn, vội nói: "Nên làm vậy, tiểu thư không biết đâu, quản gia nhà họ Lục nói chuyện vô cùng khó nghe, không phải nói người làm quan trong kinh đều rất nghiêm chỉnh, đứng đắn à? Ngay cả hạ nhân trong phủ còn tốt như thế, sao miệng lão quản gia què chân này lại bần như vậy, lời nói trong miệng phun ra sao mà thối như mấy thứ lẩn từ hầm cầu lẩn ra vậy!"

"Người tức lắm hả? Được rồi, khi gặp được hăn, chúng ta sẽ cho hăn thử mấy loại dược mới do bản tiểu thư làm, xem xem dược đó có thể làm cho hăn rơi được bao nhiêu cái răng."

Cố Thường cười vô cùng rục rỏ, đối với chuyện bị từ hôn cũng không khiến nàng thương tâm chút nào, tự do tự tại giống như gánh nặng trên vai được dỡ xuống vậy, nếu không phải Lục gia tạt nước bẩn lên người nàng, thì nàng sẽ cảm động đến rơi cả nước mắt đối với người nhà Lục gia ấy chứ.

"Lục gia chính là loại mắt kém, năm đó Lục lão già với lão gia đều là tiểu binh, sau đó, lão gia được phong thưởng, vào kinh làm quan, rõ ràng, hai năm đó, quan hệ chúng ta cùng Lục gia rất tốt, ai ngờ lão gia nhất định từ quan, trở về nuôi ngựa chiến vì triều đình, thì Lục gia lại ghét bỏ Cố Gia, thật là đáng giận!" Chính tai nghe được quản gia nhà họ Lục nói những lời ô uế, vì thế, có thể nói Lục Đậu căm ghét Lục gia vô cùng, đến cả nhất phẩm đại tướng quân, ở trong miệng nàng ta cũng biến thành lão già thối.

"Người mắng Lục gia ở đây, không chừng Lục gia ở bên kia cũng đang mắng chúng ta đấy, người nghĩ xem, năm đó hai nhà Cố, Lục hai nhà cùng

cao, cha ta bất ngờ từ quan trở thành thương gia, Lục gia lại một đường thăng quan tiến chức trở thành nhất phẩm đại tướng quân, nói không chừng có thể được phong Hầu, về tình nghĩa, bọn họ bất mãn với Cố gia, có thể tha thứ, nhưng việc họ bị đặt ta không đứng đắn để từ hôn thì không được, không đi giáo huấn họ một chút, không chừng còn khiến bọn rằng Cố gia chẳng còn ai sống nữa!" Cố Thường ngồi trên lưng con ngựa trắng như tuyết, vừa đi chậm rãi vừa nói chuyện với Lục Đậu.

Cố Gia bảo nuôi ngựa, thuần ngựa nổi tiếng thiên hạ, ngựa mà người Cố Gia cưỡi đều là loại ngàn vàng cũng không mua được ngựa tốt như vậy, ngựa mà Cố Thường cưỡi một ngày có thể đi ngàn dặm, là lễ vật Cố Phong Niên tặng nàng lúc cập kê.

Ngựa Lục Đậu cưỡi vô cùng bình thường, nhưng so với ngựa bình thường bán ở ngoài lại tốt hơn rất nhiều, chủ tớ hai người không cần đi nhanh, vì vậy chọn đường tương đối dễ đi, với lại, lúc đi vội vàng lên cũng chẳng đi nhanh nữa.

Đi qua đi lại, bỗng nhiên Lục Đậu lên tiếng: "Tiểu thư, bên kia là hướng Bắc à? Chúng ta sẽ không đi nhầm chứ?."

Đột nhiên, trời tối đen, không nhìn thấy mặt trời đâu cả, cũng chẳng biết phân biệt nổi hướng nào là Đông Nam Tây Bắc.

"Người không nhớ rõ phương hướng à?" Mắt Cố Thường trừng nàng ta, hỗn hển mắng, "Đầu óc như heo! Cho người nhớ kỹ phương hướng thì đầu người lại nhớ cái gì hả, còn không chạy đi tìm người mà hỏi."

Lục Đậu vô cùng uất ức, nàng ta nhận biết phương hướng không tốt, kỳ lạ là tiểu như nhà nàng ta lại còn không bằng nàng ta, tiểu thư đòi đi kinh thành, nhất định không chịu đem theo người khác, các nàng đi trên đường muốn hỏi đi lên đi Kinh Thành cách vài ngàn dặm, nghĩ lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

"Đại thúc, xin hỏi muốn đi Kinh Thành thì đi con đường kia ạ?" Lục Đậu dặt ngựa hỏi tới hỏi một ông cụ đang chọn củi.

"Đi Kinh Thành hả? Khá xa đấy, đi mấy chục dặm về hướng Bắc, rồi sang bến tàu bên kia ngồi thuyền." Cụ ông trả lời chắc chắn.

Lục Đậu nghe vậy, ngượng ngùng gãi đầu hỏi: "VẬY.... hướng nào là hướng Bắc?"

Ông cụ: "..."

Cố Thường ở cách đó không xa, nhìn thấy ánh mắt hư ảo khinh thường của ông cụ liếc qua mình thì đầu lập tức quay sang bên kia, giả vờ ngắm phong cảnh.

"Bây giờ, các người đang đi về hướng Nam, quay lại chính là hướng Bắc."

Nghe vậy, Cố Thường cùng Lục Đậu vô cùng sợ hãi, nhìn nhau bằng ánh mắt không thể tin nổi, sao các nàng lại có thể đi về hướng nam chứ? Rõ ràng lúc mới ra khỏi Cố Gia bảo đã nhắm đúng hướng Bắc mà đi cơ mà!

Được chỉ đường, dưới ánh mắt thương hại của ông cụ, chủ tớ hai người với khuôn mặt xám xịt quay đầu đi về.

"Nhớ kỹ hướng kia mới là Bắc, đừng có lại

đi nhầm nhá!" Cố Thường dùng mắt đánh giá đường đi nhưng vẫn luôn cảm thấy xấu mặt vì nha hoàn.

"Trông chờ vào nô tì nhớ đường chẳng bằng trông cậy vào chính tiểu thư đâu." Lục Đậu cảm thấy là nha hoàn đã không dễ, làm nha hoàn của Cố đại tiểu thư lại càng vất vả.

Cố Thường trừng mắt vào nha hoàn dám cãi nhau với nàng-Lục Đậu: "Cái

gì mà đều trông cậy vào bản tiểu thư, vậy nuôi người để làm gì!"

Lục Đậu giận mà không dám nói gì, hết sức chăm chú để nhớ kỹ đường, sợ không chú ý một chút mà lại đi nhầm thì tiêu.

Rõ ràng bảo chủ cùng phu nhân đều là những người nhận biết phương hướng rất tốt, đi một mình mấy trăm vài ngàn dặm những nơi xa xôi cũng chẳng bị lạc đường, ngay cả thiếu gia cũng vậy, nhưng đại tiểu thư Cố Gia lại khác hoàn toàn, ra khỏi cửa liền chẳng biết chỗ nào là Đông Nam Tây Bắc, người bình thường không biết đường nếu không cần ra khỏi cửa thì sẽ không ra, nhưng tiểu thư nhà nàng ta lại vô cùng đặc biệt, thích ra cửa thì chẳng nói làm gì, ra khỏi cửa lại chỉ đem nàng đi cùng, tìm chẳng thấy đường thì lại chỉ khiến nàng ta thêm uất ức mà thôi.

Trời nắng gay gắt, thấy trời sắp đổ mưa, hai người không đi xa, dừng lại ở khách điểm gần nhất, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm rồi lại lên đường.

Tiểu nhị cầm cương ngựa từ tay Cố Thường, ánh mắt tỏa sáng nhìn con ngựa trắng như tuyết đang đứng trước mặt hần, nhìn không được khen: "Ngựa tốt! Hôm nay số mình thật may, liên tiếp được thấy hai con ngựa tốt, chặc chặc."

Cố Thường cũng chẳng để ý, mang Lục Đậu cùng đi vào khách sạn thuê gian phòng thượng hạng, bởi vì trời sắp đổ mưa, phòng khách sạn phòng có chút eo hẹp, số bọn họ may mắn thuê được gian phòng thượng hạng cuối cùng, nhưng chỉ có điều phòng bên cạnh là nam nhân trọ, tuy vậy, chủ tớ hai người cũng chẳng thềm để ý.

Sau khi hai người hỏi đường xong, nhân lúc không có ai, vội vàng cải trang cho mình thật giản dị, Cố Thường bôi trên mặt chút son phấn do bản thân nghiên cứu, khuôn mặt vốn tinh xảo điểm lệ trở lên thay đổi, miễn cưỡng cũng được coi là thanh tú, sau đó lại bôi lên mặt ít phấn trắng, vì bởi,

khuôn mặt trắng nõn lại biến thành loại chả có chút sức sống nào.

Lại vẽ loạn xuống dưới, Cổ Thường biến mình từ một người có làn da trắng nõn điểm lệ thành da của nữ tử thanh tú.

Về phần Lục Đậu, vốn dĩ tư sắc cũng bình thường, vì thế thay đổi thành kiểu tóc của nam nhân, mặc thêm quần áo tối màu, biến thành một tiểu tử.

Đã lên kinh tìm người tính sổ, đương nhiên không thể dùng khuôn mặt thật đi rêu rao khắp nơi, huống chi dung mạo của Thường vô cùng nổi bật, mặc dù có độc thuật bảo vệ nàng, cũng không thể kiểm soát được đàn ong bướm vây quanh gây phiền toái? Dịch dung thêm một chút có thể giảm được rất nhiều phiền toái.

Lúc hai người đang định mở cửa phòng trọ thì, cửa phòng bên cạnh "Két..." Một tiếng mở ra, một nam tử mặc quần áo trắng, tay cầm quạt xếp bước ra.

Theo bản năng, chủ tớ hai người liền nghiêng đầu nhìn, kết quả là đứng im như bị điểm huyệt, mắt mở to như hạt châu nhìn nam tử kia không chớp mắt.

Không trách các nàng chưa thấy qua ai như vậy, ngơ ngẩn ra mà nhìn, thật ra là bộ dạng nam tử này rất dễ nhìn. Dáng người cao ngất, cả người toát ra khi chất cao quý, một tay chấp sau lưng, một tay nắm cán quạt đi chậm rãi ra khỏi phòng, hắn vừa xuất hiện thì ánh sáng xung quanh hắn đều trở nên ảm đạm, dường như chỉ có nơi hắn đứng mới là nơi chói lóa nhất.

Ngũ quan của hắn vô cùng tuần tú giống như điêu khắc, làm cho người ta luyện tiếc không muốn dời tầm mắt, đôi mắt quá phận lia qua lia lại trên người hai chủ tớ Cổ Thường, mày kiếm cau nhẹ, trong mắt nhanh chóng lướt qua cái nhìn chán ghét, không muốn nhìn nhiều, dời tầm mắt xoay người rời

đi.

Nhìn thấy ánh mắt chán ghét của hắn, Cố Thường lập tức lấy lại tinh thần, giọng nói không vui cười nhạo: "Quần áo người này thật là đẹp, mặc trên người con lừa kia có thể thu hút đôi mắt người xem, khiến cho bản tiểu thư ngạc nhiên chính là vì quần áo của hắn, vậy mà hắn lại cảm thấy vì bản cô nương lộ vẻ háo sắc đối với hắn, nhìn vẻ mặt lúc này của hắn kìa, chắc chắn."

Lục Đậu suýt nữa đứng không vững, lưng lay như muốn đổ, tựa vào người tiểu thư nhà mình, ánh mắt còn nhìn chăm chăm vào nam tử đã đi xa, phá hoại nói: "Nô tì muốn thỉnh giáo tiểu thư, người không có gì là không làm được, làm sao lúc người chửi nước miếng vì thấy quần áo của người ta lại có thể nhìn rõ ánh mắt đối phương hả?"

Lục Đậu nhìn mỹ nam liền đứng không vững, Cố Thường bèn đẩy cô nàng ra, giơ tay đánh cho nàng ta một cái: "Lúc nào người cũng nói bản tiểu thư 'Không có gì không làm được', giờ còn hỏi như vậy cái vấn đề ngu xuẩn như vậy, đúng là không dạy nổi người nữa rồi."

"Tiểu thư!" Lục Đậu xoa ót bị đau, tủi thân trợn mắt nhìn cửa phòng Cố Thường, nói nhỏ hai tiếng, giận mà không dám nói gì, vội chạy vào đóng cửa phòng lại.

Gian phòng thượng hạng này thật là rộng rãi, có giường đôi, vừa vặn đủ cho Cố Thường và Lục Đậu ngủ.

Cố Thường bắt chéo hai chân ngồi trên ghế, ôm má nhìn Lục Đậu đang sửa sang lại bọc hành lý, tuôn ra những lời dạy bảo

vô cùng thâm thía: "Lục Đậu, người không thể như vậy được đâu, nhìn thấy nam nhân xinh xắn, người người đều nhũn hết ra, đến lúc đó gặp tên họ Lục kia thì làm sao bây giờ? Nghe nói bộ dạng của hắn là dạng chó hình

người, nói vậy chắc chắn sẽ không thua kém so với người lúc này chúng ta nhìn thấy, người luôn liến thoắng nói phải giúp bản tiểu thư trả thù, đừng có đến lúc nhìn thấy hân liền háo sắc mà quỳ ngay xuống chân hân nhá."

"Nô tì là người không có chí khí như vậy sao?" Cảm giác bản thân bị sỉ nhục, Lục Đậu hỗn hển nói, "Vừa này, nô tì cũng chỉ lung lay muốn lên đồng mà thôi, lâu nay toàn thấy nam nhân xấu xí, trong giây lát nhìn thấy mỹ nam nhất thời kích động thôi mà."

"Vậy hả??" Giọng nói Cố Thường kéo dài, nheo mắt lại, đánh giá khuôn mặt đỏ bừng của Lục Đậu, chất vấn, "Ý của người là cha ta xấu xí hả?"

Lục Đậu giật mình, ngay lập tức, khuôn mặt đang đỏ bừng bị dọa cho trắng bệch, suýt chút nữa quỳ xuống : "Oan uổng qua tiểu thư, nô tì không muốn bị phu nhân độc chết đâu, nếu như bị độc chết, tiểu thư đi đâu tìm được người giống như nô tỳ, đáng yêu lại chân thành như vậy?"

Nhìn chán chê bộ dạng hoảng hốt của Lục Đậu, Cố Thường mới tỏ vẻ khéo gửi lòng người: "Ta cũng không nỡ để người bị mẹ ta độc chết, hay là như vậy đi, người hét lớn mười câu 'Lão gia là mỹ nam', ta liền tha cho người."

Nghe vậy, một chút do dự cũng không có, ngay lập tức, thắt lưng Lục Đậu ưỡng lên thẳng tắp, để thể hiện lòng thành, Lục Đậu hăng giọng hét to: "Lão gia là mỹ nam! Lão gia là mỹ nam! Lão gia là..."

Hét lớn mười câu rất nhanh đã xong, sờ sờ cổ họng có chút đau, Lục Đậu tội nghiệp hỏi: "Tiểu thư, thành ý của nô tì người có cảm nhận được không?"

"Ờ" Cố Thường gật đầu, vừa muốn mở miệng nói chuyện, thì tiếng đập cửa dồn dập bất ngờ vang lên.

"Ai vậy?" Cầm tức đang chất đầy trong bụng, Lục Đậu như nhìn thấy con

đường để bộc phát cơn tức, chạy tới cửa, mở cửa, tay chống thắt lưng giận giữ mắng mỏ, "Tên nào mà không lễ phép như vậy... Ôi."

Đứng ở ngoài cửa là một nam nhân trẻ tuổi, mặt vuông chữ điền, vóc dáng cao gầy, bởi vì gõ cửa vô cùng gấp gáp, cửa lại đột ngột mở ra khiến hắn không kịp thu tay lại, đúng lúc chớp một phát trúng đầu Lục Đậu.

Che trán bị đau, mắt Lục Đậu trợn ngược phun lửa như muốn ăn thịt người lửa, há miệng chưa kịp chửi người, đã bị đối phương giành trước.

"Thiếu gia nhà ta cho ta tới truyền đạt vài câu với hai vị: 'Háo sắc vốn không có tội, nhưng xin hai người khiêm tốn một chút, hét to để cho mọi người đều biết không chỉ làm cho chính mình mất mặt, còn quấy nhiễu sự yên tĩnh của những người khác, đã nói xong, làm phiền hai người rồi.'" Nam tử cao gầy nói liên mồm, một câu xin lỗi cũng không có, nói xong lập tức rời đi, đẩy cửa đi vào phòng bên cạnh.

Cố Thường diên tiến lườm Lục Đậu, không tốt bụng, ho nhẹ nói: "Nhìn đi, ai bảo người muốn hét to kêu cha ta là mã nam, bây giờ bị người ta chê cười kia kìa?"

Lục Đậu: "..."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 4: Tên Nam Nhân Kia Họ Lục

Editor: Vivi

Quả nhiên lúc gần tối, trời bắt đầu mưa, không những không mưa nhỏ, gió còn giật dữ dội, mặc dù Lục Đậu đã kịp thời đóng cửa sổ nhưng bên cửa sổ, nước mưa vẫn vậy tràn lan trên mặt đất.

Cố Thường nghe âm thanh đùng đùng ngoài cửa sổ, tỏ vẻ yêu nước thượng dân: "Haizz, mưa thật lớn, chắc trong khoảng thời gian ngắn không tạnh được đâu."

Lục Đậu sắp xếp giường chiếu thật tốt, nói với việc tiểu thư của nàng ta ngấm mưa không ngừng: "Tiểu thư, tắm rửa ngủ đi, nếu tạnh mưa sớm thì ngày mai chúng ta tiếp tục lên đường."

Cố Thường nói ừ, không ngấm mưa nữa, đi rửa mặt chuẩn bị ngủ.

Sau nửa đêm, mưa nhỏ dần, nhưng mãi không tạnh, sáng sớm ngày thứ hai mưa lại lớn hơn.

"Xem ra hôm nay lên không đường được rồi, chúng ta ở lại thêm một ngày đi." Buổi sáng lúc rời giường, Cố Thường bất đắc dĩ nói.

Đương nhiên là Lục Đậu không có ý kiến, đi xử lý người Lục gia không thể vội vội vàng vàng trong chốc lát, chậm một ngày cũng chẳng sao.

Hai người rửa mặt, giả dạng lại khuôn mặt hôm qua của mình, sau đó xuống lầu dùng điểm tâm, điểm tâm của khách sạn cũng được coi như phong phú, bánh bao, bánh quây, bánh thịt đều có.

Bởi vì buôn bán rất tốt, tiểu nhị bận tới mức không giúp gì được, để nhanh chóng được ăn điểm tâm, mỗi người khách đều đi tự mình đi lấy điểm tâm.

Mỗi loại Cố Thường đều lấy một chút, chủ tớ hai người ngồi trên một bàn dùng cơm, ăn được một nửa thì nghe thấy có hít thở vô cùng tinh tế hút, tò mò ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy nam tử đẹp trai mặc quần áo trắng, mặt không biểu cảm đi xuống, đi theo phía sau là tên tùy tùng mặt đen ngày hôm qua chọc Lục Đậu tức giận tới mức cả đêm ngủ không ngon.

"Nam nhân rất tuần tú!" Không cần nghĩ, người nói câu này chắc chắn là nữ nhân.

"Tuần cái rằm, không phải cũng chỉ có hai con mắt một cái mũi thôi hả?" Câu này là của nam nhân.

"Cho dù người ta lớn lên có ba con cũng đẹp hơn người!"

"*** ***, đàn bà thôi, người nói thêm câu nữa thử xem!"

Đối với việc chính mình là nguyên nhân của vụ tranh cãi, nam tử đẹp trai không thèm để ý, ngồi trong đại sảnh đang dùng cơm, đối với ánh mắt mê luyến, hay ghen tỵ của trai lẫn gái đi cũng thành thói quen rồi, tìm bàn không có ai ngồi xuống, chờ tên tùy tùng mặt đen bưng điểm tâm lên.

Trùng hợp, nam tử đẹp trai lại ngồi cái bàn ngay cạnh Cố Thường bên cạnh, hai bàn cách xa nhau không xa.

Cố Thường nghiêng đầu nhìn đôi mắt của hắn, nhớ tới việc tối qua, hẳn cho tùy tùng tới truyền lời, thật là không khách khí.

Cảm nhận được ánh mắt của người ngồi cạnh, nam tử áo trắng nghiêng đầu nhìn, chống lại ánh mắt của Cố Thường, sau đó mày nhíu lại, lập tức không nhìn nữa, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn.

"Lục Đậu, nói cho người một chuyện." Bị thái độ của tên cao ngạo chọc cho tức giận, Cố Thường nhìn về phía cái bàn bên cạnh, hai mắt toả ra những đốm sáng nhỏ, nói thầm với Lục Đậu.

"À, tiểu thư nói đi." Lục Đậu vỗ vỗ khuôn mặt đang nóng lên của mình, ánh mắt thật khó khăn mới dời đi.

Đôi mắt Cố Thường liếc tên bên cạnh đang

ngồi ngay ngắn trên ghế, người thu hút toàn bộ ánh mắt của nam nữ ngồi trong này, hằm hừ nói: "Mẹ ta từng nói, nam nhân mặc đồ trắng, nhiều hay ít đều có chút tự kỷ, giống như là khuôn mặt trắng đẹp nhưng lời nói lại dạng chó hình người, trình độ tự kỷ sẽ càng tăng gấp bội. Ví dụ, cứ có người nhiều nhìn hần một chút hần đều cho rằng đối phương ai cũng ái mộ hần, ai ngờ có một số người chính là oán thầm sao tên này mặt trắng giống nữ nhân vậy, là nam nhân lại mặc đồ trắng y, sợ người khác không biết hần là mặt trắng nhỏ chắt."

Nam tử ngồi bên cạnh môi mím chặt lại, ánh mắt hạ xuống, làn mi đen dài lập tức che kín đôi mắt, cho thấy tâm tình hần đang bị ảnh hưởng.

Lục Đậu biết tiểu thư nhà mình đang châm chọc trai đẹp ngồi bên cạnh, có chút không hiểu hỏi: "Tiểu thư, chỉ cần nam nhân mặc đồ trắng, mặt trắng nam thì kêu luôn là mặt trắng nhỏ sao? Vậy nam nhân mặt trắng mặc đồ đen thì sao?"

Cố Thường ra vẻ cao thâm trả lời: "Một nam nhân trắng trẻo đã thật đáng sợ, lại còn cố tình mặc đồ trắng, chẳng có điểm nào dễ coi, không sợ nữa đêm

đi trên đường bị kẻ xấu tưởng là đại cô nương, bắt hấn đi làm chuyện xấu à?"

Tiểu thư đang trả lời vấn đề của nàng ta hả? Rõ ràng là ông nói gà bà nói vịt mà, Mặt Lục Đậu phồng lên, trông vô cùng bất mãn.

Tên tùy tùng mặt đen rất nhanh lấy điểm tâm về, nghe thấy lời Cố Thường nói sắc mặt liền thay đổi, trừng mắt, tức giận nói: "Trước mặt người ta nói xấu, nhân phẩm quá thấp kém!"

Cố Thường ù ù cạc cạc nhìn tên mặt đen, nói: "Lạ nhỉ, bản tiểu thư dạy cho nha hoàn thân cận biết thế nào là mặt trắng nhỏ, người là tên mặt đen như than lo chuyện vợ vẫn cái gì?"

"Mặt ta đen, nhưng thiếu gia nhà ta..."

"Ngậm miệng lại, ăn đi." Nam tử mặc đồ trắng khiển trách tùy tùng nhà mình, liếc mắt nhìn Cố Thường đang ngồi phía sau hấn, nói đủ để cho đối phương có thể nghe được, "Bộ dạng nàng ta không tốt, không cho nàng nói chút lời chua chát, bi phần đầy bụng không chỗ phát tiết, tâm lý vận vẹo trở thành biến thái thì làm thế nào? Cuối cùng lại bắt quan phủ phải giải quyết hả?"

Cố Thường: "..."

Ngha vậy, tùy tùng mặt đen bỗng nhiên hiểu ra, gật đầu lia lịa: "Thiếu gia nói phải, vì hoà bình của thiên hạ, tiểu nhân và thiếu gia phải biết rộng lượng, không nên chấp nhặt với loại người ghen tị biến thành điên cuồng."

Lục Đậu với tên tùy tùng mặt đen này vốn có thù, nghe vậy tức giận đến mức khuôn mặt lại càng thêm tròn, giơ tay cầm chiếc đĩa muốn ném vào mặt hấn.

Cố Thường cầm cổ tay Lục Đậu, ngăn cản: "Ăn cơm, đối với tên hay

tưởng tượng lại ngu xuẩn, không đáng cho người bực tức đâu."

Nam tử áo trắng giống như không nghe thấy lời nói của Cố Thường, tiếp tục dùng động tác tao ăn dùng điểm tâm.

Lục Đậu trừng mắt, hung hăng trừng mắt nhìn tên mặt đen, cầm bánh bao lên, nhai nghiền ngấu.

Chưởng quầy cả buổi sáng quay như chong chóng, rốt cục cũng được rảnh rồi sau khi bọn Cố Thường ăn sáng xong, liền thấy hắn đến cạnh nam tử mặc áo trắng, cười híp mắt: "Lục gia, điểm tâm có vừa ý ngài không ạ?"

Nghe vậy, Cố Thường nói với Lục Đậu: "Người nghe thấy không? Có người tên là 'Thỏ gia' kia."

Chưởng quầy biến sắc, tức giận nói: "Là Lục gia, ai nói là thỏ... chứ!"

"Lục?" Cố Thường quay đầu, mắt mở to, nhìn chưởng quầy, chỉ vào nam tử áo trắng hỏi, "Hắn họ Lục?"

"Kẻ quê mùa này ở đâu ra vậy, Liên Sinh của Lục gia trải rộng Đại Giang Nam Bắc, người chưa nghe thấy bao giờ hả?" Chưởng quầy không biết Cố Thường dịch dung, thấy chủ tớ các nàng mặc quần áo bình thường, tức giận nói những lời không khách khí.

Cố Thường cũng thức thời, sợ chọc giận chưởng quầy sẽ bị đuổi đi, trời mưa to, tìm khách sạn cũng không dễ, vì thế không cãi nhau nữa, chỉ nhẹ giọng nói thầm: "Thì ra là họ Lục, chẳng trách đáng ghét như vậy."

Đôi mắt nam tử áo hơi nháy, không vui liếc Cố Thường một cái, tức giận với chưởng quầy: "Chưởng quầy không cần tức giận vì mấy tên tiểu nhân. Điểm tâm sáng rất có hương vị, tương đối hợp với khẩu vị của ta."

Nghe vậy, tâm trạng của chương quỳ liền thay đổi thành vui vẻ chuyển, không thèm để ý tới Cố Thường nữa, xoa xoa tay vui vẻ nói: "Mới mời đầu bếp mới đến, nếu Lục gia thích vậy thì ăn thêm chút nữa, hôm nay, chắc trong thời gian ngắn chưa chắc đã ngừng mưa, Lục gia có muốn nghỉ thêm đêm nữa rồi đi không?"

"Định ở thêm đêm nữa, lát nữa sẽ cho người đem tiền thuê phòng tới cho người "

"Không vội không vội, lúc nào Lục gia đưa cũng được. Hôm nay mưa liên tục khiến rất nhiều khách nhân không thể đi được, sợ rằng ngày mai tìm thuyền để đi cũng không dễ đâu." Chương quỳ lo lắng.

"Không quan trọng, thuyền ta đã sớm bao rồi, hai ngày nữa, nhà dò sẽ không nhận chở người khác đâu."

Chương quỳ muốn giúp người để được ban ơn, ai ngờ người ta cũng chẳng cần giúp đỡ, chương quỳ đành xám xịt bỏ đi.

"Thiếu gia, trì hoãn thêm một ngày sẽ khiến hành trình càng thêm gấp gáp, lão gia muốn chúng ta nhanh chóng về kinh đô thiếu gia." Tuy từng mặt đen tùy từng sốt ruột nói.

"Gấp cái gì, an toàn quan trọng hơn, mưa lớn như vậy như đi kiểu gì?" Nam tử áo trắng không nhanh không chậm ăn bánh bao, ăn xong lấy khăn tay ra cẩn thận lau bàn tay chẳng dính chút dầu mỡ nào.

Hai bàn tay thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, vô cùng xinh đẹp, hắn cẩn thận lau từ từ từng ngón tay một cách kỹ càng, sau đó ném khăn sang một bên, hiển nhiên là không muốn dùng chiếc khăn này đến lần thứ hai nữa rồi.

Nghe thấy bọn họ nói muốn hồi kinh, đôi mắt Cố Thường sáng lên, đặt

đũa xuống vui sướng hỏi: "Vị huynh đài, các người muốn đi Kinh Thành sao?"

Nam tử áo trắng nhìn cũng không thèm nhìn nàng, lạnh phật phun ra một câu chả liên quan: "Ta họ Lục."

"Vậy thì vị huynh đài họ Lục, các người muốn đi Kinh Thành hả?" Cố Thường thật nhẫn nại, thêm họ nhà hăn rồi hỏi lại một lần nữa.

Không nhận được câu trả lời, cố Thường không thèm để ý, tiếp tục nói, "Chúng ta cũng phải đi Kinh Thành, gặp nhau tức là có duyên, đã cùng đường, không bằng cùng nhau đồng hành?"

"Ở trong miệng người, ta là người 'Chẳng

trách khiến người ta chán ghét', là người họ Lục, cô nương vẫn có hứng thú đi cùng chúng ta?" Nam tử áo trắng cười mà như không cười nhìn Cố Thường, trên khuôn mặt tuần tú nở nụ cười sinh động mê đảo không biết bao nhiêu người, xung quanh vang lên những tiếng hô kinh diễm, hút khí của các nữ nhân.

Khoé mắt Cố Thường giật giật, tai chó hỏ, nói nhỏ như vậy mà hăn cũng nghe thấy được!

"Huynh đài nghe lầm, ta không chửi chán ghét, người họ Lục mà ta chán ghét là người khác cơ." Cố Thường giả bộ vô tội, nàng đã nghĩ rất kỹ, nàng nghĩ chủ tớ hai người thuận lợi lên tới Kinh Thành vô cùng khó khăn, gần đây, thuyền ở bến tàu bên kia lại rất ít, nàng dịch dung không muốn dùng thân phận đại tiểu thư Cố Gia bảo để đi, bởi vì mưa quá lớn mưa nên các nàng không thể nào kiếm được thuyền để đi.

Nam tử áo trắng không thèm để ý Cố Thường, đứng dậy muốn đi.

Cố Thường là loại người nào chứ? Nàng đã quyết định chuyện gì thì sẽ không dễ dàng buông tha đâu. Đứng dậy đi theo sau đối phương lên lầu, cười hì hì nói: "Lục huynh đi Kinh Thành chỉ có mỗi tiểu ca mặt đen đi theo sẽ rất buồn bực, mang theo chủ tớ hai người chúng tôi theo cùng, nhiều người lại có thêm nhiều bạn."

Tùy tùng mặt đen rất tức giận, không nhịn được xen mồm vào: "Vừa rồi ai liên tục nói xấu thiếu gia nhà ta, bây giờ lại gấp gáp lôi kéo làm quen, sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn cả xoay người."

"Ai nói xấu thiếu gia nhà người hả? Buồn cười thật đấy! Thiếu gia nhà người anh tuấn, tiêu sái như vậy, lại còn anh minh thần võ, là một nam nhi rất vui vẻ giúp đỡ người khác, khi gặp người ta khó khăn lqđ nhất định sẽ không thờ ơ đứng nhìn đúng không? Đây chính là đốt đèn lồng cũng không tìm được chàng trai tốt! Ai dám nói xấu hửn chứ? Đúng là cái loại nam nhi mãi cũng không lớn." Lòng Cố Thường chất đầy căm phẫn,

giận dữ mắg mỏ.

"Đầu óc nàng có bệnh, đừng để ý nàng, vào phòng thôi." Nam nhân áo trắng lạnh nhạt nhìn Cố Thường đang theo sát phía sau hửn, dẫn tùy tùng trở về phòng.

Cố Thường: "... " Nàng vỗ mông ngựa, chân chó nịnh nọt nhăm người hả?

Lục Đậu đuổi theo, gặp tiểu thư nhà mình đứng ngoài cửa phòng người ta, thấy đám người ở lầu một đang ngửa đầu lên xem trò vui, nàng ta khuyên nhủ: "Tiểu thư, chúng ta về phòng đi."

Không thèm để ý Lục Đậu, Cố Thường trừng mắt nhìn cửa, nói với giọng điệu không vui: "Ta lấy nhân cách của ban thân ra thề đầu óc ta không có bệnh! Lục huynh, ai ra ngoài, lúc cần cũng phải có người hỗ trợ chứ? Người

giúp ta, biết đâu lúc mấu chốt ta sẽ lại giúp người thì sao?

Một lúc sau, cửa mở, tùy tùng mặt đen bực mình sẵn giọng: "Thiếu gia nhà ta thiếu gia bảo ta chuyển lời tới cô nương mấy câu: Nữ tử có ý định tiếp cận bản thiếu nhiều đến mức đếm không hết, phương pháp quấy lấy không ta, gây thơ như vậy, lần đầu tiên công tử nhà ta được chiêm ngưỡng đấy."

Lúc bị Lục Đậu mạnh mẽ kéo về phòng, Cố Thường còn chưa thoát khỏi trạng thái đứng hình, nàng uống vài vài ly trà lạnh dập lửa rồi hỏi: "Lục Đậu, người nói xem, bản tiểu thư châm chọc tên mặt trắng nhỏ phòng bên cạnh là biểu hiện háo sắc hả?"

Lục Đậu vô cùng thông cảm nhìn tiểu thư đang nổi giận, không sợ ánh mắt của tiểu thư nhà mình, dũng cảm lựa chọn cách ăn ngay nói thật: "Dạ, tiểu thư, biểu hiện vừa rồi của người giống như là nhất kiến chung tình với Lục thiếu gia, không tiếc giả ngây giả dại cũng muốn đi theo hắn."

Nghe vậy, Cố Thường tức giận đến mức nhảy loi choi như phải bóng, một phát đạp đổ ghế ngồi, đen mặt sì, tức giận nói: "Chuyện gì thế này, bản tiểu thư chỉ muốn thuận buồm xuôi gió tới Kinh Thành thôi, vì thế ngay cả việc hắn cùng họ với tên tam thiếu gia nhà họ Lục ta cũng không thêm để ý mà!"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 5: Bôi Nhọ

Editor: Vivi

"Lục Đậu, bản tiểu thư lệnh cho người sử dụng mỹ nhân kế đi quyến rũ tên gấu mặt đen kia, hỏi rõ xem sáng mai bọn họ xuất phát lúc nào, sau đó chúng ta lén lút đi theo là được." Cố Thường ra lệnh.

Lục Đậu u oán nhìn tiểu thư, cái người chỉ biết nghĩ ra mấy ý tưởng lung tung, không chịu làm việc: "Tiểu thư không cảm thấy là với khuôn mặt này của nô tỳ, đi dụ dỗ nam nhân là chuyện cười sao?"

"Là sao?" Cố Thường vuốt cằm cẩn thận quan sát Lục Đậu đang trợn mắt lên, "Tiểu nha hoàn của ta rất đáng yêu mà, nói không chừng cái tên đầu to mặt đen kia lại thích kiểu người như ngươi thì sao?"

"Tiểu thư!"

"Được rồi được rồi, không đùa người nữa. Bên ngoài, mưa chưa ngừng, không thể đi được, ở trong phòng cũng không có chuyện gì làm, người đi hỏi thăm xem có ai lên Kinh Thành không, nếu không có thì đi hỏi xem có bến tàu nào hay không, tên mặt trắng nhỏ phòng bên cạnh không thèm liếc mắt tới chúng ta, lqđchúng ta cũng không cần đem mặt nóng dán vào mông lạnh của người ta." Cố Thường quyết định thay đổi mục tiêu, khách sạn này không nhỏ, người tới cũng rất nhiều, nói không chừng có thể tìm được người cũng đi Kinh Thành.

Lục Đậu đối với việc này không có ý kiến, ngoan ngoãn đi ra ngoài hỏi thăm.

Ở trong phòng, Cố Thường không có việc gì làm liền lôi đồng chai chai lọ ra, bắt đầu suy nghĩ đến độc dược, đi khổ nhà, các loại thảo dược cũng không mang theo, không có cách nào tiếp tục nghiên cứu, chỉ có thể dựa vào suy nghĩ mà thôi.

"Còn thiếu mấy loại dược liệu, trên đường đi sẽ tìm." Lúc này, Cố Thường si mê độc dược tới mức giống chuyện người ta bị gãy răng vậy, không đau, đau một chút cho tới đau vô cùng, gãy một cái, hai cái cho tới mức gãy không chữa cái nào, nàng muốn nghiên cứu ra mấy loại dược liệu thượng hạng, bởi vậy quyết định vừa đi vừa nghiên cứu luôn mấy thứ này, chờ tới lúc đến Kinh Thành thì lấy luôn người Lục gia để thử.

Cố Thường viết chữ, vẽ hình trên giấy, dùng loại thảo dược nào, cái gì thêm trước, cái gì cho sau, phân biệt khối lượng bao nhiêu, ghi lại thành một đồng ký hiệu, nghĩ ra vài phương pháp, viết xong chuẩn bị cất bút thì Lục Đậu cũng quay về.

"Thế nào?" Cố Thường thả bút xuống, vừa thổi mực vừa hỏi.

Rót ly trà, uống một ngụm hết sạch, Lục Đậu nổi giận trả lời: "Đều hỏi, không có ai đi Kinh Thành, có vài nhóm người muốn đi thuyền, nhưng đều là hai ba ngày sau, không có ai đi vào sáng mai."

"Một người cũng không có?" Mà Cố Thường nhăn lại, tìm người đi cùng đường sao lại khó như vậy đâu?

"Dạ vâng, bọn họ đi không vội vàng, nếu chúng ta không gấp thì..."

"Không được, chúng ta đi rất gấp, sáng mai nhất định phải đi." Cố Thường ngắt lời ý tưởng của Lục Đậu, đi qua đi lại vài vòng trong phòng,

cuối cùng căn rằng nói, "Thôi vẫn theo tên mặt trắng nhỏ phòng bên cạnh đi, mặt hắc thối mặc kệ thối, cùng lắm thì sáng mai bọn họ vừa đi chúng ta liền theo sau bọn họ, chẳng lẽ bọn họ còn không phân rõ phải trái nói đường là do nhà bọn họ mở?"

Đối với ý của tiểu thư, Lục Đậu không thấy khả quan, vẻ mặt cầu xin: "Lục thiếu gia này có ấn tượng không tốt đối với tiểu thư, chỉ sợ xảy ra chuyện."

"Có thể có chuyện gì chứ? Tiên Lễ Hậu Binh, nếu hắc không nể mặt, bản tiểu thư cũng không thèm khách khí với hắc!" Dù chỉ một chút, Cố Thường cũng không ngại đem tất cả những loại thuốc trên người nàng để hỏi thăm tên họ Lục nào đó.

"Tiểu thư, nô tì vừa mới tìm chương quây, hỏi về Lục thiếu gia, tên hắc là Lục Tử Triệt, nhà ở Kinh Thành, nghe nói hắc làm ăn buôn bán vô cùng lợi hại, trẻ như vậy đã mở rộng buôn bán khắp nơi, về việc trong nhà hắc có những ai, hắc không nói, mọi người cũng không hỏi, chỉ biết hắc là chủ sự phát triển, chuyện khác biết rất ít." Lục Đậu hí hửng báo cáo những điều mình đi hỏi thăm được về nam tử đẹp trai mặc đồ trắng với tiểu thư.

"Họ Lục, nhà ở Kinh Thành?" Nghe vậy, mắt Cố Thường trợn thật to, nhìn Lục Đậu hỏi, "Sao lại khéo vậy, người nói xem, hắc với cái tên lục Tam Gia có quan hệ gì không?"

"Chắc là không có quan hệ gì đâu?" Lục Đậu gãi đầu không chắc chắn, suy nghĩ cẩn thận rồi nói, "Tên bại hoại biến chất Lục gia cũng không có tên là Lục Tử Triệt đâu, chắc là trùng hợp thôi, dù sao Họ Lục cũng rất phổ biến mà."

Cố Thường cũng cảm thấy có đạo lý, gật đầu: "Có thể là trùng hợp, tuy rằng tên Lục tam thiếu gia kia không kế thừa võ công của hắc cha, nhưng

cũng không đến mức phải lớn vồn đi buôn bán đâu? Phải biết rằng một khi đi buôn bán thì chẳng có cách nào cưới được tiểu thư khuê các con nhà quan đâu."

Lục Đậu gật đầu lia lại, đối với tình hình cô gia tiền nhiệm nàng ta cũng không hiểu rõ, ai bảo tiểu thư nhà mình không cho bất cứ ai được nhắc tới Lục tam nào đó? Nhắc tới liền bốc hỏa, hạ nhân cũng không dám nhắc tới, cuối cùng khiến ngay cả nàng ta là nha hoàn thân cận cũng không biết rõ ràng tình hình của tiểu thư với Lục gia là như thế nào.

Gần tới giờ cơm chiều, Cố Thường luôn kêu Lục Đậu chú ý tới tiếng động phòng bên cạnh, lúc hai người phòng bên xuống lầu dùng cơm, các nàng cũng vội vàng xuống lầu.

"Ơ kìa, lại gặp được Lục đại ca, thật khéo, hai người cũng xuống dùng cơm à?" Cố Thường cười híp cả mắt, đi tới đối diện chào hỏi với tên nam nhân nào đó mặt không chút biểu cảm.

"Chúng ta có quen biết không? Bản thiếu gia cũng không muốn biết người như ngươi, ba từ 'Lục đại ca' thì miễn đi." Lục Tử Triệt lạnh nhạt nhìn bộ dạng chân chó của Cố Thường.

"Không cho gọi là đại ca, chẳng nhẽ muốn ta gọi ngươi là Lục tiểu đệ?" Cố Thường tỏ ra tư thế con được chỉ giáo, cười hì hì nói với nam nhân không thèm chào đón nàng, "Bất cứ ai nhìn thấy đều sẽ không cảm thấy tuổi ngươi ít hơn tuổi ta, cho nên muốn giả bộ nai tơ, tốt nhất là thôi đi."

Lục Tử Triệt: "..."

Da mặt dày như vậy, muốn nịnh nọt lôi kéo làm quen lấy lòng hẳn nhưng miệng nàng ta quả thật là miệng chó không mọc được ngà voi, rốt cục nào nàng ta làm sao vậy! Lục Tử Triệt xoay người, chỉ cho Cố Thường cái ót của

hắn, đi đến bàn trống ngồi xuống kêu tiểu nhị tới, gọi món ăn.

Cố Thường tới ngồi vào bàn ngay bên cạnh chỗ Lục Tử Triệt, chờ hắn gọi đồ ăn xong, sau đó mới nói với tiểu nhị: "Cho chúng ta đồ ăn giống bọn họ."

Nói xong, cười tủm tỉm, nhìn mỹ nam đang nghiêng đầu, ngó ra ngoài cửa sổ nói: "Lục đại ca chọn đồ ăn nhất định rất tốt, ta chọn theo huynh chắc chắn không có vấn đề gì."

Lục Tử Triệt không vui, quay đầu lại nhìn Cố Thường: "Ta đã nói, không được gọi ta là 'Lục đại ca', chúng ta không quen biết!"

"Không cho ta gọi sao, có thể, ngày mai cho chủ tớ chúng ta lên thuyền cũng các người là được." Hai mắt Cố Thường sáng lấp lánh nhìn nam nhân đang có sắc mặt tối tăm, nàng có một ưu điểm rất lớn, đó là trời sinh không nhìn sắc mặt người ta, bởi vì bản thân là tiểu thư Cố Gia bảo, từ trước đến nay đều là người khác nhìn sắc mặt nàng.

Thật là kỳ lạ, sắc đẹp bình thường, làn da thì xấu xí, nữ nhân này lại có đôi mắt dài, rất sáng, nhìn lại cảm thấy đôi mắt nàng ta quả thực rất đẹp, thật là kỳ lạ, Lục Tử Triệt thu hồi tầm mắt, hừ nhẹ từ chối: "Không bàn nữa."

"Tốn bao nhiêu bạc người mới đồng ý cho ta lên thuyền với người lên?" Cố Thường nói.

"Lên thuyền" phát âm rất giống với "Lên giường", Lục Tử Triệt nghe thấy hai từ đó suýt chút nữa thì bị sặc bởi nước trà, khuôn mặt tuần tú trắng nõn lập tức đỏ bừng, đôi mắt hung tợn trừng lên: "Người vô cùng âm ỉ, có biết không hả? Người ngồi cách xa ta một chút được không?"

"Có thể, chỉ cần người đồng ý cho ta ngày mai cùng người lên thuyền là được." Cố Thường nháy mắt, khuôn mặt tỏ vẻ ngây thơ mặc cả.

Lục Tử Triệt cảm thấy muốn điên lên rồi, quyết định trở về phòng dùng cơm, vừa đứng dậy lại nghe thấy ả nữ nhân làm hản phiền mãi không dứt tiếp tục mở miệng.

"Lục đại ca đừng thấy phiền, thật sự là ta có nỗi khổ mắt đặc dĩ thôi, chúng ta vội vã lên Kinh là muốn tìm nhà họ Lục tính sổ! Tên kia là tên nam nhân có nhân phẩm thấp kém, nói tên người này ra, Lqd Lục đại ca cũng không chẳng xa lạ, chính là con trai của Nhất Phẩm đại tướng quân, gọi là Lục, Lục cái gì ấy nhỉ?" Cố Thường nhớ không nổi tên vị hôn phu trước của nàng gọi là gì, hoặc suy cho cùng, tới bây giờ, nàng cũng không thêm nhớ.

"Lục Mặc." Lục Tử Triệt định đi nhưng lại thay đổi ý định, quay trở lại, ngồi ngay ngắn ở trên ghế, hiếm khi có hứng thú đáp lời Cố Thường.

"Đúng đúng, gọi là Lục Mặc, vừa nghe tên đã biết người này đen tối tới mức nào, lòng dạ đen tối cũng đen, là tên lòng dạ thối nát!" Cố Thường tức giận nói.

Mi tâm Lục Tử Triệt giật giật, mặt không biến sắc hỏi: "Theo ta được biết hản... Lục tam gia là người coi trọng chính nghĩa, là một đấng nam nhi tốt, sao người lại có thành kiến với hản lớn vậy?"

Lần này, Cố Thường không thể bình tĩnh, nếu không còn một chút lý trí, nàng đã muốn đập bàn, mất hứng, trợn mắt nhìn Lục Tử Triệt: "Người nghe ai nói hản rất tốt hả? Nhất định là bị lừa rồi! Cái tên Lục Mặc kia chính là một kẻ tiểu nhân đê tiện vô sỉ, hản nợ tiền ta không trả, lần này, bản cô nương đi Kinh Thành là muốn tìm hản đòi nợ."

"Nói láo, ta... Hản- Lục tam gia xuất thân hiển hách, cao quý như vậy, sao có thể

vay tiền một người dân thường như người?" Tên tùy tùng mặt đen đứng ở

một bên cũng xem miệng vào cãi lại.

"Người thì biết cái gì? Tên họ Lục kia lòng dạ ác độc, lại có tiền nhưng dám trắng trợn đi làm chuyện xấu hả?" Cố Thường liếc mắt khinh thường lườm tên mặt đen, sau đó nói với Lục Tử Triệt như thật: "Ta nói nhỏ cho người chuyện này, người đừng nói ra ngoài nhé."

Giọng nói oang oang, một chút cũng không giống như là bộ dạng muốn nói nhỏ, Lục Tử Triệt nhú mày muốn ngăn lại, nhưng lại không cản được ai đó lạnh lùng lạnh miệng.

"Cái tên họ Lục lòng dạ hiểm độc đó mê mẩn một nữ tử thanh lâu, mê tới mức thần hồn điên đảo, quên cả hãnh cha là ai, không dám lấy bạc trong nhà đi chơi gái, vì thế liền mượn ta một ngàn lượng bạc đi dỗ dành tiểu mỹ nhân của hắn, nói rằng mấy ngày nữa liền trả, ai dè qua một tháng, bạc cũng chưa trả, lqđ hai ngày trước ta mới biết tên khốn nạn đó trốn về kinh thành rồi. Có nợ không trả, người nói ta không nên đi tìm hắn đòi nợ sao?" Cố Thường càng nói càng tức giận, giọng nói càng lúc càng to, nói xong câu cuối, ngay cả chính nàng cũng tin tên Lục tam thiếu gia kia nợ nàng một ngàn lượng bạc không trả.

Đôi mắt Lục Đậu lóe sáng, chứa đầy sùng bái lấp lánh nhìn tiểu thư nhà mình, lời này chém thật giỏi, chẳng những đem tên họ Lục ra dẫm nát, mà còn còn diễn vai người bị hại vô cùng thành công, giờ nàng ta mới phát hiện, thì ra tiểu thư nhà nàng cũng có thiên phú hát hí khúc.

"Nói láo!" Tên tùy tùng mặt đen nổi trận lôi đình, quát to.

"Người gào cái gì hả? Lời tiểu thư nhà ta nói là thật, người không thích nghe có thể rút!" Lục Đậu tới gần, trợn mắt, gào lên, đối với tên mặt đen này, một chút thiện cảm cũng không có, tự "gõ đầu" thề quyết không độ trời chung với hắn.

"Người!" Nhìn thấy ánh mắt của chủ tử, tên tùy tùng mặt đen ngăm miệng.

Môi Lục Tử Triệt khé nhếch, giọng nói lạnh nhạt khiến cho người ta xác định được tâm trạng lúc này của hắn: "Cho dù lúc này lời người nói thật thật giả giả, ta chỉ hỏi người một câu, hắn cần bạc mượn nơi nào chẳng được, sao lại cố tình vay tiền của một cô nương chứ?"

"Bởi vì nhân phẩm của bản cô nương vô cùng tốt! Hỏi mượn người khác sợ lộ bí mật, hỏi mượn bản cô nương mượn hiển nhiên là không cần lo lắng sẽ bị lộ ra ngoài." Cố Thường đắc ý, giọng nói vừa lúc đó rất lớn, ai đang dùng cơm hay chuẩn bị dùng cơm đều nghe thấy.

"Được lắm, nhân phẩm người tốt, ha ha." Lục Tử Triệt cười đến mức lạnh người, thế này còn nói là không tiết lộ ra ngoài? Chẳng kém khua chiêng gõ trống tuyên bố mọi nơi rồi còn gì!

"Cảm ơn đã khen ngợi." Ở trong khách sạn, Cố Thường thành công bôi nhọ Lục tam thiếu gia, nói như vậy, không lâu nữa, tiếng tăm Lục tam thiếu gia chơi gái, vì tiểu mỹ nhân vay tiền không trả sẽ lan xa, tâm tình nàng thật tốt, giờ ly trà lên muốn kính Tục Tử Triệt, si dè tình hình khiến nàng hoảng hốt, "Lục đại ca, ai chọc giận người vậy, sao mặt lại đem thế kia?"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 6: Lên Đường

Editor: Vivi

Cố Thường cảm thấy thật khó tin: "Không phải Lục đại ca sẽ giận ta đấy chứ?"

Lục Tử Triệt cười lạnh: "Nghĩ nhiều."

"Lúc này còn rất bình thường, từ lúc ta phơi bày việc ác của tên họ Lục kia, người liên không vui, đánh bạo hỏi một câu, người là họ hàng của tên Lục Tam kia hả?"

"Không phải."

"Là bạn bè của người?"

"Không phải."

"Hắn với người cùng làm ăn với nhau?"

"Không phải."

"Cũng không phải, vậy không phải là hắn cũng nợ bạc của người không trả hả?"

"..."

"Chắc là đúng rồi, nhân phẩm tên kia không tốt, nợ ta thì cũng có thể nợ người, có câu nói chó không đổi được thói quen..lqd.. Còn gì?" Càng nói, Cố Thường càng thấy ý nghĩ này thật đáng tin, hoàn toàn quên chuyện Lục tam nợ bạc chính là do nàng chém gió.

Tính nhẩn lại của Lục Tử Triệt đã bay sạch, nhẩn nhin nhắm mắt lại, cuối cùng hỏi: "Xin hỏi cô nương ồn ào này, cô có thể ngậm miệng lại được chưa?"

Bị mắng là ồn ào, Cố Thường vô cùng mất hứng, mắt hung hăng lườm, oán giận nói: "Chính người không nói đáp án cho với ta, hại ta đoán tới đoán lui, giờ trách ai?"

Lúc này không khí vô cùng bất ổn, tiểu nhị bưng đồ ăn lên, dùng khay bưng tới, hai người lại chọn đồ ăn giống nhau, vì thế đặt hai mâm đồ ăn lên bàn liền rời đi.

Lục Tử Triệt cầm đũa bắt đầu ăn, không thèm để ý người bên cạnh đang lườm nguýt hằm không ngừng, thầm mắng mình thật là rảnh rồi, tự nhiên lại có nói chuyện tào lao với một nữ nhân đáng ghét, rõ là...

Cố Thường cũng đói, thấy Lục Tử Triệt không thèm nhìn tới mình, nàng cũng bắt đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, Cố Thường vỗ cái bụng no căng, nhìn sang bàn bên cạnh, thấy Lục Tử Triệt cũng đã ăn xong, hạ đũa xuống, không có mắt tiếp tục tự biên tự diễn:lqd "Lục đại ca còn chưa biết tên ta đúng không? Bản cô nương họ Chu, người có thể gọi ta là Chu cô nương."

Cố phu nhân họ Chu, lại thích dùng độc, nên ở trên giang hồ mới có biệt hiệu là nhện độc, Cố Thường ra ngoài, thay đổi trang phục, danh tính, bởi vậy không muốn dùng tên thật của nàng, dùng họ của mẹ nàng.

"Bản thiếu gia không hứng thú với họ của người, còn nữa, thuyền của ta không nhận những người tạp nham, đừng có tốn sức nữa." Lục Tử Triệt nói xong liền đứng dậy rời đi, một chút thể diện cũng không để lại cho người khác.

Cố Thường trừng mắt nhìn Lục Tử Triệt mặc y phục trắng tiêu sái lên lầu, trong lòng ân cần lôi tổ tông mười tám đời ra thăm hỏi, thăm nghĩ nàng là một cô nương mỹ mạo, yếu điệu, đi nhờ vả bao nhiêu lần, tới trả thù lao cũng nói rồi, mà hắn cũng không động lòng trắc ẩn giúp

lqđ nàng một tay, còn bày ra cái mặt lạnh cho nàng nhìn, hắn là nam nhân kiểu gì vậy? Hay là nam nhân họ Lục đều như vậy, một tên rồi lại một tên rất đáng đánh đòn?

"Tiểu thư, chúng ta về phòng thôi." Lục Đậu thương hại nhìn tiểu thư liên tiếp bị trai đẹp khinh bỉ, nàng cũng muốn khinh bỉ tiểu thư một chút, sao da mặt dày vậy, cứ muốn kiểm việc để bị ghét bỏ, hay là muốn khen tiểu thư càng bị chèn ép thì tinh thần lại càng hăng hái đây?

"Về thôi." Cố Thường thở phì phì, đứng dậy quay về phòng, trên quãng đường về phòng, hơn chục ánh mắt khinh bỉ lia tới nàng cũng không thêm quan tâm.

Sau khi về phòng, càng nghĩ càng tức giận, từ nhỏ Cố Thường lớn lên trong bàn tay nâng niu của cha mẹ, chưa từng chịu chút uất ức nào, hiện giờ mới có mấy ngày lqđ thôi? Đã phải chịu những uất ức vô cùng lớn bởi hai nam nhân họ Lục, nhất thời không nuốt trôi cục tức này, quyết định không thể như vậy mà buông tha.

"Ta quyết định, buổi tối đừng đi gặp tên phòng bên cạnh nữa, lại nhìn thấy cái mặt lạnh của hắn, chúng ta ngủ sớm một chút, ngày mai, lúc bọn họ mở cửa đi thì chúng ta lập tức theo đuôi họ." Mặt Cố Thường trầm xuống, tức giận nói.

Lục Đậ nói không chút hăng hái: "Tiểu thư, lúc ăn cơm chiều, không phải Lục thiếu gia đã nói thuyên của hần không chở người tạp nham mà. Chúng ta đi theo họ không phải là rất mất mặt à?"

"Cứ theo sau họ, tên họ Lục dám làm gì chúng ta? Định nhờ hần một cách thành ý, hần lại không biết thương hương tiếc ngọc, hại bản cô nương trước mặt mọi người bị người ta chỉ trích, bằng điều đó thôi, ngày mai ta nhất định phải sa lầy cùng hần!" Cố Thường vỗ bàn giải toả cơn giận.

"Như vậy không tốt đâu? Có chút ép buộc làm khó người khác?" Lục Đậ nhú mày.

"Ta quyết định rồi, hần đồng ý thì thôi, nếu không đồng ý ta đánh thuốc mê hần rồi nói sau." Cố Thường nói một chút cũng không thấy ngại, bị biểu hiện qua loa của Lục Đậ chọc tức, lông mày dựng ngược lên, "Về mặt người sao đây hả? Ta còn chưa trách người đấy, lúc chủ tử người bị ức hiếp người không đứng ra đỡ cho ta, người lại dám bày ra sắc mặt xấu hoắc cho ta nhìn, đừng có nói với ta là tự nhiên người cảm thấy tên gấu đen kia thuận mắt rồi nhá!"

"Không có đâu!" Lục Đậ giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, nhảy lên, vội vàng cãi lại, "Còn lâu nô tì mới thấy tên gấu đen ngốc nghếch kia thuận mắt, nô tì đã hiểu, tiểu thư muốn hạ được nào thì cứ hạ, chỉ cần đem tên ngốc kia giải quyết, nô tì đều tán thành hai chân hai tay!"

Nghe vậy, mày Cố Thường cũng giãn ra mang theo ý cười, gật đầu khen ngợi: "Trẻ con dễ dạy."

Lục Đậ nghĩ lại cũng thấy đúng, tuy rằng diện mạo họ Lục kia anh tuấn vô cùng, nhưng phẩm chất lại làm cho người ta không dám khen, đối xử với tiểu thư nhà mình không trọn ngược mắt lên thì lại nói ra những câu khinh thường, loại người như vậy bị giáo huấn một chút cũng không sao.

Hai người bàn bạc xong, liền lên giường nghỉ ngơi.

Rạng sáng, mưa đã ngừng, bầu trời cũng trở lên quang đãng, ngày thứ hai đã có thể đi rồi.

Trời vừa sáng, nghe thấy động tĩnh phòng bên, hai chủ tớ nhà Cố Thường vội vàng rửa mặt chải đầu, xách hành lý ra khỏi phòng.

"Thật khéo, Lục đại ca phải đi sao?" Tâm trạng Cố Thường thật tốt, vui vẻ chào hỏi.

Lục Tử Triệt nhìn thấy các nàng, mày cau chặt lại, ánh mắt không vui nhìn hai người trong cầm hành lý trong tay vội vàng chạy xuống lầu, không có ý định nói chuyện với Cố Thường.

Ra khỏi phòng, Cố Thường đi theo Lục Tử Triệt ra phía sau chuồng ngựa.

Ở cửa chuồng ngựa, Lục Tử Triệt bất ngờ dừng bước.

"Thiếu gia?" Tên tùy tùng mặt đen thắc mắc khẽ gọi.

Lục Tử Triệt giơ tay chỉ vào chuồng ngựa, môi mím lại thành đường chỉ, giống như vô cùng không vui.

Theo ngón tay hắt, Cố Thường nhìn về phía chuồng ngựa, thấy hình ảnh bên trong thì không nhịn được cười.

Thu dọn chuồng ngựa gọn gàng sạch sẽ, một con tuần mã đen bóng cao lớn đang cọ tới cọ lui với một con ngựa trắng như tuyết, ánh mắt si mê, giống như không hiểu ánh của đối phương, con ngựa kia càng trốn nó càng áp sát cọ cọ, nịnh nọt vô cùng.

Con ngựa trắng lại tỏ ra không kiên nhẫn, không ngừng trốn con ngựa đen, nhìn thấy Cố Thường đi tới, tinh thần lập tức tỉnh táo, lông trên người nó

run lấy bấy, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Tiểu Bạch, người bị con ngựa đen này làm phiền hả?lqd Ta tới cứu người đây." Cố Thường cưỡi cương ngựa, dắt con ngựa thân yêu ra, xoa đầu nói, cười liên tục, ngựa của nàng là giống cái, rất linh lợi đẹp mắt, giống hoàn hảo, chẳng trách con ngựa đen nhất kiến chung tình với nó.

Con ngựa đen nhìn thấy sắc mặt Lục Tử Triệt không tốt, không dám quấy rầy con ngựa cái nữa, đành hoảng đi theo tên tuý tùng mặt đen ra khỏi chuồng ngựa.

Chuồng ngựa của khách sạn rất lớn, có một gian nhỏ chuyên dùng để nuôi ngựa, vừa nhìn đã biết ngựa của Cố Thường và Lục Tử Triệt là ngựa ngàn vàng khó mua, vì vậy, chúng được cột riêng ở trong gian chuồng ngựa nhỏ này.

"Á, thì ra đây là ngựa của người hả? Dạy dỗ nó cho tốt vào, nhìn đi, xem nó làm phiền Tiểu Bạch của ta tới mức nào kìa, Tiểu Bạch nhà ta không phải con ngựa cái bình thường đâu,lqd tầm mắt nó rất cao, loại ngựa đực bình thường không lọt được vào mắt xanh của nó đâu." Cố Thường ôm cổ ngựa trắng cười nhạo Lục Tử Triệt, hần cao ngạo thì sao? Ngựa của hần nhìn thấy ngựa của nàng mã không phải lập tức đổ nghiêng ngả đấy hả?

Lục Tử Triệt lạnh nhạt nhìn vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa của Cố Thường, sau đó thả người nhảy lên, dùng tư thế linh hoạt quynh rũ xoay người lên ngựa.

Đi sớm, xung quanh không có ai, nếu không với động tác lên ngựa của hần có thể khiến cho nữ nhân kinh diễm thét chói tai.

Cố Thường thấy vậy cũng không chế nhạo hần nữa, giục Lục Đậu nhanh lên ngựa, bản thân nàng cũng nhảy lên ngựa, ánh mắt gắt gao nhìn Lục Tử

Triệt chăm chăm, sợ hấn chạy mất.

Không muốn gặp lại cô gái như Cố Thường, hai chân Lục Tử Triệt kẹp chặt bụng ngựa, điều khiển ngựa chạy nhanh hơn.

Ngựa hấn cười là Thiểm điện (Tia chớp), là hấn huyết bảo mã, ngày có thể ngày đi ngàn dặm, hấn muốn dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này, tốt nhất đem nữ nhân họ Chu bỏ lại phía sau.

Nhưng hấn tính toán mọi đường cũng không nghĩ tới con Thiểm điện nhà hấn lại là con ngựa hảo sắc, không thèm để ý tới ý định của hấn, cứ thả chậm tốc độ quay đầu nhìn lại liếc mắt đưa tình với con ngựa trắng của họ Chu.

Lục Tử Triệt tức giận đến nổi mặt xanh lè, gầm lên: "Có đi không? Nếu không đi, cẩn thận gia dùng đao một nhát chém đôi người ra bây giờ!"

Cách đó không xa, Cố Thường đi phía sau nghe thấy lời hấn thì cười ha ha, chỉ vào Thiểm điện lớn tiếng: "Họ Lục, người không thoát khỏi ta đâu, ngay cả ngựa của người cũng không nghe người nói, chấp nhận đi, cho bản cô nương lên thuyền cùng người.... ha ha."

"..." Tay Lục Tử Triệt nắm chặt cương ngựa, gân xanh nổi lên, đời này, hấn chưa gặp nữ nhân nào chán ghét như nữ nhân, lòng hấn muốn giết người lắm rồi!

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 7: Bị Đá Xuống Sông

Editor: Vivi

Cuối cùng Cỗ Thường vẫn lên được thuyền của Lục Tử Triệt, nàng dùng thủ đoạn nào cả, cũng không ha được với chủ tớ Lục Tử Triệt giống đêm hôm trước nàng nói với Lục Đậu, có thể lên thuyền dễ dàng là nhờ vào "tình yêu chớm nở" của con ngựa đen Thiểm Điện.

Lục Tử Triệt không muốn cho chủ tớ Cỗ Thường lên thuyền, nhưng lúc quan trọng thì ngựa của hắn lại kéo chân sau, chẳng những không chạy nhanh lại còn rù rì chạy chậm lại chờ con ngựa trắng, đến bến cũng lqđ không muốn rời xa con ngựa trong lòng nó, con ngựa trắng kia không lên thuyền, nó cũng sống chết không lên.

Nghĩ cũng biết Lục Tử Triệt tức giận tới mức nào, cười con ngựa không có tiết khí như vậy quả thật là mất hết cả mặt mũi, cuối cùng tùy tùng mặt đen khuyên hắn vài câu làm hắn đổi ý, lqđ không tình nguyện cho phép hai người hai ngựa nhà Cỗ Thường lên thuyền.

Lời của tùy tùng mặt đen là thế này: "Thiếu gia, từ lúc trưởng thành tới giờ, Thiểm Điện chưa từng con trọng con ngựa cái nào, lúc thiếu gia muốn kéo dài máu mủ cho nó, nó đều thà chết không chịu, hôm nay khó khăn lắm nó mới giống ngựa đực, vậy theo ý nó một chút đi, chúng ta không thể bỏ nó ở đây một mình mà về kình được, đúng không?"

Lục Tử Triệt rất quan tâm Thiểm Điện, nghĩ lại cũng thấy đúng, khó có khi nó hứng thú với ngựa cái, nếu ngăn cản quá đáng, có khi lên đường nó cũng chẳng có tinh thần, hẵn bao thuyền lớn, phòng cũng nhiều, thêm hai người hai ngựa cũng chẳng thành vấn đề, nhưng mà...

"Nế mặt Thiểm Điện, bản thiếu gia đồng ý cho các người lên thuyền, nhưng ta cảnh cáo các người, không có việc gì cách xa bản thiếu gia một chút! Ở trong khoang thuyền, đừng có ra làm chướng mắt ta."

Mặt Lục Tử Triệt trầm xuống, cảnh cáo Cố Thường, dùng sắc mặt vô cùng tăm tối cho mọi người thấy tâm trạng hẵn không tốt, đừng có đại mà đi chọc hẵn.

"Lục đại ca yên tâm, người đã cho chúng ta lên thuyền, ta bảo đảm sẽ dàng hoàng

tử tế." Trái ngược với tâm trạng phiền chán của Lục Tử Triệt, sau khi lên thuyền, Cố Thường cười vô cùng rạng rỡ, được lên thuyền như ý, nàng tất nhiên vui vẻ, cũng chẳng thèm để ý mình cao hứng sẽ khiến Lục Tử Triệt mất hứng.

"Hừ." Mặt Lục Tử Triệt trầm xuống, phất tay áo đi vào khoang thuyền, nhìn Cố Thường lâu thêm một chút hẵn cũng không muốn.

"Tiểu Bạch à Tiểu Bạch, người là phúc tinh của ta, chúng ta có thể lên thuyền đều là nhờ ánh sáng của người đó." Cố Thường ôm cổ Tiểu Bạch vừa xoa lại vừa vò lông nó, sau đó dắt nó tới đứng cùng chỗ với Thiểm Điện.

Lục Đậ nhìn ngựa đen bị Tiểu Bạch bị coi thường, một tý lại sán tới quấy rầy Tiểu Bạch, bùi ngùi nói: "Tiểu thư, chúng ta lên được thuyền thật không dễ dàng, là Tiểu Bạch hi sinh nhan sắc, phối hợp với chúng ta."

"Đúng vậy, Tiểu Bạch của ta là con ngựa tốt, biết vì chủ xả thân, tốt hơn

người khác nhiều."

"..." Có tốt như vậy không?

Thuyền của bọn họ không đi nhanh, lộ trình phải mất ba ngày ba đêm, không phải tới ngay Kinh Thành, mà dừng lại ở nơi cách Kinh Thành tới ba trăm dặm, bởi vì sông cũng chỉ chảy đến đó, còn phải đi từ bến tàu hơn một trăm dặm mới có thể có tới Kinh Thành, đây cũng là nguyên nhân vì sao Cố Thường nhất định phải lên thuyền của Lục Tử Triệt, _lqd_ cùng hấn lên Kinh, hơn một trăm dặm đường cũng đầy đoạ các nàng khổ sở, mù đường sẽ khiến thời gian tới Kinh Thành kéo dài vô cùng.

Lục Tử Triệt không hổ là kẻ có tiền, bao thuyền lớn thì chẳng nói làm gì, ngay cả đầu bếp đều cũng đều có tay nghề rất cao.

Trên thuyền thịt và đồ ăn mới mua, thỉnh thoảng có thể bắt được mấy con cá trên sông, vì thế một ngày ba bữa ăn của bọn họ vô cùng phong phú.

Ban đêm, Cố Thường đem tiền tới trả Lục Tử Triệt tiền đi thuyền, tiền thức ăn, nàng không phải người keo kiệt, chỉ có trả nhiều, không có chuyện trả ít.

Lục Tử Triệt cũng không khách khí, một đồng tiền lẻ cũng không trả cho người ta, đem bạc nhét luôn vào túi, đây cũng là chuyện thường tình vì hấn đã nghiện rằng nghiện lợi nhìn Cố Thường rất lâu rồi.

Buổi chiều ngày thứ hai còn chưa tới nơi, ăn cơm xong mà trời còn chưa tối, Cố Thường ra khoang thuyền liền nhìn thấy một mình Lục Tử Triệt đứng ở đuôi thuyền nhìn ra xa, vì thế đi qua hỏi: "Lục đại ca, người ở nhìn cái gì vậy?"

"Không phải đã cảnh cáo người cách xa ta một chút sao? Đi ngay." Lục Tử Triệt thấy nàng sẽ nhớ tới chuyện ngựa của mình bị ngựa của nàng mê

hoặc tới thần hồn điên

đảo, nghĩ lại cảm thấy tức giận vô cùng.

Cố Thường không đi, mở miệng nói: "Ta tìm người có chuyện muốn hỏi, nghe nói nhà người ở kinh thành, vậy người biết nơi ở của gia đình Lục đại tướng quân không?"

Không muốn để ý tới nàng, nhưng nghe nàng nhắc tới Lục gia vẫn không nhịn được hỏi: "Hỏi bọn nơi ở của nhà họ làm gì?"

"Không phải là đi tìm tên Lục tam thiếu gia kia đòi nợ? Sợ hấn trốn ta, tìm xem nhà hấn ở đâu thì cứ tới nhà hấn mà đòi thôi."

"Người luôn mở miệng ra là muốn tìm Lục... Tam đòi nợ, ta lại nghi ngờ người ngay cả hình dáng hấn cũng chưa nhìn thấy đấy." Lục Tử Triệt cười nhạo.

"Sao có thể? Người không biết không cần nói bừa!" Cố Thường then quá hoá giận chối bỏ, tỏ vẻ bản thân thật sự đã gặp Lục Tam, bắt đầu tưởng tượng rồi chém gió khuôn mặt Lục Tam "Khuôn mặt tên đó không quá khó nhìn, không khác đầu người lắm đâu, mặt thì trắng hơn cả mặt của người, gầy hơn người, nhìn giống như một tên ảo lả ăn chơi trác táng, đá hấn một phát nhẹ thôi cũng có thể khiến hấn đau nửa ngày,_lqd_ nằm trên giường không dậy nổi cái, yếu ớt một chút thì cũng chẳng nói làm gì, đẳng này phẩm chất của hấn lại vô cùng xấu, người có biết Cố Gia bảo không?"

Ánh mắt Lục Tử Triệt loé lên, bình tĩnh nói: "Tất nhiên là đã nghe người ta kể về Cố Gia bảo."

"Biết thì tốt rồi, không biết người có nghe người ta nói đại tiểu thư Cố Gia bảo có hôn ước với tên Lục Tam thiếu gia không?" Cố Thường hỏi.

"Đại khái là nghe rồi."

"Vậy thì tốt, nói cho người biết, đại tiểu thư Cố Gia có giao tình, chúng ta là tỷ muội tốt của nhau, mấy ngày trước, nàng bị cả nhà họ Lục bày mưu đẩy nàng vào bẫy, bị từ hôn rồi !" Nhắc tới việc này, cả bụng Cố Thường lại bùng lên lửa giận, giọng nói vô cùng không tốt.

Lục Tử Triệt không nói chuyện, không chớp mắt nhìn ra xa, cũng chẳng biết hẳn đang nghe hay không nữa.

Cố Thường không để ý tới thái độ trầm mặc của hắn, tiếp tục kể khổ: "Tỷ muội tốt của ta là một cô nương trong sạch, lại bị cả nhà Lục gia, cái nhà không biết xấu hổ đó gán cho nàng tội bất trinh, tên rùa rụt cổ họ Lục kia còn nói tận mắt thấy nàng cùng một nam nhân... Quả thực miệng phun đầy **lqđ**, hắn ham mê kỹ nữ, không muốn cưới vợ thì thôi, lại còn vu oan cô nương nhà người ta, người nói xem, hắn còn được gọi là người nữa không? Có phải không bằng súc sinh không?"

Nghe vậy, khuôn mặt Lục Tử Triệt liền lạnh xuống, môi mím chặt lại, tay đặt sau lưng nắm chặt lại, kìm răng rắc.

"Này, người làm sao vậy?" Cố Thường thấy vẻ mặt Lục Tử Triệt không thích hợp, ngạc nhiên hỏi.

"Chuyện đó chỉ là lời nói của bạn người thôi, theo ta biết Lục Tam thiếu gia là người quang minh lỗi lạc, chuyện dâm tiện hắn sẽ không làm đâu." Khi Lục Tử Triệt nói lời này, nghe cẩn thận có thể nghe được tiếng răng nghiến kèn kẹt.

"Hắn quang minh lỗi lạc hả?" Cố Thường giống như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên đại, nở nụ cười châm biếm sau đó tức giận trừng mắt nhìn Lục Tử Triệt vì dám nói giúp cho kẻ thù của nàng, "Nếu Lục Tam hắn là

nam nhân quang minh lỗi lạc, bản cô nương lập tức theo họ của hần! Gặp loại thối tha không biết xấu hổ chưa hả? Giống như hần là loại cao quý như vậy, mà quản gia nhà hần cãi nhau với Cố Gia, sỉ nhục tỷ muội của ta là sở trường của bọn hần mà, Nếu tên Lục tam là một nam nhân chân chính, sẽ dung túng cho thủ hạ, _lqd_cái loại chó điên cần loạn đây sao? Người đừng có đùa."

"Lục đại ca, đã ở chung với nhau nhiều ngày, mặc dù bản nhân ta cảm thấy người không tốt bụng cho lắm, tóm lại là người khiến người ta ghét bỏ."

Cố Thường không để ý ánh mắt sắc lẹm của Lục Tử Triệt bắn tới, tiếp tục thao thao bất tuyệt, "Nhưng phẩm chất của người so với tên Lục tam kia còn tốt hơn nhiều, vì hần là loại bại hoại của xã hội, chuyên nói chuyện nhằm phá huỷ thanh danh người khác, không phải người nói người không thân chẳng quen hần đó sao? Vậy càng lên cùng hần phân rõ ranh giới, vĩnh viễn không cầntiếp xúc với loại người này, để cho khỏi mùi khó chịu! Không chỉ có là hần, ngay cả lớn nhỏ nhà hần cũng chẳng có một ai tốt đẹp đâu."

Mày Lục Tử Triệt nhếch lên, không vui nói: "Người chán ghét hần thì ta không nói, người mắng người nhà hần làm cái gì?"

"Vì sao không thể mắng? Nếu không phải người nhà hần ngầm đồng ý, hần dám

chạy tới Cố Gia bêu xấu nói tỷ muội của ta trộm người không? Người Lục gia là quan

lớn khinh thường Cố Gia bảo, không tiếc bịa đặt chuyện danh tiết con nhà người ta để đạt mục đích, vô sỉ! Ghê tởm! Chẳng nhẽ Lục đại tướng quân đã quên hơn mười năm trước, Cố bảo chủ đã xả thân như thế nào để cứu lấy mạng chó của hần sao? Làm Tướng quân thì giỏi à? Sớm muộn gì..."

"Biết bơi không?" Đột nhiên, Lục Tử Triệt ngắt lời Cố Thường.

" Có biết, người hỏi làm... A a a." Cố Thường còn chưa kịp hỏi, đã bị Lục Tử Triệt lôi cổ áo giống như xách gà con ném ra khỏi thuyền.

Lục Tử Triệt lạnh lùng nhìn rơi Cố Thường rơi xuống sông: "Đã bảo người cách xa bản thiếu gia một chút, nhưng người lại ầm ĩ không ngừng, lần này phải cho người nhớ kỹ!"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 8: Nữ Tử Áo Đen

Editor: Vivi

Lần đầu tiên trong đời, Cổ Thường bị người ta ném xuống sông, tuy trời không rét, nước sông không lạnh, nhưng bị ném xuống như vậy, cả người ướt đẫm,

tóc tai bù xù giống như chuồng gà, không nói cũng biết xấu hổ tới mức nào.

Dưới sự giúp đỡ của Lục Đậu, nàng chật vật trèo lên thuyền, chuyện đầu tiên nàng muốn làm đó là lôi Lục Tử Triệt ra xử lý.

Không phải dùng tay chân xử lý hấn, mà dùng dũa, không màu sắc không mùi vị khiến hấn bị trúng dũa nàng hạ mà không hay biết gì, Cổ Thường hạ dũa Lục Tử Triệt loại mê dũa nhuộm cân tán, loại dũa có hiệu quả trong thời gian dài.

Nói chính xác là người bị trúng dũa nằm ở trên giường, ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy được, không khác gì người bị điểm huyết.

Ăn không được, uống cũng không xong, đại tiểu tiện cũng không thể làm được, ngoại trừ việc mắt có thể đảo, mũi có thể hô hấp, những thứ khác đều không thể động đậy, muốn nói cũng không thể nói, nằm đủ mười hai canh giờ mới khôi phục cảm giác.

*12 canh giờ tương đương 24h

"Thiếu gia, người sao vậy?!" Tên tùy tùng mặt đen sợ tới mức mặt trắng bệch, quỳ trước giường nhìn chủ tử vẫn không nhúc nhích, tên tùy tùng giống như chỉ còn nước đi tự tử để tạ tội thôi, đáng tiếc chủ tử vẫn không thể nói chuyện, không nói được với hắn điều gì.

Cố Thường trở về khoang thuyền tắm rửa thay quần áo, cho Lục Đậu đi nói cho chủ tử Lục Tử Triệt biết chuyện gì xảy ra, cho bọn họ biết "Chu cô nương" không phải là người dễ chọc.

Vì thế, lúc tên tùy tùng mặt đen chuẩn bị khóc than, Lục Đậu tới nói cho hắn nghe nguyên nhân hậu quả, cuối cùng nói: "Các người nghĩ hai nữ tử chúng ta dựa vào lý do gì mà dám ra khỏi nhà? Nếu không phải có khả năng tự bảo vệ mình, bọn ta dám to gan tới mức đi cùng mấy tên nam nhân xấu xa nhà người sao? Chuyện này chỉ là bài học nhỏ thôi, tiểu thư nhà ta nói, nếu có lần sau, hạ được cho tàn tật luôn!"

"Người!" Tên tùy tùng mặt đen giận dữ, đứng dậy muốn dạy dỗ Lục Đậu.

"Họ Ôn, nếu người dám động tới một ngón tay của bản cô nãi nãi, ta sẽ khiến người cùng chủ tử của người cùng chung số phận, người không sợ nằm một ngày một đêm, nhưng chủ tử của người không có người hầu hạ thì sao?" Lục Đậu liếc mắt khinh thường nhìn mặt tên nam nhân cao gầy nào đó càng ngày càng đen, hai ngày qua, nàng biết tên này họ Ôn, gọi là Ôn Tiểu Phi.

Hảo hán không chịu thiệt trước mặt, Ôn Tiểu Phi nén giận, đôi mắt hung hăng lườm Lục Đậu vài lần, tới lúc này, hắn vô

cùng hối hận khi thuyết phục chủ tử cho phép đôi chủ tử này lên thuyền, hắn muốn mua ngay thuốc hối hận để ăn!

Lục Đậu nói xong, đi ngay, trước kia ngưỡng mộ dung mạo Lục Tử Triệt anh tuấn bao nhiêu, từ lúc hắt ném Cỗ Thường xuống sông, Lục Đậu căm ghét hắt bấy nhiêu, một nam nhân khi tức giận lại có thể ném một nữ tử tay trái gà không chặt xuống sông thì thật là quá đáng.

(Vivi: công nhận)

"Lục Đậu, ta quyết định, ngày mai sau khi cập bến, chúng ta không đi cùng tên họ Lục kia nữa, ta thả lạc đường tới tận Tây Thiên đi cũng không đi theo bọn họ đâu!" Cỗ Thường đã tắm xong, lúc này đang nằm trên giường, thấy Lục Đậu liền bắt đầu kêu ai oán, "Nguyệt sự của ta vừa hết, rơi xuống nước không sao, nếu chưa hết mà bị rơi xuống sông... Tội của hắt không chỉ có vậy thôi đâu."

Lục Đậu là nha hoàn thân cận của nàng, hiển nhiên biết tình trạng chu kỳ sinh lý của tiểu thư, nghe vậy cũng thấy may mắn, nói: "Cũng may tiểu thư biết bơi, nếu nói hôm nay không biết bơi thì không phải là hắt muốn uy hiếp tính mạng của tiểu thư sao? Tên họ Lục có phong thái công tử thế gia, kết quả lại là người máu lạnh, trong mắt hắt, mạng người không đáng tiền sao? !"

Cỗ Thường há to miệng như muốn giải thích điều gì, cuối cùng ngậm miệng lại, nàng quyết định không nói cho Lục Đậu biết trước khi Lục Tử Triệt ném nàng xuống sông đã hỏi nàng có biết bơi hay không, để Lục Đậu hiểu lầm đi, tránh lại bị sắc đẹp của Lục Tử Triệt làm cho điên đảo, chẳng nói được gì.

Lục Tử Triệt chịu đựng một ngày một đêm khổ cực, gian nan ra sao chỉ mình hắt biết, hắt khổ sở bao nhiêu thì ý nghĩ muốn bóp chết nữ nhân họ Chu kia mạnh mẽ bấy nhiêu, lúc này hắt không nhắm mắt, đôi mắt đỏ hồng thẳng tắp nhìn nóc nhà.

Hình ảnh thật đẹp khiến Uông Tiểu Phi cũng không dám nhìn.

Lục Tử Triệt hận không thể bắn Cổ Thường ta làm trăm mảnh, còn Cổ Thường cũng ném hãn vào những người đáng ghét nhất ở trong lòng nàng, thù hãn dám ném nàng xuống sông, ngay cả Lục Tam thiếu gia nào đó cũng bị đá xuống vị trí thứ hai rồi.

Gần tối ngày hôm sau, thuyền vừa cập bến, khi tình trạng Lục Tử Triệt tốt hơn, có thể động dậy, được Ưng Tiểu Phi dìu đi lại.

"Ồ, có thể xuống đất rồi hả ? Xem ra thể chất không giống người bình thường nhỉ, nếu là người bình thường còn phải mất một canh giờ nữa mới động dậy được đấy." Cổ Thường nhìn thấy nam nhân nào đó được đỡ ra khoang thuyền liền sợ hãi, đánh giá hãn giống như nhìn thấy vật gì tươi mới vậy.

Sắc mặt Lục Tử Triệt vô cùng khó nhìn, sau một ngày một đêm nằm trên giường, khuôn mặt suy yếu tái nhợt, hơn thế, khi nhìn thấy Cổ Thường, đôi mắt mơ màng nhìn nàng, giống như là đang nhìn xác chết vậy : "Chân nhân không lộ tướng*, Chu cô nương khiến người ta thật bất ngờ!"

"Quá khen quá khen, đối với loại người xấu chuyên ức hiếp kẻ yếu như ngươi, nếu bản cô nương không có bản lĩnh thì chẳng phải bị ngươi ăn sạch sẽ xương cốt à?" Cổ Thường nói chuyện không thềm để ý, hoàn toàn không ý thức được lời nói của bản thân có bao nhiêu điều không thích hợp.

Mi tâm Lục Tử Triệt nhảy lên nhảy xuống, giống như dẫm phải phân chó, vẻ mặt vô cùng ghê tởm: "Người như ngươi, nâng bạc cầu ta cần ta cũng không thềm đâu."

"Ai thềm dâng lên cho ngươi cần chứ, đem bản thân biến thành cây hành lá chắc." Cổ Thường ngắt lời, nhìn trời, kêu Lục Đẩu dắt Tiểu Bạch ra, sắc mặt không tốt, nói với Lục Tử Triệt, "Ngươi ném ta xuống sông, ta hạ được ngươi, thanh toán sòng phẳng, hai ta không muốn gặp lại, nếu vậy mỗi người

đi một ngả, sau này không cần gặp lại nữa."

"Bản thiếu gia không có thói quen đánh nữ nhân, lần này bỏ qua cho người, nếu lại có lần sau sẽ không dễ dàng buông tha người như vậy đâu!" Lục Tử Triệt rất muốn bóp chết nha đầu thối tha họ Chu, nhưng lúc này ngay cả đứng hăn cũng không vững, có ý mà chẳng còn sức, chỉ có thể trơ mắt nhìn đôi chủ tớ kia kiêu ngạo dắt ngựa đi.

Thiểm Điện lưu luyến nhìn Tiểu Bạch đi, nhắc chân muốn theo nhưng lại bị Ưng Tiểu Phi cản lại.

Lục Tử Triệt trừng mắt nhìn tên "phản bội" Thiểm Điện, lửa giận tung bay tứ tán, ra lệnh: "Trở lại kinh thành trước đã, không cho Thiểm Điện ăn cỏ!"

Ưng Tiểu Phi muốn nói, lên bờ rồi, Thiểm Điện cần gì người ta cho ăn chứ, có nó sẽ tự kiếm, nhưng thấy sắc mặt chủ tử nhà mình khiến người ta sợ hãi, hăn sáng suốt ngậm miệng lại.

Lại nói về Cố Thường, sau khi vui vẻ rời khỏi bến, hai người cười ngựa đi.

Mặt trời vừa xuống núi, các nàng còn phân biệt được bên này là Nam bên kia là Bắc, nhằm hướng Bắc tìm khách sạn nghỉ tạm, kết quả đi thật lâu chẳng ra khỏi đám cây cối.

"Có phải chúng ta lại đi nhầm rồi không? Một bóng người cũng không thấy vậy." Cố Thường nhìn xung quang, ngoại trừ hai người các nàng chẳng thấy ai khác, lúc đầu còn có thể thấy người đi qua cơ mà.

Trời dần tối mà hai người vẫn chưa ra khỏi rừng làm hai nàng hoang mang, Lục Đậu sợ hãi nói: "Tiểu thư, không phải chúng ta lại lạc đường đây chứ."

"Không thể nào, chúng ta nhắm hướng Bắc mà đi cơ mà, chẳng lẽ đi qua rồi, hay hướng này chỉ có cây cối, không có thành trấn?" Cố Thường vỗ đầu chán nản, cuối cùng nàng cũng cảm nhận được thế nào là uốn cong thành thẳng, cả đường nhắm nhắm hướng Bắc, không nghĩ tới đi đúng hướng nhưng đường lại không đi được.

"Thôi, tối rồi, chúng ta đừng đi nữa, dừng chân nghỉ đêm ở đây thôi." Cố Thường dừng ngựa lại, nói.

"Đừng, tiểu thư, ban đêm thường có sói!" Vẻ mặt Lục Đậu sợ hãi, cầu xin "Biết thế thì đi theo bọn họ Lục còn hơn, ít nhất không cần lo biến thành bữa ăn cho sói."

"Nói bậy bạ gì cái gì đấy! Có tiểu thư của người ở đây, người được làm thức ăn cho sói sao? Ngay cả nhà họ Lục bản tiểu thư còn có thể lật được, chẳng nhẽ sợ một con sói sao?"

"Họ Lục chỉ là người bình thường, sao so được với loài sói hung mãnh, nhờ đâu không phải là một con sói, chúng ta gặp cả đàn sói thì sao?" Càng nghĩ, Lục Đậu càng thấy khả năng này rất cao, sợ tới mức cả người run rẩy, lông tóc dựng đứng.

Cố Thường chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trách mắng: "Cái miệng quạ đen nhà người, còn nói nữa sẽ không cho người đi theo ta, có ai tự mình rửa mình gặp một đám sói chứ?"

Lục Đậu uất ức chu miệng lên, như sắp khóc tới nơi rồi.

"Sói sợ lửa, chúng ta chạy nhanh tìm củi nhóm lửa thôi." Cố Thường liếc mắt nhìn tiểu nha hoàn mặt cắt không còn một giọt máu, xuống ngựa tìm nơi rộng rãi, sạch sẽ, quyết định nghỉ đêm.

Lục Đậu nghe vậy cũng thấy có lý, nhớ tới lúc nghe người ta nói quá khi

ra ngoài nếu ăn ngủ ngoài trời mà đốt lửa cả đêm thì sẽ không có chuyện gì, suy nghĩ thông suốt lập tức làm việc, vội vàng đi tìm nhánh cây bắt đầu nhóm lửa, tốc độ nhanh chóng, e sợ rằng chậm một chút thì đám sói sẽ tới.

Hai người không phải là thiên kim tiểu thư và nha hoàn yếu ớt sống trong đại trạch viện, việc nhóm lửa, chuyện bắt động vật hoang dã nướng ăn đã vô cùng quen thuộc.

Cố Thường không chỉ biết kê đơn, hạ dược, võ công quyền cước cũng học được nửa phần, dùng công phu để ứng phó với người khác có chút khó khăn, nhưng chuyện vồ chim trĩ, bắt thỏ hoang, săn động vật thì chỉ là chuyện vặt thôi.

Hai người đói bụng, không có muối cùng gia vị, chính là dùng ít rau dại vắt nước lên thịt để giảm độ béo ngậy, nhưng mùi vị vẫn kém xa so với có gia vị, dù vậy, hai người ăn vẫn ăn tốt vô cùng.

Sau khi ăn xong, Cố Thường vỗ cái bụng căng phồng: "Lát nữa lại nhặt thêm chút củi, đêm đừng ngủ sâu giấc, phải nhìn đồng lửa không được cho nó tắt, nếu không bày sói đến thật đấy."

Lục Đậu giật thót tim, vuốt ve cách tay đang nổi da gà, nói: "Tiểu thư, người đừng dọa nô tì, nô tì hứa buổi tối không ngủ được cũng sẽ canh đồng lửa thật cẩn thận."

Sự thực chứng minh lời Lục Đậu không thể tin, lúc đầu, nàng ta còn có thể duy trì tỉnh táo không để bản thân ngủ say, nhưng là một canh giờ trôi qua, nàng ta đã ngáy o o rồi, ngủ mà tiếng động lớn như vậy cũng làm cho Cố Thường ngủ không ngon.

Cố Thường sẵn tay áo chuẩn bị, không chỉ chỗ bắt lửa, nàng còn rắc thuốc bột ở xung quanh, thuốc bột này dùng để ngăn cản dã thú và người, nếu như

có động vật đi tới hoặc là người thấy mùi thuốc bột lập tức không thể động đây, giống y như Lục Tử Triệt hôm trước, nàng cùng Lục Đậu đã uống giải được, hiển nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cố Thường cũng mệt, mặc dù Lục Đậu ngáy o o ầm ĩ, nhưng không lâu sau, nàng cũng ngủ say.

Nửa đêm, đột nhiên từ trong rừng truyền tới âm thanh đánh nhau, Cố Thường lập tức tỉnh lại.

Lúc này, đồng lửa cũng sắp rụi rồi, Cố Thường nhanh chóng nấp vào lùm cây, thấy đồng lửa đang cháy lại đứng lên đập mấy phát vào Lục Đậu đang ngủ say như chết: "Tỉnh dậy mau, có người đánh nhau."

Lục Đậu mơ mơ màng màng tỉnh lại, vẫn còn buồn ngủ, há miệng ngáp: "Móng heo ăn ngon thật."

"Ăn ngon cái rắm!" Cố Thường lại đập nàng ta một phát, tức giận mắng, "Có kẻ giết người sắp đến đây, người còn có tâm trạng ăn móng heo hả?"

"Kẻ giết người đến đây?" Bị đá, Lục Đậu lập tức tỉnh ngủ, này vừa tỉnh lại đã nghe thấy tiếng đánh nhau từ xa truyền đến khiến Lục Đậu sợ tới mức nhảy cẫng lên, "Không tốt rồi tiểu thư, chúng ta chạy mau!"

"Trốn đi đâu? Bọn họ phát hiện nơi này có lửa, theo bản năng đánh tới đây, bọn họ đánh nhau mặc kệ bọn họ, chúng ta không quan tâm là được." Cố Thường là

cao thủ hạ độc, có khả năng tự bảo vệ mình, cho nên một chút sợ hãi cũng không có.

Lục Đậu thấy không khuyên được chủ tử nhà mình, đành phải nấp sau Cố Thường, tròn mắt nhìn về nơi phát ra tiếng đao kiếm chạm nhau.

Những người đánh nhau tới gần hơn , Cổ Thường đếm thất tất cả có bảy người, sáu người nam nhân đuổi giết một nữ tử mặc áo đen che mặt.

Một cánh tay nữ tử đã bị thương, không có sức nhấc tay lên, cánh tay kia cầm kiếm chống lại những đòn công kích của kẻ địch.

"Trời ạ, sáu nam nhân còn chưa chế trụ được một thiếu nữ, ai cũng có máu, nữ tử này thật lợi hại!" Cổ Thường không thêm giả cam điếc, nói xong còn vỗ tay vang dội.

Vỗ tay một cái thì có chuyện gì đâu, sáu nam nhân kia quay lại, hung ác trừng mắt lại phát hiện hai cô gái, tuy rằng khuôn mặt hai người một thì không xấu, một thì khó coi, nhưng ở nơi ngoài trời hoang dã cũng khó thấy nữ nhân, có người nói: "Lại có thêm hai nữ nhân, các huynh đệ mau bắt con quỷ nhỏ này lại, chúng ta sẽ hưởng thụ ba con nhóc này thật tốt!"

Chân nhân bất lộ tướng *真人不露相, có nghĩa gốc là người đắc đạo không để hình tướng của mình xuất hiện trước mọi người, sau này dùng với nghĩa không lộ mặt hay để lộ thân phận của mình trước người khác.

Câu này có nguồn gốc như sau:

Thời Xuân thu Chiến Quốc, có một chàng công tử nhà giàu có tên là Ôn Như Xuân, ngay từ nhỏ đã rất thích chơi đàn, khi lớn cũng tỏ ra là người có ngón nghề.

Một hôm anh ta Sơn Tây du ngoạn, đến trước một ngôi chùa, anh nhìn thấy một đạo sỹ đang nhắm mắt ngồi thiền, bên cạnh đạo sỹ có một cái túi, miệng túi hé mở lộ ra một góc của cây đàn cổ.

Ôn Như Xuân rất lấy làm lạ tự hỏi : Lão đạo sỹ này cũng biết chơi đàn ư? và lại gần hỏi trịnh thượng: Xin hỏi đạo trưởng biết chơi đàn chứ?.

Đạo sỹ hé mắt trả lời rất khiêm nhường: cũng vớ vẩn đôi chút, tôi đang muốn báỉ sư đây.

Ôn Như Xuân nói không khách sáo: thế thì để tôi đàn cho xem.

Đạo sỹ lấy đàn ra, Ôn Như Xuân lập tức ngồi khoanh chân dưới đất đánh đàn, đầu tiên là đánh tùy hứng 1 bài, đạo sỹ mỉm cười chẳng nói một lời.

Ôn Như Xuân bèn đem hết sở học chơi một bài, đạo sỹ vẫn lẳng lẳng. Ôn Như Xuân bực qua nổi giận nói: tại sao ông chẳng nói năng gì vậy, có phải tôi chơi dở không vậy?

Đạo sỹ nói: cũng được, nhưng không phải là bậc sư phụ để tôi báỉ sư.

Lúc này Ôn Như Xuân không nén nổi cơn bực tức nói: Ủ, ông thì rất giỏi đàn, thế thì hãy để tôi mở rộng tầm mắt nào.

Đạo sỹ chẳng nói chẳng rằng, cầm cây đàn, vuốt nhẹ vài cái, bắt đầu chơi, âm thanh như nước chảy réo rắt, như gió chiều huu huu, Ôn Như Xuân nghe ngất ngây say đắm, ngay cả cây cổ thụ cạnh chùa cũng đầy chim đậu xuống. Khúc nhạc hết đã lâu rồi, Ôn Như Xuân mới bừng tỉnh lại, lập tức quỳ trước mặt đạo sỹ xin được báỉ sư.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 9: Âm Hồn Không Tan

Editor: Vivi

Thực ra sáu nam nhân kia phải cố hết sức mới đối phó được với nữ tử bị thương, bây giờ lại có thêm hai thiếu nữ, tinh thần lập tức tăng cao như binh sĩ đang hăng máu.

Cứ như vậy, cô gái kia liên trúng chưởng, không chú ý một chút thôi, vai lại đã trúng thêm một đao, tuy hất ngã một người, đâm vào chân một người, chỉ còn một người đánh nhau với bốn nhưng vẫn bị lép vế, một lát sau, nàng kia lại đã trúng thêm mấy đao, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng rõ ràng đã không chống đỡ được nữa rồi, tốc độ đánh nhau ngày càng chậm.

"Này thì kiêu ngạo, để xem đêm nay người có thể chạy đi đâu, gia lập tức cho người biết sự lợi hại của gia!" Một nam nhân trong đám người cầm kiếm chỉ vào cô gái, cười dâm loạn.

"Hừ, cóc mà cũng đòi ăn thịt thiên nga, người đi chết đi!" Giọng nói nữ tử bị thương mang theo giận dữ, liều mạng giơ kiếm lên, tiếp tục chém giết, nhưng do mất máu nhiều, rất nhanh đã bị bắt.

Sáu nam nhân vô cùng vui vẻ, bắt đầu tranh giành ai làm trước, cũng bởi nàng ta quá lợi hại hơn nữa lại xinh đẹp câu hồn, ai cũng muốn được "ăn thịt" nàng ta đầu tiên, vì thế lúc này, họ tranh giành nhau toán loạn.

Chuyện này Cố Thường không thể ngồi yên, nàng là nữ nhân, không thể chịu đựng được khi thấy sự trong sạch của nữ nhân bị uy hiếp, lúc đầu còn tưởng nàng ta có ân oán giang hồ, nàng không biết ai là người tốt ai là kẻ xấu nên không chõ mõm vào, nhưng lúc này không thể mặc kệ được.

Sáu nam nhân đang tranh giành thì thấy Cố Thường tới gần, không có ý tốt mở miệng: "Chắc chắc, mặc dù nhan sắc người chẳng ra gì, nhưng cởi quần áo chắc vẫn có thể nhìn được, gia sẽ miễn cưỡng cho người vui vẻ, nhưng mà người quá xấu, người đợi lượt sau đi... Ấy, sao ta lại ngã vậy?"

Không chỉ mỗi tên đang nói chuyện ngã chổng chơ, những tên cũng đồng loạt ngã xuống, tay chân loảng ngoảng rải trên mặt đất mà không biết chuyện gì xảy ra, một lát sau ngay cả việc nói chuyện bọn họ cũng không mở miệng nổi.

Nữ tử áo đen cũng ngã xuống, đang vô cùng sợ hãi thì một viên thuốc nhét được vào miệng nàng ta, gần như là nàng ta lập tức khôi phục lại sức lực, ngồi dậy, nói:

"Cô nương hạ được bọn họ sao? Lúc nào vậy?"

"Đương nhiên, những thứ khác bản cô nương không biết, nhưng hạ thuốc thì vô cùng quen tay. Đúng lúc có gió, ta bôi thuốc trên cổ tay áo, gió giúp ta khiến bọn họ ngất thuốc thôi." Cố Thường đến gần mới phát hiện ánh mắt nữ tử áo đen vô cùng xinh đẹp, đen bóng, ngập nước, lông mi dài cong vút, lờm lờm người lqđ hoặc lạnh lùng nhìn thôi cũng cảm thấy quyến rũ, mê hoặc.

Nữ tử áo đen lạnh nhạt nhìn Cố Thường: "Cảm ơn người."

Sau đó xảy ra một chuyện khiến Cố Thường khiếp sợ, nữ tử áo đen đứng dậy rút kiếm giết sạch toàn bộ những người nằm đang trên mặt đất, hành động nhanh chóng sạch sẽ lưu loát, không chút do dự.

"Người ...người người ...người dám giết người!" Cố Thường sợ tới mức lùi lại liên tục, sợ máu bắn lên người nàng.

Nữ tử áo đen nhìn máu vẫn còn uốn lượn trên lưỡi kiếm, hừ lạnh: "Không giết bọn họ, chính là cho bọn họ cơ hội để giết ta."

Tim Cố Thường đập vô cùng nhanh, tuy sáu nam nhân đáng hận, nhưng nhìn thấy bọn hắn bị giết, nàng vẫn không thể nào chấp nhận được, bọn họ trúng mê dược của nàng trước rồi mới bị giết, phải chăng chứng minh rằng nàng giúp kẻ ác sao? Ý định của nàng là muốn bọn họ mê man một ngày một đêm để dạy dỗ họ thôi, sau đó nữ tử áo đen có thể trốn đi...

Dường như biết suy nghĩ Cố Thường, lúc nữ tử áo đen định đi, ma xui quỷ khiến thế nào quay đầu lại nói: "Người không cần áy náy, bọn họ là lũ không chuyện ác nào không làm, là lũ cầm thú phá hỏng cuộc đời của vô số hoàng hoa khuê nữ, giết bọn họ chỉ là thay trời hành đạo thôi."

"Tỷ tỷ..." Cố Thường gọi nữ tử áo đen đang chuẩn bị rời đi, gọi xong lại mắng mình sao phải gọi nàng ta, giống như là hành động làm theo bản năng vậy, trong lòng trào dâng cảm xúc không muốn rời xa mà ngay chính nàng cũng không thể hiểu nổi.

Nữ tử áo đen cũng không quay đầu lại, lạnh nhạt nói thanh: "Ta mới mười sáu tuổi thôi, người thấy ta giống 20 tuổi lắm hả, hai chữ tỷ tỷ ta không nhận nổi đâu."

Cố Thường: "..."

Lục Đậ nhìn thấy toàn bộ, chân nhũn ra đứng không nổi, nói với tiểu thư nào đó đang bị "cười nhạo": "Tiểu thư, chúng ta mau đi khỏi nơi này thôi, lỡ bị người phát hiện ở đây có người chết, chúng ta phải ngồi tù đấy."

Cố Thường xốc lại tinh thần, sờ mặt mình rồi hỏi Lục Đậ: "Nhìn bản tiểu

thư giống 20 tuổi lắm à?"

"Không giống."

"Ta đã nói rồi mà."

"Giống 19 thôi."

Cố Thường vừa thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy câu đó thì mắt lập tức trợn ngược, tức giận nói: "Người nói lại lần nữa cho ta!"

Lục Đậu rất muốn khóc: "Tiểu thư ơi, bây giờ người đang dịch dung, đương nhiên

không thể xinh đẹp rồi, muốn người ta nhìn người thấy lớn tuổi, người còn muốn thế nào nữa?"

Ngắm lại cũng đúng, nàng đang dịch dung, làm cho khuôn mặt thay đổi, càng nhìn càng thấy già hơn tuổi thật rất nhiều, khi lên Kinh Thành cũng thuận lợi hơn, Cố Thường tha cho Lục Đậu, đi thu xếp đồ đạc, đang đi thì bất ngờ quay lại hỏi: "Người có cảm thấy nữ tử áo đen đó nhìn rất quen không? Tuy nàng ta che mặt, *vivi* nhưng ánh mắt của nàng ta, giống như đã thấy ở đâu rồi thì phải."

"Tiểu thư cảm thấy nàng rất quen đúng không, nô tì thấy rõ, nữ tử áo đen đó có ánh mắt giống tiểu thư như đúc!" Lục Đậu nói.

Cố Thường ừ một tiếng, vuốt mắt: "Giống thế sao? Còn giống hết, chẳng trách lần đầu tiên nhìn nàng ta đã cảm thấy đôi mắt nàng ta đẹp như dòng suối trong, ánh mắt lúng liếng toát lên phong thái mê người, thì ra là bởi có ánh mắt giống hết bản tiểu thư!"

(Vivi: rốt cục chị khen người ta hay tự khen mình vậy trời?????????)

Lục Đậu bị đánh bại bởi cô tiểu thư nhà nàng ta đang lên cơn trữ tình tự ca ngợi bản thân, mặt đen sì, đứng dậy nói: "Tiểu thư, bây giờ không phải lúc tự kỷ đâu, chúng ta mau đi thôi."

"Đi thôi, thấy sáu cái xác là ta cũng tụt hết cả cảm xúc rồi." Cố Thường nghĩ đến lời nói của nữ tử áo đen, sáu người này không chuyện ác nào không làm, khiến cảm giác áy náy của nàng biến mất, nàng cũng không rõ vì sao lại tin lời nàng ta như vậy, có thể bởi nàng ta có đôi mắt rất giống nàng.

Hai người mới ngủ được một chút, nửa đêm gặp chuyện, chẳng ai có tâm trạng đi ngủ tiếp, thu dọn đồ đạc xong, dắt ngựa lần theo ánh trăng, đi chậm rãi.

"Tiểu thư, lần sau, chúng ta đừng đi loại đường như thế này, rất nguy hiểm." Trong lòng Lục Đậu vẫn còn sợ hãi, thà đi đường vòng cũng muốn lượn qua đi chợ hoặc thôn trang chứ không muốn lòng vòng trong rừng sâu.

"Người nghĩ ta muốn đi đường này chắc? Không phải là vì không tìm thấy đường à?" Cố Thường đi lên phía trước, cũng không biết có thể đi ra khỏi cái chỗ quỷ quái này không nữa.

Lục Đậu ngậm miệng, không xác định được phương hướng không có quyền nói chuyện, nàng ta thông minh lựa chọn đi theo sau tiểu thư nhà mình, có đi nhầm đường cũng không phải tại nàng ta.

Hai người vẫn đi theo một hướng duy nhất, tới gần sáng thì ra khỏi rừng.

"Á, phía trước có thôn trang, chúng ta đi hỏi đường thôi, tiểu thư." Lục Đậu vô cùng kích động, không nghĩ tới, với cái đầu không tốt của tiểu thư, đánh bậy đánh bạ cũng có thể đi ra khỏi rừng.

Người ở thôn trang dường như vô cùng chất phác, Cố Thường và Lục Đậu tìm một ngôi nhà chỉ có hai vợ chồng già sống, nghỉ ngơi nửa ngày, lúc ăn

cơm hỏi rõ đường, sau đó trả bạc rồi tiếp tục lên Kinh Thành.

Không muốn đi ngay lập tức, đêm hôm trước bị dọa sợ, ngủ cũng không ngon, các nàng phải tìm khách điểm nghỉ ngơi, nghỉ ngơi đủ mới đi tiếp.

Trong lúc đi, luôn thấy có người nói về chuyện của nữ tử áo đen, phần lớn khi nhắc tới chuyện đó, giọng điệu ai cũng sợ hãi, hạ thấp giọng, nói nàng ta vô cùng xấu xa, giết người không chớp mắt, lãnh khốc vô tình, tàn nhẫn không phân biệt phải trái, Cố Thường nghe thấy, rất không thoải mái.

"Cô gái chúng ta gặp được chính là người mà bọn họ nói sao? Cô nương xinh đẹp như vậy, nói chuyện hơi lạnh lùng một chút, nhưng không phải nói những nam nhân kia đều là kẻ xấu hay sao? Nàng là thay trời trừ hại, không thể bởi người ta có khí chất lạnh lùng mà nói người ta là người xấu chứ." Cố Thường không nhịn được nói đỡ cho nữ tử áo đen nàng mới gặp một lần, nàng nhìn ra người đang ăn cơm là người giang hồ, người trong giang hồ đều có cuộc đời sống trên lưỡi dao? Đã đáng thương, lại còn bị nhiều người đâm đập.

Lục Đậu nghe vậy sợ tới mức vội vàng nói nhỏ: "Tiểu thư, người nói nhỏ thôi, không sợ người khác biết chúng ta đã gặp nàng à? !"

Bị nha hoàn nhát gan chọc tức, Cố Thường trợn mắt, vừa lườm Lục Đậu vừa căn nhắc: "Sao người lại nhát gan như vậy? Nhát gan thì nhát gan thôi, lại còn không có đầu óc, người không biết quan phủ không quản lý chuyện giang hồ sao? Mặc kệ có bao nhiêu chết, người quan phủ đều làm như không biết, người ngu dốt vừa vừa thôi."

"Thế à?" Quả thật, Lục Đậu không biết việc này, nàng ta vẫn cho rằng chỉ cần có người chết, có người báo án là quan phủ đều điều tra.

"Nói nhảm, nói không người nghĩ rằng đến bây giờ, mẹ của ta có thể tiếp

tục làm hiền thê lương mẫu chắc?" Cỗ Thường trợn mắt, thật ra năm đó cha nàng quan chưa được mấy năm đã từ quan về nuôi ngựa, chuyện này có liên quan rất lớn tới thân phận của mẹ nàng, năm đó không phải lqđ là không thể giải quyết chuyện này, nhưng Cỗ Phong Niên không muốn để vợ yêu phải chịu uất ức, kiên quyết từ quan làm thương nhân.

Lục Đậ giờ mới biết chuyện ngày xưa của phu nhân, trước kia, phu nhân nhà nàng ta tung hoành trên giang hồ, không có khả năng tay không vấy máu, không bị truy đuổi, bắt giữ là bởi quan phủ không quản chuyện giang hồ cùng quan phủ, nhưng nàng ta vẫn vô cùng lo lắng: "Nhưng tiểu thư cũng không nên nói trước mặt người khác như vậy, nhờ giang hồ trả thù nữ tử áo đen, họ tìm chúng ta thì làm sao bây giờ?"

"Biết rồi, tuổi còn nhỏ mà sao nói nhiều vậy, cẩn thận không ai lấy người đâu."

Cỗ Thường cũng không phải đồ ngốc, đạo lý nhỏ như vậy sao có thể không hiểu, nhưng bởi nàng nghe được rất nhiều chuyện về nữ tử áo đen nói không đúng, trong lòng không thoải mái, muốn giải thích dùm nàng ta thôi.

"Hình như tiểu thư rất quan tâm nữ tử áo... Cô nương." Lục Đậ tò mò hỏi.

"Duyên phận đấy, có hiểu không? Nàng có duyên phận hợp với bản tiểu thư, có một số người nhìn một cái, trong lòng đã không nhìn được mà thích nàng ấy, giống áo .lqđ.. Tỷ tỷ, có một số người mặc dù nhìn đi nhìn lại nhiều lần mà cũng không thuận mắt, có thích cũng không thích nổi, ví dụ như tên Lục Tử Triệt." Cỗ Thường bắt đầu nói tới lý luận không thực tế, để tránh bị nghi ngờ, hai người đều tự giác thay đổi cách gọi đối với nữ tử áo đen.

Trường hợp không có Logic này được gọi là không thể không chế, Lục Đậ nghe tiểu thư nói chẳng hiểu tại sao lại thích nữ tử áo đen, nhưng nàng ta

cũng chẳng _lqd_ khuyên bảo gì, dù sao đối phương cũng là nhân sĩ giang hồ, chưa chắc sẽ xuất hiện, sau này cũng không có cơ hội gặp lại, không cần phải quan tâm tới việc tiểu thư thích nữ tử áo đen.

Hai người vừa đi vừa nói, không biết đã đi bao nhiêu vòng luẩn quẩn, hỏi thăm bao nhiêu người, cuối cùng, trước khi trời tối tìm được một khách sạn coi như sạch sẽ.

"Chưởng quầy, cho một gian phòng hảo hạng." Lục Đậu nói.

"Khách quan, ngài tới thật đúng lúc, chỉ còn đúng một gian phòng hảo hạng thôi, nhưng mà phòng bên cạnh lại là phòng trọ của hai khách nam, xin hỏi hai vị cô nương..."

"Không quan trọng, cửa sổ chắc chắn là được." Cố Thường không thèm để ý nói.

Khách còn chẳng thèn quan tâm, chưởng quầy cũng không nói nữa, thu tiền thuê phòng, sau đó gọi tiểu nhị dẫn người phòng hảo hạng cuối cùng chưa có ai ở.

Cố Thường và Lục Đậu đều mệt mỏi, muốn về phòng, dùng cơm xong, sau đó lập tức nghỉ ngơi.

Dẫn các nàng đến trước cửa phòng, tiểu nhị rời đi, hai người đang định mở cửa vào phòng, ngay lúc đó, cửa phòng bên cạnh mở ra "Két..." Một tiếng mở, một nam tử đẹp trai, cả người mặc quần áo trắng, tay cầm quạt xếp, nhẹ nhàng tiêu sái bước ra. (vivi: oan gia nhà bà @@ >.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 10: Liên Tục Gặp Phiền Phức

Editor: Vivi

Có khi, duyên phận khiến người ta không nói được lời nào, bất ngờ gặp được người làm trong lòng đột, đây là chuyện vô cùng tốt đẹp, đáng để cho người ta vui sướng.

Nhưng nếu bất ngờ gặp được người mà mình ghét nhất, quả thực là... không dám nhìn.

Không phải oan gia không gặp nhau, lúc này, trong lòng Cố Thường và Lục Tử Triệt cùng bật ra một câu nói vô cùng ăn ý: Ông trời ơi, để cho hần/nàng chết đi!

"Phanh" một tiếng, Cố Thường đóng cửa phòng lại, tỏ thái độ không muốn nhìn thấy Lục Tử Triệt.

Bị "Ghét bỏ", tay Lục Tử Triệt nắm thật chặt, nếu không còn lý trí, hần đã xông vào lôi nữ nhân họ Chu xấu xí kia ra, ném ở ngoài cửa rồi.

"Thiếu gia, không cần tranh chấp với loại người kém hiểu biết, ăn cơm quan trọng hơn." Uông Tiểu Phi cẩn thận nhìn, trán thiếu gia của hần nổi đầy gân xanh, vừa nói vừa oán thầm, nữ nhân họ Chu thật có bản lĩnh, bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ thấy thiếu gia nhà hần "bộc lộ cảm xúc" như mấy hôm nay.

"Đi thôi." Lục Tử Triệt cũng thấy không cần cần thiết phải tức giận vì một nữ nhân xấu xí, điều chỉnh tâm trạng bản thân, sau đó xuống lầu dùng cơm.

Vốn dĩ không muốn ra ngoài dùng cơm, lúc này lại gặp phải chủ tớ Lục Tử Triệt, Cố Thường lại càng không muốn xuống lầu, nói với tiểu nhị rằng nàng ăn trong phòng, rất nhanh sẽ đưa lên.

"Người nói xem, có phải chúng ta không xem ngày lên đường không? Sao lúc nào cũng gặp cái tên làm ảnh hưởng tới tâm trạng của ta vậy!" Cố Thường không vui, kể lể.

Lục Đậ cũng chán ghét Uông Tiểu Phi, vì thế gật đầu hùa theo: "Chỉ mong ngày mai lúc đi, không nhìn thấy bọn họ là được."

"Cứ thể đi, ăn cơm tối xong, người ra ngoài hỏi xem lúc nào bọn họ đi, chúng ta đi khác với thời gian của họ là được." Lần trước Cố Thường hỏi thăm thời gian Lục Tử Triệt đi vì nơi nàng và bọn họ muốn đến giống nhau, còn bây giờ hỏi vì muốn tránh xa bọn họ.

Sau khi ăn cơm chiều, Lục Đậ lén lút đi ra ngoài tìm người hỏi thăm, quay lại phòng sau nửa canh giờ.

"Tiểu thư, nô tì đã hỏi tiểu nhị và người trông chuồng ngựa, bọn họ nói, ngày mai người trọ phòng bên cạnh ăn cơm trưa rồi mới đi." Lục Đậ uống trà, nói chuyện vô cùng tự hào.

"Ăn trưa xong, bọn hần mới đi, vậy buổi sáng, chúng ta sẽ xuất phát, ta không tin tránh né tới mức đó còn có thể chạm mặt nhau." Tâm trạng Cố Thường tốt hẳn lên, nhắm mắt làm ngơ.

Cố Thường vừa bàn bạc xong, thì ở phòng bên cạnh, khi về phòng, Uông Tiểu Phi nhíu mày, nói với Lục Tử Triệt đang xem sổ sách: "Thiếu gia, nô tài vừa ra cửa, thấy nha đầu tên là Lục Đậ lén lút tìm người, hỏi thời gian xuất

phát của chúng ta, chẳng nhẽ chủ tớ các nàng định giở trò sao?"

Lục Tử Triệt không ngẩng đầu, không thềm để ý nói: "Có lẽ là không muốn chạm mặt với chúng ta, nếu ta đoán không sai, sáng sớm ngày mai, các nàng sẽ đi."

Uông Tiểu Phi luôn nghe theo lời chủ tử, nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, đem gói to trong tay đặt lên bàn, mở rồi lấy đồ ở bên trong ra: "Đây là lê do chính tay tiểu thư ở phòng phía đông lầu hai đưa tới cho thiếu gia, đây là hà bao của tiểu thư áo hồng ở phòng đầu tiên dãy bên trái lầu hai, đây là cây sáo của tiểu thư ở phòng phía tây lầu ba, đây là..."

Một lúc sau, chiếm hơn nửa cái bàn là quần áo, đều là lễ vật của những cô nương ở trọ, to gan lớn mật, nhiệt tình đem tới tặng Lục Tử Triệt, bởi lúc đi vội vàng, những thứ các nàng đưa đều không đáng giá, nhưng tâm ý lại chất đầy vô biên.

Lục Tử Triệt có khuôn mặt ứa nhìn, lại là người buôn bán khắp nơi, tiếng tăm vang dội, vì thế đi đến đâu cũng thu hút được một đồng tiểu cô nương ngưỡng mộ hẳn, dường như ngày nào cũng nhận được đồ vật bày tỏ tình yêu của bọn họ, nên hẳn đã quen rồi.

"Người giữ đi." Lục Tử Triệt nói.

"Cám ơn thiếu gia." Uông Tiểu Phi lau lau quả lê to, chắc mẩy, bắt đầu ăn vừa ăn vừa đem những đồ còn lại thả vào trong bọc, hẳn này tùy tùng đương đắc dễ chịu thật sự, hẳn là một tùy tùng vô cùng sung sướng, các cô nương tặng đồ lấy lòng ๑๗๑๘๓ thiếu gia, cuối cùng người vớ bỏ tất cả lại là hẳn.

Lục Tử Triệt nhìn túi to trên bàn, không nhìn được lại nhớ đến nữ nhân xấu xí họ Chu ở phòng bên cạnh, bao nhiêu năm, nữ tử dùng cách để thu hút

hắn nhiều không kể, số lượng phương phát có thể nói là đủ cả, nhưng tạo cho hắn ấn tượng mạnh lại chính là nữ nhân họ Chu, nữ nhân mà hắn mới quen có hai ngày.

Nếu như nàng sử dụng những cách giống như những nữ nhân ngưỡng mộ hắn để thu hút sự chú ý, vậy thì hắn muốn khuyên nàng một câu đừng phí công nữa,

bởi vì nhan sắc của nàng không khơi gợi nổi một chút cảm giác tốt đẹp nào của hắn.

Nếu như nàng không có ý nghĩ gì với hắn, hay nói đúng hơn là trời sinh là người đáng ghét, nếu vậy hắn cũng muốn nói một câu, hắn đã "nhớ kỹ" nàng, không thể không nói nàng đã thắng.

Ban đêm, khi tất cả mọi người đang ngủ say, tiếng đánh nhau đột ngột truyền đến, làm vô số người tỉnh giấc.

"Tiểu thư, sao chúng ta xui xẻo vậy, lại gặp người ta trả thù nhau rồi kìa!" Lục Đậu vừa đi giải quyết chuyện lớn của cuộc đời, lên giường chưa ngủ, cho nên có phản ứng sớm hơn Cố Thường.

Cố Thường bị lay tỉnh, ngồi dậy, nghe xong mới nói: "Tiếng động càng ngày

càng gần, không trùng hợp tới mức đánh luôn vào phòng chúng ta chứ?"

Âm thanh đao kiếm va chạm càng ngày càng gần, cuối cùng liên tục đánh nhau trước cửa phòng các nàng, Lục Đậu sợ tới mức gào thét liên tục, nhưng Cố Thường lại yên lặng nhìn cửa phòng chăm chăm.

"Phanh" một tiếng, cửa phòng bị đập tung, một người áo đen và một nam nhân trung niên chỉ mặc trung y lao vào tiếp tục đánh nhau, vừa vào phòng,

kiếm chưa kịp chạm nhau hai lần đã "bùm" một cái, cả hai lăn đùng ra đất.

Trong phòng luôn đốt nến, việc này cũng không ảnh hưởng tới mắt, Cố Thường cau mày, nhìn hai người đang nằm trên mặt đất: "May mắn là mẹ dặn ta, ngủ ở đâu đều phải rắc dược ở cửa sổ để bảo vệ bản thân, xem đi, chúng ta mới ra khỏi nhà vài ngày, đêm nào cũng thấy đánh nhau, _lqd_ không phải càng gần Kinh Thành thì nhân sĩ giang hồ càng ít hay sao? Chuyện gì đây?"

"Bọn họ không phải nhân sĩ giang hồ, chắc là vị quan nào đắc tội người khác thôi." Lục Tử Triệt đứng ở cửa, hẩn nghe thấy tiếng đánh nhau, lập tức mặc quần áo, khi cửa phòng bên cạnh bị phá, hẩn lập tức lao ra muốn cứu người, không nghĩ chẳng cần hẩn ra tay, người ta đã dễ dàng hất ngã hai người kia rồi.

Cố Thường ngạc nhiên nhìn Lục Tử Triệt đứng ở cửa phòng các nàng, sau đó, nhíu mày hỏi: "Người biết ai trong số hai người này không?"

"Đã gặp qua vài lần." Lúc chạy tới, mắt Lục Tử Triệt đã liếc người trung niên mặc trung y, nằm không nhúc nhích trên người nam nhân kia, đoán rằng hẩn trúng loại dược giống mình, nghĩ vậy tâm trạng lại không tốt, xoay người về phòng.

"Người nào vậy? Nói đi là đi à." Cố Thường không vui, càu nhày, nói với Lục Đậu, "Hai người này nằm trong phòng rất ảnh hưởng tới giấc ngủ của người khác, người ra đứng ở cửa, gào lên rằng kẻ xấu đã bị chế ngự rồi, gọi chuông quỳ lên, sắp xếp, khiêng hai người này ra ngoài đi!"

Lục Đậu mặc xong quần áo, lập tức ra đứng ở cửa phòng gào to, việc này cũng chẳng quấy rầy giấc của người khác, lúc đánh nhau gây tiếng động quá lớn, nên mọi người tỉnh hết rồi, chỉ là không dám lộ đầu ra mà thôi.

Không nghe thấy tiếng đánh nhau nữa, tất cả mọi người đều tin, vài cánh

cửa phòng được he mở một cách lặng lẽ, một đám người thò đầu ra bên ngoài thám thính.

Một lát sau, chương quỳ, đầu đầy mồ hôi đi lên cùng mấy người khác, đến phòng Cổ Thường chỉ đạo mọi người khiêng hai người nằm trên mặt đất ra ngoài, sau xin lỗi hai chủ tớ Cổ Thường liên tục, trả lại toàn bộ tiền thuê phòng, còn muốn trả thêm mười lượng bạc để cảm ơn các *Vivi* nàng đã chế ngự hai người này, nếu không, hai người này cứ tiếp tục đánh nhau thì khách sạn sẽ phải chịu tổn thất còn lớn hơn nhiều.

Cổ Thường không khách khí, nhận bạc luôn, sau khi chương quỳ đi, các nàng đóng cửa lại, lên giường đi ngủ.

"Buôn bán lãi tận mười lượng bạc, không tệ không tệ." Tâm trạng Cổ Thường vô cùng tốt.

Bị dọa, mặt Lục Đậu vẫn còn trắng bệch, cất kỹ bạc mà vẫn còn sợ hãi mà: "Kiếm bạc kiểu này thà không kiếm còn hơn, vài lần thế này, tim nô tỳ bị dọa nhảy cả ra ngoài rồi."

"Sao lá gan ngươi nhỏ vậy, cứ thế thì sao có thể tìm nhà tên Lục Tam để báo thù hả?" Cổ Thường hừ lạnh, cao giọng chỉ trích, nghĩ xong lại nói, "Thuốc đã dùng không ít, phải tìm cơ hội để làm thêm, lần này phải làm mê được nhiều hơn mới được, tác dụng tốt lại không làm hại người khác."

"Đúng đúng, nhất định phải làm nhiều hơn!" Chưa lúc nào, Lục Đậu mong tiểu thư nhà mình làm thật nhiều mê được như bây giờ, bởi làm càng nhiều càng an toàn mà.

Chủ tớ hai người đều là thuộc dạng thần kinh thô, bị quấy nhiễu mộng đẹp, bị dọa cho sợ hãi cũng không ngăn nổi các nàng tiếp tục giấc ngủ ngon.

Ngủ đủ, vừa dậy thì trời đã sáng.

Cố Thường vội gọi: "Mau dậy đi, chúng ta phải đi sớm."

Lục Đậ nghe thấy liền ngã lộn cổ xuống giường, lồm cồm bò dậy, rửa mặt qua loa, hầu hạ Cố Thường dịch dung, hai người vô cùng vội vàng, khiến tiếng động phát ra hơn to.

Ở phòng bên cạnh, tai Lục Tử Triệt rất thính, âm thanh ở phòng Cố Thường hẳn dễ nghe rõ, kể cả âm thanh chủ tớ hai người thúc giục nhau.

"Cô nương sống trong nhà sao lại ầm ĩ như vậy, thật hiếm thấy." Khoé miệng Lục Tử Triệt cong lên, giọng nói mang theo cảm xúc châm biếm.

"Thiếu gia, các nàng sợ chạm mặt chúng ta nên mới vội vàng như chạy nạn sao?" Vẻ mặt Ưng Tiểu Phi lúc hỏi vô cùng nghiêm túc.

Đôi mắt Lục Tử Triệt lập tức liếc qua, vẻ mặt không vui.

Da đầu Ưng Tiểu Phi run lên, trong nháy mắt, mở miệng sửa chữa: "Là các nàng tự biết xấu hổ với thiếu gia, không còn mặt mũi nào đối mặt với ngài nên mới vội vàng rời đi."

"Hừ, tốt nhất các nàng lên chạy thật nhanh, ta cũng không muốn gặp lại các nàng đâu." Mặt Lục Tử Triệt lạnh lẽo..

Chủ tớ Cố Thường làm việc xong liền vội vàng rời đi, lúc dắt Tiểu Bạch ra khỏi chuồng, thấy Thiêm Điện cao lớn nhìn theo Tiểu Bạch lưu luyến mãi không thôi, nàng có chút mềm lòng, dù sao con ngựa này cũng có nhân tính hơn chủ của nó, nàng yêu thương vuốt ve bộ lông đen bóng của Thiêm Điện rồi an ủi nó: "lqđ Nếu cò duyên sẽ còn gặp lại, nếu người nhìn thấy Tiểu Bạch của ta, thì chủ nhân của người phải rút xa một chút, bản cô nương không muốn nhìn thấy hắc đầu."

So với Thiêm Điện đang lưu luyến, Tiểu Bạch lại không thêm quan tâm,

có thể tránh xa sự quấy rầy của Thiểm Điện, nó vô cùng sung sướng, chờ chủ nhân trèo lên, nó vội vàng chạy đi.

Cách bên hơn 100 dặm, không được tính là khoảng cách gần đối với chủ tớ Cổ Thường, khoảng cách này như thách thức với hai người các nàng.

Dọc theo đường đi, các nàng nghe được không ít chuyện được người ta chém gió, những chuyện này các nàng cũng liên quan.

"Người nói sao? Tối hôm qua, khi Hình bộ Thị Lang Quách đại nhân nghỉ ngơi ở khách sạn bị người trả thù."

"Nghe nói, hình như là hãm cướp người thương của người ta, lên bị người ta ghen ghét trả thù đúng không?"

"Nhà tôi làm tiểu nhị ở khách sạn, hẳn nói Quách đại nhân và tên cầm đao kẻ bị hai nữ nhân hạ được đánh ngã đó!"

"Có việc này sao? Trời ạ, dám đánh ngã quan viên, không phải là đi tìm chết sao?"

"Quách đại nhân được gia đình đưa về, dưỡng thương hai ngày, chưa thềm quan tâm tới việc tìm người đánh ngã hẳn đâu tìm, chuyện sau đó thì cũng không rõ lắm."

"..."

Trên đường đi, Cổ Thường và Lục Đậ chỉ nghe thấy mỗi chuyện nhằm đó thôi, hai người liếc mắt nhìn nhau, tâm trạng chịu tác động rất lớn.

Sao các nàng lại đen đui như vậy chứ, ngủ ở khách sạn cũng dính phải cái chuyện không ra gì, quan trọng nhất lại còn đắc tội với quan lại.

"Tiểu thư, chúng ta lại dịch dung đi." Lục Đậ đề nghị.

"Đúng rồi, chạy nhanh nơi nghỉ chân, mua hai bộ quần áo trước đã." Cố Thường không dám lề mề, vội vàng lôi Lục Đậu đến hiệu may.

Nửa canh giờ sau, một thiếu niên đẹp trai, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng nhẹ nhàng, mặc áo lam, chân đi đôi giày đen, dán hai miếng Tiểu Hồ Tử, *lqđ* ôm đầu ngựa trắng đi trên đường, đi theo phía sau là một nha đầu lùn có khuôn mặt tròn, vẻ mặt buồn bã, mặt đầy rỗ, khi mở miệng thì thiếu hai cái răng cửa, xấu xí ngấm tặn trong người.

"Thiếu gia, vì sao lại trang điểm cho nô tỳ thành người xấu xí như vậy!" Lần thứ 101, Lục Đậu phản đối hình tượng nhân vật mà nàng ta bị biến thành.

"Xấu thì mới không có người nhận ra người, càng xấu càng an toàn." Một chút áy náy, Cố Thường cũng không có, sờ hai miếng Tiểu Hồ Tử, cười đắc ý.

Chủ tớ hai người thay đổi hình dạng bản thân một cách triệt để, đại nhân họ Quách gì gì có phái người tìm cũng không tìm được các nàng, thứ duy nhất không thay đổi chính là hai con ngựa, lqđ Lục Đậu cười con ngựa bình thường, sẽ không có ai chú ý, nhưng Tiểu Bạch của nàng lại vô cùng xinh đẹp, lại là ngựa tốt, uy phong không phải dạng bình thường.

Người có thể thay đổi dung nhan một cách tùy ý, nhưng ngựa lại rất khó, vì thế hai người chỉ mong, nếu như thật sự có người muốn bắt các nàng, mong rằng Tiểu Bạch không phải là dấu hiệu để nhận ra các nàng là tốt lắm rồi.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 11: Có Người Thương

Editor: Vivi

Nguồn <http://diendanlequydon.com/>

Dịch dung rất có tác dụng, chủ tớ hai người dắt ngựa rêu rao trên đường cũng không bị phát hiện, gặp vài nhóm người cầm bức họa tìm người đều không bị nhìn ra.

Càng nhiều lần, Cố Thường và Lục Đậu càng yên tâm, không cần lo lắng đề phòng chạy trốn.

Lần này hai người không đi sai đường, mặc dù hơi xa nhưng ba ngày sau, hai người vẫn tìm được bến tàu để đi tới Kinh Thành.

"Chưa tới buổi trưa, thời gian còn sớm, chúng ta tìm khách sạn gần đây, nghỉ một ngày, tìm xong gian phòng tốt thì người sang bến tàu hỏi xem, có thể bao một thuyền được không, nếu không có thuyền thì người hỏi xem có ghép thuyền được không." Cố Thường dặn dò Lục Đậu.

Bây giờ là mùa bến tàu đông đúc, tất cả các thuyền hầu như đã được mọi người bao trước rồi, có người lên Kinh thi cử, nàng chả hiểu tại mấy nhà kinh doanh lớn, phát triển nhờ làm trà, dược liệu có uy tín, lại phải đưa hàng lên Kinh Thành để giao lưu, mua bán, khiến cho việc tìm cái thuyền tốt để đi cũng khó.

Đương nhiên là Lục Đậu chẳng có ý kiến gì, sau khi tìm được một khách sạn tốt để nghỉ chân thì lập tức tự giác ra cửa đi thuê thuyền.

Không nghĩ tới chuyện Lục Đậu ra ngoài không thấy quay về.

Cố Thường ngồi trong phòng đợi hai canh giờ, thấy mặt trời xuống núi mà cũng chưa thấy Lục Đậu quay lại, không xong rồi, chắc chắn đã xảy ra chuyện, đứng ngồi không yên, nằng đi tìm Lục Đậu.

Khuôn mặt Lục Đậu rất đặc biệt, rất dễ hỏi thăm.

"Đại nương, người có nhìn thấy một cô nương có dáng người thấp bé, mặt tròn như cái bánh, bị rỗ, thiếu hai cái răng cửa không?"

"Đại thúc, người có thấy một cô nương, người mập mập, mặt tròn vo, bị rỗ, thiếu hai cái răng cửa không?"

"Tỷ tỷ, tỷ có nhìn thấy..."

Ở trên đường đến bến tàu, Cố Thường liên tục hỏi người qua đường, hỏi tới mức miệng đắng lưỡi khô nhưng ai cũng bảo không thấy.

"Lạ thật, có thể đi đâu cơ chứ?" Cố Thường vô cùng lo lắng, nằng không sợ Lục Đậu bị cướp sắc, vốn dĩ nha sắc Lục Đậu không xuất chúng, lại bị nằng trang điểm cho xấu thêm, tên nào đi cướp sắc thấy Lục Đậu chắc phải đi đường vòng ấy chứ.

Ra tận bến tàu, cuối cùng Cố Thường cũng tìm được người đã nhìn thấy Lục Đậu.

"Người nói cô nương quần áo xanh, người xấu, cười cũng xấu hả?" Ông cụ hỏi.

"Đúng đúng, hôm nay nằng ấy mặc quần áo xanh." Cố Thường đổ mồ hôi

lạnh, may mà lúc cụ ông nói 4 từ rất xấu rất xấu, Lục Đậu không có ở đây, nếu nghe thấy chắc đau lòng phải biết.

"Một canh giờ trước, ta đã nhìn thấy nàng ta, nàng ta đi tới đâu cũng hỏi có thuyền nào trống không, nghe nói thuyền đều được bao hết rồi thì bắt đầu hỏi mọi người có ai đồng ý ghép thuyền không, sau đó chẳng biết tại sao lại bị hai gã quan sai dẫn đi rồi."

"Cái gì? Quan sai dẫn nàng đi?" Nghe vậy, Cố Thường vô cùng sợ hãi, nàng đã hoá trang cho Lục Đậu tới mức mẹ ruột Lục Đậu cũng chẳng nhận ra nổi nàng ta, tại sao quan sai lại nhận ra chứ?

"Chuyện này ta cũng không rõ, nếu cô nương muốn tìm người, lên huyện nha hỏi đi." Nói xong, ông cụ xua tay, đi rất vội vàng.

Tim Cố Thường đập dồn dập, Lục Đậu bị, hơn một canh giờ, không biết nàng có bị giàu vò gì không, không thể được, phải nhanh đi cứu người!

Cũng may huyện nha không xa, Cố Thường vừa cười Tiểu Bạch vừa hỏi đường, tới lúc hoàng hôn mới tìm thấy huyện nha.

Đứng trước cửa nhà lao giam giữ phạm nhân, Cố Thường hỏi tên cai ngục: "Tiểu ca, xin hỏi có một cô nương mập mập, xấu xí, thiếu hai cái răng cửa, mới bị nhốt vào đây đúng không?"

Cai ngục mở to đôi mắt híp, quan sát cả người Cố Thường, vươn năm đầu ngón tay xoa đi xoa lại, nói ám chỉ: "Trí nhớ lão tử không được tốt lắm, không nhớ rõ có người giống như người hỏi đâu."

Tên này chắc chắn muốn tiền rồi, cho hăn liền, hỏi rõ người có ở đây hay không rồi tính sau, Cố Thường khê căn môi, lấy 2 lượng bạc vụn nhét vào trong tay cai ngục để lấy lòng: "Tại hạ ra ngoài không mang nhiều bạc, chút bạc này hiếu kính ngài uống rượu."

Cai ngục cầm bạc cho lên miệng cắn thử, thấy không phải là bạc giả, khuôn mặt mới nở nụ cười nịnh nọt: "Bây giờ ta mới nghĩ ra, buổi chiều có một cô nương xấu xí, thiếu hai cái răng cửa bị bắt lqđ vào đây, không biết là mắc tội gì, thấy bào là lệnh phía trên, muốn giam cô nương đó mấy ngày Quách lão gia khoẻ lại, ngài ấy sẽ tự tay thăm vấn nàng ta."

Quả nhiên là họ Quách giờ trò quý, Cố Thường ngẫm oán thầm, lại hỏi: "Xin hỏi nha đầu kia có ở trong này không?"

"Có có, nàng đang ở..."

Cai ngục còn chưa nói xong, không biết vài tên nha dịch từ đâu xông tới, tên đi đầu chỉ vào Cố Thường, ra lệnh với bọn thuộc hạ: "Bắt lấy nàng!"

Cố Thường thấy tình hình không tốt, bỏ chạy, cai ngục thấy tò mò, đi tới hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Đại nhân có lệnh, chỉ cần có người hỏi thăm nữ nhân xấu, mặt rỗ, không cần hỏi nguyên nhân, lập tức bắt giữ!"

Thì ra là giảng bẫy chờ nàng sa lưới cá! Sau khi mắng xong câu "khốn kiếp", Cố Thường lại bắt đầu trốn khỏi sự truy bắt của nha dịch, tuy võ công nàng bình thường nhưng khinh công cũng không tệ, không giỏi như trình độ của cao thủ, nhưng khi gặp nguy hiểm, chạy trốn cũng chẳng khó.

Biến mất rồi lại xuất hiện bảy tám lần, không cần tốn nhiều công sức Cố Thường đã cắt đuôi được đám nha dịch, huyết sáo một hồi, một lát sau, Tiểu Bạch liền chạy tới.

"Không được rồi, Tiểu Bạch, đành phải để người chịu khổ một chút, tạm thời thay đổi màu lông của người, nếu không rất chói mắt." Cố Thường nói xong làm luồn, nhân lúc trời chưa tối, dắt Tiểu Bạch ra bờ sông, sau khi sờ mò thuốc chán chê, hoàn tan nó vào trong *vivi* nước mới dắt Tiểu Bạch tới,

đẩy nó vào trong nước, "Mau ngâm mình vào trong nước đi, nhanh lên."

Tiểu Bạch cũng không thích, sông hơi sâu, mực nước cao hơn chân nó, bởi vậy nó không muốn đi tiếp, cuối cùng bị chủ nhân vô lương tâm đẩy cho phát, hở mỗi cái đầu, còn lại cả người đều chìm trong nước.

"Đến đây, ta gọi đầu cho người." Sợ thuốc bị nước cuốn trôi mất, Cố Thường nhanh chóng dội nước lên đầu Tiểu Bạch, lau đi lau lại mấy lần, thấy vừa ý liền lôi khuôn mặt đen sì vì tức giận của Tiểu Bạch đi lên bờ, "Đừng giận ta nhé, lâu nhất là sau hai ngày, màu lông của người sẽ trở về màu trắng như lúc đầu."

Tiểu Bạch lên bờ, vừa ngâm nước có một tý mà màu lông trắng của nó đã bị biến thành màu nâu, bộ lông trắng như tuyết thành màu nâu, diện mạo của nó bị thay đổi khác nhau một trời một vực so với ban đầu, làm con ngựa như nó cũng không vui rồi.

"Đừng tức giận, chúng ta phải đi cứu Lục Đậu, nếu người đẹp như vậy, không chỉ không cứu được Lục Đậu, có khi chúng ta còn bị bắt luôn." Cố Thường nhìn sắc trời, lúc này đã tối đen, dắt Tiểu Bạch đang ỉu xiu đi tới huyện nha.

Cố Thường cười Tiểu Bạch đi huyện nha, đến gần nhà lao đã thấy số lượng nha dịch tăng lên rất nhiều, chắc đang chờ nàng sa lưới đây mà!

Cố Thường xuống ngựa, dắt Tiểu Bạch ở một nơi an toàn, sau đó lén lút đi tới trước cửa nhà lao.

"Người nào!" Có người phát hiện cố Thường, hấn hô to, trong nháy mắt, hơn mười nha dịch xông tới.

Ngay cả mặt mũi Cố Thường cũng không lộ ra, chỉ lộ hai chòm râu giả, lớn tiếng nói: "Bản công tử là tới cứu người, tránh ra!"

Vừa nói xong hai chữ "tránh ra", hai ống tay áo lập tức giơ lên, dường như là ngay lập tức, mười nha sai đang đứng xung quanh lăn đùng ra đất.

Bên này số người ngã xuống cũng không ít, nha dịch ở nơi khác nhìn thấy thì sợ hãi, nhanh chóng chạy tới, nhưng chưa áp sát được Cố Thường thì cũng nằm vật xuống đất luôn.

Đáng ngã những người làm mình chướng mắt, Cố Thường nghênh ngang đi vào nhà lao.

Trong nhà lao rất tối tăm, ẩm thấp, mùi rất khó ngửi, ở bên trong có không ít phạm nhân đứng hoặc ngồi, đầu óc lơ đãng buồn thiu, nhìn thấy có người đi vào, họ bắt đầu làm ầm ĩ xin được thả ra.

Cố Thường không để ý tới bọn họ, bịt mũi đi vào trong, thuận lợi đánh ngất cai ngục, tới khi đến góc trong cùng của nhà lao thì cũng tìm được Lục Đậu.

Lục Đậu bị nhốt một mình một phòng giam, đang ngồi ngẩn người trên nền đất, thấy Cố Thường đến thì đôi mắt sáng lên, lập tức xông tới nắm chặt cửa phòng giam: "Tiểu... Thiếu gia, cuối cùng người cũng tới cứu nô tì!"

Cố Thường quan sát nàng ta một lúc lâu, thấy quần áo nàng ta sạch sẽ, trên người cũng không nhìn thấy vết thương, nhẹ nhàng thở ra: "Bọn họ không dụng hình với người chứ?"

"Không có, bọn họ đoán được thiếu gia sẽ đến cứu nô tì, vì thế thẩm vấn cũng lười không thêm hỏi, chờ thiếu gia chui đầu vào lưới rồi thẩm vấn cũng không muộn." lqđ Lá gan Lục Đậu cũng không lớn, lúc trước rất sợ, nhưng giờ nhìn thấy Cố Thường, nàng ta lại rất yên tâm, không còn sợ nữa.

"Chìa khóa ở đâu?" Cố Thường hỏi.

Lục Đậ chỉ vào cai ngục đang nằm trên mặt đất: "Ở trên người hân."

Cố Thường đi đến chỗ cai ngục nằm, lục chìa khóa của hân, tìm thấy chìa khóa, chạy đến mở cửa thả Lục Đậ ra, nói: "Chúng ta chạy mau. nếu không có cao thủ tới chúng ta lại gặp phiền phức đó."

Chủ tớ hai người dắt tay vợ vàng chạy trốn, mặc kệ những phạm nhân chì tay ra, gào khóc, rất nhanh chạy đến cửa lao, bên ngoài im ắng, rõ ràng không có ai phát hiện ra tình hình nơi này.

Lúc hai người chuẩn bị đi, Cố Thường đột nhiên dừng bước, ánh mắt vòng vo đảo hai vòng, sau đó nói với mười nha dịch đang nằm trên mặt đất: "Ta cảnh cáo các người không được đi tìm chúng ta gây phiền phức, biết ta là ai không? Nói cho các người biết, bản công tử là tình nhân của Lục Tử Triệt!"

Người nằm trên mặt đất nhìn khuôn mặt trắng nhỏ, hai chòm râu ngắn của Cố Thường, khoe mắt co giật, nam nhân có hình dáng giống hệt cô nương nói hân là tình nhân của Lục Tử Triệt?

"Không tin hả?" Dưới ánh trăng, Cố Thường nhìn thấy ánh mắt của những người nằm trên mặt đất cười nhạo , "Nếu không có hân làm chỗ dựa, các người nghĩ ta dám quật ngã Quách lão gia hả? Không tin các người hỏi Quách đại gia đi, lúc hân nằm trên mặt đất có hay không thấy Lục Tử Triệt nói chuyện không! Nhìn thấy hai chòm râu nhỏ của ta không? Bản công tử ngọc thụ lâm phong, đẹp trai số một, để hai chòm râu nhỏ trên mặt có khác gì bông hao nhài cắm trên bãi phân trâu, rất là xấu! Nhưng Lục Tử Triệt lại thích, hân muốn ta giữ lại hai chòm râu này, hân nói thích râu của ta, xem có khi nhìn thấy tinh thần phấn chấn, lại thấy ta rất đáng yêu khụ..khụ..."

Cố Thường nói không được nữa, cố nén ghê tởm hạ thấp giọng: "Tóm lại ta là của đại gia của Lục Tử Triệt ... Nam nhân, biết hân lên kinh làm gì

không? Hẳn bị bệnh tương, nên đi gặp bản công tử đó , hẳn còn nói không muốn cách xa ta, lại càng muốn đưa ta vào kinh cùng hẳn, ta không đồng ý nhưng hẳn cứ bắt ép ta, bây giờ..."

"Thiếu gia, chúng ta đi thôi." Lục Đậu thấy chủ tử càng chém gió càng hăng, sợ nói càng lâu sẽ có chuyện xấu, vội ngắt lời chủ tử nhà mình.

"Được rồi." Cố Thường cũng không muốn nói tiếp, đi lên phía trước nói với một đồng người đang nằm, "Chuyện nên nói ta nói xong rồi, các người đã biết quan hệ của ta và Lục Tử Triệt, các người phải nhớ, bản công có chỗ dựa lớn đó!"

Những người nằm trên mặt đất có cảm xúc gì Cố Thường cũng không biết, nàng bị Lục Đậu đang kinh hồn bạt vía lôi đi.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 12: Thấy Rất Quen

Editor: Vivi

Cố Thường và Lục Đậ cùng nhau chạy trốn, ban đêm có lợi thế của ban đêm, Tiểu Bạch dễ nhận ra, nàng cũng nhuộm lông nó thành màu nâu rồi, hai nàng mặc quần áo màu gì chẳng quan trọng, đêm nay ánh trăng lại mờ, người đi đường cũng chẳng có mấy người, những con đường các nàng chọn đều không đi qua chợ, vì thế trên đường rất yên tĩnh.

"Tiểu thư, vì sao lúc này, người nói nhiều câu kỳ lạ thế?" Chạy rất xa, cảm thấy tạm thời an toàn, Lục Đậ mới đem nghi vấn của mình ra hỏi, ánh mắt nhìn Cố Thường giống như đang nhìn người bị bệnh thần kinh.

"Người nghĩ đi, Lục Tử Triệt chỉ là thương nhân, nhưng ta cảm thấy hắn không đơn giản là một thương nhân bình thường, nếu không, đêm đó, lúc nhìn thấy tên họ Quách nằm trên mặt đất, sao hắn lại dám nói chuyện? Rõ ràng, hắn biết tên họ Quách, lại còn dám nói, không phải không sợ thì là cái gì? Hắn đã không sợ họ Quách, vậy thì bản tiểu thư muốn lôi hắn đến kinh thành để dọa bọn nha sai." Hiếm khi Cố Thường nhẫn nại giải thích cho Lục Đậ như vậy.

Dường như Lục Đậ cảm thấy tiểu thư nàng ta quen thuộc không giống như bình thường, khiếp sợ nói: "Tiểu thư, người nói rất đúng!"

"Cái gì mà rất đúng? Vốn dĩ điều này luôn đúng rồi còn gì!" Cố Thường

nhìn mặt nha đầu đang trắng bệch, nói tiếp, "Với lại, ta nghi ngờ việc người bị bắt có liên quan tới hắc, trang điểm cho người như vậy, ta lại không cười Tiểu Bạch ra ngoài đường, sao lại bị nhận ra?"

Nghe vậy, Lục Đậu gật đầu lia lịa: "Đúng là kỳ lạ, lúc đó, nô tỳ chỉ đi hỏi mọi người xem ai chịu ngồi chung thuyền, bỗng lqđ nhiên, hai gã quan sai từ đâu chui ra kéo nô tỳ đi, bọn họ khẳng khẳng nói rằng nô tì là một trong những hung thủ có ý đồ mưu hại Quách đại nhân, nô tì giải thích như thế nào bọn họ cũng không nghe."

"Hừ, từ lúc ra khỏi nhà, ngoài gặp gỡ với tên họ Lục kia, chúng ta còn biết ai? Đã dịch dung còn bị nhận ra, nhất định là bọn chủ tớ nhà hắc đi tố cáo, nếu không tại sao lúc hai tên nha sai nhìn thấy người, lại chắc chắn nói người là người mà bọn họ muốn tìm?" Lúc đầu, đối với suy đoán của mình, Cố Thường cảm thấy hơi do dự, lqđ nhưng lúc này, càng nghĩ càng lại cảm thấy bản thân mình đã đúng, nếu không chẳng có cách nào có thể giải thích cho chuyện này.

"Thì ra là vậy..." Càng nghĩ Lục Đậu càng cảm thấy khả năng này rất cao, vì vậy càng cảm thấy vô cùng bội phục Cố Thường, "Tiểu thư, thì ra cũng có lúc người rất thông minh."

"Bản tiểu thư luôn thông minh mà, là người dốt thì có." Cố Thường hơi đắc ý, nhưng khi nhớ đến phiền phức mà mình gặp phải thì lại nhíu mày, "Chúng ta mau rời khỏi chỗ này, nếu lại bị nhận ra chắc chắn sẽ vô cùng phiền phức."

"Chúng ta lập tức về khách sạn lấy hành lý." Lục Đậu cũng không thêm đau lòng tiền thuê phòng, chạy trốn quan trọng hơn nhiều.

Cố Thường không phản đối, thở dài: "Chỉ có thể như vậy, nhưng đi vào khách sạn kiểu gì?"

Lục Đậu: "..."

Chỉ lo chạy trốn, không nhớ kỹ đường, điều này vô cùng phiền phức, lúc đi trên đường, một người đi qua cũng chẳng có, bởi vậy chẳng có cách nào để hỏi đường.

Kiên trì đi tiếp, gặp được hai người qua đường, các nàng lập tức đi đến hỏi, hơn nửa đêm, hai người chẳng lo đi trên lqđ đường sẽ gặp bọn cướp sắc, một người ăn mặc theo kiểu nam nhân, một người thì được trang điểm thành dạng xấu tới mức có thể dọa chết người ta, chẳng có người nào dám dây vào bọn họ đâu.

Liên tục hỏi đường, lúc nhìn thấy có quan binh đến truy lùng thì các nàng vội vàng đi trốn, trốn mãi như vậy cuối cùng cũng về tới khách sạn.

Cố Thường vội vàng dịch dung lại cho Lục Đậu, trang điểm cho nàng ta thành bà mối mặt dài, mồm to như chậu máu, Cố Thường tự vẽ những điểm đỏ như mụn ở trên mặt của chính nàng, sau đó đội mạng che mặt đi ra cửa.

"Bến không có thuyền trống, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Lục Đậu lo lắng hỏi.

"Bây giờ chẳng biết phải gì nữa, đi bước nào hay bước ấy thôi." Cố Thường cũng chẳng nghĩ ra cách nào, hơn nửa đêm không có nhà thuyền nào chụ lái thuyền đâu, chỉ mình may mắn, đợi đến gần sáng kiếm người nào dễ tính, xin họ cho đi cùng.

Bến tàu không có nhiều thuyền, đều im lặng, trên thuyền không có người, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước hoà cùng tiếng nước.

"Còn hai canh giờ nữa là trời sáng, chúng ta nhắm mắt nghỉ ngơi một lát đi." Cố Thường nói, chuyện hừng đông để tới hừng đông mà nói, nàng đang rất mệt không muốn tiếp tục động não đâu.

Cạnh bến tàu có một cái đình, trong đình có một chiếc ghế dài, vừa đủ để hai người các nàng nó thể nằm.

Từ sau khi lông bị nhuộm màu, tâm trạng của Tiểu Bạch trở lên không tốt, khi chủ tử ngủ, nó ở ngay cạnh đình ăn cỏ, sau đó cũng ngủ luôn, Lục Đậ cũng không biết Tiểu Bạch bị đổi màu lên không nhận ra nói, mặc kệ nó cách xa chỗ hai người.

Trời vừa sáng thì mọi người bắt đầu thi nhau tới đây, phần lớn mọi người đều đi vào buổi sáng, bởi vậy họ tới đây từ rất sớm.

Thấy có âm thanh, hai chủ tớ nhà Cố Thường cũng tỉnh, sau đó bắt đầu nhìn chăm chăm người lên thuyền, suy nghĩ xem lên ra tay với người, hành động các nàng làm người ta nhìn thấy, lúc đi đều phải đi vòng qua các nàng.

Đang nhìn chăm chăm mọi người, bỗng nhiên nhìn thấy người quen, Lục Tử Triệt mặt quần áo trắng, tay dắt Thiểm Điện, đi sau hẳn là tùy tùng cũng đang dắt ngựa- Uông Tiểu Phi.

Thấy kẻ thù thì mắt long lên sòng sọc, ánh mắt Cố Thường và Lục Đậ đều thay đổi, nhìn bọn họ giống như ăn tươi nuốt sống vậy.

Cảm giác có người nhìn mình bằng ánh mắt không thiện cảm, Lục Tử Triệt nhú mào, quay đầu nhìn, thấy một bà mối xấu xí, một nữ nhân đeo khăn che mặt.

Không biết thì chẳng cần để ý, Lục Tử Triệt cùng chẳng thèm quay đầu lại nhìn các nàng.

Thiểm Điện đang đi thì bất ngờ dừng lại, quay đầu, sừng sờ nhìn Tiểu Bạch đang uể oải, không phấn chấn, không chắc chắn gọi Tiểu Bạch một tiếng.

Tiểu Bạch ừ xù đáp lời.

Điều này làm Thiểm Điện vô cùng vui vẻ, không thèm để ý chủ của nó có đồng ý hay không, hưng phấn giật dây cương ra khỏi tay của Lục Tử Triệt, chạy về phía Tiểu Bạch.

Thấy vậy, Lục Tử Triệt vô cùng giận dữ: "Thiểm Điện trở nên hám ngựa cái từ lúc nào vậy!"

Ông Tiểu Phi cũng cảm thấy tò mò, hẳn cứ nghĩ Thiểm Điện chỉ chung tình với con ngựa trắng kia thôi, ai mà nghĩ được chỉ sau vài ngày, nó lại lại đi tìm mùa xuân mới chứ?

"Tiểu thư, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Lục Đậu hỏi.

Cố Thường nhìn Thiểm Điện cọ xát Tiểu Bạch không ngừng, thở sâu rồi nói: "Đã chạm mặt hẳn, vậy chúng ta theo họ Lục cùng lên thuyền, hẳn hại người bị bắt, chúng ta ngồi thuyền của hẳn cũng chẳng quá đáng."

Lục Tử Triệt đưa tay vào miệng huýt gió gọi Thiểm Điện, nghe tiếng huýt gió của hẳn cũng có thể biết tâm trạng của hẳn tồi tệ tới mức nào.

Thiểm Điện nghe thấy tiếng huýt gió, ngẩng đầu nhìn chủ, muốn đi nhưng lại lưu luyến Tiểu Bạch, đi hai bước lại quay đầu nhìn Tiểu Bạch, ra hiệu cho Tiểu Bạch đi theo nó.

Tiểu Bạch đi vài bước thăm dò, thấy chủ nhân không ngăn cản, vì thế vui vẻ chạy theo Thiểm Điện.

Thiểm Điện hí lên vui sướng chạy tới đứng bên cạnh Lục Tử Triệt- mặt đang đen sì, khó khăn lắm Tiểu Bạch mới tới ra hoà nhã với nó, lại còn đi theo nó, làm sao mà tâm trạng nó có thể không vui chứ, vô lqđ cùng lấy lòng, liên tục dụi đầu vào lưng chủ nhân.

"Người dẫn bọn họ tới đây làm gì? Bản thiếu gia không muốn cho những người không liên quan lên thuyền đâu!" Lục Tử Triệt thấy hai nữ nhân kia cũng đi về phía mình, giọng nói không vui.

Mắt Cố Thường trợn trừng, hừ một tiếng: "Người nghĩ bản cô nương muốn ngồi thuyền của người lắm hả? Nếu không phải có chuyện khẩn cấp, ai thèm nhờ người!"

Nghe vậy, Lục Tử Triệt lập tức quay đầu nhìn lại, đôi mắt lợi hại, nhìn mắt Cố Thường chăm chăm, sau đó nói một cách chắc chắn: "Người là nữ nhân họ Chu chứ gì."

"Đúng thì sao? Đã biết ta là ai thì hãy ngoan ngoãn đưa chúng ta lên thuyền, nếu không đừng trách bản cô nương lqđ không khách khí!" Cố Thường kiên quyết muốn ngồi thuyền của Lục Tử Triệt, lúc này cũng chẳng thèm quan tâm hấn ghét nàng mấy phần thật mấy phần giả, nếu cứ tiếp tục dây dưa, chẳng biết quan phủ lại phái thêm bao nhiêu người nữa tới bắt các nàng.

"Á." Ưông Tiểu Phi sợ hãi, nhìn chăm chăm Lục Đậu, tuy khuôn mặt của Lục Đậu thay đổi nhưng hình dáng và chiều cao lại không đổi, nói, "Nàng, nàng ta không phải bị bắt rồi sao?"

Giọng nói vừa dứt, mắt Cố Thường và Lục Đậu lờm hấn sắc như dao, chuyện này chưa đánh hấn đã khai rồi !

"Quả nhiên là do các người tố cáo, đồ tiểu nhân dê tiện!" Cố Thường cười lạnh, nàng đang cân nhắc sau khi lên thuyền nên dùng "thứ tốt" gì để tiếp đón tên nô tài nào đó khiến nàng ghét.

Phản ứng của Lục Đậu rất trực tiếp, giơ chân đá hấn: "Người là tên khốn kiếp, hại cô nãi nãi bị... ưm...."

Cố Thường che miệng Lục Đậu cảnh cáo: "Đừng nói linh tinh, không sợ người khác nghe thấy hả?"

Uông Tiểu Phi tránh né chân của Lục Đậu, không chút nào áy náy nói: "Ta đây là thay trời hành đạo."

Lục Đậu tránh thoát khỏi ma trảo của tiểu thư nhà mình, trừng mắt oán hận nhìn Uông Tiểu Phi, tiểu thư nhà nàng căm ghét tên họ Lục bao nhiêu, nàng căm ghét tên họ Uông này bấy nhiêu.

Lục Tử Triệt không thềm để ý tới cuộc cãi vã của hai hạ nhân, lạnh lùng quan sát Cố Thường, miệng cười nhưng trong lòng không cười: "Không nhìn ra, người còn biết thuật dịch dung."

"Tất nhiên, bản cô nương bao nhiêu bản lĩnh, lần trước đi thuyền người cũng đã nhớ kỹ rồi đó." Cố Thường đắc ý, vênh váo sờ chòm râu, cuối cùng lại sờ phải mạng che mặt, lúc này mới nhớ ra hai chòm râu đã bị nàng vặt sạch rồi.

Ánh mắt Cố Thường long lanh, thần thái của nàng khiến Lục Tử Triệt rung động, cẩn thận quan sát khuôn mặt nàng như có điều suy nghĩ.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Mau chạy lên thuyền đi chứ!" Bị Lục Tử Triệt nhìn chăm chăm, Cố Thường vô cùng sợ hãi, hiển nhiên nàng sẽ không cho rằng hãn bất ngờ vừa ý với dung mạo của nàng, nàng cảm thấy lúc này hãn nhìn nàng là không có chuyện gì tốt rồi.

"Đây là dung mạo thật của Chu cô nương?" Lục Tử Triệt hỏi.

"Đúng thì sao? Không đúng thì thế nào?" Cố Thường tức giận trừng mắt nhìn.

"Không có gì, chẳng qua cảm thấy khuôn mặt người rất quen thôi." Lục

Tử Triệt nói xong, mày liền chau lại, lúc này, hăn không nhớ ra nổi khuôn mặt của nàng giống ai.

Uông Tiểu Phi nghe vậy cũng tỉ mỉ quan sát Cố Thường, lần này sự quan sát của hăn vô cùng có hiệu quả, hăn kinh ngạc hô lên: "Tiểu nhân biết nàng giống ai rồi, nàng giống đại tiểu thư Cố Gia bảo!"

Cố Thường nghe thấy lời Uông Tiểu Phi thì vô cùng hốt hoảng, trừng mắt hô to gọi nhỏ hỏi Uông Tiểu Phi: "Các người biết Cố Gia đại tiểu thư?"

Lục Tử Triệt nheo mắt lại, nhìn Cố Thường, ánh mắt lạnh thêm vài phần: "Nếu Chu cô nương muốn đi thuyền cùng bản thiếu gia như vậy, ta sẽ thanh toán cho người, có chuyện gì lên thuyền chúng ta nói tiếp."

Mày Cố Thường giật giật, câu cuối cùng hăn nói sao giống câu "có chuyện gì chúng ta lên giường nói tiếp" vậy? Nàng vội vàng vỗ đầu, ném bỏ những ý nghĩ linh tinh ra khỏi đầu: "Nếu người đã biết tiến biết lùi, lqd thấy Lục đại gia mời ta tận tình như vậy, bản cô nương đành bất đắc dĩ đi cùng thuyền với người vậy."

Tay Lục Tử Triệt nắm lại thật chặt, ngấm ngấm chịu đựng lườm nàng một cái rồi đi luôn.

Trước đó, thuyền đã được chuẩn bị tốt, Cố Thường cùng Lục Tử Triệt lên thuyền, nhà dò thấy người cũng lên đủ, bắt đầu rời bến lái thuyền đi.

Thuyền thông thả rời bến, Lục Tử Triệt thấy càng lúc càng xa bờ sông, đột nhiên hỏi: "Vừa nãy Uông Tiểu Phi nói hình dáng Chu cô nương rất giống đại tiểu thư Cố Gia bảo?"

Nghe thấy lời hăn hỏi, mí mắt Cố Thường giật giật, nhảy dựng lên, lấy tay gạt mạng che mặt ra để lộ khuôn mặt với những nốt đỏ loang lổ: "Người nhìn xem?"

Bỗng nhiên một khuôn mặt bị bệnh sỏi tàn phá hiện ra trước mặt Lục Tử Triệt làm hấn giật mình, giận dữ: "Nói kéo lập tức kéo mạng che mặt lên, người định dọa chết ta hả?"

"Là người muốn hỏi cơ mà, mắc mớ gì tới ta." Cố Thường cũng chả thèm quan tâm tới việc mặt mình khủng khiếp tới mức nào, lúc ở khách sạn, tình hình vô cùng nguy hiểm, nàng chấm rất nhiều điểm đỏ ở dưới mắt, hầu như hai sườn mặt không còn chỗ nào lành lặn.

"Nữ nhân biến thái!" Mắng xong, Lục Tử Triệt vội vàng đi vào khoang thuyền, cầm giấy mực có sẵn vội vàng tốc ký, một lát sau, một nữ tử với dung nhan kiều diễm, tuyệt sắc hiện ra.

Cầm bức họa ra khỏi khoang thuyền đưa cho Cố Thường, hỏi: "Chu cô nương, người nhìn bức tranh này đi, xem nó giống người tới mức nào?"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 13: Chia Tay Lúc Không Vui

Editor: Vivi

Cố Thường trợn mắt nhìn nữ nhân trong bức họa, quen thuộc tới mức không thể nào quen thuộc hơn, nàng ngạc nhiên giống như vừa nuốt trứng gà sống, lqđ nói: "Trời ạ, sao người lại có thể quen biết nữ tử có dung mạo mỹ lệ, khí chất xuất chúng như vậy?"

"Người dám nói người không biết nàng hả?" Lục Tử Triệt nhẫn nhịn hỏi.

Cố Thường vừa định nói không biết, nhưng nàng lại nhớ ra, trước kia nàng có nói với hắn rằng nàng và đại tiểu thư Cố Gia bảo là bạn thân, vội cười hắc hắc: "Làm sao có thể không biết, nàng là bạn tốt của ta, chúng ta là bạn thân tuy hai mà một cơ mà."

Thực ra là một người, ngay cả ông trời đến đây, nàng cũng dám vỗ ngực cam đoan nàng không nói sai.

Khoan hãy nói, những nốt đỏ giống bệnh sởi được Cố Thường bôi lên mặt nhìn rất kinh khủng, lúc này mặt trời đang đứng bóng, nàng cười, ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt thâm không nở nhìn của nàng, hình ảnh này...

Lục Tử Triệt không chịu được, nghiêng đầu không dám nhìn thẳng, ho nhẹ tiếp tục truy hỏi: "Nếu như người không bị sởi, khuôn mặt của người sẽ giống hệt với nữ tử trong bức họa."

"Người gặp nàng rồi sao? Ta với nàng vô cùng thân thiết, sao lại không nghe thấy nàng nói nàng biết người nhi?" Cố Thường nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú của Lục Tử Triệt, nếu gặp một người có khuôn mặt xuất chúng như hắn, nàng nhất định sẽ không bao giờ quên, nhưng trước khi rời khỏi nhà, nàng cũng chẳng có ấn tượng gì với khuôn mặt của hắn cả.

"Chuyện này không cần người quan tâm, chẳng lẽ người không nghe thấy người ta nói khuôn mặt của người và tiểu thư Cố gia giống nhau như khuôn đúc hay sao?"

"Hừ, chuyện này cũng không cần người phải quan tâm, bản cô nương lớn lên giống ai tựa như ai, ai cần người lo." Cố Thường trợn mắt nhìn hắn, làm gì có ai như hắn, đi hỏi còn hỏi chảnh choẹ như vậy, một chút thành ý cũng không có nàng cũng chẳng thèm trả lời.

Lúc này, Lục Đậ đi tới, nhìn thấy nữ tử trong bức họa thì hoảng hốt, muốn nói thì lại cảm giác có điều không đúng, nói: "Này, ánh mắt nữ tử rất lạnh, tính cách đại tiểu thư Cố gia lại rất hoạt bát, đáng yêu, người vẽ sai rồi."

Lục Đậ nói xong, Cố Thường nhìn lại lần nữa, mới phát hiện ra hình dáng nữ tử trong bức họa giống hệt nàng, từ khí chất, thần thái, chẳng trách nàng thấy rất kỳ lạ.

"Còn tưởng rằng chuyện gì của đại tiểu thư Cố gia người cũng biết, có thể đem hình dáng của nàng từ trong đầu mà tốc ký*, thì ra là không phải, ngay cả khí chất của người ta cũng nhầm được, chặc chặc." Về mặt Cố Thường tỏ ra khinh thường, đánh giá Lục Tử Triệt.

*tốc ký: từ này mỹ thuật có, chắc mình không phải giải thích đúng không? Về nhanh ấy mà

Ai ngờ người âm trầm, bình tĩnh như Lục Tử Triệt nghe xong lời nàng thì

đùng đùng nổi giận, không vui, xé nát bức họa, ném xuống sông: "Ai coi trọng dân phụ này chứ! Người đừng sỉ nhục con mắt nhìn người của ta!"

Cố Thường không nghĩ sẽ nghe từ miệng hãnh những lời như vậy, tức giận tới mức lông mày dựng chống ngược lên trời, tung quyền, chửi rủa: "Khốn kiếp, người thử mắng nàng một câu nữa cho ta xem, người có tin ta lập tức cắt bỏ cái miệng hôi hám đầy răng của người không!"

Lục Tử Triệt nghiêng đầu tránh năm đấm của nàng, mặt xanh lè, giọng nói lạnh lùng: "Là người sỉ nhục ta trước."

"Tại sao những người họ Lục đều là loại vu oan giá họa cho người khác vậy, tên Lục Tam sỉ nhục sự trong sạch của nàng để được hủy hôn, cưới nữ nhân con nhà giàu sang phú quý, còn người ở đâu chui ra, nói xấu nàng nhằm mục đích gì? Uống công ta vẫn nghĩ người có nhân tính hơn tên Lục Tam kia, ai ngờ được, thực ra các người giống nhau cả thôi, phi." Cố Thường bị chọc tức, không nhìn thấy người lái thuyền nàng còn không biết người chèo thuyền của hãnh vô cùng đáng tin, nếu không nàng đã ném hãnh trong sông chết cho đuối rồi.

"Người đàn bà chanh chua, không thể nói lý!" Tính khí đại thiếu gia của Lục Tử Triệt cũng bộc phát, vung tay áo, đi luôn, ngay cả việc vì sao hình dáng của nàng giống hệt Cố đại tiểu thư hãnh cũng không thèn quan tâm nữa.

Cố Thường tức giận đùng đùng đi về phía khoang thuyền nghỉ ngơi, ngồi trên giường phàn nàn với Lục Đậ: "Người nói xem, họ Lục có quan hệ họ hàng với tên Lục Tam kia không? Vì sao bọn họ đều

nói ta là... Dâm, chẳng nhẽ trên mặt ta viết hai chữ này hả?"

"Trời ạ, tiểu thư nói nhỏ thôi!" Lục Đậ vội che miệng Cố Thường, nhúu mày lo lắng, cảnh giác nhìn cửa, "Cô muốn kêu to cho mọi người nghe thấy

hả?"

Lúc này, lý trí của Cố Thường cũng quay trở lại, hất tay Lục Đậu, nghĩ lại mà thấy sợ: "Giọng ta không to lắm? Chắc bọn họ không nghe thấy đâu, chỗ này là chỗ đầu gió, tiếng sóng vỗ lớn chắc cũng át đi phần nào giọng ta chứ."

Nghĩ xong lại nói tiếp: "Nếu biết rằng ta sẽ ghét hẳn như vậy, lúc cứu người, ta nên với bọn nha sai kia như thế này: để đồ ta vui vẻ, hẳn nói rất thích liếm ngón chân của ta, thích ta dùng roi sáo để chăm sóc hẳn, ở trước mặt người khác, hẳn cao sang quyền quý là vậy, thật ra hẳn thích nhất là người sờ hôi chân của người khác! Còn có..."

"Tiểu thư đừng nói nữa, nô tì không chịu nổi nữa rồi." Chỉ nghe thôi mà Lục Đậu đã sờn hết cả gai ốc, nghĩ đến cảnh Lục Tử Triệt kỳ quái, tuần mỷ đi liếm ngón chân của tiểu thư nhà mình... Bị tiểu thư dùng roi đánh, còn thích đi ngửi chân người khác là hình tượng của hẳn ở trong lòng Lục Đậu lập tức nát bét, vỡ vụn thành bột phấn.

"Hừ, biết thế thì đã làm, biết thế thì đã làm, ai cho người lôi ta đi hả? Nếu người để ta nói thêm vài câu thì tên họ Lục có lẽ phải được nổi danh như cồn không? Cho hẳn biết cảm giác khi bị người ta nói xấu!" Cố Thường rất tức giận, chuyện liên quan tới nàng khiến nàng tức giận đến mức hai lần đi nhờ thuyền của hẳn, nhưng chẳng lần nào nàng cảm thấy biết ơn hẳn.

Bên này Cố Thường đang tức giận thì ở bên kia tâm trạng của Lục Tử Triệt cũng chẳng khá hơn.

"Thiếu gia, làm sao có chuyện hai người giống nhau được, người nói xem, có phải nữ nhân họ Chu kia là..." Ônng Tiểu Phi cảm thấy vô cùng đáng nghi.

"Không phải đâu, có phải chúng ta chưa nhìn thấy dân phụ đó bao giờ đâu, người thấy tính cách hai người đó giống nhau không?" Lục Tử Triệt

nghiêm mặt nói.

Ông Tiểu Phi nghĩ kỹ rồi gật đầu: "Nói cũng đúng, tuy giống nhau, nhưng tính cách lại không giống như của cùng một người, đại tiểu thư Cố Gia dâm đẳng nhưng lại xinh đẹp, lạnh lùng, còn vị này thì đầu óc lại khác người."

Lục Tử Triệt bị ma xui quỷ khiến cho hai chủ tớ Cố Thường lên thuyền vì nghi ngờ Cố Thường và đại tiểu thư Cố gia có quan không bình thường, có nghi ngờ các nàng chỉ là một người, nhưng lập tức loại bỏ nghi ngờ này bởi vì tính cách hai người quá khác biệt.

"Có thể do hình dáng các nàng tương đối giống nhau, vì thế hai người mới trở thành bạn bè? Thật khó tưởng tượng một nữ nhân xinh đẹp, dâm đẳng lại có thể kết bạn với một nữ nhân ngốc nghếch, giống hệt người đàn bà chanh chua!" Lục Tử Triệt cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Ông Tiểu Phi nhìn sắc mặt chủ tử đánh, lo lắng nói: "Các nàng đáng ghét như vậy, hay là không cho các nàng ăn cơm nữa?"

"Không cho ăn cơm, chắc chắn các nàng sẽ hạ độc chết nhà người." Lục Tử Triệt nói vô cùng chắc chắn.

"Vậy thì cứ cho các nàng ăn cơm đi, không quá hai ngày nữa là đến Kinh Thành rồi, thiếu gia đừng gặp nàng là được, ngài cứ nhắm mắt làm ngơ đi." Nói xong, Ông Tiểu Phi ra khỏi khoang thuyền, lập tức nhìn thấy ngay nữ nhân xấu xí, vẻ mặt buồn bã- Lục Đậu, không biết nàng ta lúc đang nghĩ đến chuyện tốt gì, há to cái miệng như chậu máu cười sằng sặc, thấy nàng ta, mặt hắn đã tái xanh rồi, tức giận hét to, "Thì ra là nha đầu béo, người dùng cái mặt này suốt ngày không thấy mệt hả? Làm bà mỗi thứ vị lắm sao?"

Lục Đậu ghét nhất là nghe thấy người ta nói nàng xấu, nghe vậy chống

nạnh gào lên: "Cái con khỉ ốm như người thì giỏi lắm hả? Bản cô nương thích làm bà mối đấy, người quản được không?"

"Các người là đồ ngu xuẩn, dịch dung cũng không biết suy nghĩ, người thấy ai dịch dung cho nha đầu làm bà mối không?" Uông Tiểu Phi tỏ ra khinh bỉ.

Đúng vậy, chưa từng thấy nha hoàn làm bà mối bao giờ, nếu có dịch dung cũng sẽ không trang điểm cho nha hoàn thành bà mối, Lục Đậu không thèm cãi nhau nữa, vội vàng chạy về khoang thuyền tìm Cố Thường.

Cuối cùng, Cố Thường phải trang điểm lại cho Lục Đậu, biến nàng ta thành một thiếu niên, đưa cho nàng ta cây quạt để che ngực và cổ, còn bản thân thì nàng cũng trang điểm giống nam nhân, biến khuôn mặt bình thường tới nỗi không thể bình thường thường hơn, hình dáng càng bình thường, đến Kinh Thành làm việc sẽ càng thêm an toàn.

Ra khỏi khoang thuyền, Lục Tử Triệt nhìn thấy "dung nhan" mới của hai người thì cười khẩy, ngáp một cái, quay đầu đi luôn.

Ba ngày sau, hai người không nói chuyện nhiều, đến bến tàu, đường ai nấy đi, phí đi thuyền lần này Cố Thường cũng ém luôn không trả, nếu không phải dùng được quá nhiều, hàng tích trữ còn ít thì nàng cũng muốn dạy bảo hai chủ tớ nhà hắc thêm một lần.

Đến Kinh Thành, sau khi đi theo mọi người qua cửa thành thì chủ tớ Cố Thường không biết nên đi đâu.

"Thiếu gia, chúng ta tìm khách điểm trước đã, hỏi khách điểm cũng tiện hơn rất nhiều." Lục Đậu đề nghị.

"Được, lẩn lút trên nước ba ngày, cảm thấy vô cùng khó chịu, chúng ta kiếm chỗ nào thật tốt để nghỉ ngơi." Tránh xa tên họ Lục, tâm trạng Cố

Thường rất tốt, nghĩ đến việc tới Kinh Thành là có thể lập tức tìm được tên Lục Tam nào đó để trả thù là nàng đã cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Kinh Thành rất lớn, mọi người đi lại rất nhộn nhịp, e rằng muốn tìm thấy phủ của Lục Tướng quân rất khó, không những vậy người ta lại là quan lớn, vì vậy nhà họ chắc là có rất nhiều người biết, cố gắng hỏi thăm là được, Cố Thường đã nghĩ xong vì thế muốn nghỉ ngơi thật tốt rồi mới lên đường.

Tìm được khách điểm để nghỉ chân, Cố Thường thanh toán luôn tiền thuê phòng ba ngày, nghỉ ngơi ba ngày, nàng muốn nghe ngóng toàn bộ chuyện nhà họ Lục.

Vào kinh, Lục Tử Triệt lập tức đi kiểm tra kinh doanh của những cửa hàng trong kinh thành, hẳn định chờ trời tối mới lén lút về Lục gia.

Lục Tử Triệt không phải tên thật của hắn, Tử Triệt là tự của hắn, tên thật của hắn là Lục Mặc, là Tam thiếu gia, con vợ cả của Lục đại tướng quân, người yêu thích kinh doanh, dùng tên Tử Triệt đi khắp các nơi buôn bán, với người ngoài, hắn chỉ nói gia đình sống ở kinh thành, cố ý che giấu thân phận Tam thiếu gia nhà họ Lục.

Vì thế mọi người chỉ biết hắn là thương gia, làm ăn rất lớn, người bên ngoài kính trọng hắn ba phần, những truyện khác không ai biết rõ.

Đối với người ở Kinh Thành, Tam thiếu gia nhà họ Lục rất ít khi nhìn thấy, hay đi du ngoạn ở nhà thân thích vùng nông thôn, hau ca ca của hắn đều làm quan trong triều, còn hắn thì không có tương lai, bởi vậy ít quan tâm đến hắn, hiển nhiên biết về hắn rất ít.

Lục Tử Triệt không nán ở Lục phủ lâu, ở kinh thành hắn có tòa nhà, sau khi gặp trưởng bối, hắn sẽ về toà nhà hắn mua.

Lúc đầu hắn cũng không thấy chỗ nào không đúng, sau này hắn mới cảm

thấy không thích hợp, bởi không biết từ lúc nào, luôn có hai nam nhân trang điểm vô cùng xinh đẹp, dán hai chòm râu, lượn qua lượn lại trước mặt hãn, lượn qua không nói làm gì, lại còn hướng về phía hãn liếc mắt đưa tình...

"Có chuyện gì xảy ra vậy? Bọn họ có bệnh hết hả?" Không biết đây là lần thứ bao nhiêu gặp lại chuyện này rồi, Lục Tử Triệt không chịu được nữa, cố nén sự ghê tởm tức giận nói.

Uông Tiểu Phi cũng cảm thấy lạ, vì vậy nói: "Chuyện này tiểu nhân lập tức sai người đi thăm dò!"

Chuyện điều tra không quan trọng, tra ra được tin tức rõ ràng, lúc trở về Uông Tiểu Phi khóc không ra nước mắt, hãn không dám nói thẳng cho chủ tử biết, bởi vì không ít người nói rằng hãn yêu thích nam nhân dán râu.

Nhưng là không có dao, kéo lại không dùng được, vì thế hãn đem nguyên nhân hậu quả viết thật chi tiết ra giấy, sau đó phái gã sai vặt đem thư cho Lục Tử Triệt, hãn tắc thật lý trí lẫn mất rất xa, sau đó sáng suốt nhân cơ hội trốn ở nơi nào đó, bởi vì sau khi xem thư xong, Lục Tử Triệt nổi trận lôi đình...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 14: Chạy Trốn

Editor: Vivi

Đến Kinh Thành, Cố Thường cũng không nhàn rỗi, vừa đi thăm dò chuyện nhà người ta, vừa đi mua dược liệu, sau đó vụng trộm làm thuốc trong khách sạn.

Bởi vì nơi này không phải là phòng thuốc của nàng ở Cổ Gia bảo, mọi thứ đều không có đầy đủ, thời gian lại vô cùng ít ỏi, do đó, lượng dược liệu mua cũng không được cân đối, vì thế hiệu quả sản phẩm làm ra cũng sẽ kém hơn một chút, nhưng méo mó có còn hơn không.

"Tiểu thư, Tam thiếu gia nhà họ Lục của chúng ta dường như không tồn tại vậy, nô tì hỏi rất nhiều người chuyện của hã, ngoại trừ một nửa số người nô tỳ hỏi nói hã là con thứ ba của Lục tướng quân, còn lại họ đều chẳng biết gì cả, bởi hã rất ít khi ở kinh thành, lại không có ưu điểm khiến người ta ca ngợi, nên bị khinh lqđ thường."

Lục Đậ trình bày kết quả thăm dò với Cố Thường. Nghe vậy, Cố Thường ngừng tay chế thuốc, nhíu mày hỏi: "Giống không tồn tại hả? Vậy tại sao cha ta lúc nào cũng khen bộ dạng hã tốt, có tài?"

Lục Đậ suy đoán không chắc chắn: "Hay bởi việc hôn nhân của tiểu thư là do lão gia đính ước, vì thế phải nói trái lương tâm?"

"Người dám nói cha ta!" Cố Thường không vui, trừng mắt, ở kinh thành, nàng luôn hoá trang thành nam nhân có khuôn mặt rất bình thường, mặt được nàng biến đổi tới mức không thể bình thường hơn, có dựng râu trừng mắt kiểu gì cũng chẳng thấy có chút tác dụng uy hiếp nào hết.

"Không có! Nô tì chỉ can đảm như con mèo con thôi, đánh chết cũng không dám nói xấu lão gia! Nô tì chỉ suy đoán vậy thôi." Lục Đậu sợ nhất là tiểu thư nhà mình nói mình bất kính với lão gia, mỗi lần tiểu thư nói như vậy đều khiến nàng ta sợ chết khiếp.

"Hừ, nhất định là cha ta bị lừa, về nhà ta sẽ hỏi cho ra lẽ, xem xem ai dám lừa cha ta!" Đối với việc cha nàng bị lừa, Cố Thường cảm thấy vô cùng tức giận, vốn dĩ nàng đã không muốn gả cho tên Lục Tam thiếu gia nào đó rồi, bây giờ lại nghe nói đối phương không có tiếng tăm, nàng lại càng ghét hẳn, ngoại trừ gia thế nhà hắn tốt, bộ dạng đẹp, hắn còn có điểm nào có thể xứng đôi với nàng?

Được sống trong cuộc sống của đại tiểu thư quá mức vui vẻ tự do, hiển nhiên là Cố Thường không muốn lập gia đình, sống cuộc sống giúp chồng dạy con quá sớm, lại nghe nói quy tắc phủ tướng quân rất nhiều, vì thế nàng càng không thích, tránh tới mức ngay cả tranh vẽ Lục Tam thiếu gia, nàng cũng khinh thường không thèm xem, vì thế cho tới bây giờ nàng cũng chẳng biết, rốt cục tên Lục Tam nào đó giống người hay là giống quỷ.

"Đúng đúng, lão gia vô cùng lỗi lạc xuất chúng, nhất định là bị người ta lừa, sau khi trở về, nhất định lôi những tên bỉ ổi đó ra xử lý!" Lục Đậu vội vàng vỗ mông ngựa mong được lập công chuộc tội.

Cố Thường không thèm để ý Lục Đậu, tiếp tục dàn mỏng lớp thuốc.

Lục Đậu chưa nói xong chuyện cần nói, đã thấy tiểu thư nhà mình làm tiếp "chuyện quan trọng" không quan tâm tới nàng ta, nàng ta không vui vẻ

môi lên: "Tiểu thư, lúc hỏi thăm về tên Lục Tam thiếu gia, nô tỳ tiện đường còn hỏi được tin tức của Lục Tử Triệt, thì ra hắc vô cùng nổi danh."

"Làm sao*? Là chuyện hắc có tình nhân là thiếu niên mặt mày trắng nõn sáng sủa, có hai chòm râu nhỏ hắc?" Cố Thường vui sướng khi thấy người gặp họa.

"Không phải đâu, hầu như tất cả mọi người đều khen hắc rất có tài, nghe nói hắc qua lại với rất nhiều quan viên, tuy chỉ là thương nhân, nhưng dựa vào tài trí hơn người, thủ đoạn kinh doanh thì địa vị của hắc còn cao hơn cả đệ tử con nhà quan lại đó."

"Có chuyện này sao?" Cố Thường kinh ngạc, dừng tay, không hiểu hỏi Lục Đậu, "Không phải nói làm thương nhân sẽ bị quan lại khinh thường hắc? Sao hắc lại được mọi người ca ngợi? Cha ta lợi hại như vậy còn bị người khác ghét đấy, ví dụ như tên Lục Tam!"

"Chẳng lẽ là do Lục Tử Triệt đẹp hơn lão gia?" Lục Đậu nghiêm túc thể hiện suy nghĩ.

Nghe vậy, ánh mắt sâu xa của Cố Thường nhìn chăm chăm Lục Đậu, mím môi không nói.

Lục Đậu giật mình, vội vàng nói tiếp: "Làm gì có chuyện đó chứ, lão gia vô cùng lỗi lạc xuất chúng, ai cũng phải sợ hãi khi nhìn thấy phong thái của lão gia, ghen tị tới mức toàn đi nói xấu lão gia, còn Lục Tử Triệt, vừa nhìn đã biết hắc chỉ là tiểu bạch kiểm, chẳng uy hiếp được ai lên người ta cũng khen hắc chẳng thêm để ý, tiểu thư thấy nô tì nói có sai không?"

"Hừ, toàn nói linh tinh." Cố Thường lườm Lục Đậu, vẫn cảm thấy Lục Tử Triệt làm kinh doanh được người đời ca ngợi, điều này khiến nàng vô cùng ngạc nhiên, nhưng hắc ở kinh thành lại nổi danh như vậy, nếu một ngày nào

đó, Quách đại nhân bắt được nàng, có phải nàng sẽ kiếm được lý do để thoát không?

"Tiểu thư, người đang suy nghĩ chuyện gì vậy?" Lục Đậu vô cùng hiểu rõ tiểu thư nhà mình, mỗi khi tiểu thư nheo mắt lại, cười giống như mèo trộm được miếng thịt thì chắc chắn tiểu thư đang bàn mưu tính kế hại người.

"Không có gì, sáng sớm ngày mai trả phòng, sau đó đi đến nhà họ Lục, không biết lúc đó có thuận lợi hay không, tên Lục Tam ít khi ở kinh thành, lần này đi tìm, khả năng không tìm được hẳn rất cao." Sau khi nói xong, Cố Thường chau mày, lần này đến kinh thành chủ yếu để trả thù Lục Tam, nếu như không tìm thấy hắn thì thật đáng tiếc.

Lục Đậu vội vàng hóng hớt: "Nô tì nghe nói, gần đây hắn đã trở về, chẳng qua là ít khi ra khỏi cửa, ở kinh thành hắn không có bằng hữu nào cả."

"Thật sao? Về là tốt rồi, ha ha." Tâm trạng Cố Thường lại vui vẻ vô cùng, vui sướng tiếp tục bấm nhỏ dược liệu, người ngoài thấy hành động này của nàng, nếu không biết còn tưởng nàng sắp được gặp tình lang mới hưng phấn như vậy.

Sớm hôm sau, chủ tớ hai người trả phòng, Cố Thường dắt ngựa lên đường.

Do tác dụng của thuốc nhuộm mất dần, phơi nắng càng lâu, số ngày càng dài tác dụng, bộ lông bị nhuộm thành nâu của Tiểu Bạch dần khôi phục trở về màu trắng chói loá như ban đầu, sau mấy ngày tinh thần sa sút trầm trọng, nó phát hiện ra bản thân dần phai màu, trở về màu quyến rũ của nó như xưa thì vô cùng hưng phấn.

Cố Thường cưỡi ngựa lên đường, vẫn trong trạng thái hưng phấn, Tiểu Bạch thông thả đi những bước nhỏ, đầu ngẩng cao, thần sắc cao ngạo lại quý

phái, hình dáng lại vô cùng xinh đẹp, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Người biết phân biệt ngựa tốt ngựa xấu thấy Tiểu Bạch đều biết nó là ngựa tốt, mặc dù vô cùng thèm muốn nhưng lại không dám tới gần, nhưng người không có mắt chỗ nào cũng có, không phải đang ở đây sao, một nam tử trẻ tuổi mặc quần áo màu tím nhạt, tay chắp sau lưng, cà lơ phất phơ huyết sắc: "Ai ôi, con ngựa này không tệ, bán thế nào?"

"Thiếu gia nhà ta không bán ngựa." Lục Đậu vội trả lời, lúc này, Lục Đậu đang cười một con ngựa bình thường, đứng sau Cố Thường.

"Người nói không bán thì không bán chắc? Gia có rất nhiều bạc, nói đi, bao nhiêu bạc mới bán." Vẻ mặt của nam tử áo tím vô cùng cuồng ngạo, ra vẻ lão tử có tiền thì không có chuyện gì là không thể làm được.

Cố Thường nhú mày không vui, liếc mắt nhìn hắn: "Ngựa của ta thuộc loại ngàn vàng khó mua, là con cháu đời sau của vua ngựa trên thảo nguyên, người nói người có tiền, vậy với gia mười triệu lượng vàng người dám mua không?"

Thiếu gia áo tím nghe vậy liền ùng ùng nổi giận, chỉ vào mũi Cố Thường mắng: "Tên miệng còn hơi sữa như người dám cả gan trêu chọc bản thiếu gia, cả quốc khố cũng không có đủ mười triệu lượng vàng, bản thiếu gia có thể có sao? !"

"Người không mua nổi thì làm ơn nhường đường vậy, bản thiếu gia còn có chuyện quan trọng phải làm." Cố Thường nói xong, điều khiển ngựa đi vòng qua người đang chặn đường.

"Muốn chạy sao, không được!" Dường như thiếu gia áo muốn đối đầu với Cố Thường, cố ý đứng trước ngựa của Cố Thường, trừng mắt với ngựa của nàng..., ra vẻ tình hình quan trọng.

"Chó ngoan không chặn đường, không cút thì cần thận, ta cho người biết tay bây giờ!" Tay Cố Thường sờ tay áo, chuẩn bị dạy dỗ hẳn.

Kết quả, nàng còn chưa kịp ra tay thì bỗng nhiên, một nam nhân rơi xuống từ lầu hai, vô cùng chính xác đè lên thiếu gia áo tím, hai người nằm chồng lên nhau quỳ rạp trên mặt đất, tranh nhau rên rỉ.

Cố Thường nhìn hai người trước mặt, máu không ngừng chảy trên mặt đất, đang rên rỉ không ngừng, ngẩng đầu lqđ muốn cảm ơn người trên lầu hai, kết quả lại thấy khuôn mặt lạnh tới tận xương của Lục Tử Triệt, hẳn đứng sát cửa sổ lầu hai, tay chỉ vào nam nhân ngã đè lên công tử áo tím mắng: "Lục mỗ chỉ thích nữ nhân, đối với nam nhân không có hứng thú, nếu còn có lần sau, ta sẽ không ném người xuống lầu đơn giản như vậy đâu !"

"Ôi, người biết bản thiếu gia là ai không hả? Ta là con trai của Quách Thị Lang Quách đại nhân, đau chết mất thôi, muốn chặt đứt thắt lưng ta hả, ôi đau chết mất, muốn làm gãy mũi ta sao..." Thiếu gia áo tím ôm cái mũi đang chảy máu ròng ròng kêu la không ngừng, muốn đem người đang đè lên hẳn đá sang một bên, nhưng bị đè nặng như vậy, sức cũng chẳng kiếm đâu ra để hất tên nằm trên ra ngoài.

Cố Thường kinh ngạc dời mắt từ Lục Tử Triệt chuyển sang nhìn công tử áo tím. Hẳn ta họ Quách, lại còn là con trai của Quách Thị Lang, tên Quách Thị Lang này không phải luôn muốn tìm nàng để quy án, tính sổ hay sao? Trời ạ, thế giới này thật là nhỏ!

Lúc nàng ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, ngay lập tức Lục Tử Triệt đã nhìn nhìn thấy nàng.

Nhìn thấy thật là ghê tởm, không thể chịu nổi sự quấy nhiễu, Lục Tử Triệt vô cùng giận dữ, trừng mắt nhìn Cố Thường đang đứng dưới đường, gào to: "Họ Chu kia, người đứng lại cho ta!"

Nghe vậy, Cố Thường lại ngẩng đầu, thấy

Lục Tử Triệt đang nổi giận đùng đùng, nghĩ đến việc nam nhân vừa rơi xuống có hai chòm râu, đầu óc mơ mơ hồ hồ lập tức thông suốt, chắc chắn hẳn đã lqđ biết "chuyện tốt" nàng làm đây mà, vì thế Cố Thường sợ hãi, vội vàng gọi Lục Đậu, hai người chạy trốn nhanh như gió, vừa chạy vừa nói thầm: "Ngu gì mà đứng lại, ai đứng lại người đó chính là đồ ngốc."

Hai người chạy trốn rất nhanh, bởi vì rất nhiều người đang đứng ở đây, để duy trì danh tiếng công tử anh tuấn tao nhã, Lục Tử Triệt không dám nhảy xuống từ lầu hai đi bắt Cố Thường, chỉ có thể đi bằng cầu thang, chờ hẳn đi xuống cầu thang thì nữ nhân họ Chu đã chạy mất từ lâu rồi.

"Nha đầu chết tiệt kia, nhìn thấy người lần nữa, chắc chắn ta sẽ lột da người!" Lục Tử Triệt cắn răng nghiêng lợi nhìn theo hướng Cố Thường chạy trốn.

"Ha...ha...ha...ha", công tử áo tím nói tiếp: "Vừa nãy còn gào thét ầm ĩ nói người thích nữ nhân không thích nam nhân, bây giờ nam nhân kia người lại kêu thành nha đầu, chặc chặc, người không biết là người đang đánh vào mặt mình, đánh đến chát chát hả? Hà.....hà."

Nghe vậy, nam nhân bị rơi xuống lầu bất chấp đau đớn, vội vàng lau máu trên mặt, vui sướng quay đầu nhìn Lục Tử Triệt, không nói cũng biết, nam nhân đó mong chờ Lục Tử Triệt tới mức nào.

Lục Tử Triệt bị nam nhân kia liếc mắt đưa tình khiến người hắn nổi hết cả da gà, ghê tởm tới mức suýt ói cơm đêm qua ngoài, nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây đều do nữ nhân họ Chu hại hắn, vì thế hai tay đang chấp sau lưng nắm lại gắt gao, nhìn thiếu gia áo tím đang sung sướng khi lqđ người gặp họa, cười lạnh: "Người biết người vừa chạy mất là ai không? Nàng ta là nữ giả nam, không chỉ vậy, ngay cả nha hoàn của nàng ta cũng là nữ nhân."

"Cái gì? Đều là nữ nhân?" Thiếu gia áo tím khiếp sợ, hắn không nhìn ra được điều đó, chuyện này rất khó để người khác có thể tin, tuy rằng hai người này có hơi thấy, một người thì gầy yếu, nhưng nhìn cũng không thấy giống nữ tử mà.

"Không chỉ như thế, chuyện quan trọng hơn đó là..."

"Chuyện gì nói mau, đừng có thừa nước

đục thả câu." Thiếu gia áo tím không kiên nhẫn thúc giục.

Lục Tử Triệt chỉ chờ những lời này thôi, hắn mỉm cười: "Nàng là nghi phạm cha người truy lùng suốt mấy ngày gần đây."

"Nghi phạm? Chính là nữ nhân dám đánh ngã cha ta?"

"Tất nhiên rồi, Quách đại nhân muốn bắt nàng, vội tới sát đầu mẹ trăn, nếu như có người phát hiện ra nàng ta, chắc chắn lqđ Quách đại nhân sẽ vô cùng vui vẻ, không chừng sẽ vô cùng biết ơn hắn ấy chứ." Lục Tử Triệt nói từ tốn, không nhanh không chậm.

Thiếu niên áo tím lung lay, không quan tâm tới việc cả người đau đớn, cái mũi còn đang chảy máu cũng không thêm lo, bộ dạng xum xoe, nịnh hót chạy về nhà, hắn cũng chẳng thèm nghĩ xem lời Lục Tử Triệt nói là thật là giả, chỉ cảm giác thấy lời đối phương cũng không sai.

Lục Tử Triệt nhìn bóng lưng thiếu gia áo đen rời đi, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt không dễ phát hiện, thầm nghĩ: nữ nhân họ Chu nhà người đã không để bản thiếu gia thoải mái, vậy bản thiếu gia cũng không thể để cho người an nhàn, người chờ bị Quách đại nhân bắt đi!

Nếu như nữ nhân khiến hắn căm ghét vô cùng, người mà mà hắn hận đến mức không thể một đao làm thịt thực sự bị tổng vào nhà lao, như vậy hắn

nhất định sẽ đi thăm nàng, thuận tiện hẳn sẽ chúc nàng một câu vô cùng chân thành: Xú nữ nhân, chúc người ngồi tù mục gông!

(vivi: anh quá.....)

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 15: Lệnh Truy Nã

Editor: Vivi

Sau khi chạy thật xa, Cố Thường dần tỉnh táo, quay đầu hỏi Lục Đậ đang thở hổn hển: "Tại sao chúng ta phải chạy trốn toán loạn như vậy? Chẳng khác gì chó nhà có tang?"

"Không phải là do tên họ Lục muốn xử lý thiếu gia, người sợ hãi lên mới chạy trốn hay sao?" Lục Đậ không hiểu hỏi lại.

"Hắn có thể dạy dỗ ta chắc? Người đừng quên hắn đã bị ta dạy dỗ rồi, chỉ là tên tướng bại trận dưới tay ta mà thôi."

Vậy mà người còn bị hắn dọa cho chạy mất dép! Lục Đậ không nói gì nhìn chăm chăm tiểu thư nhà mình.

"Là do hắn hét to bắt ta đứng lại, khi bị uy hiếp 'đứng lại' và 'không được chạy', không phải ai cũng chạy hết đó sao? Bản cô... Thiếu gia làm sao mà khác họ được chứ." Cố Thường tức giận, theo bản năng tìm lý do biện bạch cho hành vi của bản lqđ thân, lúc nào thì nàng cần chạy trốn hả? Nếu họ Lục có dũng khí động đến nàng, việc đầu tiên nàng làm đó là quật ngã hắn đã.

Sau khi nghĩ kỹ, lúc nàng quyết định tiếp lên đường, chậm rãi, nghênh ngang thì bất ngờ, tiếng hét to từ phía sau truyền đến: "Hai tên nữ đóng giả nam kia, đứng lại cho ta!"

Cố Thường quay đầu, vừa vặn khiến người ở phía sau nhìn thấy mặt nàng, thấy mắt tên công tử quần áo lụa là sáng lên, giống như nhìn thấy vàng chạy tới trước mặt hắn, da đầu nàng tê rần, hô to: "Tiểu Đậu Tử, chúng ta chạy mau!"

Chủ tớ hai người lại giống như chó nhà có tang, cưỡi ngựa chui vào trốn trong đám người đông đúc.

Mọi người trên nhìn thấy có ngựa chạy tới đều tự động tránh sang một bên, nhường đường sau đó lại tự động hợp lại với nhau toán loạn như ban đầu, vì vậy chẳng khác nào giúp sức cho chủ tớ Cố Thường chạy trốn, ngược lại, con trai lqđ Quách thị lang đang đuổi theo các nàng lại bị người đi đường đang túm lại cản trở, vội vàng phanh gấp, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn "vàng" chạy mất.

"Tức quá, tức quá đi mất!" Quách Tiểu Trà tức đến mức giậm chân liên tục, không cam lòng nhìn chủ tớ Cố Thường biến mất khỏi tầm mắt, giờ phút này lại không thấy kiêu ngạo bởi bản thân là con nhà quan lại, nếu không chẳng cần quan tâm tới uy nghiêm, tiếng tăm của cha, hẳn việc gì phải sợ làm người đi đường bị thương mà không đuổi kịp nghi phạm chứ?

"Nhị gia, nô tài phái người lập tức đi truy bắt các nàng nhé?" Tên tùy tùng hỗn hển chạy đến, đề nghị.

"Đi thôi, người đi vẽ bức họa, vẽ bộ dạng các nàng ra cho người đi tìm kiếm!" Nghĩ đến việc trong mắt phụ thân, hẳn chẳng khác gì phế vật, nếu bắt được hai "vàng" này thì tương lai của hắn sẽ huy hoàng xán lạn tới mức nào đây.....

Lại nói đến chủ tớ Cố Thường, sau khi chạy tới nơi an toàn, hai người vội vàng tìm nơi ẩn nấp, bắt đầu đi qua đi lại, trang điểm, dịch dung.

"Tiểu thư, vừa nhìn nam nhân kia đã biết hẳn là người trói gà không chặt, vì sao chúng ta lại phải chạy?" Đối với chuyện vừa phải chạy trốn, vừa phải cải trang, Lục Đậu cảm thấy không hiểu.

"Người ngốc vậy, hẳn họ Quách, là con trai của Quách Thị Lang, đường nhiên chúng ta phải tránh xa hẳn rồi, tục ngữ có câu dân khôn không cùng quan đầu, nơi này là Kinh Thành, ở trên địa bàn của người ta chúng ta thành thật vẫn tốt hơn, chuyện quan trọng còn chưa có làm đã gặp phải quan, vậy thì làm việc kiểu gì?." Đoạn lqđ đường này không thiếu cửa hàng bán quần áo vào giày, Cổ Thường mua để chuẩn bị cho việc cải trang và dịch dung, quần áo đều bị ném đi , tránh cho việc hành tung bị lộ

Ngẫm lại, Lục Đậu cũng cảm thấy tiểu thư nói rất đúng, vì thế không nói lời nào, nhưng đối với quần áo chưa mặc được mấy ngày đã ném bỏ cảm thấy vô cùng đau lòng, bạc mua mấy bộ này không phải ít đâu, tiểu thư thật phá sản.

Lần này Cổ Thường mặc quần áo màu sắc rực rỡ, vẫn là nam trang, bộ mặt thay đổi một chút, trong chớp mắt dung mạo bình thường làm người ta cảm thấy nhìn từ phía sau cũng chẳng biết lớn lên thế nào nữa, đặc điểm duy nhất là bộ quần áo thêu hoa cỏ vô cùng bánh bao.

Lục Đậu bị trang điểm nhẹ trở thành thiếu phụ, dung mạo hiển nhiên là rất bình thường, có ném vào đám đông cũng chẳng ai chăm chú quan sát mà nhớ nàng ta.

Thực ra Cổ Thường cũng không cần dịch dung, nguyên nhân nàng có thể liên tục biến đổi khuôn mặt, không cần dịch dung cũng không bị phát hiện hoàn toàn là nhờ những loại thuốc do nàng nghiên cứu điều chế, bao gồm những loại có thể làm lqđ thay đổi dung mạo như: có thể làm cho làn da trở lên nhăn nheo hay hồng hào, làm cho khóe mắt rủ xuống khiến cho đôi mắt có vẻ nhỏ đi, hoặc có tác dụng cho sống mũi thấp xuống.

(vivi: em mà giỏi như chị, em đi làm bác sĩ thăm mý kiếm triệu đô một ngày rồi)

Sau khi trang điểm, vẽ loạn xạ xong, nếu chỉ nhìn thôi, người bình thường rất khó phát hiện đây là giả, chỉ có những người có đôi mắt tinh tường hoặc người chuyên dịch dung mới nhìn ra được Cố Thường cải trang chẳng cao minh chút nào.

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi." Lục Đậu đã chết lặng với từng lần cải trang, mật độ thay đổi nhiều tới mức nàng ta chẳng nhớ nổi khuôn mặt lần trước như thế nào nữa rồi

"Không được, mau tìm chỗ cải trang cho Tiểu Bạch." Cố Thường nhìn Tiểu Bạch rồi nói.

Dường như Tiểu Bạch cũng đoán được suy nghĩ của chủ nhân, nó lui về phía sau hai bước, ánh mắt ai oán, lên án Cố Thường.

Cuối cùng, hai người xuất hiện cùng với con ngựa đen to lớn đi vào chợ, lại bắt đầu nghênh ngang lượn lờ như lần trước.

Đi mệt, Cố Thường tìm một gian tửu lâu để nghỉ chân, hai người đặt một bàn rượu và thức ăn.

Tửu lâu không chỉ có là chỗ ăn cơm, còn là nơi Tam Giáo Cửu Lưu tụ tập, vì thế có thể nghe được toàn bộ tin tức, chuyện nhằm vào giờ ăn cơm.

"Nghe nói tối hôm qua, đồ gia truyền nhà Cố đại nhân bị lấy trộm, vẫn do Ngọc Diện Hồ trộm."

"Ngọc Diện Hồ trộm khắp mọi nơi, quan phủ đều bắt không được nàng, ai ngờ lá gan nàng ta lớn đến mức dám trộm dưới chân thiên tử!"

"Thôi, đừng nói nữa, đại ca của Tiểu Cửu Tử ta là sai dịch, vì tìm Ngọc Diện Hồ, mỗi ngày ra phủ bị mắng không nói, còn bị liên quan, trách tội, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có."

"Hiếu hiếu, mới có mấy ngày thôi, ở Kinh Thành, có 5 tên quan lại từ tam phẩm trở lên liên tục bị trộm vật gia truyền, trong nhà có rất nhiều thị vệ bị thương nặng, người người cảm thấy bất an, quan phủ không gấp rút điều tra mới là lạ."

Cố Thường nghe mọi người ở mấy bàn kia đang đàm luận việc này, khò hiếu nhỏ giọng lầu bầu: "Ngọc Diện Hồ là ai vậy?"

Kết quả lại bị một vị khách khác ngồi ở bàn bên cạnh nghe được, hần nói: "Vị tiểu huynh đệ ở nơi khác tới sao? Ngọc Diện Hồ là một cô nương, mặc dù luôn luôn mang mạng che mặt, nhưng lộ ra trán cùng ánh mắt rất xinh đẹp, luôn lẩn như trạch làm cho người ta tìm không thấy để bắt nàng lqđ ta, giao hoạt giống như con hồ ly, vì thế được gọi là Ngọc Diện Hồ, nàng ta có thủ đoạn trọng đồ vô cùng cao tay, vô số tài chủ lớn cùng quan viên đều đã được nàng ta ghé thăm, hơn nữa nghe nói nàng ta còn giết người đó."

"Trời ạ, lại có nữ tử lợi hại như thế!" Hai mắt Cố Thường loé sang, quay sang nói

Thấy vậy, người nó bày ra vẻ mặt khinh bỉ nói với Cố Thường: "Tiểu huynh đệ đừng mơ tưởng tới Ngọc Diện Hồ nữa, nữ nhân này vô cùng hung hãn, giết người nhanh chóng như chặt thịt heo, còn người, người nhỏ như thế, bị người ta vỗ một cái lập tức hỏng người."

Cố Thường không vui, nàng cảm thấy tôn nghiêm "nam nhân" của bản thân bị khách sáo, giận tái mặt: "Lời nói của các hạ thật là quá đáng, đầu của tại hạ có nhỏ cũng là đầu của nam nhân, há có thể bị một nữ nhân tát một cái thì hỏng? Chưa biết ai sẽ là người bị phế đầu!"

"Ôi, còn dám chém gió ... ha ha." Bốn người ngồi bàn bên cạnh đều cười ha hả, đơn giản là cảm thấy rất buồn cười, cũng không có chút ý định châm chọc gì trong câu nói.

"Hừ." Cố Thường không thèm để ý tới bọn họ, thở phì phì ăn tiếp đồ ăn.

Lục Đậu nhìn bộ dạng tức giận của tiểu thư nhà mình, cảm thấy chẳng biết nói gì nữa, cũng không phải nam nhân, bị người khinh bỉ đã tức tới mức đó, cũng quá nhập vai đấy chứ?

Người ở bàn bên cạnh cũng không tiếp tục tranh cãi với Cố Thường, bắt đầu nói tới chuyện khác, nói qua nói lại đã nói tới những chuyện mới mẻ mới xảy ra gần đây.

"Nghe chuyện này chưa? Quách đại nhân, Quách Thị Lang ra kinh, ở trong khách điểm mấy ngày đã bị kẻ bắt cóc mê hoặc, tập kích quan lại là tội lớn, nặng nhất là bị chặt đầu!"

Nghe vậy, ngay lập tức, Cố Thường cảm giác một luồng gió lạnh xẹt qua cổ, hoảng hốt vội vàng sờ cổ với sự không chắc chắn, tiếng động hơi lớn, khiến cho bốn người ngồi bàn bên cạnh ghé mắt nhìn sang, nàng vội vàng ho khụ khụ giải lqđ thích: "Tối hôm qua ăn gà, không cẩn thận nuốt phải lông gà, cổ họng không thoải mái, khụ khụ."

Nghe vậy, bốn người liếc mắt khinh nhìn Cố Thường, sau đó tiếp tục nói chuyện.

"Nghe nói kẻ bắt cóc là nữ nhân, nàng ta mê luyến Quách đại nhân muốn gả cho hắn làm thiếp, bị cự tuyệt liên tục khiến nàng ta then quá hoá giận quật hắn ngã."

"Thật sự, trách không được người ta nói nữ nhân là kẻ gây tai hoạ, vì tình, khốn khổ tới mức chạy đi làm kẻ bắt cóc, yêu như vậy sâu đậm tới mức nào?"

Canh gà lập tức bị Cố Thường phun ra, che miệng bắt đầu ho mạnh, ai dám tung tin vịt hay là Quách đại nhân tự tung tin? Nàng đẹp như vậy, sao có thể thích lão già diện mạo xấu xí như hăn chứ?

"Phu quân, người cẩn thận một chút." Lục Đậu sờ cổ họng, ôn nhu nói, thức ăn trên bàn đều dính nước miếng, sao nàng dám ăn nữa.

Ở bàn bên cạnh, một gã nam nhân nghiêng đầu nói thông cảm: "Vị tiểu ca mắc lông gà ở cổ họng thì đừng ăn thịt gà nữa, lại muốn phun canh gà ra đây."

Cố Thường: "..."

Một bữa cơm ngon lành như vậy, ăn cũng không dễ dàng, Cố Thường vội vàng

trả tiền, lôi Lục Đậu rời đi.

Gần tới lúc chiều tối, nhìn thấy quan binh dán cáo thị trên tường, các nàng lập tức đi qua nhìn, nhìn thấy treo giải thưởng bắt người, bức họa là một nữ tử mang mạng che, trên cáo thị viết: Nàng ta là Ngọc Diện Hồ, giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm, cung cấp manh mối được thưởng là hai trăm lqd lượng, bắt sống Ngọc Diện Hồ được thưởng một ngàn lượng, nếu đánh chết Ngọc Diện Hồ được thưởng ngàn lượng.

"Tiểu... Phu quân, mặt người này nhìn rất quen thuộc." Nhìn bức họa, Lục Đậu nói.

"Đâu chỉ nhìn quen mắt, chúng ta gặp rồi đấy." Cố Thường nhìn xung quanh, thấy bên cạnh không có người nào, vì thế nhỏ giọng nói, "Đây là tỷ tỷ áo đen, gặp nàng ấy lúc trong rừng còn gì."

"Trời ạ, là nàng!" Lục Đậu kinh ngạc hô lên, thấy người ở gần đó nhìn

sang, nàng vội vàng che miệng, chớp mắt hai lần giả ngu.

Cố Thường vội vàng kéo nha đầu góc đi chỗ khác, cả đường, tâm sự nặng nề, nàng không nghĩ Ngọc Diện Hồ là tỷ tỷ áo đen, bị quan phủ hạ lệnh truy nã, chuyện này ảnh hưởng lớn tới mức nào? Thì cũng không nên bị bắt chứ.

Không biết làm thế nào, tuy rằng chỉ gặp mặt một lần, nhưng Cố Thường không muốn Ngọc Diện Hồ chịu bất cứ sự thương tổn nào, nàng hi vọng quan phủ không bao giờ bắt được nàng ấy.

Hai ngày trôi qua, vừa đi chậm rì rì trên đường, hai người vừa hỏi đường vừa đi, lúc này khoảng cách tới nhà họ Lục của các nàng càng giảm, rất gần rồi.

Giữ trưa ngày hôm đó, Cố Thường nghe nói phía trước có tiệm mì ăn rất ngon, lập tức muốn tới nếm thử, kết quả lại nhìn thấy nha sai ở dán cáo thị treo giải thưởng.

Đi qua liền thấy, dọa Cố Thường nhảy dựng lên, tranh này giống hệt lúc nàng và Lục Đậu giả dạng, đánh ngã Quách Thị Lang, chỉ thấy viết: Đây là hai nữ nhân có ý đồ mưu hại trọng thần của triều đình, tội ác tày trời, cung cấp manh mối thưởng hai mươi lượng, bắt sống hai nữ nhân lqd thưởng năm mươi lượng, đánh chết hai người này thưởng một trăm lượng.

"Ngọc Diện Hồ, có một người mà giá đã hơn một ngàn hai, thế nào... Hai người chúng ta, giá lại có mấy chục lượng? !" Cố Thường tai to nghiêm mặt, nói không vui vẻ.

Nhìn cáo thị, Lục Đậu sợ tới mức nhũn cả chân, thấy tiểu thư nhà mình chú ý tới điều quan trọng chẳng đúng chút nào, lôi kéo nàng nhanh chóng rời khỏi nơi này, vẻ mặt cầu xin, nói thầm: "Làm sao bây giờ, ở đây đều dán cáo

thị, thánh thượng đã xây xong hoàng ấn, tại sao có thể như vậy?"

"Sợ cái gì? Người trên bức họa có liên quan tới chúng ta sao? Có liên quan không?" Cố Thường trợn mắt, không thèm để ý.

Cũng thật là, chẳng giống tý nào, các nàng không nói thì ai có thể nhận ra các nàng chứ? Nghĩ như vậy, tim Lục Đậu lập tức đập yếu ớt, nhưng lại lo lắng sẽ bị Lục Tử Triệt nhận ra, có vẻ mỗi lần các nàng cải trang hẳn đều có thể nhận ra, muốn mở miệng nói chuyện lại sợ bị tiểu thư mắng nàng ngu, vì thế lựa chọn ngậm miệng lại.

Hai ngày nay, việc làm ăn của Lục Tử Triệt luôn luôn bận rộn, hôm nay rốt cục được rảnh rỗi nửa, vì thế quyết định đi tới tửu lâu- sản nghiệp của hắn, dùng cơm, ở giữa đường thấy có người dán cáo thị liền tùy ý nhìn lướt qua, lúc ở sau lưng nhìn lại thấy người trên bức họa thì lập tức dừng lại, chuyển hướng, đi nhanh tới chỗ bức họa.

Thấy vậy, Uông Tiểu Phi cũng đi tới, khi thấy nữ tử trên bức họa cũng mở to mắt kinh ngạc, nói lắp bắp: "Nàng, nàng là Ngọc Diện Hồ?"

Lông mày Lục Tử Triệt cau lại, con người đen bình tĩnh nhìn nữ tử trên bức họa, một lát sau mới nói: "Kỳ lạ, tại sao nhìn không giống Ngọc Diện Hồ chúng ta đã gặp nhỉ?"

"Là người vẽ có vấn đề?" Uông Tiểu Phi cho là như vậy, Ngọc Diện Hồ rất lợi hại, hắn đi theo thiếu gia bên ba từ bắc tới nam làm ăn buôn bán, nhìn thấy quan phủ treo giải thưởng nếu bắt được nàng ta không chỉ một lần, bức họa rõ ràng không giống.

"Nếu khuôn mặt thật của Ngọc Diện Hồ dài như vậy, như vậy..." Lục Tử Triệt nói một nửa thì dừng lại, nhếch môi đắm chiêu suy nghĩ.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 16: Phủ Lục Tướng Quân

Editor: Vivi

Trời không phụ lòng người, cuối cùng Cố Thường cũng tìm được phủ nhà họ Lục

Tìm được hang ổ của kẻ thù, giống như câu người ta nói, hoà thượng chạy được chữ miếu không chạy được, nàng không vội vàng ra tay ngay, quyết định nghỉ chân ở khách điểm gần đây, muốn nghĩ thật tốt, bước đầu tiên nên hành động như thế nào

"Tiền thuê phòng ở đây đắt quá." Sau khi trả tiền thuê phòng, Lục Đậu đau lòng đi theo Cố Thường tới gian phòng các nàng thuê

"Đắt thì sao? Có phải chúng ta không có bạc đâu." Lúc ra cửa, Cố Thường đã mang theo bạc, lão quản gia lại cho nàng ngân phiếu hai trăm lượng, cho các nàng thao hồ mua vài vốc.

"Chuyện này cũng không tốt đâu, nhờ có việc cần dùng gấp thì sao? Về sau, chúng ta có thể dừng ở phòng thượng hạng không, ở phòng trung bình là tốt rồi."

"Dong dài, người mà còn dong dài nữa, cẩn thận không ai lấy đâu!" Cố Thường

quay đầu, trừng mắt nhìn Lục Đậu.

Còn nói nàng ta không lấy được chồng, câu nàng ta không muốn nghe nhất là nói nàng ta béo, câu thứ hai là nói nàng ta không lấy được chồng, đứng sau lưng Cố Thường, ánh mắt bất mãn của Lục Đậu lqđ nhìn chăm chăm lưng tiểu thư, nếu nàng ta không gả được ra ngoài cũng là do chủ tử của nàng ta không đáng tin, nam nhân đều bị tiểu thư dọa cho chạy mất dép, hiển nhiên là chẳng có ai dám cưới nàng ta rồi.

"Đừng nghĩ có hay không cũng được, lát nữa ra ngoài ăn cơm, tiện thể nghe chút chuyện chém gió gần đây." Gần đây, chuyện được chém gió nhiều nhất là Ngọc Diện Hồ, ở đây có toà núi lớn như vậy, lqđ nàng và Lục Đậu chỉ là con tôm nhỏ không đáng để mắt, ai cũng muốn lấy hơn một ngàn lượng bạc, ai thèm quan tâm loại mặt hàng đáng giá có mấy chục lượng như các nàng chứ.

"À." Lần này, Lục Đậu rất nghe lời, nàng ta cũng rất quan tâm tới chuyện lớn của triều đình, ai biết hai người các nàng là tội phạm bị truy nã chứ.

Tối giờ cơm, Cố Thường đi ăn cơm, chọn nơi trung tâm để ngồi, ngồi như vậy, nàng có thể dễ dàng nghe được mọi âm thanh của người ngồi trong nhà ăn.

Ăn nửa bữa cơm cũng không nghe được mấy chuyện đứng đắn, Cố Thường không vui, đột nhiên, nghe thấy có người nói đến chuyện nàng quan tâm, vội vênh lỗ tai lên nghe.

"Có chuyện lớn rồi! Tối qua, phủ Lục đại tướng quân có kẻ trộm xâm nhập."

"Hả? Phủ Lục đại tướng quân, người nói không sai chứ! Đại tướng quân giết vô số quân địch, Ngọc Diện Hồ cũng có bản lĩnh vào nhà hãn trộm

sao?!"

"Ta không nói sai đâu, chuyện này vô cùng chính xác, Ngọc Diện Hồ hạ cố tới phủ nhà họ Lục, nhưng nghe nói không chạy thoát, bị bắt rồi."

"Bị bắt rồi hả? Trời ạ, nàng ta trộm bao nhiêu nhà chưa bao giờ bị bắt, lần này sao lại tóm được nàng ta?"

Nhiều người ăn cơm, một người nói chuyện thì những người khác đều mồm năm miệng mười nhao nhao đứng lên hỏi.

"Huynh đệ, người nói thật hay là giả?"

"Đương nhiên là thật, ta là Tiểu Cửu Tử, làm thị vệ trong phủ Lục phủ tướng quân

, tối hôm qua ta là một trong những người vây bắt Ngọc Diện Hồ mà."

"Ngọc Diện Hồ bị bắt, vậy sao tin tức này chưa được truyền ra ngoài?" Có người không tin hỏi.

"Không truyền ra ngoài là do có điều bí ẩn, chuyện này thì Tiểu Cửu Tử ta cũng không biết đâu."

Cố Thường không ăn nổi nữa, tỷ tỷ áo đen của nàng bị kẻ thù lớn nhất của nàng bắt được, làm sao có thể xui xẻo như vậy chứ, rơi vào tay ai không rơi lại rơi vào đám lqđ người xấu xa nhà họ Lục, phi phi, không đúng, phải là không rơi vào tay bất cứ kẻ nào mới đúng chứ!

Lục Đậu thấy cảm xúc của tiểu thư nhà mình đang lên xuống thất thường, biết tiểu thư không có tâm trạng ăn cơm nữa, khuyên nhủ: "Phu quân không nên suy nghĩ lung tung, ăn cơm quan trọng hơn."

Lúc nào rồi mà còn có tâm trạng để ăn, lúc này, lòng Cố Thường rất loạn,

nàng muốn đến phủ nhà họ Lục để quan sát, nhưng trong đầu vẫn còn xót lại một chút lý trí, chờ Lục Đậ ăn cơm xong mới quyết định ra cửa nhìn đường

"Người ở trong khách điểm đợi ta, ta tự đi quan sát, đừng lo cho ta, tiểu thư nhà người có được ở trong tay, ngay cả ông hồ ta còn có thể quật ngã nó, huống chi chỉ là người bình thường thôi." Cố lqđ Thường cảm thấy tự mình đi dò đường tới phủ Lục tướng quân chưa chắc đã dễ dàng, nhưng nếu cho Lục Đậ, cái người tay chân vụng về, nhát gan như chuột đi cùng thì lại càng phiền phức

Lục Đậ biết mình đi theo, chắc chắn sẽ trở thành gánh nặng cho tiểu thư, không

phản đối, muốn nói lại thôi: "Tại sao tiểu thư lại quan tâm tới nữ tử áo đen chứ? Không thân cũng chẳng quen, nếu thân phận của tiểu thư bị vạch trần vì người như nàng ta thì tiểu thư báo thù kiểu gì?"

Cố Thường không có tâm trạng giải thích cho Lục Đậ hiểu, nàng không kiên nhẫn

nói: "Ta cũng không biết sao lại như thế, chỉ muốn cứu nàng ấy ra ngay."

Nói xong vội vàng đi, nàng muốn đến phủ nhà họ Lục, khoảng cách cũng không quá gần, bởi vậy nàng cười ngửa.

Ai ngờ, đúng lúc này lại gặp phải Quách Tiểu Trà, Cố Thường nhận ra hân, nhưng hân lại không nhận ra khuôn mặt nàng mới hoá trang.

Quách Tiểu Trà vẫn mặc quần áo màu tím nhạt, cầm quạt giấy phe phẩy, sau khi nhìn thấy Cố Thường cười con ngựa toàn thân đen bóng thì đôi mắt hân lập tức lqđ tròn tròn như sắp rơi ra ngoài, vui sướng, vội vàng chạy tới hỏi: "Con ngựa này bán thế nào? Ta muốn mua con ngựa này!"

"Mua cái đầu to nhà người, cút sang một bên cho gia!" Cố Thường giận dữ mắng mỏ, ngoài việc thay đổi khuôn mặt, được để thay đổi giọng nói nàng cũng làm được, lúc nói chuyện, giọng nói của nàng khác hẳn giọng nói khi nhìn thấy Quách Tiểu Trà lần đầu tiên.

"Người bảo ai cút sang một bên hả? Biết bản thiếu gia là ai không?" Tay Quách Tiểu Trà chống vào thắt lưng, giận dữ, đứng bất động chắn trước ngựa.

"Tất nhiên biết người là ai rồi, chẳng phải con trai của Quách Thị Lang thôi sao, kiêu ngạo như vậy, người không biết còn tưởng rằng người là con trai của Hoàng đế!" Cố Thường tỏ vẻ khinh thường.

"Người!" Về mặt Quách Tiểu Trà hết xanh lại hồng, Kinh Thành không thiếu con cái nhà quan lại, trong kinh thành, cha hẳn thuộc loại không đáng để mắt tới, bởi vậy, trong giới con nhà quý tộc, hẳn cũng không thuộc dạng cao quý.

Cố Thường không có kiên nhẫn nói chuyện dông dài với hắn tiêu, nắm chặt dây cương định vượt qua "con chó đang chắn đường", ai dè coi thường sự say mê của hắn đối với ngựa tốt của nàng, bất kể nàng muốn đi hướng nào, đều bị Quách Tiểu Trà đứng trước ngựa ngăn cản.

"Kể cả không phải là hoàng tử, bản thiếu gia cũng mạnh hơn tên tiểu tử thối nhà lqđ người, biết tiến biết lùi thì mau nhường ngựa lại cho ta, không ra tay cướp ngựa là đã nể mặt người lắm rồi!" Nghĩ tới việc lần trước vừa ý con ngựa trắng lại không có được, lần này, nhìn thấy con ngựa đen, Quách Tiểu Trà muốn mua bằng được, nếu không mặt mũi của hắn để ở đâu.

"Con nhà quan lại thì rất giỏi sao? Có thể cướp trắng trợn ngựa của dân thường hay sao? Ta đếm từ một đến ba, người cút ngay cho ta, một...hai..."

"Người đếm tới ba trăm bản thiếu gia cũng không cú!" Quách Tiểu Trà liếp tục dây dưa với Cố Thường, mắt trừng to như chuông đồng, nói cái gì cũng không chịu nhường đường, tay giơ ra để cướp cương ngựa.

Cố Thường bị hấn chọc tức, tay áo vung lên, tức giận nói: "Thằng ngốc, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, ta cho người lễ vật lớn."

"Bùm", Quách Tiểu Trà ngã xuống đất, đơ người nằm thẳng.

"Á, nhị gia, người làm sao vậy?"

Nhân lúc hỗn loạn, Cố Thường thúc ngựa, nhanh chóng rời đi.

Tất cả mọi người đều tò mò, đi tới vây xung quanh Quách Tiểu Trà xem hấn bị thế nào, không có ai đuổi theo ngăn nàng lại, vì thế nàng dễ dàng thoát khỏi phiền toái, đi thẳng tới phủ nhà họ Lục.

Phủ Lục tướng quân tọa lạc trên con đường vô cùng phồn hoa, sầm uất, con đường này cũng có mấy gia đình của trọng thần triều đình sinh sống.

Diện tích của Lục phủ rất lớn, trên cửa chính có hoành phi viết phủ Lục phủ tướng

quân vô cùng khí thế, có thị vệ chuyên môn giữ cửa.

Đứng cách phủ nhà họ Lục không xa, Cố Thường đang do dự nên tìm lý để đi vào tử cửa chính hay trèo tường lúc đêm khuya thì thấy từ xa, Lục Tử Triệt cười Thiểm Điện phi nhanh như gió.

"Ở nơi nào cũng thấy hấn là sao? Xúi quẩy!" Cố Thường mất hứng lắm lắm, nàng không muốn lên tiếng, mặc dù nàng đã thay đổi dung mạo không sợ bị người khác nhận ra.

Lục Tử Triệt hăm cương, dừng lại trước cửa Lục phủ, dùng tư thế vô cùng

bắt mắt nhún người nhảy xuống từ lưng ngựa, khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc, vừa nhìn đã biết có chuyện quan trọng

Cố Thường nghĩ: Lục Tử Triệt vào phủ nhà họ Lục, hẳn còn dám nói không có quan hệ gì với Lục tướng quân, không có quan hệ thì đi tới nhà họ làm gì? Mua thịt heo sao?

Lục Tử Triệt chưa kịp đưa cương ngựa cho thị vệ đứng trước cửa, bỗng nhiên, Thiêm Điện hí lên, sau đó vui sướng chạy về phía Cố Thường.

Lúc này, Tiểu Bạch đã bị nhuộm thành màu đen, bởi vì bị cưỡng ép nhuộm màu lên tâm trạng nó cũng chẳng tốt đẹp gì, thấy Thiêm Điện chạy về phía nó, nó vẫn hồ hững, chẳng thèm quan tâm.

Thiêm Điện hưng phấn đi xung quanh Tiểu Bạch, cái con ngựa mặt dài này lại còn thích chạm vào cổ và đầu Tiểu Bạch.

Xong rồi, lần này lòi đuôi rồi, Cố Thường thấy không ổn, lén lút nhìn Lục Tử Triệt, không phải nàng sợ hãi, nàng có chuyện quan trọng phải làm, không thể để rút dây động rừng được.

Lục Tử Triệt thấy Thiêm Điện chạy mất, nhìn thấy nó cọ trái cọ phải với con ngựa đen, ngựa của hắn chỉ thân thiết với con ngựa của...

"Họ Chu, người đứng lại đó cho ta!" Nhìn thấy Cố Thường trên lưng ngựa, Lục Tử Triệt hét to, bóng dáng mạnh mẽ, nhanh chóng đuổi theo Cố Thường.

Thấy thế, Cố Thường lập tức điều khiển ngựa chạy trốn, ai dè lại bị con ngựa Thiêm Điện háo sắc quẩn quýt làm cho nàng muốn chạy cũng không chạy được, cổ áo bị tóm lấy, sau đó, người bị nhấc khỏi lưng ngựa.

"Ai ôi, muốn đại gia chết vì ngã hả." Mông Cố Thường anh dừng hôn đất,

ngã chống vó, tức nổ đom đóm nhìn con ngựa nàng cười- Tiểu Bạch, chửi mắng Lục Tử Triệt, cái tên đang xanh mặt, trợn mắt lườm nàng, "Ở đâu lại có đồ không biết xấu hổ, điên cuồng như thế, có gan đi dám ngựa của bản thiếu gia, lại còn đánh ngã cô... Cô đại gia!"

"Người dịch dung tiếp đi, hóa thành tro bản thiếu gia cũng nhận ra người!" Lục Tử Triệt nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Cố Thường mặc quần áo nam nhân, bình thường tới mức không thể bình thường hơn, hận không thể lột sạch quần áo nàng, dẫm đá bằng hai chân cho hả giận.

"Hừ, nếu Thiểm Điện không có tình cảm thâm thiết với Tiểu Bạch của ta, người có thể phát hiện ra ta sao?" Cố Thường cảm thấy tiếp tục giấu diếm cũng chẳng có tác dụng gì, vì thế thừa nhận, tự đứng lên đi

lên phía trước, tức giận hét lên "Người xuống cho, người dựa vào cái gì mà dám cười ngựa của ta?"

Lục Tử Triệt nhảy từ trên ngựa xuống, đôi mắt lạnh lùng nhìn Cố Thường: "Người lên

lút ở trước cửa Lục phủ, có mục đích gì?"

"Bản cô nương thích lên lút ở đâu thì đi lên lút ở đó, người quản được sao? Đây cũng chẳng phải nhà của người." Cố Thường dắt Tiểu Bạch, đẩy Thiểm Điện đang không ngừng lao tới, sao nàng lại xui xẻo đến thế chứ, một lần thay đổi dung mạo thì gặp phải hấn một lần, suốt ngày thay đổi khuôn mặt rất mệt đó, có biết không!

Nhớ tới lời nói Cố Thường tung ra, khoé môi Lục Tử Triệt nhếch lên nụ cười châm chọc: "Chẳng lẽ đến Lục phủ để đòi bạc của Lục Tam thiếu gia sao?"

"Biết là tốt rồi, con rùa Lục Tam nợ bạc của ta không chịu trả, ta không

tới hang ổ của hăn thì hăn sao có thể trả chứ!" Sự căm phẫn trong lòng Cố Thường dâng lqđ cao, nắm chặt tay, may là hăn nhắc, không thì nàng đã quên bém việc này, lát nữa, nàng phải lấy lý do Lục Tam nợ bạc nàng để nghênh ngang đi vào phủ nhà họ Lục.

Nghe thấy hai từ "con rùa", lông mày Lục Tử Triệt nặng nề dựng đứng, sắc mặt lập tức xanh mét, ra lệnh cho thị vệ đang nhìn hăn chăm chú luôn: "Đến phủ của Quách Thị Lang chuyển lời, nói rằng nữ nhân tập kích hăn, kẻ bắt cóc đang ở phủ Lục tướng quân."

Vâng ạ thị vệ cực kỳ nghe lời, đi ngay lập tức.

Cố Thường không phát hiện ra sự không bình thường khi Hà thị vệ ở phủ tướng quân lại nghe lời Lục Tử Triệt, bởi vì sự chú ý của nàng đều bị thu hút bởi lời nói của Lục Tử Triệt, nàng khó thở kêu to: "Họ Lục! Nếu Quách Thị Lang phái người tới bắt ta, ta lập tức nói người là nam nhân có tình cảm sâu nặng với ta, yêu ta tới mức chết đi sống lại, người ta đã cưới vợ, không muốn chịu đựng sự uy hiếp của người, vì thế bỏ trốn cùng với thê tử, lqđ không ngờ người vì yêu sinh hận, không

từ thủ đoạn, vu oan để quan phủ tới bắt ta trả thù! Người xem xem có ai tin hay không, đến lúc ấy dù chỉ có một người tin, người muốn nuốt chẳng được, muốn ném cũng không xong đâu!"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 17: Thật Nguy Hiểm

Editor: Vivi

Lục Tử Triệt phát hiện nữ nhân họ Chu xứng đáng với toàn bộ những từ ngữ xấu xa mà hắn biết như "người đàn bà đánh đá", "vô lại", "đáng ghét" "hạ lưu" ..v...v, sống hai mươi năm, chưa từng gặp ai lqđ như nàng ta, đáng ghét tới mức khiến người ta muốn nắm chặt hai tay, sau đó ném nàng xuống sông cho cá ăn!

"Người là nữ nhân còn muốn cưới vợ? Nói chuyện quỷ quái gì đấy!" Lục Tử Triệt nở nụ cười, ánh mắt khinh thường nhìn Cố Thường.

Nghe vậy, sống lưng Cố Thường ưỡn thẳng tắp, ngẩng đầu lên: "Ai nói ta là nữ nhân? Bây giờ ta là nam nhân!"

"Là nam hay nữ, người có thể quyết định sao? Lột quần áo ra, người ta nhìn còn không biết người là nam hay nữ sao?" Lục Tử Triệt muốn bồ đầu nữ nhân ngu xuẩn này ra, xem trong đầu nàng ta chứa cái gì bên, vô sỉ thì thôi đi, còn ngốc tới mức đó.

Đúng vậy, nếu Lục Tử Triệt chắc chắn nàng là nữ nhân, nhất định sẽ có người nghiệm thân nàng, Cố Thường nhếch môi, khuôn mặt bình tĩnh, lườm mắt nhìn Lục Tử Triệt: "Người là đồ nam nhân không biết xấu, cởi quần áo ta làm gì? Đồ lưu manh!"

Lục Tử Triệt: "..."

"Bề ngoài thì ra vẻ trang nghiêm, lịch sự, thật ra bên trong thì vô cùng đen tối, là kẻ bại hoại, bên trong và bên ngoài không giống nhau!" Cố Thường nói rất to, khuôn mặt bình thường tới mức ném vào trong đám người cũng tìm không thấy, nhìn hăn với vẻ mặt khinh thường, càng nhìn càng thấy buồn cười.

"Ai cởi quần áo của người ta vậy? Ở đâu? Ở đâu?" Trên đường, có người tai thính, kích động chạy tới hỏi.

"Đầu óc nàng ta bị hỏng rồi, mê sảng đấy, nhìn cái mặt xấu xí của nàng ta đi, người có thích cởi quần áo nàng ta không?" Lục Tử Triệt lạnh nhạt liếc người đang hóng hớt, hỏi hăn.

Người qua đường quan sát Lục Tử Triệt cùng Cố Thường, phát hiện quần áo hai người vẫn sạch sẽ, chỉnh tề, không thấy ai có dấu hiệu bị cởi quần áo cả, tuy không lqđ thể nói tên "tiểu tử" này xấu, nhưng quả thật cũng hăn cũng chẳng dễ nhìn, thật là chẳng kiếm nổi ai có thể cởi quần áo hăn (vivi:quá xấu, cho cũng không thèm cởi), vì thế, mọi người mang theo tiếc nuối, cẩn thận rời đi.

Không rảnh rồi đi nhìn những người hóng hớt, Cố Thường bắt đầu cãi lại: "Người nói đầu óc ai bị hỏng hả? Nói ai xấu hả? Nếu người không nói muốn cởi quần áo của ta, ta sẽ chửi người sao? Người làm sai còn không biết xấu hổ mà chửi người khác, người có phải là đại trượng phu không?"

Lục Tử Triệt không muốn cãi nhau với nữ nhân ngay trước mặt mọi người, lại còn đứng trước cửa nhà mình cãi nhau chỉ vì một lý do chả đâu vào đâu, không chỉ hạ thấp thân phận của hăn, còn phải đề lqđ phòng nữ nhân này chạy mất trước khi người nhà họ Quách đến, vì thế, hăn ra lệnh cho vài tên thị vệ đang trong tình trạng mũi nhìn mắt, mắt nhìn tâm nhưng lỗ tai đang

dựng thẳng đẽ hóng hót: "Còn đứng ngậy ra đó làm gì? Bắt nữ nhân này, trói lại cho ta."

Nếu Cố Thường ngồi yên ở đó chờ người ta đến trói thì mới gọi là lạ, thấy vài người đang lao đến, Cố Thường không thèm để ý, hai tay ôm ngực, nhúu mày nhìn Lục Tử Triệt, nói vô cùng khinh thường: "Nếu người muốn nhìn thấy một đồng người nằm ngửa ở trước cửa, bị một đám người vây lại xem thì cứ tự nhiên."

Lục Tử Triệt được nhắc nhở, mới nhớ ra nữ nhân này cũng có chút bản lĩnh, vì thế nói với vài tên thị vệ: "Nín thở!"

Mấy tên thị vệ đều là loại vô danh tiểu tốt, mặc dù lập tức nín thở nhưng vẫn không thể may mắn thoát được, từng người từng người một nối tiếp nhau ngã xuống, nằm im không nhúc nhích.

"Hừ, người cho rằng không ngại thì sẽ không sao hả? Trời sinh bản công tử đã thuộc hạng kỳ tài, làm ra loại dược có khả năng thẩm thấu qua lỗ chân lông, nếu không có bản lĩnh vững vàng, người nghĩ ta ngu ngốc tới mức dám ngang ngược dưới chân thiên tử hay sao? Dám chạy tới phủ đại tướng quân tìm con rùa Lục Tam để đòi nợ? Cắt." Cố Thường đắc ý, vênh mặt lên, dùng mũi để nhìn Lục Tử Triệt, lqd chỉ thiếu mỗi cái đuôi dài ngoe nguẩy sau lưng nữa thôi.

Trước cửa phủ, mấy tên thị vệ bị đánh ngã, ngay lập tức, Lục phủ phái ra vài thị vệ mặc quần áo giống nhau, xông ra, nhanh chóng bao vây xung quanh.

Tên đứng đầu nhóm thị vệ nhìn Lục Tử Triệt: "Tam..." Thấy ánh mắt cảnh cáo của đối phương, vội vàng sửa lại, "Lục gia, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao huynh đệ của chúng ta bị người ta bày mưu hãm hại vậy?"

Chưa đi vào được cửa nhà họ Lục đã bị người ta bao vây, khuôn mặt Cố Thường trầm xuống, hét to: "Tên Lục Tam nhà các người ở đâu? Hẳn nợ bạc của bản công tử không chịu trả, hôm nay bản công tử tới cửa nhà hẳn đòi nợ, chẳng biết tên này bị trúng gió kiểu gì, đi chặn đường của bản công tử, nói bản cô nương là kẻ bắt cóc, muốn báo quan bắt ta lại thì thôi đi, lại lqđ còn dám ra lệnh cho thị vệ của phủ nhà họ Lục lao đến bắt ta, chuyện nào có thể cho qua chứ chuyện này không thể cho qua được, hôm nay ta phải tìm Lục đại tướng quân, nói lý với ông ấy, hỏi ông ấy xem đây là cách tiếp đãi khách quý của nhà họ Lục hả? Cho người lạ đứng trước cửa nhà ông ấy khoa tay múa chân, nhà họ Lục đang đùa kiểu gì hả?"

"Tam thiếu gia nhà chúng ta nợ bạc của người?" Vẻ mặt của mấy tên thị vệ đều vô cùng kỳ lạ, không ít người lén lút nhìn sắc mặt Lục Tử Triệt

"Nợ, nợ bạc, nợ..." Ôi chao, hồng rồi, nàng quên bég mất nàng nói cho hẳn nợ bao nhiêu bạc rồi, Cố Thường ngừng một lát, sợ bị mọi người nhìn ra sơ hở, vội vàng nói thêm, "Hẳn nợ ta lâu lắm rồi, tiền gốc cộng thêm tiền lãi, bây giờ, tổng cộng hẳn nợ ta hai ngàn năm trăm lượng!"

Trên trán Lục Tử Triệt, gân xanh nổi lên như muốn vỡ tung, cắn răng tức giận nói: "Sao người không đi ăn cướp đi! Mười ngày trước là một ngàn lượng, bây giờ bay lên hai ngàn năm trăm lượng, người cho vay nặng lãi cũng không ác như người!"

"1000 lượng?" Mắt Cố Thường nháy mấy cái, tinh thần lập tức tỉnh táo, giận tái mặt, hừ lạnh, "Tiền lãi ta tính từ lúc hẳn mượn đến bây giờ, ai nói với người tiền lãi này là tiền lãi mười ngày? Thực ra tính cả tiền lãi thì chỉ có hai ngàn lượng thôi, nhưng ở ngay trước cửa Lục phủ, các lqđ người không những dùng vũ lực mà còn dùng ngôn ngữ để đe dọa ta, đáng giận hơn là đi báo quan bắt ta, năm trăm lượng bạc là phí đền bù tổn thương về mặt tinh thần!"

"Nếu ta là người, lúc này ta sẽ tìm cách chạy trốn để không bị Quách đại nhân bắt được, chứ chưa thấy ai vênh váo như người, tìm mọi cách để lừa tiền."

Lục Tử Triệt lắc đầu, ngu xuẩn chính là ngu xuẩn, ngoại trừ biết nhanh tay đánh ngã người khác một cách lưu loát, chịu khó dịch dung một tý, còn lại chẳng thấy nữ nhân này có ưu điểm gì.

Chạy trốn? Đúng rồi, nàng phải chạy trốn! Cố Thường vỗ vỗ đầu, thật quá ngu mà, bị bọn người nhà họ Lục chọc cho tức giận đến mức hồ đồ, quên cả việc phải chạy trốn.

(vivi: ôi, lạy má)

Dân không đấu được với quan, mau chạy thôi.

Lục Tử Triệt thấy đôi mắt của Cố Thường đảo quanh, có ý đồ dắt ngựa bỏ trốn, hần đi trước một bước, giật lấy cương ngựa, cười lạnh: "Muốn chạy? Không dễ như vậy đâu!"

Cố Thường thấy Lục Tử Triệt muốn chặn đường nàng, mắt trợn ngược lên uy lqđ hiếp: "Người lại muốn bị bản công tử quật ngã nữa đúng không? Đến lúc đó, trước cửa Lục phủ, có mấy chục người nằm ở đấy, chắc hẳn lúc ấy, ở Kinh Thành, nhà họ Lục sẽ vô cùng nổi tiếng đấy? Biết điều thì rút ra xa bản thiếu gia một chút, bản cô nương sẽ suy nghĩ lại mà tha cho các lqđ người một lần, mọi người lúc họp lại thì khoẻ mà lúc tản ra vẫn tốt!"

Tất cả mọi người, trong đó có Lục Tử Triệt, cảm giác mặt sắp bị rạn nứt vỡ toang rồi, nói vài câu đã đối cách xưng hô tới ba lần, nữ nhân này không có tật giật mình thì đầu óc nàng ta chắc chắn có bệnh, có người bình thường nào nói như vậy chứ?

"Buông tay!" Cố Thường nhảy lên lưng ngựa, trừng mắt nhìn Lục Tử

Triệt cảnh cáo.

"Người nói xấu Tam thiếu gia nhà họ Lục nợ người bạc còn đánh ngã nhiều thị vệ của phủ nhà họ Lục, có thể cho người đi dễ dàng như vậy sao." Lục Tử Triệt kiên quyết cầm cương ngựa không buông, không hề sợ hãi, nhìn Cố Thường chăm chăm.

Đứng ở bên cạnh, ngoài cách trơ mắt ếch ra để nhìn thì đám thị vệ cũng chẳng biết làm gì cho tốt, đành tiến lên bắt người giống nữ lqđ nhân, lại nhìn những huynh đệ bị trúng kế đang nằm trên mặt đất, sau đó, đến khiêng những huynh đệ đang nằm trên mặt đất đi, vừa quang đãng lại không bị chặn đường lúc đánh nhau.

Vô cùng rối rắm, sắc mặt của đám thị vệ như bị táo bón, ngẩn ngơ nhìn Cố Thường và Lục Tử Triệt đang oanh tạc nhau.

Không phải Cố Thường không muốn hất ngã tên họ Lục, nhưng lúc đi, nàng vội vội vàng vàng, không cẩn thận quên mất, hầu hết loại dược tốt nhất nàng mới làm ra cất ở khách sạn rồi, nàng đem rất ít, vừa này đã dùng hết để đánh ngã đám thị vệ rồi, chỉ còn lại độc dược để bảo vệ tính lqđ mạng nàng thôi, ban ngày ban mặt, nàng không dám hại người, vì thế đành phải lảng tránh với Lục Tử Triệt mãi không xong.

Lúc hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, tên thị vệ đi báo quan đã trở lại, mang theo năm tên quan binh mặc quan phục, đầu đầy mồ hôi, hấn chỉ vào Cố Thường hét to: "Tên tiểu tử có khuôn mặt xấu xí chính là kẻ bắt cóc, đánh ngã Quách đại nhân."

Nghe vậy, năm người lập tức rút kiếm ra, chạy đến chỗ Cố Thường, khuôn mặt đằng đằng sát khí vô cùng dọa người, không lqđ trách được, lúc này, ánh mắt của bọn họ đỏ bừng giống như nhìn thấy kẻ thù giết cha, bởi vì, mấy ngày gần đây bọn họ bị Quách đại nhân dày dora vô cùng thảm hại, bây

giờ gặp được tên đầu sỏ gây ra đau khổ cho bọn họ, hiển nhiên là kiểu gì cũng phải bắt nàng lại.

"Trời ạ!" Cổ Thường thấy, thế không biết lấy đâu ra sức mạnh giật lại cương ngựa từ tay Lục Tử Triệt, đá Thiểm Điện đang đứng ở bên cạnh, không ngừng uốn éo, xoay ngựa chạy trốn.

Những việc này diễn ra trong thời gian chớp nhoáng, lúc tinh thần của Lục Tử lqđ Triệt tỉnh táo lại thì Cổ Thường đang cưỡi ngựa bỏ chạy, hắn làm sao có thể bỏ qua cho nàng chứ, hắn hít sau một hơi, tung người, nhảy lên cao, vươn tay vỗ về phía Cổ Thường.

Cổ Thường cảm thấy ở phía sau có thứ gì không bình thường, vừa quay đầu lại thì thấy Lục Tử Triệt đang bay tới, vỗ về phía nàng, giật mình, thẳng nhãi này lại biết khinh công, nàng sợ tới mức giơ tay áo lên, hét to: "Đi chết đi!"

Lục Tử Triệt bỗng nhiên nhớ ra lời nàng nói, mê được có thể hất ngã người khác bằng cách thấm qua làn da, hắn vội vàng dùng tay áo rộng dài che đầu lại, sau đó, đập vào mũi Tiểu Bạch lấy lực, dùng khinh công bay về.

(vivi: vừa edit vừa buồn cười; chị làm quái gì có mê được nữa, hết từ vừa nãy rồi)

Động tác của hắn vô cùng lưu loát, sinh động như mây bay nước chảy, dáng vẻ cực kỳ đẹp, hơn nữa, trời sinh Lục Tử Triệt có khuôn mặt tuấn tú, trong nháy mắt, hình tượng của hắn càng thêm cao lớn, mạnh mẽ, không ít người đứng ở trên đường nhìn thấy cảnh này, tất cả nữ lqđ nhân, từ già đến trẻ, từ lớn đến bé, ánh mắt đều phát sáng, suýt nữa đứng không vững.

Năm tên quan sai không biết khinh công, lập tức chạy theo truy bắt, nhưng tốc độ của bọn hắn sao có thể so với Tiểu Bạch, vì thế chỉ có thể trơ

mắt nhìn nàng chạy.

Cũng may Lục Tử Triệt xoay người quay lại mà thời gian được kéo dài ra, tốc độ của Tiểu Bạch lại quá nhanh, lúc đó mới đuổi theo truy bắt thì đã không kịp rồi.

"Nguy hiểm thật nguy hiểm thật." Cố Thường vượt ngực, sợ hãi, vừa nãy là cái khó ló cái khôn, ra chiêu giả, làm gì còn mê được nữa, nếu Lục Tử Triệt vẫn cố tình lao tới thì nàng xong đời rồi.

Không nghĩ tới tên đó lại biết khinh công, chẳng trách cái tên đi làm thương nhân như hăn lại được nhiều người coi trọng như vậy, thì ra hăn cũng là người có tài lqđ đấy chứ, cha nàng cũng là thương nhân, nhưng cũng chỉ có bản lĩnh đánh giặc, cái môn có độ khó cao như khinh công cũng chỉ có mẹ nàng mới biết, cha nàng đần, học kiểu gì cũng không học được.

Trên đường, tuy có nhiều người, nhưng Tiểu Bạch lại không phải là loại ngựa bình thường, cực kỳ xinh đẹp, cho dù tốc độ của nó nhanh tới đâu cũng có thể tránh người lúc nguy hiểm, những lúc không thể đi được trên đường, nó còn có thể lqđ phóng lên nhảy qua đầu mọi người để đi, ngựa tốt ngàn vàng khó mua, nếu không tại sao hết lần này đến lần khác, lần nào Quách Tiểu Trà cũng muốn mua ngựa của Cố Thường?

Cố Thường cười ngựa trốn, trốn đến mức quên luôn cả đường về khách điểm, vì thế chỉ có cho ngựa chạy lung tung, chạy lung tung cũng có ưu thế của việc chạy tung lung, chạy đi chạy lại, mọi người trên lqđ đường cũng chỉ biết nàng có con ngựa chạy rất nhanh, nhưng lại không biết tại sao nàng cứ chạy lòng vòng như vậy, nhưng lại thấy nàng không thích hợp, cùng nhau ngăn lại quan sai đi ở ven đường.

Mò mẫm tìm đường thật lâu, cuối cùng cũng tìm thấy khách điểm, Cố Thường mệt rũ rời, dắt ngựa về chuồng, lập tức chạy về phòng.

Ngày hôm đó mệt gần chết, lại còn phải hoá trang, nàng và Lục Đẩu hoá trang kiểu gì không nói, nhưng với Tiểu Bạch, nàng không biết nên nhuộm nó thành màu gì nữa rồi...

Lại nói đến Lục Tử Triệt, mặc dù vô cùng tức giận khi để Cố Thường chạy thoát nhưng hẳn nghĩ Quách Thị Lang sẽ thay hẳn "chiêu đãi" nữ nhân mà hẳn chán lqđ ghét, vì thế cũng không để ý nữa, sai vài tên đang không biết phải làm gì, khiêng những người đang nằm trên mặt đất vào trong phủ.

Trong phủ, những nam nhân trụ cột đều không ở nhà, phụ thân, đại ca, nhị ca đều làm quan trong triều, lúc này, Hoàng đế có việc gấp, ra lệnh cho ba cha con vào cùng, trong phủ chỉ còn lại có mấy phụ nhân, nữ nhân không ra khỏi cửa, vì thế, khi có lqđ người âm ỉ trước cửa phủ lâu như vậy, cũng bởi không có hạ nhân thông báo, các nàng cũng không thể giải quyết việc lớn, vì thế không có ai ra giải quyết.

Lục Tử Triệt vào phủ, hỏi quản gia đến đón hẳn: "Nghe nói Ngọc Diện Hồ đến đây ăn trộm, tình hình có nghiêm trọng không?"

Quản gia muốn nói lại thôi, nhìn sắc mặt Tam thiếu gia không tốt lắm, mấp máy môi, nói: "Ngọc Diện Hồ đã bị bắt, đang bị nhốt ở phòng chứa củi, nhưng mà..."

"Nhưng cái gì?"

"Lúc tháo mạng che của nàng ta, khuôn mặt của nàng ta giống hệt khuôn mặt của đại tiểu thư Cố Gia bảo, với lại, chính miệng nàng ta thừa nhận nàng ta là đại tiểu thư Cố Gia bảo."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 18: Cố Gắng Chém Gió

Editor: Vivi

Lục Tử Triệt đến nơi giam giữ Ngọc Diện Hồ, trong phòng chứa củi đơn sơ, âm u, nữ tử áo đen ngồi dưới đất.

"Các người đi ra ngoài." Lục Tử Triệt ra lệnh.

Đội quản gia, thị vệ và bà vú đi ra ngoài, sau khi cửa phòng được đóng kín, Lục Tử Triệt đứng trước mặt Ngọc Diện Hồ, nhìn nàng từ trên cao xuống, lạnh lùng hỏi: "Người nói người là đại tiểu thư của Cố Gia bảo? Đến phủ nhà họ Lục làm gì?"

Khuôn mặt Ngọc Diện Hồ không có chút cảm xúc nào, liếc mắt nhìn Lục Tử Triệt, nghiêng đầu lắc lư, nói cũng lười không thèm nói, tuy bị giam hơn nửa ngày, nhưng không chột vật chút nào, khuôn mặt kiêu diễm lạnh lùng vô cùng kiêu ngạo, giống như không phải bị nhốt mà là đang nghỉ ngơi ở nhà vậy.

"Mặc dù chưa trực tiếp gặp đại tiểu thư nhà họ Cố, nhưng theo ta được biết nàng được người lớn trong nhà vô cùng sủng ái, sao Cố bảo chủ lại có thể cho con gái yêu đi làm kẻ ăn trộm, vừa mất thanh danh lại nguy hiểm?" Lục Tử Triệt cũng không gấp gáp, ung dung chậm rãi hỏi.

Khi nghe thấy câu "nàng được người lớn trong nhà vô cùng sủng ái", môi

Ngọc Diện Hồ mím lại, khuôn mặt ảm đạm, cười lạnh: "Bản cô nương thích làm gì, ai có thể quản được?"

Câu này có nghĩa là vợ chồng Cố bảo chủ không thể quản lý được nàng? Lục Tử Triệt không tin lí do thoái thác như vậy, tiếp tục hỏi: "Người nói thăng mục đích người tới phủ nhà họ Lục đi, cha con Lục lqđ tướng quân đã vào cung, lúc trở về sẽ áp giải người đến nhà lao, bây giờ người không nói thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu."

Ngọc Diện Hồ nghe vậy cũng không bị dọa, cười châm chọc: "Nhà họ Lục không giải thích gì đã huỷ hôn với nhà họ Cố, huỷ thanh danh của ta, chẳng lẽ ta không nên trả thù?"

"Vì sao nhà họ Lục huỷ hôn người còn không rõ?" Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Lục Tử Triệt vô cùng lạnh nhạt, nhìn khuôn mặt trước mắt, diêm lệ, tinh xảo nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo như băng.

Ngọc Diện Hồ không kiên nhẫn, liếc mắt nhìn hắn chất vấn: "Người là ai trong nhà họ Lục? Người có tư cách gì thăm vấn ta?"

Lục Tử Triệt vừa muốn há mồm nói chuyện, bỗng nhiên thấy trán nàng nhăn lại thể hiện sự khó chịu, sau đó, tiếng nôn khan của nữ tử vang lên.

Chưa ăn thịt heo không có nghĩa là chưa nhìn thấy heo chạy, Lục Tử Triệt nhìn nữ nhân đang nôn liên tục, tay nắm thật chặt, cố đè nén sự xúc động muốn đánh nàng ta, hét lên với người đứng ngoài cửa: "Gọi người đi mời đại phu tới đây!"

- - - - -

Khi Cố Thường quay về khách điếm, chuyện gì cũng không nói gì đã lập tức lao vào dẫn vật, sau nửa canh giờ dẫn vật, nàng và Lục Đậu đã có sự thay đổi lớn, lqđ nàng trở thành một bà lão răng đen, lưng còng, mặt đầy nếp nhăn,

chống gậy mới có thể run rẩy đi từng bước, Lục Đậu mập mạp biến thành cô con dâu béo, mặt đỏ, khoảng bốn mươi tuổi.

"Vợ Thành Tử, đi mua cho nường cái gậy, tốt nhất là mua gậy của người già ấy, càng cũ càng tốt." Cố Thường chưa từng đóng vai người già, nàng ở trong phòng, khom người cong lưng còng, sờ soạng, làm cách nào để diễn tốt vai bà lão này.

"Nô tì đi ngay đây." Lục Đậu không hỏi cũng biết tiểu thư nhà mình đi ra ngoài chắc chắn gặp chuyện rồi, nếu không sẽ không cải trang tiếp.

Cố Thường ở trong phòng, đi đi lại lại đóng vai bà lão, vai này rất khó diễn, không nghĩ kỹ sẽ bị lòi đuôi, bởi vậy, nàng phải nghiên cứu một chút.

Không cần vội vàng trốn, với việc nàng cưỡi ngựa đi vòng quanh kinh thành lâu như vậy, quan binh muốn lập tức tới đây bắt nàng cũng không dễ dàng như lqđ thế, huống chi quan binh lập tức tới đây thì thế nào? Nàng thay hình đổi dạng rồi còn sợ ai nữa? Chẳng lẽ bọn họ có thể bắt Thiểm Điện tới đây để nhận dạng nàng hay sao? Lại nói Thiểm Điện chỉ nhận ra Tiểu Bạch nhà nàng thôi, trước mắt, Tiểu Bạch ở chuồng ngựa, không ở bên nàng, bởi vậy, với hình dáng này của nàng, ngay cả khi nường đến đây cũng không nhận ra nàng được ấy chứ.

Chừng nửa canh giờ, Lục Đậu quay lại, sắc mặt không tốt lắm, đóng cửa thật kỹ, hoảng hốt nói với nàng: "Tiểu thư, bên ngoài có rất nhiều quan sai đang tìm nam tử xấu xí cưỡi ngựa đen, chắc là người hả?"

"Đúng rồi, do sức quyến rũ của Tiểu Bạch quá lớn, làm cho Thiểm Điện mê mẩn, quay xung quanh nó, cho dù tiểu thư ta nhuộm Tiểu Bạch thành màu nào đi chăng nữa, Thiểm Điện đều có thể nhận ra, mỗi lần Tiểu Bạch bị nó nhận ra, kết quả thế nào người biết rồi đấy?" Cố lqđ Thường lắc đầu, bất đắc dĩ, thở dài.

Vốn dĩ kế hoạch đến Kinh Thành của nàng sẽ rất thuận lợi, không phải nàng thối phòng đầu, ngoại trừ nương nàng, với bản lĩnh chế được của nàng, đi khắp thiên hạ, không ai có thể so được với nàng, đáng tiếc kế hoạch thay đổi không thể lường trước được, gặp phải con ngựa háo sắc, báo hại nàng bị lôi đuôi, bị tên họ Lục nhận ra, oan gia ngõ hẹp, đến chỗ nào cũng đều gặp phải cái tên chướng mắt lqđ này, thối đời sao lại như vậy chứ!

"Bọn họ đi kiểm tra thì chúng ta phải làm sao bây giờ? Mặc dù đã cải trang nhưng Tiểu Bạch vẫn như cũ." Lục Đậu nóng nảy, không biết vì sao tiểu thư vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

"Sợ cái gì? Toàn bộ Kinh Thành cũng không có ít hơn mấy trăm con ngựa đen? Sao có thể thông qua Tiểu Bạch mà nhận ra chúng ta chứ? Chỉ cần quan sai không dặt Thiểm Điện tới đây thì sẽ không có chuyện gì. Người cũng đừng khiến ta khốn trương mà rối loạn, chuyện của lqđ chúng ta không được để lộ, có biết không?" Cố Thường lườm Lục Đậu một cái, nàng là người tài cao gan cũng lớn, có thể nói là một nữ trung hào kiệt, sao lại có thể dạy dỗ ra một nha hoàn có lá gan còn nhỏ hơn cả con chuột thế kia? Làm cho nàng mất hết cả mặt mũi.

Mặt Lục Đậu dài ra, gật đầu: "Yên tâm, cùng lắm thì nô tì nói ít, tất cả đều cho tiểu thư nói."

"Vậy còn được."

"Nhưng mà tiểu thư ời, vừa nãy lúc nô tì về đây thì bị chưởng quầy ngăn lại, nói không trả tiền thuê phòng không cho lên lầu, lúc đó, cái khó ló cái khôn, nô tì nói thực ra hai chủ tớ phòng này có việc gấp phải đi, đúng lúc hai mẹ con chúng ta muốn ở trọ, bởi vì đã làm giúp họ một lqđ chuyện, bọn họ liền đem phòng cho chúng ta ở. Sau đó, chưởng quầy còn nói không thấy bà lão đi vào đây, nô tì nói là lúc chúng ta vào, khách điểm rất đông người lên chưởng quầy không nhìn thấy." Nói xong, Lục Đậu hếch cằm lên vô cùng đắc

ý, cảm thấy trong lúc nguy hiểm còn tìm được lý do không chê vào đâu được.

Cố Thường nghĩ xong, vỗ đầu lqđ nói: "Đều do ta sơ ý, chúng ta cải trang thì nên ra ngoài cải trang, tốt nhất nên đổi khách điểm cho an toàn, đều do tên họ Lục khiến đầu óc, tác phong của tiểu thư nhà người không tốt, nếu không làm sao có thể dễ dàng để lộ sợ hờ cho người ta nhìn thấy chứ, may là chương quây cũng không để ý, nếu không hai người chúng ta gặp nguy rồi."

"VẬY, vì sự an toàn của chúng ta, hay là cứ

đi đi tiểu thư?" Lục Đậ lo lắng, đưa ra ý kiến, đi theo tiểu thư nhà mình đến Kinh Thành quả là một quyết định sai lầm, cả ngày phải lo lắng đề phòng, một chút lqđ sung sướng cũng không có, báo hại nàng ta ăn cơm cũng không ngon, nhưng cảm tức nhất là nàng ta cũng không gây được chút nào...

"Không đi, trả tiền thuê phòng rồi thì đi làm gì? Có quan sai tới, chúng ta sẽ giả vờ như không biết gì." Cố Thường ra vẻ không thèm quan tâm, nếu lại bị bắt, đến lúc đó, nàng lại tiếp tục kéo tên họ lqđ Lục xuống nước, hấn hại nàng bị bắt, tất nhiên nàng phải dội cho hấn vài thùng nước bẩn, nếu không nàng không thể nuốt trôi cơn tức này.

Có một số việc chỉ sợ người nhắc tới là nó tới, không phải đó sao, Cố Thường vừa nói xong, không bao lâu quan sai đã tìm người, nhanh chóng lục soát phòng ở của Cố Thường.

"Mở cửa, kiểm tra phòng." Quan sai đại nhân gõ cửa, lạnh giọng ra lệnh.

Sắc mặt Lục Đậ trắng bệch, ra mở cửa, khom người, nhát gan nói: "Quan gia, phòng này có hai mẹ con chúng ta ở đây, tai nương ta bị điếc, chân tay cũng không linh hoạt, bà ấy..."

"Đừng nói nhiều, ta hỏi người, hai người hôm trước ở phòng này đâu rồi?" Quan gia đi đầu nghiêm mặt lại, nghiêm túc hỏi.

Ở trên giường, Cố Thường chậm rì rì ngồi dậy, hai chân co lại, híp mắt, há to cái miệng toàn răng đen, mơ màng hỏi: "Vợ Đại Thành, ai tới vậy?"

Lục Đậu vội vàng tới đỡ Cố Thường, nói to: "Nương, quan gia đến kiểm tra phòng, bọn họ hỏi, hai người hôm trước ở đây đi đâu rồi."

"Gì? Con nói gì?" Cố Thường đóng vai thành bộ dạng không nghe rõ, nghiêng tai lại gần.

Lục Đậu tức giận muốn giơ chân, nhưng lại không dám lòi đuôi, cố gắng nói lại một lần nữa, nói thật to.

"À, hai người đó hả, bọn họ nói thê tử của bọn họ chạy trốn, bọn họ sốt ruột vội vàng đi tìm thê tử, nói phòng bọn họ đã trả bạc thì không thể chịu thiệt được, có lòng tốt nhường lại cho bà già như ta lqđ cùng đưa con dâu béo này." Nói xong, Cố Thường thật thà hiền hậu, nhe răng cười với lũ quan sai đang đứng ở cửa, trời sắp tối, ánh sáng không đủ, hàm răng bị bôi đen giống như bị rụng sạch, nhưng không ai phát hiện ra chuyện này.

Một bà lão và cô nàng dâu béo thì có thể đùa giỡn được cái gì chứ, vài tên quan sai đều tin lời Cố Thường, hỏi: "Bọn họ đi theo hướng nào? Cưỡi con ngựa đen hả?"

"Gì? Người nói gì?" Cố Thường ghé tai lại gần, khuôn mặt mờ mịt không hiểu gì.

Lục Đậu vội nói thật to.

"À, con ngựa đó hả, bọn họ không cưỡi nó đi đâu, nói cưỡi con ngựa này đi thì quá lộ liễu, thê tử của hần với tên gian phu sẽ phát hiện ra mất, vì thế cưỡi con ngựa hần mới mua, còn con ngựa đó bán cho hai mẹ con ta với giá một lượng bạc."

"Cái gì? Ngựa tốt như vậy mà bán có một lượng bạc?" Quan sai trợn mắt không tin, hỏi lại.

"Đen mà không giữ lại coi như con ngựa hồng, một lượng bạc bà lão ta còn thấy đắt đấy, nếu không phải thằng cháu nhà ta thích ngựa, bà lão ta thà mua quần cộc có hoa cũng không thèm mua con lqđ ngựa đen ấy đâu!" Cố Thường bĩu môi, ra vẻ khinh thường, bởi vì vẻ mặt này, nếp nhăn trên mặt xô vào nhau, tưởng chừng như có thể kẹp chết con ruồi.

"Bà..." Đây là bà lão kiểu gì vậy, được thứ tốt như vậy mà còn có thể nói những câu khiến người ta tức chết, nếu không phải truy bắt tội phạm khẩn cấp, hẳn còn muốn trả thêm cho bà lão này lqđ mấy lượng bạc để mua con ngựa đó, hẳn bình tĩnh hỏi, "Vậy hai người đó đi theo hướng nào?"

"À... Ờ đi ra khỏi thành rồi." Sau khi nói xong, Cố Thường ngáp một cái, không kiên nhẫn vẫy tay, "Bà lão này mệt rồi, các vị quan đại gia cứ tự nhiên, bà lão đi ngủ đây."

Mấy tên quan sai trợn mắt nhìn bà lão đang nằm ở trên giường ngáy pho pho, cảm thấy hỏi cũng chẳng được gì, cũng không thể tức giận với một bà lão không biết gì, vì thế xanh mặt rời đi.

Lục Đậ đi tiễn mấy tên quan sai, sau khi đóng cửa thật kỹ, nàng ta nhẹ lqđ nhàng thở ra, bỗng nhiên thấy bội phục tiểu thư, gặp nguy hiểm cũng không loạn, bản lĩnh nói hươu nói vượn của tiểu thư, quả thật là nàng ta không học nổi.

"Tiểu thư, bọn họ đi rồi."

Cố Thường không để ý nàng ta, tiếp tục ngáy, nhưng lại ngáy nhỏ hơn rất nhiều.

"Tiểu thư?" Lục Đậ không thấy Cố Thường đáp lại, đi tới thì thấy tiểu

thư nhà mình đang ngủ, mà ngủ thì miễn bàn chuyện.

Chắc thần kinh của tiểu thư phải thô lắm mới có thể ngủ được trong khi quan sai đang ở đây? Một cho nàng ta còn tưởng đó là kỹ thuật diễn xuất hạng nhất của tiểu thư, thì ra là đang ngủ thật...

Hai ngày sau, Cố Thường run lấy bấy được Lục Đậu đỡ lên ngồi trên lưng Tiểu Bạch cao lớn, vài lần suýt nữa thì rơi xuống, người qua đường khuyên nàng lqđ lớn tuổi như vậy thì đừng cưỡi ngựa nhưng nàng không nghe, nói một câu khiến những người đi đường không còn gì để nói: "Đây là một lượng bạc bà lão ta tiết kiệm mua quần cộc có hoa đó, không cưỡi nhiều cũng phải cưỡi ít."

Cố Thường cố ý nói thật thô tục, càng giống một bà già từ nơi hẻo lánh xuống đồng bằng thì càng không bị người khác nghi ngờ.

Đi đường chậm rì rì, Lục Đậu một tay dắt Tiểu Bạch, một tay dắt ngựa của bản thân, hai người nghe thấy không ít chuyện nhảm.

"Có chuyện lớn rồi, Ngọc Diện Hồ lại chạy mất rồi!"

"A? Chạy? Không phải nàng ta bị Lục đại tướng quân tự mình áp giải đến Hình bộ hay sao? Sao lại chạy được?"

"Ai biết, nghe nói là ở trên đường, Ngọc Diện Hồ vô cùng giáo hoạt, giả bộ thành dáng vẻ uể oải của người đói hai lqđ ngày, nhân lúc mọi người chưa chuẩn bị liền cưỡi dây trói, chạy mất."

"Ồ, vậy các lão gia nhà quan lại bắt đầu cuộc sống khẩn trương mỗi ngày rồi, trước kia đều vui mừng hựt."

Cố Thường nghe thấy Ngọc Diện Hồ chạy thoát, hay có lẽ do người áp giải là Lục đại tướng quân, nàng vô cùng cao hứng, vui vẻ.

Thật tốt, cuối cùng tỷ tỷ áo đen cũng chạy thoát, hơn nữa Lục lão gia còn để phạm nhân quan trọng như vậy chạy mất, nhà họ Lục muốn ăn không hết muốn bỏ cũng không xong rồi!

Lúc nói chuyện, có người chú ý thấy một bà lão cười ngượng, không biết thế nào mà người bà lão run lên, nghi ngờ nói lqđ thầm với người bên cạnh, có phải bà lão này bị thần kinh không.

"À, còn một tin quan trọng nữa, Ngọc Diện Hồ còn là đại tiểu thư Cố gia bảo, chính miệng nàng ta thừa nhận mà!" Người nói chuyện nhảm cũng không thêm chú ý tới bà lão.

"Hả? Đại tiểu thư Cố Gia bảo là tên trộm khiến quan phủ đau đầu?" Cố Gia bảo rất có danh tiếng, hẳn đã từng nghe qua rồi.

"Người cũng cảm thấy lạ phải không? Ta cũng cảm thấy vậy, nhưng chính miệng nàng ta thừa nhận, nhà họ Lục cũng có mối quan hệ sâu xa với Cố Gia bảo, nhưng không biết tại sao cũng tin chuyện đó."

Hai người đang vui vẻ nói chuyện, nói chuyện vô cùng cao hứng, nghe thấy "bùm" một tiếng, quay đầu lại, nhìn thấy bà lão bọn họ vừa nghi là bị thần kinh ngã từ trên ngựa xuống, cả hai người cùng lqđ mở miệng nói một câu: "Đúng là bị thần kinh rồi!"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 19: Gặp Xui Xẻo

Editor: Vivi

Nhìn thấy bà lão ngã từ trên ngựa xuống đất, trong bán kính nhỏ hơn bốn mươi trượng, tất cả những người đứng gần bà lão lập tức chạy thật xa, đứng ở nơi an toàn, rướn cổ nhìn xung quanh nơi bà lão ngã.

Không trách bọn họ hoảng sợ như vậy, thật ra đầu năm nay, những ông lão, bà lão vô cùng khủng bố, chạm vào họ là không thể nào sống sót.

Năm trước có thương nhân nổi tiếng ở nơi khác đến Kinh Thành bàn bạc chuyện mua bán, chỉ mang ngân phiếu hai trăm lượng ở trong người, trên đường thấy một bà lão ngã dúm dui, người ta tốt bụng dìu bà lão dậy, kết quả là bị lừa, bà lão một mực nói hấn làm bà ta ngã, khiến bà ta bị thương, một mực đòi bồi thường.

Thương nhân này đúng là xui xẻo, gặp đúng phải bà lão có chỗ dựa là quan lớn, mặt khác, lúc xảy ra chuyện đó, trên đường lại chẳng có ai, không có ai làm chứng cho hấn, vì thế, hấn bị kéo đến quan phủ, bị ăn hèo thì thôi không nói, còn phải lôi hết đồng ngân phiếu trong người ra để bồi thường.

Từ đó về sau, cho dù là người già ngã sấp mặt xuống đất, không ai dám đến đỡ, ai biết có phải mình sẽ trở thành kẻ xui xẻo hay không, vừa đến đỡ dính ngay phải người có chỗ dựa, đến lúc đó, ngay cả người dám ra mặt làm chứng cho mình cũng không có, thứ mà Kinh Thành không thiếu đó chính

người có chỗ dựa.

Vì thế nếu hỏi người trong Kinh Thành, cái gì quý giá nhất? Hỏi mười người thì cả mười người sẽ nói là người già và bà già, bởi vì thật sự là không đỡ nổi.

"Á, thắt lưng của lão muốn gãy rồi." Cố Thường ngã vô cùng thảm, nằm sấp trên mặt đất không dậy nổi, đau tới rơi nước mắt.

Giờ khắc này nàng vô cùng hối hận, đóng vai ai không đóng lại đi đóng cái vai bà già, lúc ngã ngựa nàng cũng không thể xoay người tạo một tư thế xinh đẹp để tự cứu lấy mình, chỉ có thể lao thẳng xuống đất.

"Nương!" Lục Đậu sợ tới mức vội tới đỡ Cố Thường, tiểu thư nhà mình quỳ rạp trên mặt đất, liên tục kêu đau, nàng không thể đỡ tiểu thư dậy ngay được, gấp đến mức ngẩng đầu nhìn những người đứng xung quanh đang trốn thật xa, giống như nhìn thấy lũ lụt thú dữ vậy, hét to, "Ai giúp ta với, giúp ta đỡ nương ta dậy được không."

Xung quanh lặng ngắt như tờ, ngay cả khi có nhiều người như vậy, cũng không ai dám ôm tâm lý may mắn, nhờ đâu đến lúc đó không ai dám làm chứng cho mình thì sao?

"Xoa thắt lưng cho ta trước đã." Nước mắt Cố Thường chảy giàn giụa, hai mắt ngập nước, mơ màng nhìn thấy mọi người xung quanh đứng cách nàng thật xa như tránh rắn độc, cảm thấy vô cùng tức giận, "Vợ Đại Thành, con thấy nương ngã xấu lắm hả? Sao mọi người đều bị dọa thành thế kia?"

Lục Đậu cũng tức giận, nói: "Nương, người kinh thành không có lòng thương người, chúng ta về nhà thôi, ở nơi đó, bất kể ai ngã, chỉ cần có người, người ta sẽ đều tới đỡ, đâu giống như nơi này, chết trên đường cũng chưa chắc có người quan tâm."

"Phỉ phui cái mồm nhà người, người còn nói linh tinh, bà già ta sẽ kêu Đại Thành bỏ người!" Xoa nhẹ hai lần, thắt lưng Cố Thường cũng thoải mái hơn một chút, chậm rãi ngồi dậy, trừng mắt lườm Lục Đậu, dám rửa nàng chết hả.

"Con dâu lại nói bậy rồi." Lục Đậu vội che miệng, nhìn xung quang một lát, xoa thắt lưng tiểu thư một lát lại xoa hông tiểu thư một chút, thầm khâm phục tiểu thư nhà nàng ta, đóng vai bà lão càng lúc càng giống như thật, vừa xoa eo vừa thở hồng hộc giống hệt bà lão.

Mọi người thấy bà lão ngồi dậy, cảm thấy cũng không có việc gì nữa, mặc dù chẳng có ai dám đến gần các nàng, bởi vì hầu như mọi người chạy tan tác hết rồi.

Cố Thường nhớ tới chuyện người ta nói Ngọc Diện Hồ giả mạo nàng, lập tức, mày nhăn lại, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi nghe ngóng chuyện của Ngọc Diện Hồ đã."

Không cần Cố Thường nói, Lục Đậu cũng biết việc quan trọng nhất lúc này không phải chạy trốn cũng không phải tới Lục phủ tính sổ, mà phải biết rõ ràng chuyện của Ngọc Diện Hồ là chuyện gì, nếu như chuyện mà hai người kia vừa nói là sự thật, vậy mục đích Ngọc Diện Hồ tự nhận mình là đại tiểu thư Cố Gia bảo là gì? Một khi quan phủ tin lời nàng ta nói, có lẽ Cố Gia bảo không được bình yên nữa rồi.

"Tránh ra, tránh ra, không được chắn đường ta, có chuyện gì mà nhiều người vây quanh ở đây vậy?" Giọng nói có chút quen thuộc truyền tới tai Cố Thường, nàng ngẩng đầu nhìn lại, tới khi nhìn thấy bộ quần áo màu tím nhạt thì mắt nàng trợn ngược, một chút vui mừng cũng không có, lại là tên này, hẳn là còn rất thích mặc quần áo màu tím nữa chứ.

Quách Tiểu Trà đẩy đám người, thò đầu nhìn vào, khi nhìn thấy Cố Thường... Đứng bên cạnh nàng là con ngựa cao lớn, đen bóng, ánh mắt hằn

sáng "long lanh", nôn nóng sốt ruột chạy tới, đứng ở trước ngựa, nói với nó vô cùng thâm tình khẩn thiết: "Chúng ta lại gặp nhau, có duyên như vậy chứng minh người sẽ là của bản thiếu gia!"

Dù sao Cố Thường cũng không phải là một bà lão đúng nghĩa, ngồi trên đất một lúc là không sao nữa, nàng giơ tay vịn vào Lục Đậu, chậm rãi đứng dậy, giọng nói tỏ vẻ không vui: "Người là đại cô nương, không nên tùy tiện sờ mó con ngựa lão mới mua chứ, người không thấy con ngựa này nó không muốn gặp người tới mức luôn phải lùi về phía sau đấy sao?"

"Đại cô nương?" Đôi mắt của Quách Tiểu Trà trợn ngược như sắp rơi ra ngoài, chỉ vào mũi của bản thân hỏi, "Người đang nói bản thiếu gia hả?"

"Đúng rồi, nhìn dáng dấp của đại cô nương này đi, tuần tú đấy, nhưng người gả cho người ta chưa? Năm nay tôn tử nhà lão mười lăm tuổi, nếu người còn chưa gả cho người ta, ta lấy con ngựa này làm sính lễ để người gả cho tôn tử của ta được không?" Cố Thường cười tủm tỉm, nhìn Quách Tiểu Trà, đừng nói vẻ mặt này của nàng chứa bao nhiêu vui vẻ, giống như mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thấy vừa lòng.

"Bà, bà, ánh mắt này của bà là thế nào hả? Bản thiếu gia đường đường là một mỹ nam, sao có thể biến thành cô nương hả?" Quách Tiểu Trà bị chọc tức, hét to, giống như nghe thấy có người đang cười hắc hắc, ánh mắt bà lão này không tốt cũng đừng ra đây dọa người chứ! Nếu không phải có nhiều người đang nhìn, hẳn đã xúc động đến mức lao lên đánh bà lão này rồi!

"À, nam hả?" Cố Thường dụi dụi mắt, dán sát vào để nhìn, lắc đầu, nói, "Khuôn mặt đẹp tới mức mù quáng, lại là nam, người không phải là khuê nữ cũng đừng sờ ngựa của lão nữa, không cho sờ."

Quách Tiểu Trà không thể tin nổi, trơ mắt nhìn bà lão gầy còm dắt con ngựa đen to lớn mà hắn ngày đêm mơ tưởng đi mất, hắn chạy hai bước, tay

chống thắt lưng gào to: "Này, bà không thể không phân rõ phải trái như thế chứ, bởi vì bản thiếu gia không phải là cô nương, bà lập tức chạy lấy người sao, để ngựa ở lại, ta cho bà một trăm lượng bạc!"

Cố Thường quay đầu than nhẹ: "Tiểu tử người chết tâm đi, không làm cháu dâu ta thì không cần bàn bạc gì hết."

"Bà!" Quách Tiểu Trà tức đến mức đỉnh đầu muốn bốc khói, lần đầu tiên hấn bị xúc động tới mức muốn đánh một bà lão, đặc biệt là sau khi thấy những ánh mắt nhìn hấn với ý đồ bất chính.

Chưa đi được vài bước, từ xa, Cố Thường đã nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Lục Tử Triệt, hấn đang đi nhanh tới chỗ nàng, thấy hấn không dặt Thiểm Điện tới đây, nàng thở ra nhẹ nhàng, quét mắt nhìn sang bên cạnh, thấy màu lông nàng nhuộm cho Tiểu Bạch vẫn y nguyên như cũ, không đợi nàng suy nghĩ kỹ nên trốn hay không trốn thì thấy Lục Tử Triệt giận giữ, chỉ vào nàng, hét to: "Họ Chu, người đứng lại đó cho ta!"

Những câu hấn nói không biết đã được nghe tới lần thứ mấy rồi, cho dù là lần thứ mấy nghe được cũng không khiến nàng kinh hồn táng đảm như lúc này, Cố Thường thấy hành tung đã bị bại lộ, sợ tới mức chẳng thêm giả vờ làm bà lão nữa, kéo chặt cương, nhanh chóng nhảy lên ngựa, sau đó lôi Lục Đậu còn đang lơ đãng, kéo lên lưng ngựa, hai chân thúc vào bụng ngựa, nhanh chóng chạy trốn.

Ngựa của Lục Đậu thấy chủ nhân chạy, cũng vội vàng chạy theo Tiểu Bạch.

Không chỉ những người chưa đi mà ngay cả Quách Tiểu Trà cũng đều bị dọa, một bà lão, đi ba bước cũng run run bước không nổi bỗng nhiên trở lên nhanh nhẹn, nhảy từ trên mặt đất bay lên lưng ngựa chạy mất, động tác này, người trẻ chưa chắc đã so được với bà lão, chênh nhau quá lớn, quý dị tới

mức, dường như bà lão đang bị quỷ ám vậy.

"Họ Quách, người còn ngờ ngác cái gì? Bà lão kia chính là người mà cha người- Quách đại nhân muốn bắt đấy!" Khi Lục Tử Triệt định đuổi theo bắt nàng thì thấy Quách Tiểu Trà đang ngăn người, hẳn có "lòng tốt" nhắc nhở.

"Người đừng có nói bậy, đó là chỉ là một bà già có đôi mắt không tốt thôi." Quách Tiểu Trà trợn mắt nhìn Lục Tử Triệt, coi hẳn là thằng ngốc chắc? Bà già và nghi phạm, hẳn lại không phân biệt được hay sao?

Lục Tử Triệt trợn mắt nhìn theo hướng Cố Thường chạy trốn: "Nàng ta biết một chút dịch dung, cả ngày đổi qua đổi lại, ngay cả con ngựa nàng ta cưỡi còn bị nàng ta nhuộm màu, dù sao ta đã cố hết sức nhắc nhở người rồi, bỏ lỡ cơ hội lập công, bắt người, người cũng đừng hối hận!"

Quách Tiểu Trà tin một chút, nghĩ lại cẩn thận con ngựa những lần hẳn thích đều gần như nhau? Lúc xoay người muốn đuổi theo thì hẳn bỗng nhiên nhớ ra điều gì, hỏi Lục Tử Triệt: "Người luôn xúi giục ta đi bắt cái người mà miệng người gọi là 'họ Chu', hẳn không thể cho nàng ta lập tức vào trong đại lao, người có thù gì với nàng ta hả?"

"Đánh nhau lớn, nhưng bây giờ không phải là lúc nói tới chuyện này, còn không mau đuổi theo nàng ta!" Lục Tử Triệt nhú mày nhìn Quách Tiểu Trà, ánh mắt nhìn Quách Tiểu Trà tràn ngập sự bất mãn.

"Đuổi theo thì đuổi theo." Quách Tiểu Trà hừ một tiếng, mang theo mấy anh em của hẳn chạy đi, cũng không thèm quan tâm người chạy chậm như hẳn có thể đuổi kịp con ngựa tốt ấy không.

Lục Tử Triệt mấp máy môi, nhìn theo hướng Cố Thường biến mất, nếu vận khí của nàng ta tốt, nếu không phải lúc này hẳn có việc quan trọng phải làm thì làm gì có chuyện hẳn sẽ bỏ qua cho nàng, sao hẳn lại phải xúi giục cái

tên không đáng tin nhất Kinh Thành - Quách Tiểu Trà đuổi theo nữ nhân họ Chu chứ, đuổi kịp nàng ta mới lạ.

Nói tới Cố Thường, lôi Lục Đậu liều mạng chạy trốn, cuối cùng cũng chạy được tới nơi an toàn, dừng lại nghỉ ngơi, bất ngờ nói: "Lục Đậu, người nói chuyện liên quan tới Ngọc Diện Hồ, tên họ Lục có biết rõ hơn chúng ta không? Có vẻ hăn qua lại rất gần gũi với Lục phủ."

"Nếu gần gũi như vậy, có lẽ hăn biết rất rõ." Cưỡi ngựa cả quãng đường, cái mộng của Lục Đậu đau ê ẩm, Lục Đậu nhảy xuống ngựa, đi qua đi lại vài bước trên mặt đất để hoạt động gân cốt.

Nghe vậy, Cố Thường đứng dậy, bắt đầu than thở: "Biết trước thì đã không chạy, đều do cái tên tiểu tử họ Quách, nếu không phải tại hăn, thì sao ta vừa nhìn thấy tên họ Lục đã phải bỏ chạy, không phải sợ tên họ Lục xúi giục họ Quách truy bắt ta sao?"

"Vậy có lẽ lúc này tên họ Quách ta đang đuổi theo chúng ta rồi." Lục Đậu cũng ca thán, khuôn mặt lúc thở dài giống hệt lúc Cố Thường đóng vai bà lão, không hổ là một đôi chủ tớ ở chung với nhau nhiều năm.

"Thôi, thế nào thì kệ nó đi, nếu bị bắt, chúng ta không nhận là được rồi, đừng coi thường bản lĩnh dịch dung của bản tiểu thư, nếu không có thuốc dung mạo do ta đặc chế thì khuôn mặt của chúng ta không thể trở về như cũ, tới lúc đó chúng ta khăng khăng nói quan hệ của hai chúng ta là bà lão và con dâu, ai có thể làm gì chúng ta?" Sau khi nghĩ kỹ, Cố Thường cũng thả lỏng người, ra lệnh cho Lục Đậu lên ngựa đi về, nàng còn có chuyện quan trọng phải làm, ngay cả khi không thông minh, nàng cũng biết nếu quan phủ tin lời Ngọc Diện Hồ, tình hình Cố Gia bảo sẽ không ổn.

Việc cấp bách nhất là phải biết rõ chuyện này, nếu như tất cả là sự thật, nàng sẽ nghĩ cách làm sáng tỏ chuyện này, trả thù người Lục gia cũng không

quan trọng bằng việc rửa sạch oan khuất cho Cố Gia, trở về diện mạo ban đầu khiến Lục gia đề phòng cũng không phải là chuyện gì to tát.

Đôi khi có một số việc khiến người ta im lặng, không muốn gặp ai thì tới nơi nào cũng đều gặp, tới lúc muốn chạy thật nhanh tới tìm hẩn hỏi chút việc thì tìm mãi cũng không thấy.

Cố Thường cười ngửa đi khắp nơi cũng không tìm thấy Lục Tử Triệt, cũng không nhìn thấy đám quan sai muốn bắt các nàng, chỉ gặp quan sai lục soát, lùng bắt Ngọc Diện Hồ ở khắp mọi nơi, có "con hổ lớn" như vậy, muốn bắt cũng không thềm để ý tới hai "con tôm nhỏ" như các nàng.

Còn Lục phủ, nàng tạm thời không muốn đi, chuyện gì cũng chưa hỏi kỹ, lại bởi vì việc đánh ngã thị vệ Lục gia mà nàng không được yên tĩnh, nên nếu có thể ít phiền phức một chút thì nên cố mà giảm.

Tìm khách điểm, lần này hai người không trả một lúc tiền thuê phòng vài ngày mà chỉ trả tiền thuê phòng một ngày, các nàng trốn cả ngày, trả tiền một lần thì rất lãng phí.

Lục Đậ bị phái đi hỏi thăm tin tức, Cố Thường ngồi buồn rầu ở trong phòng, nàng không hiểu vì sao tỷ tỷ áo đen lại muốn hãm hại Cố Gia, tuy chỉ gặp tỷ ấy một lần, nhưng nàng cảm thấy đối phương không phải người xấu, vì sao lại cố ý đối phó Cố Gia?

Còn nữa, người Lục gia là lũ gốc à? Ngọc Diện Hồ nói cái gì cũng tin? Sao lại dễ tin người như thế, vậy mà vẫn còn lên tới chức đại tướng quân, thật là kỳ lạ.

Hai ngày sau, ai cũng nghe thấy chuyện đó, quan phủ không giấu diếm, tin tức được truyền ra, vì thế Lục Đậ vô cùng thuận lợi đi nghe ngóng tin tức một cách rõ ràng.

"Tiểu thư, nô tì hỏi thăm được rồi, có một tin tốt, một tin xấu, người muốn nghe tin nào trước?"

"Tin tốt."

"Tin tốt đó là trên đường áp giải phạm nhân, Ngọc Diện Hồ chạy trốn, thánh thượng giận dữ, nghi ngờ đại tướng quân cố ý thả cho Ngọc Diện Hồ trốn thoát, tạm cách chức hẳn, đưa tới Đại Lý Tự để điều tra."

"Vậy còn tin xấu?"

"Tin xấu là Ngọc Diện Hồ nói nàng ta là đại tiểu thư Cố Gia bảo, triều đình tin lời nàng ta, chắc Cố Gia bảo nhà chúng ta không yên ổn rồi."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 20: Nhờ Người Giúp Đỡ

Editor: Vivi

Việc buôn bán của Cố Gia bảo phát triển từ việc nuôi và thuần dưỡng ngựa, lúc biên cương rung chuyển là lúc Cố Gia bảo vì triều đình lựa chọn ngựa chiến hung mãnh bán cho quân đội, bao nhiêu năm nay, các nước khác rục rịch cũng lqđ không dám xâm phạm bờ cõi, phần lớn là do lực lượng ngựa chiến của nước ta mạnh hơn nước họ rất nhiều khiến họ phải kiêng dè.

Ở trên chiến trường, ngựa chiến là lực lượng liên kết quan trọng trong quân đội, thực lực của ngựa chiến nước này mạnh hơn nước khác sẽ chiếm được ưu thế, tuy Cố Gia bảo không cố gắng không lqđ ngựa chiến cho triều đình, là bán, không vì người khác mà thuần dưỡng ra loại ngựa chiến lợi hại, Cố Gia bảo cũng coi như là cống hiến hết tâm sức cho triều đình, không có công lao cũng có khổ lao.

Nhưng Cố gia, một gia tộc toàn tâm toàn lực đào tạo ngựa chiến vì triều đình lại gặp phải phiền phức, điều này khiến Cố Thường không thể không tìm không phối, ăn uống ngủ nghỉ, nàng lo lắng tới mức ăn cơm không ngon, ngủ không yên.

"Không biết lúc này cha mẹ đang ở đâu, có biết chuyện này hay không, ta lqđ muốn về thật nhanh. Chúng ta đã gửi tin rồi, ngày kia mới có thể tới Cố Gia bảo, đệ đệ ở trong nhà, đệ ấy còn nhỏ, chuyện gì cũng phải chờ cha mẹ về quyết định mới được." Cố Thường vô cùng lo lắng, từ khi hiểu chuyện,

chưa bao giờ nàng phải lo lắng việc gì tới mức ấy.

"Lão gia phu nhân thần thông quảng đại, chắc chắn bọn họ sẽ nhanh chóng nhận được." Lục Đậu an ủi, nhưng chính bản thân nàng ta cũng cảm thấy hoang mang.

"Không được, ta không thể ngồi đây chờ chết, ta muốn tới quan phủ để làm sáng tỏ lời đồn, ta mới là đại tiểu thư Cổ Gia bảo, Ngọc Diện Hồ là giả mạo!" Cổ lqđ Thường nói xong, đứng dậy đi ra cửa, lại bị Lục Đậu sống chết ngăn cản.

"Tiểu thư, lúc này lão gia phu nhân không ở đây, người cũng đừng xúc động, ngay cả khi tiểu thư tới quan phủ cam đoan bọn họ sẽ tin tiểu thư chắc? Lỡ như bọn họ nói người bịa đặt, ảnh hưởng tới việc phá án của quan phủ, họ đánh tiểu thư bằng roi, bắt giam tiểu thư thì phải làm sao bây giờ?" Vào lúc quan trọng, đầu óc Lục Đậu vẫn còn tốt một chút, nói lqđ những câu không phải không có đạo lý.

Sao Cổ Thường lại không hiểu những điều ấy, nhưng liên quan tới sự bình an của gia đình, sao nàng có thể ngồi yên được à? Lúc đang sốt ruột thì nàng lqđ bỗng nhớ tới một người, nói: "Quách đại nhân không phải là quan Hình bộ đó sao? Chúng ta thường chạm mặt tên họ Quách, cái tên luôn mơ tưởng Tiểu Bạch của chúng ta đó, hẳn là con trai của Quách đại nhân, tìm hắn nhờ giúp đỡ, người thấy sao?"

"Hắn muốn mua Tiểu Bạch ba lần mà tiểu thư cũng chưa đồng ý, cuối cùng lại còn chọc ghẹo hắn, hắn không cản trở chúng ta thì thôi chứ làm sao hắn có thể giúp chúng ta?" Lục Đậu không coi trọng tên đó.

"Không phải hắn muốn có một con ngựa tốt nhất hay sao? Chỉ cần giúp ta, sau đó ta sẽ cho hắn con ngựa tốt nhất làm quà tạ ơn, chuyện đó cũng không lqđ đáng giá bao nhiêu, hắn tìm cha của hắn chuyển lời giúp chúng ta, chúng

ta trả cho hã một con ngựa tốt, chuyện mua bán này, tính thế nào cũng khiến hã cảm thấy người được lợi nhiều nhất là hã." Cố Thường cảm thấy nếu Quách Tiểu Trà biết nàng sẽ cho hã con ngựa tốt nhất, chắc chắn hã sẽ đồng ý giúp đỡ.

Lục Đậu vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, triều đình quan tâm tới án tử này như vậy, bởi vì có một đại tiểu thư Cố Gia bảo khác nhảy ra mà thay đổi hay sao?

Hai người thương lượng xong, cuối cùng Lục Đậu cũng không ngăn cản tiểu thư đang sốt ruột, nóng giận, đành phải theo nàng ra khỏi cửa, đi tìm Quách Tiểu Trà.

Để bớt việc, nàng ta và tiểu thư đi chung một con ngựa, còn con ngựa của bản thân thì không dắt theo.

Muốn hấp dẫn sự chú ý của Quách Tiểu Trà, Cố Thường dắt Tiểu Bạch ra khỏi cửa, đi tới nơi có nhiều người, để cho Quách Tiểu Trà dễ dàng nhìn thấy các lqđ nàng, hai người cùng ngồi trên lưng ngựa, các nàng cũng dễ dàng tìm thấy Quách Tiểu Trà.

Lần trước, các nàng muốn tìm Lục Tử Triệt, cuối cùng đi loanh quanh hơn nửa ngày cũng không tìm thấy hã, bây giờ muốn tìm Quách Tiểu Trà, lượn qua lượn lại bao nhiêu vòng cũng không tìm thấy.

"Thật kỳ lạ, tại sao tìm người lại khó vậy!" Cố Thường không tìm thấy người, tâm trạng không vui, ôm bên hàm bị đau ai oán, gần đây tức giận liên tục, ngay cả khuôn mặt cũng hơi sưng.

Vì muốn tố giác Ngọc Diện Hồ, Cố Thường và Lục Đậu không trang điểm, ăn mặc theo kiểu con dâu xấu, mẹ chồng già nữa, khôi phục dung mạo như lúc đầu, chẳng qua Cố Thường phải dùng khăn che mặt, Lục Đậu trở về

khuôn mặt ban đầu, khuôn mặt của nàng ta sẽ không gây náo động, vì thế không cần dùng khăn che mặt.

Đi đến lúc mặt trời xuống núi, lúc hai người vừa đói vừa khát, đôi mắt Cố lqđ Thường nhìn thấy khuôn mặt nàng quen thuộc tới mức hóa thành tro cũng nhận ra, từ trong quán trà, bóng áo trắng đi ra, đi cạnh hần là một nam nhân trung niên bụng phệ, trắng mập, hần chấp tay chào, sau đó nói hai câu gì đó với nam nhân lqđ trung niên.

Sau khi nam nhân trung niên rời đi, Lục Tử Triệt tỏ vẻ lo lắng, thở dài, bước chân, chuẩn bị rời khỏi đó.

Nhìn thấy hần, đôi chân Cố Thường đã muốn chạy, chưa kịp giục ngựa quay đầu thì bỗng nhớ tới chuyện hai ngày lqđ trước tìm mãi không thấy hần, hôm nay không muốn tìm hần thì hần lại xuất hiện, nói thế nào cũng không thể bỏ qua cơ hội này được, vì thế, trước khi điều khiển ngựa, nàng đã gào to: "Lục Tử Triệt, đây đây."

Gần đây, vì chuyện Lục gia, Lục Tử Triệt bận tới mức sứt đầu mẻ trán, không chỉ có là hần, đại ca nhị ca, vài nữ nhân trong nhà cũng vô cùng lo lắng, người lúc này hần vừa tiến là người của Đại Lý Tự, đáng tiếc thánh thượng rất quan tâm tới chuyện lần này, nếu không thì bọn hần chỉ cần dựa vào quan hệ là có thể giải quyết xong chuyện này, trước mắt chỉ có thể biết phụ thân không bị tra tấn, bị giam giữ nhưng vẫn được đối xử tử tế.

Đang suy nghĩ xem, lúc về nhà nên giải thích thế nào với nữ nhân Hương gia thì bỗng nhiên, một giọng nói từ cõi âm truyền tới tai hần, khiến cảm xúc của hần trở lên hỗn loạn không chịu nổi, giật mình thật mạnh, neho mắt nhìn lại, thấy hai nữ nhân và một con ngựa, hình ảnh này vô cùng quen thuộc nhưng rõ ràng nữ nhân đeo khăn che mặt là ả họ Chu, cách trang điểm của nàng ta hần cũng không lại gì, trước khi về kinh, nàng ta từng dùng cái diện mạo ấy để ra vẻ ta đây hơn người, lqđ dưới khăn che mặt là khuôn mặt mẫn

đỏ, ký ức của hắn vẫn còn mới mẻ lắm!

"Lục Tử Triệt, Lục Tử Triệt người có biết ta là ai không? Ở trong miệng người, ta là nữ nhân họ Chu đáng ghét đó." Cố Thường điều khiển ngựa chạy tới, kích lqd động nhảy từ trên ngựa xuống, chạy tới trước mặt Lục Tử Triệt tự giới thiệu, sợ nàng thay đổi quá mức khiến hắn không phản ứng kịp.

"Không cần người giới thiệu, có hóa thành tro bản thiếu gia cũng nhận ra lqd người!" Khuôn mặt Lục Tử Triệt trầm xuống, nhìn nữ nhân đang đứng trước mặt, khuôn mặt quen thuộc của nàng khiến tâm trạng của hắn càng xấu đi, mặt của Ngọc Diện Hồ dài như vậy sao.

Cố Thường không để ý tới sự không lễ phép của hắn, vội vàng hỏi: "Người có rảnh không? Ta có chuyện quan trọng cần nói với người."

"Không rảnh."

"Gặp ta người cũng không rảnh sao!" Cố Thường nóng nảy, giữ chặt tên nam nhân đang muốn đi, "Người và Lục gia có qua lại với nhau đúng không? Ta tìm lqd người nói chuyện có liên quan tới Lục gia."

"Muốn tìm Lục Tam đòi bạc hả? Lần này là mấy ngàn lượng?" Lục Tử Triệt không kiên nhẫn, rút áo của hắn từ trong tay Cố Thường, lườm một cái, cảnh cáo nàng.

"Lần này không tìm hắn đâu, ta muốn tìm người để bàn bạc chuyện của Ngọc Diện Hồ, trước kia, ta đã nói với lqd người, ta và đại tiểu thư Cố Gia có quen biết, tình cảm vô cùng tốt, nghe nói Ngọc Diện Hồ giả mạo đại tiểu thư Cố Gia báo, ta tới rồi, đại tiểu thư Cố Gia không thêm làm việc trộm cắp đâu, nàng ấy chỉ có lqd công phu mèo quào, đừng nói tới chuyện trộm cắp giết người, ngay cả lật người qua tường nàng ấy còn ngã được cơ mà."

Nghe vậy, Lục Tử Triệt dừng lại, quay đầu lại, dăm chiêu nhìn Cố

Thường: "Còn ai có thể chứng minh Ngọc Diện Hồ nói dối?"

Cố Thường vội vàng chỉ vào Lục Đậu đang đứng ở bên cạnh: "Có nàng."

Lục Tử Triệt: "..."

"Sao? Nha hoàn của ta không làm nhân chứng được?" Cố Thường sốt ruột hỏi.

"Các người là chủ tố, nàng nghe người nói, đương nhiên không được."

Cố Thường nhíu mày: "Ta đã viết thư rồi, mấy ngày nữa, người ở Cổ Gia bảo sẽ tới đây, có thể làm chứng không?"

"Chuyện này không đơn giản thế đâu." Tâm trạng Lục Tử Triệt vô cùng nặng nề, trước mắt, hai người đều lo lắng cho gia đình, hiếm khi bỏ qua thành kiến không đầu đá với nhau.

Chuyện này cũng không được, chuyện kia cũng không được, rằng Cố Thường càng ngày càng đau, đau tới mức chảy nước mắt, nàng xoa hàm nói: "Vậy người giúp ta chuyện này được không, lqđ con trai Quách thị lang muốn mua ngựa của ta, người tìm được không? Ta tìm hắc có chuyện quan trọng."

"Người tự đi mà tìm, bản thiếu gia không rảnh." Lục Tử Triệt nói xong, đi luôn.

"Này, người và Lục gia có quan hệ tốt, chuyện nhà họ người cũng mặc kệ sao? Chuyện của ta liên quan nghìn tơ vạn sợi(mật thiết) với Lục gia, một khi chuyện của ta được giải quyết thì mọi chuyện của Lục gia đều dễ bàn, không có người Lục gia làm sao bây giờ, Lục gia có việc người lại mặc kệ." Cố Thường trợn trắng mắt, lqđ quyết định không thêm đề ý tới hắc, tìm Quách Tiểu Trà không cần nhờ hắc, có bạc trong tay còn không sợ không tìm được

người giúp đỡ hay sao? Một lát sau, nàng lôi ra mười lượng bạc

Lục Tử Triệt dừng bước, vô cùng ngạc nhiên, quay lại nói: "Ta biết Quách Tiểu Trà đang ở đâu, ta đưa người đi."

Tên này là loại gì vậy, nhờ hã giúp đỡ hã không giúp, không muốn nhờ hã lqđ nữa hã lại giúp, sao hã lại ty tiện thế chứ! Đi sau lưng hã, Cố Thường trợn mắt lườm nguýt hã.

Cuối cùng Lục Tử Triệt đưa nàng vào tửu lâu hã vừa ra, nói: "Vừa nãy, ta nhìn thấy hã đưa bằng hữu vào đây ăn cơm."

Tửu lâu này rất lớn, có bốn tầng, Lục Tử Triệt dẫn nàng lên tầng ba, vào phòng trong cùng, Quách Tiểu Trà ở đó, đang uống rượu với hai tên hồ cầu bằng hữu.

"Các người tới làm gì? Ta không mời các người mà." Quách Tiểu Trà đang vui vẻ uống rượu thì, bị quấy rầy khiến hã lqđ không vui, hã không nhận ra Cố Thường, chỉ tức giận lườm Lục Tử Triệt.

"Vị cô nương này có chuyện quan trọng tìm người, ta tiện tay giúp thôi." Lục Tử Triệt cũng không thích Quách Tiểu Trà, vì thế khi nói chuyện với Quách Tiểu Trà, giọng hã rất lạnh nhạt.

Quách Tiểu lướt mắt, nhìn Cố Thường đeo khăn che mặt, lập tức huyết sáo, nói lỗ mãng: "La hét, vị cô nương này rất quen thuộc nhé, không phải nàng lqđ nghe người ta nói bản công tử nổi tiếng. anh tuần tiêu sái, muốn đến đây gặp ta? Tháo khăn che mặt, nếu người là mỹ nữ hãy để cho bản công tử biết người, nếu người xấu, biết ngượng thì người mau đi ra lqđ ngoài, dưới kia là cầu thang, đi càng xa càng tốt ha ha."

Này hai gã bên cạnh cũng hơi say, nghe hã nói vậy cũng cười rộ lên, một người nói: "Quách nhị gia, lời huynh nói không đúng rồi, nhìn dáng người

của cô nương này mà xem, đôi mắt to, trong veo như lqd nước thể này, lại có thể là nữ nhân lqd xấu xí được? Muốn nói người ta xấu phải nói người đứng sau nàng ấy, cái mặt ục ịch kia kìa, thể mới gọi là xấu ha ha."

"Đúng vậy, không biết Lục gia đưa một mỹ nữ một xấu nữ vào đây, có chuyện gì vậy?" Một tên ma men khác chen miệng hỏi.

Lục Đậu tức giận, khuôn mặt tròn vo đỏ bừng, bản lĩnh của nàng không bằng tiểu thư, nếu không, nàng phải ném cho họ một nắm được, khiến tất cả bọn họ lqd câm hết miệng lại, vừa câm vừa điếc, làm cho miệng của bọn họ phun đầy phân!

Cố Thường không kiên nhẫn nghe tên ma men đó nói càn nói bậy, nàng nói lqd to: "Quách nhị gia, trong tay bản cô nương có ngựa tốt thượng đẳng, so với Thiểm Điện của Lục Tử Triệt không kém chút nào, không biết người có hứng thú hay không?"

"Cái gì? Người có ngựa tốt?" Nghe vậy, Quách Tiểu Trà nhảy lên, không thèm để ý tới việc đui của hắn va vào cạnh bàn, chạy tới, vui sướng hỏi, "Ngựa tốt ở đâu? Mau dẫn bản thiếu gia đi xem!"

"Ngựa tốt không thể cho không, người phải giúp ta làm một chuyện." Cố Thường nói.

"Có ngựa tốt ở đây, chuyện gì cũng có thể thương lượng."

Lục Tử Triệt thấy cá đã cắn câu, nói: "Nơi này không phải là chỗ có thể nói chuyện, ta biết ông chủ nơi này, ta đưa các người tới phòng khác."

Cuối cùng, Lục Tử Triệt đưa hai người lên tầng bốn, vào một căn phòng vô cùng yên tĩnh, sau khi đóng cửa lại, nhân lúc lqd không có người chú ý, họ vào phòng bên cạnh, có rất ít người biết căn phòng này và cũng không có mấy người biết từ lâu nổi tiếng này là sản nghiệp của hắn.

Quách Tiểu Trà ngồi im trong phòng, nhìn mỹ nữ đeo khăn che mặt ở khoảng cách gần gũi, hay là vừa nãy uống chút lqđ rượu nên hẳn cảm thấy hơi say, mở to hai mắt như không cần chớp, hẳn ngỡ ngác hỏi: "Cô nương, ngựa của cô ở đâu vậy?"

Cố Thường nói: "Quách nhị gia, lần này, chuyện ta nhờ người giúp đỡ có liên quan tới Ngọc Diện Hồ."

"Cái gì? Ngọc Diện Hồ? Chuyện đó cha ta làm còn không xong, ta càng không làm nổi." Nói xong, Quách Tiểu Trà lập tức đứng dậy.

"Từ từ, việc này sẽ không khiến người khó xử, chỉ cần người chuyển lời tới lqđ Quách đại nhân, nói Ngọc Diện Hồ không phải là đại tiểu thư Cố Gia, nàng ta là kẻ giả mạo."

"Người nói người ta giả mạo là giả mạo sao?"

"Bởi vì ta mới là đại tiểu thư Cố Gia bảo thực sự, Ngọc Diện Hồ nói dối!" Sau khi nói xong, Cố Thường tháo khăn che mặt, lqđ khuôn mặt đẹp vô cùng hiện ra, tuy lợi sừng lên khiến khuôn mặt nàng sừng nhẹ, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới dung nhan của nàng.

Ngay lập tức, khi nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của mỹ nữ, nàng đẹp tới mức tròng mắt của Quách Tiểu Trà không đảo tý nào, xoa xoa cái mũi đang ngứa, ngần người hỏi nàng: "Cô, cô là đại tiểu thư Cố Gia bảo?"

"Đúng, trước đó, con ngựa người vừa ý nhiều lần, đó là ngựa của ta, nó có nguồn gốc từ Cố Gia bảo, thứ mà Cố Gia bảo lqđ không thiếu đó chính là ngựa tốt, nếu Quách nhị gia giúp ta, chuyển lời, giúp ta gặp được cha người một cách dễ dàng, ta chắc chắn sẽ tặng người một con ngựa tốt làm quà cảm ơn." Cố Thường ôm lqđ quyền, nói với Quách Tiểu Trà.

Nghe vậy, Quách Tiểu Trà mới nhớ ra Lục Tử Triệt từng nói nàng biết

dịch dung, ngay cả ngựa của nàng, nàng cũng có thể nhuộm màu nó theo ý thích thì cảm giác khi nhìn thấy mỹ nữ mềm mại tiên tan, lqđ không còn chút nào, hấn tức giận chỉ vào Cố Thường: "Người là người liên tục trêu đùa ta, người còn mặt mũi đến nhờ ta giúp..."

"Rầm" một tiếng, cửa bị đá tung ra ngoài, Lục Tử Triệt bước nhanh vào lqđ phòng, vẻ mặt không nén khiếp sợ, nhìn khuôn mặt của Cố Thường, hỏi: "Người là đại tiểu thư Cố Gia thật hả?"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 21: Thương Lượng

Editor: Vivi

Từ lâu này là sản nghiệp của Lục Tử Triệt, mỗi tầng được xây dựng khác nhau, mỗi phòng được thiết kế vô cùng đặc biệt, có thể nhìn thấy được mọi thứ ở phòng bên cạnh, ngay cả giọng nói, âm thanh cũng nghe thấy rõ ràng, nhưng người ở phòng bên cạnh lại không nhìn được.

Vừa nãy, khi Cố Thường và Quách Tiểu Trà vào phòng bên cạnh thì Lục Tử Triệt lập tức vào phòng này, ngoại trừ hắc, không ai có thể vào, hắc muốn nghe xem nàng ta diễn trò xiếc gì, ai ngờ lại nghe được chuyện khiến người ta khiếp sợ.

Cố Thường đang nói đến chỗ quan trọng thì bị Lục Tử Triệt ngắt lời, đang chuẩn bị tốt thì hắc chạy tới phá hoại, nàng tức giận: "Người nghe trộm người ta nói lqđ chuyện thì quân tử cái nỗi gì! Nghe trộm thì nghe trộm đi, đá hỏng cửa làm gì? Làm ta giết cả mình!"

Quách Tiểu Trà cũng bị dọa, vỗ ngực liên tục, an ủi trái tim đang đập thình thịch, trợn mắt mắng: "Có việc chạy vào thì không cần gõ cửa hả? Người ta dùng tay để gõ cửa, người lại dùng chân đá, chơi cái kiểu đặc biệt thế, đồ tính cách biến thái!"

Bị hai người thay phiên nhau khinh bỉ, Lục Tử Triệt tức tới mức phát ghen, giơ tay ấn ấn mi tâm đang đau đớn, hạ giọng, nói áy náy: "Dọa hai vị,

thật có lỗi."

"Hừ." Quách Tiểu Trà uốn éo, tựa người sang bên cạnh, mặc kệ hân.

Mắt Cố Thường liếc như muốn lóc thịt người, không biết vì sao sau khi vào cửa, Lục Tử Triệt luôn dùng đôi mắt xanh lè nhìn nàng chăm chăm, nàng cũng lười phản ứng lại với hân, hỏi Quách Tiểu Trà: "Quách nhị gia, thỉnh cầu của ta khó làm lắm hả? Nếu có thể giúp ta việc gấp này, sau này ta tự tay đưa người đến Cố Gia bảo, ngựa tốt ở đó người tự chọn!"

"Cho ta chọn?" Nghe vậy, tinh thần của Quách Tiểu Trà dâng cao, hai mắt sáng nhấp nháy như những vì sao.

O

"Đúng."

"Người nói được thì phải làm được!" Quách Tiểu Trà nhếch môi cười, ngay lập tức, dường như hân nhìn thấy đàn ngựa cao to đang phấn khởi chạy về phía hân.

Cảnh tượng trăm ngựa phi nhanh, hoành tráng cỡ nào, hình ảnh tuyệt vời như thế... Nếu như bên cạnh có cái giường, hân lqđ muốn nằm lên, lăn đi lăn lại say mê một lúc.

Bị hai người này coi như không tồn tại, bàn tay phải của Lục Tử Triệt vắt chéo ở sau lưng nắm chặt thành nắm đấm, nếu hân không còn lý trí nữa, hân muốn cầm cổ của Cố Thường, bắt nàng chỉ được nhìn hân! Chỉ trả lời câu hỏi của hân! Chứ không phải sau khi hân hỏi xong lại nàng lại coi lqđ như không nghe thấy, lại quay sang nói chuyện với nam nhân khác!

"Họ Chu... Khụ khụ, Chu cô nương, xin hỏi, cô vừa nói người mới là đại tiểu thư Cố Gia bảo thật? Nếu đúng như thế, vậy chuyện của Ngọc Diện Hồ

là thế nào? Lqđ Không phải trước kia, cô nói cô là bằng hữu của Cố đại tiểu thư hay sao? Sao bây giờ cô lại thành nàng ấy rồi?" Lục Tử Triệt kiên nhẫn hỏi lại, lần này số câu hỏi còn nhiều hơn.

"Ồ, người chính là người trên chộc ta hết lần này tới lần khác, buồn cười, người lqđ không cầu xin, ta sẽ tự tay trói người lại, giao cho ta cha xử lý!" Vừa nãy, cảm xúc của Quách Tiểu Trà mới bùng lên một nửa thì bị ngắt phụt do Lục Tử Triệt đập cửa, lao vào, lúc này mới nhớ ra, cơn giận của Quách Tiểu Trà lại bùng lên.

Nghe vậy, đôi mắt của Cố Thường sáng lên, vội vàng nói: "Mau lên, mau lên, mau đưa ta đi tìm người cha đi, không cần trói, ta sẽ ngoan ngoãn phối hợp với người."

Lại bị coi không như không khí, Lục Tử Triệt buộc bản thân phải nhịn! Nhất định phải nhịn! Phải nhịn nhiệt tình, nhịn tới lqđ mức khuôn mặt sắp biến thành màu đen luôn, cắn răng hỏi: "Chu cô nương, cô nên biết giả mạo nghi phạm là có tội, hơn nữa lại còn muốn tìm Hình bộ Thị Lang, ta khuyên cô nếu không phải là Cố đại tiểu thư thật, tốt nhất đừng có mạo hiểm."

"Này, sao người lại nói thế chứ? Bản cô nương nói là bản cô nương chính là Cố đại tiểu thư, ta cũng không phải là đồ ngốc đi chui đầu vào lưới, chẳng lẽ trước kia, trốn Quách đại nhân lâu như vậy, ta ăn lo dửng mỡ chắc? Thấy Cố Gia bảo gặp chuyện lqđ không hay, ta không thể không đứng ra giải quyết! Vì nhà của ta, bị Quách đại nhân bắt thì thế nào? Chỉ cần rửa sạch mọi tội danh cho Cố Gia bảo thì những thứ khác đáng gì?" Cố Thường trợn mắt lườm Lục lqđ Tử Triệt, đồ lo chuyện bao đồng, nàng có phải Cố đại tiểu thư hay không liên quan gì tới hần, kỳ lạ.

Lục Tử Triệt bắt đầu tin rằng nữ nhân không đáng tin này chính là Cố đại tiểu thư, vẻ mặt hần không che dấu nổi sự kích động, nếu đúng như lời nàng nói, vậy thì Lục gia có thể tốt hơn rồi.

Thực ra hôn ước của hãn và đại tiểu thư Cố Gia bảo đại tiểu thư cũng không có lqđ nhiều người biết, rất nhiều người trong Kinh Thành đều cho rằng Tam thiếu gia Lục gia chưa có hôn ước, so với hai vị huynh trưởng, hãn quá bình thường, lqđ gần như có thể nói hãn làm chuyện cũng chẳng lên hôn, vì thế căn bản chẳng có ai muốn đem khuê nữ gả cho hãn, bà mỗi nào thấy hãn cũng ngửa mắt.

Cứ nghĩ đã tốt đẹp, ai nghĩ được hai ngày nay, không biết ai truyền ra ngoài chuyện Lục gia và Cố Gia bảo đã từng có hôn ước, hai nhà có quan hệ thông gia, như thế rất tốt, vốn dĩ Lục đại tướng quân không lqđ giam giữ được Ngọc Diện Hồ, tội cao nhất cũng chỉ là không làm tròn chức trách trong việc áp giải, giam giữ phạm nhân, kết quả lại vì có quan hệ thông gia, trong nháy mắt Lục gia trở thành người dung túng, bao che cho nghi phạm, thành kẻ lqđ đồng loã, cố ý để Ngọc Diện Hồ chạy thoát.

Kinh Thành không ít quan viên bị Ngọc Diện Hồ trộm đồ quý, việc này vô cùng tốt, đủ loại buộc tội đổ lên đầu Lục đại tướng quân, hết người này lại tới người khác, lqđ không buộc tội hãn thì buộc tội ai? Ai bảo hãn là công công (bố chồng) tương lai của Ngọc Diện Hồ!

Tội lớn, binh quyền trong tay Lục đại tướng quân bị thu hồi, mất đi quyền lực, trong nháy mắt, Lục gia rơi vào tình trạng trong nước sôi lửa bỏng, đây cũng là lqđ nguyên nhân vì sao nhiều ngày nay, Lục Tử Triệt không thể nghỉ ngơi, cũng bởi vì chuyện này mà lần trước khi nhìn thấy Cố Thường, hãn cũng chẳng có thời gian nói lý với nàng.

Nếu như nữ nhân họ Chu tới quan phủ làm rõ mọi chuyện, chứng minh Ngọc Diện Hồ và Cố Gia bảo liên quan tới nhau một chút nào, chẳng những Cố Gia bảo không có chuyện gì, tội của phụ thân cũng nhẹ lqđ đi, ở trong mây đen, cuối cùng, Lục Tử Triệt cũng được nhìn thấy ánh sáng, ánh mắt hãn nhìn Cố Thường giống như nhìn thấy chúa cứu thế, từ khoảng khắc lần lqđ đầu tiên nhìn thấy nàng, cho tới bây giờ, chưa bao giờ hãn thấy nàng dễ nhìn

như vậy.

"Người, người nhìn cái gì? !" Bị Lục Tử Triệt nhìn tới mức nổi cả da gà, nàng lùi từng bước về phía sau, khuôn mặt nhìn hẩn đầy sự đề phòng.

"Khụ khụ, không có gì, là ta và Lục... Tam là huynh đệ tốt, nếu người là Cố đại tiểu thư thật, chuyện của nhà hẩn sẽ được giải quyết hơn một nửa, vì chuyện này mà ta lqđ cảm thấy vô cùng vui mừng." Lục Tử Triệt sờ sờ mũi, giải thích.

Nghe vậy, Cố Thường nhìn Lục Tử Triệt với ánh mắt khinh thường: "Trước kia, không biết ai nói hẩn không thân cũng chẳng quen với tên Lục Tam thiếu gia nào đó, bây giờ lại nói là bạn tốt, dối nói, chắc chắc."

Bỗng nhiên, Quách Tiểu Trà xen mồm vào: "Đúng rồi, bản thiếu gia cũng chán ghét nói dối! Nam tử hán đại trượng phu quang minh lỗi lạc không tốt à?"

Mặt Lục Tử Triệt càng đen thêm, không nhịn được, khuôn mặt trầm xuống nhìn Cố Thường, đáp trả nàng một câu: "Trước kia, không biết ai nói nàng ta là bạn tốt lqđ của đại tiểu thư Cố Gia bảo, bây giờ thì tốt rồi, thành đại tiểu thư luôn."

Cố Thường: "..."

Lục Tử Triệt không muốn kéo dài thời gian, nói với Cố Thường: "Thời gian cấp bách, chúng ta đi tìm Quách đại nhân thôi."

"Cha ta còn bận truy bắt tội phạm, gặp hẩn không dễ đâu." Quách Tiểu Trà đứng bất động tại chỗ, nói.

"Bắt nàng không phải là bắt tội phạm à?" Lục Tử Triệt giơ tay chỉ vào Cố Thường, lqđ nhìn Quách Tiểu Trà giống như nhìn tên ngốc, "Người đưa nàng

tới, cha người có cần bận rộn nữa không?"

Cố Thường: "..."

"Coi như người nói đúng." Quách Tiểu Trà không thể chịu được khi bị người khinh bỉ, không thèm nhìn Lục Tử Triệt, nghiêng đầu nói với Cố Thường, "Đi thôi, ta đưa người tới Hình bộ tìm ta cha."

"Được!" Nghe được lời đảm bảo của Quách Tiểu Trà, cả người Cố Thường bừng lên, lợi sưng lên đau đớn cũng không còn thấy đau nữa.

Cuối cùng hai tôn thần này cũng hành động, Lục Tử Triệt thở phào nhẹ nhõm, vội vàng, dẫn đầu đi ra ngoài.

"À, ta nhớ ra một chuyện." Lúc ra khỏi cửa phòng, Quách Tiểu Trà mới phản ứng lại.

"Chuyện gì?" Lục tử triệt cảm thấy sự nhẫn nại của bản thân đã đạt tới ranh giới để bùng nổ rồi, hẳn có cảm giác muốn đập chết tên Quách Tiểu Trà.

--- Vivi-----

đập chết... đập chết đi---

"Cố cô nương, cô là nghi phạm từng đánh lén cha ta, vậy tại hạ phải vào ngục, cô trốn không thoát, đến lúc đó ngựa của ta phải làm sao bây giờ? Cô bị nhốt vào ngục, ai cho ta ngựa hả?" Quách Tiểu Trà nhớ tới con ngựa bảo bối mà bản thân coi trọng nhất, sốt ruột hỏi, hỏi xong, sao hẳn lại lại cảm thấy hình như có chuyện gì đó không thích hợp nhỉ?

Khoé miệng Cố Thường giật giật, không còn gì để nói: "Miệng người bớt thành quạ đen đi, người biết chắc chắn ta phải ngồi tù à?"

"Không ngồi tù mới là lạ, cô đánh lén cha ta..." Quách Tiểu Trà nói được

một nửa bỗng nhớ ra điều gì không đúng, chân giơ ra, đang bước xuống cầu thang lập tức lqđ ngừng lại, quay đầu lại, mắt trợn thật to lớn, chỉ tay vào Cố Thường, "Cô, nữ lqđ nhân thói tha này, cô lại dám đánh lén cha ta, ai cho cô lá gan đấy hả! Hôm nay, ta ...ta mà không dạy dỗ cô một chút thì thật có lỗi với ta cha!"

Đầu óc của hắn chắc phải phản ứng chậm lắm, vì lúc này, hắn mới nhớ ra chuyện muốn thay mặt cha hắn dạy dỗ nàng, lqđ bước chân của Lục Tử Triệt dừng một chút, sau đó, cũng không quay đầu lại, tiếp tục xuống lầu, để lại sau lưng hai tên ngu ngốc ầm ĩ với nhau.

Đôi mắt to tròn, xinh đẹp của Cố Thường nheo lại, uy hiếp: "Người còn muốn ngựa tốt nữa không?"

"Muốn..." Quách Tiểu Trà do dự, nói nhỏ.

"Muốn thì thành thật một chút, không chạy đi dẫn đường!"

"Dẫn đường thì dẫn đường." Quách Tiểu Trà thu lại vẻ mặt hung ác, nghe lời, ỉu xiu đi xuống lầu, tự mình an ủi, nếu không lqđ nhận việc nhỏ, sẽ loạn mưu lớn, ngựa Cố Gia bảo nổi tiếng khắp thiên hạ, vì con ngựa tốt, nữ nhân họ Cố, hắn để cho hắn cha dạy bảo là được.

Lục Đậu thấy tiểu thư nhà mình xuống lầu, cũng đi theo, thấy Quách Tiểu Trà đi trước cũng đoán được chuyện đã thành công, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được yên ổn.

Bốn người một ngựa chậm rãi đi tới Hình bộ, dọc đường đi, tất cả mọi người không ai nữa gì, mỗi người đều có những suy lqđ nghĩ riêng, những người khác đều có tâm sự nặng nề, riêng Quách Tiểu Trà, nhìn hắn vui sướng giống như người muốn cưới thê tử nhỏ bé vậy.

Không vui mới là chuyện lạ, không nói tới chuyện con ngựa tốt nhất sẽ

nhanh chóng đến tay hần, hần đưa đại tiêu thư Cố Gia bảo thật đến cho cha hần, đến lúc đó vụ án của Ngọc Diện Hồ có sự thay đổi, tội danh của Lục đại tướng quân sẽ được lqđ giảm nhẹ, nhanh chóng được thả ra, chẳng phải hần sẽ là người quan trọng giúp cha hần lập công hay sao? Ân nhân giúp tội của Lục đại tướng quân nhẹ đi?

Không nghĩ không biết, khi nghĩ thì thấy tiền đồ của hần sẽ cực tốt! Quách Tiểu Trà phấn khởi đưa người tới Hình bộ, chưa vào đã bị ngăn lại, hần cũng không tức lqđ giận, cười với thị vệ: "Ta không tới quấy rối, ta tìm cha ta có chuyện quan trọng, nhân vật quan trọng có liên quan Ngọc Diện Hồ và Lục đại tướng quân, ta đã đưa tới đây, đây chính là việc liên quan tới lqđ toàn bộ Kinh Thành, thậm chí là sự an toàn của toàn bộ thiên hạ, mau cho chúng ta vào đi!"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 22: Tranh Cãi

Editor: Vivi

Thất bại lớn nhất của cuộc đời Quách Thị Lang chính là việc sinh ra một đứa con trai không biết điều, nếu nó là thứ tử thì lqđ không nói, cố tình lại là con trai trưởng của vợ cả, không biết điều, nếu thành thật ở nhà đừng xuất đầu lộ diện chọc người khác thì thôi, nhi tử lại cố tình không ở nhà, cả ngày lẩn lư ở bên ngoài, người lqđ ngại chó không muốn gặp.

Nghe nói nhi tử mang người đến tìm hấn, mặt hấn lập tức trầm xuống, nói thẳng không muốn gặp, nghĩ kỹ, sau khi về lqđ nhà không thể để mẩu thân và thê tử chiều nó, cái loại không có mặt lại dám chạy tới Hình bộ, gây thêm phiền phức cho hấn, càng ngày càng không hiểu lqđ chuyện.

Cuối cùng người báo tin lại nói người con trai hấn đưa tới là một nhân sĩ, liên quan mật thiết tới vụ án của Ngọc Diện Hồ, lqđ Quách Thị Lang lập tức tự đi ra ngoài gặp người, sau khi nhìn thấy nữ nhân có khuôn mặt giống Ngọc Diện Hồ như đúc, sắc mặt hấn lập tức thay đổi, trực tiếp lqđ đưa mấy người tới một gian phòng không có người, định bí mật thăm vấn trước rồi sau đó mới quyết định.

"Cha à, nàng ta chính nữ đạo tặc tập kích ngài đó." Sau khi vào phòng, Quách Tiểu lqđ Trà lập tức chỉ vào mặt Cố Thường, nói với cha già của hấn, vội vàng tranh công.

"Cái gì?" Quách Thị Lang ngạc nhiên, quan sát Cố Thường vài lần rồi lắc đầu, "Không phải nàng ta."

"Đúng là nàng ta mà! Nữ nhân đáng giận này dịch dung đó, nếu không người anh minh thần võ như cha ra lệnh truy nã mãi mà lại không tìm thấy nàng ta hay sao? Là do con trai thông minh, liếc mắt một cái đã biết là nàng ta, không phải con đã bắt nàng ta lại rồi hay sao." Hiếm khi Quách Tiểu Trà làm được chuyện lớn, dương lqđ dương tự đắc muốn được khen ngợi.

Nghe vậy, Quách Thị Lang nghiêm mặt, hỏi Cố Thường: "Nó nói thật à?"

Cố Thường vội trả lời: "Là thật, ngày đó rất xin lỗi, vì tự bảo vệ bản thân lên dân nữ luôn đem theo mê dược ở trong người, khiến Quách đại nhân sợ hãi là dân nữ lqđ không đúng, nhìn thấy ngài không bị thương ở đâu, mong ngài tha cho dân nữ lần này được không ạ?"

"To gan! Thật sự là kẻ xấu vô cùng đáng giận, hôm nay người chui đầu vào lưới cũng đừng trách..."

"Quách đại nhân, bắt giữ dân nữ là việc nhỏ, hôm nay chúng ta tìm ngài là vì lqđ chuyện của Ngọc Diện Hồ, dân nữ mới là đại tiểu thư Cố Gia bảo, nàng ta giả mạo thân phận của dân nữ làm chuyện xấu, mặc dù không biết vì sao nàng ta lại hãm hại Cố Gia bảo, nhưng nàng ta giả mạo ở chỗ đó là không thể nghi ngờ." Cố Thường ngắt lời Quách Thị Lang.

Lúc vừa nhìn thấy Cố Thường còn cảm thấy nữ nhân này thật đẹp, đến khi biết nàng ta là kẻ xấu đánh ngã hãn, trong lqđ nháy mắt, hãn lại cảm thấy nàng ta là nữ nhân rắn rết, lúc này nghe thấy lời nàng ta nói lại thấy chả hiểu gì, Quách Thị Lang lqđ cười lạnh: "Người đã dịch dung, ai biết được khuôn mặt lúc này của người là thật hay giả? Có tiền án từ trước, lời người nói lúc này, ai có thể tin?"

"Có thể tin, dân nữ lấy nhân cách thề, những câu dân nữ vừa nói là thật, nếu nói dối một câu, dân nữ sẽ bị..."

"Người có nhân cách sao?" Quách Tiểu Trà ngắt lời Cố Thường, giống như được nghe câu chuyện buồn cười nhất nhiên hạ, cười rộ lên...haha.

Lục Tử Triệt nhìn Cố Thường bằng ánh mắt sâu sắc, nếu không có Quách đại nhân ở đây, những câu Quách Tiểu Trà vừa nói sẽ bay từ trong miệng hăn bay ra.

Cố Thường không vui trợn mắt nhìn hăn: "Ta không có nhân cách, cho nên lúc ta nói muốn cho người con ngựa coi như là chuyện cười nhá!"

"Đừng mà." Vừa nghe, Quách Tiểu Trà đã nóng nảy, vội cúi đầu khom lưng, "Cô lqđ nãi nãi à, người có nhân cách, người rất có nhân cách, từ nhỏ đến lớn, những người bản thiếu gia gặp qua, chỉ có người mới có nhân cách, được chưa?"

Quách Thị Lang tức giận đến mức gân xanh trên trán nháy dựng lên, nổi giận gầm lên: "Tên tiểu tử thói nhà người, lqđ người nói lão tử không có nhân cách hả? !"

"Ách..."

Thấy thế, Lục Tử Triệt sợ không khống chế được tình hình, sẽ trì hoãn chuyện quan trọng, vội mở miệng: "Quách đại nhân bớt giận, nói chuyện chính sự quan trọng lqđ hơn."

"Hừ!" Quách Thị Lang oán hận, liếc mắt như muốn lóc thịt thứ tử, nhưng nén lqđ giận, giơ chân đạp cho thảng con một phát.

Quách Tiểu Trà bị đá một phát, giận mà không dám nói gì, mím môi đáng thương nhìn Cố Thường, ánh mắt tràn đầy sự lên án, còn kém nói thẳng ra

bản thiếu gia vì lqđ lấy lòng người đã phải ăn một cước, nếu người không cho ngựa thì người quá vô sỉ rồi.

Quách Thị Lang không hề để ý tới nhi tử, nhú mày nhìn Lục Tử Triệt: "Nếu bản quan nhớ không lầm, người là người làm ăn, đến Hình bộ làm gì?"

Nghe vậy, Lục Tử Triệt vội hỏi: "Tại hạ là...bằng hữu của Cố cô nương, không đành lòng khi thấy nàng ấy phải bôn ba vất vả vì chuyện trong nhà, muốn dùng chút năng lực non yếu để giúp đỡ, nàng là một nữ nhi đến Hình bộ, nơi uy nghiêm trang lqđ trọng thể này khó tránh khỏi cảm thấy sợ hãi bất an, làm bằng hữu, cũng coi như huynh trưởng của nàng ấy, tại hạ lo lắng lên đi cùng, mong Quách đại nhân thông cảm."

Hắn vừa dứt lời, cằm của Cố Thường cũng muốn rơi luôn theo, không tin nổi nhìn về phía Lục Tử Triệt, nói dối đến mức này lqđ cũng chẳng dễ dàng gì, hắn phải không biết xấu hổ kinh khủng lắm mới có thể nói được những lời quan tâm nàng như thế? Bọn nàng còn phải đỏ mặt thay hắn cơ.

Quách Tiểu Trà xoa cánh tay đang lạnh run, nhìn Lục Tử Triệt, chặc chặc: "Sao ta lqđ lại nhớ là, mấy lần gặp người, ta đều thấy người kêu đánh kêu giết Cố cô nương mà? Huynh trưởng á? Bằng hữu à? Hoàn toàn không nhìn ra nhá."

Lục Tử Triệt không nhìn Quách Tiểu Trà đang ào ào thì thầm, vì Quách Thị Lang tin lời hắn nói, hướng về phía Cố Thường nở nụ cười vô cùng ôn hoà, sủng nịch và lqđ khoan dung.

Khuôn mặt Quách Thị Lang chứa đầy sự nghi ngờ, đôi mắt quét qua Cố Thường lqđ cùng Lục Tử Triệt vài lần, cuối cùng lạnh mặt, nhìn Cố Thường đầy chán ghét: "Nếu người thật sự là trưởng nữ của Cố Gia bảo, chuyện này cũng không phải là án tử, hơn nữa người lại dám tập kích quan lại, còn chạy trốn, tội nặng thêm một bậc, bản quan lập tức tâu lên triều lqđ đình, trước khi

có kết quả, người hãy ở lại Hình bộ chờ xử lý đi!"

Ý nghĩa của việc ở lại Hình bộ chờ xử lý ra sao, Cố Thường có ngu cũng biết là ý gì, muốn bắt nàng lại, chuyên này sao được, có phải nàng cố ý đánh ngã hần đâu, lqđ huống chỉ lúc ấy nàng đang ngủ một giấc yên ổn thì tên họ Quách này lôi người vào phòng nàng đánh nhau đấy chứ, việc tự bảo vệ mình cũng bị lôi ra, đây là đạo lý gì?

Cố Thường bất mãn, phản kháng: "Quách đại nhân, dân nữ kính trọng ngài là người sáng suốt, có lí lẽ mới tìm lệnh lang nhờ lqđ giúp đỡ tìm ngài để nói chuyện có liên quan tới Ngọc Diện Hồ, ngay cả khi ta đánh ngài hôn mê, ngất xỉu, lần này ta tố giác Ngọc Diện Hồ giả mạo người Cố Gia để triều đình không bị nàng lừa dối ở trong lòng bàn tay, đó là lập công, so sánh ưu lqđ khuyết điểm với nhau có thể coi như hết? Huống chi lúc đó ta đang yên giấc ở trong phòng ngủ, chẳng hiểu tại sao các người lại vào phòng ta, kêu đánh kêu giết, binh khí hướng khắp mọi nơi, nhìn thấy các người sắp đánh tới đầu giường ta lqđ đang nằm, chẳng lẽ phải để đầu cho các người 'không cẩn thận' chém mới đúng à?"

Thuở nhỏ, Cố Thường chưa từng tiếp xúc với người của quan phủ, lại được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ đến lớn, không biết lqđ lòng người thế gian hiểm ác ra sao, lúc này nghe thấy Quách Thị Lang muốn giam nàng lại, có khả năng còn bị nghiêm hình tra khảo, sao nàng chịu được, huống chi nàng thấy căn bản nàng chẳng làm sai, lqđ đứng lên phản bác là hợp tình hợp lý, không vì đối phương là trọng thần triều đình mà sợ bóng sợ gió một chút nào.

"Người, người nói chuyện với ai đấy hả? !" Ở kinh thành, Quách Thị Lang không thể so với những nhân vật lớn số một số hai, nhưng cũng là người có máu mặt, thuở lqđ nhỏ tập võ công vài năm, có chút tài năng, làm Thị Lang bộ Hình, chưa có người nào dám không để mặt mũi (nể mặt) cho hần.

Quách Tiểu Trà cũng choáng váng, ở trong lòng hần, cha hần là ông trời,

nhưng sự lqđ thật là, người mà hấn sợ nhất lại là cha hấn, lúc này lại có một người, không sợ khuôn mặt lạnh của cha hấn một chút nào, dám nói như vậy, không vui rất nhiều mà cũng càng thêm báỉ phục, bởi vì đánh chết hấn, hấn cũng không dám dùng thái độ này nói chuyện với lão già nhà hấn.

"Quách đại nhân, ngài muốn phân rõ phải trái sao, ta và Lục Đậu, hai nữ nhân ra khỏi nhà, ở đâu mà chẳng phải đề phòng? Ở lqđ khách sạn, nơi cá rờng hỗn tạp, lỡ xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Nam nhân ở phòng bên cạnh lại cực kỳ xấu xa, dân nữ chỉ rải mê dược ở trên cửa sổ và cửa sổ ở trên mặt đất gần đó, nếu không có người xông vào thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra, Quách đại nhân và nam tử mặc quần áo lqđ đen đánh nhau, tự nguyện vào phòng dân nữ đấy chứ? Không phải dân nữ ép các người vào đúng không? Nhưng các người vừa vào trong phòng dân nữ để chém giết mà đã muốn tống dân nữ vào tù, bất cứ chỗ nào, dân nữ cũng không phục! Suy cho cùng là: Ban đêm, Quách đại nhân và nam tử mặc áo đen xông vào lqđ phòng có nữ tử đang ở, mà bọn chủ tớ nhà dân nữ phải tự bảo vệ mình, không có sai!"

Cố Thường vô cùng cố chấp, nàng không cảm thấy bản thân mình sai, trước kia, lqđ chạy trốn cũng bởi không muốn gây thêm phiền phức, lúc này không trốn được thì phải nói ra thật rõ ràng.

Dân chúng bình dân thì sao? Không quen với thái độ của bọn quan lại, từ nhỏ đến lớn, nàng nghe qua không ít chuyện bọn quan lại ức hiếp dân chúng, càng làm lqđ quan to càng khiến bọn họ giàu có mà mất đi nhân tính, kiêu ngạo, không phân rõ phải trái.

Cố Thường chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, Quách Thị Lang giận dữ, cầm cái cốc duy nhất ở đó, ném gần chỗ Cố Thường đứng, chỉ vào nàng mắg: "Nữ nhân điên từ đâu đến, người đâu, bản quan..."

Hồng bét, Lục Tử Triệt bất chấp Cố Thường mắg hấn là "cực kỳ xấu xa, lqđ không giống nam nhân", thấy Quách Thị Lang muốn hét lên, vội vàng mở

miệng: "Quách đại nhân bớt giận, từ trước tới nay, đầu óc Cố cô nương không tốt lắm, nói chuyện không dùng đến não, tại hạ liền thường xuyên bị nàng chọc tức tới mức hận không thể làm thịt nàng, lqđ Quách đại nhân đừng chấp đũa nhỏ không hiểu chuyện, không có kiến thức như nàng, chuyện của Ngọc Diện Hồ quan lqđ trọng hơn."

Dù sao cũng là người làm quan nhiều năm, một khi tức giận thì đúng là dọa chết người, cảm xúc bé nhỏ của Cố lqđ Thường run rẩy, nhưng nghĩ đến: thứ nhất mình không sai, thứ hai không ai có thể làm gì nàng, vì thế cũng không sợ, sau khi Lục Tử Triệt nói xong, nàng gật đầu lqđ thật mạnh: "Đúng vậy, chuyện của Ngọc Diện Hồ quan trọng hơn, tập kích quan lại chắc chắn là do kẻ nào đó tung tin vịt, dân nữ nhận lỗi, nhưng dân nữ đã hứa sẽ tặng cho lệnh lang một con ngựa tốt, Quách đại nhân bỏ qua cho dân nữ lần này đi?"

Vừa nghe tới chuyện ngựa tốt, đang ở trong trạng thái sợ hãi, Quách Tiểu Trà vội vàng hoàn hồn, dè dặt, cẩn trọng đến lqđ trước mặt cha hấn lấy lòng: "Cha à, Cố... Muội muội cũng giải thích rồi, là hiểu lầm, hiểu lầm thôi, hơn nữa nhi tử còn được một con ngựa tốt, nhưng mà lúc đó, cả người cha cũng chỉ cảm thấy chẳng còn sức lực, nằm nghỉ ngơi một ngày một lqđ đêm thôi, lại nói nếu không có dược của Cố muội muội, kẻ xấu dùng mãnh như thế, đợi đến khi có người đến cứu, không chừng kẻ xấu đã chém cho cha bị thương rồi ấy chứ."

"Vô lại!" Quách Thị Lang đánh một cái vào đầu Quách Tiểu Trà, lại đập một phát vào lưng hấn, "Người hướng về ai đấy hả? Vì một con ngựa mà đem cha người ra bán, nhìn tiền đồ của người!"

Quách Tiểu Trà đã bị đánh bị mắng thành thói quen, một tay xoa đầu một tay xoa

thắt lưng, cách xa cha hấn đang nổi giận, vụng trộm nháy mắt vài cái với Cố lqđ Thường, tỏ ý bản thân hấn đã cố gắng hết sức rồi, kiểu gì cũng không

được quên ngựa của hãn đó.

"Đại nhân." Người đứng ở ngoài cửa nghe thấy Quách Thị Lang gọi người lập tức tới, đứng trước cửa chờ sai bảo.

"Chuẩn bị xe ngựa cho ta, ta muốn vào cung." Hôm nay không khéo, Thượng Thư Hình Bộ bị thánh thượng gọi vào cung, Quách Thị Lang nói xong lại chỉ vào Cố lqđ Thường, "Trước tiên, nhốt nữ nhân này lại, chờ Thượng Thư đại nhân trở về xử lý."

"Không được nhúc nhích!" Cố Thường hét lớn một tiếng, lôi Lục Đậu ra sau lưng, tức giận nhìn Quách Thị Lang, "Ta phạm vào tội gì mà muốn nhốt ta lại? Quan phủ lqđ không đi bắt nghi phạm thực sự, lại đem người bị hại như ta nhốt lại, có còn lẽ trời hay không, các người muốn Ngọc Diện Hồ ở sau lưng, cười trộm quan phủ ngu lqđ xuẩn, lúc ấy mới vừa lòng, đúng không?"

Trời ạ, Lục Tử Triệt cảm thấy đau đầu, che mắt lại, không biết nên nói gì cho đúng nữa, hãn đã nói nữ nhân này ngu xuẩn, quả nhiên là không thông minh, Quách Thị Lang không đúng thì cũng không thể lqđ dùng thái độ này để nói chuyện với hãn chứ! Nàng cho rằng ai cũng tốt tính, dễ nói chuyện như hãn hay sao?

"Phản, phản, người nhìn xem ta có dám hay không! Người đâu, tới đây, trói người này lại cho ta!" Quách Thị Lang hét to, lqđ nháy mắt, phái ra mấy người chuẩn bị trói người.

Sau khi hít sâu một hơi, Cố Thường nói thật chậm rãi: "Chủ tớ dân nữ lên kinh muốn tìm Lục gia để Lục gia cho dân nữ một trả lời thỏa đáng, nói vậy, đại nhân cũng nghe nói chuyện hai nhà Lục Cố từng định thân, ai ngờ tên Lục Tam lại có lòng lqđ bá mồm cao, muốn cưới nữ nhân cao sang quyền quý, liền bịa đặt nói xấu danh dự của Cố Gia một cách bá đạo, dã man, không hiểu

chuyện, hẳn từ hôn. Cố Gia chúng ta coi thường loại người đê tiện vô sỉ, nhà bọn họ muốn huỷ hôn, Cố Gia sẽ lập tức đồng ý, nhưng giọng điệu của bọn họ, ta không nuốt trôi, bởi vậy, ta lập tức lên kinh, muốn tìm người Lục gia để nói chuyện đằng hoàng, ai ngờ còn chưa có kịp vào cửa nhà hẳn để nói chuyện thì đã xảy ra chuyện Ngọc Diện Hồ nói xấu Cố Gia bảo, người ngoài đều nói, vì Lục đại tướng quân có quan hệ thông gia với Cố Gia lên thả cho Ngọc Diện Hồ chạy thoát, thật ra là không phải."

"Ta là Đại tiểu thư Cố Gia bảo thật! Hai nhà Lục Cố đã huỷ hôn, không hề có quan hệ thông gia, ngược lại, vì chuyện từ hôn, hai nhà trở mặt thành thù, ta nghi ngờ họ chuyện Ngọc Diện Hồ nói dối, nói rằng ta là đại tiểu thư Cố Gia bảo và chuyện của Lục gia có liên quan với nhau, nếu như không có liên quan, thì tại sao Lục đại tướng quân lại có lòng tốt, thả cho nàng ta chạy thoát? Cố Gia là người bị hại, hay là Lục gia lo lắng Cố Gia bảo sẽ trả thù lên ra tay trước để chiếm được lợi thế!"

Vừa hiểu rõ, nói những điều này ra lại khiến tất cả mọi người ngây ngẩn, ngay cả những người muốn trói các nàng cũng đều dừng động tác.

Lục Tử Triệt tức giận đến mức suýt nữa không thở không nổi, trợn mắt lườm Cố

Thường: "Người đừng nói bậy, đến lúc đó mắc phải tội danh nói xấu mệnh quan triều đình, người đừng có hối hận!"

"Người biết ta nói bậy rồi hả? Vì muốn từ, Lục gia không từ thủ đoạn, những trò hèn hạ cũng đều lôi ra, còn có những chuyện gì mà không làm được chứ?" Cố Thường hừ lạnh.

"Được, nếu người đã muốn biết, hôm nay ta sẽ nói cho người biết, Lục Tam không sai, hẳn tận mắt thấy 'người' ... đã làm họ chuyện, nhưng người đó lại chính là Ngọc Diện Hồ, hẳn nhận nhầm người, về tình cũng có

thể chấp nhận, ai bảo hình dáng, khuôn mặt của các người giống nhau như đúc!"

"Người nói cái gì?" Cố Thường trợn tròn mắt.

"Ngày ấy, người Lục Tam gặp được chín là Ngọc Diện Hồ, lúc này, nàng ta đã có thai hơn một tháng rồi!" Lục Tử Triệt lại nói ra một tin tức quan trọng, chấn động đến mức Cố Thường thấy chóng mặt, hồn như muốn bay.

Chờ tới khi Cố Thường lấy lại tinh thần thì nàng và Lục Đậ đã bị nhốt lại rồi.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 23: Sao Lại Là Người

Editor: Vivi

Chủ tớ Cố Thường bị nhốt lại, Lục Đậu

không có bản lĩnh như tiểu thư của nàng ta, không thể quật ngã được những người có liên quan, vì thế, không phản kháng nổi, bị lôi đi.

Cố Thường mơ mơ màng màng bị lôi đi, Lục Tử Triệt giận nàng nói xấu Lục gia, bởi vậy hẳn có "lòng tốt", nhắc nhở Quách Thị Lang nên phải thêm người quan sát nàng, cẩn thận không thì nàng sẽ chạy mất.

Đối với chuyện "tình bạn như anh em", Quách Thị Lang cảm thấy thật châm chọc, không thèm để ý tới Lục Tử Triệt, trực tiếp đuổi hẳn đi luôn.

Chờ tới khi Cố Thường lấy lại tinh thần, các nàng đã bị nhốt lại, không nói tới chuyện Lục Đậu bị trói, miệng còn nhét vải, nhưng không biết vì sao nàng không bị trói, miệng cũng không bị nhét thứ gì.

"Lục Đậu, sao ngươi lại bị trói?" Cố Thường vội cởi trói cho Lục Đậu, sau đó, lôi vải trong miệng Lục Đậu ra ngoài.

Lục Đậu phun mấy ngụm nước bọt có mùi lạ ra khỏi miệng, đỏ mắt tố cáo: "Tiểu thư, vừa nãy người bị sao vậy? Đần độn, nó tì hét thật to để gọi người, kết quả là bị trói lại, miệng cũng bị nhét vải rách."

"Ta cũng không rõ tại sao lại thế, từ lúc nghe thấy hắn nói chuyện xấu là do Ngọc Diện Hồ làm, hơn nữa nàng còn có bầu, ta liền... Lòng giống như bị ai đó cào nát, không thoải mái, bây giờ nhớ lại cũng không thấy thoải mái, người nói xem, có phải Ngọc Diện Hồ có mối thù rất lớn với Cố Gia bảo hay không? Nếu không thì nàng ta muốn làm cái gì hả?" Cố Thường vỗ lồng ngực, nơi nàng cảm thấy vô cùng khó chịu và hoang mang.

Lục Đậu gật đầu, tức giận: "Chắc chắn là có thù oán, nếu không sẽ không liên tục hãm hại Cố Gia bảo như thế, đầu tiên là phá hôn ước của tiểu thư thì thôi không nói, nàng ta còn muốn đặt Cố Gia bảo đặt ở nơi đầu sóng ngọn gió, nàng ta muốn làm gì? Khi nhìn thấy nàng ta, nô tỳ còn cảm thấy nàng ta là một nữ tử giang hồ mạnh mẽ, vang dội, ai ngờ nàng ta lại là loại người vô liêm sỉ, đạo đức tồi tệ, nếu biết sớm, lúc đó không nên cứu nàng ta!"

Cố Thường vừa định há mồm nói, đã bị tù nhân phòng bên cạnh ngắt lời, hai phạm nhân nam bầu song cửa, trợn mắt, hung hăng nhìn các nàng, thay vì nói trợn mắt, không bằng nói sự dâm dăng hiện ra trong mắt bọn chúng.

Phạm nhân bị giam giữ ở trong này đã rất lâu không được chạm vào nữ nhân, bỗng nhiên được nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp rung động lòng người như Cố Thường, sao có thể nhịn được, lúc đầu, không biết rõ tình huống của hai người, quan sát một lát, cảm thấy không có gì uy hiếp mới

bắt đầu đe dọa.

"Tiểu thư!" Lục Đậu sợ tới mức chạy tới, núp sau lưng Cố Thường.

"Nha đầu xấu xí, người trốn cái gì? Chúng ta có nhìn người đâu!" Tên phạm nhân tóc tai bù xù, khắp người hôi thối, trợn mắt, hung dữ trừng mắt nhìn Lục Đậu, sau đó, đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lè, nhìn Cố Thường chảy nước miếng.

Cố Thường bị hăn nhìn, nàng cảm giác như có con rắn đang bò trên người, ghê tởm tới mức muốn nôn cơm ra ngoài, vội nói: "Không được, chúng ta không thể bị giam ở nơi dơ bẩn như thế này, phải chạy trốn."

"Tiểu muội phạm tội gì thế? Đừng sợ, cho ca ca sờ bàn tay nhỏ bé của muội nào, sau này, ca ca đổi cho muội, nếu muội giúp ca ca thoả mái một chút, ca ca có thể..." Giọng nói không có ý tốt □□ vang lên.

Cố Thường tức giận, phúi đất đứng dậy, trước ánh mắt tròn tròn, nhìn chăm chú của hai phạm nhân, nàng đi tới, giơ tay áo lên, mắng chửi: "Loại người hạ lưu như các người đến từ đâu hả, cảm nhận cho tốt nhé!"

"Á..."

"Á..."

Hai tiếng hét thê lương vang lên, không lâu sau, một từ nhỏ cũng không thể nói được, hai người cầm cổ họng như bị cầm, nhìn Cố Thường với đôi mắt hoảng sợ.

"Không nói được tiếng người là tốt nhất!" Cố Thường liếc mắt một cái, nhìn hai người bằng ánh mắt chán ghét, quay đầu lôi Lục Đậ đá vào cửa lao.

Tiếng động quá ồn ã, cai ngục không kiên nhẫn, ngáp một cái, đi tới, răn dạy: "Không ngoan một chút được hả! Nhao nhao ồn ã, nói cái gì?"

"Đại ca, người tới đây một chút." Cố Thường mỉm cười, vẫy tay với cai ngục.

Người nọ thấy đại mỹ nữ gọi hăn, đôi mắt sáng lên, vội vàng niềm nở tới gần, mặt áp vào cửa lao, hỏi: "Cô nương có gì..Ôi."

Khi cai ngục đến gần, Cố Thường thò tay qua khe cửa, kéo cổ áo hăn, hạ

mê được ở trên người hăn, lúc người hăn như nhũn ra là lúc nàng nhanh chóng giật lấy chìa khoá cài ở bên hông hăn.

Một loạt các động tác được thực hiện lưu loát như nước chảy mây bay, hai gã phạm nhân nắm cổ một cách đau đớn, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn mọi việc xảy ra, bọn chúng là hai người duy nhất biết các nàng chạy trốn thế nào, nhưng thật đáng tiếc, hai tên này đã bị độc câm, cả đời này cũng không cách nào có cơ hội để nói, rất may mắn là bọn chúng cũng không biết chữ...

Vừa mới cứu được Lục Đậu ra khỏi phòng giam, lần này chạy trốn, Cố Thường lại ngựa quen đường cũ.

Được Lục Tử Triệt nhắc nhở, tuy Quách Thị Lang bố trí rất nhiều người canh giữ Cố Thường, nhưng một là sợ đứt dây động rừng, thứ hai là hơi khinh địch, vì thế mấy người được bố trí đều là những kẻ vô danh tiểu tốt, hậu quả là chờ tới khi hăn ra khỏi cung, quay về Hình bộ, lập tức được báo chủ tớ Cố Thường lại chạy trốn, đánh ngã rất nhiều người, tình huống này quen thuộc tới mức...

Trong quá trình chạy trốn, chủ tớ Cố Thường cũng không gặp nhiều khó khăn, những người chặn đường không biết nàng sẽ hạ được, đánh bọn thị vệ và cai ngục cũng thuận lợi một cách bất ngờ.

Tiểu Bạch luôn đi loanh quanh gần đó, nó thông minh chạy đến, nó có thể thoát khỏi những người có lòng tham muốn chiếm nó hoặc người xấu, nghe thấy tiếng cười của chủ nhân, nó nhanh chóng chạy tới, đưa hai người chạy trốn.

Không về khách sạn, các nàng chạy tới một nơi xa xa hẻo lánh, nơi càng ít người càng an toàn.

Chạy trốn tới lúc chẳng thấy có cây cũng chẳng nhìn thấy người, lúc ấy,

trời đã tối, Cố Thường bắt được hai con thỏ hoang, nướng ăn.

"Việc này không thể để như thế được, tên họ Quách rất khốn kiếp, thấy chúng ta là thiếu nữ thì ức hiếp chúng ta, không lqđ được, ta muốn lôi những việc ác hản làm ra, chiêu cáo khắp thiên hạ!" Ăn no, Cố Thường xoa cái bụng đang cảm khó chịu.

"Chiêu cáo kiểu gì? Đắc tội với hản thêm lần nữa, chúng ta lại gặp xui xẻo cho mà xem." Liên tục bị Quách Thị Lang bắt giam hai lần, đối với hản, theo bản năng, Lục Đậu vẫn thấy sợ.

"Nghĩ cách đi." Cố Thường xoa cằm, tự hỏi.

Lục Đậu nhìn tiểu thư nhà mình đang "Suy

nghĩ việc lớn", không quấy rầy nàng, lqđ nhưng thực ra nàng ta biết thừa tiểu thư nhà nàng ta chẳng thể nghĩ ra một biện pháp nào ra hồn, không vác hòn đá tự đập vào chân mình là a di đà phật lắm rồi.

"Có cách rồi!"

"Cách gì?" Lục Đậu hỏi.

"Ta muốn lôi toàn bộ những chuyện ức hiếp lương dân của tên họ Quách, viết ra rồi dán ở phố lớn ngõ nhỏ, những hộ gia đình lớn cũng được phát cho một tờ, càng có nhiều người xem!" Cố Thường càng lqđ nghĩ càng thấy có thể làm, nàng là người bị hại, chạy trốn, lúc này muốn thoát khỏi án oan bỏ tù chỉ có thể ra tay trước để lqđ chiếm lợi thế, đem nguyên nhân hậu quả nói hết ra.

Cố Thường thuộc phái hành động, nghĩ là làm đến, không để ý tới sự ngăn cản của Lục Đậu, nàng lập tức cười ngựa đi mua giấy, bút và mực.

Lần này, ông trời giúp các nàng, không nói tới chuyện dễ dàng mua được những thứ cần thiết, hơn thế, hôm nay, ông chường quầy già không muốn đóng cửa sớm, vì thế, chường quầy cho phép Cố Thường ngồi luôn trong cửa hàng viết chữ.

Cố Thường mua 30 tờ giấy lớn, sai Lục Đậu mài mực, vung bút lên nhiều lần rồi mới viết. (vivi. Đây chắc được gọi là múa bút)

Bắt đầu từ việc khi hai cô nương là các nàng vào khách điểm nghỉ đêm, nửa đêm Quách đại nhân đánh nhau với người khác lao vào phòng các nàng, sau đó Lục Đậu bị bắt, nàng đi cứu người, chạy trốn tới Kinh Thành lại bị truy bắt...v...v, cuối cùng nhấn mạnh tới việc Quách đại nhân không nghe lời giải thích và xin lỗi của nàng, khẳng định muốn bắt người oan uổng như các nàng, tổng vào tù.

Viết lưu loát, một tờ lại một tờ, nét chữ bình thường, không thể nói là đẹp, nhưng cũng coi như ngang dọc thẳng tắp, ai nhìn cũng hiểu.

Viết 30 tờ giấy mất hơn nửa canh giờ, Cố Thường tạ ơn chủ cửa hàng một năm bạc vụn, sau đó, kéo Lục Đậu vội vàng rời đi.

Đặc biệt lựa chọn những gia đình lớn để ra tay, ném tờ giấy ghi việc "Quách đại nhân ức hiếp lương dân" vào từng nhà từng nhà một, dán ba tờ ở chợ, ở những nơi dễ nhìn, hai tờ cuối cùng dán ở kỹ lqđ viện, nơi náo nhiệt nhất lúc nửa đêm.

"Thế này là không sợ không có ai nhìn thấy rồi." Làm xong, Cố Thường cực kỳ vui vẻ, lôi kéo Lục Đậu, người đang mệt đến mức muốn nằm lăn ra đất, trèo lên ngựa, đi về rừng.

Lúc làm xong thì đã nửa đêm, những tờ giấy được dán ở chợ và ở trong các gia lqđ đình được nhìn thấy khá muộn, nơi được nhìn thấy đầu tiên là kỹ

viện, chẳng những nhanh chóng mà còn truyền đi rất nhanh.

Từ trước đến nay, việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu lại lan xa ngàn dặm, ở trong kinh thành, Quách Thị Lang là ai, lqđ vừa về kinh đã hùng hùng hổ hổ đi truy nã kẻ bắt cóc, kết quả "kẻ bắt cóc" lại là người bị hại, là do Quách Thị Lang lao vào phòng người ta mới không cẩn thận bị trúng kế, khi người ta nói xin lỗi, tố cáo chuyện của Ngọc Diện Hồ cho hãn thì hãn lại không xử lý rõ ràng, cậy thế giam lqđ người ta lại, đủ loại chuyện khiến người ta tức điên.

Cố Thường còn nói tới chuyện Quách Thị Lang cướp người trong lòng của người ta làm thiếp, người ta sinh hận nên mới tập kích lúc hãn đang trên đường ra khỏi kinh, loại chuyện này thì đúng loại người ta thích nhất rồi còn gì.

Khi chưa về kinh, Quách Thị Lang không nói tới nguyên nhân bị tập kích vì tranh chấp trong mối quan hệ bất chính, chỉ nói bị kẻ xấu giật tiền, lúc này chân tướng đã rõ, ở trong nhà, chẳng những bị thê tử lqđ mắng là không biết xấu hổ, ngay cả bạn bè cũng nhìn hãn bằng ánh mắt không bình thường, vì thế, không nói cũng hiểu cuộc sống của Quách Thị Lang đau khổ tới mức nào, truy bắt thì không thấy Cố Thường, chỉ có thể phát tiết sự tức giận lên người Quách Tiểu Trà.

Cố Thường và Lục Đậu lại dịch dung, tiếp tục đóng vai bà già và con dâu, nhưng lần này, Cố Thường chỉ đóng vai bà già lqđ khoảng năm mươi tuổi thôi, đi đứng linh hoạt, mắt không hoa, tai không điếc.

Các nàng thường tới những nơi đông đúc để nghe ngóng, sôi nổi nhất lúc này là chuyện của Quách, làm quan không tránh khỏi việc có những đối thủ một mất một còn, nếu nhược điểm bị nhưng kẻ đó biết, Quách Thị Lang được sống những ngày yên lành mới là lạ.

Chuyện khiến Cố Thường vui vẻ nhất chính là mấy ngày gần đây, Quách Thị Lang sống không hề dễ chịu, chẳng những gia đình không yên, còn thường bị người khác bắt tía, bởi thế nên, thời gian hẵn cũng chẳng có để quan tâm tới chuyện của nàng.

Còn chuyện của Cố Gia bảo, lúc này, Cố Thường cũng không gấp, dường như tin tức Ngọc Diện Hồ giả mạo đã truyền khắp Kinh Thành, cho dù triều đình muốn động tới Cố Gia bảo cũng không thể hành động một cách liều lĩnh được, huống chi chuyện này đã xảy ra lâu rồi, nói thế nào thì chắc lqđ chặn cha mẹ cũng phải nhận được thư rồi, tin rằng không lâu nữa, bọn họ sẽ đến Kinh Thành.

Đang ăn cơm, Cố Thường nhìn thấy Quách Tiểu Trà đi vào quán cơm với khuôn mặt ủ dột.

"Ồ, đây không phải Quách nhị gia hay sao?" Có người nhận ra hẵn, cao giọng chào hỏi.

Quách Tiểu Trà nhếch mày, không thèm để ý tới người nọ, tìm bàn không có ai, ngồi xuống, gào to: "Tiểu nhị, cho ta một bàn thức ăn ngon nhất, có bao nhiêu đem ra bấy nhiêu!"

"Được ạ, ngài chờ chút." Tiểu nhị nói xong đi luôn vào phòng bếp.

Quách Tiểu Trà ngồi cùng bàn với hai người tùy tùng, tùy tùng hỏi: "Nhị gia, chỉ có hai người chúng ta, nhiều đồ lắm ăn không hết đâu."

"Ăn không hết thì để đó, không phải là ta không trả nổi." Quách Tiểu Trà tức giận, sờ vết thương vừa mới tốt lên nơi khoé mắt, tức giận, "Ăn bao nhiêu lời mắng lqđ chửi của cha ta, ăn một chút của cha ta thì sao? Ăn nhiều vào! Ăn xong thì đi mua trang sức cho nương, nhiều hơn thế!"

Môi tên tùy tùng giật giật, không dám khuyên, hẵn biết sự tức giận của

chủ tử cần được hoá giải.

"Cũng không biết xấu nữ họ Cố chạy đi đâu, hại ta mấy ngày nay phải nhịn không ít tội vạ, nhưng ngựa ở đâu? Chưa cho ta con ngựa nào mà nàng ta đã dám chơi lqđ mất tích rồi ! Nữ nhân đê tiện, đáng ghét, may mà nàng ta mặt dài người tốt, không thì khi thấy nàng ta, ta đã đá nàng ta ra sông làm bữa ăn cho con rùa đen rồi!" Không biết đây là lần thứ bao nhiêu Quách Tiểu Trà nhắc tới chuyện này, không có lqđ ngựa người lại không thấy, không có thứ gì có thể khiến hãn đau đớn hơn chuyện này.

Đúng lúc ấy, Cố Thường ngồi đối diện với Quách Tiểu Trà, nghe vậy, lông mày nàng nhíu lại, cúi đầu nhịn cười, ngựa nàng đã hứa, nàng sẽ cho, nhưng giờ ra mặt lqđ không tiện, chỉ có thể để hãn uất ức chờ thôi.

"Nữ nhân này chạy mất, tên họ Lục cũng không thấy, không chừng có thể nhờ hãn giúp ta tìm nữ nhân họ Cố." Quách Tiểu Trà lại làm nhảm, thật ra thì hãn không lqđ muốn gặp Lục Tử Triệt, ai bảo hãn ta có con ngựa tốt như Thiểm Điện chứ? Hãn vĩnh viễn không thể quên được, hãn muốn sờ Thiểm Điện một chút thôi mà cũng bị Lục Tử Triệt đánh một trận.

Hãn kiên quyết khẳng định, hãn chỉ muốn sờ một chút thôi, nhân lúc hãn ta chưa chuẩn bị, hãn cướp ngựa chạy mất .

Sao Lục Tử Triệt có thể tìm được nàng chứ? Cố Thường bĩu môi khinh thường, tên họ Lục muốn gì? Hình như Quách Tiểu Trà rất tin tưởng năng lực của Lục Tử lqđ Triệt, nhưng ngẫm lại, Quách Tiểu Trà cũng ngu thật, vì thế, ở trong mắt hãn, người thông minh một tý đều là người lợi hại.

"Bà cười cái gì? Bà đang cười ta hả?" Đôi mắt sắc bén của Quách Tiểu Trà thấy một bà lão tóc hoa râm đang cười, hãn tức lqđ giận vỗ bàn.

Nghe vậy, Cố Thường vội vàng lắc đầu, giả vờ sợ hãi: "Không có, lão

cảm thấy chân gà ăn rất ngon, vui vẻ lên mới cười."

"Hừ." Quách Tiểu Trà không có tâm trạng cãi nhau với một bà già xa lạ, hăn trợn mắt không thèm để ý tới nàng.

Ngốc thật, thế mà cũng không nhận ra nàng, đối với năng lực dịch dung của lqđ mình, càng ngày Cố Thường càng cảm thấy tự tin, ăn cơm xong, ngây ngất lôi Lục Đậu rời đi, không thèm quan tâm, phẩy tay bỏ lại một bàn đầy thịt cá giống như kẻ thù của nàng - Quách Tiểu Trà.

Quách Tiểu Trà không ăn nổi nữa mới dừng lại, cũng không thèm quan tâm tới việc đồ ăn còn thừa hơn một nửa, trả bạc rời đi, mới vừa cửa quán thì nhìn thấy Lục Tử Triệt, bất chấp cả ân oán ngày xưa vội vàng mở miệng chào hỏi: "Lục... Lục Tử Triệt."

Lục Tử Triệt thấy Quách Tiểu Trà gọi mình, ghìm cương đi tới, nhìn từ trên cao lqđ hỏi: "Chuyện gì?"

Mẹ nó, ngay cả ngựa cũng không xuống, hại ta đau cả cổ, Quách Tiểu Trà nhanh chóng lui vài nước về phía sau, trước ánh mắt của mọi người, nghi ngờ hăn bị phi lễ, hăn mới dừng lại, cảm thấy nhìn người cười ngựa như thế này cũng không khó lqđ chịu lắm, hăng giọng, hỏi: "Nữ nhân họ Cố hứa sẽ cho ta một con ngựa, cuối cùng nàng ta lại mất tích, không phải từ trước đến nay, người luôn tự khoe thông minh hay sao? Có thể tìm được nàng ta không?"

Lục Tử Triệt nhíu mày, nói lạnh nhạt: "Tìm nàng rất dễ, nhưng chuyện này thì liên quan gì tới người?"

"Người!" Quách Tiểu Trà tức quá, cố nhịn những lời mắng chửi người, nói những lời nhã nhặn, "Ta tìm nàng có chuyện lqđ quan trọng, nếu người có thể tìm được nàng, ta sẽ hậu tạ."

"Lời người nói có thể hả?" Vẻ mặt Lục Tử Triệt chứa đầy sự nghi ngờ.

"Có thể tin! Nhiều người đang nhìn như thế, sao có thể không tin!" Quách Tiểu Trà

Trà giờ chân.

"Được, nếu ta có thể dễ dàng tìm được nữ nhân họ Cố, ngay cả khi ta muốn người cung kính gọi ta là đại ca của người cả lqđ đời, không được dùng những lời bất kính đối với ta, người đồng ý không?" Lục Tử Triệt hỏi.

Bắt hãn gọi người mà hãn không vừa mắt gọi đại ca quả thực là vũ nhục khí phách cụ tổ của Quách gia nhà hãn, Quách Tiểu Trà không đồng ý, muốn từ chối nhưng lại nghĩ đến con ngựa quý có thể ngày đi lqđ ngàn dặm một ngày, nó có thể khiến hãn vô cùng có mặt mũi khi trước mặt người khác, hãn quyết định nhin, ưỡn ngực nói lớn: "Cứ quyết định như thế, chỉ cần người tìm được nàng, sau này, ta-Quách Tiểu Trà sẽ nhận người là đại ca!"

Nghe vậy, Lục Tử Triệt mỉm cười, chấp tay với những người đứng ngoài: "Mọi người đều nghe thấy rồi, mong mọi người làm chứng cho tại hạ, nể tại hạ có thể giúp lqđ cho hãn, sau này hãn sẽ là tiểu đệ của tại hạ."

"Đồng ý, đồng ý." Mọi người gật đầu đồng ý, phần lớn mọi người đều biết, ở trong lqđ kinh, Quách Tiểu Trà là một công tử quần lụa, nếu hãn có thể nhận tiểu đệ thì thật là thú vị.

"Ai muốn làm tiểu đệ của người?" Quách Tiểu Trà phản bác.

Lục Tử Triệt liếc mắt nhìn hãn: "Ta thành đại ca người, không phải người sẽ là tiểu đệ của ta hả?"

Quách Tiểu Trà: "..."

Cuối cùng vì ngựa tốt, Quách Tiểu Trà quyết định nhin.

"Hai ngày sau, người chờ tin đi." Nói xong, Lục Tử Triệt giục ngựa rời đi.

Cố Thường nhìn chăm chăm vào thư của cha mẹ nàng, ngày ngày mong họ mau lqd chóng vào kinh, ai ngờ lại có tin tức , buổi tối khi ăn cơm, nghe thấy có người nói Cố Gia bảo có người vào kinh, là phu thê bảo chủ, là vì chuyện của Ngọc Diện Hồ mà đến.

Cố Thường nghe thấy, cả người thấy phấn chấn, vui vẻ đến mức cơm ăn cũng không vào, lôi Lục Đậu còn chưa ăn no đi.

"Đi mau, chúng ta đi tìm hiểu xem cha mẹ đang ở đâu." Cố Thường hưng trí bừa bừa đi khắp nơi, nghe thấy rất nhiều lqd người đang nói người của Cố Gia bảo sắp tới, mất rất nhiều công sức mới nghe ngóng được, hai ngày nữa, cha mẹ sẽ ở tửu lâu XX gặp khách quý, nhưng cha mẹ dừng chân ở đâu thì nàng cũng không biết.

"Quên đi, tiểu thư đừng tìm, dù sao hai ngày sau lão gia phu nhân cũng gặp khách quý, chúng ta trực tiếp tới đó là tốt rồi." Lục Đậu khuyên nhủ.

Không tìm thấy người, Cố Thường hơi thất vọng, nhưng nghĩ tới hai ngày sau có thể gặp cha mẹ, tâm trạng lại tốt lên: "Nói đúng lắm, đến lúc đó rồi nói sau."

Hai ngày sau, dựa theo thời gian nghe ngóng được, Cố Thường kéo Lục Đậu tới tửu lâu cha mẹ tiếp khách, hỏi tiểu nhị có nhân sĩ họ Cố nào bao phòng hay không, lqd kết quả là có, đè nén sự kích động trong lòng, nàng cho tiểu nhị một xâu tiền, nhờ dẫn đường.

Sắp nhìn thấy cha mẹ, tâm trạng Cố lqd Thường như muốn bay lên, thời gian này đã xảy ra rất nhiều chuyện, nàng muốn tìm cha mẹ nói chuyện thật tốt, đi trên đường, nụ cười trên mặt chưa từng lqd ngừng lại, cách phòng

được bao càng gần, nụ cười lại càng thêm rực rỡ, đôi mắt càng thêm sáng rực rỡ, cũng không thèm quan tâm tới ánh mắt chẳng hiểu gì của mỗi người khi nhìn thấy một bà lão đang vô cùng "hưng phấn".

"Phòng này." Tiểu nhị dẫn đường xong, đi luôn.

Đứng trước cửa phòng, Cố Thường vô cùng vui vẻ, hít sâu một hơi, giơ tay gõ cửa, trong lòng đã nhảy bang bang, sắp không thể khống chế nổi nữa rồi.

"Két..." Cửa được mở ra, Cố Thường vừa muốn há miệng gọi người nhưng người mở cửa lại là Lục Tử Triệt, một khắc trước, khuôn mặt còn cười rực rỡ như hoa xuân nháy mắt trầm xuống, cau mày hỏi: "Sao lại là người?"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 24: Bị Đuà Giỡn

Editor: Vivi

Vừa nghe lời "bà lão bé nhỏ" nói, Lục Tử Triệt lập tức biết là ai, khoe miệng khê nhếch, quay đầu nói với Quách Tiểu Trà lqd đang ngây ngốc trong phòng: "Thế nào? Ta nói hai ngày sau, nàng sẽ tự đưa mình tới cửa, người tin chưa?"

Nghe vậy, Quách Tiểu Trà phúi đất nhảy tới, hai mắt mở to, nhìn chăm chăm bà lão bé nhỏ, hỏi: "Đây là nữ nhân họ Cố hả? Dung mạo đối tới đối lui, không lqd mệt à?"

Đến giờ phút này, Cố Thường mới biết mình bị Lục Tử Triệt đùa giỡn, tức giận dùng sức đẩy cửa lao vào, mắng: "Ta lqd không phải đồ vật, chuyện này là lừa gạt tình cảm con người, họ Lục, hôm nay lqd người không đưa ta một trăm lượng bạc để bồi thường tâm hồn bị tổn thương thì ta không để yên cho người đâu!"

Lục Đậ cũng nổi giận dùng dùng vào theo Cố Thường, đôi mắt không chớp, trợn lqd ngược nhìn Lục Tử Triệt và Quách Tiểu Trà.

Lục Tử Triệt khóa chặt cửa, tỏ vẻ không thèm để ý: "Chỉ cần người có thể giúp Lục đại tướng quân rửa sạch tội danh, đừng lqd nói một trăm lượng, một ngàn lượng bạc ta cũng đưa."

"Suy cho cùng, quan hệ giữa người và Lục gia cũng không bình thường nhỉ." Cố lqđ Thường tìm ghế dựa, ngồi xuống, dăm chiêu nhìn Lục Tử Triệt.

Lục Tử Triệt thấy Cố Thường nhìn chăm chăm mình với ánh mắt hơi khác thường,

cảm thấy hốt hoảng, vội hỏi: "Ta với Lục lqđ Tam, tình cảm như anh em."

Nghe vậy, Cố Thường vừa trợn mắt vừa châm chọc: "Lúc trước, không biết ai cũng nói tình cảm với ta như anh em đâu, cuối cùng trơ mắt nhìn ta bị nhốt lại cũng lqđ không ngăn cản chút nào, đừng nói tới chuyện cứu người."

"Ta biết không cần phải cứu, tự người cũng có thể chạy trốn, không phải bây giờ người cũng tự mình xuất hiện đó sao?" lqđ Lục Tử Triệt nói kiên nhẫn, giờ phút này hẳn không thể cãi nhau với nữ nhân này được, nhin tới khi phụ thân không có chuyện gì thì nói sau.

Quách Tiểu Trà không vừa lòng khi bản thân bị coi như vô hình, vội nhảy tới bên cạnh Cố Thường ồn ào: "Người đã chạy đi đâu? Lúc nào mới đưa ngựa cho ta?"

"Ta chạy đi đâu? Không phải ta bị cha người nhốt lại hay sao? Cũng may ta có lqđ bản lĩnh chạy nhanh, bằng không thì chỉ có nước chịu tội." Tuy Cố Thường căm ghét Quách Thị Lang, nhưng Quách Tiểu Trà phải chịu tội nhiều hơn nàng, vì thế nàng không giận chó đánh mèo lên hắn.

Quách Tiểu Trà nhìn kỹ bà lão đang ngồi trước mặt mình, do dự không biết nên chạy nhanh về báo cho cha hắn hay nên coi như không thấy, rồi rầm một lúc lqđ nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy ngựa quan trọng hơn, ưỡn ngực, nghiêm mặt lấy lòng: "Cố cô nương, khi nào có thể đem ngựa cho ta?"

Bắt hắn gọi bà lão nhỏ là cô nương, thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

"Đã hứa thì chắc chắn sẽ đưa, chờ cha mẹ ta đến Kinh Thành, chuyện này sẽ được lqđ giải quyết, người đích thân tới Cổ Gia bảo chọn ngựa, hoặc chúng ta đem ngựa tới Kinh Thành cho người cũng được." Vừa nhắc tới chuyện cha mẹ đến Kinh lqđ Thành, Cổ Thường lại nghĩ tới chuyện bản thân bị lừa, nàng tiếp tục trợn mắt lườm Lục Tử Triệt.

"Ta tới Cổ Gia bảo chọn ngựa!" Quách Tiểu Trà hưng phấn, chạy xung quanh Cổ lqđ Thường hoan hô, người khác muốn mua ngựa tốt không dễ dàng mua được, ở đây, tên vắt chày ra nước như hăn lại có ngựa đến tận tay, có ai may mắn như hăn không?

Lục Tử Triệt không nhin được khi thấy Quách Tiểu Trà vui vẻ, đâm một cái, hắt lqđ cho chậu nước lạnh: "Ta nghĩ cách để Cổ cô nương tự tìm tới, vậy tiếng 'đại ca' người nên gọi đi chứ?"

Nghe vậy, khuôn mặt Quách Tiểu Trà lập tức xụ xuống, nhưng dưới ánh mắt không cho phép bỏ qua của Lục Tử Triệt, Quách Tiểu Trà không tình nguyện gọi một lqđ tiếng: "Đại ca."

Ánh mắt Cổ Thường ánh mắt nheo lại, giọng nói có chút âm trầm: "Các người hợp tác lại với nhau đùa giỡn ta đúng lqđ không!"

"Không đùa giỡn người đâu, ta chỉ nhờ Lục... Đại ca giúp ta tìm người thôi, tất cả lqđ là do hăn quyết định, chẳng liên quan gì tới ta hết." Quách Tiểu Trà vội vàng xua tay phủ nhận, ngựa còn không tới tay, hăn cũng chẳng dám chọc giận vị cô nãi nãi này đâu.

Lục Tử Triệt thấy ánh mắt như dao găm của Cổ Thường lia về phía mình, hăn nhíu mày, nói không thêm để ý: "Ta giảng bấy lqđ người lập tức nhảy vào, giống như Chu Du đánh Hoàng Cái, một cái người đánh, một người nguyện ý bị đánh, nếu người có một chút đầu óc thì cũng chẳng mắc bấy như hôm nay, đúng không?"

"Người nói cái gì?" Ngay lập tức, Cố Thường đứng dậy, trợn mắt nhìn Lục Tử Triệt, càng tức giận lợi càng đau, "Người nói gì! Có người nào vừa đùa giỡn vừa lqđ mắng chửi người khác không có đầu óc như người không!"

"Người nói xấu Lục gia và Ngọc Diện Hồ hợp tác với nhau, hãm hại Cố Gia, ta còn chưa tìm người thảo luận đâu." Lục Tử lqđ Triệt cũng không có sắc mặt tốt.

Cố Thường cười châm chọc, quan sát Lục Tử Triệt từ trên xuống dưới: "Người là lqđ loại chỉ cho phép quan đốt lửa không cho dân thắp đèn hủ? Lúc trước không biết ai mắng đại tiểu thư Cố Gia bảo là loại dân đảng tới, khi đó sao người nói xấu Cố Gia lqđ bảo nói vui vẻ thế? Huống chi, ta nói với Quách Thị Lang chuyện có liên quan tới Lục gia, chắc gì đã là lời nói xấu, sao lqđ người chắc chắn bọn vô tội? Người là ai mà dám cam đoan cho Lục gia?"

"Ta là Lục..."

"Là bạn tốt của Lục Tam chứ gì? Bằng thân phận này mà người cũng dám ra mặt để lqđ bảo vệ? Các người đạt tới trình độ nào mà dám làm tới mức này? Người không biết còn tưởng các người là một người đấy!" Cố Thường hừ lạnh, sau khi nói xong,

nàng bắt đầu nghi ngờ, quay sang hỏi lqđ Quách Tiểu Trà đang ngồi bên cạnh, kẻ đang say mê nhìn hai người họ đấu khẩu, "Người gặp Lục Tam chưa? Nhân phẩm của hắn thế nào?"

Nghe vậy, lông mày Lục Tử Triệt nhảy dựng lên, neho mắt lại, lạnh lùng nhìn về

phía Quách Tiểu Trà.

Cùng bị hai người trợn mắt nhìn, Quách Tiểu Trà ngẩn người, sau đó lắc

lqđ đầu: "Không từng gặp kẻ bất lực như hần, nghe nói một chuyện làm cũng không xong, so với ta cũng không bằng, cha ta thường mắng ta một câu 'Ngoại trừ ra lqđ ngoài gây chuyện thị phi, chuyện gì người không thể làm cũng không thể kém kẻ bất lực, ngu ngốc đứng thứ ba của Lục gia, lqđ còn lại, người xem ai có thể mạnh bằng người', cô nhìn đi, ngay cả cha ta cũng nói như thế, cô tưởng tượng một chút đi, nhìn xem tên Lục Tam này kém cõi tới mức nào?"

Có người còn kém cõi hơn mình, đó là chuyện tốt, Quách Tiểu Trà nói xong hơi vênh váo đắc ý, ai bảo hần là người có lqđ tiếng một chuyện cũng không thành, ăn chơi trác táng nhất Kinh Thành? So với hần, tên Lục Tam còn bị người khác coi thường, ngay cả hần, người "xếp thứ hai từ dưới lên" cũng coi thường Lục Tiểu lqđ Tam, người mà hần chưa từng gặp mặt.

Mặt Lục Tử Triệt đen sì, trợn mắt nhìn Quách Tiểu Trà như đang nhìn một đồng phân ngựa.

Cố Thường chắc chắn, tỏ vẻ vô cùng may mắn: "Trước kia, nghe người ta nói tên lqđ Lục Tam chẳng giống ai, không nghĩ hần lại chẳng giống ai tới mức này, so sánh người -Quách Tiểu Trà, hần còn kém cõi tới mức nào? Nhiều ngày nay, lần đầu tiên ta cảm thấy Ngọc Diện Hồ đã làm lqđ được một chuyện tốt, nếu không có nàng, ta sẽ phải gả cho tên Lục phế vật rồi."

Quách Tiểu Trà: "..."

Lục Tử Triệt: "..."

"Ôi, bản cô nương xinh đẹp như hoa, há có thể gả cho một tên phế vật còn bị ghét bỏ hơn cả Quách Tiểu Trà hả? Thật là phí lqđ của trời, hoặc không gả, nếu phải gả cũng phải gả người cao lớn anh dũng, cả người toát lên khí thế anh hùng, chỉ nam nhân có tài, có dũng, có mưu, có quyền thế, lại có diện mạo và nhân phẩm tốt đẹp mới xứng đôi với bản cô nương." Cố lqđ Thường

tự kỷ, xoa khuôn mặt đang tỏ ra vô cùng háo sắc của bản thân, từ nhỏ muốn gả cho người mà ở trong miệng mẫu thân, người đó là anh hùng, hành hiệp trượng nghĩa, người gặp người, sợ quý gặp quý buồn, nói ra không sợ bị lqđ người cười, quan trọng là không đem Lục Tử Triệt và Quách Tiểu Trà để vào mắt.

"Khuôn mặt lúc này của người mà còn đòi xinh đẹp... Buồn nôn." Quách Tiểu Trà lqđ không chịu nổi khi nhìn thấy bà lão bày ra tư thế, mình là một mỹ nhân khuynh thành, đứng lên, cúi người nôn mửa.

Biểu hiện của Lục Tử Triệt cũng như bị táo bón, không chịu nổi, đành dời mắt nhìn sang chỗ khác, nói một câu độc địa: "Đại lqđ anh hùng thích nữ tử thông minh sắc sảo, khéo ý hiểu lòng người, còn người thì sao? Không dọa người ta chạy mất dép đấy chứ."

"Người bị dọa chạy cũng chỉ có người thôi, loại người bị bản cô nương hất ngã, người ta là đại anh hùng, không sợ trời không sợ đất, mạnh hơn người không lqđ biết bao nhiêu lần." Cố Thường nhìn Lục Tử Triệt bằng ánh mắt khinh bỉ, nhắc nhở hăn, trước kia hăn đã bị hất ngã bởi được của nàng.

Mặt Lục Tử Triệt lúc xanh lúc trắng, sắc mặt rất khó coi, tức giận đến mức nói không suy nghĩ: "Loại nữ nhân như lqđ người, đừng nói đại anh hùng, chẳng có nam nhân nào nguyện ý cưới người đâu, ai cưới người ai là xui tám đời! Cưới loại không biết điều như người, ngoài việc làm nàng dâu chuốc họa thì chả làm được cái gì, sau này còn ngày tháng yên lành nữa lqđ không?"

"Không có nam nhân nào nguyện ý cưới ta?" Cố Thường mở to hai mắt, chỉ vào bản thân, cười cười, ngắt lời hăn, "Lúc này, với khuôn mặt bà lão thì không có lqđ người nguyện ý cưới, khi khuôn mặt ta trở lại như cũ, nam nhân nhìn thấy sắc đẹp của bản cô nương mà chảy nước miếng nam nhân nhiều đến không xuể, nếu lúc trước, ta không có hôn ước với Lục Tam, tổng số bà

mỗi đến cửa lớn Cổ lqđ Gia bảo có thể ra trận giết địch rồi đấy!"

Cười lạnh, Lục Tử Triệt khinh thường liếc mắt nhìn Cổ Thường đang chém gió lqđ không dứt, tiếp tục đả kích: "Người ta không biết tính cách của người, bị khuôn mặt người mê hoặc thôi, nếu biết tính cách người thuộc loại nào thì chắc chắn chả ai đồng ý cưới người đâu, tin ta đi."

Cổ Thường tức giận nói: "Bản cô nương có không ai nguyện ý cưới thì liên quan gì tới người?! Người quản được sao? !"

"Ta không quản." Lục Tử Triệt lựa chọn ngậm miệng lại, thầm mắng mình ăn no không có chuyện để làm, mù quáng lao lqđ vào cãi nhau với nàng làm gì, nhắc tới

cũng kỳ lạ, mỗi lần nhìn thấy nữ nhân họ Chu... Họ Cổ hẳn sẽ vô cùng tức giận, không nói mát vài câu, cả người hẳn sẽ lqđ cảm thấy không được tự nhiên.

Không gặp được cha mẹ, ở lại cũng chẳng có nghĩa gì, Cổ Thường đứng dậy, nói với Lục Đậu: "Chúng ta đi thôi, bị tên tiểu nhân lừa đến tận đây, chạy một chuyến vô ích, có một số người thật là rảnh rỗi không lqđ biết phải làm gì, để lừa tên khờ đại gọi hẳn là đại ca mà hẳn không chê phiền phức, bố trí cạm bẫy để lừa chúng ta, chuyện ngốc nhất thiên hạ thế này, người bình thường như chúng ta không hiểu được đâu."

Đến sau, Lục Đậu không nói gì, cuối cùng, thấy tiểu thư không cãi nhau với tên họ lqđ Lục nữa, Lục Đậu lập tức đứng dậy đi theo.

Nghe vậy, Quách Tiểu Trà không vui, lẩm bẩm một câu: "Người ta đâu có khờ đại, người ta thông minh thật mà."

Khuôn mặt Cổ Thường trắng không còn một chút máu, lườm Quách Tiểu Trà một lqđ cái, không để ý hẳn, mang Lục Đậu rời đi.

"Cha mẹ người đang trên đường tới kinh thành, nhanh nhất là hai hoặc ba ngày sau sẽ đến đây." Bỗng nhiên, Lục Tử Triệt mở miệng nói.

Cố Thường dừng bước, vẻ mặt nghi ngờ, hỏi: "Người lại ở giờ trò gì?"

"Không giờ trò, ta nói thật, sáng nay, người của ta vừa gửi tin cho ta, nói cha lqđ mẹ người đang ở trên đường rồi !" Lục Tử Triệt không vui.

Người của hắn cũng biết chuyện này? Hắn là thương nhân mà cũng có bản lĩnh đó hay sao? Cố Thường nửa tin nửa ngờ, nhắc chân muốn đi, lại nghĩ, thật sự là nàng lqđ không nuốt trôi được chuyện này, tức giận vì chuyến đi mất công mà không được gì, vì thế, tức giận, quay đầu lại, đi lqđ tới trước mặt Lục Tử Triệt, vươn tay: "Lục Tử Triệt, người xem đây là cái gì."

Theo bản năng, Lục Tử Triệt nhìn theo, khi ý thức được có chuyện không tốt, muốn lqđ lùi về phía sau thì đã chậm, chỉ thấy ngón tay nàng nhẹ nhàng bắn ra, hắn lập tức nín thở cũng không được, trong nháy mắt, cổ vô cùng ngứa.

"Người quên bản cô nương từng nói, được có thể ngấm qua da hay sao?" Cố lqđ Thường nhìn Lục Tử Triệt đang gãi cổ, ánh mắt hận không thể bóp chết nàng, vui sướng khi người gặp họa, nhắc chân lqđ đi "Ai bảo người gạt chúng ta mất một chuyến đi uống công, ta cho người biết đùa giỡn bản cô nương là phải trả giá thật đắt, người chịu đựng cơn ngứa trong hai canh giờ đi!"

Lúc Cố Thường dẫn ngựa ra khỏi tử lâu thì thấy Thiểm Điện đen bóng cao lớn lqđ đang quấy rầy Tiểu Bạch của nàng.

"Tiểu Bạch, chúng ta đi thôi." Cố Thường không thể chịu nổi khi thấy Thiểm Điện lqđ quấy rầy bên cạnh Tiểu Bạch nhà nàng, vỗ vỗ đầu con ngựa đen to lớn, "Có duyên có thể gặp lại, đừng khổ sở nhé."

Thiền Điện lưu luyến không rời, nhìn theo bóng Tiểu Bạch chở Cố Thường và Lục Đậu lqđ rời đi, vừa muốn nhấc chân đi theo thì đã bị chủ tử hùng hùng hổ hổ, lao ra khỏi tửu lâu, lôi nó chạy theo hướng ngược lại.

Hai ngày sau, Cố Thường nhận được thư của Cố Phong Niên, trong thư, cha mẹ lqđ nàng viết, hai ngày sau, bọn họ sẽ đến Kinh Thành, bảo nàng đi trước tới nơi đó chờ bọn họ.

Thì ra, Lục Tử Triệt là người có tài, nếu thực sự cha mẹ nàng đến đây, đương lqđ nhiên là cha mẹ của nàng tới đây thật rồi, nhìn nàng đối khách sạn cả ngày, mù quáng bị thay đổi dung mạo, thế mà cha lqđ mẹ nàng cũng biết nàng ở chỗ nào, chuyện này quả là thần thông quảng đại tới mức nào, không phục không được.

Cố Thường vui sướng mang Lục Đậu đi, hướng tới nơi hai vợ chồng Cố Phong Niên hẹn gặp nàng.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 25: Nam Nhân Đeo Mặt Nạ

Editor: Vivi

Nơi hẹn gặp nhau ở gần bến tàu, muốn đi tới nơi ấy phải đi xuyên qua một khu rừng, Cổ Thường và Lục Đậu- hai con lqđ người mù đường phải đi qua đi lại thật lâu, cuối cùng cũng tìm thấy khu rừng.

Lúc này đã chạng vạng, cũng không phải là thể không nghỉ ngơi ở trong rừng, hai lqđ người quyết định ban đêm sẽ nghỉ ngơi ở trong này một đêm, buổi chiều ngày mai chắc cha mẹ nàng sẽ tới đây thôi.

Để hai con ngựa nghỉ ngơi, cho chúng nó tự do ăn cỏ, Cổ Thường và Lục Đậu nhóm lửa, ngồi cạnh đồng lửa nói chuyện.

"Cuối cùng cha mẹ cũng tới, như vậy là tốt rồi, bọn họ lập tức có thể vạch trần bộ lqđ mặt thật của Ngọc Diện Hồ rồi." Xa nhà nhiều ngày, Cổ Thường đã mong nhớ cha mẹ từ lâu, hơn nữa, ở trước mắt, thấy lqđ chuyện lớn chưa được giải quyết xong, nàng càng thêm nóng trông bọn họ nhanh tới đây.

Lục Đậu cũng vô cùng vui vẻ, chỗ dựa to lớn vững chắc sắp tới đây, ngày ngày, nàng ta sẽ không còn bị tiểu thư không lqđ đáng tin dọa đến dọa đi, quả thực là quá tuyệt vời, rung chân, nói: "Lão gia phu nhân tới đây, chuyện gì cũng có thể giải quyết, không có bọn họ là không làm lqđ được chuyện."

Cái gì gọi là sùng bái mù quáng? Chính là đây.

Cố Thường cũng cho rằng như thế, cha mẹ nàng rất lợi hại, chỉ cần bọn họ ở đây thì ai làm gì cũng vô dụng thôi.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nhiên, một nữ tử mặc quần áo đen xuất hiện, lqđ đeo khăn che mặt, chậm rãi, đi về phía Cố Thường.

Nhìn thấy khuôn mặt vô cùng quen thuộc, Cố Thường lập tức nhảy lên, lao tới, chỉ vào nàng ta, gào lên kinh ngạc: "Ngọc Diện Hồ!"

Lục Đậu cũng nhận ra nữ tử mặc quần áo đen này, sợ tới mức chạy tới, trốn sau lưng Cố Thường.

"Cũng không tính là ngu, còn biết ta là ai." Giọng nói của Ngọc Diện Hồ vô cùng lạnh lùng.

"Người nói đi, vì sao, người lại mạo danh đại tiểu thư Cố Gia bảo? Phá hoại việc hôn nhân của ta thì thôi, người lại còn muốn lqđ hại Cố Gia bảo, cha mẹ ta đều là người quang minh lỗi lạc, họ có lỗi gì với người chứ?" Cố Thường nhìn thấy Ngọc Diện Hồ, không còn thấy có ấn tượng tốt với nàng lqđ ta như lúc đầu nữa, tức giận chất vấn.

Ngọc Diện Hồ hừ lạnh một tiếng, nhìn Cố Thường với ánh mắt bình tĩnh, hỏi: "Người là đại tiểu thư Cố Gia bảo? Tên là Cố... Thường?"

"Đúng, bản cô nương đi không đổi tên ngôi không đổi họ, tên là Cố Thường! Chính là ai thì sẽ là người đó, không giống cái loại tiểu nhân đi ăn trộm còn mượn lqđ danh, cướp tên họ người khác, ngay cả tổ tông của mình cũng quên, vô sỉ bại hoại!" Cố Thường trợn mắt nhìn mặt Ngọc Diện Hồ, càng nhìn càng thấy giống mình, nàng không nhịn được nói, "Người lật lqđ khăn che mặt lên, ta xem xem, dung mạo người giống hệt bản tiểu thư hay không? Thật là kỳ lạ, đang êm đẹp người dịch dung thành bộ dạng của ta làm gì? Chẳng lqđ lẽ người thấy bộ dạng của bản nhân quá xấu xí, xấu hổ không

dám gặp người, vì thế cả ngày trang điểm, để cho bản thân trở thành tiên mỹ nhân hả ?"

Thấy nàng thừa nhận mình là Cố Thường, ánh mắt Ngọc Diện Hồ thay đổi, rũ mắt, một lúc lâu sau mới nhìn về phía Cố Thường, nói lạnh lùng: "Cha mẹ đều không cần ta, cần gì phải nhớ tới tổ tông? Chuyện nào có thể khiến gia tộc hổ thẹn, hại bọn họ không hay ho, ta, Ngọc Diện Hồ không lqđ ngại làm chuyện ấy thêm mấy lần đâu!"

Cố Thường nghi ngờ bản thân đã nhìn lầm rồi, vừa nãy, ánh mắt của Ngọc Diện Hồ nhìn nàng giống như chứa đầy hận ý và lqđ ghen tị, khi nhìn lại thì thấy biểu cảm của đối phương đã khôi phục trở lại, về trạng thái bình tĩnh không gợn sóng, hại nàng không biết bản thân nhìn lầm hay đó là sự thực sự, nàng bỗng chồm hỏi: "Sao lqđ cha mẹ người có thể không cần người? Người có đi tìm bọn họ hỏi không?"

"Tìm cái gì? Nhìn thấy bọn họ, ta đã thấy ghét rồi!" Nói tới việc này, Ngọc Diện Hồ luôn không ổn định được bản thân, lười lqđ không muốn tiếp tục đề tài này, rút kiếm ra, chỉ vào Cố Thường, "Hôm nay, ta tới đây, muốn lấy mạng của người."

"Cái gì? Người muốn giết ta?" Cố Thường chỉ vào mũi mình, hỏi bằng giọng không thể tin.

"Đúng!"

"Trời ạ, tiểu thư, chúng ta mau chạy đi!" Lục Đậu hét chói tai, giữ chặt tay Cố Thường chạy về phía Tiểu Bạch.

Cố Thường rút tay ra, nhìn Ngọc Diện Hồ với ánh mắt căm ghét: "Ta không đắc tội với người, vì sao người phải giết ta? Lúc lqđ đầu, trên đường vào kinh, lúc ở trong rừng, ta còn có ân cứu mạng đối với người, vậy mà lúc

người bị Lục gia bắt giữ, ta còn lo lắng cho sự an toàn của người, tự đi tới Lục phủ, dò đường muốn cứu người ra ngoài, kết quả là người báo lqđ đáp ơn cứu mạng của ta thế này hay sao?"

"Người muốn tới cứu ta?" Ngọc Diện Hồ ngạc nhiên hỏi nàng, theo bản năng, hướng mũi kiếm xuống đất.

"Đúng, không bất đắc dĩ, bản cô nương sẽ không nói dối, tuy chỉ mới gặp người một lần, nhưng chẳng rõ tại sao, ta lại có cảm lqđ tình với người, không đành lòng khi biết người bị bắt, lại còn người bắt người là Lục phủ mà ta chán ghét nhất. Kết quả, không đợi ta đi cứu người, người lại nói với người ta, người là đại tiểu thư Cố Gia lqđ bảo, thật là ta đã nhìn nhầm, giờ này khắc này, đừng nói là tình cảm, căm ghét người cũng không kịp đâu!" Cố Thường càng nói càng tức giận, cảm giác như bản thân bị người quan trọng lừa gạt, trong lúc nhất thời, nàng không ý thức được tình trạng của bản thân mình có bao lqđ nhiều nguy hiểm.

Vẻ mặt Ngọc Diện Hồ lại thay đổi, ánh mắt nhìn Cố Thường có chút phức tạp, lại hướng mũi kiếm xuống đất lần nữa.

Lúc này, một giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của nam tử bất ngờ truyền tới: "Sư muội, muội lại mềm lòng rồi."

Tiếng nói vừa dứt, một nam tử mặc quần áo màu xanh nhạt, đội mặt nạ bằng bạc bất ngờ xuất hiện, đứng bên cạnh Ngọc lqđ Diện Hồ, đôi mắt đen nhìn nàng với ánh mắt không vui.

"Sư huynh, ta..." Ngọc Diện Hồ thu kiếm, vẻ mặt có chút xấu hổ.

"Chuyện muội gặp phải, muội đã quên rồi hay sao?" Giọng nói nam nhân vô cùng lãnh khốc.

"Nhưng nàng ấy không giống họ." Ngọc Diện Hồ cắn môi nói.

"Hừ, lòng dạ đàn bà, ta thật sự nhìn lắm muội rồi !" Nam nhân nhìn Ngọc Diện Hồ bằng ánh mắt lạnh như băng.

Cố Thường nhíu mày nhìn nam nhân đang rằng dạy Ngọc Diện Hồ không ngừng, lqđ nàng nhìn ra Ngọc Diện Hồ rất sợ hãi, cảm thấy không thoải mái, giọng nói không tốt chất vấn nam nhân kia: "Người rất kỳ lạ, nàng có giết hay không, người lo cái gì? Lqđ Ta đã cứu mạng của nàng ấy, nếu nàng ấy giết ta, chẳng phải nàng ấy là loại lòng lang dạ sói lấy oán trả ơn hay sao? Mà người như người, giết dây nàng giết ta mới là loại tội ác tày trời?"

Ngọc Diện Hồ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, giận dữ mắng nàng: "Người câm miệng!"

Nam nhân đeo mặt nạ đi tới, nhìn bộ dạng bà lão bé nhỏ do Cố Thường hoá trang, nói châm chọc: "Đây là Cố Thường của Cố lqđ Gia bảo hay sao? Dám chất vấn bốn tọa, nên khen người to gan hay người đang tự nhạo báng bản thân không biết gì?"

"Người..." Không biết vì sao, khi bị nam nhân này nhìn, Cố Thường cảm giác bản thân như bị rần bò đầy người, cả người lqđ rét run, không dám cãi nhau với hắn, nam nhân này, tuyệt đối không đơn giản.

"Meo meo." Tiếng mèo kêu ở cách đó không xa truyền đến, là mèo hoang, tiếng kêu hơi lớn, mang theo sự hung ác, nhả lqđ tâm, bất ngờ vang lên có chút dọa người.

Nam nhân đeo mặt nạ nhướng mày, nói "thật ầm ĩ", ra tay nhanh như chớp, một dải lụa trắng bay ra cuốn con mèo hoang màu vàng lại, nắm chặt cổ lqđ mèo, "rắc" một tiếng, mèo hoang kêu lên một tiếng hoảng sợ rồi ngừng hẳn, chiếc cổ mềm rũ xuống, đôi mắt mèo hoang vẫn còn nguyên sự hoảng không dừng lại lqđ được.

Rõ ràng là một con mèo mềm mại, cứ thế mà bị nam nhân kia bóp chết, còn bị ném ra xa giống như đồ bỏ đi, "Phanh" một lqđ tiếng, văng vào cái cây ở cách đó không xa, trong nháy mắt, cành cây to như miệng bát bị bẻ gãy.

Tình huống này diễn ra trong đêm tối yên tĩnh, nhìn thế nào thế nào cũng thấy vô lqđ cùng khủng bố, Cố Thường nhìn thấy nam nhân lôi khăn tay màu trắng ra, chậm rãi lau ngón tay, cả người nàng không nhin được mà rét run.

Lục Đậ đã bị dọa từ lâu, ngồi sững người trên mặt đất, không nói được câu gì, lqđ đừng nói chạy trốn, ngay cả sức lực để đứng lên cũng bị dọa bay mất rồi.

Người thấy mùi máu tươi, Ngọc Diện Hồ bỗng cảm thấy buồn nôn, xoay người nôn một trận.

Nhìn thấy thế, vẻ mặt nam nhân đeo mặt nạ thay đổi, bàn tay nhanh chóng túm lấy lqđ cổ tay của Ngọc Diện Hồ để bắt mạch.

Ngọc Diện Hồ sợ tới mức muốn rút tay về, hoảng sợ: "Sư, sư huynh, muội ăn nhầm đồ thôi."

"Muội mang thai rồi !" Nam nhân đeo mặt nạ hất tay Ngọc Diện Hồ ra, nắm chặt cổ lqđ nàng ấy, tức giận chất vấn, "Tại sao mang thai lại không nói với ta?"

"Muội, muội..."

Tuy Cố Thường căm ghét Ngọc Diện Hồ, nhưng lúc này, thấy nàng ấy sắp bị nam nhân đeo mặt nạ bóp chết, giọng nói đã lqđ vang lên trước khi đầu óc có phản ứng: "Này, người bóp cổ nàng ấy làm gì? Nàng có thai thì người phải đi tìm thằng cha súc sinh của đứa nhỏ mà tính sổ chứ, bắt nạt một nữ tử thì anh hùng hảo hán lqđ cái nỗi gì? !"

Nghe thấy bốn từ "thằng cha súc sinh", nam nhân đeo mặt nạ lập tức ngườm nàng, trong ánh mắt nhìn Cố Thường lqd chứa đầy sát ý, buông cổ Ngọc Diện Hồ ra, chậm rãi đi về phía Cố Thường.

Cố Thường thấy không ổn, cho tới bây giờ, độc dược nàng không dùng quá một ngón tay, trong nháy mắt, nàng giơ ngón tay lqd lên trước ngực, khuôn mặt nghiêm túc, nói: "Người đừng tới đây, đến lúc đó hối hận cũng đừng trách ta."

"Sư huynh, đừng!" Ngọc Diện Hồ bất chấp sự khó chịu của bản thân, nhào tới, bấu chặt lqd cánh tay của nam nhân, ngăn hẳn tiến lên.

"Buông ra!"

"Sư huynh, cầu xin huynh, đừng giết nàng, cái mạng nhỏ của nàng, giao cho muội là được." Ngọc Diện Hồ cầu xin, ánh mắt lộ lqd ra sự sợ hãi.

Bỗng nhiên vang lên tiếng động rất nhỏ, nam nhân đeo mặt nạ và Ngọc Diện Hồ đều vểnh tai lên để nghe.

"Lại có người đang âm thầm bảo vệ các nàng, không chỉ có một cao thủ. Thôi, lqd đêm nay, tha cho nàng ta một mạng, về phần muội, quay về tính sổ sau!" Nói xong, nam nhân đeo mặt nạ túm cổ áo của Ngọc Diện Hồ, hướng về phía trước, thả người, lqd trong nháy mắt liền biến mất.

Hai người nguy hiểm kia đi rồi, Cố Thường nhẹ nhàng thở ra, sau khi thả lỏng người mới mới phát hiện, ở sau lưng đã ướt sũng, nghĩ mà sợ hãi: "Trời ạ, có phải chúng ta lqd vừa đi qua quỷ môn quan một vòng hay không?"

Khuôn mặt Lục Đậu trắng bệch như quỷ, nói run run: "Vâng, đúng vậy, tiểu thư, ta sợ chết lắm."

"Tiểu thư của người cũng sợ muốn chết đây này, vừa nãy, ta còn không

biết là độc dược của ta nhanh hơn hay là hăn nhanh tay hơn, nếu hăn nhanh hơn, tiểu thư của lqđ người biến thành quỷ luôn rồi." Cố Thường nhìn con mèo hoang ở cách đó không xa vẫn không hề nhúc nhích, không nhin được sợ run người, sao nam nhân lqđ kia lại có thể máu lạnh, đáng sợ như vậy? Ngay cả một con mèo vô tội cũng không buông tha.

"Tiểu thư chúng ta đi thôi, nơi này chỉ có mèo chết." Lục Đậu vừa nói vừa khóc, đến bây lqđ giờ, nàng ta vẫn chưa dậy nổi đây này.

"Sợ cái gì? Đây hai người kia đi rồi, sẽ không quay lại đâu, nghe hăn nói câu gì lqđ mà có cao thủ bảo vệ chúng ta, là người do nương sắp xếp đi theo bảo vệ ta, thật cảm ơn bọn họ, nếu không hậu quả thật khó lường." Cố Thường âm thầm lqđ cảm ơn người đã bảo vệ nàng, có khi không thể dựa hoàn toàn vào độc dược của bản thân, nhờ đâu nàng kê đơn không thể so kịp với kiếm của đối phương, vậy lqđ thì xong đời rồi.

Tuy biết an toàn, nhưng đêm nay, hai người cũng không thể ngủ ngon, lăn qua lqđ lăn lại đến hừng đông, hai người rửa mặt trên bờ sông rồi đi tiếp.

Hỏi đường tới bến tàu, bắt đầu đi vào trong thành để chờ người, không lâu sau bữa cơm trưa, Cố Thường đã nhìn thấy vợ chồng Cố Phong Niên đang ở trên một lqđ chiếc thuyền lớn vẫy tay với các nàng.

Lúc này, Cố Thường và Lục Đậu đã khôi phục dáng vẻ vốn có của bản thân, vì muốn nghênh đón cha mẹ.

Vợ chồng Cố Phong Niên lên bờ, nhìn thấy nữ nhi, tâm trạng vô cùng tốt, lqđ nói: "Thường nhi, cha mẹ đến rồi."

Cố Thường lập tức bổ nhào vào trong lòng Cố phu nhân, ôm chặt lưng tinh tế, mềm lqđ mại của mẫu thân, vừa khóc vừa kể: "Hai người tới rồi, hai người mà không đến, Cố Gia bảo của chúng ta sẽ gặp nguy hiểm đó."

"Yên tâm, chúng ta tới đây để xử lý chuyện này mà." Cố phu nhân yêu thương xoa đầu con gái yêu, trấn an Cố Thường.

Cố Phong Niên có chút ghen tỵ khi nhìn thấy nữ nhi lao vào lòng thê tử, nói phụng phịu: "Chỉ biết thân thiết với nương của lqđ con, vậy cha ở chỗ nào?"

"Cha, nữ nhi cũng nhớ cha mà." Cố Thường nhếch môi, cười với Cố Phong Niên.

"Hừ, coi như con có lương tâm, đi, chúng ta ăn một bữa cơm trước đã, sau đó nghỉ ngơi một chút." Cố Phong Niên giơ cánh lqđ tay lớn ôm trọn hai mẹ con vào trong ngực, nói.

Trên đường đi ăn, Cố Thường không nhịn được đem chuyện tối hôm qua kể cho vợ chồng Cố Phong Niên, nói với giọng có lqđ chút sợ hãi: "Lúc đầu Ngọc Diện Hồ muốn giết con, nhưng sau đó, không biết vì sao lại mềm lòng, sau đó lại nghĩ có gặp lại, nàng ấy cũng không thể giết con nữa, lqđ nhưng nam nhân đeo mặt nạ rất đáng sợ, nếu như gặp lại, nữ nhi cũng không dám trêu chọc hắn, trốn xa được bao nhiêu thì con trốn luôn."

Nghe nữ nhi nhắc tới Ngọc Diện Hồ, sắc mặt hai vợ chồng Cố Phong Niên đều thay đổi.

"Cha mẹ, hai người bị sao vậy?" Cố Thường có chút nghi ngờ, hỏi, nghĩ rằng lqđ họ lo lắng cho sự an toàn của nàng, bởi vậy nàng vội vàng an ủi, "Cha mẹ đừng lo, về sau nữ nhi sẽ không chạy lung tung lqđ nữa, nếu thật sự gặp phải tên sát thần đó, con sẽ né tránh ngay lập tức, không có việc gì đâu."

Mắt Cố phu nhân đỏ hoe, nắm tay nữ nhi, khịt khịt mũi, nói: "Con gái ngọc, thật ra Ngọc Diện Hồ là..."

"Trước đừng nói nữa, sau khi quay về, lqđ chúng ta sẽ nói cho Thường nhi

biết." Cỗ Phong Niên ngắt lời thê tử, đề nghị ý kiến.

"Được." Cỗ phu nhân gật đầu, nhanh chóng nắm chặt tay Cỗ Thường lqđ nói, "Thường nhi, đến khách điểm, nương sẽ nói mọi chuyện cho con biết."

Cỗ Thường bị phản ứng của cha mẹ làm cho mơ hồ, trực giác của nàng cho biết chuyện này có chút phức tạp, nhưng lqđ không hỏi điều gì, nhu thuận gật đầu: "Nữ nhi đã biết, có việc gì, sau khi về, cha mẹ nói tỉ mỉ là được."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 26: Ân Oán Trước Đây

Tuy rằng chỉ xa cách vợ chồng Cố Phong Niên chưa đến một tháng, nhưng đối với Cố Thường mà nói giống như một năm chưa gặp mặt.

Cố Phong Niên đặt hai gian phòng hảo hạng, kề sát nhau, sau khi ăn xong Cố Thường ở lì trong phòng cha mẹ không chịu đi ra, nếu không phải Cố Phong Niên ngăn cản, nàng muốn ngủ cùng với mẫu thân.

"Thường Nhi, con cũng không còn nhỏ nữa, có một số việc không nên giấu con, lần này ta cùng cha con đi huyện ven sông kiểm chứng một số việc, việc ấy... Ngọc Diện Hồ kỳ thực là Cố Y tỷ tỷ song sinh của con." Sau khi khống chế tốt cảm xúc, Cố phu nhân chậm rãi nói ra sự thật kinh người này với Cố Thường.

"Cái gì? Nàng là tỷ tỷ của con?" Cố Thường sợ ngây người, nhìn qua nhìn lại thấy vẻ mặt của phụ thân mẫu thân đều cực kỳ nghiêm túc, không thể tin hỏi, "Không phải tỷ tỷ con lúc ba tuổi đã chết sao? Làm thế nào lại trở thành Ngọc Diện Hồ?"

Cố Phong Niên nghe vậy thở dài nói: "Ta cùng nương con vẫn tưởng là con bé gặp phải tai họa, nên thông cáo ra ngoài là con bé đã mất, chúng ta vẫn nghĩ như vậy, cho tới khi xảy ra sự kiện Lục gia từ hôn."

Trong lúc nhất thời, Cố Thường rất khó lấy lại tinh thần bị chấn động do tin tức này mang lại, Ngọc Diện Hồ mà triều đình dồn hết sức lực truy nã lại

là tỷ tỷ song sinh của nàng, bộ dạng nàng cùng mình giống nhau như đúc cũng không phải là dịch dung, mà vốn là lớn lên như vậy!

Lục Đậ cũng ngẩn ngơ, che miệng lại một tiếng đều không dám phát ra, chỉ là hai con mắt tròn tròn giống như tiểu thư nhà nàng.

Vợ chồng Cố Phong Niên thay phiên kể chuyện năm đó, lúc hai nữ nhi song sinh của họ ba tuổi, bởi vì bị kẻ thù trên giang hồ của Cố phu nhân trả thù khiến Cố Thường trúng một chưởng, lục phủ ngũ tạng đều bị trọng thương cực kỳ nghiêm trọng, còn bởi trúng hàn độc nên một chưởng đó gần như trí mạng, mắt thấy gần như điều trị không được thì đột nhiên gặp được một cặp vợ chồng kỳ quái.

Cặp vợ chồng kỳ quái này rất có tiếng tăm trên giang hồ, võ công cao không nói tính tình còn cực kỳ cổ quái, đúng lúc ấy trong tay bọn họ có một loại thảo dược trân quý hiếm thấy, có thể trị hàn độc cho bảo bối, sau khi biết được vợ chồng Cố Phong Niên cố hết sức lực đi khẩn cầu bọn họ nhượng lại thảo dược, không tiếc bất kỳ giá nào để có được nó.

Hai bên dây dưa suốt một thời gian, lúc thấy Cố Thường sắp chết, bỗng nhiên đôi vợ chồng quái gỡ đồng ý nhượng lại thảo dược, nhưng bởi bọn họ không có con, cũng không tìm được người có thể kế thừa võ công, họ không cần tiền bạc mà chỉ muốn mang Cố Y đi theo trong 10 năm, hứa hẹn trong mười năm sẽ dạy nàng võ nghệ, đợi sau mười năm sẽ cho nàng trở về thăm nhà.

Chia lìa với con gái lớn 10 năm, 10 năm này không thể gặp mặt, vợ chồng Cố Phong Niên thật không đành lòng, thương lượng mấy lần không có kết quả, quả thực cuối cùng không đành lòng nhìn con gái nhỏ chết thảm đành đau đớn để con gái lớn đi theo làm đồ đệ của cặp vợ chồng quái gỡ này, yêu cầu bọn họ phải đối xử tử tế với con gái lớn, hơn nữa mười năm sau nhất định phải cho nàng trở về.

Vợ chồng Cố Phong Niên đồng ý yêu cầu của đôi vợ chồng quái gở, nguyên nhân chủ yếu nhất là hai vị này tuy nói tính tình không dễ gần, nhưng cam kết nói thì nhất định sẽ làm được, giang hồ nhân sĩ rất xem trọng chữ tín, đối với vợ chồng quái gở này lại càng đặc biệt coi trọng điểm ấy, chính vì vậy vợ chồng Cố Phong Niên mới có thể lưu luyến không rời tiễn bước con gái lớn.

Khi đó Cố Phong Niên còn rất trẻ, căn cơ còn thấp, không thể thời thời khắc khắc nắm bắt được hành tung của vợ chồng quái gở, sau khi lấy được thảo dược quý hiếm cứu sống con gái út thì ngày ngày đều cầu nguyện cho con gái lớn có thể học tốt võ công, tiếp đó 10 năm sớm qua nhanh để trở về gặp bọn họ.

Kết quả trời cũng còn mưa gió thất thường, hai năm sau giang hồ đột nhiên truyền đến tin tức làm tâm can vợ chồng Cố Phong Niên tan nát, vợ chồng quái gở bị sát hại, thi thể đều bị đốt cháy sạch, không tìm ra ai là hung thủ, cái chết của hai người họ trở thành bí ẩn.

Vợ chồng Cố Phong Niên tìm đến, ở nơi vợ chồng quái gở bị thiêu cháy, từ trong đồng tro tàn tìm thấy vòng tay bằng bạc mà bọn họ tặng cho Cố Y, sau đó nghe người ta nói có ba thi thể bị thiêu cháy, trong đó có một thi thể là trẻ con.

Từ đó về sau không phải không tiếp tục đi tìm Cố Y, nhưng nàng cũng mất tích theo, dường như không có tung tích gì nữa, thời gian mỗi lúc lại trôi qua, dần dần vợ chồng Cố Phong Niên không thể không tiếp nhận sự thật con gái lớn và vợ chồng quái gở đều bị kẻ thù sát hại rồi bị thiêu cháy đau đớn thâm.

"Bởi vậy, chúng ta cho rằng tỷ tỷ con đã chết, vì thế không hề nhắc đến con bé, không phải không nhớ, chỉ là mỗi lần nhắc tới tâm ta đều..."

Cố phu nhân lại ghen ngào, để cứu con gái nhỏ bọn họ phải trao đổi con gái lớn, mặc kệ lúc ấy có nỗi khổ gì, bọn họ đem con gái lớn ra để trao đổi là sự thật không thể thay đổi, bởi vì việc này mà vợ chồng bọn họ tự trách nên bà hoàn toàn cắt đứt mọi liên hệ với giang hồ, mà Cố Phong Niên cũng từ quan, hai người làm ăn buôn bán qua ngày.

Cố Thường ngây ngốc nhìn nương nàng, lẩm bẩm: "Thảo nào, tối qua, thời điểm nàng muốn giết con đã nói cha mẹ nàng không cần nàng, thì ra là như vậy."

"Con bé nói chúng ta không cần nó?" Cố phu nhân vừa nghe thấy lời này nhất thời lòng như đao cắt, nhào vào trong ngực trượng phu đau lòng khóc thành tiếng.

Cố Phong Niên mắt đỏ hồng ôm thê tử an ủi, quay ra nói với Cố Thường: "Tỷ tỷ con đã hiểu lầm rồi, năm đó lúc nàng rời đi còn quá nhỏ, thật dễ dàng bị lừa gạt, sát hại vợ chồng quái gở là người Nhật Nguyệt giáo, bọn họ mang tỷ tỷ con đi, lúc ấy Nhật Nguyệt giáo đã phát triển rất quy mô, là tà giáo mà người trên giang hồ nghe tin đã sợ mất mật, trẻ con bị đưa tới đó đều bị tra tấn nếm đủ cực khổ nếu thật sự có tà năng mới có thể sống sót, tỷ tỷ con nàng chịu nhiều đau khổ hơn so với chúng ta tưởng tượng, con bé đã quá khổ rồi, cả nhà chúng ta đều nợ nó."

Hiện tại, môn quy Nhật Nguyệt giáo đã lớn mạnh hơn trước nhiều, rất ít người minh môn chính phái có dũng khí đụng tới cao thủ tà giáo, mỗi người trong tà giáo đều không dễ chọc, khuấy đảo khắp giang hồ nhuộm trong tình phong huyết vũ, mỗi người đều lo lắng tới đau đầu.

Mà danh tiếng Ngọc Diện Hồ nổi như vậy thứ nhất là bởi vì nàng luôn mang khăn che mặt, hiếm có người may mắn nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng tất cả đều nói dung mạo nàng như thiên tiên, thiếu chút nữa phong tặng nàng danh hiệu giang hồ đệ nhất mỹ nữ, một nguyên nhân khác là nàng là nữ

hài tử duy nhất còn sống sót trong quá trình huấn luyện vô cùng tàn khốc nhuộm đầy máu tanh của tà giáo, nếu là nữ hài tử khác đã sớm không chịu nổi sự dày vò mà tự sát hoặc bị đối thủ sát hại trong lúc cạnh tranh.

"Vì cứu con mà khiến tỷ ấy phải trải qua những khổ đau như vậy, tỷ ấy có oán hận cũng là chuyện thường tình, chẳng trách tỷ muốn giết con." Trong lòng Cố Thường thấy buồn buồn, trước đây không biết chuyện này đương nhiên nàng còn có thể oán hận Ngọc Diện Hồ hãm hại Cố Gia Bảo, mà giờ hiểu rõ nguyên nhân nàng không thể nào oán hận được nữa, bởi vì nàng không có tư cách mắng chửi Ngọc Diện Hồ, nếu không vì nàng, Ngọc Diện Hồ vẫn là Cố Y, là đại tiểu thư chân chính của Cố Gia Bảo, hòn ngọc quý cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay, đâu có bị bắt tới tà giáo ngày ngày phải chịu đựng sự tra tấn tàn khốc nếu không cẩn thận sẽ mất mạng?

Vợ chồng Cố Phong Niên phải chịu đựng mọi thứ tồi tệ nhất, đời này sinh được hai nữ nhi, khó khăn lắm mới điều tra được tin tức đại nữ nhi chưa chết, còn biết tung tích của nàng, kết quả trong lòng nàng có oán hận, mong muốn toàn bộ Cố Gia Bảo gặp chuyện không may, càng muốn giết chết muội muội của mình, sự tình như vậy khiến họ rất đau khổ, không bằng trực tiếp giết bọn họ còn dễ chịu hơn.

"Cha, nương, Ngọc... Tỷ tỷ mang thai, vị sư huynh mang mặt nạ của tỷ tỷ sau khi biết được rất tức giận thiếu chút nữa bóp chết tỷ ấy, tỷ tỷ rất sợ hãi, sau khi trở về không biết phải đối mặt với chuyện gì nữa." Cố Thường nhớ tới nam nhân đeo mặt nạ tối qua lập tức nhớ tới con mèo hoang bị hãm bóp chết, không khỏi rùng mình một cái.

"Cái gì, tỷ tỷ con mang thai?" Vợ chồng Cố Phong Niên đồng thời tức giận tới nhảy dựng lên nói.

"Vâng ạ, mang thai đã hơn một tháng rồi." Cố Thường thấy phản ứng của cha mẹ như vậy, cũng nhin không được thở dài, không có bậc cha mẹ nào lại

muốn nghe thấy tin tức nữ nhi của mình chưa thành thân mà đã có thai.

"Tại sao có thể như vậy? Y nhi con bé, con bé đến cùng đã phải trải qua những chuyện gì!" Cố phu nhân cầm hận lau nước mắt, oán độc nói, "Ta muốn tái xuất giang hồ, Nhật Nguyệt giáo kia có bản lĩnh thì thế nào? Làm tổn thương nữ nhi của ta thì không được!"

Sắc mặt Cố Phong Niên tái xanh, tay nắm chặt thành quyền dường như phát ra âm thanh rắc rắc của các đốt xương, tức giận nói: "Kẻ khốn kiếp nào đã ức hiếp Y nhi? Ta mà tìm được sẽ lột da hắn!"

Cố Thường thấy cha mẹ trong lòng đã rối bời, có chút không xác định nói: "Con cảm thấy vị sư huynh mang mặt nạ có chút bất thường, đứa nhỏ có thể là của hắn."

"Đáng giận! Người sư huynh kia là con trai ruột của giáo chủ Nhật Nguyệt giáo, con trai độc nhất!" Cố Phong Niên tức giận nện một quyền xuống mặt bàn.

Cố phu nhân cũng vậy nện một quyền xuống mặt bàn, nói: "Tiểu tử đáng chết, lão nương không để yên cho hắn!"

Cũng nện một quyền như nhau, một quyền của Cố Phong Niên nện xuống bàn chỉ làm bàn lung lay, mà một quyền Cố phu nhân đấm xuống, bàn thủng ngay một lỗ.

Cố Phong Niên nhìn cái lỗ đó, lại quét mắt nhìn chỗ mình đã đấm xuống, mặt bàn vẫn bằng phẳng như cũ, khóe mắt co rút, hơi có chút bối rối quay đầu đi giả bộ như cái gì mình cũng chưa làm.

Đối với chuyện trên giang hồ Cố Thường nhiều lắm chỉ là nghe nói sơ sơ, này nọ có nghe nói qua về Nhật Nguyệt giáo, nhưng tình hình cụ thể thì hoàn toàn không biết, nghe nói nam nhân mang mặt nạ kia là con trai giáo

chủ, trong lòng nghĩ chẳng trách lại ngang ngược như vậy, thì ra cha hẳn lại là giáo chủ, đều do cha hẳn dạy dỗ không ra gì.

Vợ chồng Cố Phong Niên kiềm chế cảm xúc tức giận, nói với Cố Thường: "Nguyên nhân Lục gia từ hôn đã rõ ràng, do tỷ tỷ của con làm, Lục gia cũng bị người tính kế hãm hại. Con cũng đừng oán hận tỷ tỷ con, năm đó đính ước của hai nhà chúng ta là đính hôn với trưởng nữ, nói cách khác tỷ tỷ con đã phá hư hôn sự của nàng và Lục Mặc, đối với Thường Nhi con không có quan hệ."

"Cha, người không cần giải thích, có thể hủy bỏ hôn sự đối với nữ nhi còn vui mừng hơn nhặt được vàng, người không biết Lục tam kia thật vô dụng, người toàn kinh thành đều coi thường hẳn, nữ nhi không lấy hẳn đâu." Cố Thường lúc này nghe thấy kỳ thật đính ước với Lục Mặc là tỷ tỷ có thân phận Ngọc Diện Hồ, không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là cảm thấy có chút buồn cười.

"Con đứa nhỏ này." Cố Phong Niên lắc đầu, không biết nói với tiểu nữ nhi cái gì cho đúng, ông có hai nữ nhi, một đứa chịu quá nhiều đau khổ mà trở thành nữ sát thủ giết người không gớm tay trên giang hồ, đứa còn lại thì ngây thơ do được bảo hộ quá mức nên không hiểu được nhân gian hiểm ác, nếu hai đứa mà san sẻ tính cách cho nhau được thì tốt.

Cảm xúc của Cố phu nhân cũng bình ổn lại một chút, nghiêm mặt nói: "Ngày mai, ta và cha con bắt đầu nghĩ biện pháp xử lý sự tình của tỷ tỷ con, con ngoan ngoãn chơi một mình, không được đi theo chúng ta."

"Nữ nhi hiểu, sẽ không làm cho cha mẹ thêm phiền." Cố Thường gật đầu đáp, nàng không phải người không hiểu chuyện quần lầy cha mẹ.

"Được rồi, con trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta với cha con thảo luận một chút ngày mai cần làm việc gì." Cố phu nhân khoát tay nói.

Cố Thường mang theo Lục Đậu vẫn chưa kịp hồi hồn trở về phòng, để không gian cho cha mẹ thảo luận chuyện quan trọng.

"Chúng ta dễ dàng tra được chuyện quá khứ như vậy, nhất định là có người cố ý để lại manh mối cho chúng ta, người này có thể là tên súc sinh đó sao?" Sau khi Cố Thường đi, Cố Phong Niên nói, "Súc sinh" là chỉ sư huynh của Ngọc Diện Hồ, không rõ có phải là cha của đứa nhỏ trong bụng Ngọc Diện Hồ hay không.

Cố phu nhân thờ dài, đôi mi thanh tú nhăn lại: "Cũng có khả năng là Y nhi."

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau, sau đó đều thờ dài.

Phòng bên này đôi phu thê tâm sự nặng nề, bên kia Cố Thường nói với Lục Đậu hồn còn đang lạc vào cõi thần tiên: "Tĩnh tĩnh, người nói một chút Ngọc... Việc tỷ tỷ ta phá hư hôn sự cùng Lục gia là chủ ý của nàng hay là chủ ý vị sư huynh biến thái của tỷ ý?"

"Nô tỳ không biết." Lục Đậu thật tình nói.

"Thôi, cái gì người cũng không biết, không nói với người nữa." Cố Thường cảm thấy đau đầu với nha hoàn ngốc của mình.

Lục Đậu thấy mình bị xem thường, không vui bĩu môi, con người đảo một vòng lên tiếng nghĩ sẽ làm tâm tình Cố Thường bị ảnh hưởng: "Cái khác nô tỳ không biết, chỉ biết Lục Tử Triệt kia mang vạ, hăn lần này sẽ bị tiểu thư hại thật thảm."

Cố Thường nghe vậy, tâm tình chẳng những không bị ảnh hưởng, ngược lại vì lúc này ở trong phòng cha mẹ nghe được chuyện liên quan tới Ngọc Diện Hồ mà tâm tình suy sụp nặng nề buông lỏng đi rất nhiều, đôi mi thanh tú nhăn lại hừ nhẹ: "Hăn chịu tội là đáng đời, ai vì thắng được tiền đặt cược

mà lừa bản tiểu thư?"

Người nào đó bị nàng nói đáng đời lúc này đang ở trong nhà bày ra khuôn mặt tuần tú đen xì, ở hiệu thuốc của vị lang trung danh tiếng mua đủ các loại thuốc mỡ về bôi lát sau hăn lại gãi rách cả da cổ, bất kể gãi như thế nào, bôi thuốc đều không giảm ngứa cổ được, nghiêng rằng nghiêng lợi rửa thầm: "Họ Cố, người chờ đó cho bốn thiếu gia, gặp lại tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho người!"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 27: Bị Bắt

Mấy ngày sau, vợ chồng Cổ Phong Niên vẫn bận rộn giải quyết các rắc rối do Ngọc Diện Hồ gây nên cho Cổ Gia Bảo, không có thời gian chăm sóc Cổ Thường.

Cổ Thường cũng rất nghe lời không tới làm phiền bọn họ, mà toàn tự mình du ngoạn, bản tính nàng lạc quan, trời sụp xuống đã có cha mẹ chống đỡ, nàng không cần lo lắng tự tạo áp lực, vì thế dựa vào một thân công phu chạy ra ngoài chơi.

Nàng cải trang thành nam nhân để ra ngoài, khuôn mặt bôi đen đi một chút, làm như vậy thứ nhất là để tránh đi những phiền toái không cần thiết vì nàng vốn dĩ rất xinh đẹp, hai là hiện giờ khắp nơi trên đường lớn ngõ nhỏ đều dán bức họa chân dung Ngọc Diện Hồ không mang khăn che mặt truy nã nàng, nàng sợ còn chưa đi ra ngoài được mấy bước đã bị quan binh bắt đi.

Trước đây, lúc ra ngoài, nàng thi thoảng để lộ mặt hoặc mang khăn che mặt, lúc ấy bộ dạng Ngọc Diện Hồ còn chưa bị truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, mà mang khăn che nửa mặt giống đại gia rất phổ biến, lúc đó cũng không có người hoài nghi Cổ Thường, bởi vì khí chất của hai người các nàng khác nhau quá lớn, Ngọc Diện Hồ luôn mặc trang phục màu đen còn luôn mang theo kiếm bên người, xuất hiện ở nơi nào, nơi đó nhiệt độ không khí như hạ xuống mấy độ, khi đó Cổ Thường dùng khăn mỏng che mặt như vậy ra ngoài tìm Quách Tiểu Trà và hai lần sau đó ra ngoài chơi đều không bị người khác

hoài nghi.

Ngày hôm đó, Cố Thường lại ra ngoài tản bộ, ở kinh thành không có nhiều núi, đặc biệt không dễ dàng đào được thảo dược quý hiếm, chỉ có thể đến tiệm bán thuốc mua, loại này còn không dễ dàng mua được, nàng chỉ có thể đến từng nhà một tìm.

Lần này nàng muốn tìm một loại hoa nhỏ màu tím, loại cây to cỡ lòng bàn tay, vì hình dạng đóa hoa rất rộng con bướm, vì thế nàng đặt tên cho hoa là tử hồ điệp, vị thuốc này là một vật không thể thiếu để chế tạo ra thuốc làm cho người cảm thấy mát tiểu, loại thuốc này cần thu thập thêm một ít nội tạng dê bò là hoàn thành, thuốc này làm cho kẻ trúng phải luôn có cảm giác muốn đi tiểu, nhưng lại không thể đi tiểu được, có thể dày vò người khác đến suy sụp muốn chết.

Vốn là muốn thử thuốc này trên người Lục Tam để xem hiệu quả, đáng tiếc nghe cha mẹ nói do Ngọc Diện Hồ lừa gạt nên trong chuyện tử hôn Lục gia cũng là người bị hại, vì thế nếu hạ dược lên người người ta thì không đúng, chỉ có thể cứ chế tạo trước sau rồi tính.

Đi tới tiệm bán thuốc lớn nhất kinh thành, Cố Thường nhìn hết một lượt các loại dược liệu, còn chưa nói, nơi này thứ gì cũng có, nàng vui vẻ chọn lựa có loại nào hữu dụng mua luôn, toàn bộ để Lục Đậu cầm.

Khách hàng tới hiệu thuốc không ít, nhưng người không biết củi gạo đầu muối quý giá giống như Cố Thường, người gần như thấy cái gì thì mua cái đó lại không nhiều, vì thế từ chương quỹ cho tới người làm đều cực kỳ nhiệt tình đối với Cố Thường.

"Xin hỏi, có bán tử hồ điệp không?" Sau khi hỏi xong, Cố Thường còn miêu tả hình dạng của thảo dược đó.

Chưởng quầy đi tới vừa nghe nghi hoặc lắc đầu: "Không có loại này, cũng chưa từng nghe nói tới nó."

"Chưa từng nghe nói?" Cố Thường sững sốt một chút, sau đó chợt hiểu, vật này rất hiếm lạ, rất nhiều người đều không biết, chính là một lần nàng vô tình nghe nương nàng nói kết hợp thứ này cùng dược vật khác sẽ làm người ta muốn đi tiểu, chỉ là cảm thấy muốn “đi”, nhưng lại không “đi” ra được, so với thái giám đều thống khổ như nhau.

Chưởng quầy thấy vị tiểu ca này tuy vóc dáng nhỏ bé, nhưng bộ dạng hoạt bát, vẻ mặt cũng không mang bất kỳ nét kiêu căng ngạo mạn nào, vì thế sờ râu rất hòa ái nói: "Không dối gạt vị tiểu ca này, cửa hàng của chúng ta là lớn nhất toàn kinh thành này, nếu ở đây không có loại dược liệu đó thì tiệm bán thuốc khác cũng không có, không biết 'Tử hồ điệp' tiểu ca nhắc tới là dược liệu gì? Có công dụng gì?"

"Cái này... Chắc là ta nhớ lầm." Cố Thường cũng không biết giải thích ra sao có lẽ nàng nói bậy tên thành tử hồ điệp, gãi đầu ngượng ngùng cười.

Thấy người ta không muốn nói, chưởng quầy cũng không hỏi nữa, sai bảo người làm cân các bao thuốc Lục Đậu cầm để tính tiền, sau đó cười híp mắt tự mình tiễn vị khách hàng hào phóng một lần tiêu hết hai mươi lượng bạc này ra cửa.

"Con ngựa này thật không tồi, nhanh như ngựa của Đông gia." Chưởng quầy nhìn vị khách hàng hào phóng cười bạch mã rời đi, nhìn không được tán thưởng.

Tiệm bán thuốc người đến người đi, buôn bán rất tốt, chưởng quầy thường thường thức ngựa xong lập tức quay lại với công việc bận rộn.

Chỉ chốc lát sau một người dùng khinh công từ trên lầu nhảy xuống, vừa

đúng lúc khách hàng đã mua xong đồ và rời đi, có một lúc rảnh rỗi, mấy người làm đang túm tụm một chỗ nói chuyện về con ngựa trắng kia.

"Đông gia." Nhìn thấy Đông gia xuống lầu, người làm lập tức tản ra giả vờ bận làm việc.

Người này chính là Lục Tử Triệt, lĩnh vực hãn kinh doanh tương đối rộng, ẩm thực, dược liệu, còn cung cấp da, lông thú, các loại đặc sản cho nước ngoài, hơn nữa đều làm rất tốt.

Hôm nay, Lục Tử Triệt mặc y phục cao cổ, không chỉ vậy, bên ngoài áo còn quần khăn quàng cổ, việc này chưa từng xảy ra, hai ngày nay hãn luôn phải mang khăn quàng cổ đến giờ vẫn không mấy dễ chịu. Đám nam nhân thích tám chuyện lại làm bữa trước mắt hãn thực đang muốn tìm chết.

"Các người vừa nói chuyện về bạch mã nào?" Lục Tử Triệt nghe thấy từ bạch mã trong lòng khẽ động, ngón tay vô thức chạm vào thương tích trên cổ.

"Vừa mới có hai vị công tử đến tiệm mua dược liệu, mua hết hai mươi lượng bạc, ra tay rất hào phóng, ngay cả ngựa để cưỡi cũng là ngựa tốt, so với Thiểm Điện của Đông gia không thua kém bao nhiêu." Chưởng quỹ nói xong còn vuốt râu cảm thán, nhà giàu ở kinh thành đếm không xuể, nhưng hảo mã khó cầu, hiện nay cũng không có nhiều người có ngựa quý như vậy.

Nhất định là họ Cố ! Lục Tử Triệt nghe vậy hai mắt chuyển động, bóng dáng như tia chớp nhanh chóng bay ra ngoài, lưu lại đám tiểu nhị không hiểu gì trợn mắt há mồm trông ra cửa.

Sau khi ra khỏi hiệu thuốc, hai người Cố Thường và Lục Đậu cưỡi ngựa rời đi, bởi vì dược liệu nhiều, Lục Đậu cưỡi một con ngựa không thể mang hết được dược liệu, vì thế Cố Thường cũng cầm bớt một phần.

Lục Đậu cưỡi ngựa đi bên cạnh Cố Thường, phàn nàn: "Tiểu thư cũng thật

phá sản, nhà nào mua được liệu tiêu tốn nhiều bạc như vậy? Trừ phi người ta muốn cứu mạng mua nhân sâm hoặc linh chi mới bắt đắc dĩ tiêu tốn như vậy, hai mươi lượng bạc gần bằng bốn năm tiền công của nô tỳ, đủ cho một gia đình nghèo xài cả đời, còn đủ..."

"Đi, người làm sao mà lái nhái nhiều vậy!" Cố Thường liếc trắng mắt nha hoàn một cái ngắt lời nàng, mắt nhìn đồng được liệu mới mua không thềm để ý nói, "Đây là chuyện nghiêm chỉnh thế nào gọi là phá sản? Khi gặp phải người xấu không có mấy thứ này mạng người liệu có giữ được không? Gặp phải hái hoa tặc nếu không có mấy thứ này người chỉ có thể bất lực chịu đựng? Đây đều là đồ tốt vừa làm bùa hộ mệnh vừa có thể trút giận, nếu người cảm thấy chúng ta tiêu tiền hoang phí về sau ăn uống tiết kiệm đi."

Vừa nghe thấy phải ăn uống tiết kiệm, Lục Đậu vội khép miệng, chỉ dám oán thầm tiểu gia phá sản nhà mình.

Hai người Cố Thường đi rất chậm, cưỡi ngựa thong dong dạo chơi, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng gầm đầy phần nộ lại khá quen thuộc ở phía sau: "Họ Cố , người đứng lại đó cho ta!"

Trước đây đều là "Họ Chu ", lúc này đổi thành "Họ Cố ", Cố Thường nghe thấy tiếng thét của Lục Tử Triệt bỗng giật mình, hai chân thúc vào bụng ngựa chạy trốn.

"Có gan thì đừng chạy!" Lục Tử Triệt cưỡi ngựa đuổi tới, tiếng nói vừa dứt, Cố Thường còn chưa kịp chạy, hắn đã đến bên cạnh nàng, phần hận trừng nàng, hắn không quên cái cổ của mình chịu dày vò hai ngày nay.

"Ta chạy cái gì? Người chạy không phải là người sao?" Cố Thường không chạy trốn nữa vẻ mặt khinh bỉ nhìn nam nhân đang hơi hổn hển thở, bại tướng dưới tay nàng hai lần, còn dám la hét với nàng, dũng khí ở đâu ra? Sau này phải sửa lại thói quen hể nghe thấy hắn la hét thì theo bản năng muốn

chạy, lần sau đến phiên nàng la hét hấn mới đúng!

Lục Tử Triệt nhìn thấy vẻ mặt khinh khi của Cố Thường, trong lòng tức giận, ánh mắt híp lại cười lạnh: "Người cho rằng ta không động là vì sợ người!"

"Chớ giả bộ, ngươi là một con hổ giấy, hù dọa ai... A a a." Cố Thường còn chưa nói hết đã bị người ta túm áo bay lên, được liệu vừa mua rớt xuống đất, sợ tới mức kêu to, "Người làm cái gì? Thả ta xuống!"

Lục Tử Triệt túm áo Cố Thường bay lên đồng thời điểm huyết đạo nàng, không để ý đám người quanh mình đang trợn mắt hốc mồm chăm chú nhìn dùng khinh công mang theo Cố Thường giống như xách một con gà nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Lục Đậu trơ mắt nhìn tiểu thư nhà mình bị mang đi, hoảng sợ gào to, vút được liệu xuống cưỡi ngựa đuổi theo, đáng tiếc đuổi không kịp, nàng không biết bọn họ đi theo hướng nào, vội trở về tìm lão gia, phu nhân hỗ trợ.

Suốt dọc đường cổ áo Cố Thường bị túm, siết vào cổ rất khó chịu, cả người lơ lửng trên không thật sự không thoải mái, đáng tiếc bị điểm huyết đạo, ngoại trừ thét chói tai được mấy tiếng còn cái gì cũng không làm được.

Lúc này, nàng không dám nữa khinh địch nữa, bắt đầu sợ hãi Lục Tử Triệt đem nàng đưa đến nơi vắng vẻ phải chăng muốn giết người diệt khẩu, hoặc là tiền dân hậu sát? Bất kể ra sao nàng cũng sợ tới mức da đầu run lên.

Vội cải chính lại những lời nhục mạ lúc trước, Cố Thường bắt đầu dùng lời ngon ngọt nịnh nọt: "Lục đại mi nam, Lục đại ca, người đại nhân có đại lượng không cần cùng tiểu nữ tử như ta chấp nhặt? Ngàn sai vạn sai đều là ta sai, ta không nên ha được đối với người, ta thề về sau không dám làm vậy nữa được không? Người đừng giết ta, cũng không cần cưỡng gian ta, ta vẫn là

hoàng hoa đại khuê nữ ô ô."

Lục Tử Triệt nghe vậy khóe mắt giật giật, hung hăng trừng mắt nhìn nữ nhân đang nói hừ nói vượn không thềm để ý nàng, vận khí tiếp tục bay về phía trước.

"Lục công tử người anh tuấn phóng khoáng, tấm lòng rộng lớn, đại nhân đại nghĩa, nhất định sẽ không cùng tiểu nha đầu chưa đủ lông đủ cánh chấp nhặt đúng không? Người bỏ qua cho ta lần này, về sau nhìn thấy người ta sẽ tránh ngay được không? Sẽ không hạ được người nữa, nếu không thì thế này, người có kẻ thù hay người người ghét không? Nói cho ta biết, bất kể là độc được hay mê được ta đều có thể hạ được hẳn báo thù cho người thế nào? Cho ta cơ hội lập công đi!" Cố Thường nói khô cả họng, nàng thật sự sợ hãi, biểu tình Lục Tử Triệt quá kinh khủng, vận nhất động sát tâm làm thế nào?

"Người ta ghét nhất là người! Nếu người muốn ta nguôi giận liền hạ được chính mình đi!" Lục Tử Triệt thật không nề mặt trả lời một câu.

Cố Thường ỉu xiu, không chấp nhận được đả kích nặng nề này, dùng giọng điệu thương lượng nói: "Vậy cái trước khôn tính, người thứ hai người ghét là ai? Ta giúp người thu thập người thứ hai đáng ghét được chứ?"

Lục Tử Triệt không thềm nói gì nữa, cũng không đếm xỉa tới nàng nữa.

Dù cho Cố Thường nói thế nào cầu xin tha thứ như thế nào hẳn đều không để ý nàng, sắc mặt càng ngày càng khó coi, trong lúc nhất thời nàng không nghĩ ra biện pháp, thương tâm khổ sở bắt đầu khóc lớn, chung quanh đây đều không có người, cũng không có ai có thể cứu nàng, hôm nay sợ là mạng nhỏ của nàng để ở nơi này, vừa khóc vừa kêu: "Cha, nữ nhi rất nhớ người, nương, nữ nhi không nỡ rời xa người."

Lục Tử Triệt không thích âm ỉ trực tiếp điểm á huyết của nàng, xanh mặt

giận dữ mắg: "Đúng là loại con gái ầm ĩ, tính tình còn đáng ghét, không hữ là chị em song sinh của Ngọc Diện Hồ tai họa kia!"

Nghe hắg nhắg tới Ngọc Diện Hồ, Cố Thường yên lặng, có chút buồn, nhớ tới tỷ tỷ vì cứu nàng mà phải chịu nhiều đau khổ như vậy, nàng còn chưa kịp tìm cơ hội làm sáng tỏ hiểu lầm, còn chưa bù đắp cho tỷ tỷ, kết quả sẽ bị họ Lục hại, mệnh nàng sao lại khổ như vậy!

Đi tới ven sông vắng vẻ không người, Lục Tử Triệt cuối cùng cũng dừng lại, không chút thương tiếc ném Cố Thường xuống bãi cỏ, tháo khăn quàng cổ, kéo thấp áo khiến cổ ở bên trong vô cùng thâm lộ ra cắg giận trừng nàng: "Nhìn cổ ta đi, đều là kiệt tác của người, hôm nay không khiến người phải trả giá thật lớn, bốn thiếu gia khó mà bình tĩnh được!"

Nhìn thấy cổ Lục Tử Triệt sưng đỏ phù thũng gắg như máu thịt lộ ra hết, Cố Thường sợ hãi, chắc là lực gắg của hắg quá mạnh? Được của nàng có vẻ không ngứa đến mức này? Bởi vì Cố Thường đối với ít người hạ loại thuốc này, không tác dụng của thuốc mạnh như thế nào, có chút chột dạ không dám nhìn thẳng mặt hắg.

"Suốt hai ngày nay, đến cả ngủ ta cũng không ngủ yên được! Nếu kéo dài thêm ngày nào nữa, cổ ta chắc hỏng!" Lục Tử Triệt càng nói càng tức, đen mặt đi tới, vén hai tay áo lên đi về phía Cố Thường.

Cố Thường thấy thế sợ tới mức mắt trừng lớn, không dám thở mạnh một cái, thấy Lục Tử Triệt ngồi xổm xuống, thân mình, hai tay hướng áo nàng duỗi đến, nước mắt lăn nữa như chuỗi hạt trân châu rơi xuống.

Xong xong , hắg nổi lên sắc tâm, hôm nay danh tiết của nàng nếu không bảo vệ được...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 28: Bị Khi Dễ

Tay Lục Tử Triệt chuẩn bị chạm tới áo Cổ Thường, bỗng tai đột nhiên giật giật, đôi mắt sắc bén đảo qua nhìn sang hướng khác.

Cổ Thường nhìn thấy sự khác thường của Lục Tử Triệt, tình huống này so với lúc gặp phải nam nhân đeo mặt nạ rất giống nhau, đột nhiên nhớ tới nam nhân mang mặt nạ từng nói nàng có cao thủ ngầm bảo hộ, tâm tình lo lắng vốn treo cao nay hạ xuống.

Điều quan trọng như vậy nàng lại quên mất, có cao thủ ngầm bảo hộ, hôm nay nàng sẽ không mất mạng, cũng sẽ không bị cưỡng bức, cũng không tin thân thủ của Lục Tử Triệt cao ngang với trình độ của nam nhân đeo mặt nạ, nam nhân mang mặt nạ còn kiêng kỵ người này chả lẽ Lục Tử Triệt lại không sợ?

Nỗi lo lắng giảm xuống, Cổ Thường không sợ nữa, biểu tình từ sợ hãi cầu xin lập tức biến thành kiêu căng không thèm để ý, thậm chí còn mơ hồ mang theo chút khiêu khích.

"Thật không ngờ có người âm thầm bảo hộ ngươi, chẳng trách cái loại người ngu ngốc mà tính tình thì người gặp người ghét như ngươi dọc đường đến kinh thành lại không bị người khác giết chết!" Lục Tử Triệt ngừng tay khẽ hừ một tiếng, trước đây hẳn cũng không có chú ý họ Cổ này lại có cao thủ âm thầm bảo vệ, nếu không phải lúc này hẳn muốn đối với nàng "Bất lợi", người âm thầm ẩn núp kia sẽ không đột nhiên phát ra sát khí.

Đúng là, cũng không nghĩ lại xem bản cô nương là ai! Cố Thường không thể nói chuyện, nhưng cũng không ảnh hưởng tới ánh mắt biểu lộ sự đặc ý của nàng.

Không thể không nói, nàng chính là điển hình của loại người nhớ ăn không nhớ đòn, có chút thích lên mặt vớ vẩn, chờ khi vui quá hóa buồn lập tức đã luống cuống.

"Ta không làm hại tới tính mệnh của người, lại càng sẽ không hủy sự trong sạch của người, như vậy vị huynh đài bảo vệ người sẽ không lộ diện." Lục Tử Triệt nhìn thấy ánh mắt khiêu khích đặc ý của Cố Thường thì căm tức, kiên quyết dứt khoát vạch cổ áo nàng làm cho cái cổ trắng nõn ở bên trong áo lộ ra.

Cố Thường kinh ngạc nhìn chăm chăm động tác của Lục Tử Triệt, không nghĩ tới khi hẳn biết có người bảo hộ nàng lại còn dám làm như thế, hai con người đảo loạn, ý đồ tìm người âm thầm bảo hộ nàng, hẳn đã cởi áo nàng ra làm sao người còn không xuất hiện?

"Đừng tìm, ta đã nói không tổn hại tính mệnh của người, sẽ không có người cứu người. "Qua mấy lần tiếp xúc với Cố Thường, Lục Tử Triệt có thể đoán được suy nghĩ của người âm thầm không lộ diện không sai một ni.

Không gây tổn thương tính mạng, không làm tổn hại sự trong sạch thì sẽ không xuất hiện? Vậy nếu như tay chân bị chặt thì sao? Cũng không ai xuất hiện cứu nàng hay sao?

Đây là người bảo vệ kiểu gì! Sau khi trở về nhất định phải yêu cầu cha mẹ đổi người! Cố Thường lo lắng đến một chút đặc ý kình đều không có, ánh mắt hồng hồng lườm Lục Tử Triệt.

Nếu Cố Thường là nam nhân, Lục Tử Triệt nhất định dùng cách của người

làm để đáp trả lại người, đáng tiếc nàng là nữ nhân, dùng thủ đoạn quá mức tàn nhẫn thì không thích hợp, nhưng không dạy nàng một bài học thì không cam lòng, đúng lúc khéo mắt quét đến bùn đất ở bờ sông, vì thế đột nhiên nghĩ ra, đi đến bờ sông đào chút bùn.

Hắn đào bùn làm gì nhỉ? Vẻ mặt Cố Thường đề phòng nhìn bùn trong tay Lục Tử Triệt, không phải để nhét vào trong miệng nàng bắt nàng nuốt chứ? Không biến thái như vậy đâu!

Sự thật chứng minh Lục Tử Triệt cũng không phải là người biến thái, hắn không hề nghĩ muốn đem bùn bắn lại có mùi kinh khủng nhét vào miệng Cố Thường, mà muốn đem từng chút một chỗ bùn này, cực kỳ nghiêm túc bôi lên mặt của nàng.

Bắt đầu từ trán, từng chút bùn bắn kinh khủng được bôi lên.

Trên mặt trừ hai con mắt, lỗ mũi và miệng, tất cả các chỗ còn lại đều bị bùn bao trùm sau đó tới phần cổ lộ ra bị trát bùn.

Lúc Lục Tử Triệt nhìn thấy chiếc cổ trắng nõn mịn màng của Cố Thường phút chốc tầm mắt dừng lại, lập tức buồn bực che lấp đi vì chút rung động nổi lên trong lòng, không nhẹ nhàng như lúc bôi mặt nàng, mà động tác giờ có chút hơi thô lỗ bôi đầy bùn lên cổ nàng, ngay cả sau cổ nàng cũng không buông tha.

"Người may mắn vì là nữ nhân, nếu là nam nhân, ta không thể nào không phá hủy cổ người!". Vẻ mặt Lục Tử Triệt âm trầm tiếp tục ra bờ sông đào thêm bùn hôi thối bôi lên toàn bộ đôi tay của Cố Thường.

Từ khoảnh khắc bị Lục Tử Triệt đem bùn thối bôi lên trán nàng, Cố Thường đã rơi vào trạng thái đờ đẫn, mãi cho đến khi hắn ngừng tay tinh thần mới hồi phục lại.

Bùn dính lên da, bị gió thổi qua, không bao lâu thì khô, trên mặt, cổ và tay đều rất khó chịu, hơn nữa bùn còn tản ra mùi hôi, nàng không chịu nổi, hai mắt trừng Lục Tử Triệt, ánh mắt sắc như đao không ngừng lườm, nếu ánh mắt sắc như đao có thể giết người, lúc này Lục Tử Triệt đã thành thịt nát.

"Lúc này còn dám lườm? Sao người không nghĩ lại cổ ta chịu tội so người chỉ là bôi bùn thì nghiêm trọng hơn gấp bội!" Lục Tử Triệt chỉ cái cổ vô cùng thâm cảm của mình tức giận nói, vừa nghĩ đến hai ngày nay mình phải chịu khổ lại bức bội, cảm thấy chỉ bôi bùn thổi lên người nàng thực sự quá hời cho nàng, vì thế lại đào chút bùn mang tới bôi thêm một lớp nữa trên mặt nàng mới cân xứng.

Trời xanh có mắt! Nhanh chóng sai thiên lôi đánh chết tên khốn kiếp này đi! Trong lòng Cố Thường kêu gào, ánh mắt hận đến mức trừng đến sung huyết, nàng từ nhỏ là người thích sạch sẽ, bị bùn thổi bao quanh nàng, làm sao chịu được? Hơn nữa còn khô khô thật không thoải mái.

So sánh sự đau khổ việc không nhúc nhích bị người muốn làm gì thì làm, nàng thà rằng phải gãi cổ bị thương nghiêm trọng còn hơn.

Lục Tử Triệt một lần nữa nhiệt tình trát bùn lên mặt lên cổ Cố Thường, giống như là hóa trang cho tử thi để liệm xác.

Lúc này, Cố Thường không cử động được bộ dáng không phải giống tử thi sao? Bộ mặt Lục Tử Triệt còn cực kỳ nghiêm túc, hình ảnh này nhìn thế nào cũng có chút kinh dị.

Bôi xong, Lục Tử Triệt nhìn hai tay bẩn không chịu được, trên mặt lộ ra biểu tình ghét bỏ, chịu đựng sự ghê tởm vội tới bờ sông rửa tay, chà xát nhiều lần, đến khi trên tay không còn một chút bùn mới thôi.

So sánh độ yêu thích sạch sẽ, Lục Tử Triệt so với Cố Thường chỉ hơn chứ

không kém.

"Đây chỉ là cảnh cáo đơn giản, nếu về sau người còn dám làm càn, thì sẽ không chỉ đơn giản là trát bùn đâu!" Sau khi nói xong, Lục Tử Triệt cũng không giải huyệt cho Cố Thường, tung người thi triển khinh công đi mất, có người âm thầm bảo hộ, không cần lo lắng nàng nằm ở đó sẽ bị kẻ xấu hại, lại nói lúc này bộ dáng nàng vừa đen vừa hôi thối, quý tới thấy cũng chạy mất.

Cố Thường trừng mắt theo phương hướng Lục Tử Triệt rời đi trong lòng tức muốn chết, trên đời này tại sao có thể có nam nhân đáng ghét như vậy? Ưc hiếp nữ nhân thì là hảo hán cái gì! Về sau đừng để nàng gặp được hãn, nhìn thấy thì loại thuốc nào cũng đều hạ lên người hãn, làm cho hãn “đẹp”!

Bắt đầu, trong lòng Cố Thường càng không ngừng mắng Lục Tử Triệt, một lúc lâu sau không thấy có người đi ra giải huyệt cho nàng, đem người âm thầm bảo hộ nàng không chịu lộ diện mắng hàng trăm lần.

Năm hơn một canh giờ, huyệt đạo của Cố Thường tự động giải khai, nàng vội đứng lên chạy ra bờ sông rửa mặt.

"Lục Tử Triệt chết tiệt, bản cô nương với người chưa xong đâu!" Vực nước sông dùng sức rửa mặt rửa cổ, kỳ cọ nhiều lần, không biết có phải do tác động của tâm lý không, rõ ràng rửa tới một chút bùn cũng không có nhưng nàng vẫn cảm thấy trên người mình có mùi thối.

Chà xát mặt và cổ đều đỏ lên phát đau mới thôi, vẻ mặt Cố Thường như đưa đám đang tính rời đi, đáng tiếc không có ngựa, nàng lại không biết đường, muốn đi mà không biết đi như thế nào.

"Ám vệ đâu rồi? Thấy ta bị ức hiếp như vậy đều không xuất hiện cứu ta, các người còn có tinh thần trách nhiệm hay không?" Cố Thường ngẩng đầu đối với bốn bề trống trải hô, nghĩ còn không biết trở về như thế nào, vì thế

thấp giọng thỏa hiệp nói, "Muốn bản tiểu thư không tức giận cũng được, một người đi ra chỉ đường, ta không tìm được đường về."

Vẫn không có người trả lời nàng, lúc nàng vô cùng tức giận không muốn nể mặt lưu tình mặt to, đột nhiên lúc này thấy vợ chồng Cố Phong Niên từ đằng trước vội vàng phi ngựa đến mã.

"Cha, nương, hai người làm thế nào biết mà tới?" Cố Thường mừng rỡ, chạy lên trước lớn tiếng hỏi.

"Nghe Lục Đậu khóc kể con bị người ta bắt đi, chúng ta theo ký hiệu ám vệ để lại đuổi tới đây, trước đó có việc, bằng không đã sớm tới cứu con, con không sao chứ?" Dừng ngựa, Cố Phong Niên lo âu quan sát trên dưới Cố Thường, thấy ngoại trừ mặt bị đỏ thắm hại, còn lại đều không có chuyện gì, vì thế thở phào nhẹ nhõm.

"Thường Nhi mặt con làm sao lại đỏ như vậy?" Cố phu nhân xuống ngựa vuốt ve khuôn mặt sưng đỏ của Nữ Nhi hỏi.

Cha mẹ đến rồi, Cố Thường phải chịu uất ức lớn tủi thân khóc, bắt đầu cáo trạng mọi việc, trước kể chuyện Lục Tử Triệt bôi bùn thối lên mặt nàng, sau mách chuyện các ám vệ đều mặc kệ nàng, vừa nói vừa khóc.

"Mặt của con chính là rửa bùn thối rửa thành đỏ vậy, nếu không phải sợ hủy dung, còn muốn rửa thêm mấy lần nữa!" Cố Thường căm giận sờ khuôn mặt đau nói.

"Nực cười, dám khi dễ con gái ta, để ta gặp được không thể không lột da tiểu tử thối kia!" Cố Phong Niên thấy khuôn mặt kiêu diễm nhỏ nhắn của nữ nhi chà xát sưng lên, tức giận đến chửi ầm lên.

Đôi mắt đẹp của Cố phu nhân lập tức trừng tới, trách mắng: "Ông còn có mặt mũi mắng người? Người an bài làm ăn cái kiểu gì không biết, thấy

Thường Nhi bị tổn hại đều không xuất hiện cứu người?"

Cố Phong Niên bị thê tử mắng đáng về bề vạ lập tức tiêu tan hơn nửa, ngượng ngùng nói: "Lúc đó, vì phu dặn bọn họ chỉ xuất hiện khi an nguy của Thường Nhi bị uy hiếp, bình thường thì trốn xa một chút."

"Cha!" Cố Thường nhìn vẻ mặt làm sai việc của Cố Phong Niên lên án.

"Thì ra do ông, sau khi trở về để việc này cho ta giải quyết được rồi, nếu lại có lần sau nữa..."

"Sẽ không có lần sau, phu nhân yên tâm, sau khi trở về vì phu liền căn dặn ám vệ chỉ cần có người ức hiếp Thường Nhi, kể cả là mèo chó, đều phải lập tức xuất hiện cứu người!" Cố Phong Niên vội vỗ ngực cam đoan, vẻ mặt lấy lòng nhìn phu nhân bởi vì tức giận lại càng thêm lãnh diễm.

"Trở về trước đã!" Cố phu nhân liếc mắt trừng trừng phu, dẫn Cố Thường còn rất uất ức lên ngựa nghênh ngang rời đi.

Cố Phong Niên sờ sờ mũi, không dám nán lại, vội vàng lên ngựa đi theo.

Nhiều ngày nay, vợ chồng Cố Phong Niên đi giao tế gặp đủ các loại đại nhân vật, cuối cùng còn vào cung diện thánh, không biết nói chuyện như thế nào, tóm lại Hoàng Thượng không có giáng tội Cố Gia Bảo, chỉ là ra sức bắt chẹt Cố Gia Bảo “một chút”, muốn nhà họ trong vòng một năm cung cấp miễn phí cho triều đình 2000 chiến mã thượng đẳng, hai năm kế tiếp mỗi năm đều phải cung cấp miễn phí cho triều đình 2000 con ngựa loại tốt.

Tổn thất tương đối lớn, một lúc cung cấp toàn bộ ngựa tốt như vậy Cố Gia Bảo đã mất đi hơn nửa, số ngựa còn lại là loại kém không đáng bao nhiêu tiền.

Nhưng tổn thất có lớn hơn cũng đáng giá, chỉ cần nữ nhi mà bọn họ đã

không thể chăm sóc tốt có thể bình an vô sự, thì điều gì cũng không quan trọng.

Sau khi trở lại nhà trọ, Cố Phong Niên nói với Cố Thường: "Chuyện về Ngọc Diện Hồ gây nên đã giải quyết, tội danh của Lục gia cũng được giảm xuống, Lục đại tướng quân đã được thả ra, để chúc mừng ông ấy được thả ra Lục gia mời một nhà ba người chúng tôi ngày kia tới Lục gia dự tiệc ngắm trăng."

"Tới Lục gia?" Cố Thường khề cau mày, nghĩ nghĩ có chút không quá tình nguyện hỏi, "Không đi có được không?"

"Phải đi chứ, lại nói cha và Lục bá phụ con đã hơn mười năm chưa gặp mặt rồi, cứ tưởng rằng ông ấy làm đại tướng quân sẽ không coi ai ra gì, ai ngờ trải qua tai ương lao ngục lần này con người ông ấy xem ra vẫn rất tốt, Lục gia không có xin lỗi nhà chúng ta, tuy rằng không còn quan hệ thông gia, nhưng cũng coi là bạn thâm giao, cũng chỉ là tới ăn bữa cơm." Cố Phong Niên khuyên nhủ.

Cố Thường nghĩ một chút hỏi: "Lục tam cũng ở nhà?"

"Hỏi hẩn làm cái gì? Hẩn cùng chúng ta đã không có quan hệ rồi." Cố phu nhân vẫn luôn không có thiện cảm đối với Lục gia, trải qua sự kiện từ hôn càng không có ấn tượng tốt, cho dù cuối cùng chứng thực tất cả đều là hiểu lầm cũng không thay đổi được cảm tình của nàng đối Lục gia.

"Chính là muốn xem hẩn rốt cuộc vô dụng đến mức nào, một người phải kém thành cái dạng gì có thể khiến người toàn kinh thành đều ghét bỏ hẩn, ngay cả Quách Tiểu Trà nổi danh ăn chơi trác táng khi nhắc tới hẩn còn cảm giác mình tốt hơn mà bày ra vẻ mặt 'Ta so với hẩn mạnh mẽ hơn'?" Sự phẫn nộ của Cố Thường khi bị Lục Tử Triệt "ức hiếp" đã bị sự tò mò đối với Lục tam áp chế, kéo cầm nói.

Cố Phong Niên suy nghĩ lại nói: "Cái này, hình như nghe Lục bá phụ con nói cả nhà bọn họ đều đang ở nhà."

"Ah? Nữ nhi nhất định đi!" Lần này, Cố Thường vui vẻ đáp ứng, cười híp mắt nói.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 29: Lục Tam

Cố Thường cũng không hỏi cha mẹ đã xoay chuyển tình thế như thế nào giúp Cố Gia Bảo thoát khỏi hiểm cảnh, những việc cần phải lao tâm khổ trí nàng đều không hỏi, chỉ biết kết quả tốt là được, hơn nữa cho dù hỏi cũng không hỏi được đáp án, vì bảo vệ nàng, cha mẹ thống nhất luôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu .

"Tiểu thư, họ Lục kia thật sự bôi một đồng bùn thối lên cổ và lên mặt cô?" Lục Đậu xanh mắt liên tục đảo quanh nhìn mặt và cổ Cố Thường sừng đỏ không thể tưởng tượng nổi, có chút khó tin Lục Tử Triệt sẽ làm việc ấu trĩ này, việc trát bùn lên người chẳng phải chỉ có tiểu hài tử bốn năm tuổi mới làm sao?

"Vô nghĩa! Không quệt một đồng bùn, ta có thể muốn chà xát mặt với cổ tới trầy da sao?" Sau khi trở về phòng, Cố Thường lại rửa mặt mấy lần nữa, nhưng vẫn cảm thấy có mùi thối, vì thế bôi chút phấn để át đi mùi lạ làm nàng buồn bực.

"Tiểu thư, người đừng thoa loạn, căn bản không có mùi bùn thối, ngược lại hương phấn bôi nhiều làm nghẹt mũi." Lục Đậu bịt mũi buồn bực nói.

Động tác bôi phấn của Cố Thường cứng đờ, ném hộp son sang một bên, tức giận: "Ta tất nhiên biết là đã sạch sẽ, chỉ là trong tiềm thức luôn cảm thấy còn có mùi thối, họ Lục chết tiệt này, rất đáng ghét, không hổ là bạn bè tốt với Lục tam, một kẻ bất tài, một kẻ vô sỉ, quá xứng!"

"Xứng... Tiểu thư, từ này dùng không được thích hợp?" Khóe miệng Lục Đậu giật giật.

"Thích hợp! Người không cảm thấy Lục Tử Triệt bảo vệ Lục gia, bảo vệ Lục Tam đã đạt tới mức biến thái sao? Nếu như nói giữa hai người bọn họ không có gì, đánh chết ta cũng không tin!" Cố Thường rất tức giận nói, hiện tại nàng còn cảm thấy quan hệ của hai nam nhân họ Lục đó không bình thường.

Lục gia gặp chuyện không may, Lục Tam làm rùa đen rút đầu, mà Lục Tử Triệt ngược lại đôn đáo chạy khắp nơi quan hệ, người không biết còn tưởng là nhà hắc xảy ra chuyện, có thể làm tới mức này quả thật không đơn giản, hắc đối đãi với Lục Tam như nàng dâu?

"Tình bạn đơn thuần không thể giúp đỡ như vậy sao?" Lục Đậu đưa ra ý kiến khác.

"Người biết cái gì?" Cố Thường liếc trắng mắt nhìn Lục Đậu, sờ sờ mặt bị chà xát vừa hồng vừa nóng cả giận, "Không nói tới nam nhân thối đó nữa, ngủ."

Lục Đậu biết tâm tình tiểu thư nhà mình không tốt, không dám nhổ lông trên móng lão hổ, ngoan ngoãn trái chần hầu hạ Cố Thường lên giường ngủ.

Mới sáng sớm ngày hôm sau, Cố Thường đã bị Cố phu nhân lôi kéo tới các cửa hàng trang sức và cửa hàng quần áo mua đồ, đều chọn đồ vật xa xỉ xinh đẹp.

"Bộ dạng con gái ta đẹp như vậy, sao có thể ăn mặc tùy tiện được? Tối mai nhất định phải ăn mặc xinh đẹp, chỉ cần xuất hiện sẽ làm cho người Lục gia kinh diễm!" Cố phu nhân không có cảm tình đối với người Lục gia, vì thế muốn đem mỹ mạo của nữ nhi làm chấn động bọn họ.

"Cũng không phải đi bàn việc hôn nhân, trang điểm xinh đẹp như vậy làm gì? Ngộ nhớ phế vật vô năng Lục Tam nhìn trúng nữ nhi nháo loạn đòi cưới con phải làm sao?" Cố Thường bắt đầu tự kỷ, hoàn toàn quên đêm trước nàng còn hoài nghi Lục tam và Lục Tử Triệt có gian tình.

Cố phu nhân nghe vậy khuôn mặt điểm lệ nghiêm lại, nghiêm túc nói: "Con yên tâm, lần này có nương ở đây, cha con tuyệt đối không dám tùy tiện lấy chuyện hôn nhân của con làm trò đùa nữa!"

Cố Thường nghe vậy cười hì hì, ôm chặt cánh tay Cố phu nhân tựa đầu lên vai bà làm nũng: "Nữ nhi biết nương lợi hại, có nương ở đây cái gì cũng không cần lo lắng."

"Con nha." Cố phu nhân dí trán Cố Thường cũng cười theo.

Hôm nay, Cố Thường xuất hiện với diện mạo thật, so với dung mạo xinh đẹp nổi danh của Cố phu thời trẻ quả giống như đúc, gương mặt đều xinh đẹp như hoa đào, bây giờ bộ dáng hai mẹ con nàng đứng cạnh nhau cười thân mật tựa như bức tranh mẫu đơn đua nở làm người ta hoa mắt mê mẩn.

Dọc đường tới đây, vô số người nhìn hai mẹ con nàng bằng ánh mắt mê muội hoặc ghen tỵ, nam nhân có lá gan lớn tiến đến gần bắt chuyện, đều bị Cố phu nhân kiên định thu thập.

Trong khi mẹ con Cố Thường cười nói thân mật không biết có người ở trong góc nhìn các nàng đã lâu rồi, móng tay hung hăng bấm vào trong thịt, cảm giác đau đớn sâu sắc làm nàng lấy lại chút lý trí, kịp thời áp chế xúc động muốn hủy diệt tất cả sắp bùng nổ.

Một thân hắc y, mang khăn che mặt đen, cả người đều bao phủ bởi khí tức u ám, bình tĩnh nhìn mẹ con Cố Thường rất lâu sau đó quay người rời đi, giơ tay khẽ vuốt bụng dưới bằng phẳng đến mức khiến người ta hoảng sợ, trong

mắt Ngọc Diện Hồ nhin không được toát ra một chút bi thương, phút chốc lại khôi phục thành bộ dáng lãnh khốc vô tình.

Tâm Cố phu nhân chợt xao động, ngoảnh đầu nhìn sang một hướng khác, kết quả cái gì cũng không thấy, cau mày, cho là mình nghĩ nhiều, không nên để ý, sau đó dẫn Cố Thường chọn mua một tác phẩm của nhà văn nổi tiếng xong rồi trở về.

Vừa bị triều đình “ngoạm” mất một lượng lớn tiền bạc, trong chớp mắt lại khôi phục công phu tiêu tiền như nước, gia đình bình thường thật không thể làm được như thế này.

Cố Gia Bảo chuyên nuôi các giống ngựa tốt hiếm có, tiền kiếm được nhiều không kể hết, tuy nói tổn thất không ít bạc, đau xót ruột xót gan, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới chất lượng cuộc sống của bọn họ.

Cố Phong Niên thấy mẹ con hai người vui vẻ trở về, cười sùng nịnh, không hề trách cứ hai mẹ con xài tiền hoang phí, ngược lại rất vui khi hai người thích trang điểm chăm chút cho mình, mỗi khi người ngoài khen dung mạo vợ con hảnh xinh đẹp đều tự hào đặc chí, đáng tiếc con gái lớn không ở bên cạnh, bằng không thì càng viên mãn .

"Ngày mai tới nhà Lục bá phụ con ngoan ngoãn một chút, không được hạ được lung tung nhớ chưa?" Cố Phong Niên e sợ tính tình Cố Thường nóng nảy, đến lúc đó gây ra chuyện không hay.

"Con biết rồi, chúng ta tới làm khách, nếu không có người đáng ghét cố ý giở trò xấu, nữ nhi sẽ không gây chuyện." Cố Thường tự thấy mình là người lớn, đâu có gây rắc rối giống tiểu hài tử không hiểu chuyện như vậy.

Câu trả lời rõ ràng còn kèm theo điều kiện, Cố Phong Niên có chút bất mãn, mở miệng muốn nói tiếp, kết quả bị thê tử trừng mắt lời nó sắp sửa phát

ra lập tức nuốt trở vào.

Đối với việc tới Lục gia Cố Thường không giống cha nàng dường như rất chờ mong, ngoài chút hứng thú đối với Lục Tam "Thanh danh lan xa" ra, cái khác một chút hứng thú cũng không có.

"Tiểu thư, mua nhiều đồ như thế, ngày mai nô tỳ nhất định trang điểm người để kinh diễm hết mọi người, mê chết toàn thể Lục gia!" Ánh mắt Lục Đậu phát sáng khi nhìn thấy quần áo và các loại trang sức trong tay Cố Thường nói.

"Xong rồi, người không trang điểm còn tốt, vốn xinh đẹp mười phần nay người trang điểm cho ta cũng chỉ còn lại bảy phần." Cố Thường không chút khách khí đả kích người.

Lục Đậu bĩu miệng, ầm ừc nói: "Nô tỳ rất có thiên phú trang điểm, tiểu thư người phải tin tưởng nô tỳ."

"Hừ." Cố Thường không để ý nàng, để đồ vật sang bên cạnh cất kỹ, nói, "Tiểu thư nhà người ta thiên sinh lệ chất, mặc áo vải thô cũng có thể tạo thành phong thái mê người, còn phải nhờ vào trang điểm?"

Lục Đậu nghe thấy vậy một đầu hắc tuyến, chợt cảm thấy tiểu thư nhà mình và Lục Tử Triệt là cùng một loại người, tự kỷ đến nỗi khiến người ta muốn tát một phát.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hôm sau ăn xong cơm trưa, một nhà 3 người Cố Phong Niên mang theo Lục Đậu cưỡi ba con ngựa quý khiến người ta ghen tị đến đỏ mắt tới Lục gia, Lục Đậu và Cố Thường cùng cưỡi một con ngựa.

Người Lục gia biết tin sớm chờ tại cửa chính, nhìn thấy người Cố gia đến đầu tiên mắt đều sáng ngời, một nhóm người kinh diễm về khuôn mặt xinh

đẹp người thường khó sánh bằng của Cố phu nhân và Cố Thường, bộ phận còn lại thì vì ba con ngựa quý uy phong lắm liệt.

"Cố hiền đệ, em dâu, các người đã tới." Lục tướng quân dẫn các con ra tiếp đón, cầm tay Cố Phong Niên cười to.

Cố Phong Niên và Lục tướng quân đã nhiều năm không gặp, lúc này thấy mặt hàn huyên một chút, giới thiệu người nhà với nhau thì vào cửa.

Lục tướng quân dẫn theo ba con trai đứng chờ ngoài cửa, thân hình phụ tử bốn người đều cao lớn, khí chất thật xuất chúng, bộ dạng cũng phi phàm.

Nếu nói có chỗ nào khác biệt, đó chính là Lục Mặc đứng thứ ba bộ dáng kém hơn nhiều, dọc đường đi đầu luôn cúi thấp rất ít nói chuyện tựa như hủ nút, màu da hơi đen, hai bên khóe mắt bầm đen, nghe nói lúc trước đánh nhau với người ta bị đá thương, trên đầu còn đội một chiếc mũ nỉ cổ lỗ, rõ ràng không có lạnh như vậy, vẫn cứ đội chiếc mũ mà mùa đông mới nên đội, nhìn thế nào cũng "Không giống người bình thường" .

Cái này còn không tính, còn để râu, có thể che khuất môi trên, rõ ràng là người ít tuổi nhất trong ba huynh đệ, trái lại nhìn lại già nhất.

Thấy ba người Cố gia cộng thêm một nha hoàn đều nhìn con trai thứ ba bằng ánh mắt khác thường, Lục tướng quân vuốt râu chê cười nói: "Tiểu tử này hẳn không cố gắng, đánh nhau đều thua, kém cỏi không có một chút khí khái nào của người Lục gia, trên đầu hẳn cũng có thương tích, để che đi mới đội một cái mũ quê mùa như vậy, để Cố hiền đệ chê cười."

"Đâu có, đâu có, hiền chất đây là... Đặc biệt, ha hả." Cố Phong Niên lúng túng khen một câu không không ăn nhập, trời thương xót, Lục tam kỳ dị khiến ông cố nghĩ ra ưu điểm để khen ngợi mà khó như lên trời, may mắn mỗi hôn sự này hủy bỏ, bằng không một bộ dáng vô dụng như vậy, người có

tính khí không khiến cho người ta yêu thích thực sẽ làm hại con gái của ông, trước đây không biết là tên khốn kiếp nào nói bộ dáng hăn xuất chúng còn rất có tiền đồ, đúng là mở to mắt nói láo.

Sau khi vào cửa chính, người Cố gia quan sát trạch viện (nhà cửa) Lục gia, cảm thấy bên trong được bố trí rất xa hoa bề thế, hòn giả sơn, hồ, đình hóng mát, vườn hoa, hồ cá... cái gì cần có đều có, không hổ là đại tướng quân nhất phẩm, trạch viện này so với tòa nhà lớn của Cố gia càng lớn càng tốt hơn.

Lục phu nhân dẫn hai người con dâu cùng mấy đứa cháu trai, cháu gái chờ ở trong nội viện nghênh đón người Cố gia, Lục phu nhân đã gần 50 tuổi đáng người đã phát tướng, mặt trắng trẻo hồng hào, cho nên so với người cùng lứa tuổi nếp nhăn cũng ít hơn, nắm chặt tay Cố phu nhân chào hỏi rất thân mật, còn cười híp mắt hướng Cố Thường khen ngợi một hồi.

Hôm nay Cố Thường mặc một bộ y phục màu vàng nhạt, cổ tay áo, cổ áo và làn váy đều thêu bằng kim tuyến vàng, phần eo y phục thắt gọn, tôn lên vòng eo thon gọn tinh tế của nàng, khuôn mặt thoa một lớp phấn mỏng, trâm cài tóc mới mua, trâm vàng... đều cài lên mái tóc đen nhánh mượt mà, ánh nắng chiếu xuống, khóe phải nói nhiều, thật xinh đẹp chói mắt, hiếm thấy đồ trang sức rực rỡ chói mắt như vậy cũng không áp chế người, ngược lại hào quang bắn ra bốn phía càng tôn lên dáng vẻ xinh đẹp động lòng người của Cố Thường.

"Đệ muội thật có phúc, sinh được nữ nhi xinh đẹp nhu thuận như vậy." Lục phu nhân cười nhìn Cố Thường, cô nương xinh đẹp như vậy ai thấy đều nhìn không được mà yêu thích, chỉ là nhìn thấy gương mặt quen thuộc đến không thể hơn, chung quy làm cho bà nhớ tới Ngọc Diện Hồ đã làm hại Lục gia họ suýt nữa đại họa giáng xuống đầu.

Không chỉ có Lục phu nhân, trừ bỏ Lục Mặc, thời điểm mọi người ở đây

nhìn thấy Cố Thường biểu tình hoặc nhiều hoặc ít đều có chút khác thường, thật sự là bộ dạng tử muội hai người quá giống nhau.

Cố Thường cũng cảm giác được , nhưng nàng đều không quan tâm, thoải mái để cho người ta nhìn, trong khi bị người khác nhìn nàng cũng đang nhìn người khác, người Lục gia so với tưởng tượng của nàng rất ôn hòa, tuy nhìn thần sắc Lục tướng quân có chút tiêu tụy nhưng cũng không ảnh hưởng khí chất uy phong phóng khoáng của ông, Lục phu nhân hồng hào phúc hậu rất hay cười, nhìn rất giản dị dễ gần.

Ngoài ra, Lục lão đại Lục lão nhị đều cao lớn uy vũ rất là anh tuấn, luôn đi theo sau phụ thân bọn họ, ít nói, thỉnh thoảng nói vài câu cũng có thể cảm giác được đều là người đường hoàng đĩnh đạc, thê tử hai người đều là mỹ nhân, nhưng nàng đều không nhìn kỹ, nàng chính là nhìn kỹ Lục tam vẫn luôn đầu tựa như muốn làm giảm đi cảm giác về sự tồn tại của hắn.

Lục tướng quân mời người Cố gia tới chính sảnh, sau khi lệnh cho hạ nhân dâng trà và điểm tâm thì cùng Cố Phong Niên bắt đầu nói chuyện, nói mãi không hết chuyện, từ trước đây nói đến hiện tại, từ quan trường nói đến gia đình.

Lục phu nhân thấy Cố Thường vẫn nhìn tiểu nhi tử của mình, nhẹ nhàng cười nói: "Thường Nhi, Lục tam ca con... khá ngại ngùng, nhìn thấy cô nương xinh đẹp hẳn liền xấu hổ không dám ngẩng đầu, hơn nữa trên mặt hẳn còn có thương tích, cảm thấy khó coi càng xấu hổ nhìn cô nương xinh đẹp, con lượng thứ nhé."

Lục Mặc đang cúi đầu uống trà nghe vậy phun một ngụm trà ra ngoài, bị sặc ho khụ khụ.

"Con coi con, bao nhiêu tuổi rồi đến cả uống một ngụm trà cũng uống không xong, làm sao lại vô dụng như vậy!" Lục phu nhân oán trách nhi tử vài

câu.

"Nhi tử, nhi tử xấu hổ." Lục Mặc càng cúi đầu thấp hơn, giọng khàn khàn nói.

Cố Thường vẫn chú ý đến Lục Mặc, nghe thanh âm của hắn khàn khàn thật sự không cố ý, nhướn mày nhìn mặt bên của hắn gần như muốn vùi đầu xuống trước ngực đột nhiên nói: "A, Lục tam... sườn mặt của Lục tam ca sao cùng của Lục Tử Triệt giống như vậy?"

Tiếng nói vừa dứt, trong sảnh lập tức trở nên an tĩnh, ánh mắt mọi người đều nhìn theo tầm mắt của Cố Thường về phía Lục Mặc.

Không biết do đột nhiên bị nhiều người nhìn chăm chăm nên khẩn trương hay như thế nào, Lục Mặc không cầm chắc ly trà làm rơi xuống đùi, chén dọc theo đùi lăn xuống đất, nước trà đổ ướt một chiếc giày của hắn.

Trước mắt bao người, Lục Mặc xấu hổ che mặt, rụt vai lại, mặt cúi thấp hơn ...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 30: Nhắc Lại Hôn Ước

Người Lục gia nghe thấy lời nói của Cố Thường, sắc mặt hoặc nhiều hoặc ít đều có chút không được tự nhiên, ánh mắt nhìn Lục Mặc - "Đầu sỏ gây nên" cũng đều mang theo vài phần không còn lời gì để nói.

Lục tướng quân có chút xấu hổ, hơi có chút rồi rầm nói: "Hắn, hắn từ nhỏ đã có chính kiến của mình, chúng ta không quản nổi hắn."

Nàng nói là cảm thấy sườn mặt Lục tam và Lục Tử Triệt có chút giống nhau, sao Lục tướng quân lại trả lời không quản nổi nhi tử? Như vậy là sao? Cố Thường nhin không được mở miệng nghi hoặc hỏi: "Lục bá phụ, Lục tam... Ca lớn lên giống Lục Tử Triệt với Ca ấy có nghe lời hay không có gì liên quan?"

"Chuyện này..." Khóe mắt Lục tướng quân co rút, đối với việc mình vừa mới "Hỏi một đằng trả lời một nẻo" cảm thấy mất mặt, vì thế trút giận lên người con trai, hướng về Lục Tử Triệt đang làm rùa đen rút đầu quát, "Cố gia muội muội con hỏi con nói đi, con cứ cúi đầu xuống làm cái gì? Là lớn lên giống kẻ giết người hay là giống cường đạo, đầu không dám ngẩng lên thì thôi, ngay cả nói cũng không dám nói?"

Cố Phong Niên thấy thế vội lên tiếng trấn an: "Lục huynh bớt giận, tiểu nữ không hiểu chuyện bị hoa mắt, huynh đừng trách cứ hiền chất."

Lục tướng quân hờn hển nói với Cố Phong Niên: "Cố hiền đệ, đệ không

biết tiểu tử này đáng ghét như thế nào, nếu không phải ta và nương nó ép nó hôm nay nhất định phải ra đón khách, không biết nó lại chạy đi đâu chơi đùa rồi! Khó khăn lắm mới thuyết phục được nó lộ mặt, kết quả là vác bộ mặt thương tích đi ra, lại là bản mặt như mọi người thiếu nợ bạc của nó, ta nhìn thấy thật bức mình!"

Cố Thường nghe thấy liên tục gật đầu, một bộ dáng "Ta cũng cho là như vậy", thấy người Lục gia có mặt ở đây không biết là nên khóc hay nên cười.

Mắt thấy nếu không nói gì cha sẽ bắt đầu tiếp tục quở trách tội ngộ nghịch của hắn, Lục Mặc ho nhẹ một tiếng dùng thanh âm khàn khàn hơn nói: "Tử Triệt huynh phong thái tuấn lãng, tài hoa hơn người, người giống như thần tiên, tuổi còn nhỏ đã có thành tựu, thật là nam tử kỳ tài thế gian ít có. Mà ta trừ bỏ gia thế tốt hơn ngoài ra không có tài cán gì, chỉ vì trùng hợp sườn mặt hai người chúng ta giống nhau cũng đều họ Lục, huynh ấy là mỹ nam tử ôn hòa như ngọc đối với ta có vài phần kính trọng, tiếp đó thành bạn tốt."

Lục gia đại ca đang bưng chén uống trà nghe vậy phun một ngụm trà ra, nhìn đệ đệ giống như nhìn thấy quỷ.

Cố Thường nghe được muốn ới, khó tin nhìn Lục Mặc vẫn cúi đầu như trước, nếu hiện tại không có một tia lý trí, nàng sớm phản bác lời của hắn, Lục Tử Triệt kia miễn cưỡng có thể gọi là với phong thái tuấn lãng, về phần tài hoa hơn người, người giống như thần tiên gì gì đó cùng hắn đều không có chút xíu liên quan!

Lục Mặc khen Lục Tử Triệt như vậy, thấy buồn nôn ghê tởm, đúng là bộ dạng đang khen người trong lòng, trong lòng Cố Thường lại càng hoài nghi hai nam nhân họ Lục này có một gian tình.

Ấn tượng của Cố Phong Niên đối với Lục Tử Triệt không sâu sắc giống Cố Thường, Lục Mặc vẫn một mực cúi đầu mà "mặt mày hốc hác" , đối với

việc bộ dạng hai người này rốt cuộc giống hay không dường như cũng không rõ ràng, thấy biểu tình của mọi người có chút quỷ dị vội hoà giải: "Nói tới vị Lục công tử kia thật đúng là người có tình có nghĩa, chỉ vì cùng hiền chất là bạn tri kỷ mà đem chuyện của Lục gia trở thành chuyện nhà mình bôn ba khắp nơi thu xếp, hẳn không vì Lục gia gặp chuyện không may mà tránh né trái lại hao hết tâm sức giúp đỡ lại Lục gia, tình nghĩa như vậy thật khiến cho người ta kính phục."

Cố Thường trực tiếp đem "Tình nghĩa" nghe thành "Tình ý", hơn nữa nàng vốn đã hoài nghi trong lòng, biểu hiện trên mặt tức khắc trở nên vi diệu, ánh mắt nhìn về phía Lục Mặc rất là ý vị thâm trường.

Vợ chồng Lục tướng quân liếc nhau, vẻ mặt cũng có chút xấu hổ, không nghĩ lại tiếp tục đề tài này vì thế nói với hai người con dâu: "Tiểu bối các con ở đây sợ là không được tự nhiên, đúng lúc Thường Nhi lần đầu đến Lục gia chơi, các con dẫn nàng ra ngoài dạo một chút đi."

Hai nàng dâu nghe vậy vội đứng lên, cười nói với Cố Thường: "Thường muội muội, vườn hoa bên trong hoa cúc đều mở rồi, chúng ta dẫn muội đi thưởng cúc nhé."

Cố Thường đang cảm thấy nhàm chán, thấy cha mẹ không phản đối, vội vàng ưng thuận đứng dậy, hào hứng đi theo hai người con dâu Lục gia chẳng quen thuộc ra cửa.

Lục Mặc vẫn luôn cúi thấp đầu hận không thể biến mình thành không khí hơi hơi nghiêng đầu, khóe mắt liếc nhanh bóng dáng Cố Thường và Lục Đậu rồi đi sau đó nhẹ nhàng thở ra một hơi không thể nhận ra.

Cố phu nhân âm thầm quan sát Lục Mặc thấy thế chau mày nghi ngờ, không biết Lục Mặc vì sao có chút sợ hãi đối với khuê nữ nhà mình.

Cố Thường ra khỏi phòng, hít thở không khí trong lành bên ngoài, lại được ánh nắng ôn hòa chiếu rọi, toàn thân ấm áp, tâm tình trở nên tốt hơn, nói: "Hôm nay thời tiết thật đẹp, làm phiền hai vị chị dâu dẫn tiểu muội đi dạo."

"Nghe muội nói kìa, Cố thúc phụ và cha chồng giao tình nhiều năm, các người hiếm khi tới một lần, chị em dâu chúng ta dẫn muội đi dạo một chút không phải điều nên làm sao?" Thiếu phụ hơn hai mươi tuổi có khuôn mặt xinh đẹp tươi cười ôn hòa nói, nàng là con dâu trưởng, họ Dung, vì là dâu trưởng nên cách đối nhân xử thế rất thành thục ổn trọng.

Người con dâu thứ hai là Bùi thị thì hoạt bát cởi mở hơn, kéo tay Cố Thường vừa cười vừa nói: "Thường muội muội thích chơi trò gì, hai chúng ta đều phụng bồi, võ văn đều được, đại tẩu độ văn cùng muội, ta đấu võ với muội."

Cố Thường nghe vậy kinh hô: "Các tỷ biết văn biết võ, nhưng mà tiểu muội văn không tài võ không giỏi, sẽ hạ độc thì làm thế nào?"

Nhị tẩu đang thân thiết kéo cánh tay nàng nhảy một bước cách xa, từ xa nhìn Cố Thường kiên trì nói: "Không cần hạ độc với ta và đại tẩu, chúng ta đều rất thích muội, muội muội xinh đẹp như vậy quả thật chúng ta đều không nỡ nói xấu một câu."

"Phốc." Đại tẩu thấy thế liếc mắt một cái trách mắng em dâu, đi tới kéo tay Cố Thường nói: "Trông muội kinh ngạc kìa, Thường muội muội sẽ không không có chừng mực hạ độc lung tung với chúng ta, nàng so với cái Ngọc Diện Hồ tốt hơn nhiều... Ah, hôm nay vui vẻ, chúng ta không đề cập tới người và việc làm ảnh hưởng tâm tình."

Cố Thường nhìn đại tẩu ảo não, tâm tình có chút vui, nói: "Tỷ tỷ thật đáng thương, nàng bị người nhật nguyệt giáo bức bách làm chuyện xấu, người sư

huynh kia của nàng rất xấu, muội gặp qua hần một lần, lúc ấy chính là hần ép tử tử giết người Lục gia các tử, tử tử không bằng lòng, nói Lục gia đã bị nàng làm hại cả nhà không có ngày yên bình, lại giết người nữa nói thế nào cũng không được, kết quả các tử đoán sẽ thế nào? Sư huynh mang mặt nạ kia của nàng giận dữ, xiết cổ tử tử không buông tay, nếu không phải ta dùng độc uy hiếp hần, tử tử sẽ bị hần bóp chết !"

Cố Thường nói dối trôi chảy, đây là kết quả nàng ngấm luyện tập vô số lần, tử tử đã làm rất nhiều chuyện sai trái, nhưng nàng tư tâm cho rằng tử tử bị bức bách bất đắc dĩ, dựa vào chuyện lúc trước tử tử mềm lòng không giết mình, Cố Thường cũng cảm thấy tử tử là người tốt, để thay đổi hình tượng Ngọc Diện Hồ, nàng dốc hết sức nói xấu nam nhân mang mặt nạ kia, ngàn sai vạn sai đều là cái sai của người khác, tử tử nhà nàng là người đáng thương tùy thời đều có thể bị mất mạng.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hai chị em dâu nghe vậy dồn dập hỏi.

Cố Thường chớp mắt, lôi kéo hai chị em dâu tới một lương đình cách đó không xa sau khi ngồi xuống bắt đầu bịa chuyện Ngọc Diện Hồ đã cứu mình và Lục Đậu, các nàng nghe chuyện nam nhân mang mặt nạ ra lệnh cho Ngọc Diện Hồ đi phá hoại Lục gia, sau đó nam nhân đeo mặt nạ lệnh cho Ngọc Diện Hồ giết mình, Ngọc Diện Hồ mềm lòng không đồng ý kết quả suýt nữa bị hần bóp chết kể lại sự tình một cách kịch liệt, tóm lại nói về Ngọc Diện Hồ bị ép buộc phải làm việc bất đắc dĩ vô cùng đáng thương, mà nam nhân đeo mặt nạ và Nhật Nguyệt giáo thì lòng dạ hiểm độc thối nát nên bị đày xuống 18 tầng Địa Ngục.

Nét mặt hai chị em dâu Lục gia nghe vậy khi thì kinh sợ khi thì phẫn nộ, Lục Đậu đứng một bên đầu cúi thấp, nàng sợ ngẩng đầu lên sẽ bị người ta phát hiện biểu hiện không có lời gì để nói trên mặt nàng.

Ngay lúc Cố Thường đang ba hoa chích chòe, Ngọc Diện Hồ lập tức sẽ bị

nàng nói thành người đáng thương nhất thiên hạ, đến đoạn mấu chốt sẽ lòng dạ nhân từ không muốn giết người mà bởi vì bị Nhật Nguyệt giáo uy hiếp, đột nhiên bên ngoài đình truyền đến một tiếng ho nhẹ.

Đang nói đến đoạn cao trào thì bị cắt đứt, Cố Thường nhíu mày nhìn xem, chỉ thấy một cái đầu cúi thấp, bả vai vì ho mà không ngừng run rẩy, nam nhân hình dáng vô cùng đáng khinh đang dựa vào một thân cây bên ngoài đình, không phải Lục Mặc thì là ai?

"Tam đệ, sao đệ lại ra đây?" Lục đại tẩu nhìn thấy tiểu thúc cảm thấy kinh ngạc.

"Cha mẹ thấy đệ chướng mắt ghét bỏ, đuổi đệ ra ngoài." Vẫn cúi đầu như cũ, nói xong muốn quay người rời đi.

"A! Sao cổ huynh cũng che kín như vậy?" Lúc Lục Mặc xoay người, Cố Thường thấy tầng vải lụa màu trắng bao bọc trong cổ áo hắn, nghi ngờ hỏi.

Lục Mặc nghe vậy thân hình cứng đờ, ho khan một tiếng nói: "Bởi vì tại hạ vẫn ho khan, đại phu nói không thể để cổ bị gió thổi, vì thế mới quấn kín cổ một chút."

Hai chị em dâu cảm thấy khó hiểu, hỏi Cố Thường: "Vì sao việc này lại nói là 'Cũng'? Còn có ai cũng như vậy sao?"

Cố Thường trả lời: "Lục Tử Triệt cũng dùng khăn quàng cổ bao kín cổ, cổ hắn bị thương."

"Rắc rắc" một thanh âm vang lên, thanh âm do Lục Mặc nắm chặt tay, ba nữ nhân không hiểu nhìn lại.

"Khụ, đệ nắm tay không thoải mái, đi tập quyền, hai tẩu tiếp 'Khách' tiếp đi." Lục Mặc gằn giọng nói hai chữ "Khách nhân", sau khi nói xong lập tức

rời đi, tốc độ nhanh giống như chậm một chút sẽ bắt người luyện quả đấm vậy.

"Huynh ấy biết đánh quyền?" Thái độ của Cố Thường đầy hoài nghi, không phải người khấp kinh thành đều nói Lục Tam là đồ vô dụng sao?

Hai vị tẩu tẩu cũng biết mấy ngày trước đây cố tiểu thúc bị thương là bị kẻ xấu làm hại, cũng không rõ rốt cuộc là người nào gây nên, chưa ai từng hoài nghi tới Cố Thường, nghe vậy sôi nổi trả lời: "Hắn thì tùy tiện tập hai lần, không có võ."

"Đúng đấy, lúc tâm tình không tốt tiểu thúc nhà ta sẽ đi tập quyền, bản thân không có công phu, nếu muốn đánh nhau với người khác hẳn tuyệt đối là người bị đánh."

Ngay cả hai chị dâu hẳn đều cảm thấy hắn là đồ vô dụng, đúng là Lục Tam không cố gắng, Cố Thường càng thêm khinh thường hắn.

Cố Thường cùng với hai vị tẩu tẩu đi dạo qua một lượt Lục phủ, ở cùng một lát cảm thấy các nàng tuy là con dâu gia đình giàu có, nhưng không giống như nàng nghĩ là khó ở chung, ngược lại rất thân thiết, cũng không có quá mức câu nệ mất tự nhiên, đoán là do Lục gia xuất thân võ tướng, vì thế từ trên xuống dưới cũng có chút không câu nệ tiểu tiết.

Kết giao với gia đình như vậy sẽ không làm người phản cảm, Cố Thường cao hứng liền tặng hai chị em dâu một ít "Đồ tốt", dược liệu làm cho người răng đau, đau bụng, chân đau, ngứa chỗ này ngứa chỗ nọ ngứa toàn thân, thậm chí là ngủ ba bốn ngày... đều chia chút cho các nàng, còn hứa hẹn đợi sau khi tìm được tử hồ điệp chế được tân dược cũng tặng các nàng.

Hai tẩu tẩu rất vui mừng, các nàng thường xuyên phải tham gia tụ hội, sẽ có lúc gặp phải người đáng ghét, nếu không thoải mái các nàng không cần

phải tranh cãi hoặc nén giận, lặng yên không một tiếng vô thanh vô thức hạ độc ai cũng không hoài nghi các nàng làm, ngấm lại thấy vui vẻ, vì thế khoảng cách cùng Cố Thường lập tức càng kéo gần lại, hận không thể nhận nàng làm muội muội kết nghĩa, như vậy thuốc gì cũng có, độc dược đều có!

"Quen nhau đó là có duyên, hai vị tẩu tẩu đều là người tốt, tiểu muội rất thích các tỷ, chúng ta bộc bạch chút tâm sự, mọi người đều là nữ nhân đương nhiên nên suy nghĩ vì nữ nhân, về sau nếu như trượng phu các tỷ đối với các tỷ không tốt, nói một tiếng, tiểu muội tuyệt đối có thể ngăn chặn vấn đề tiếp tục nảy sinh, để cho các tỷ không cần tiếp tục lo lắng ưu phiền!" Dù sao vẫn là cô nương chưa lấy chồng, Cố Thường không nói quá mức rõ ràng, nhưng tin tưởng các nàng nghe hiểu được.

Lúc này, ánh mắt hai chị em dâu nhìn về phía Cố Thường đều khác biệt, cảm thấy trên đời không có cô nương đáng yêu tốt tính hơn so với nàng.

Lúc trở về dùng cơm tối, đám người Lục tướng quân rõ ràng cảm giác được quan hệ của hai người con dâu và Cố Thường thân thiết hơn nhiều, thân thiết đến mức tựa như là tỷ muội ruột thịt.

Lục Mặc lặng lẽ quan sát biến hóa này, chân mày nhíu lại, rầu rĩ các chị dâu tốt nhà mình tri thư đạt lễ cũng bị nha đầu điên đầu óc không bình thường kia làm hư rồi, thầm nghĩ lát nữa nhất định phải dặn hai vị huynh trưởng đề phòng việc này, nếu không cả nhà sẽ không có ngày yên bình.

Tiệc tối mọi người ăn ở trong phòng ăn rộng rãi, nam nhân ngồi một bàn, nữ nhân ngồi một bàn, ở giữa ngăn cách bằng bình phong.

Lúc rượu say tai nóng, Lục tướng quân vỗ vai Cố Phong Niên, lớn tiếng nói: "Hiền đệ, không nghĩ tới nhiều năm không gặp chúng ta vẫn nói chuyện hợp ý như vậy, chuyện từ hôn trước đây là một sự hiểu lầm, khuê nữ nhà đệ chúng ta đều thích, dứt khoát gả Thường Nhi cho Mặc nhi nhà ta đi, người

thấy thế nào?"

Bởi chỉ cách tấm bình phong ở giữa, bên kia nói gì bên này đều nghe rõ ràng.

Khi Cố Thường nghe thấy đem nàng gả cho Lục Mặc kinh sợ một miếng thịt gà kẹt tại cổ họng không nuốt xuống được, bắt đầu ho khan không dứt, muốn mở miệng cự tuyệt đều không mở được.

Bên kia Lục Mặc phản ứng cũng thật kịch liệt, nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên trước mặt người Cố gia, để những vết thương "tuyệt vời" trên mặt phô bày trước mặt mọi người, lớn tiếng nói: "Cha, chuyện này không thể..."

Cố Phong Niên uống có chút say nhưng còn chưa mất lý trí thấy rõ mặt Lục Mặc, sợ tới mức trong lòng lạnh cóng, vội nói: "Có thể được Lục huynh ưu ái là phúc khí của tiểu nữ, chỉ là nàng trời sinh tính tình bướng bỉnh, bị chúng ta chiều hư, nếu như gả vào nhà quan với tính tình của nàng sẽ khiến cho nhà chồng gặp họa, ta cùng nương nàng nghĩ tìm cho nàng một hôn sự với gia đình bình thường, nhà chồng gần với Cố Gia Bảo, như vậy nàng ở nhà chồng làm việc gì sai bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể quản nàng." Ngược lại, nếu nàng ở nhà chồng bị ức hiếp, bọn họ có thể lập tức ra mặt vì nữ nhi.

Lý do này là kết quả Cố Phong Niên và phu nhân thương lượng ra, hẳn cũng ghét Lục Mặc, nếu như Lục gia không đề cập tới thì tốt, nếu đề cập tới thì cứ cự tuyệt như vậy, cũng không làm tổn thương người ta.

Lục tướng quân nghe vậy hiểu được Cố gia không coi trọng Lục Mặc, lại kiên trì nói thật không tốt, chỉ là oán hận trừng mắt nhìn nhi tử "Không tiền đồ", dù sao vẫn muốn làm gì thì làm như vậy, làm Lục Tử Triệt thì tốt như vậy, còn thân phận Tam gia Lục gia ngược lại thật không thèm để ý, cứ như vậy, khi nào mình mới có thể được uống trà của con dâu thứ ba!

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 31: Bàn Tay Ai

Đã qua năm ngày từ ngày dự tiệc ở Lục gia, các công việc của ba người nhà Cố Thường đều được giải quyết khá ổn thỏa, quyết định sáng sớm ngày hôm sau lên đường về nhà.

Người Cố gia muốn đi, Lục tướng quân vốn nói muốn đưa tiễn bọn họ, kết quả vì chuyện Ngọc Diện Hồ gây ra làm ông mất bình quyền, có rất nhiều chuyện cần hăn lo liệu, hơn nữa hai con trai đều làm quan trong triều, cũng không thu xếp được thời gian đi tiễn người, còn đứa con thứ ba có thời gian đi tiễn người... Ông không quản được cũng không muốn quản.

Nếu nói bị Ngọc Diện Hồ hại thành như vậy mà một chút thành kiến đối với người Cố gia không có là gạt người, chỉ là lý trí của ông đủ lớn, biết Ngọc Diện Hồ đối với Cố gia cho dù không phải oán hận ngập trời cũng là căm thù đến tận xương tuỷ, hơn nữa trong sự kiện lần này Cố gia tổn thất rất lớn, ông cũng suy nghĩ thấu đáo không vì Ngọc Diện Hồ mà kết thù với Cố gia.

Uống xong một chén rượu lại thành thật với nhau một hồi, cảm thấy cùng với Cố gia kết giao so với kết oán thì tốt hơn nhiều, vì thế Lục tướng quân nghiêm túc căn dặn người lớn trẻ nhỏ trong nhà tách bạch chuyện Ngọc Diện Hồ và Cố gia, không được có địch ý đối với người Cố gia.

Bởi vì, người Lục gia đã gặp ba người Cố gia, cảm thấy bọn họ khác biệt so với Ngọc Diện Hồ, hơn nữa Cố Thường tuy là chị em song sinh với Ngọc

Diện Hồ, tướng mạo giống nhau, nhưng tính tình và tâm địa hoàn toàn khác nhau, hai chị em dâu đã cầm "Đồ tốt" của Cố Thường càng sẽ không giận lây sang Cố gia, nghe tâm tình của người bên gối, một chút khó chịu trong lòng hai huynh đệ Lục gia cũng tiêu tán không còn một mảnh.

Người Lục gia chỉ có Lão Tam Lục gia Lục Mặc nghĩ như thế nào làm như thế nào thôi, hẳn không vì chuyện Ngọc Diện Hồ mà giận chó đánh mèo với người Cố gia, đơn giản là vì Cố Thường mà đối với toàn bộ Cố gia không mấy thiện cảm, huống hồ hẳn cảm giác được vợ chồng Cố gia rất khinh thường hẳn, phảng phất còn rất chán ghét hẳn, có lẽ là bởi vì chuyện từ hôn nên có thành kiến khá lớn đối với hẳn.

Nếu không ưa thích nhau, hẳn cũng không cần phải đụng chạm tới bọn họ.

Sáng sớm, lúc người Cố gia từ khách điểm đi ra chuẩn bị khởi hành, ở cửa đột nhiên trông thấy một người trên vai khoác bao đồ mang theo gia đình đáng thương nhìn bọn họ, người này không phải ai khác, chính là Quách Tiểu Trà.

Cố Thường nhìn thấy bộ dáng Quách Tiểu Trà phong trần mệt mỏi, kinh ngạc hỏi: "Người làm sao vậy? Bỏ nhà ra đi?"

Quách Tiểu Trà vác cái bọc nhỏ, tùy tùng vác một bọc hành trang lớn hơn một chút, hai người một ngựa, vừa thấy chính là muốn hành trang đi xa.

"Thật là bị người đoán đúng rồi, bốn thiếu gia muốn rời nhà ra đi!" Sau khi Quách Tiểu Trà nói xong trước vấn an vợ chồng Cố Phong Niên lấy lòng, sau đó nói với Cố Thường, "Ta nghe nói các người hôm nay muốn đi, tối qua đã nói với cha ta muốn theo các người đi Cố Gia Bảo chọn ngựa, sau đó, sau đó ta bị mắng, cha ta nói dám theo các người rời đi thì đừng quay về nữa. Người yên tâm, cha ta đang tức giận nói chuyện nặng lời một chút, qua cơn giận ta trở về ông ấy sẽ quên những lời đã nói."

Thì ra hẳn còn nhớ chuyện chọn ngựa, nàng đều quên hết, Cố Thường không phải người nói chuyện không giữ lời, vội nói: "Nếu đã hứa tặng người một con ngựa nhất định sẽ tặng, dù sao cũng phải gấp rút lên đường, không bằng người đi cùng chúng ta."

Quách Tiểu Trà nghe vậy mừng rỡ, một lòng chán chường vì bị đuổi ra khỏi nhà, cười ha hả nói: "Thật tốt quá, sớm muốn đi Cổ Gia Bảo mở mang một phen, tiếc rằng vẫn không có cơ hội."

Vợ chồng Cố Phong Niên vừa nghe nam nhân này muốn cùng bọn họ tới Cổ Gia Bảo, ánh mắt lập tức trở lên sắc bén, cực kỳ soi mói nhìn Quách Tiểu Trà từ đầu đến chân, cuối cùng hai người nhất trí đánh giá đây chính là một cái gỏi thêu hoa (người chỉ có hình dáng bên ngoài nhưng vô dụng), ngoài trừ bộ dáng mặt trắng xem như cho qua, những cái khác đều không có bản lĩnh, bọn họ thấy chướng mắt!

"Một nhà chúng ta ba người trở về, không thể mang theo một nam tử xa lạ đi cùng, còn đâu thanh danh của khuê nữ nhà ta nữa!" Cố Phong Niên trực tiếp từ chối.

Tâm tình mừng như điên bị dội một thùng nước lạnh thấy lạnh thấu tim, Quách Tiểu Trà bị ánh mắt sắc soi của Cố Phong Niên trừng biết ngay là ông hiểu lầm, vội giải thích: "Cố bảo chủ hiểu lầm rồi, tại hạ tới Cổ Gia Bảo là vì ngựa quý, đối với khuê nữ của ngài thật không có bất cứ ý tưởng gì, ta Quách Tiểu Trà thề với trời tuyệt đối không có một chút hứng thú đối với khuê nữ của ngài! Ngài hoàn toàn có thể yên tâm, chờ tại hạ chọn được ngựa ưng ý lập tức rời đi."

Mặt Cố Phong Niên lập tức hắc lại, ánh mắt nhìn Quách Tiểu Trà nháy mắt lạnh đi rất nhiều, đây là ghét bỏ khuê nữ của hẳn không bằng ngựa mà!

Cố phu nhân đứng một bên cũng nhú mày, rất bực mình nói: "Quách Tiểu

Trà? Lệnh tôn chính là Quách thị lang đúng không? Thời điểm Vợ chồng chúng ta chưa tới kinh thành, Thường Nhi nhà ta chính là bị lệnh tôn bắt giam trong ngục, nể tình Thường Nhi bình an vô sự trốn thoát, sau đó Quách thị lang không ý mạnh hiếp yếu, chúng ta coi như hết thấy đều chỉ là một sự hiểu lầm, tuy rằng hai nhà chúng ta không có trở mặt thành thù, nhưng cũng không rộng lượng đến mức bị người ta ức hiếp còn tặng ngựa quý cho con trai người ta!"

Cố Thường thấy tình huống không tốt, một tay vội kéo tay cha mẹ trấn an nói: "Cha mẹ đừng tức giận, Quách thị lang là Quách thị lang, Quách Tiểu Trà là Quách Tiểu Trà, không giống nhau, lúc ấy bởi vì chuyện nữ nhi vượt ngục Quách Tiểu Trà còn bị Quách thị lang đánh một trận thê thảm, chúng ta có thể nói là người cùng hội cùng thuyền, ban đầu là nữ nhi nhờ vả hăn trước, hăn làm được, nữ nhi đã đồng ý tặng hăn một con ngựa, không thì Cố Gia Bảo sẽ bị người ta chê cười."

"Đúng đúng, là như vậy, nay thương tích trên người ta còn chưa lành, đều là cha ta đánh, có vết dùi roi da quất, có vết dùi chân đá, còn có dùi tay tát, ngay cả bạc cũng không cho ta tiêu, đây đều vì giúp lệnh ái mới..." Quách Tiểu Trà thấy sắc mặt Cố Phong Niên chợt thay đổi, vội miệng, "Chịu nhiều đau khổ hơn nữa đó cũng là ta tự chuốc lấy, không trách lệnh ái, chịu đòn mấy lần mà đổi lại được ngựa quý thật sự đáng giá, nếu vẫn tặng ngựa, mỗi ngày bị cha ta đánh đến chết ta cũng cam tâm tình nguyện!"

Cố Phong Niên rốt cuộc đã hiểu, cấu tạo đầu óc Quách Tiểu Trà và người khác không giống nhau, ông cũng tin tưởng người như thế sẽ không dám coi vợ chồng bọn họ không ra gì mà có tâm tư lệch lạc với nữ nhi của ông, vì thế mặt trầm xuống nói: "Nếu Thường Nhi đã hứa tặng người một con ngựa, chúng ta sẽ không ngăn cản, người có thể tới Cố Gia Bảo, nhưng không được đi cùng chúng ta, người tự đi."

Thấy đối phương không hoan nghênh hăn đồng hành cùng bọn họ như

vậy, Quách Tiểu Trà nghiêm mặt nói: "Có thể tặng ngựa cho ta đã rất tốt rồi, chủ tớ chúng ta tự đi, không dám làm phiền Cố bảo chủ các vị."

Cố Thường nhìn một bộ dạng mọi việc xui xẻo không thuận lợi của Quách Tiểu Trà, không phúc hậu cười nói: "Chúng ta đi trước một bước, người đi theo chúng ta, thất lạc cũng không sợ, Cố Gia Bảo rất nổi tiếng, hỏi cái ra ngay."

Quách Tiểu Trà nào dám có ý kiến, hẳn cũng hiểu rõ thân phận con cháu nhà quan của mình trong mắt vợ chồng Cố Gia Bảo chẳng là gì, nghe nói Cố phu nhân bất kể là võ công hay là độc thuật đều là cao thủ thế gian hiếm thấy, hẳn chán sống mới đi trêu chọc họ.

Thời điểm đi Cố Thường vì chuyện thuê thuyền mất không ít công sức, lúc trở về thì không cần quan tâm những thứ này, có cha mẹ ở đây, muốn lúc nào ngồi thuyền thì lúc đó ngồi thuyền, mà Quách Tiểu Trà vốn nổi danh ăn chơi trác táng kinh thành cũng không cần lo chuyện tìm thuyền.

Lộ trình trở về thật thuận lợi, chỉ gần 5 ngày thì về đến nhà.

"Cha, nương, tỷ tỷ, cuối cùng mọi người đã trở về." Một thiếu niên 13 tuổi nhìn thấy người nhà trở về rất là vui mừng nghênh đón.

Thiếu niên này là đệ đệ duy nhất của Cố Thường, tên là Cố Trác, năm nay 13 tuổi, tuy chỉ 13 tuổi, nhưng kế thừa ưu điểm vóc dáng cao lớn của Cố Phong Niên, so bạn cùng lứa tuổi vóc người cao hơn, bộ dáng giống với Cố Phong Niên, không giống bộ dạng của hai tỷ tỷ xuất chúng như vậy, nhưng hơn hẳn bởi phong độ tuyệt đại, đầu óc khôn khéo, giúp Cố Phong Niên lo liệu chuyện làm ăn của Cố Gia Bảo phát triển không ngừng.

Giỏi giang lại thông minh, mà lại là người thừa kế duy nhất của Cố Gia Bảo, vì thế tuy mới mười ba, bà mỗi đến Cố Gia Bảo vì hẳn làm mai đã muốn

đạp nát cửa Cỗ Gia Bảo.

"Đệ đệ." Cỗ Thường nhìn thấy đệ đệ rất vui vẻ, nở nụ cười rồi chột kinh hô, "Trời ơi, quên mua quà cho đệ rồi làm sao bây giờ? Hay là ta tặng đệ một bộ vòng tai mới mua ở kinh thành nhé?"

Cỗ Trác nghe vậy khóe miệng co rút, không có gì để nói nhìn tỷ tỷ từ trước đến giờ đều không đáng tin: "Đệ một nam nhân cần vòng tai làm cái gì? Tỷ có thể không gây phiền toái bình an về nhà đã là quà tặng tốt nhất rồi!"

Cỗ Thường khẽ hừ một tiếng, đệ đệ quá không đáng yêu, luôn luôn ghét bỏ nàng, đầu óc thông minh một chút thì ngon lắm sao? Nàng sẽ chế độ hạ độ hèn còn hơn!

"Được rồi, đi suốt mấy ngày đường đều mệt mỏi rồi, trở về phòng rửa mặt nghỉ ngơi một chút, lát nữa lại nói chuyện." Cỗ Phong Niên vuốt đầu Cỗ Thường nói.

Lời này không ai có ý kiến, không chỉ muốn nói chuyện ở kinh thành với Cỗ Trác, gần đây việc của Cỗ Gia Bảo cũng không ít, Cỗ Trác cũng muốn báo cáo cha mẹ.

"Cuối cùng cũng về nhà rồi, đi kinh thành một lần mới thấy ở đâu cũng không bằng ở nhà." Cỗ Thường trở về phòng tắm rửa thay quần áo sạch sẽ nằm ở trên giường cảm khái.

Lục Đậ cũng rất vui vẻ, cuối cùng nàng cũng không phải luôn luôn lo lắng khó giữ được cái mạng nhỏ này, cười hì hì nói: "Chính là ở nhà tốt, kinh thành vẫn là không nên tới, quá nhiều quan, chúng ta không thể trọc vào."

"Ta cũng không muốn tới kinh thành nữa, ngay cả mua dược liệu cũng khó khăn." Cỗ Thường chưa nói được hai câu đã mệt rã rời, kéo chăn chuẩn bị ngủ, đối với nàng không quá cảm thấy hứng thú đối với những chuyện xảy

ra với Cố Gia Bảo thời gian nàng không ở nhà, trời sập xuống có người cao lớn đỡ, nàng trước ngủ no rồi nói tiếp.

Chuyện phát sinh gần đây nói nhiều cũng không nhiều, chuyện khó giải quyết duy nhất là Cố Thường bị từ hôn một không biết truyền ra ngoài như thế nào, chuyện nàng cùng người khác có gian tình mà bị nhà vị hôn phu từ hôn được truyền ồn ào huyên náo, bây giờ thanh danh Cố Thường đã hỏng, không có nhà nào tốt dám lấy nàng, muốn kết hôn với nàng đều là người không đàng hoàng, đều là phế vật mơ tưởng đồ cưới phong phú của Cố Gia Bảo.

Lúc Cố Thường nghe nói thanh danh của mình đã bị phá hỏng là sau hai ngày, đối với chuyện này nàng vô cùng tức giận, sau khi nghĩ thông suốt lại không có việc gì .

"Chuyện này không trách ta, là hiểu lầm, tuy nhiên ta nợ tử tử quá nhiều, thay nàng chịu nhục ta không có ý kiến." Cố Thường nghĩ tới mạng của mình là nhờ tử tử hi sinh quá nhiều thứ để đổi lấy, chính mình chỉ bị người hiểu lầm là dâm đảng, phóng đảng đã là cái gì?

Cố Trác nghe vậy lửa giận tràn đầy lập tức giảm đi chút ít, dường như là lần đầu quen biết Cố Thường nói: "Tử lại có thể nhịn cơn tức này thật không dễ dàng, đệ nghĩ tử nghe thấy chuyện này sẽ hận không thể hạ độc hết những người nói xấu tử."

" Người khác nói sau lưng như thế nào thì tùy, đừng bị ta nghe thấy sẽ chết chắc." Cố Thường không thèm để ý, nhìn đệ đệ nhỏ hơn mình ba tuổi nhưng lại cao hơn mình nửa cái đầu tâm tình vui vẻ nói, "Thanh danh bị bôi nhọ cũng không phải là chuyện xấu, tử tử đệ ta không muốn lấy chồng, bây giờ không ai dám đến cầu thân ta chính là hợp ý ta, đệ xác định nuôi dưỡng tử tử suốt đời đi, sau này đệ kết hôn ta ở nhà mẹ đẻ sẽ hiền lành một chút, không để đệ bị vợ đệ nhéo lỗ tai mắng vì có một tử tử không ai thèm lấy."

"Tỷ không muốn lấy thì sẽ không lấy chắc? Cha mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý đâu!" Cổ Trác liếc trắng mắt nhìn Cổ Thường, không hiểu lập gia đình có cái gì không tốt, rõ ràng sau khi đến tuổi cập kê rất nhiều nữ tử đều chờ mong xuất giá, nhưng tỷ tỷ hãnh thì thích làm bà cô già, bị từ hôn lại còn vui vẻ như nhặt được miếng bánh từ trên trời rớt xuống.

Cổ Thường nhin cười, mím môi nói: "Không sao, ta sẽ thuyết phục họ."

Cổ Trác không muốn cứ tiếp tục đề tài này, nói sang chuyện khác: "Hai ngày trước đệ bị một nữ tử mặc đồ màu tập kích, đã trúng một quyền của nàng, tối qua sau khi nói với cha mẹ mới biết được người đánh đệ là tỷ tỷ của chúng ta."

"Cái gì? Tỷ ấy đánh đệ?" Cổ Thường nghe vậy kinh hãi, vội vàng kéo cánh tay đệ đệ lo lắng kiểm tra.

"Chỉ đánh đệ một quyền, không chuyện gì khác." Cổ Trác vội ngăn cản bàn tay Cổ Thường đang muốn cởi áo hăn ra.

Cổ Thường dừng động tác lại, nhìn mặt Cổ Trác không có vết tích nói: "Thật không ngờ tỷ ấy lại tới trước chúng ta, về sau đệ nhìn thấy tỷ ấy nên tránh xa một chút, đệ đánh không lại tỷ ấy."

Đối với tỷ tỷ từ nhỏ đã rời xa Cổ Gia Bảo, Cổ Trác không có một chút ấn tượng, lúc Cổ Y rời đi hãnh mới chào đời không bao lâu, vẫn luôn cho rằng tỷ tỷ kia đã mất từ nhỏ, kết quả đột nhiên nghe nói nàng chẳng những còn sống lại còn ra nhập tà giáo, lần đầu gặp mặt thì được đối phương tặng cho một quyền làm lễ gặp mặt, nhất thời trong lòng thật đúng là khó mà bình tĩnh.

"Không thể ngờ đã đuổi tới đây, chúng ta không thể ngồi mà chờ chết, ta muốn đi tìm Ngọc Diện Hồ, tất cả mọi chuyện đều do ta mà ra, đương nhiên nên do ta đi giải quyết." Cổ Thường nắm chặt nắm tay suy nghĩ nên bắt tay

hành động từ chỗ nào.

"Cha mẹ nói chuyện của tỷ tỷ bọn họ sẽ nghĩ cách giải quyết, tỷ đừng nên gây thêm phiền phức, chuyện gì tỷ động vào thì không có chuyện gì cũng biến thành có chuyện." Cố Trác không nề mặt chút nào nói.

Cố Thường nghe vậy tâm tình không tốt, nhéo năm tay có chút hơi ngứa ngiễn rằng: "Ta đã hiểu vì sao tỷ tỷ muốn đánh đệ một quyền rồi, bởi vì ta cũng rất muốn đánh đệ!"

Cố Trác hừ một tiếng xoay người đi , nói: "Đệ không rảnh rồi giống tỷ như vậy, còn có chính sự phải làm, không nói nhiều với tỷ nữa."

Cố Thường trừng mắt nhìn bóng dáng của đệ đệ rời đi, tức tối lâu bầu: "Thật không đáng yêu, sau này lại bị tỷ tỷ đánh cho mấy quyền mới tốt."

Xế chiều, Cố Thường đang bận rộn trong phòng thuốc của nàng.

Đột nhiên, Lục Đậu chạy tới thông báo: "Tiểu thư, Quách Tiểu Trà tới rồi, mặt hắc sừng phù, nói là trên đường đến Cố Gia Bảo bị một nữ tử áo đen không rõ có phải là Ngọc Diện Hồ không đả thương, khẩn cầu tiểu thư cho hăn ít thuốc."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 32: Cứu Người

"Sao tỷ tỷ lại đánh người? Trời ạ, mau mời Quách Tiểu Trà tới tiền sảnh chờ ta." Cố Thường vội buông công việc trong tay, bảo Lục Đậu tới phòng nàng lấy thuốc cao mang qua đó.

Chủ tớ Quách Tiểu Trà phong trần mệt mỏi, rất nhếch nhác, dọc đường hai người hỏi thăm mới tìm được đường tới Cổ Gia Bảo, khi khoảng cách còn hơn mười dặm thì bị nữ tử áo đen đánh, tốc độ của đối phương quá nhanh, ngay cả bộ dáng người ta cũng không nhìn rõ.

"Làm sao các người chộc tới Ngọc Diện Hồ?" Cố Thường chạy tới nhìn thấy mặt Quách Tiểu Trà sưng to hoảng sợ, lại nhìn mặt tùy tùng bên cạnh hăn so với hăn còn kinh khủng hơn.

Quách Tiểu Trà nhìn thấy Cố Thường tựa như nhìn thấy người thân, vành mắt đều đỏ lên, nghĩ tới lúc hăn ở kinh thành cho dù không thể hoành hành ngang ngược cũng không ai dám trợn mắt bắt nạt hăn, kết quả vừa rời khỏi kinh thành đã bị đánh một trận, khó chịu đến tận xương: "Nào có trêu chọc người ta? Hai chúng ta ngoại trừ hỏi đường đều không cùng người ta chuyện trò, thật đúng lúc đi trên đường, đột nhiên nàng xuất hiện đánh chúng ta, võ công cao cường khiến chúng ta ngay cả cơ hội trốn cũng không có."

"Có nói điều gì không hay chọc tới nàng không?" Lúc này, Cố Thường không tiện kêu Ngọc Diện Hồ là tỷ tỷ, sợ khiến cho Quách Tiểu Trà oán giận.

"Không có, chúng ta chỉ nói sắp thấy được phong thái của Cố Gia Bảo, thuận tiện khen ngựa nhà các người, kết quả nàng đột nhiên xuất hiện đánh người, chúng ta nửa lời nói xấu Ngọc Diện Hồ cũng chưa nói!" Lục Đậu tới, Quách Tiểu Trà nhận lấy thuốc mỡ trong tay nàng bắt đầu bôi thuốc.

Cố Thường nghe vậy đôi mi thanh tú nhú, mím môi không nói, nếu Quách Tiểu Trà không nói dối, Ngọc Diện Hồ đột nhiên xuất hiện đánh người nhất định là vì hận Cố Gia Bảo nên trút giận sang bọn họ, nàng không chịu được khi có người nói tốt về Cố Gia Bảo.

"Nhìn các người thảm như vậy, đừng đi tìm khách điểm nữa, ở lại Cố Gia Bảo đi, lát nữa ta cho người đi thu dọn phòng khách cho các người." Cố Thường thở dài nói, nàng không ngăn cản được Ngọc Diện Hồ đánh người, nhưng nàng có thể cố hết sức giúp người đánh bị Ngọc Diện Hồ.

Quách Tiểu Trà bôi thuốc xong cảm giác trên mặt không đau như trước nữa, đưa thuốc mỡ còn lại cho tùy tùng bên cạnh dùng, nói: "Nghỉ ngơi ở đâu đều được, chỉ cần mau chóng có ngựa tốt là được."

Cố Thường hết chỗ nói rồi, sự cố chấp của Quách Tiểu Trà đối ngựa quý thật làm cho nàng khâm phục, cũng không phải là muốn ra trận giết địch, ngựa quý đối với hãn quan trọng như vậy sao?

"Tất nhiên quan trọng! Từ nhỏ đến lớn ta đều bị người ta ghét bỏ, nếu có thể không tốn một đồng mà có được ngựa quý loại tốt nhất, không biết bao nhiêu người phải liếc mắt nhìn xem trọng ta, huống chi về sau ra ngoài cưỡi bảo mã làm cho người đỏ mắt, điều này cũng giúp ta tăng thể diện không phải sao?" Quách Tiểu Trà trả lời.

Vốn dĩ nàng không cần thận lên tiếng hỏi, Cố Thường lắc đầu, cảm thấy địa vị của Quách Tiểu Trà bị cô lập bị ghét bỏ bị xem nhẹ, vì thế cực kỳ khát vọng có một việc gì đó có thể khiến hãn được người ta coi trọng, nói trắng ra

chính là đứa nhỏ đáng thương khát vọng được coi trọng.

Cố Trác nghe nói có một vị công tử bị đánh thành đầu heo tới nhà, vội buông công việc trong tay chạy về, sau khi đuổi Cố Thường đi thì tự mình sắp xếp chỗ ăn chỗ ở cho chủ tớ Quách Tiểu Trà, chỉ liếc mắt một cái liền biết vị khách đến từ kinh thành là một kẻ vô dụng chỉ được vẻ bề ngoài, không xứng với tỷ tỷ mình, vì thế chuyện gì cũng do một mình hăn làm, không cho Cố Thường và Quách Tiểu Trà có quá nhiều cơ hội tiếp xúc, để tránh những lời đồn thổi không hay về Cố Thường khiến Cố gia trở thành nơi đầu sóng ngọn gió lại tái diễn.

Có đệ đệ lo liệu, Cố Thường không để tâm tới Quách Tiểu Trà, hứa hẹn chờ thương tích trên mặt hăn tốt lên sẽ sắp xếp thời gian mang Quách Tiểu Trà đi bãi nuôi ngựa chọn ngựa.

Ở nhà, Cố Thường cách vài ngày lại lên núi hái thuốc, ngày hôm đó vừa vặn thời tiết tốt, nàng lại thiếu vài vị thảo dược, vì thế sáng sớm đã mang theo Lục Đậu ra ngoài hái thuốc.

Hai người đều mặc nam trang, thứ nhất trang phục đơn giản thuận tiện trèo lên trèo xuống, thứ hai cũng có thể tránh được nhiều phiền phức.

Dọc đường lên núi, nghe thấy rất nhiều chuyện tầm phào, đa số đều là chuyện về nàng, nói nàng bởi vì hành vi không đứng đắn bị Lục gia ở kinh thành từ hôn, vì vậy không ai dám lấy nàng vân vân.

Chuyện Ngọc Diện Hồ là trưởng nữ thất lạc của Cố Gia Bảo vẫn chưa truyền ra, bọn họ đều không biết hành vi "Không đứng đắn" kỳ thật là một người khác, đã đem toàn bộ sai lầm đổ lên người Cố Thường, những người có chút giao thiệp với vợ chồng Cố Gia Bảo hoặc là gặp qua Cố Thường đều không tin chuyện này là sự thật, bởi vì trên dưới Cố Gia Bảo đều không phải là người đức hạnh kém.

Nhưng trên đời thứ không thiếu nhất là kẻ lảm chuyện, càng là chuyện không tốt lan truyền càng nhanh, đặc biệt là sự kiện quan hệ bất chính làm cho mọi người chú ý và hứng thú nhất, vì vậy Cổ Thường dạo này rất nổi tiếng, mọi người đều biết hòn ngọc quý trên tay Cổ Gia Bảo bộ dạng như thiên tiên kỳ thực ra là một nữ nhân hạ tiện, khiến thể diện của Cổ Gia Bảo mất sạch.

"Bọn họ thật quá đáng!" Dọc đường đi Lục Đậu nghe được lời nói của quá nhiều người mắng Cổ Thường, tức giận đến ngực tràn ngập phiền muộn.

"Bọn họ nói xấu sau lưng thì để bọn họ nói đi, quá đáng quá ta sẽ dạy cho một bài học." Cổ Thường cũng tức giận, nhưng không "dạy dỗ" tất cả mọi người, không có tinh lực, chỉ trừng trị vài người cá biệt nói rất quá đáng hoặc phá hoại Cổ Gia Bảo vô cùng nghiêm trọng.

Những người đó vì nhất thời mau mồm mau miệng, kết quả hoặc cảm hoặc què hoặc ngứa hoặc đau bị dày vò vài ngày, nhưng không hiểu vì sao mình bị như vậy, liên tục bị dày vò cùng kinh sợ, coi như là bài học kinh nghiệm.

"Chuyện xấu người khác làm nhưng muốn tiểu thư gánh chịu hậu quả, thật không công bằng, sau này làm sao có nam nhân tốt xin cưới tiểu thư!" Lục Đậu rất lo lắng, vừa đi đến chân núi nơi dân cư thưa thớt liền bắt đầu oán thán.

"Chuyện chung thân đại sự của người còn không giải quyết, còn không ngừng quan tâm chuyện của ta, người cứ lấy chồng trước rồi nói sau." Cổ Thường không thèm để ý nói, đối với chuyện chung thân đại sự của mình hoàn toàn không để tâm, về phần hôn sự của Lục Đậu nàng sẽ lưu ý nhưng không nhúng tay vào, để Lục Đậu tự chọn nam nhân yên ổn.

Lục Đậu nghe vậy không vui trừng mắt: "Nô tỳ nếu có bộ dạng như thiên

tiên giống tiểu thư, đã sớm lấy chồng rồi! Người xinh đẹp như vậy thì không muốn kết hôn, người muốn kết hôn thì bộ dạng không đẹp, ông trời thật không công bằng."

Cố Thường nén cười không đáp lời, nàng sợ có nói cái gì đều làm cho Lục Đậu oán giận.

Hai người leo đến giữa sườn núi, Cố Thường nói: "Đừng nghĩ có hay không có nữa, tìm thảo dược đi, hôm nay chúng ta tìm nhiều một chút."

Lục Đậu nghĩ tới hôm nay lại phải mệt muốn chết, nên tâm tình oán giận cái gì cũng không còn, bắt đầu dựa theo yêu cầu của Cố Thường chọn thảo dược.

"Lâu rồi không tới thung lũng xem, chúng ta tới đó thử vận may." Trong túi của Cố Thường có dây thừng dài, chuyên dùng để xuống thung lũng tìm dược.

Thân là một nha hoàn đạt tiêu chuẩn, Lục Đậu không những phải hầu hạ chủ tử ăn uống vệ sinh, còn phải cùng đi tìm dược hái thuốc, vất vả một chút cũng không sợ, chính là thỉnh thoảng mạng nhỏ bị đe dọa, điều này làm nàng rất phiền muộn.

Hôm nay thu hoạch bình thường, Cố Thường không hài lòng lắm, muốn xuống thung lũng tìm kiếm, đa số thảo dược mới lạ tập trung ở thung lũng ít có người tới, còn trên sườn núi trong rừng cây chỗ có thảo dược phần lớn đều bị người ta hái đi bán rồi.

"Quy tắc cũ, ta buộc một đầu dây thừng lên cây, người canh chừng, ta xuống dưới xem một chút." Cố Thường buộc chặt một đầu dây thừng vào cây, một đầu khác thì quấn vài vòng vào thắt lưng.

"Tiểu thư, Ngọc Diện Hồ có thể ở quanh đây, nói không chừng lúc này

đang đi theo chúng ta, nếu người đi xuống, nàng tới chém đứt dây thừng nô tỳ cũng không ngăn được." Về mặt Lục Đậu cầu xin nói, thiếu gia cùng Quách Tiểu Trà đều bị Ngọc Diện Hồ đánh, không dám chắc hôm nay nàng sẽ không theo chân chủ tớ các nàng tới đây tùy thời làm chuyện xấu.

Cố Thường suy nghĩ một chút, cảm thấy điều này đúng là có khả năng, trước kia đều là Lục Đậu trông coi dây thừng chờ nàng, bây giờ sợ là không được, nhân tiện nói: "Không sao, ta hạ một vòng độc được chung quanh cây, người ngồi ở trong vòng không ra ngoài, mặc kệ là người hay là dã thú, chỉ cần tiến vào vòng đều phải ngã xuống."

Nói xong đưa giải dược cho Lục Đậu bảo nàng uống trước, sau đó dọc theo cái cây buộc dây thừng tỉ mỉ hạ một vòng thuốc bột màu sắc nhàn nhạt không dễ nhìn ra được.

Lục Đậu nhát gan, rất sợ chết, độc dược rắc ra chẳng khác nào một cái lưới bảo hộ dày dặn, có cái này nàng không sợ nữa, an tâm ngồi cạnh cây nói: "Tiểu thư người đi xuống phải cẩn thận chút, hái được kha khá là tốt rồi."

Cố Thường xuống thung lũng vô số lần, sớm không sợ nữa rồi, bản thân nàng luyện qua chút công phu phòng thân, thân thủ coi như linh hoạt, dây thừng quấn trên thắt lưng từ từ trượt xuống thung lũng, dược liệu càng là quý càng ở nơi không dễ dàng với tới, dây thừng nàng mang theo đủ dài, có thể đi xuống sâu hơn.

Dọc đường đi xuống hái được vài loại thảo dược cần dùng đến, lúc xuống thêm chút nữa bỗng nhiên khéo mắt lướt nhanh đến một gốc thảo dược màu tím, bình tĩnh nhìn kỹ một lát, Cố Thường mừng rỡ, đây chính là tử hồ điệp nàng vẫn muốn tìm, thật là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được lại chẳng mất công tìm!

Tử hồ điệp còn cách nàng một đoạn nữa, sườn núi dốc đứng, tìm chỗ

mượn lực đều không dễ dàng, Cố Thường rất nhẫn nại, chậm rãi di chuyển sang bên kia, từ từ di chuyển bỗng ánh mắt liếc thấy một cái bóng màu trắng, nhìn kỹ bỗng giật mình, đó là một người, mắc vào một thân cây mọc ra giữa sườn dốc dài, được hai cành cây to đỡ.

"Ông trời của ta, đây là rớt xuống hay bị người ta trả thù vớt xuống?" Mặc kệ tử hồ điệp, phải xem người ta còn sống hay đã chết, Cố Thường bám chặt nhánh cây đại chân dẫm lên những móm đá nhô ra di chuyển từng chút một sang bên đó.

Khoảng cách rất gần mới phát hiện người kẹt trên cây không động đậy là nam nhân, trên người đầy máu, tóc che hơn nửa khuôn mặt, có lẽ trước khi rơi xuống vực đã trải qua một trận ác chiến.

Khó khăn lắm mới di chuyển tới bên cạnh cây, Cố Thường nắm lấy một nhánh cây tương đối thô lại gần để kiểm tra hơi thở xem người này còn thở hay không, nàng gạt mái tóc vướng víu che khuất mặt người nọ ra, tay còn chưa đụng tới mũi hân để kiểm tra đột nhiên hét to một tiếng: "Trời ơi, là Lục Tử Triệt!"

Vội kiểm tra hơi thở, hô hấp vẫn còn nhưng yếu ớt, chưa chết, trên người Cố Thường luôn mang theo các loại độc dược giải dược cùng một ít dược bảo vệ tính mạng sẽ có lúc quan trọng cần dùng, vì thế lấy ra một viên thuốc có thể bảo vệ tâm mạch nhét vào trong miệng Lục Tử Triệt, tay nhấn một cái vào hai má cằm và cổ hân, viên thuốc thuận lợi được nuốt xuống.

"Mất không ít máu, mà máu vẫn tiếp tục chảy ra." Cố Thường lại dứt cho Lục Tử Triệt uống thuốc cầm máu giảm đau, sau đó vội vàng trèo lên trên núi bất chấp mọi chuyện sai Lục Đậu trở về gọi thị vệ thân thủ tốt tới cứu người.

Lục Đậu nghe nói Lục Tử Triệt bị thương nặng rớt xuống vách núi, kinh hãi vội trở về kêu cứu binh, nàng cũng giống Cố Thường, tuy rằng rất ghét

Lục Tử Triệt, nhưng sự chán ghét này chỉ giới hạn ở mức độ mong hăn gặp xui xẻo, mong hăn bị đánh một trận, chứ chưa từng nghĩ muốn hăn chết.

Thị vệ đến rất nhanh, mang theo cả dây thừng đến, hai thị vệ thân thủ tốt nhất trên lưng buộc dây thừng đi xuống cứu người, hai người thị vệ túm dây thừng hỗ trợ chèo trên sườn dốc.

Cố Thường cũng không nhàn rồi, nàng đi xuống hái tử hồ điệp.

Lục Tử Triệt được Cố Thường cho uống thuốc, cho nên dù trọng thương khi bị người ta chuyển từ giữa vách núi lên đỉnh núi bị dày vò một lúc chỉ đau đến tỉnh lại hai lần, nhưng không bị thương tổn gì.

Đến đỉnh núi lúc hăn được đặt xuống mặt đất bằng phẳng từng tỉnh lại một chút, mở mắt ra mơ hồ nhìn thấy Cố Thường mặc nam trang đang sai người nâng hăn đi, rất ngạc nhiên, nhưng không chống đỡ nổi thân thể suy yếu cùng đau đớn lại tiếp tục hôn mê.

Lần này hôn mê đợt tỉnh lại đã qua hai ngày hai đêm.

Buổi chiều ngày hôm đó, Quách Tiểu Trà đang ngồi trước giường Lục Tử Triệt suy nghĩ viễn vông, nghĩ tới chuyện vui vẻ ngây ngô cười hì hì hai lần, lúc tầm mắt lơ đãng nhìn xuống, đột nhiên vừa vặn đối mặt với hai mắt của Lục Tử Triệt đang mở ra, kinh hãi lập tức nhảy dựng lên: "Người đã tỉnh? Chao ôi thật không dễ dàng, người hôn mê đã hai ngày hai đêm rồi!"

Lục Tử Triệt muốn mở miệng nói chuyện, kết quả cổ họng khô đau đến nói không nên lời.

"Chờ chút, ta lấy cho người chút nước." Quách Tiểu Trà mới sẽ không thừa nhận mình không tận tâm chăm sóc Lục Tử Triệt, thường xuyên quên cho người hôn mê uống nước.

Sau khi uống vài hớp nước, cổ họng Lục Tử Triệt thoải mái hơn, khăn họng hỏi: "Là người đã cứu ta?"

Quách Tiểu Trà lắc đầu: "Là Cố Gia Bảo... Nhị tiểu thư Cố Thường cứu người, nếu không phải nàng lên núi hái thuốc phát hiện người rơi xuống vực sâu, người chắc không sống nổi, ta mặc dù không giúp gì nhiều, nhưng hai ngày này đều là ta chăm sóc người. Đúng rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà người bị thương nặng như vậy, còn bị người ta ném xuống vách núi? Chắc là thù hận sâu lắm!"

Lục Tử Triệt nghĩ tới việc xảy ra trước khi rơi xuống vực sâu, trong mắt u ám, giọng căm hận nói: "Là Ngọc Diện Hồ và sư huynh nàng liên thủ đã thương ta, thật không ngờ thủ đoạn của bọn họ tàn khốc như vậy, muốn mạng ta không nói, còn muốn hủy thi thể để xóa bằng chứng!"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 33: Ân Cứu Mạng

Khi Cổ Thường đi vào, đúng lúc nghe thấy những lời này, nhảy dựng trái tim kìm nén đập loạn nói: " Vì sao bọn họ muốn đả thương người? Tỷ tỷ ta... sư huynh của Ngọc Diện Hồ là tên đại khốn khiếp, rất nhiều việc đều là hãm ép buộc Ngọc Diện Hồ làm, có một lần hãm còn bức Ngọc Diện Hồ giết ta, ta mạng lớn mới không chết."

Lục Tử Triệt nhìn thấy Cổ Thường, nghĩ tới ngày đó trước khi hôn mê mơ hồ thấy hình ảnh nàng sai người cứu hãm đều không phải ảo giác, được nàng cứu là thật, cảm thấy cảm kích, áp chế việc nhắc tới thù hận với sư huynh muội Ngọc Diện Hồ nói: "Lần này rất cảm ơn người ra tay cứu giúp."

Bởi thương thế quá nặng, Lục Tử Triệt còn chưa ngồi dậy được, vẫn phải nằm nói chuyện, do nói vài câu, vừa rồi lại nổi giận, bị thương nặng mà hãm vừa tỉnh lại nói chuyện thật hao tổn sức lực, thân thể suy yếu lại muốn ngủ thiếp đi.

"Không có gì, mặc dù ta rất ghét người, nhưng thấy đến người sắp chết kẹt trên cây cũng rất đáng thương, không thể thấy chết mà không cứu, dù gặp mèo hoang chó dại bị thương ta cũng sẽ cứu, huống hồ là một người sống sờ sờ ra đây, vả lại vì cứu người đã tiêu tốn rất nhiều dược liệu quý của ta, dù sao người rất giàu có, sau khi khỏe lại mang nhiều tiền tới đền đáp cho ta là được."

Lục Tử Triệt đang muốn nhắm mắt ngủ nghe vậy tức giận đến gan đau

nhói, cả người lại tỉnh táo lại, nghiêng rằng lờm Cố Thường mang một bộ dáng con buôn nói: "Yên tâm, ta Lục Tử Triệt nhất định sẽ đưa người nhiều bạc đền đáp ơn cứu mạng!"

"Không dám không dám." Cố Thường cười ha ha, không trách nàng tham tiền, thật sự là Lục Tử Triệt bị thương rất nặng, có thể tỉnh lại nhanh như vậy, còn có sức giận nàng, đều do nàng bỏ ra bao nhiêu dược liệu quý hiếm cứu mạng hắn, hai ngày hắn hôn mê, nàng cho hắn ăn không ít nhân sâm, linh chi, tổ yến, những thứ này rất đắt tiền!

Quách Tiểu Trà nhìn nể mũi của người tặng ngựa đương nhiên nói chuyện bênh vực Cố Thường, cười híp mắt nói với Lục Tử Triệt đang tức giận đến mặt trắng bệch: "Người đừng trách Cố nhị tiểu thư, vì để cho người mau chóng tỉnh lại không những mời đại phu khám bệnh, còn cho người dùng các loại dược liệu quý giá, nếu không người phải hôn mê thêm ba năm ngày nữa mới có thể tỉnh lại, hôn mê càng lâu đối thân thể càng không tốt, sau khi người trả tiền công còn phải trân thành cảm ơn nàng."

Lục Tử Triệt nhắm mắt, chịu đựng việc đầu choáng mắt hoa tức giận nói: "Người đã quên chuyện đánh cược lúc trước, người nên gọi ta là gì?"

Quách Tiểu Trà nghe xong choáng váng, miệng há to nhưng cái gì cũng nói không nên lời, hắn đã quên chuyện thua cược lúc trước.

"Gọi là gì?" Lục Tử Triệt nghiêm mặt tiếp tục hỏi.

"Gọi đại ca..." Quách Tiểu Trà rụt lại, ngẩng đầu lên, hữu khí vô lực nói.

"Hừ." Lục Tử Triệt liếc mắt nhìn Quách Tiểu Trà liếc một cái, thật sự suy yếu, lại nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi.

"Nếu đã tỉnh thì đừng ngủ vội, nhà bếp đang hầm canh gà, người uống canh gà để có chút dinh dưỡng rồi ngủ tiếp." Cố Thường đoán Lục Tử Triệt

sẽ tỉnh lại nên đã dặn nhà bếp hầm canh, đặc biệt dặn nữ đầu bếp hầm thanh đạm một chút, như vậy để tránh hấn hôn mê vừa mới tỉnh ăn đồ dầu mỡ khó tiêu hóa.

Dù họ Cố này lại tham tiền không tốt tính, nàng cứu mạng hấn lại suy nghĩ vì thân thể hấn bốc thuốc hầm canh... đều là lo nghĩ cho hấn, Lục Tử Triệt thừa nhận phần ân tình này, hai mắt nặng nề khép lại nói: "Làm phiền Cố cô nương rồi."

Chỉ một lát sau, canh gà được bưng lên, Cố Thường bảo bà mụ bưng canh gà cho Quách Tiểu Trà: "Để vị Quách nhị gia này dứt cho Lục thiếu gia ăn đi."

"Cái gì? Để ta dứt cho hấn ăn?" Quách Tiểu Trà nghe vậy mặc kệ, nhảy ra xa giường hét lên, "Ta từ nhỏ là đại thiếu gia nghìn vàng, quần áo đến giờ tay, cơm đến há mồm, chỉ có người khác hầu hạ ta, đâu có chuyện ta hầu hạ người khác."

"Người không phải tiểu đệ của hấn sao? Người không hầu hạ hấn cũng được, để tùy tùng của người làm cũng thế." Cố Thường phẫn nộ nói.

Lục Tử Triệt cố gắng giữ ý thức tỉnh táo nói: "Truyền tin cho tùy tùng của ta Ôn Tiểu Phi, hấn sẽ tới đây."

"Truyền thế nào?" Quách Tiểu Trà vội hỏi.

"Đạn báo hiệu của ta có lẽ đã rơi xuống vách núi rồi, làm phiền các người tốn công đi tới khách điểm cách đây hơn hai mươi dặm báo tin cho chương quây, hấn sẽ phái người đi tìm Ôn Tiểu Phi." Bỗng chốc nói nhiều lời như thế, khỏi phải nói cổ họng Lục Tử Triệt rất khó chịu, thân thể cũng suy yếu vô lực, hơi động một chút là đau đến đòi mạng, trong lòng càng thêm hận sư huynh muội Ngọc Diện Hồ.

Cố Thường vội vàng phân phó người đi làm việc, thấy Lục Tử Triệt rất suy yếu, vội thúc giục Quách Tiểu Trà cho Lục Tử Triệt uống canh gà.

Quách Tiểu Trà nơi nào sẽ chịu hầu hạ người ta, thật sự để hăn dứt không đem canh gà đổ vào mắt mũi của Lục Tử Triệt thì không bình thường, không dứt được mấy thìa, đổ ra ngoài nhiều hơn so với dứt vào miệng, Lục Tử Triệt đã tức giận tới muốn phun lửa.

"Ta... hay để cho tùy tùng của ta đến đây đi." Vẻ mặt Quách Tiểu Trà ngượng ngùng nói.

Cuối cùng là tùy tùng của Quách Tiểu Trà dứt canh gà cho Lục Tử Triệt uống, lúc này bọn họ ăn ở ở Cổ Gia Bảo, cũng xấu hổ khi tự coi mình như đại gia, dứt canh cho bệnh nhân uống cũng không có gì.

Đáng lẽ mặt Quách Tiểu Trà khỏi thì đi chọn ngựa, chọn ngựa xong sớm sớm về kinh thành, lúc này Lục Tử Triệt bị trọng thương, Cố Thường yêu cầu hăn ở lại thêm vài ngày, chờ sau khi Lục Tử Triệt khỏe lại sẽ để cho hăn đi chọn ngựa.

Hồi kinh muộn chút cũng không có sao, Quách Tiểu Trà vốn chính là kẻ vô công rồi nghề, ở bên ngoài chơi bời bao lâu cũng không ảnh hưởng chuyện gì, vả lại trở về nhà sớm còn sợ bị Quách thị lang đánh, vì thế liền đồng ý ở lại thêm vài ngày rồi tính tiếp, cũng may chủ tớ bọn họ không cần chăm sóc bệnh nhân quá lâu, buổi tối hôm đó Ôn Tiểu Phi đã tới Cổ Gia Bảo tiếp nhận việc chăm sóc hầu hạ Lục Tử Triệt.

Dường thương mấy ngày, Lục Tử Triệt đã có sức sống hơn rất nhiều, có thể ngồi dậy nói chuyện.

"Thiếu gia, việc này không giấu diếm lâu được đâu, lão gia phu nhân ở kinh thành rất nhanh sẽ biết." Sau khi Ôn Tiểu Phi hầu hạ Lục Tử Triệt

uống xong thuốc lo lắng nói.

Lục Tử Triệt đưa tay xoa nhẹ vai trái cạnh cổ suýt nữa bị trường kiếm đâm xuyên qua bả vai, vết thương chỗ này nặng nhất, vẫn phải thay thuốc, đến bây giờ vết thương ở các chỗ khác trên người đã không có gì đáng ngại, chỉ có nhúc nhích chỗ này liền đau vẫ mồ hôi.

"Có thể giấu thì giấu đi, cũng may ta đã gần như khỏi hẳn rồi, bọn họ biết cũng sẽ không lo lắng lắm." Lục Tử Triệt thở dài, luôn ra ngoài làm ăn, gặp phải chuyện bị tập kích đã thành cơm bữa, nhưng lần này gặp nguy hiểm nhất, hậu quả cũng nghiêm trọng nhất, nếu không phải may mắn hôm đó Cố Thường muốn xuống vách núi hái thuốc, sợ là hẳn đã không còn sống.

Uông Tiểu Phi vẫn rất lo lắng, nhìn chủ tử nhà mình gần như hơn nửa người đều quấn vải gạc, ngay cả khuôn mặt tuần tú có thể mê chết vô số đại cô nương cũng còn có vết thương chưa khôi phục hẳn, thật là muốn có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương, muốn nhiều nhếch nhác thì có bấy nhiêu nhếch nhác, lại một lần nữa tự bản thân ăn năn: "Ngày ấy nô tài nên đi cùng thiếu gia, như thế thiếu gia cũng sẽ không bị thương nặng như vậy, còn thiếu chút nữa..."

"Quên đi, ai có thể tính trước được sẽ xảy ra loại chuyện này? Bọn họ muốn hại ta vậy thì bất kể như thế nào đều sẽ không bỏ qua, về sau chú ý là được." Trên mặt Lục Tử Triệt cũng có chút thương tích, song cũng không nặng, dược liệu quý của Cố Gia Bảo không ít, bôi mấy ngày vết thương sẽ khỏi dần sẹo mờ đi, nên cũng không cần lo lắng bị hủy dung, chỉ là sẹo của vết thương trên người thì đừng nghĩ xóa được, nhất là thiếu chút nữa vết thương này xuyên qua bả vai.

"Thiếu gia, về sau chúng ta có lẽ ít đi ra ngoài, ở lại kinh thành ít nhất bọn họ muốn giết người còn phải kiêng kị một hai."

"Nam tử hán đại trượng phu sao có thể mơi gặp chút nguy hiểm liền làm rùa đen rút đầu? Trước đây là nhất thời sơ suất đụng phải đường của bọn chúng, về sau luôn đề phòng cũng sẽ không như vậy. Cổ cô nương đã chế được các loại độc dược, lúc chúng ta đi không đề phòng tìm nàng mua một chút mang theo người phòng thân." Lục Tử Triệt không phải loại người gặp phải nguy hiểm liền trốn tránh, hẳn chẳng những không né mà còn sẽ nghĩ biện pháp đối đầu, đối phương liên thủ lại võ công cao hơn mình, vậy hẳn sẽ tìm phương pháp khác tự bảo vệ mình.

Uông Tiểu Phi đã biết bản lĩnh hạ dược của Cổ Thường, vừa nghe vội tán thành nói: "Biện pháp này không tệ, vậy giao cho nô tài làm đi."

"Không cần, ta tự mình đi nói." Lục Tử Triệt ngăn cản Uông Tiểu Phi đang muốn ra ngoài tìm Cổ Thường, hẳn có cách của hẳn, Cổ Thường không thích hẳn, lại không sống bằng nghề bán độc dược, chuyện như vậy phải thành tâm nên hẳn tự mình ra mặt cho thỏa đáng.

Uông Tiểu Phi muốn nói lại thôi, hẳn cảm thấy mình và chủ tử, Cổ gia cô nương càng ghét chủ tử hơn chút, có việc muốn nhờ chính mình ra mặt thì xác suất bị từ chối nhỏ hơn.

Chủ tớ nhiều năm, nhìn vẻ mặt hẳn đã biết đang suy nghĩ cái gì, Lục Tử Triệt hừ nhẹ một tiếng tỏ vẻ không vừa lòng đối với hành vi không tin tưởng chủ tử của Uông Tiểu Phi.

Đột nhiên trong nhà có thêm hai nam nhân lạ, một người là Quách Tiểu Trà muốn lấy ngựa, một người là Lục Tử Triệt đang bị trọng thương trong thời gian không thể rời đi, vợ chồng Cổ Phong Niên đối với chuyện này phê bình rất kín đáo, chỉ là không có cách nào, hai người này thật khéo không khéo đều bị con gái lớn của bọn họ đánh, người trước còn tốt, chỉ là trúng mấy cái tát vào miệng, người sau rất nguy kịch, thiếu chút nữa đã bị giết, nếu không phải nhị nữ nhi đúng lúc cứu được, con gái lớn có thể lại tạo nghiệt

một lần nữa.

" Hôm qua, Lục Tử Triệt sai tùy tùng đưa cho Thường Nhi một ngàn lượng đáp tạ ân cứu mạng, còn nói chờ thương tích khỏi hoàn toàn sẽ lại báo đáp, thực ra hằn quá khách khí, cho dù không đưa một văn tiền chúng ta cũng sẽ không nói gì, nói cho cùng nếu không phải Y nhi, hẳn cũng sẽ không gặp khổ nạn này." Cố Phong Niên vừa nhắc tới con gái lớn chân mày liền nhíu chặt, Nhật Nguyệt giáo rất khó tiếp cận, gần đây vợ chồng bọn họ tới không biết bao nhiêu lần đều bị chặn ngoài cửa, chỉ có thể xuống tay từ thành viên trọng yếu trong giáo phái của bọn họ, trước mắt hiệu quả rất nhỏ.

Cố phu nhân cũng rầu rĩ: "Chuyện Y nhi vô cùng nan giải, càng mang nàng về càng chậm trễ sự tình càng khó xử lý, không có khả năng mỗi lần người ta bị nàng đả thương chúng ta đều kịp thời biết để mang về cứu chữa. Nhật Nguyệt giáo vì phòng ngừa giáo chúng phản bội đã hạ độc bọn họ, đến thời gian quy định không có giải dược sẽ thủng ruột thối bụng mà chết, muốn mang Y nhi về không phải chuyện dễ, đáng tiếc ta chỉ biết chế độc lại không am hiểu giải độc."

Hai vợ chồng vẫn lo lắng chuyện của Cố Y, Cố Thường cũng đang lo lắng, chỉ là nàng không dám manh động, sợ làm trở ngại chứ không giúp gì.

Lại qua năm sáu ngày, thương tích của Lục Tử Triệt đã tốt hơn nhiều, có thể nhờ Uông Tiểu Phi đỡ đi dạo, tuy rằng vẫn suy yếu gió thổi sẽ đổ như trước, nhưng có thể xuống giường đi dạo đã khiến người ta rất vui mừng.

"Ồ, người đã có thể xuống giường, thân thể người xem ra gân cốt bên trong thực sự tốt." Cố Thường khỏi phòng thuốc thì nhìn thấy Lục Tử Triệt đi tới kinh ngạc nói, nàng nhớ tới trước đây nàng hạ dược hẳn, kết quả hẳn phục hồi sớm hơn một hai canh giờ.

Lục Tử Triệt chậm rãi đi về phía trước, ôm quyền thi lễ với Cố Thường,

cảm ơn lần nữa: "Lần này nhờ có Cố cô nương ra tay cứu giúp, không thì lúc này Lục mỗ đã không còn tồn tại rồi, trước đây hay thất lễ đối với Cố cô nương, tại đây Lục mỗ trình trọng nói xin lỗi, về sau tuyệt đối không làm chuyện khiến Cố cô nương không vui."

Cố Thường ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Lục Tử Triệt bỗng nhiên giống như có quỷ nhập vào người, không xác định hỏi: "Người, đầu óc người không bị thương gì chứ?"

Trên đầu giống như có một đám quạ đen bay qua, Lục Tử Triệt nhìn xuống kích động muốn cãi lại, vẻ mặt ôn hòa nói: "Cố cô nương là ân nhân cứu mạng Lục mỗ, chỉ bằng phần ân tình này, về sau bất kể Cố cô nương làm chuyện gì quá đáng hay là đánh ta, Lục mỗ cũng sẽ không lại tùy tiện tức giận, bình tĩnh sẽ không kích động giống như trước đây châm chọc Cố cô nương."

Tiểu tử này đúng là trúng tà, vẻ mặt Cố Thường càng đề phòng hơn, không yên tâm hỏi: "Người có ý đồ gì? Nói thẳng ra, so với bộ dáng người chết không giống người không giống quỷ của người lúc này, ta vẫn quen bộ dạng bỉ ổi lúc nào cũng khiến cho người ta muốn ra sức đánh cho một trận của người trước đây."

Lục Tử Triệt: "..."

"Tại sao không nói?" Cố Thường thấy bộ dáng Lục Tử Triệt tức giận muốn chém nàng, tâm tình tốt thật kỳ lạ, rốt cuộc nàng có thể không kiêng nể gì chọc tức hắn, thời điểm tay hắn trối gà không chặt không trừng trị được nàng.

"Cố cô nương nói đùa, song nói tới ý đồ, đúng là có một chuyện muốn nhờ, chính là có thể hay không bán cho Lục mỗ một chút độc dược?" Lục Tử Triệt nghĩ tới "Đại sự", nén lửa giận xuống, vẻ mặt ôn hòa như trước nói.

"Độc được?" Thần sắc Cố Thường lập tức thay đổi, nhạy cảm đến giận tái mặt hỏi, "Người cần độc được phải chăng muốn đổi phó tử tử ta? Đó là tử tử ruột thịt của ta, ta sẽ không cho người độc được giúp người đi hại nàng đâu!"

Trán Lục Tử Triệt nổi đầy gân xanh, ẩn nhẫn nói: "Vì nể người cứu mạng ta ta sẽ không giết nàng, ta dùng độc được đổi phó sư huynh nàng, người cũng sẽ không phản đối phải không?"

Cố Thường nghe vậy mặt mày lập tức rạng rỡ: "Đổi phó sư huynh nàng? Sao không nói sớm, nói sớm thì đã cho người, chỉ có điều để phòng người lật lọng, người thề độc đi nói người sẽ không dùng độc được làm hại Ngọc Diện Hồ."

Nữ nhân này bất kể lúc nào cũng không thay đổi được bản lĩnh khiến người ta ghét, nể tình nàng cứu mạng hãn nên không cùng nàng so đo, Lục Tử Triệt giơ tay phải lên thề độc: "Ta Lục Tử Triệt tại đây xin thề, tuyệt đối không dùng độc được làm hại Ngọc Diện Hồ, nếu vi phạm lời thề này, ta sẽ chết không có chỗ chôn hơn nữa bị người đời phỉ nhổ!"

"Được rồi, được rồi, tùy tiện thề một câu là được, lại thề độc như vậy, nể tình người thành tâm như vậy, xem độc được nào thích hợp chút để bán cho người. Tuy nhiên ta chưa bán độc được bao giờ, trở về phòng suy nghĩ thật kỹ bán bao nhiêu bạc mới không chịu thiệt, ngày mai trả lời người." Cố Thường nói xong khoát tay với Lục Tử Triệt, vô cùng vui vẻ trở về phòng, lưu lại Lục Tử Triệt một bộ dạng ghen khuất im lặng nhìn trời...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 34: Lại Đánh Người

Cố Thường chưa từng nghĩ tới sở trường của mình sẽ có một ngày có thể giúp nàng kiếm tiền, càng không ngờ kiếm bạc của nam nhân mà nàng nhìn không vừa mắt, cảm giác này khá mới lạ, nàng chọn lựa tới lui trong một đồng lộ sứ đựng độc dược mà nàng đã chế tạo, cuối cùng lấy ra năm loại độc nhất khiến cho người bị giày vò, nàng ước gì nam nhân mang mặt nạ đó chết sớm một chút, lúc bán độc dược tất nhiên sẽ không nường tay.

"Người sẽ không trúng độc, để phòng người không cẩn thận tự làm mình trúng độc mà chết, lúc ta lựa độc dược đều chọn loại có giải dược, người hạ những loại độc dược này lên binh khí của người đi, nếu có ám khí cũng hạ lên ám khí, chuẩn bị nhiều thứ." Cố Thường đưa cho Lục Tử Triệt năm cái bình nhỏ, hai người đã thỏa thuận rất tốt, mỗi loại độc dược năm lạng bạc, vì còn tặng kèm giải dược, nên bán mỗi loại tám lạng bạc.

"Những loại này đều là độc dược công hiệu mạnh?" Lục Tử Triệt tiện tay cầm lấy một cái bình nhỏ cao bằng ngón cái còn chưa kịp cầm hẳn đã hỏi.

"Đó là đương nhiên!" Cố Thường bị hoài nghi, mày liễu dựng lên, "Người không tin đại khái tóm con chuột thử xem, bảo đảm mỗi một loại đều có thể khiến cho con chuột muốn sống không được muốn chết không xong!"

Dĩ nhiên Lục Tử Triệt sẽ không đi bắt chuột thử nghiệm, tiền trao cháo múc, hai người dù là lần đầu tiên mua bán cứ như vậy hoàn thành.

Mua bán thành công, quan hệ giữa hai người đã thay đổi không giống trước, cũng coi là quan hệ khách hàng, Cố Thường dựa vào bản lĩnh của mình buôn bán kiếm được tiền của Lục Tử Triệt cùng với một khoản lúc trước nàng vì cứu người nên bắt chẹt hắt không giống nhau, bỗng nhiên nhìn hắt thuận mắt hơn chút.

"Về sau có cơ hội lại tìm ta mua độc dược nhé, không chỉ độc dược, các loại thuốc mê, thuốc ngứa, thuốc câm, thuốc mù v.v... cái gì cũng có, khách quen cũ, có thể giảm giá cho người." Cố Thường cười híp mắt nhìn Lục Tử Triệt, giống như đang nhìn một ngọn núi vàng kim quang lấp lánh.

Lục Tử Triệt có chút không còn lời gì để nói, nói đả kích nàng: "Lục mỗ là thương nhân, không phải nhân sĩ giang hồ, mua thuốc chỉ mong tự bảo vệ bản thân, cả ngày không sống trong cảnh tàn sát khốc liệt, nếu muốn kiếm tiền, người có thể gia nhập vào trong nhân sĩ giang hồ bán được."

"Thôi, ta không muốn sống nữa mới bán cho bọn họ." Cố Thường cũng không muốn cả ngày sống trong cảnh bị người ta đến nhà trả thù, dược này cũng không thể bán tùy tiện.

"Quấy quả quý phủ đã hơn nửa tháng, Lục mỗ đã gần như khôi phục hoàn toàn, không tiện lưu lại nữa, qua hai ngày nữa sẽ khởi hành rời đi, đây là năm trăm lượng bạc, xem như là tiền thuốc và cùng phí sinh hoạt của chủ tử chúng ta gần đây." Lục Tử Triệt lấy ra một tờ ngân phiếu năm trăm lượng đưa tới, hơn nữa lúc trước đã đưa cho một ngàn lượng, tổng cộng một nghìn năm trăm lượng bạc không phải là số lượng nhỏ, nhưng hắt chi ra cũng không hề đau lòng, ơn cứu mạng vốn là vô giá, huống hồ những loại thuốc bổ này và những đồ bổ kia đều là loại quý hiếm, không thì hắt cũng sẽ không bình phục nhanh như vậy được.

Cố Thường cũng không từ chối, trực tiếp cầm lấy ngân phiếu nhét vào ống tay áo, quan sát Lục Tử Triệt vài cái hỏi: "Nhanh như vậy đã muốn đi?"

Vết thương ngoài da của người hồi phục khá tốt, nhưng còn nội thương? Lúc cứu người đại phu cũng nói lục phủ ngũ tạng của người đều bị thương không nhẹ."

"Nhờ có các loại dược liệu trân quý của quý phủ, hơn nữa mấy ngày gần đây thường xuyên vận khí chữa thương, nội thương cũng tốt lên nhiều rồi." Lục Tử Triệt muốn lập tức rời đi, không chỉ vì có rất nhiều việc cần làm, còn sợ nếu chậm thêm vài ngày nữa người nhà sẽ tìm tới đây, không cần thiết gây phiền phức cho Cố gia.

"Thể chất của người thật là tốt, thương tích nào cũng đều hồi phục rất nhanh, ngay cả trúng thuốc mê cũng có thể tỉnh lại sớm hơn so với người khác, về sau có cơ hội hạ độc người thử xem, xem xem có chết hay không." Về mặt Cố Thường ngạc nhiên nhìn Lục Tử Triệt.

"Lục mỗ chỉ là một người bình thường, độc dược gì vẫn là thôi đi." Lục Tử Triệt ngồi nghiêm chỉnh về mặt nghiêm túc cự tuyệt .

"Vậy sao, vậy hay là không thử nữa, có cơ hội thì thử loại thuốc khác nhé."

"..." Nữ nhân này thật là không đáng yêu, Lục Tử Triệt chẳng muốn tiếp tục để ý nàng, đứng dậy đi.

Sau khi Lục Tử Triệt đi, Cố Thường thở nhẹ, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Người này thật không đáng yêu, chỉ đùa một chút mà lại tưởng thật."

Hiếm thấy ý nghĩ của hai người có lúc đồng nhất, đều cảm thấy đối phương không đáng yêu, nếu bất kỳ bên nào biết đối phương lúc này đang nghĩ gì, sợ là sẽ ói ra ba lít máu ngay tại chỗ.

Lục Tử Triệt quyết định rời đi, Quách Tiểu Trà cũng hưng phấn, không vì điều gì khác, lúc trước đã thỏa thuận chờ Lục Tử Triệt bình phục hẳn liền có

thể đi chọn ngựa.

Đúng lúc gần đây thời tiết đặc biệt tốt, quyết định chọn ngựa ngay trong ngày là được rồi.

Cố Phong Niên thật không thích Quách Tiểu Trà giống như thuốc cao bôi trên da chó dính lấy khuê nữ bảo bối nhà bọn họ, mặc dù tâm tư của đối phương đều đặt vào ngựa mà không phải là Cố Thường, nhưng ông cũng vì Quách thị lang mà hoặc nhiều hoặc ít giận chó đánh mèo với Quách Tiểu Trà, vì vậy ông luôn bày ra sắc mặt khó coi với Quách Tiểu Trà, ngược lại sắc mặt đối với Lục Tử Triệt thì tốt hơn nhiều, không vì cái gì khác, vị này suýt tý nữa bị con gái lớn của mình hại chết, lại bày ra bộ mặt khó coi quả thật không chấp nhận được.

Bãi nuôi ngựa cách hơi xa, mọi người phải cưỡi ngựa đi tới đó.

Lúc này vui vẻ nhất là Thiểm Điện, khi Uông Tiểu Phi dắt Thiểm Điện tới, đột nhiên Thiểm Điện nhìn thấy Tiểu Bạch nàng ngựa trong lòng, cũng không như trước đây ở chung không bao lâu thì tách ra như vậy, lần này ở chung nhiều ngày liên tục, mừng đến cả ngày nó giống như chó vẫy đuôi, có lẽ là chân tình của nó đã có ảnh hưởng, lúc trước Tiểu Bạch một lòng chán ghét và hờ hững, giờ cùng Thiểm Điện thân mật rất nhiều.

Lục Tử Triệt nhìn thấy hai con ngựa quý nhu tình mật ý, nói với Cố Thường: "Chờ Tiểu Bạch có Thiểm Điện con, con ngựa đầu tiên các người giữ lại, nhưng con thứ hai phải thuộc về ta, như vậy công bằng."

"Người làm sao biết Tiểu Bạch nhà ta sẽ sinh ngựa con cho Thiểm Điện?" Cố Thường hừ nhẹ.

"Thấy tình cảnh bọn nó chung đụng còn nhìn không ra? Tiểu Bạch rất nhanh sẽ có tin tức tốt." Lục Tử Triệt tràn đầy tự tin nói, cuối cùng không

quên trâu đùa một câu, "Chúng nó vui mừng kết thành đôi, vậy hai người chúng ta sẽ trở thành thông gia rồi."

Cố Thường bấu môi vài cái, bị Lục Tử Triệt giỡn đến mức lông tơ toàn thân đều dựng lên, khinh bỉ liếc hắt vài lần không nói chuyện.

Bởi vì muốn đến bãi nuôi ngựa chọn ngựa, Cố Thường mặc trang phục cưỡi ngựa đơn giản gọn gàng màu tím, vạt áo thêu mẫu đơn áo ngắn thắt eo vừa người, tôn lên đường cong thon dài lung linh của nàng cực kỳ động lòng người, hơn nữa nàng được di truyền dung mạo xinh đẹp của Cố phu nhân, bộ dáng trang phục như vậy vừa xuất hiện trước mắt mọi người khiến mắt họ sáng ngời.

Lục Tử Triệt vốn còn có chỗ bất mãn với Cố Thường, kẻ xoi mói như hắt, đối với dung mạo nàng cũng nói không nên lời bất kỳ lời nào cũng không thích hợp, hắt cảm thấy Cố Thường là loại nữ tử hoạt bát hiểu động, mặc trang phục linh hoạt như hôm nay rất thích hợp, nếu mặc loại xiêm y sắc màu rực rỡ của thiên kim nhà quan đến có vẻ chẳng ra sao cả.

Thời điểm Quách Tiểu Trà đến đúng lúc thấy ánh mắt Lục Tử Triệt "Thâm tình chân thành" ngắm nhìn Cố Thường, hoảng sợ, sợ hãi kêu: "Đại ca mới có mấy ngày ngăn ngủi người đã ái mộ Cố nhị cô nương phải không?"

Lời này vừa nói ra, Lục Tử Triệt cùng Cố Thường rồi rít lườm hắt, trăm miệng một lời chất vấn: "Người nói lung tung cái gì?"

"Đại ca vừa mới rõ ràng..." Quách Tiểu Trà chỉ vào Lục Tử Triệt lúng túng nhìn qua nhìn lại hai người.

Lục Tử Triệt ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: "Mới vừa rồi ta đang thưởng thức trang phục của Cố cô nương rất đẹp, ánh mắt người nhìn như thế nào vậy? Về sau không biết nói chuyện thì câm miệng!"

Thường thức xiêm y, vậy mà hăn cũng nói được, Quách Tiểu Trà miệng chu ra đường như có thể chạm tới ót, song thật thức thời không tiếp tục mở miệng phản bác.

"Trang phục của ta đẹp?" Cố Thường cúi đầu nhìn y phục của mình, cười rõ lên, "Ta cũng cảm thấy không tệ, đây chính là trang phục tự tay nường ta làm, khó coi mới là lạ."

Uông Tiểu Phi vẫn luôn đi theo sau lưng chủ tử nhà mình cùng Lục Đậu đều trợn trắng mắt, nhớ ngày đó khi Cố Thường mới gặp Lục Tử Triệt rõ ràng bị người ta làm kinh động lại cố tình mạnh miệng nói thường thức y phục của người ta đẹp, hôm nay Lục Tử Triệt cũng ấu trĩ như vậy nói xiêm y của Cố Thường đẹp, hai người này... Chắc chắn, ở phương diện khác cũng rất giống nhau.

Cố Thường mang theo Quách Tiểu Trà đi chọn ngựa, Lục Tử Triệt thương tích chưa khỏi hoàn toàn, hơn nữa hăn không có hứng thú chọn ngựa với Quách Tiểu Trà, vì thế không đi.

Vốn dĩ Lục Đậu muốn đi theo, kết quả lúc vừa ra tới cửa gặp Cố Trác chạy về, nàng không đi nữa.

Thanh danh Cố Thường đã bị lan truyền rất khó nghe, nếu tự mình mang Quách Tiểu Trà đi bãi nuôi ngựa không biết lại bị nói thành cái dạng gì, Cố Trác dù có bận đến đâu cũng phải chạy về, có hăn đi cùng sẽ không có kẻ nói lung tung gì nữa.

Quách Tiểu Trà sắp có ngựa thuộc về mình, dọc đường đi hưng phấn như chú chim nhỏ thoát khỏi lồng sắt, không nghe thấy người khác nói chuyện, chỉ một mình hăn rì rầm không dứt, khen Cố Thường và Cố Trác thậm chí toàn bộ Cố Gia Bảo tốt tới tận trời, lời tán dương nói nhiều vô kể.

Cố Trác cảm thấy vô cùng phiền hà, cưỡi ngựa đến bên cạnh Cố Thường nhỏ giọng hỏi: "Tỷ, có muốn hạ thuốc câm với hăn không? Tiểu tử này quả thực có thể so với bà tám còn!"

Cố Thường nheo lại mắt nhìn chăm chăm Quách Tiểu Trà chốc lát nói: "Có thể suy nghĩ một chút."

Mặc dù thanh âm hai người nói chuyện nhỏ, nhưng cũng không dấu Quách Tiểu Trà.

"Này này, ta chỉ là vui mừng một chút, có cần bắt nạt người ta như vậy không? Nói nhiều như vậy còn khát nước nữa, ta không nói nữa có được không?" Quách Tiểu Trà bất mãn oán trách, hăn nịnh bợ suốt dọc đường đi, kết quả mất công vô ích, lại muốn biến hăn thành người câm, thật xấu xa!

"Mau ngậm miệng đi, còn lảm lời sẽ không cho người ngựa!" Cố Trác trừng mắt uy hiếp nói.

"Không nói nữa!" Quách Tiểu Trà nói xong ba chữ này lập tức mím chặt miệng, mãi cho đến bãi nuôi ngựa một chữ cũng không nói.

Bãi nuôi ngựa của Cố gia chia thành ba khu, một khu chuyên nuôi chiến mã cho triều đình, một khu diện tích không quá lớn, nhưng lại được đầu tư nhiều nhất, là sân bãi chuyên để thuần dưỡng ngựa quý loại tốt nhất giá trị ngàn vàng, cuối cùng khu còn lại là sân bãi nuôi ngựa hạng trung.

Chớ xem thường ngựa hạng trung, ngựa trung đẳng mà Cố Gia Bảo nuôi dưỡng so với ngựa thượng đẳng của các nhà khác cũng đều tốt hơn, thiên lý mã thượng đẳng vô cùng khó kiếm, hiện nay Cố Gia Bảo chuyên tới thung lũng tìm ngựa hoang chưa bị thuần hóa nhưng tìm được không nhiều, chủ yếu đều dựa vào ngựa quý vốn có phối giống sinh ra đời sau.

Hôm nay Cố Thường mang Quách Tiểu Trà đến bãi nuôi ngựa trung đẳng,

ngựa trung đẳng bán ra ngoài đều không thấp hơn hai lượng bạc, ngựa trung đẳng trong bãi nuôi hạng trung của nhà khác cao nhất mới có một trăm tám mươi lượng, nhưng cũng không bán chạy bằng ngựa hạng trung của Cổ Gia Bảo, vì sao? Chất lượng rõ ràng như vậy.

Quách Tiểu Trà vừa vào sân nuôi ngựa, nhìn thấy ngựa trong sân hoặc ngồi hoặc ăn cỏ hoặc phi như bay, trông mắt nhìn chăm chăm, nước miếng đều nhanh chảy ra, vui vẻ nói: "Bé ngoan của ta, những con ngựa này thật là tốt, thật tốt quá!"

Lúc trước còn ghét bỏ Cổ Thường keo kiệt luyện tiếc không tặng hẳn ngựa thượng đẳng, kết quả vừa thấy những con ngựa này uy phong lẫm liệt cao lớn, lập tức quên hết chuyện lúc trước khiến hẳn không vui, những con ngựa này so với đa số ngựa của các công tử ở kinh thành đều tốt hơn rất nhiều.

"Thời gian còn rất nhiều, người chậm rãi chọn, bất kể chọn như thế nào chỉ có thể chọn một con, nếu muốn hai con, con thứ hai thu của người ba trăm lượng bạc, muốn hơn cũng không được." Cổ Thường nhìn thấy trông mắt Quách Tiểu Trà loạn chuyển, để ngựa hẳn giở trò liên cảnh cáo trước.

Quách Tiểu Trà thấy mỗi con ngựa đều tốt, quả thật có tâm tư muốn hai con ngựa, vừa nghe Cổ Thường nói, hi vọng bị dập tắt, hừ một tiếng: "Thật nhỏ mọn."

"Người nói ai keo kiệt vậy? Lần này, các người ở Cổ Gia Bảo ăn uống chơi bởi chúng ta có thu bạc của người sao? Hai ba trăm lượng một con ngựa nói cho liền cho người còn chưa bằng lòng, nói cứng rắn thì một con cũng đừng mơ!" Cổ Trác nhìn Quách Tiểu Trà không vừa mắt, tức giận nói.

"Đừng." Quách Tiểu Trà vội bày ra vẻ mặt tươi cười lấy lòng nhìn Cổ Trác vẫn đang nghiêm mặt, "Ta chỉ là ăn nói thiếu suy nghĩ, các người nghỉ

ngôi, ta đây đi chọn ngựa, cố gắng chọn nhanh sẽ xong."

Nhìn Quách Tiểu Trà e sợ bọn họ đổi ý tựa như tuần mã trong bãi nuôi ngựa vội vàng chạy đi, Cố Trác hừ một tiếng quay đầu đi, công tử đến từ kinh thành cũng thật chẳng ra gì, nhìn thấy ngựa đều hết nói nổi, có thể tưởng tượng nếu biên giới chiến loạn, Quách Tiểu Trà bị địch quốc bắt đi, cũng không cần tra hỏi, chỉ cần dắt một con ngựa tốt đến, ngay cả tổ tông mười tám đời hẳn đều có thể khai ra hết, hưởng chi cơ mật triều đình.

"Đừng bày ra vẻ mặt cau có như thế, hẳn so với cha hẳn thì đáng yêu hơn nhiều." Cố Thường lôi kéo đệ đệ tới chỗ nghỉ ngơi dùng trà, đệ đệ này của nàng rất tài giỏi, chỉ có điều có khuyết điểm là tương đối nhỏ nhem, người mà hẳn không thích thật là đến một cây châm cũng luyên tiếu không muốn cho.

Quách Tiểu Trà chọn gần hai canh giờ, cuối cùng chọn một con ngựa đực cao lớn màu nâu, thật ra ban đầu hẳn nhìn trúng một con ngựa toàn thân đen bóng giống như Thiểm Điện, rút cuộc con ngựa kia tính tình không tốt, hẳn vừa lại gần nó đã tức giận, chạm vào còn không cho chạm huống hồ là cưỡi, cuối cùng đành phải buông tha, cũng may con màu này cũng không tệ.

"Chọn được rồi? Chọn xong chúng ta đi thôi." Ở chỗ thưởng trà ca hát, đúng lúc dựa vào cửa sổ Cố Thường và Cố Trác kêu to, có thể nhìn thấy Quách Tiểu Trà mẫn tràng ngựa tát Hoa nhi dường như chạy loạn, có chút chế giễu.

"Chọn xong rồi!" Trên mặt Quách Tiểu Trà không ngừng nở nụ cười tươi, con ngựa này đã thuộc về mình, ngựa của cha hẳn và mấy huynh đệ cộng lại cũng chưa chắc tốt bằng con ngựa này của hẳn, càng nghĩ càng thấy đắc ý.

Dọc đường trở về đi rất nhanh, ba người đều không nói chuyện, kết quả mới đi được nửa đường, đột nhiên xuất hiện một cô gái áo đen lấy tốc độ cực

nhanh đạp Quách Tiểu Trà ngã ngựa, cuối cùng chưa thỏa mãn lại đánh thêm một chưởng, sau khi đánh Quách Tiểu Trà phun ra một búng máu hôn mê bất tỉnh.

"A!" Cổ Thường thấy thế sợ hãi kêu, xuống ngựa đi xem Quách Tiểu Trà, thấy hắn chỉ là ngất đi cũng chưa chết, thả lỏng đồng thời lập tức liền nổi giận, đứng lên hướng về cô gái áo đen mắng to, "Ngọc Diện Hồ người làm cái gì vậy làm hại khách của ta! Giữa ban ngày ban mặt không giết người thì đánh người trọng thương, khiến cho toàn thân tanh máu có gì tốt? Không tích đức vì bản thân người thì cũng phải tích đức vì đứa nhỏ trong bụng người không được sao?!"

"Nàng là Ngọc Diện Hồ? Chúng ta..." Cổ Trác nghe vậy hết lửa giận lập tức chuyển thành kinh ngạc, mở to mắt nhìn về phía cô gái áo đen.

Ngọc Diện Hồ cười lên con ngựa mà Quách Tiểu Trà vừa chọn xong còn chưa ngồi cười nóng yên, hai tay nắm chặt dây cương nắm chặt tới mức gân xanh nổi lên, đeo mạng che mặt chỉ lộ ra một đôi mắt chứa đầy băng sương, lạnh như băng nói: "Đứa nhỏ? Mất rồi!"

Mất rồi? Cổ Thường sững sờ nhìn bụng bằng phẳng của Ngọc Diện Hồ, vô thức hỏi một câu: "Làm sao mất? Sư huynh người..."

"Câm miệng! Mặc mớ gì tới người? Muốn sống lâu hơn thì bớt xen vào việc của người khác!" Ngọc Diện Hồ then quá hóa giận lớn tiếng quát một, không biết có phải bị câu hỏi của Cổ Thường chạm vào nỗi đau trong lòng “vết thương” vẫn chưa lành lại đau đớn, sau khi nói xong quay đầu ngựa lập tức rời đi, một khắc cũng không muốn ở lại.

Cổ Thường thấy vậy hô to: "Nếu người muốn bao nhiêu con ngựa cha mẹ cũng sẵn lòng đưa cho người, vì sao phải đả thương người cướp ngựa!"

Đáng tiếc Ngọc Diện Hồ không để ý đến nàng, cưỡi ngựa nhanh chóng rời đi .

Cố Trác đã dứt cho Quách Tiểu Trà mấy viên thuốc, nghiêm túc nói: "Chúng ta mau mang Quách Tiểu Trà về đi, hấn bị thương không nhẹ."

Cố Thường nghe vậy cũng không kịp tức giận Ngọc Diện Hồ, cùng Cố Trác nâng Quách Tiểu Trà lên lưng ngựa của Cố Trác, sau đó nhanh chóng về Cố gia bảo, thương thế của Quách Tiểu Trà quan trọng hơn.

Mới có mấy ngày ngắn ngủi đây? Ngọc Diện Hồ đã làm hại hết người này đến người nọ, Quách Tiểu Trà lại không trêu chọc nàng, chẳng lẽ cũng chỉ vì muốn cướp ngựa mà đả thương người ta? Cố Thường rất tức giận, nàng thông cảm chị ruột cũng áy náy, những chuyện liên tiếp xảy ra như vậy khiến nàng càng áy náy cảm thông hơn nhưng cũng vô cùng tức giận, nếu Quách Tiểu Trà có mệnh hệ gì, chẳng phải là nhà bọn họ sẽ kết thù cùng nhà Quách thị lang? Đây là Ngọc Diện Hồ muốn hại Cố Gia Bảo rồi!

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 35: Đả Kích

Quách Tiểu Trà không thể so với Lục Tử Triệt có một thân võ công thâm hậu, cho nên hậu quả là bị thương rất nghiêm trọng, song cũng may Ngọc Diện Hồ không hạ độc thủ, vì thế Quách Tiểu Trà tuy là hôn mê bất tỉnh, ngoại thương nội thương đều có, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

"Đây thật là một trận phong ba vừa qua, trận phong ba khác lại tới, hận ý của Ngọc Diện Hồ đối chúng ta so với chúng ta nghĩ sâu hơn rất nhiều." Sau khi, đại phu bắt mạch cho Quách Tiểu Trà, kê xong đơn thuốc, Cố Trác mặt trầm xuống nói.

Cố Thường nhìn Quách Tiểu Trà bình thường hoạt bát ầm ỹ lúc này nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, trong lòng cũng không rõ là tư vị gì, thở dài: "Nói như thế nào đó cũng là tỷ tỷ của chúng ta, đệ đừng lão Ngọc Diện Hồ này Ngọc Diện Hồ nọ gọi như thế."

"Tỷ tỷ? Tỷ coi nàng là tỷ tỷ, nàng cũng không xem chúng ta là người nhà!" Từ trước đến nay, Cố Trác chưa từng gặp Cố Y, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện thì được biết trưởng tỷ đã mất sớm, đến giờ trưởng thành đột nhiên trưởng tỷ lại xuất hiện, một chút hình dạng tỷ tỷ cũng không biết, chuyện xấu thì làm hết chuyện này tới chuyện khác, khiến cho hắn làm sao có thể vui vẻ khi gặp tỷ tỷ? Không mong đợi Ngọc Diện Hồ chết ngay tức khắc thì hắn đã phúc hậu rồi.

Cố Thường càng buồn hơn, nói đến cùng tỷ tỷ như thế đều do nàng làm hại, không có quan hệ gì với đệ đệ, cũng không thể vì nàng cảm thấy áy náy với Ngọc Diện Hồ mà bắt buộc đệ đệ cũng thông cảm tỷ tỷ như vậy? Không công bằng.

Chỉ là thấy đệ đệ đối với oán hận Ngọc Diện Hồ như vậy, trong lòng Cố Thường không dễ chịu, nhưng bất lực, loại cảm giác này thật là chán ghét nhất, nàng nghĩ thông rồi, chờ Quách Tiểu Trà khỏe lại, nàng sẽ nghĩ biện pháp tới tiếp cận Ngọc Diện Hồ, tiếp đó giải cứu nàng, bằng không cứ theo cái đà này, người một nhà hóa thành kẻ thù, tỷ tỷ có chết muôn lần cũng không hết tội.

Cố Trác thấy tỷ tỷ buồn rầu, quan tâm nên không tiếp tục nói xấu Ngọc Diện Hồ nữa, chỉ là ở trong lòng ác cảm cùng bất mãn đối với Ngọc Diện Hồ càng tăng thêm.

Vợ chồng Cố Phong Niên nghe nói con gái lớn lại đánh người ta trọng thương, lần này là Quách Tiểu Trà, bọn họ cũng không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa, trước đây chỉ là tát Quách Tiểu Trà vài bạt tay, coi như đánh đùa giỡn, lần này bị thương thực sự nghiêm trọng, lần sau liệu có đổi thành lấy tính mạng người ta không nữa?

"Lão gia, chuyện này rất nhanh sẽ đến tai Quách thị lang, đến lúc đó sẽ lại xảy ra một hồi tranh chấp." Cố phu nhân trầm mặt nói.

"Quách Tiểu Trà xảy ra chuyện ở nhà chúng ta, Quách gia sẽ “tính sổ” lên đầu chúng ta, huống hồ lại do con gái lớn của chúng ta đã thương hấn, đây đúng là nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch, chỉ cần Quách Tiểu Trà mau chóng khỏe lại, nếu không Cố Gia Bảo đuối lý, Quách gia thực sự tìm tới cửa chúng ta cũng không ngại cao đầu được." Cố Phong Niên lo lắng luống cuống, không biết nên oán giận tiểu nữ nhi lấy ngựa mê hoặc Quách Tiểu Trà vào nhà rước lấy tai họa, hay là giận trưởng nữ vô cớ đã thương

người.

Cố phu nhân từng là người trong giang hồ, tính nóng nảy, nghe vậy cười lạnh: "Làm sao mà đui lý? Quách gia kia không sai sao? Là chúng ta bắt Quách Tiểu Trà đến Cố Gia Bảo chọn ngựa hay là ép hãn không cho hãn rời đi sớm? Thật sự muốn nói đạo lý vậy chúng ta nói rõ một chút, mặc dù chúng ta có chỗ không đúng, nhà hãn cũng không phải hoàn toàn vô tội!"

Lời tuy nói như vậy, nhưng dù sao trưởng nữ đánh Quách Tiểu Trà bị thương đây là sự thật không thay đổi được, Cố Phong Niên không dám phản bác lại lời thề tử, chỉ nói: "Nếu Quách gia thật sự đến tranh luận phải trái, những thứ Cố gia cần giải thích và bồi thường đều sẽ không ít, nếu bọn họ quá đáng thì chúng ta cũng không phải trái hồng mềm mặc cho bọn hãn năn." "

Nghe thấy đèn bù, lông mày Cố phu nhân nhăn lại, rất bất mãn muốn nói gì đó, cuối cùng lại không nói, không thể người ta còn chưa tới, nhà mình đã đánh nhau trước.

Thân thể Quách Tiểu Trà yếu ớt, rất lâu mới tỉnh lại, không giống Lục Tử Triệt có thể chịu đựng tốt như vậy, trọng thương nằm lì trên giường, chỉ cần tỉnh lại là hãn không ngừng kêu than, một tiếng lại một tiếng kêu đau, đau tới mức không giữ ý gọi "Mẹ".

"Người bao nhiêu tuổi rồi mà còn kêu mẹ, ngay cả ta bị giam vào nhà lao cũng không có kêu mẹ đâu." Vào lúc Quách Tiểu Trà tỉnh lại kêu đau Cố Thường chê cười hãn, không so sánh thì không biết, nhìn biểu hiện của Quách Tiểu Trà sau khi bị thương, thật sự cảm thấy Lục Tử Triệt là một nam tử hán đường đường chính chính, bị thương nặng gấp mấy lần so với Quách Tiểu Trà nhưng cũng không kêu một tiếng đau.

"Người còn chê cười ta, từ nhỏ đến lớn ta đâu phải chịu đau khổ như thế này." Bộ dáng Quách Tiểu Trà lúc này thật có thể dùng hai chữ thê thảm để

hình dung, đáng vẻ đáng thương như vậy tựa như nàng dâu nhỏ bị ngược đãi.

Cố Thường chỉ trêu chọc hăn một chút, thật ra khỏi phải nói trong lòng hồ thẹn vô cùng, dạo này nàng luôn sống trong áy náy, đầu tiên là Lục Tử Triệt, lần này là Quách Tiểu Trà.

"Chẳng ai ngờ rằng Ngọc Diện Hồ lại đột nhiên xuất hiện đả thương người, người coi như bị tai bay vạ gió, dường như cho tốt đi, sau khi bình phục lại cho người đi chọn ngựa." Cố Thường an ủi.

"Thật sự? Còn có thể chọn ngựa? Thật tốt quá." Quách Tiểu Trà vừa muốn nhếch miệng cười, ngực bỗng nhiên truyền đến một cơn đau, lập tức không cười nữa, nháy mắt mồ hôi lại túa ra.

"Lát nữa lại nấu cho người chén thuốc giảm đau, uống xong ngủ một giấc, buổi tối mẹ ta trở về để người vận khí chữa thương cho người." Cố Thường nhìn bộ dáng đau đớn khó chịu của Quách Tiểu Trà gấp gáp cái gì cũng giúp không được, nếu hăn bị thương bên ngoài nàng còn có thể giúp một chút, nhưng nội thương thì nàng bất lực, chỉ có thể để Cố phu nhân dùng nội công trị liệu vất vả chút.

Tuy rằng Quách Tiểu Trà đau, nhưng nghĩ tới có thể có được một con ngựa trong lòng dù quá đau đều cảm thấy không khó chịu đựng như vậy, hăn biết Ngọc Diện Hồ là tỷ tỷ ruột của Cố Thường, nhưng không vì thế mà giận chó đánh mèo người Cố gia, hăn cảm thấy người Cố gia để tâm trị thương cho hăn như vậy, còn đồng ý cho hăn thêm một con ngựa, quả thực là người tốt nhất trên đời, thái độ lúc nói chuyện với Cố Thường cũng gần gũi rất nhiều.

Bởi vì thái độ của Quách Tiểu Trà cảm nhận của Cố Thường về hăn cũng trở nên tốt lên, đối đãi với hăn như đệ đệ nhà hàng xóm, tuy tuổi tác hăn lớn hơn so với nàng, nhưng trong mắt nàng hăn chính là một đứa nhỏ ngây thơ,

thực sự không cách nào coi hăn như ca ca mà đối đãi.

"Cha ta, nếu bọn họ biết làm sao đây?" Quách Tiểu Trà rầu rĩ lâu bầu nói.

Đúng đó, Quách thị lang mà biết nhất định sẽ lập tức chạy tới tìm bọn họ tính sổ, còn có người nhà Lục Tử Triệt nữa? Nói đến thời gian nhận thức Lục Tử Triệt cũng không tính là ngắn, đối với người nhà hăn một chút cũng không biết, nếu cũng là thế lực hiển hách như Quách gia, thật đúng là đủ nhức đầu bọn họ.

"Cha người tới việc chúng ta nên chịu trách nhiệm đều sẽ gánh vác, chỉ mong sẽ không xảy ra xung đột." Cố Thường trả lời.

"Này, ta sẽ không nói cho bọn hăn biết việc này, hi vọng giấu được lâu một chút." Quách Tiểu Trà nói ra câu này cũng không có chút lòng tin, trên đời không có bức tường nào gió không lọt qua được, hăn không nói không có nghĩa tin tức sẽ không bị người khác truyền đi.

Đứa nhỏ này đúng là tri kỷ, bị thương nặng như vậy oan ức lại còn lo nghĩ cho Cố gia, không muốn để cho người Quách gia biết, Cố Thường cảm động nghĩ chốc nữa nấu thuốc và đồ ăn phải cho thêm nhiều đồ bổ, cần phải làm cho thân thể hăn mau chóng bình phục.

Quách Tiểu Trà nhìn thấy dáng vẻ Cố Thường cảm động muốn khóc, nói một câu thật đáng đánh đòn: "Người nghĩ nhiều rồi, ta chỉ là không muốn bị cha ta đánh mới giấu hăn."

Cố Thường: "..."

Nàng quyết định thu hồi lời nói cho là hăn đáng yêu lúc trước, thật là thẳng nhóc đáng đánh đòn.

Lúc đầu Lục Tử Triệt quyết định muốn đi, thấy Quách Tiểu Trà trọng

thương liền ở lại một ngày, nghe nói Quách Tiểu Trà không có gì đáng ngại, chỉ cần điều dưỡng bình thường là được, vì thế tới cáo từ Cố gia.

"Lục hiền chất sau này có rảnh thì tới đây làm khách, bằng hữu của Trác nhi nhà chúng ta không nhiều, rất hoan nghênh người đến." Cố Phong Niên cười ha hả nói với Lục Tử Triệt, lần này đứa nhỏ này ở nhà mình hơn nửa tháng, hắn quan sát rất lâu, cảm thấy Lục Tam kia tuy không đáng tin, nhưng người bạn tốt này của Lục Tam lại cực kỳ đáng tin, nghe nói hắn còn chưa hứa hôn...

Cố Trác ở một bên nghe thấy liếc trắng mắt vài cái, hắn mới không chào đón Lục Tử Triệt tới đây, cha hắn thật là trộn mắt nói dối.

Lục Tử Triệt vội khách khí nói: "Được Cố bảo chủ không ghét bỏ, ngày nào đó có cơ hội Lục mỗ nhất định đến nhà thăm hỏi, đến lúc đó mang theo rượu ngon tới cửa cùng ngài không say không về."

"Ha ha, một lời đã định!" Cố Phong Niên càng nhìn Lục Tử Triệt càng cảm thấy vừa mắt, nhìn bộ dáng tính cách quả thực không có chỗ xoi mói, trong thời gian này nha hoàn của Cố Gia Bảo đều hắn bị mê hoặc người người đều như nghênh đón mùa xuân, cái này còn không tính, tiểu tử này hào phóng có tiền còn hiểu được cảm ơn, thật là mọi mặt đều tốt, thiếu sót duy nhất là giao tiếp với khuê nữ dường như không tính là hòa hợp.

Cố Thường không hiểu sao cha nàng đột nhiên thân mật với Lục Tử Triệt như vậy, chẳng lẽ lúc mình không có ở đây có chuyện gì xảy ra?

Sau khi Lục Tử Triệt đi, Cố Phong Niên ở trong phòng nhẹ nhàng nói với thê tử.

"Nàng cảm thấy Lục Tử Triệt đứa bé kia thế nào?"

"Sao đột nhiên hỏi tới chuyện này?" Cố phu nhân kinh ngạc nhìn trượng

phu đang cười thỏa mãn khỏi phải nói.

Cố Phong Niên sờ sờ râu, cười đến mức nếp nhăn khóe mắt nổi lên: "Ta thấy đứa nhỏ này bộ dạng tốt, làm ăn kinh doanh cũng tốt, so với chúng ta cũng rất giàu có, thời gian này ở chung cảm thấy cách ăn nói của hã rất khá, là người được giáo dục tốt, hã còn chưa có hôn ước, trong lòng cũng không có cô nương ái mộ, nà cảm thấy hã có xứng với Thường nhi của chúng ta không?"

Cố phu nhân nghe vậy cũng nghiêm túc suy nghĩ một chút về Lục Tử Triệt, cảm thấy trượng phu nói rất có lý, Lục Tử Triệt làm con rể bọn họ thật đúng là tốt, có điều mọi chuyện đâu có dễ dàng như vậy? Lắc đầu nói: "Hã tuy tốt, nhưng không thích hợp, thiếu chút nữa là hã bị Y nhi đánh chết, cho dù đối với chúng ta khách khí cũng khó đảm bảo không vì Y nhi mà lòng mang khúc mắc, vì thế hã sẽ không để ý tới Thường nhi."

Cố Phong Niên có ý tưởng này cũng chỉ là ngày hôm nay vào lúc Lục Tử Triệt chào từ biệt đột nhiên ý niệm trào ra, thời gian gấp gáp khó tránh khỏi suy nghĩ không chu toàn, ôm một lòng nhiệt huyết nói chuyện này cùng thê tử, kết quả nhiệt huyết tràn ngập bị dập tắt, tâm một mảnh lạnh giá, nét tươi cười trên mặt biến mất, ưu sầu nói: "Ừ, cũng là ta một bên tình nguyện, không nói chuyện của Y nhi, thì thanh danh Thường Nhi hiện giờ bị truyền đi kinh khủng như vậy, cho dù chúng ta giải thích hết thấy đều là hiểu lầm, chắc chắn người nhà Lục Tử Triệt cũng sẽ để ý. Thôi, để mọi thứ thuận theo tự nhiên, cũng không tin dựa vào bộ dáng Thường Nhi xinh đẹp như vậy và thân phận thiên kim tiểu thư Cố Gia Bảo còn không gả được cho người trong sạch!"

"Chuyện của Y nhi không thể kéo dài được nữa, nà và Thường nhi đều đến tuổi cập kê, tiếp tục trì hoãn nữa chuyện hôn nhân của hai nữ nhi đều bị chậm trễ." Cố phu nhân thở dài, suy đoán với hành vi trước mắt của trưởng nữ, Cố Thường sao có thể cùng nam tử của gia đình nào đính hôn, sợ là việc

còn chưa thành đã bị trưởng nữ làm rối loạn.

Cố Phong Niên đương nhiên cũng nghĩ tới điểm ấy, cảm thấy nhân duyên của khuê nữ nhà hãn thật đúng là trắc trở chồng chất, nhưng dù có trở ngại hãn cũng sẽ không gả Cố Thường cho vị công tử Lục Tam vô tích sự kia, muốn gả chỉ có thể gả cho chàng thiếu niên tuần tú tuổi trẻ tài cao đầy hứa hẹn như Lục Tử Triệt!

Cố Thường cũng không biết cha nàng đột nhiên toát ra ý tưởng gả nàng cho Lục Tử Triệt, nếu biết sợ là ngay cả cơm cũng không có tâm tình ăn .

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 36: Ý Nghĩ Kỳ Lạ

Thời điểm Lục Tử Triệt tốc hành về đến kinh thành gặp phải đại gia và tam gia Quách gia thần sắc vội vã, nghe thấy bọn họ muốn tới Cổ Gia Bảo đón Quách Tiểu Trà, tiện thể tìm Cổ Gia Bảo tính sổ.

Đại gia Quách gia là con vợ vãi, tam gia là thứ xuất, người trước nhờ phúc của cha hẳn nhận một chức vị nhàn rồi không quan trọng ở hộ bộ, người sau thì ở Quách gia với danh nghĩa quản lý chuyện làm ăn của cửa hàng.

Hai người này đều không phải người có bản lĩnh, chỉ là so với Quách Tiểu Trà vô tích sự thì tốt hơn rất nhiều, con cháu nhà quan ở kinh thành, mặc kệ bản lĩnh lớn nhỏ, từ nhỏ tính cách và thái độ kiêu ngạo đã được nuôi dưỡng cũng không nhỏ, nhất là lúc đối mặt với ba loại người nông, công, thương.

"Cổ Gia Bảo sắp gặp phải phiền toái, nói như thế nào Cổ Gia Bảo đối với ta cũng có ơn cứu mạng, người lập tức dùng bồ câu đưa tin, phái người tới Cổ Gia Bảo báo tin." Về mặt Lục Tử Triệt ngưng trọng căn dặn Uông Tiểu Phi.

"Vâng." Uông Tiểu Phi lập tức đi làm việc.

Việc buôn bán của Lục Tử Triệt phân bố rộng khắp, các nơi đều nuôi bồ câu đưa tin thuận tiện truyền tin, lần này vừa đúng lúc dùng để giúp Cổ Gia Bảo một việc, có một số việc sớm chuẩn bị dù sao vẫn tốt hơn so với không chuẩn bị.

Khi tin tức truyền đến Cổ Gia Bảo đã là sáng sớm ngày thứ hai, tốc độ còn có vẻ nhanh, sau khi Cổ Phong Niên đọc xong thư chân mày khẽ nhăn lại, đưa thư cho Cổ phu nhân ở bên cạnh: "Quả nhiên vẫn tới, Quách thị lang quyền cao chức trọng không tiện rời kinh, phái hai nhi tử của hắn tới đây."

Cổ phu nhân vội vàng xem qua thư, thần sắc không thay đổi nói: "Chuyện đã sớm dự đoán được, bọn họ cứ phóng ngựa tới đây, ngày mai ta không ra ngoài."

Có thể tử trấn thủ, Cổ Phong Niên yên tâm vạn lần, nếu Quách thị lang tự mình đến ông còn kiêng kị một hai, tiểu bối tới đây cũng không sao, hơn hết ông càng cảm thấy hứng thú chính là Lục Tử Triệt lại có mạng lưới thư từ và tin tức khổng lồ như vậy, truyền tin chuyển công văn tốc độ nhanh như vậy, thật là không thể xem thường.

"Lục Tử Triệt này thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc vui mừng, nếu sau này hắn lại đến Cổ Gia Bảo..." Cổ Phong Niên chưa nói hết, song ý tứ đã rất rõ ràng, cho dù lại trở ngại đi nữa ông vẫn muốn hắn làm con rể của mình, có một số việc không thử làm sao biết nhất định không được? Xem hôm nay hắn ngàn dặm xa xôi phái người đưa tin tới đây, chứng tỏ hắn không vì chuyện của con gái lớn trút giận sang Cổ Gia Bảo, một khi đã như vậy chuyện khác cũng không chắc chắn là không thông được.

"Ông đấy, ý nghĩ thật là kỳ lạ." Cổ phu nhân im lặng liếc mắt nhìn trượng phu.

"Trên đời không việc gì khó, chuyện duyên phận như vậy không phải nàng ta có thể thao túng được, nói không chừng số mệnh đã định trước hai người bọn họ thật có thể tiến tới với nhau đấy?" Cổ Phong Niên càng nói càng cảm thấy có khả năng lớn, nhớ năm đó ông cùng thê tử càng không có khả năng, cũng không kết làm vợ chồng được?

"Cha mẹ đang nói cái gì tiến tới với nhau ạ?" Thanh âm của Cố Thường từ ngoài cửa truyền đến, sau đó một gương mặt phù dung xuất hiện ở cửa.

Vợ chồng Cố Phong Niên nhìn lướt qua một vòng trên mặt Cố Thường, biết nàng không nghe thấy phần nội dung đầu về Lục Tử Triệt, cũng không nhắc lại, chỉ nói: "Người Quách gia sắp đến, hiện tại đang tại trên đường, nếu nói nhanh chóng thì ngày kia sẽ tới."

"Nhanh như vậy? Bọn họ tới chúng ta làm thế nào? Quách Tiểu Trà trước mắt còn không xuống giường được." Cố Thường có chút nóng nảy nói.

"Xem con lớn như vậy vẫn không học được tính trầm ổn, chuyện hơi lớn hơn một chút đã làm cho con lo sợ?" Cố phu nhân không vừa lòng nhìn nữ nhi này, thật sự lo lắng, nha đầu này giống như chưa trưởng thành, tính tình này nếu thật sự gả cho người ta ở nhà chồng phải làm sao đây?

Cố Thường bĩu môi: "Đâu có lo sợ? Chính là hỏi một câu mà thôi, Quách Tiểu Trà chỉ bị thương trên người miệng không làm sao, hắn nói nếu người nhà đến tranh luận hắn sẽ nói chuyện giúp chúng ta."

"Phải không? Nếu đúng như vậy hắn vẫn là một đứa bé ngoan, chỉ là không có bản lĩnh gì." Cảm tưởng của Cố Phong Niên đối với Quách Tiểu Trà thay đổi một chút, chỉ là phía trước có hạt châu ngọc Lục Tử Triệt, viên đá ngang bướng đầy bụi bặm Quách Tiểu Trà không thể nào lọt vào mắt hắn được.

Cố Thường đối với Quách Tiểu Trà càng ngày càng vừa mắt, nghe vậy vội nói tốt cho hắn: "Hắn là người nhát gan lại ngốc nghếch, khi chưa quen thì cảm thấy hắn ỷ mạnh hiếp yếu có một chút tính khí đại thiếu gia, sau khi quen biết thấy hắn vừa hiểu chuyện vừa đáng yêu, hắn nói sẽ nói với người Quách gia là chính hắn trêu chọc Ngọc Diện Hồ nên bị đánh, chuyện không liên quan tới chúng ta."

"Đứa nhỏ này..." Cố phu nhân lắc đầu cười.

Từ phòng chính đi ra, trước tiên Cố Thường tới phòng Quách Tiểu Trà, nói chuyện người nhà hẵn tới đây.

"Đại ca ta và tam đệ tới đây? Tam đệ còn dễ nói, thứ xuất, sẽ không dám to tiếng với ta, chỉ có đại ca là huynh trưởng, dù sao vẫn sẽ giáo huấn ta, tính tình không tốt." Quách Tiểu Trà không nghĩ tới sự tình đến nhanh như vậy, khó hiểu là ai mật báo, làm sao nhanh như vậy người sẽ tới nơi? Không chú ý tới thần sắc ánh mắt của tùy tùng bên cạnh lóe lên.

"Yên tâm đi, nể mặt mũi người, chúng ta sẽ không cùng người nhà người xảy ra xung đột." Cố Thường an ủi.

Khi hai huynh đệ Quách gia đến Cố Gia Bảo chính là hai ngày sau, tới đây khi trời còn chưa tối, khi đó Cố Phong Niên cũng đã về đến nhà, người cả nhà đều có mặt.

"Lão gia, phu nhân, bên ngoài có hai vị thiếu gia nhà Quách thị lang ở kinh thành có việc muốn gặp lão gia." Quản gia vào báo tin.

"Tới rồi? Cho bọn họ vào đi, mời tới đại sảnh." Sau khi Cố Phong Niên nói xong đứng dậy thay đổi quần áo, sau đó cùng thê tử cùng nhau ra khỏi phòng.

Cố Thường cũng nghe được tin tức, vội vàng chạy tới.

Quách Tiểu Trà lúc này gắng gượng có thể xuống giường, nghe thấy huynh trưởng đang ở ngoài cửa vội để tùy tùng đỡ hẵn dậy.

"Nhị gia, thân thể ngài suy yếu, có lẽ đừng đi qua đó?" Tùy tùng khuyên.

"Không tới đó sao được? Người nghĩ xem nếu xảy ra án mạng ở Cố Gia

Bảo sẽ như thế nào?" Quách Tiểu Trà không nghe lời, khẳng khái đi tới đại sảnh.

Hai người Quách gia tới bởi vì gấp rút lên đường nên bộ dáng phong trần mệt mỏi, lúc vừa mới tiến vào đối với vợ chồng Cố gia cũng có chút khách khí, hai bên làm lễ chào hỏi, bọn họ trước hết uống trà giải khát, tiện thể ăn hai khối điểm tâm, dự định lát nữa sẽ bàn chuyện chính.

Lúc Cố Thường đi vào, thì ánh mắt hai người đều nhìn không được sáng lên, tuy rằng Cố phu nhân cũng xinh đẹp, nhưng dù sao cũng lớn tuổi rồi, nhưng con gái không giống vậy, chính là thiếu nữ thanh xuân tươi sáng linh động, nhìn một thân quần áo phấn hồng tôn lên màu da trong trắng lộ hồng của nàng, trên tóc chỉ cài chiếc trâm nạm Hồng Bảo Thạch, trang phục rất đơn giản trên mặt không dùng son phấn, nhưng thiên sinh lệ chất (trời sinh vốn dĩ đã đẹp), không cần trang điểm cũng chói mắt mê người vô cùng.

Sắc đẹp bậc này cho dù ở trong hoàng cung cũng đứng đầu, đoạn đường này chạy tới cố sức phí công, trong giây lát nhìn thấy mỹ nhân, hai vị lang quân Quách gia chỉ cảm thấy tâm tình đi theo ánh mắt cùng nhau sáng lên.

"Khụ khụ." Cố Phong Niên thấy hai nam nhân đối với khuê nữ nhà mình chăm chú nhìn tới quá mức, rất không vui.

"Con tại sao cũng tới? Nào có cô nương chưa lấy chồng tự mình gặp khách nam? Còn không trở về phòng đi!" Cố phu nhân trầm mặt nghiêm nghị quát.

Cố Thường bị mắng có chút oan, nhà họ là thương hộ không giống nhà quan kinh thành nhiều quy củ như vậy, chỉ cần có trưởng bối hoặc hạ nhân ở cùng, cô gái trẻ ra ngoài chào khách vốn không ai nói, mặt đẹp không vui quét qua nhìn mặt hai vị khách nam xấu hổ ngượng ngùng, âm thầm khinh thường bọn họ rồi vội trở về phòng thay quần áo.

Chỉ là nàng không tới nghe thì không yên lòng, nếu mặc nữ trang làm cho ánh mắt bọn họ không đành lòng, vậy thì đối tượng nam trang, không chỉ như vậy còn có động tác trên mặt vài cái, một khắc đồng hồ (15') trôi qua Cổ Thường đã thành nam tử thanh tú.

Khiến Cổ Thường không nghĩ tới là, khi nàng lại quay trở lại, chẳng những không có đao thương kiếm sắc hoặc là quyền cước như nàng tưởng tượng, ngược lại là một mảnh hài hòa hòa hợp.

Hai vị lang quân Quách gia đang cùng Cổ Phong Niên cười nói tin đồn, lời nói cực kỳ khách khí.

Quách Tiểu Trà sắc mặt vẫn rất nhợt nhạt hiển nhiên là bị kinh hãi, nhìn chăm chăm vào hai vị huynh trưởng của hắn nghe nói tới "Tính số" mà ngăn người, không biết sự tình như thế nào mà hoàn toàn thoát khỏi dự đoán của hắn, lý do giải thích đã chuẩn bị xong gần như cũng không dùng tới, tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ hắn đã cho rằng bản thân quá quan trọng, thật ra người Quách gia căn bản cũng không để ý sống chết của hắn? Tâm hồn Quách Tiểu Trà bị tổn thương.

Nhìn thấy Cổ Thường đi vào, hai vị lang quân Quách gia đều sửng sốt một chút, hỏi: "Vị này là?"

Không đợi cha mẹ mở lời, Cổ Thường ôm quyền chào hỏi hai người, sang sảng cười: "Tại hạ là cháu họ ngoại bà con xa của Cổ gia, họ Chu, hai vị Quách huynh gọi tại hạ Chu hiền đệ là được."

Nghe vậy, khóe miệng người Cổ gia ở đây đều run rẩy, quay đầu không dám nhìn thẳng.

Sau khi Quách Tiểu Trà nhìn kỹ người "Họ Chu" này ánh mắt tròn tròn, chỉ vào nàng muốn nói gì đó, kết quả bị Cổ Thường trừng lập tức ngậm

miệng.

Vừa nghe chỉ là cháu ngoại nhà bà con xa, hai vị lang quân Quách gia liền không buồn để ý tới, ngược lại lại tiếp tục nói chuyện với Cố Phong Niên.

"Xá đệ gần đây ở Cố Gia Bảo gây thêm cho các vị không ít phiền phức, vừa mới nghe hần nói sau khi trọng thương Cố bá phụ lo lắng không ít vì hần mà thêm vất vả, tiền thuốc thang cũng chi trả hết, tiểu chắt ở chỗ này thay hần cảm ơn Cố bá phụ Cố bá mẫu." Quách đại lang đứng lên hướng hai người khom thân trình trọng vái chào, thái độ rất là chân thành.

Cố Thường không hiểu ra sao (nguyên văn là “trượng nhị hòa thượng không sờ được đầu óc” mình chỉ hiểu đại khái là vậy, bạn nào có ý hiểu và edit hay hơn thì giúp mình chỉnh sửa nhé), không phải đến khởi binh vấn tội sao? Như thế nào còn cảm kích? Không phải là đầu óc bị hỏng chứ?

Quách đại lang này đáng vẻ chừng hai mươi tuổi, bộ dạng cao to hơn so với Quách Tiểu Trà, màu da hơi đen, tuy bộ dáng không đẹp trai như Quách Tiểu Trà, nhưng nhìn cũng là đáng người rắn rỏi, nam tử tuần lãng ngũ quan đoan chính.

"Đâu có, lệnh đệ bị thương ở Cố Gia Bảo chúng ta, chúng ta chăm sóc hần là chuyện cần làm." Về mặt Cố Phong Niên nghiêm túc nói, nhìn ý nguyện muốn tạo quan hệ thân thiết rất rõ ràng của hai huynh đệ Quách gia, sự khinh thường mỉa mai sâu trong mắt khó phát giác.

Quách Tiểu Trà vội nhắc nhở sự tồn tại của mình, yếu ớt nói: "Đại ca, lần này ta ở Cố Gia Bảo ăn uống thoải mái, ngựa bị cướp mất, Thường muội muội sợ ta đau lòng còn hứa sau này lại cho ta chọn một con ngựa nữa, bị thương nặng như vậy tất cả đều vì mồm miệng ta không tốt mà chọc giận Ngọc Diện Hồ, kết quả toàn thể Cố gia chẳng những không trách móc ta trái lại còn đối tốt với ta như vậy, cho dù dưỡng thương ở Quách gia cũng không

được chăm sóc chu đáo như vậy."

Quách đại lang nghe xong thuận thể lại cảm tạ Cố Gia Bảo một hồi, mấy người thay phiên nhau khách sáo, cuối cùng bởi hai người bốn ba đường xá vô cùng mệt nhọc liền tới phòng khách nghỉ ngơi, bàn bạc xong chờ thương thể của Quách Tiểu Trà tốt lên thì mang hân về nhà, trong thời gian này tạm thời ở lại Cố Gia Bảo.

Cố Thường thỉnh thoảng muốn chen vào nói, nhưng hai vị gia Quách gia rõ ràng không thèm để ý đến nàng, luôn nói chuyện với cha mẹ, không chỉ có nàng, Quách Tiểu Trà muốn nói chen vào cũng không xen vào được mấy câu, hai người liếc nhau, hai bên đều cảm thấy vô cùng buồn bực.

Buổi tối, Cố Phong Niên trầm mặt trở về phòng.

"Làm sao vậy?"

"Vừa nãy đại lang Quách gia mượn rượu hỏi ta Thường Nhi bao nhiêu tuổi, có hôn ước với nhà nào chưa."

Cố phu nhân nhướn mày, trào phúng cười rộ lên: "Còn tưởng rằng bọn họ đến sẽ làm ầm ĩ thế nào, kết quả Thường Nhi chỉ lộ mặt một cái đã khiến bọn họ thay đổi chủ ý, nhìn thấy sắc đẹp ngay cả dự tính ban đầu đều quên, con cháu nhà quan cũng chỉ vậy thôi."

"Hắn đã có thê tử còn dám nhòm ngó Thường Nhi, tâm địa bất lương, Cố Phong Niên ta chẳng lẽ có thể để cho nữ nhi làm thiếp người ta? Nực cười!" Cố Phong Niên rất căm tức hừ một tiếng, tay nắm chặt ly trà lạnh lùng nói, "Vốn là còn cảm thấy Quách Tiểu Trà vô tích sự không phải là nam tử hán đội trời đạp đất, kết quả nhìn thấy hành vi của huynh trưởng hắn, Quách Tiểu Trà thật sự tốt hơn nhiều."

"Muốn lấy Thường Nhi làm thiếp?" Cố phu nhân giận dữ, xiết chặt nắm

tay nhắc chân bước đi, "Thật sự coi Cổ Gia Bảo chúng ta là bần nhào sao, ta hạ độc cho hẳn chết!"

"Ấy chết, phu nhân nàng bình tĩnh một chút." Cổ Phong Niên vội giữ chặt phu nhân đang giận dữ, thấp giọng khuyên nhủ, "Lúc này, bọn họ ở nhà chúng ta, trúng độc chết rồi chúng ta không thoát khỏi trách nhiệm, chờ bọn hẳn cú xéo, muốn làm gì còn phải xem tâm tình phu nhân nàng đấy?"

Cổ phu nhân nhất thời xúc động, không muốn thực sự lập tức hạ độc chết người, nghe xong lời khuyên về mặt dịu đi một chút nói: "Mấy ngày này coi như khách nhân bình thường chiêu đãi bọn hẳn, chờ người vừa đi không thể không dạy dỗ bọn họ một chút! Đại lang Quách gia kia cho dù chưa lập gia đình lấy vợ sinh con, ta cũng ghê tởm, đàn ông có vợ còn dám mơ tưởng Thường nhi nhà ta!"

"Phu nhân yên tâm, hẳn hỏi về Thường Nhi ta giả bộ ngớ ngẩn để lấp liếm cho qua, có ám chỉ nữ nhi Cổ Gia Bảo ta chỉ làm chính thê người ta, nghe hiểu hay không còn phụ thuộc hẳn." Cổ Phong Niên ôm eo thê tử đưa nàng về chỗ ngồi, lại rót ly trà cho nàng để nàng uống cho nguôi giận.

Cổ Phong Niên cũng khó tiêu cơn giận, sau khi uống vài hớp trà nói: "Ta nghĩ biện pháp lấy vốn hợp tác làm ăn với Lục Tử Triệt, nể tình ta hẳn hẳn sẽ suy xét vụ làm ăn này."

"Chàng đừng làm quá mức rõ ràng khiến cho khuê nữ chúng ta mất mặt." Cổ phu nhân thật không biết phải nói trượng phu ra sao, muốn Lục Tử Triệt làm con rể đến điên rồi.

"Ta có chừng mực, nếu chuyện buôn bán đàm phán thành công, sẽ mời hẳn đến Cổ Gia Bảo ở chơi mấy ngày, dù sao nhà chúng ta có Trác nhi, không sợ người ngoài nói lung tung." Cổ Phong Niên vuốt râu cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện, tâm tính Lục Tử Triệt khá tốt truyền tin báo cho

nhà bọn họ biết chuyện người Quách gia tới, chứng tỏ hẳn có ý qua lại thân thiết với Cố Gia Bảo, như vậy sự việc sẽ dễ làm rồi.

Bên này vợ chồng Cố Phong Niên ghét bỏ đại lang Quách gia, bên kia đại lang Quách gia sau khi trở về liền đi tìm Quách Tiểu Trà, mục đích à, đương nhiên là vì thiên kim Cố gia kinh diễm thoáng nhìn thấy.

Bức họa Ngọc Diện Hồ hẳn đã từng thấy, nhưng dù sao cũng là bức họa không phải người thật, không có cảm giác gì, hôm nay nhìn thấy Cố Thường vô cùng kiêu diễm, tâm lập tức bị câu đi mất.

Đừng xem trong lời nói của Cố Phong Niên căm ghét việc để nữ nhân làm thiệp người ta, trên đường bọn họ tới đây cũng nghe nói đủ loại lời đồn về Cố Thường, tuy biết đều do Ngọc Diện Hồ làm hại, nhưng kết quả chính là thanh danh Cố Thường đã bị hủy, như vậy còn muốn gả cho người trong sạch làm chính thê? Ý nghĩ quá viễn vông rồi.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 37: Kéo Quần

Khiến huynh trưởng vòng trái vòng phải chủ đề động một chút là chớp thời cơ xoay quanh về Cố Thường, người ngu đi nữa cũng biết xảy ra chuyện gì, huống hồ Quách Tiểu Trà cũng không ngốc.

"Đại ca, huynh đã lấy vợ sinh con, ngay cả thê thiếp cũng có ba người rồi, quá hoa tâm không tốt." Quách Tiểu Trà thật xót xa, hẳn là người bệnh, kết quả ca ca đệ đệ tới đây cũng không thực sự quan tâm tình hình thân thể hẳn, trái lại đi quan tâm mỹ nữ.

Lông mày Quách đại lang nhíu lại, khuôn mặt một khắc trước còn mang vài phần tươi cười lập tức trầm xuống: "Nam nhân hoa tâm không là rất bình thường sao? Nam nhân xuất thân như chúng ta đây có người nào không có kiêu thê mỹ thiếp thành đàn? Nay ta gặp được cô nương đẹp hơn rất nhiều so với những thê thiếp kia của ta không tranh thủ chính là kẻ ngu."

Từ nhỏ Quách Tiểu Trà đã bị huynh trưởng dạy dỗ thành quen rồi, lúc này thấy mặt đối phương chuyển sang lạnh lùng hẳn theo bản năng sợ hãi, nhỏ giọng lầu bầu: "Cố Gia Bảo không phải là gia đình bình thường, ai sẽ đem đích nữ gả cho người làm thiếp?"

"Nhưng nhà hẳn cũng không có thứ nữ, vả lại bị từ hôn thanh danh còn rất tệ không làm thiếp chẳng lẽ muốn gả cho người nghèo cơm ăn không đủ no làm vợ?" Quách đại lang cười nhạt, trên đời này nữ nhân bị từ hôn phần lớn đều treo cổ tự vẫn hoặc là cắt tóc làm ni cô, vì sao? Bởi vì nữ tử bị từ hôn, cả

nhà mẹ đẻ cũng không còn mặt mũi, nữ tử còn mặt mũi nào mà sống? Làm thiếp cho người ta đã là lối thoát tốt nhất rồi.

Thấy huynh trưởng cố chấp như vậy, Quách Tiểu Trà rất không vui, chỉ là không dám trực tiếp phản ứng lại, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, chớp mắt nói: "Huynh có biết cha và Cố cô nương có mâu thuẫn gì không? Không nói cái khác, thì cửa của cha huynh cũng không qua được."

"Mâu thuẫn của bọn họ ta tất nhiên biết rõ, song việc này có liên quan sao? Thật sự nạp nàng vào cửa, cha nhìn nàng không vừa mắt cái gì cũng không cần làm, chỉ cần một ánh mắt, bọn hạ nhân đã giúp ông trút giận, chuyện tốt như vậy ông sao lại không đồng ý?" Quách đại lang tin tưởng kiêu ngạo nói, mang trên mặt thái độ kiêu kỳ cao cao tại thượng.

"Huynh, huynh nhẫn tâm khi thấy cô nương mình thích bị hạ nhân ức hiếp?" Quách Tiểu Trà trợn to mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn huynh trưởng.

"Cái gì thích hay không thích, một tiểu thiếp mà thôi, nam nhân làm đại sự chẳng lẽ cả ngày vây quanh nữ nhân?"

Quách Tiểu Trà nói không lên lời, trước kia cảm thấy đại ca đối với nữ nhân rất bạc tình, nhưng chuyện không liên quan tới hắn cũng không để ở trong lòng, nhưng lần này đại ca người nói là Cố Thường bằng hữu của hắn, đột nhiên cảm thấy đại ca đúng là một nam nhân ti tiện, quá cận bã!

"Cố cô nương chắc sẽ không chịu bị người ta ức hiếp, nàng sẽ hạ độc, người dám bắt nạt nàng không chết cũng tàn phế." Quách Tiểu Trà kìm nén thịnh nộ nhắc nhở huynh trưởng đang mơ tưởng hảo huyền.

Quách đại lang mím môi suy nghĩ một hồi mới nói: "Ta biết nàng sẽ giở một chút mách khéo, nhưng nàng mới bao nhiêu tuổi? Có thể có bao nhiêu

lợi hại?"

Vừa ti tiện vừa cặn bã còn khinh thường nữ nhân, trong lòng Quách Tiểu Trà đánh giá huynh trưởng nhà mình như thế, coi thường người ta như vậy, đến lúc đó cũng đừng khóc lóc cầu xin!

"Được rồi, người đừng dài dòng không dứt, ta và tam đệ sẽ ở đây mấy ngày, thời gian này người thường gọi Cố cô nương tới là được."

Quách Tiểu Trà nhìn huynh trưởng đứng lên phất phất tay áo bày ra một bộ dạng quý công tử phóng khoáng, bộ dáng kia tràn đầy tự tin giống như tiếp xúc qua vài lần Cố Thường sẽ yêu thương hẳn ngay ý.

Không xong, có thể là buổi tối ăn nhiều, hẳn có chút muốn ói.

"Người nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai còn dựa vào người hỗ trợ." Quách đại lang nói xong cũng đi.

Quách đại lang là con trưởng, về sau sẽ là người kế thừa gia nghiệp, có lòng tin một nữ nhân nhà thương nhân bình thường chưa tiếp xúc với xã hội nhiều sẽ mong muốn được làm thiếp của công tử ngọc thụ lâm phong như hẳn, cho nên hẳn vụng trộm bắt đầu làm một số động tác nhỏ.

Mà Quách tam lang là con vợ lẽ, tuy tướng mạo so với Quách đại lang và Quách Tiểu Trà cũng xuất sắc, nhưng vì nguyên nhân thân phận vốn không có lòng tin, lại nhìn ra tâm tư Quách đại lang không trong sạch, hẳn từ bỏ ý định, chỉ quyết định ngấm ngấm lén lút tán thưởng là được.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Cố Thường ở trong phòng dùng xong điểm tâm như thường lệ đi trước tiên đi thăm Quách Tiểu Trà.

Bởi vì đã được vợ chồng Cố Phong Niên đặc biệt căn dặn, vì thế trong lúc có ngoại nam ở trong nhà Cố Thường luôn mặc nam trang thanh tú như hôm

qua.

Khi tiến vào trong phòng Quách Tiểu Trà phát hiện huynh trưởng hần cũng ở đấy, mở miệng chào hỏi, kết quả thái độ người ta lạnh nhạt, nàng thăm bữu bữu môi.

"Chu công tử đến đây, ngồi." Quách Tiểu Trà thấy Cố Thường vẫn cải trang như hôm qua cảm thấy rất buồn cười, dư quang khóe mắt quét qua đại ca rất sớm đã tới phòng hần chờ mong gặp mỹ nhân, không nhìn được cười trộm.

Cố Thường tìm chỗ ngồi xuống cái cách bọn họ khá xa, cười ha hả hỏi: "Quách đại lang mới tới Cố Gia Bảo, tối qua nghỉ ngơi có tốt không?"

"Rất tốt." Quách đại lang tiếc chữ như vàng, biểu thiếu gia họ Chu này quần áo bình thường, vừa thấy thì biết không phải là công tử nhà giàu, có lẽ xuất thân từ gia tộc nghèo túng, chẳng muốn cùng người như vậy kết giao, vì thế thái độ rất lạnh nhạt.

Cố Thường nhìn ra hần coi thường người ta, cũng mặc kệ hần, cùng Quách Tiểu Trà không coi ai ra gì trò chuyện giết thời gian.

Thật sự là người thì sợ bị so sánh, có người như đại lang Quách gia đây làm người ta ghét, Quách Tiểu Trà nháy mắt liền trở nên vô địch làm người ta yêu thích.

Đang lúc nói vô cùng vui vẻ, Quách tam lang cũng tới, vào cửa liền hỏi: "Nói cái gì mà náo nhiệt như thế?"

Cố Thường trả lời: "Đang nói chuyện ngày đó chọn ngựa, Quách Tiểu Trà còn băn khoăn sau khi hồi phục đi chọn ngựa."

"Ồ? Nhị ca thật là may mắn, ngựa của Cố Gia Bảo rất có tiếng ở kinh

thành." Quách tam lang cười nói, hẳn là con vợ lẽ, quản lý mấy cái cửa hàng của nhà, trừ bỏ cái danh con trai Quách thị lang thì chính là một thương nhân, nên không giống Quách đại lang đối với Cố Gia Bảo coi thường như vậy.

"Quá khen, biểu muội đã hứa tặng ngựa cho Quách Tiểu Trà thì nhất định sẽ tặng, nàng từ nhỏ thực sự rất có thành tín, là cô nương tốt nhất định sẽ nói được làm được." Cố Thường không xấu hổ chút nào ra sức khen chính mình.

Nghe thấy "Họ Chu" này nhắc tới biểu muội, Quách đại lang cuối cùng cũng mở miệng: " Biểu muội trong miệng người là Cố cô nương phải không?"

"Đúng rồi, chính là nàng."

"Người... Cùng nàng quan hệ rất tốt?" Quách đại lang xoi mói nhìn người mọi mặt đều thua xa không bì kịp với mình.

Cố Thường nghe vậy con người đảo một vòng, đột nhiên cười ngọt ngào đứng lên: "Ta cứ một hai năm sẽ đến Cố Gia Bảo ở vài ngày, cùng biểu muội cùng biểu đệ tình cảm rất tốt, có thể nói ta cùng biểu muội là thanh mai trúc mã."

Biểu tình ngọt ngào này quá mức chướng mắt, bất mãn trong mắt Quách đại lang chợt lóe lên, tiếp tục hỏi: "Không biết các hạ có hôn phối chưa?"

"Chưa." Cố Thường lắc đầu, nhìn chân mày Quách đại lang nhíu lại, nhin cười nói, "Song hai nhà chúng ta thấy ta và biểu muội chung đụng hòa hợp, có ý là chúng ta kết thân, lần này ta tới đây chính là định tìm biểu dượng nói chuyện này, trước đây vì biểu muội có vị hôn phu, cảm tình của ta đối với nàng có sâu sắc cũng chỉ có thể giấu nơi đáy lòng, nay không cần, nhà vị hôn phu của nàng từ hôn, ta cuối cùng cũng có cơ hội cưới nàng rồi!"

Quách Tiểu Trà gắt gao nhìn chăm chăm Cố Thường giống như nhìn thấy

quái vật, bả vai run run, nhìn nàng nói dối thao thao bất tuyệt lừa huynh trưởng hẳn, nhin cười nhin thật sự vất vả, vết thương ở ngực lại càng đau.

"Nhị ca huynh làm sao vậy? Thực là vô cùng đau đớn?" Quách tam lang thấy bộ dáng Quách Tiểu Trà vô cùng đau đớn vội vàng tiến lên hỏi.

"Không sao." Quách Tiểu Trà nói xong thì bỗng nhiên ho khan liên tục, che chỗ đau ở ngực mặt vì ho khan mà trắng bệch.

"Người mau nằm xuống nghỉ ngơi, chúng ta không ở đây làm ầm ĩ người." Quách đại lang rút cuộc vẫn đau lòng đệ đệ, thấy Quách Tiểu Trà đau đớn như vậy không đành lòng lại ở lại trong phòng.

Quách Tiểu Trà vội xua tay vội la lên: "Không cần, ta chỉ là nhất thời bị sắc đau hai bên sườn khi thở, cho ta cốc nước ấm uống là tốt thôi."

Tùy tùng vội đi rót ly nước ấm, hầu hạ Quách Tiểu Trà uống.

Quan sát một lát, thấy sắc mặt Quách Tiểu Trà thật sự tốt hơn nhiều, Quách đại lang nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa ngồi xuống nhìn phía Cố Thường tiếp tục đề tài lúc trước, hỏi: "Người nói muốn cưới Cố cô nương? Vợ chồng Cố bảo chủ đồng ý rồi?"

"Bọn họ nói đang suy nghĩ, chẳng qua không bao lâu sẽ đồng ý thôi, bởi vì ta hứa hẹn với bọn họ đời này chỉ có một thê tử là biểu muội, không nạp thê thiếp hoặc thông phòng khiến trong nhà rối loạn, lại càng không đến những nơi trăng hoa tìm nữ nhân. Người không biết đâu? Biểu muội ta ghét nhất nam nhân tam thê tứ thiếp, bởi vì biểu dượng cũng chỉ có một nữ nhân là biểu cô, vì thế biểu muội cũng muốn gả cho nam nhân cả đời này chỉ có một nữ nhân là nàng, nam nhân có nhiều nữ nhân nàng một chút cũng sẽ không cân nhắc, biểu dượng và biểu cô cũng nghĩ như vậy." Cố Thường nói liền một mạch đánh phủ đầu, hôm qua ánh mắt hai huynh đệ Quách gia này khi

nhìn thấy nàng khiến nàng không thoải mái, huống hồ mẫu thân lại nói cho nàng biết ý nghĩ xấu xa của Quách đại lang đối với nàng, nàng muốn ói suýt chút nữa không ăn nổi điểm tâm.

Quách đại lang quả nhiên đen mặt, nắm tay thật chặt, sắc mặt khó coi nói: "Trên đời này nam nhân nếu không có thể thiếp không phải muốn bị người đời chế giễu sao? Phu thê nghèo khổ trăm sự bị thương, lại trong lòng đổ tại đối phương, điều kiện cuộc sống kém cỏi lại có gì tốt?"

"Quách đại lang lời này nói có phải hơi quá đáng? Nhà ta tuy rằng không giàu có, nhưng cam đoan thê tử ăn ở không lo có thể có nha hoàn hầu hạ cũng không có vấn đề!"

Bả vai Quách Tiểu Trà lại bắt đầu co rút, ôi trời ơi, vết thương ở ngực lại bắt đầu đau, thật không nhìn ra, Cố Thường thật đúng là rất có bản lĩnh nói xạo, lừa gạt huynh trưởng hần liên tục sưng sốt.

"Nữ tử tư sắc bình thường nhà nghèo còn coi giữ được, đổi thành tuyệt sắc..." Quách đại lang quét mắt lườm "Tình địch" tức giận không thôi, không khách khí chút nào đả kích, "Thì sẽ mang họa cho nhà chồng, trừ phi người làm cho nàng đời này không ra khỏi cửa được ai cũng không biết bộ dáng nàng ra sao, hoặc trực tiếp hủy dung nàng."

"Đâu có nghiêm trọng như vậy?" Cố Thường cảm thấy rằng đau, tuy rằng nàng cảm thấy mình rất đẹp, nhưng thật không đẹp đến có thể dẫn đến tình trạng mang họa cho nhà chồng? Đó là việc nữ nhân nghiêng nước nghiêng thành mới có thể làm được.

"Người còn thiếu hiểu biết sự đời, mấy năm trước tỉnh lị nào đó có một người bán đậu hủ kiếm sống cưới vợ vô cùng xinh đẹp, lại không có khả năng canh giữ chặt chẽ nàng ở trong nhà, xuất đầu lộ diện buôn bán kết quả bị kẻ xấu nhìn trúng nhất định cưỡng ép mang đi, nhà chồng phản kháng, kết quả

từ cha mẹ chồng hơn sáu mươi tuổi, cho tới hài tử hai ba tuổi, đều bị sát hại, người vợ còn sót lại chịu không nổi đả kích cũng tự vận." Quách đại lang chậm rãi nói.

Cố Thường và Quách Tiểu Trà nghe được cả kinh ngạc nhiên, không ngừng thóa mạ.

"Lẽ nào lại như vậy, cái kẻ xấu kia đi đâu rồi?" Cố Thường hăm hè, nàng muốn đi hạ độc chết bọn họ.

"Đã bị thanh quan xử trí, đây chỉ là một chuyện xảy ra trong gia đình ấm no, còn có sự kiện tương tự xảy ra ở nhà thương nhân gia cảnh tương đối giàu có, người vợ mới cưới rất đẹp theo thừa cũng rất tốt, kết quả bị Huyện thái gia theo dõi, hãn cũng không cường đoạt dân phụ, chỉ là càng bỉ ổi hơn uy hiếp dụ dỗ gia đình này khi hãn ngẫu nhiên đến nhà thì dâng hiến thê tử ra để hãn hưởng thụ."

"Cầm thú!" Cố Thường mắng to.

"Khốn kiếp!" Quách Tiểu Trà cũng chửi ầm lên, kết quả động phải miệng vết thương mồ hôi lạnh túa ra một mảnh, đau đến nói không nên lời, chỉ có điều mọi người đều một lòng đầy căm phẫn cũng không có hơi sức để ý đến hãn.

"Chuyện như này ai muốn đâu? Mới đầu nhà chồng cũng không có đáp ứng, kết quả Huyện thái gia lợi dụng chức vị nhiều lần tới quấy rối chuyện làm ăn của nhà này, còn làm hại bọn họ dính vào kiện cáo của cải đều bồi thường hết, mắt thấy cơm cũng không đủ ăn, cuối cùng không thể không thỏa hiệp hiến dâng nàng dâu. Lúc đầu người vợ này không đồng ý còn tìm cái chết, sau này ở cùng Huyện thái gia lâu ngày vàng bạc trang sức cái gì cần có đều có, nàng dần dần bắt đầu quen hưởng thụ, cuối cùng kích được Huyện thái gia đồng ý nạp nàng vào cửa làm thiếp, sau đó nàng cùng nhà chồng hòa

ly." Sau khi Quách đại lang nói xong thấy khô cổ họng, bưng ly trà lên uống.

"Sao lại tái giá?" Cố Thường có chút khó tiếp thu được chuyện bất lương.

"Ai không muốn có cuộc sống tốt hơn? Huống chi là nhà chồng có lỗi trước dâng nàng ra chịu nhục, nàng dâu kia cuối cùng chọn cho nàng con đường tốt hơn cũng là chuyện có nguyên do. Khi có chuyện như vậy phát sinh, nguyên nhân căn bản chính là nam nhân không bảo vệ được nữ nhân, một nữ nhân đẹp như vậy, nếu gả vào nhà quan, dù chỉ là thiếp cũng không có người dám động!" Quách đại lang quan sát biểu tình của Cố Thường còn chưa tỉnh hồn lại từ trong khiếp sợ, khước môi giương lên, "Ta nói nhiều như vậy ngươi cũng hiểu rồi chứ? Nếu ngươi không có đủ thực lực đối phó cường quyền, vậy thì cưới một nữ nhân dung mạo bình thường sống đi, bằng không huyền náo tới tan cửa nát nhà hoặc vợ con ly tán thì hối hận không kịp nữa."

Cố Thường kịp phản ứng, liếc trắng mắt nhìn Quách đại lang hừ lạnh: "Ngươi bớt hù dọa ta, chúng ta tuy là gia đình nhỏ nhưng trong nhà ta có cao thủ, biểu muội lại biết hạ độc, không ai có thể ức hiếp nàng được, xin khuyên Quách đại lang từ bỏ tâm tư viễn vông đó đi!"

"Ngươi!" Quách đại lang nổi giận, hắt hao hết miệng lưỡi nói nhiều như vậy kết quả tiểu tử này vẫn ngoan cố không thay đổi, buồn cười.

Mắt thấy Quách đại lang muốn nổi giận, Quách tam lang làm bộ uống trà nên không thấy được, bản thân Quách Tiểu Trà cũng đau đến đổ mồ hôi có lòng mà không có sức, Cố Thường không muốn cùng đồ ngu kiêu ngạo tranh cãi, đứng lên nói: "Nói chuyện nửa câu cũng không hợp, ta đi đây."

Quách đại lang đứng lên muốn đuổi theo ra ngoài, kết quả lý trí cản hẳn dừng lại, nơi này là địa bàn của người khác, hẳn không thể giáo huấn người ta, chỉ ở một bên buồn bực.

Sau khi Cố Thường trở về gọi quản gia tới dọn dò một lúc, sau đó không bao lâu, toàn bộ hạ nhân Cố Gia Bảo đều trăm miệng một lời, tiểu thư nhà bọn họ sáng sớm ra ngoài đi thăm nhà họ hàng, nửa tháng sau mới trở về.

Lúc tin tức này truyền tới tai Quách đại lang tức giận đến thiếu chút nữa đập hỏng một cái ly trà, hắn còn muốn cảm dỗ mỹ nhân kia một chút khiến nàng ái mộ hắn, chỉ cần chính nàng muốn đi cùng hắn thì dễ xử lý, kết quả nàng đi rồi, còn đi không động tĩnh!

Nghe nói Quách đại lang tức giận mắng chửi tùy tùng bên cạnh vài lần, Cố Thường nhìn có chút hả hê nói: "Đáng đời, ý lại, cóc muốn ăn thịt thiên nga, bản tiểu thư đâu có để ý loại mặt hàng như hắn? Nhà hắn lại có thể chịu nổi đó là bản lĩnh của hắn cha, hắn là cái gì? Không có cha hắn hỗ trợ ngay cả bản thân hắn cũng không nuôi nổi!"

Lục Đậ cũng rất tức giận, Quách đại lang kia nàng từng thấy, so với Lục Tử Triệt kém rất xa, gặp qua đại mã nam, lại gặp tên nam nhân diện mạo bình thường lại luôn bày ra một bộ dạng mỹ nam tử kiêu mẫu, nàng ghê tởm còn không kịp, làm sao sẽ nói tốt cho hắn.

"Tiểu thư, người đó thật quá đáng ghét, nếu có thể nghĩ biện pháp dạy dỗ một chút thì tốt rồi." Lục Đậ nắm chặt tay tức giận nói.

Cố Thường nghe vậy mắt sáng lên, vỗ tay một cái nói: "Đúng rồi, ta thế nào quên? Tử hồ điệp kia đã làm thành thuốc, lấy con chuột thử nghiệm, công hiệu của thuốc so với ta nghĩ không sai biệt nhiều, vừa đúng lúc dùng trên người Quách đại lang đáng ghét kia."

Nói làm liền làm, Cố Thường nếu muốn hạ độc đối với người nào tuyệt đối khiến cho người đó khó lòng phòng bị, nàng chế được căn bản không cần phải ăn vào miệng hoặc hít qua mũi, da dính một chút cũng lập tức có tác dụng.

Cứ như vậy, cho dù Quách đại lang ăn bất kỳ thứ gì của Cố Gia Bảo đều dùng ngân châm chuyên dụng thử độc, cuối cùng vẫn trúng độc, hăn bắt đầu đau bụng, cũng không tính là đau bụng, chính là luôn cảm thấy bụng khó chịu muốn bài tiết, nhưng không hiểu sao cái gì cũng không bài ra được.

Bứt rứt luôn luôn muốn bài tiết lại bài tiết không ra, sau hai ngày giày vò liên tục Quách đại lang tức giận đến không muốn đi nhà xí, kết quả ai ngờ vì một lần không đi hăn liền...

Tùy tùng Quách đại lang chịu đựng cảm giác muốn ói đem quần áo dính uế vật cuộn thành một đồng, thận trọng nói: "Đại, đại gia, nô tài lập tức đem y phục này đốt, không để bất luận kẻ nào biết."

Mặt Quách đại lang càng xanh thắm thêm, phất phất tay để tùy tùng đi xuống, đời này hăn sẽ không ném mất mặt mũi như thế này, dù có ngốc cũng biết là tiểu nhân làm, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, dẫu sao những thứ ăn vào miệng đều dùng ngân châm kiểm nghiệm.

Sớm nghe nói Cố phu nhân và Cố Thường đều am hiểu sử dụng độc, Cố Thường lúc trước đã ra ngoài, sau đó hăn mới bị hạ dược, là Cố phu nhân hạ sao? Không đúng, hăn tới đây mấy ngày ngoại trừ ngày đầu tiên gặp Cố phu nhân, sau đó cũng chưa từng thấy qua, nhưng có một chuyện có thể khẳng định, nhất định là người của Cố Gia Bảo hại hăn!

Một khẳng định ý nghĩ này, ý tưởng muốn nạp Cố Thường làm thiếp của Quách đại lang lập tức tiêu tan hơn nửa, nữ nhân Cố gia này chính là một tai họa, làm sao phải lo lắng nàng gả cho gia đình nghèo sẽ bị cường quyền cướp đi? Người nhà nàng có thể hại chết đối phương mà đối phương không biết mình chết như thế nào.

Trong phòng Quách Tiểu Trà, Cố Thường đang ung dung tự tại căn quả táo, tâm tình tốt tới mức vừa ăn vừa hát.

"Đại ca ta ngã bệnh, mời đại phu cũng không trị khỏi, nghe nói hôm qua không cần thận còn..." Quách Tiểu Trà ngồi ở trên giường nhin cười nói, đừng trách hần làm huynh đệ không phúc hậu, thật sự là lần này đại ca hần không đứng trước.

"Oe." Cố Thường đang ăn quả táo nghe vậy vội ném nửa quả còn lại đi, nôn hai lần trợn mắt nhìn qua: "Người đừng vào lúc người ta đang ăn gì đó nói chuyện ghê tởm được không!"

"Không nói thì không nói, người đã biết việc này, là người làm phải không?" Quách Tiểu Trà nháy mắt nhỏ giọng hỏi, trong phòng chỉ có hai người bọn họ cộng thêm Lục Đậu.

Cố Thường lấy khăn lau khóe miệng, vẻ mặt vô tội hỏi: "Người đang nói cái gì? Ta nghe không hiểu."

Quách Tiểu Trà "hừ" một tiếng, khinh bỉ nhìn Cố Thường làm chuyện xấu còn giả bộ làm người tốt, song vẫn rất hâm mộ bản lãnh của nàng, búi người nói: "Nếu ta có bản lĩnh như người, cha ta cũng sẽ không luôn mắng ta."

"Người cứ làm công tử của người đi, người được đầu thai vào chỗ tốt cũng khiến người ta hâm mộ." Cố Thường nói lời tự đáy lòng, vốn chính là, công việc quan trọng của gia tộc do con trưởng gánh vác, đứa nhỏ nhỏ nhất rất được cưng chiều trái ngược lại bị nhìn chăm chăm cũng tù túng, giống như Quách Tiểu Trà đây sinh ra là con thứ hai gánh nặng trên người ít, lực chú ý của cha mẹ cũng ít, không phải tự do nhất sao?

"Nói cũng có lý." Quách Tiểu Trà cũng ngẫm lại, vì thế nở nụ cười.

Quách đại lang bây giờ thực sự không muốn ở lại Cố Gia Bảo, sau khi thương thế của Quách Tiểu Trà tốt hơn một chút liền thuê chiếc xe ngựa ba huynh đệ bọn họ lập tức về nhà.

Cố Thường rất tốt bụng tự mình chọn cho Quách Tiểu Trà một con ngựa màu nâu, thấy Quách Tiểu Trà thích liền để cho con ngựa này đi theo bọn họ.

Ba huynh đệ Quách gia trở về kinh thành, Quách đại lang thở phào nhẹ nhõm, nghĩ tới mình ở Cổ Gia Bảo làm ra trò cười cho thiên hạ như vậy trở thành bí mật thì không để ở trong lòng.

Kết quả hơn một tháng sau, tùy tùng bên người hắc không biết ra sao bị người ta chuốc say không còn biết gì, rồi tiếp đó, bí mật của đại lang Quách gia ở Cổ Gia Bảo kéo quần bị truyền đi gây ồn ào huyên náo.

Sau khi Quách đại lang nghe nói tức giận mãnh liệt đánh tùy tùng một trận sau đó bán, ra ngoài giải thích nói là bị tùy tùng hãm hại, kết quả hoàn toàn không ai tin.

"Thật là mất hết mặt mũi, đồng liêu của Quách đại lang đều chê cười hắc, bằng hữu thân thích tạm thời cũng không muốn tới Quách gia, sợ không cẩn thận bật cười, Quách phu nhân ngay cả yến hội cũng hủy bỏ mấy cái, bây giờ thực sự không có mặt mũi ra ngoài gặp người khác ha ha." Ưông Tiểu Phi đem tin tức nghe được toàn bộ nói cho Lục Tử Triệt.

Lục Tử Triệt thả tay xuống đồng sổ sách, mỉm cười: "Cố Thường khiến bốn thiếu gia còn ném qua vài lần thua thiệt, họ Quách lại dám trêu chọc nàng, quả thực tự tìm đường chết."

Lần này Quách đại lang bị chinh là do hai người Lục Tử Triệt và Cố Thường thông đồng, lúc ấy Cố Thường viết thư nhờ vả để người Cố gia truyền tin giao cho Lục Tử Triệt, vốn là Cố Thường chỉ là thử ôm hy vọng một lần, ai ngờ Lục Tử Triệt vì chương quỹ sản nghiệp từng bị Quách đại lang ức hiếp, vì vậy chớp lấy thời cơ giúp Cố Thường một lần.

Cho nên nói, đặc tội người không thể tùy tiện đặc tội với nữ nhân, đặc biệt

không thể đắc tội với nữ nhân biết dùng độc, lần này chắc hẳn Quách đại lang nhận được bài học khó quên suốt đời.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 38: Đại Bát Quái

Cố Phong Niên nghĩ thông suốt phải bắc cầu như thế nào cho khuê nữ và Lục Tử Triệt sau vụ hợp tác làm ăn, chỉ là trong lúc nhất thời thật không dễ dàng tìm được bằng hữu thích hợp có quan hệ hợp tác làm ăn với Lục Tử Triệt.

Nhưng hơn một tháng sau tin tức Lục gia từ kinh thành truyền tới, Lục tướng quân tuyên bố muốn từ quan về quê sinh sống, ông và Cố Phong Niên là đồng hương, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao năm đó, lúc bọn họ tòng quân, quan hệ của hai người lại thân thiết vậy.

Hiện giờ, Lục tướng quân đang sắp xếp những chuyện liên quan tới việc từ quan, từ chuyển giao quân quyền và trấn an các thuộc hạ cũ từ trên xuống dưới tới các loại thủ tục, còn phải mở tiệc rượu chiêu đãi một ít quan viên kinh thành, hơn nữa nhiều quan viên mời ông đi uống rượu bao nhiêu chuyện sinh hoạt thường ngày bận rộn ít nhất phải gần hai tháng mới xong việc, trong lúc này ông nhờ Cố Phong Niên tìm cho bọn họ một trạch viện ở vùng lân cận Cổ Gia Bảo.

Khi nhìn thấy tin tức này đầu tiên Cố Phong Niên thấy kinh hãi, sau đó liền hiểu được, trước đây ông cũng từng làm một quan viên nhỏ, đối với chuyện quan trường cũng biết một hai, binh quyền là một vật nóng phỏng tay, quyền lực lớn, thuộc hạ trung thành càng nhiều, sẽ dẫn tới sự kiêu kỳ của Hoàng Đế, kết quả của việc công cao chấn chủ đều sẽ không quá tốt.

Tự mình suy nghĩ hiểu được chủ động giao nộp binh quyền còn có thể giữ lại được thanh danh tốt, vì giữ thanh danh tốt Hoàng Đế sẽ thương tiếc mà cấp cho bề tôi một chút đền bù, nếu mà khăng khăng không buông bỏ quyền lực, cho dù người thật sự nhất mực trung thành cũng sẽ bị Hoàng Đế coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, thật sự có thể có bản lĩnh cả đời không bị người trừng trị quả không tồi, một khi "Phạm tội" nhẹ thì tước quan lưu đầy, nặng thì tịch thu gia sản cả nhà bị xử trảm thậm chí tru di cửu tộc.

"Lục huynh làm quan tới nhất phẩm đại tướng quân, mang binh đánh giặc nhiều năm, rất được lòng dân, có lẽ Thánh Thượng kiêng kị đã lâu khổ nỗi không tóm được nhược điểm, chuyện của Y nhi là cái cớ để thu lại binh quyền của Lục huynh, tuy rằng cuối cùng chứng minh được hết thảy đều là hiểu lầm, nhưng chuyện này coi như là một hồi chuông cảnh tỉnh đối với Lục gia, lúc đó khi chúng ta và Thường Nhi tới Lục gia dự tiệc Lục huynh từng lặng lẽ nói với ta mong muốn từ quan, còn tưởng rằng trước đó bị tạm giam mấy ngày ông ấy nhất thời nản lòng thoái chí lời nói trong lúc say, ai ngờ thật sự ôm cái ý nghĩ này." Cổ Phong Niên sau khi đem chuyện vợ chồng Lục tướng quân muốn mua nhà ở vùng lân cận nhà bọn họ báo cho thê tử biết thì nói đến chuyện này.

"Cũng là một người biết nhìn xa trông rộng, lúc này thối lui còn có thể tạo được ấn tượng tốt trước mặt Thánh Thượng, lần này ông ấy rời đi, một tảng đá lớn trong lòng Thánh Thượng tiêu tan, vừa vui mừng chẳng những không thể thiếu ban thưởng, nói không chừng hai người con trai của Lục tướng quân còn đang ở quan trường còn có thể thăng quan tiến chức lên một hai cấp ấy." Cổ phu nhân tuy xuất thân giang hồ nhưng cũng không ngốc, các môn phái giang hồ đừng nhìn nhỏ, thực ra cũng có thể coi là một triều đình nhỏ, trong đó đấu đá tranh giành và gian nan hiểm trở so với hoàng cung cũng không ít hơn bao nhiêu, so sánh thêm một chút hai bên còn có cái gì nàng không hiểu ra?

Cố Phong Niên thấy phu nhân hiểu biết như vậy, kiêu ngạo đầy cõi lòng mà ánh mắt nhìn nàng tán thưởng: "Phu nhân nói đúng, Lục huynh nói Thánh Thượng đang suy nghĩ thăng chức cho hai nhi tử của ông ấy, hai người bọn họ cáo lão hồi hương sinh sống, con trai trưởng và thứ hai không về được, để cho Lục Tam vô dụng kia cùng hồi hương phụng dưỡng bọn họ."

Thân thích của Lục gia ở quê cũng không nhiều, người trong tộc đã chết gần hết trong chiến loạn hơn mười năm trước, chỉ còn sót một người chú họ cao tuổi, nhà lão nhân này không có con trai, hai con gái đã sớm lập gia đình, đều gả cho nông hộ bình thường.

Nhà Lục tướng quân đối với nhà họ hàng còn sót lại này rất chăm sóc, cho lão nhân gia một điền trang để cho cụ thay mặt trông nom, địa tô hàng năm thu về thì một nửa cho bọn họ, mà hai cửa hàng thì chia ra cho hai người con rể của cụ trông nom.

Bởi vì có nhà họ hàng này, từ nhỏ phần lớn thời gian lão tam Lục gia vô dụng được nuôi dưỡng ở nhà họ hàng dưới quê lý do từ chối chính là bắt nguồn như vậy.

Bởi cảm kích sự chăm sóc của cháu họ, nhà họ hàng này của Lục gia cũng giúp đỡ che giấu chuyện của Lục tam.

Vì thế người trong kinh thành đều biết phần lớn thời gian Lục Tam sống ở nhà họ hàng dưới quê, nhưng những gia đình quen biết với nhà họ hàng của Lục gia ở quê cũng chưa gặp Lục tam mấy lần, song vì người này thật không có tiền đồ, vì vậy cũng không ai cảm thấy hứng thú đối với hắn.

"Hài tử có tiền đồ thì ở lại kinh thành, để cho người không tiền đồ hiểu kính bọn họ, còn không biết ai chăm sóc ai đâu." Cố phu nhân nhìn có chút hả hê, nàng không giống trượng phu có cảm tình với Lục gia như vậy, nên đối với toàn thể Lục gia nàng đều không có cảm tình.

Cố Phong Niên không để ý nói: "Việc này cũng không cần bận tâm, Lục huynh bọn họ còn khỏe mạnh, mười mấy hai mươi năm đều không cần con cái bận tâm, hơn nữa còn có hạ nhân mà."

Đột nhiên Cố phu nhân nghĩ tới một chuyện, vẻ mặt rùng mình: "Chàng nói nếu bọn họ về đây định cư, Y nhi có thể hay không..."

Cố Phong Niên cứng đờ, vốn dĩ tâm tình đang tốt lập tức tiêu tan, trầm mặc một lát sau nói: "Lục huynh sau khi bọn họ tới thì nhắc nhở bọn họ, đến lúc đó chúng ta phải một ít cao thủ ngày đêm bảo vệ bọn họ, một khi Y nhi xuất hiện liền bắt giữ con bé, nếu chúng ta tìm nó khó khăn chồng chất, vậy thì chờ nó tự động tới vậy."

Cố phu nhân nghe vậy khổ sở nhắm chặt mắt, nuốt nước mắt trong mắt vào, nói: "Chỉ có thể như vậy, đến lúc đó nhất định nhớ rõ nhắc nhở bọn thị vệ không được thương tổn đến con bé, ta sẽ cho bọn họ một chút mê dược không gây thương tổn thân thể, chúng ta nợ Y nhi quá nhiều, nếu hại con bé bị thương lòng ta càng áy náy."

"Phu nhân đừng lo lắng, Y nhi là nữ nhi của chúng ta, ta sẽ không để cho người ta làm tổn thương con bé." Cố Phong Niên kéo thê tử vào lòng khuyên lớn, bọn họ đều từ trong miệng Cố Thường nghe nói chuyện đứa nhỏ trong bụng con gái lớn không còn nữa, chưa lập gia đình đã có thai, đứa bé lại không còn nữa, có lẽ những súc sinh lòng dạ hiểm độc Nhật Nguyệt giáo kia cũng không cho phép khiến nàng sảy thai, nữ nhi của ông nên được nâng niu trong lòng bàn tay hạnh phúc lớn lên, kết quả số phận lại lặn lội trở thành công cụ giết người của tà giáo, ôi.

Chuyện vợ chồng Lục tướng quân muốn về quê sinh sống Cố Thường cũng nghe nói.

"Lục Tam kia thực ra không phải theo về phụng dưỡng vợ chồng Lục bá

phụ bọn họ? Phải là Lục bá phụ nuôi hăn, ha ha." Cố Thường nhìn có chút hả hê nói, trước đây Lục Tam kia luôn được nuôi dưỡng ở nhà họ hàng, lúc này cha mẹ hăn đều tới, cuối cùng sẽ không tiếp tục lộn xộn nữa?

Lục Đậ cũng bĩu môi theo: "Tiểu thư nói rất đúng, Lục Tam kia rời trường bồi sẽ không sống nổi, nô tỳ tốt xấu biết làm việc biết nấu cơm, hăn một công tử mười ngón không dính nước, chắc cái gì cũng đều không biết đâu."

"Lục Tử Triệt không phải là bạn tốt của Lục Tam sao? Sau này, Lục Tam định cư lâu dài ở đây, Lục Tử Triệt chắc chắn cũng sẽ thường xuyên đến tìm hăn."

"Tiểu thư người nhắc tới Lục Tử Triệt làm gì?" Ánh mắt Lục Đậ tìm tòi nghiên cứu nhìn Cố Thường.

Cố Thường không sao nói rõ được quét mắt nhìn Lục Đậ: "Bọn họ đều họ Lục, nhắc tới một người sẽ nhớ đến một người khác, còn phải hỏi nguyên nhân?"

Lục Đậ lại bĩu môi, nàng không tin.

"Đi thôi, miệng lại bĩu nữa sẽ không đẹp đâu, đi thu thập hành lý, sau hai ngày nữa chúng ta sẽ đi kinh thành." Cố Thường thúc giục.

"Hiểu rồi ạ." Lục Đậ đi thu thập hành lý.

Vì Lục tướng quân muốn trở về quê, con trai của phó tướng dưới quyền vừa đúng lúc thi đậu Võ Trạng Nguyên, bởi vì cùng người phó tướng này vào sinh ra tử nhiều lần, tuy là quan hệ thượng cấp hạ cấp, nhưng tình như thủ túc, con trai hăn cũng không chịu thua kém đã đạt được công danh, hăn lại muốn rời kinh, vì vậy muốn tặng một đại lễ để chúc mừng.

Đối với chàng trai một thân võ nghệ cao cường có cái gì thích hợp có ích hơn so với ngựa quý? Lục tướng quân nghĩ tới ngựa tất nhiên là Cổ Gia Bảo tốt nhất, vì vậy trong thư viết cho Cổ Phong Niên nhờ giúp tìm trạch viện có đề cập tới chuyện mua ngựa.

Vốn việc mua ngựa Lục gia phái người tới xác nhận, thực ra cũng phải người đến rồi, nhưng Cổ Phong Niên muốn tự mình chuyển tới kinh thành, giúp Lục gia chuyển nhà, một mục đích khác không nói ra miệng là kiếm cơ gặp Lục Tử Triệt, sau khi chọn được ngựa tốt quyết định mang theo Cổ Thường cùng đi.

"Mang thêm mấy bộ y phục nữa, cha nói sẽ nán lại mấy ngày không trở về sớm đâu." Cổ Thường dặn dò, trời đã lạnh, tới kinh thành phải hơn một tháng mới có thể trở về, đến lúc đó cũng sắp sang năm mới.

Mười ngày sau, cha con Cổ Thường và Lục Đâu ba người đi tới kinh thành, khước từ đề nghị của Lục gia mời bọn họ tới nhà ở, tìm khách điểm ở lân cận với Lục gia tá túc, không vì cái gì khác, Cổ Thường không có thói quen sống ở nhà người khác, sẽ cảm thấy gò bó.

Rời kinh thành không bao lâu đã trở lại, lần này tâm tình chủ tớ Cổ Thường tới kinh thành không tệ.

Quách Tiểu Trà không biết từ đâu nghe nói Cổ Thường bọn họ đã tới, vui mừng cưỡi ngựa Cổ gia tặng hẳn đi tìm Cổ Thường, kết quả tốn công vô ích, được chưởng quầy khách điểm báo người hẳn muốn tìm sáng sớm đã đi ra ngoài, đành phải hấp tấp rời đi tìm người khắp nơi.

Hồ bằng cầu hữu của Quách Tiểu Trà rất nhiều, bạn bè đứng đắn thì không có một người, vì thế luôn bị trượng bối trong nhà mắng, vì thế hẳn luôn muốn tìm một người đáng tin làm bằng hữu, khó khăn lắm tìm được một người hợp ý.

Có lần rất là vui vẻ khoe khoang nói về bạn hân mới kết giao, người đó chính là Cố Thường, kết quả thật bi thảm bị cha béo của hân đánh một trận, hai ngày không xuống giường được...

"Nhị gia, lão gia không vui khi người và cô nương Cố gia lui tới, chúng ta vẫn nên trở về đi." Tùy tùng khuyển Quách Tiểu Trà.

"Không về, không giao thiệp với nàng cũng không giảm được số lần bị đánh, vậy sao không để cho mình vui vẻ hơn chút?" Quách Tiểu Trà hoàn toàn không thèm để ý nói, chỉ bằng chuyện nhà Cố Thường có vô số ngựa quý hân cũng đã nguyện ý coi nàng là bạn bè, hơn nữa nàng còn có bản lĩnh chinh đại ca của hân từ nhỏ luôn ức hiếp hân thảm như vậy, lòng hân hoàn toàn bội phục, lúc này ở trong lòng hân Cố Thường là thần tượng số một của hân.

Quách Tiểu Trà như vậy không trách không làm cho người Quách gia thích, thật sự là tiểu tử này "Ăn cây táo, rào cây sung", đại ca nhà mình bị chinh hại cả nhà đều bị mất thể diện, hân chẳng những không căm thù trái lại còn coi Cố Thường như thần tượng mà sùng bái, không chỉ như thế, còn một lòng một dạ muốn kết giao với người bạn này, bị đánh thật sự quá bình thường.

Người hầu không có biện pháp, đành phải ủ rũ cúi đầu đi theo chủ tử không đáng tin cậy người.

Quách Tiểu Trà muốn tìm Cố Thường cũng không khó, cho dù lúc Cố Thường ra ngoài bộ dạng đã cải trang, nhưng con ngựa trắng của nàng sẽ không thay đổi, khi hỏi người ta trực tiếp hỏi có nhìn thấy một con ngựa trắng không là được rồi.

Giữa kinh thành ngựa trắng không ít, nhưng uy phong xinh đẹp như tiểu Bạch thật đúng là không có.

Vì thế Quách Tiểu Trà rất dễ dàng tìm được Cố Thường, lúc này nàng đang ở trong một quán trà vừa uống trà vừa nghe kể truyện.

Quách Tiểu Trà vội vàng đi lên tầng hai quán trà, chạy thẳng tới chỗ Cố Thường ngồi ở gần cửa sổ.

"A, Quách Tiểu Trà tới đây, thật là trùng hợp." Cố Thường nhìn thấy Quách Tiểu Trà tới trước tiên là kinh ngạc, sau đó lại cười mời hân ngồi, nàng mặc trang phục nam nhân, không lo lắng ngồi cùng bàn với Quách Tiểu Trà khiến cho người ta dị nghị.

Quách Tiểu Trà không khách khí ngồi xuống đối diện với nàng, rót trà uống lên hai chén mới thở phào nói: "Không trùng hợp, ta tìm người hơn một canh giờ rồi, khát chết tiểu gia ta."

"Người tìm ta làm gì?" Cố Thường nghi hoặc hỏi.

"Nghe nói người tới kinh thành rồi, thân là băng hữu, ta tìm người rất kỳ lạ sao?" Quách Tiểu Trà bất mãn chất vấn.

Là băng hữu sao? Được rồi, coi như bọn họ đã là băng hữu, Cố Thường không phản bác, cười cười: "Người thế mà tìm ta lâu như vậy, thật đúng là bạn chí cốt."

"Tất nhiên." Quách Tiểu Trà rất đặc ý, thấy Cố Thường thỉnh thoảng xuyên qua cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, liếc mắt nhìn nàng hỏi, "Người có nghe nói chuyện bát quái buồn cười gần đây ở kinh thành không?"

"Nghe nói rồi, không phải là lệnh huynh ở Cổ Gia Bảo bị tiêu chảy... Chuyện gì đó sao?"

Quách Tiểu Trà đang uống trà suýt chút nữa phun ra ngoài, vội vàng che miệng nuốt nước trà xuống, không biết là bị sặc nước trà hay là tức giận, mặt

đỏ bừng liếc trắng mắt nhìn Cố Thường: "Chuyện này một chút cũng không buồn cười!"

"Ta cảm thấy rất buồn cười đó chứ." Cố Thường nghiêm trang nói, nàng nghe nói Quách đại lang đến nay ngay cả cửa cũng không dám bước ra ngoài, tâm tình thật tốt, Lục Tử Triệt thật sự nói được làm được, Quách đại lang trở thành trò cười lớn khắp kinh thành đều là công lao của hân.

"Ta nói không phải chuyện này, ta muốn nói chuyện của Lục Mặc tam gia Lục gia cơ!" Quách Tiểu Trà thối rìa mép trợn mắt nói.

"Lục Tam? Hân có chuyện gì?" Cố Thường tò mò hỏi.

Quách Tiểu Trà hừ một tiếng bắt chéo chân, hất cằm mắt liếc xéo Cố Thường, đáng đánh đòn nói: "Muốn biết? Rót cho gia ly trà."

"Muốn nói hay không, ta mới không muốn nghe." Cố Thường trợn trắng mắt nhìn hân, tiếp tục nhìn cảnh tượng náo nhiệt người đến người đi trên trên đường cái phía dưới lầu.

"Người!" Quách Tiểu Trà cảm thấy rất mất mặt, sau khi tự mình rót một ly trà tức giận nói, "Ta muốn nói là Lục Mặc kia lại có người muốn."

"Có ý gì?" Cố Thường hỏi.

"Chính là đích nữ nhỏ nhất nhà triệu doãn ở kinh thành Lương tam cô nương, lúc trước nàng tới nhà bà ngoại ở một thời gian, sau khi hồi kinh nghe nói hôn sự của Lục Mặc đã lui, liền năn nỉ cha nàng tới cửa cầu hôn, Lương tam cô nương này là con gái nhà quan, tuy rằng được nuông chiều nhưng bộ dáng lớn lên cũng không tệ lắm, tuổi mười sáu tươi đẹp, còn chưa đính hôn với nhà nào, không phải không ai muốn, rất nhiều người cầu hôn nhưng nàng đều chướng mắt, kết quả không hiểu ra sao nói từ nhỏ nàng đã nhìn trúng Lục Mặc, tiếc rằng người ta sớm có hôn ước, bây giờ hôn ước của Lục Mặc đã

hủy nàng đương nhiên sẽ không buông tay." Quách Tiểu Trà cúi đầu về phía trước thấp giọng kể chuyện bát quái.

Cố Thường bị chuyện bát quái này hấp dẫn, rất ngạc nhiên hỏi: "Lương cô nương kia điều kiện tốt như vậy sao cứ luẩn quẩn trong lòng như vậy?"

"Ai biết? Lẽ ra cô nương gia điều kiện tốt như vậy chủ động năn nỉ người nhà tới cửa cầu hôn, phế vật Lục Mặc kia không phải nên cảm động đến rơi nước mắt lập tức đáp ứng mỗi hôn sự này sao?" Quách Tiểu Trà vỗ bàn một cái, tức tối bất bình nói, "Kỳ lạ là kỳ lạ ở chỗ này, mỗi người đều cho rằng Lục gia sẽ vạn lần đồng ý hôn sự này, ai ngờ Lục Mặc lại không đồng ý, nói hẳn muốn làm nên thành tựu sau đó sẽ suy nghĩ tới chuyện hôn nhân đại sự. Người nói có buồn cười không? Phế vật như hẳn còn muốn làm nên thành tựu, hẳn nếu có thể làm nên một hai ba chuyện thì tiểu gia ta chắc có thể lưu danh thiên cổ!"

Cố Thường cảm thấy chuyện bát quái này thật đúng là làm người ta kinh ngạc, có cô nương tốt muốn gả cho Lục Tam đã làm người ta rất kinh hãi, kết quả hẳn còn ngu xuẩn cự tuyệt người ta, trường bối Lục gia lại đồng ý?

Quách Tiểu Trà cười chảy nước mắt, lau khóe mắt, tầm mắt tùy ý đảo qua phía dưới lầu đột nhiên dừng lại, chỉ vào nơi nào đó dưới lầu nói với Cố Thường: "Mau nhìn kia, người mặc quần áo màu xanh da trời đeo khăn che mặt màu trắng chính là Lương tam cô nương!"

Cố Thường nghe vậy lập tức đặt ly trà xuống nhìn theo hướng ngón tay Quách Tiểu Trà chỉ phía dưới lầu...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 39: Huyền Náo

Lương tam cô nương dáng đi mau lẹ, vóc dáng yếu điệu, không biết đang nói cái gì với nha hoàn bên cạnh mà nói rất hăng say, nhìn thấy là một cô nương rất hoạt bát.

"Nhìn thấy rất tốt mà, sao ánh mắt lại..." Cố Thường nâng cằm rất thương tiếc nhìn nữ tử dưới lầu.

Giọng điệu Quách Tiểu Trà chua chua nói: "Đúng, ánh mắt kiểu quái gì, bốn thiếu gia so Lục tam cũng còn mạnh mẽ hơn!"

Cố Thường cười một tiếng, liếc mắt nhìn hằm: "Thế nào mà ta như người được vị dấm? Không phải người có ý gì với người ta chứ?"

"Không có!" Quách Tiểu Trà như dấm phải phân vội vàng phủ nhận, thu hồi tầm mắt tức tối nói, "Ta chỉ bất bình thôi, mặc kệ cô nương nào nói coi trọng Lục tam kia mà không coi trọng ta, ta cũng sẽ bất bình như thế, người bớt nghĩ nhiều."

Cố Thường nghĩ tới Quách Tiểu Trà nay cũng gần mười tám, dường như không nghe thấy nói có hôn ước, đánh giá mặt hằm không phục cười hỏi: "Người bức bội như vậy không phải là vẫn không có bà mối tới nhà vì người làm mai đúng không?"

Nhớ tới đệ đệ nàng mới bao nhiêu tuổi, mà đã có không biết bao nhiêu bà

mỗi tối cửa giới thiệu cô nương rồi.

"Ai nói không có? Là tiểu gia chương mắt!" Quách Tiểu Trà như mèo bị dẫm phải đuôi làm đầu kêu to lên, kết quả bị mấy bàn khách nhân xung quanh liếc xéo, vội thu liễm cảm xúc hừ một tiếng.

"Hỏi một chút thì tức giận, tính tình thật nóng nảy." Cố Thường liếc trắng mắt nhìn Quách Tiểu Trà, nhìn biểu tình của hân cũng biết nhất định là không có cô nương tốt chọn trúng hân, có bà mỗi tối nhà cũng nhất định là giới thiệu người bình thường vậy không lọt vào mắt hân được.

"Ai cho người chọn đề tài bởi móc châm trọc chỗ đau trong lòng người hỏi." Quách Tiểu Trà rất tức giận, trả thù uống một hơi hết sạch trà trong ấm trà, sau đó khiêu khích nhìn Cố Thường.

Cố Thường bị hành động ấu trĩ của hân chọc cười, lắc đầu nói: "Người là nam nhân, chuyện này là chọc vào nỗi đau trong lòng người? Hiện giờ, tình hình của ta so người còn không bằng, cho dù có bà mỗi tối nhà, người được giới thiệu cũng đều là những kẻ thâm không nở nhìn, ta cũng không cảm thấy gì."

Quách Tiểu Trà vừa nghĩ thật đúng là như vậy, hân nếu không cố gắng cũng không có khả năng cưới phải nữ nhân quá kém cỏi, mà Cố Thường bị thoát hôn thanh danh còn xấu, có muốn gả cho người trong sạch cũng không dễ dàng, giống như đại ca hân muốn nạp nàng làm thiếp cũng cảm thấy là ban ơn, sau này hôn sự của nàng thật đúng là một vấn đề.

"Ánh mắt đó của người là ý gì? Không cần đồng cảm với ta, không biết ta vui mừng bao nhiêu đâu!" Cố Thường bị ánh mắt thương hại của Quách Tiểu Trà nhìn khiến cả người nổi da gà, nàng không giống những nữ tử bình thường, sẽ không vì bị từ hôn mà tìm cái chết.

"Nữ nhân vô tâm vô phế đến mức này như người cũng là hiếm thấy." Cảm xúc thương tiếc của Quách Tiểu Trà đã chuẩn bị thật tốt bị quấy đảo lập tức tan biến hết chỗ nói rồi.

Cố Thường coi như lời này là khen tặng, kêu tiểu nhị mang thêm một ấm trà, nói chuyện với Quách Tiểu Trà khiến nàng vui vẻ, nàng không ngại lại mời hẳn uống một ấm nữa.

Ngay lúc đang nói chuyện, nhân vật của đề tài trong miệng bọn họ lúc trước Lương cô nương mang theo hạ nhân lên tầng hai, lại ngồi ở bên cạnh bọn họ, bọn họ gọi một bình trà và một đĩa bánh ngọt mút táo mật ong.

"Đi dạo một lúc thật khát, các người cũng không cần hầu hạ, qua một bên cũng uống chút đi." Lương Dung cho nha hoàn và ma ma tới một bên uống trà, mình nàng ngồi một bàn.

Lục Đậ và tùy tùng của Quách Tiểu Trà ai nấy ngồi một bàn riêng, ở ngay phía sau bọn Cố Thường, hai người không quen mà nam nữ hữu biệt, nên không ngồi cùng nhau.

"A, đây không phải là..." Khi Lương Dung nhìn thấy Quách Tiểu Trà nhin không được mở miệng nói chuyện, nói một nửa lập tức ngừng lại, xoay tầm mắt không nhìn hẳn nữa.

Đều là nhi nữ nhà quan ở kinh thành, hơn nữa hai người còn rất nổi danh, tự nhiên biết nhau.

Quách Tiểu Trà nổi danh là vì ăn chơi lêu lổng, mà Lương Dung thì mới nổi danh, bởi nàng thích một phế vật so với Quách Tiểu Trà còn không bằng, nhưng yêu thích rất phô trương, e sợ người khác không biết, ồn ào huyên náo, có người ngầm lo lắng thay nàng, nếu như cuối cùng gả được vào Lục gia còn tốt, không gả được về sau còn có ai dám cưới nàng?

Cố Thường thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Lương Dung, nhìn kỹ động tác uống trà so với mình tao nhã xinh đẹp hơn nhiều, con gái nhà quan lời nói hành động rõ ràng so với con gái tiểu hộ như mình không giống nhau, càng cảm thấy nàng tốt lại càng nghĩ không hiểu nổi ánh mắt của đối phương.

Trước không đề cập tới Lục Tam người kia ra sao, chỉ nói Lục gia, trước đây Lục tướng quân quyền cao chức trọng, Lục gia gia thế rất hiển hách, chỉ với điểm này mà nghĩ sẽ có rất nhiều nhà nguyên ý gả cô nương đến.

Nhưng hiện giờ? Khấp kinh thành đều biết Lục đại tướng quân từ quan, còn lại hai con trai cho dù được Hoàng Đế coi trọng, thân phận địa vị đó so với nhất phẩm đại tướng quân của phụ thân bọn họ lúc trước thật là kém cách xa vạn dặm, Lục gia thoáng cái liền từ nhà giàu hạng nhất trở thành nhà thường dân ở kinh thành, ít nhất so với triệu doãn kinh quan phụ mẫu kinh thành mà nói thật không tương xứng.

Hoàn cảnh gia đình nhà gái so với nhà trai tốt hơn nhiều như vậy, tuy không thấy được mặt nàng, nhưng nhìn dáng người cùng cái trán lộ ra và ánh mắt, có lẽ bộ dáng Lương Dung không tồi, lại là đích nữ trong nhà, sao lại muốn gả cho người gia thế thua kém nàng, bộ dáng phẩm hạnh của Lục Tam càng không bằng người ta?

Thật là nghĩ không ra, chẳng lẽ Lục Tam có ưu điểm nào chính mình không biết? Không thể nào đâu, Cố Thường lắc đầu, lúc trước ở Lục gia làm khách thì đầu Lục Tam cũng không dám ngẩng lên, bộ dạng kẻ khiếp nhược ngay cả nói chuyện cũng không dám thoải mái thể nhưng lưu lại cho nàng ấn tượng khắc sâu.

Nhưng dạng nam nhân quái lạ lại được Lương Dung coi trọng, không khỏi không cảm khái tình cảm loại chuyện này thật đúng là kỳ diệu, người ngoài không lý giải được.

"Người nhìn cái gì?" Lương Dung nổi giận khi bị Cố Thường nhìn, mặt hạnh lờm nguýt quát lên.

Cố Thường bị quát mới ý thức tới mình lúc này là một "Nam nhân", dù sao hành vi nhìn lén cô nương nhà người ta thật lỗ mãng, vội chắp tay thành quyền nói xin lỗi: "Cô nương bớt giận, tại hạ cũng không có ác ý, chỉ là đơn thuần tán thưởng thiên tư quốc sắc của cô nương, không cần thận mạo phạm cô nương, tại hạ lập tức quản tốt ánh mắt của mình không nhìn loạn liếc lung tung, thứ lỗi."

Cố Thường mặc nam trang màu xanh nước hồ, một cái đai lưng khảm ngọc tinh tế thắt quanh bên hông, tay cầm một chiếc quạt giấy, trang phục hoàn toàn giống bộ dạng công tử phú quý.

Trên mặt cũng không có thay đổi quá nhiều, cùng với nguyên dạng khi Cố Thường mặc nữ trang có sáu phần tương tự, đây cũng là nguyên nhân vì sao Quách Tiểu Trà vừa lên lầu ngay lập tức nhận ra nàng.

Chỉ với sáu phần tương tự lúc này cũng khiến Cố Thường trong bộ dạng nam nhân rất là tuần tú mê người, tuy rằng cái đầu không tính quá cao, dáng người cũng không cường tráng, nhưng loại bộ dáng bạch diện công tử tuần tú văn nhã này vẫn luôn có thể hấp dẫn sự chú ý của một nhóm người đông đảo.

Nha hoàn của Lương Dung thấy mặt Cố Thường anh tuấn nhìn ngây người, bị ma ma bên cạnh néo một cái mới hồi phục lại tinh thần, vội đỏ mặt cúi đầu xuống không dám nhìn loạn.

"Xí, nhìn xem có gì đặc biệt hơn người, trên mặt đều che khăn, bị người nhìn lâu vài lần sẽ chết là sao?" Quách Tiểu Trà hừ lạnh một tiếng lờm Lương Dung nói thầm.

Thanh âm tuy không lớn, nhưng hai bàn gần nhau, vừa vắn bị Lương

Dung nghe được, đập mạnh ly trà xuống bàn, mặt cười lạnh lẽo cả giận nói: "Ta tưởng là ai chứ, thì ra là tiểu Quách ăn chơi trác táng, thảo nào nói chuyện chướng tai như vậy, có câu nói rất hay, vật hợp theo loài, người theo bầy đàn, câu này chính là nói các người hai kẻ đáng ghét!"

Vốn sau khi nghe Cố Thường nói xin lỗi cơn giận của Lương Dung tiêu tan hơn nửa, cũng quyết định không chấp nhặt với đối phương, kết quả vừa nghe lời nói của Quách Tiểu Trà cơn thịnh nộ từ từ tỏa ra ngoài, tiện thể Cố Thường ngồi cùng bàn với hắn cũng nhìn không vừa mắt, cảm thấy một là kẻ ăn chơi trác táng đáng đánh đòn, một là sắc lang nên móc con mắt xuống.

Cố Thường bất đắc dĩ xoa trán, rõ ràng Lương cô nương cũng không truy vấn, tại Quách Tiểu Trà lắm miệng phá hư, tiểu tử này thật đáng bị vả miệng.

"Người nói ai ăn chơi trác táng? Ăn chơi trác táng làm sao? Có làm phiền gì người sao? Người bình thường muốn chơi bởi còn chưa đủ tư cách đâu!" Quách Tiểu Trà xoay người trực tiếp bày ra điệu bộ gây gổ với Lương Dung, cơn thịnh nộ ngút trời sau khi mắng xong lại cười nhạo một tiếng, "Người còn khinh thường ta, người trong lòng người lão tam Lục gia kia còn không bằng tiểu gia ta đâu!"

"Hừ, ai nói Mặc ca ca của ta không bằng người? Ngay cả xách giày cho Mặc ca ca của ta người cũng không xứng!" Lương Dung nghe người trong lòng bị mắng, chống eo đứng lên cùng Quách Tiểu Trà cãi nhau.

Tầng hai dù chưa ngồi đầy, nhưng cũng không dưới hai mươi người uống trà, người sống lâu ở kinh thành phần lớn đều nhận biết Quách Tiểu Trà và Lương Dung, thấy bọn họ hai người cãi nhau đều hứng thú nhìn xem, không ai tiến lên khuyên can, nam nữ cãi nhau ai khuyên ai sẽ rước lấy một thân rối loạn, kẻ ngốc mới ra mặt.

Quách Tiểu Trà thấy mắng Lục Mặc càng có thể chọc giận Lương Dung

liền phê bình Lục Mặc toàn diện từ đầu đến chân, mà Lương Dung tức giận cũng học theo hăn quay ra mắng Cố Thường, nhưng Cố Thường đối với Quách Tiểu Trà và Lục Mặc đối với nàng là không giống nhau, bất kể nàng mắng Cố Thường như thế nào Quách Tiểu Trà đều thờ ơ.

"Người mắng hăn làm gì? Hăn cũng không phải là người trong lòng của ta, tùy người mắng như thế nào đều là chuyện không liên quan tới tiểu gia." Quách Tiểu Trà khinh bỉ liếc trắng mắt Lương Dung đang mắng Cố Thường.

"Người!" Lương Dung tức giận đến tay cũng run run, đuổi nha hoàn và ma ma lại đẩy khuyên can qua một bên, kiên trì tự mình tranh cãi.

Cố Thường hạ dùng sức đập một cước vào chân Quách Tiểu Trà dưới gầm bàn: "Có bằng hữu như ngươi vậy sao? Đáng ghét."

"Đúng, hăn chính là đáng ghét, người có lẽ đừng làm bằng hữu với hăn, làm bằng hữu với loại người này sẽ chỉ làm người cũng bị người khác coi thường!" Lương Dung lớn tiếng ủng hộ nói.

"Người khác nguyện ý hay không là chuyện của người khác, tại hạ kết giao bằng hữu chỉ mưu cầu vui vẻ, cô nương người cảm thấy thế nào?" Cố Thường nhún mày giọng điệu coi như ôn hòa nói.

Vẻ mặt Lương Dung càng đen hơn, đây là đối phương châm chọc nàng xen vào việc của người khác.

"Thật là ra cửa xui xẻo, gặp phải kẻ háo sắc như vậy, trà cũng uống được kha khá rồi, chúng ta nên đi thôi." Quách Tiểu Trà giận dùm dùm đứng lên gọi Cố Thường đi.

Cố Thường cũng không muốn tiếp tục nữa, nàng cũng không muốn lần trước đến kinh thành đắc tội với Quách thị lang, lần này tới kinh thành lập tức liền đắc tội triệu doãn kinh, để lại tiền trà đứng dậy theo Quách Tiểu Trà đi ra

ngoài.

"Đứng lại! Chẳng qua mắng người bị đuổi lý nên bỏ chạy, các người mới là đồ bỏ đi." Lương Dung một bụng tức giận không xả ra hết tất nhiên không chấp nhận để bọn họ đi.

Quách Tiểu Trà một chút cũng không sợ Lương Dung, trợn trắng mắt: "Ai muốn cùng một nư nhân háo sắc như người cãi nhau? Trước mặt mọi người ngang nhiên bảo vệ nam tử không có hôn ước với người, mặt mũi Lương gia các người đều bị người làm mất hết rồi."

"Người, người lặp lại lần nữa?" Lương Dung tức giận trắng mặt đứng dậy chỉ vào Quách Tiểu Trà, nước mắt lập tức trào ra, đọng ở vành mắt cố nén không cho chúng nó rơi xuống, mạnh hơn nữa nàng cũng là cô nương chưa xuất giá, lúc này bị các khách uống trà nhìn, cảm thấy ánh mắt của bọn họ nhìn về phía nàng đều là trào phúng khinh thường, khuôn mặt đang sau cái khăn che mặt nóng hừng hực.

Cố Thường thấy vậy cảm thấy lời nói của Quách Tiểu Trà quá đáng, vội chắp tay thành quyền hướng Lương Dung nói xin lỗi: "Quách Tiểu Trà nói thật quá đáng, ta thay mặt hân xin lỗi cô nương, cô nương đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt với hân, đến đây xin cáo từ."

"Tại sao phải xin lỗi nàng... Này này người buông ra ta." Quách Tiểu Trà bị Cố Thường lôi kéo đi.

Vốn Lương Dung chưa uống được vài hớp trà, cũng không còn tâm tình uống nữa, để nha hoàn ở lại trả tiền dưới ánh mắt đánh giá của đám người xung quanh vội vàng mang theo hạ nhân rời đi.

Nàng đi rồi, khách uống trà hai tầng lầu giống như đột nhiên sống lại một dạng sôi nổi bàn tán.

"Hôm nay, ta thật mở mang kiến thức, cô nương nhà Lương đại nhân cũng thật... Tính tình thật cởi mở."

"Kính triệu doãn đại nhân nghe nói rất công chính nghiêm minh, sao lại nuôi dưỡng ra dạng khuê nữ như vậy?"

"Tam gia Lục gia kia chẳng lẽ có ưu điểm gì mà chúng ta không biết? Nếu không sao lại có cô nương bảo vệ hãn đến nước này?"

"Xem ra Lục gia muốn tổ chức việc vui rồi."

"Làm việc vui gì? Nghe nói Lục gia chương mắt nàng, lẽ ra sẽ là như vậy, nữ nhân không biết liêm sỉ như vậy ta cũng không bằng lòng cưới vào cửa nhà làm con dâu!"

Trong quá trình xuống lầu nghe được lời của mọi người lần hai, nước mắt của Lương Dung đều trào ra, tăng nhanh cước bộ xuống lầu, nàng muốn đập Quách Tiểu Trà một trận, hôm nay mất mặt như vậy đều do hãn làm hại.

Còn sợ bọn Quách Tiểu Trà chạy mất, kết quả vừa ra khỏi quán trà liền nhìn thấy hai người bọn họ, không đi được bao xa, đang cùng một gã nam tử trẻ tuổi nói chuyện.

Nam tử kia tướng mạo cực kỳ xuất chúng bên cạnh có một con ngựa đen bóng, con ngựa kia đang cùng một con bạch mã thân thiết chạm trán.

Khi nhìn thấy nam tử này lửa giận và ủy khuất lập tức tiêu tán hết, trong lòng Lương Dung chỉ còn lại kinh ngạc vui mừng, sửa sang tóc, vỗ vỗ xiêm y không nếp nhăn cũng không có bụi bẩn, cảm giác dung nhan của mình thật chinh tề ngay ngắn chạy vài bước tới cười nói: "Mặc ca..."

"Khụ khụ, Dung muội muội, đã lâu không gặp." Lục Tử Triệt cắt ngang lời nói của Lương Dung, cười chào hỏi nàng, quay lưng lại với mọi người

trong mắt chứa đựng cảnh cáo.

Lời nói của Lương Dung bị cắt đứt, sửng sốt một lát, vội vàng che miệng cúi đầu bày ra biểu tình ngượng ngùng nói: "Ta mới vừa rồi là muốn hỏi người Mặc ca ca đâu? Huynh ấy, huynh ấy sao không đi cùng người?"

Quách Tiểu Trà nặng nề hừ một tiếng, tầm mắt trừng Lương Dung khinh bỉ nói: "Còn tưởng rằng người đối với Mặc ca ca của người có bao nhiêu chuyên tình, kết quả nhìn thấy mỹ nam lập tức trên đường cũng biến thành háo sắc, nhìn ánh mắt vừa rồi của người, không biết còn tưởng rằng người thích Lục Tử Triệt đại ca ta đấy."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 40: Tính Kế

Cố Thường cùng Quách Tiểu Trà vừa ra khỏi quán trà không được vài bước thì chạm mặt Lục Tử Triệt, từ khoảng cách rất xa đã nhìn thấy hăn, chỉ vì cảm giác sự tồn tại của người này quá mạnh mẽ, sự tồn tại không thể tùy tiện xem nhẹ.

Phàm là địa phương Lục Tử Triệt xuất hiện, nhất định sẽ hấp dẫn mắt của đại bộ phận người xung quanh tới, cùng phóng tầm mắt, xem tầm mắt mọi người tập trung ở nơi nào, nhìn theo có thể phát hiện hăn .

Kinh thành mỹ nam không ít, nhưng nổi tiếng tựa như hăn cũng chỉ có duy nhất mình hăn.

Hơn nữa, hăn còn cưỡi ngựa giống hắc mã nổi tiếng, một người một ngựa hành tẩu trên đường quả thực có thể làm đui mù mắt chúng nhân, cho dù người có ánh mắt không tốt nhìn không thấy người khác cũng không có khả năng nhìn không thấy hăn.

Cứ như vậy, bọn họ cùng Lục Tử Triệt gặp mặt liên chào hỏi lẫn nhau, còn chưa nói được hai câu Lương Dung đã tới rồi.

Quách Tiểu Trà xem Lương Dung không vừa mắt, bắt gặp ánh mắt hoa si của nàng đối với Lục Tử Triệt liền nhân cơ hội này bắt đầu châm chọc, hăn không cho rằng chính mình nói chuyện không dễ nghe, Lương Dung vừa mới nhìn thấy Lục Tử Triệt thì hai mắt bạo phát ra độ sáng đến người mù cũng

không xem nhẹ được.

"Người không cần khinh người quá đáng!" Lương Dung hận đến mức hàm răng đều sắp nghiến chặt lại, nếu ánh mắt có thể giết người, Quách Tiểu Trà đã chết một vạn lần đều đủ .

Cố Thường đập nhẹ bả vai Quách Tiểu Trà, quở trách nói: "Người ít nói vài câu miệng sẽ ngứa hay sao? Khi dễ một đại cô nương còn rất đặc ý phải không?"

Quách Tiểu Trà nghe vậy miệng lập tức ngậm lại, chỉ là biểu tình trên mặt làm thế nào cũng mang theo vài phần không phục, vốn dĩ hẳn nói chính là lời nói thật.

Lục Tử Triệt nhìn Lương Dung than nhỏ thở dài, nói: "Lục Mặc không ở cùng một chỗ với ta, lúc này, trên đường, ta đã gặp đại ca ngươi, hẳn nói nếu ta nhìn thấy ngươi bảo ngươi lập tức về nhà."

Lương Dung do dự, không dễ dàng nhìn thấy người trong lòng, nàng hoàn toàn không muốn đi, nhưng đại ca nàng tìm nàng, vạn nhất có chuyện trọng yếu?

"Như thế nào, còn không muốn đi? Đại ca ngươi gọi ngươi trở về nói không chừng là để cho ngươi biết Lục Mặc ở đâu, nhanh chóng đi tìm tiểu tình nhân của ngươi đi thôi!" Quách Tiểu Trà rốt cuộc không quản được miệng nói chuyện, lầu bầu một câu.

"Vương bát đản!" Lương Dung nổi giận, đôi mắt xinh đẹp phần nộ dường như phun lửa trừng Quách Tiểu Trà chế giễu, "Bởi vì đại ca ngươi mà mặt mũi nhà các ngươi đều vứt sạch, mỗi người biết cửa tránh đầu sóng ngọn gió đều không có ý tốt, mà ngươi đây không biết xấu hổ tài năng chơi đùa nhảy loạn nơi nơi không nói, còn không biết xấu hổ chê cười người khác, toàn kinh

thành người chính là kẻ không mặt không mũi khốn kiếp nhất!"

Sợ đợi tiếp sẽ lại mắng ra những lời càng khó nghe hơn ảnh hưởng tới hình tượng của mình ở trong lòng của người trong lòng, Lương Dung nén lệ khuất nhục liếc mắt nhìn Lục Tử Triệt một cái sau đó mang theo hạ nhân bước nhanh rời đi .

Quách Tiểu Trà bị mắng ánh mắt đăm đăm, đợi phục hồi tinh thần thì Lương Dung đã đi rồi, tức giận đến nhảy dựng lên muốn đuổi theo: "Này người đàn bà thối đáng ăn đòn!"

Lục Tử Triệt đột nhiên vươn tay gắt gao nắm chặt cánh tay Quách Tiểu Trà, âm thanh lạnh lùng nói: "Tỏ ra cái kinh đối với nữ nhân, người có phải là nam nhân không?"

Quách Tiểu Trà ghen hòng, căm giận trừng mắt liếc nhìn Lương Dung đã đi xa, cuối cùng cũng không có đuổi theo.

"Ta không tìm nàng phiền toái rồi, người buông tay ra được hay không đây? Cánh tay cũng sắp bị người bóp nát rồi!" Quách Tiểu Trà vung vài cái, cái tay như kìm sắt của Lục Tử Triệt không bỏ ra, tức giận nói.

Lục Tử Triệt buông tay ra, lạnh nhạt nhìn hắn một cái không nói chuyện.

Tuy nói Cố Thường cùng Quách Tiểu Trà quan hệ gần hơn chút, nhưng đối với chuyện này vẫn cảm thấy hấn quá phận, nhin không được quả trách vài câu: "Dù sao nàng là một cô nương chưa xuất giá, người nói nàng như vậy dẫu có lý cũng thành không có lý, huống chi đang ở trước mặt mọi người? Về sau lại gặp nàng, người không vui có thể tránh ra, cãi nhau thêm sẽ chỉ làm người khác khinh thường người!"

Một người hai người đều nói hấn, Quách Tiểu Trà nóng nảy, xanh mặt không chịu khuất phục nói: "Các người đều phê bình ta, ghét bỏ ta như vậy,

vậy ta đi được chưa? Không làm cho các người mất mặt!"

"Người cái con người này..." Cố Thường nhìn Quách Tiểu Trà nổi giận hồ hồ mang theo tùy tùng rời đi, không biết nói cái gì cho phải, nàng ghét bỏ hãnh chỗ nào, rõ ràng đang vì hãnh suy nghĩ đi?

Tâm tình của Lục Tử Triệt bị chút ảnh hưởng, không như lúc trước hưng trí ôn chuyện, nhân tiện nói: "Ta còn có việc liền không quấy rầy, Cố cô nương đi dạo phố vui vẻ, qua mấy ngày nữa đợi sự tình hết bận sẽ lại gửi thiệp mời, bởi cô nương và lệnh tôn tận hết sức chủ nhà."

"Không cần khách khí như thế, huynh có việc đi trước đi." Tâm tình Cố Thường bị Quách Tiểu Trà làm xáo trộn cũng không tốt lắm, khoát khoát tay tiễn Lục Tử Triệt rời khỏi.

Thiểm Điện thấy mới một lát liền phải đi, cọ cọ Tiểu Bạch sau đó mới lưu luyến không rời rời đi .

Cố Thường cũng nhìn thấy ánh mắt không đành lòng của Tiểu Bạch lộ ra, vuốt ve lông mao trên cổ nó, cảm thán với Lục Đậu: "Gái lớn không giữ được, xem Tiểu Bạch nhà chúng ta trước đây xa cách đối với Thiểm Điện kia, kết quả đâu? Đã bị Thiểm Điện làm cảm động đến sắt thép hóa thành vòng chỉ mềm đi?"

"Tiểu thư, người đừng ghét bỏ Thiểm Điện, nói không chừng về sau người cũng sẽ thích, giống như Tiểu Bạch vậy, ban đầu người cũng nhìn không vừa mắt đâu." Lục Đậu thật không nể tình hướng về phía Tiểu Bạch nói chuyện, nàng nhìn ra thái độ tiểu thư nhà mình đối với Lục Tử Triệt đã tốt hơn nhiều, không giống lúc ban đầu nhìn thấy hãnh liền nổi trận lôi đình.

"Người cũng đừng có nói ta, biết đâu về sau người lại gả cho người lúc ban đầu chán ghét? Muốn cười nói tiểu thư nhà người trước tiên suy xét

chính mình có phải nhất định sẽ không như vậy hay không?" Cố Thường tung người lên ngựa, cũng kéo Lục Đậu lên lưng ngựa bắt đầu tiếp tục đi dạo phố.

Nói về Lương Dung một đường tức giận trở về nhà, sau khi hỏi qua hạ nhân mới biết đại ca cũng không có tìm nàng, là Lục Tử Triệt nói dối .

Nhưng nàng cũng không có tức giận, biết hẳn suy nghĩ vì nàng, không muốn nàng cùng Quách Tiểu Trà âm ỉ tiếp nữa mới viện cớ làm cho nàng rời đi.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, Lương phu nhân với sắc mặt khó coi đi tới, vừa vào trong phòng Lương Dung lập tức đuổi hạ nhân ra ngoài, đóng chặt cửa phòng, giận dữ mắng: "Nhìn chuyện tốt con làm! Một đại cô nương ở trên đường cái ra mặt bảo vệ lão tam Lục gia, con chê nhà chúng ta còn chưa đủ mất mặt, muốn hại cả nhà ngay cả cửa cũng không dám bước ra mới vừa lòng phải không?!"

Lương phu nhân hơn bốn mươi tuổi, thân hình mềm mại, diện mạo tiêu chuẩn của phu nhân quan gia, dáng dấp không cao không thấp, màu da rất trắng của phụ nhân trung niên, chỉ là lúc này dung mạo lộ ra vài phần sắc bén, làm người ta nhìn vào liền cảm thấy người này không dễ chọc.

Lương Dung nhìn thấy bộ dáng tức giận của mẫu thân, sợ hãi rụt cổ đứng dậy quy củ hành lễ, nhỏ giọng nói: "Nương ngài đừng nghe người khác nói lung tung, là Quách Tiểu Trà khinh người quá đáng con mới..."

"Con câm miệng!" Lương phu nhân lớn tiếng khiển trách, bởi phần nộ mặt mày sắc bén hơn vài phần so với bình thường, chỉ vào bộ dáng không biết hối cải của Lương Dung đầu lòng nói: "Lương gia chỉ có mình con là con gái dòng chính, từ nhỏ đến lớn con muốn cái gì ta và cha con cũng làm cho con, kết quả trái lại dưỡng con thành cái dạng này! Trụ cột Lục gia đều từ quan, rất nhiều gia đình trước kia thân cận với Lục gia đều bắt đầu xa lánh

bọn họ, kết quả con đến giới, còn hướng tới tiếp cận, lão tam Lục gia cũng giống như vậy thôi, đáng vẻ kém cỏi như vậy con còn muốn gả, thật muốn gả, nhiều người ngoài không hiểu được cười nhạo cô nương Lương gia chúng ta khó gả đến thế, cho nên mới hứa hôn với phế vật!"

Lương Dung nghe vậy vành mắt đỏ bừng, cắn môi vẻ mặt khuất nhục cãi lại: "Mặc ca ca mới không phải phế vật, nương người không cần ghét bỏ hần."

"Muốn ta không ghét bỏ hần, vậy hần có ưu điểm gì làm người ta ưa thích sao?" Lương phu nhân tức giận ngồi xuống ôm chặt lấy ngực hờn dỗi, bà mang theo hạ nhân ra bên ngoài làm trang sức theo yêu cầu khi nghe người ta ngầm ngầm nói xấu về Lương Dung và Quách Tiểu Trà, vừa nghe khuê nữ nhà mình ngang nhiên cùng Quách Tiểu Trà cãi nhau chỉ vì bảo vệ Lục Mặc, tức giận đến trang sức bà cũng không nhìn lập tức hồi phủ.

"Hần có ưu điểm của hần." Trong mắt Lương Dung lóe lên do dự, hai tay cầm khăn vặn xoắn lại.

"Ồ? Hần có ưu điểm? Con nói lại ta nghe một chút!" Lương phu nhân cười lạnh, đã cân nhắc không hề bận tâm cảm thụ của nữ nhi nhanh chóng tìm một gia đình đáng tin cậy xứ khác quyết định xong hôn sự này, gần đây nháo thành như vậy Lương Dung thật gả không nổi cho nam nhân ở kinh thành.

"Chính là, chính là..."

"Chính là gì? Là cự tuyệt lòng tốt của con có phải không?" Lương phu nhân giận nhất không phải khuê nữ cố ý muốn gả phế vật, mà là phế vật thế nhưng cự tuyệt khuê nữ như hoa như ngọc của bà! Bị phế vật từ chối hôn sự, đây chẳng phải ý tứ muốn nói ngay cả phế vật đều chướng mắt khuê nữ nhà mình? Về sau còn tìm sao được nhà chồng tốt, mặt mũi đều vứt sạch!

Lương Dung xấu hổ cúi đầu, nước mắt trào dâng nức nở nói: "Không trách Mặc ca ca, do cơ hội để chúng con ở chung quá ít, về sau nữ nhi cùng hãn gặp mặt nhiều hơn, hãn nhất định sẽ thay đổi tâm ý."

"Gặp cái gì mặt? Hãn muốn hồi hương, chẳng lẽ con cũng đuổi theo cùng hãn bồi dưỡng cảm tình ở nông thôn? Con không chê mất mặt, cha con cùng ca con còn có mặt mũi làm quan hay không?" Lương phu nhân tức giận đến đau gan, muốn rót ly trà kết quả ấm trà trống không, tức giận ném ly trà xuống đất, cứ như vậy trừng mắt nhìn Lương Dung không nói lời nào.

Lương Dung cũng không nói, nàng cũng cảm giác mình đuối lý, càng sợ chọc giận mẫu thân sau đó bị cấm túc.

"Chính con tự kiểm điểm đi, chờ cha con trở về xử trí con!" Lương phu nhân sợ chính mình đợi tiếp nữa sẽ động thủ đánh người, mắng vài câu sau đó rời đi .

Lương Dung căn môi suy nghĩ đấu tranh một hồi lâu sau đó quyết định không giữ lời hứa nữa, nàng muốn nói chuyện mình biết Lục Mặc cùng Lục Tử Triệt là một người cho cha mẹ, nàng mới không giống như người ngoài nói là ánh mắt bị phân ngựa dính lại, mà là nàng thật tình mắt mới thích Lục Mặc!

Bí mật này là vài năm trước trong lúc vô ý nàng bắt gặp, lúc ấy Lương gia tới Lục gia dự tiệc, khi đó nàng mới mười một tuổi, chính là tuổi hồ đồ, tò mò, thừa dịp mọi người không chú ý chạy tới viện của Lục Mặc, muốn dọa hãn nhảy dựng rồi bỏ chạy vào trong phòng hãn.

Vừa vặn khi đó hạ nhân Lục gia đều bận rộn chiêu đãi khách ở phía trước, hơn nữa từ trước đến giờ đối với Lục gia Lục Mặc giống như không tồn tại, hạ nhân trong viện hãn lại ít, vì thế nàng thật thuận lợi đi vào, kết quả ở trong phòng Lục Mặc nhìn thấy một mỹ nam tử mặc bạch y, bộ dạng khôi phải nói

nhìn thật tuần mỹ...

Đây là bí mật giữa hân và nàng, hân dự nàng thề sẽ không nói ra bí mật này với bên ngoài, bằng không sau khi lớn lên nàng sẽ gả cho “quần lụa” (chỉ những người quyền quý quần áo hoa mỹ) nàng chán ghét, ghét bỏ nhất, hơn nữa nhi tử sinh ra cũng là “quần lụa”.

Nhiều năm che giấu như vậy không hoàn toàn bởi vì nguyên nhân là lời thề, còn bởi vì nàng có tâm tư riêng, cái tốt của Lục Mặc chỉ có nàng biết, hết thảy nữ tử khuê các đều khinh thường hân, như vậy nàng cũng không tốn sức lực cạnh tranh, sau khi lớn lên gả cho hân sẽ bị mọi người cười một trận, nhưng chờ Lục Mặc quyết định không giấu diếm công khai bí mật, mọi người biết bộ dáng của phu quân nàng chẳng những không tìm thấy đối thủ ở khắp kinh thành, còn là một người rất giỏi kiếm tiền, không phải lập tức liền ghen tị nàng phúc khí tốt ?

Nhưng đến hôm nay không thể giấu diếm, nàng đã bị Lục Mặc cự tuyệt, nếu người nhà mẹ đẻ lại không giúp nàng, đợi Lục Mặc về quê định cư nàng rất khó có thể kết hôn với hân, buổi tối cha cùng các ca ca trở về nàng phải nói ngay lập tức, Lương Dung nắm chặt bàn tay âm thầm quyết định.

Bên này Lương Dung nghĩ gì Cố Thường không biết cũng không để ý, cả ngày nàng mang theo Lục Đậu dạo chơi khắp nơi, chỗ nào có trò chơi vui, có đồ ăn ngon nàng nhất định sẽ qua ném thử một chút, chơi vui đến quên cả trời đất .

Ngày hôm đó, Cố Phong Niên nhận được một thiệp mời, tâm tình thật tốt, khi Cố Thường đi chơi về liền nói: "Ba ngày sau Lục Tử Triệt mời chúng ta đi biệt viện phụ cận của hân làm khách, đây là quần áo và đồ trang sức cha mới mua cho con, đến lúc đó ăn mặc xinh đẹp chút theo cha đi uống rượu."

Cố Thường nghe vậy đầu tiên kinh ngạc Lục Tử Triệt thế mà lại mời cha

con họ uống rượu, sau đó mày nhả lại không hiểu nói: "Chúng ta đi làm khách chứ không phải diện thánh, ăn mặc xinh đẹp có tác dụng gì?"

Ánh mắt Cố Phong Niên chợt lóe sáng, sờ sờ hầu kết ho nhẹ nói: "Cha sinh nữ nhi dung mạo xinh đẹp như vậy, đi ra ngoài làm khách tất nhiên muốn con trang điểm thật đẹp có thể làm đui mù ánh mắt mọi người mới cảm thấy đặc ý, con gái ngoan con chẳng lẽ không muốn làm tăng thể diện cho cha sao?"

"Hắn mời bao nhiêu người? Cha muốn làm đui mù ánh mắt bao nhiêu người đây?" Cố Thường trợn trắng mắt, nếu không phải biết rõ cha mình rất yêu thương con gái, nàng thật hoài nghi ông là muốn bán nàng.

"Cái này hắn chưa nói đến, người hắn là sẽ không ít." Cố Phong Niên lấy toàn bộ quần áo và đồ trang sức mới mua ra nhướn mày khoe khoang, "Xem xem, đây đều là cha tự mình chọn."

Cố Thường vừa nhìn thấy quần áo và trang sức lập tức không dời mắt được, nữ nhân đối với những thứ này quả thật không có sức chống cự, chạy qua trước tiên cầm lấy chiếc váy dài màu tím nhạt khoa tay múa chân ướm thử, rất phù hợp, lại lấy áo lót hẹp tay màu trắng cùng áo khoác lụa màu vàng nhạt ướm lên, mọi thứ đều vừa vặn.

Quần áo kết hợp với nhau mặc lên người tạo thành hình dáng thực nữ dịu dàng, người đẹp có làn da trắng mịn vào lại càng đẹp mắt, ngoài ra cha vừa mới mua cho nàng một đôi khuyên tai Hồng Bảo Thạch hình trăng rằm cùng mấy thứ chu thoa cài tóc và trâm cài nạm kim cương hoặc nạm bảo thạch, Cố Thường thích đến mức gào khóc kêu lên, thật xinh đẹp hận không thể hiện tại liền đeo lên.

"Cha, ánh mắt ngài thật tốt, thảo nào mỗi người đều nói nương càng lớn lại càng trẻ ra, đều là cha chưng diện cho, cha có ánh mắt tốt lại không tiếc

tiêu tiền như vậy, nường dù muốn không xinh đẹp cũng khó đúng không?"
Cố Thường có được những xiêm y cùng trang sức này đúng là đốt tiền mua về, đầu tiên vui sướng đặc ý tới bên Cố Phong Niên xoay vài cái, sau đó một bên soi gương trang điểm một bên vuốt mông ngựa (nịnh nọt).

Cố Phong Niên cười híp mắt nhìn nữ nhi cầm trang sức đứng trước gương khoa tay múa chân không ngừng, trong mắt lóe lên một chút tính toán, tươi cười giả hoạt như hồ ly.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 41: Tướng Phu Thê

Rất mau đến ngày Lục Tử Triệt mời khách, Cố Thường bị Cố Phong Niên đốc thúc trang điểm, ăn mặc như hoa sen mới nở thật xinh đẹp đi dự tiệc.

Cố Thường còn bị ép buộc thoa chút phấn son lên mặt và môi, sau khi Cố Thường trang điểm lộng lẫy đẹp đến mức ngay cả Cố Phong Niên cũng nhìn đến ngây người một lát, nhin không được cảm thán: "Thường Nhi đã chọn toàn bộ ưu điểm của ta và nương con mà lớn lên."

"Chính xác là chỉ chọn ưu điểm của nương mà trưởng thành mới đúng, đệ mới chọn ưu điểm của cha mà lớn." Cố Thường cười hì hì trêu ghẹo cha diện mạo bình thường, hai tỷ muội các nàng ngũ quan tương đối giống Cố phu nhân, không giống Cố Phong Niên, chỉ có lúc tức giận, cười hoặc tính kẻ người khác vẻ mặt có chút giống ông, đệ đệ Cố Trác lại tương phản, lớn lên giống Cố Phong Niên không giống Cố phu nhân.

Người ngoài nhìn thấy tỷ đệ bọn họ luôn ghen tỵ nói dung mạo bọn họ đúng là chọn người di truyền, nếu ngược lại, nam tuần tú mê người, nữ bộ dáng bình thường quả thật không tốt.

Cố Phong Niên nghe xong lời nói của Cố Thường cũng không tức giận, lắc đầu cứng chiều nói: "Diện mạo không giống ta, vẻ mặt giống ta là được."

Tâm tình hai cha con rất tốt cùng ra ngoài, bởi vì trời có chút âm u, hơn nữa trang phục của Cố Thường lúc này không thích hợp cười ngửa, liền

mướn xe ngựa cho Cố Thường và Lục Đậu ngồi, Cố Phong Niên thì cười ngựa đi.

Lục Đậu vẫn ăn mặc như bình thường, nàng không trang điểm, với tư sắc của nàng có trang điểm như thế nào cũng không đẹp, còn không bằng vẻ đẹp tự nhiên.

Biệt viện của Lục Tử Triệt cách cũng không xa, không đến nửa canh giờ thì tới nơi.

Biệt viện này cũng không nằm trên con phố sầm uất, xung quanh các hộ gia đình không nhiều, thật sự yên tĩnh.

Diện tích viện không quá lớn, nhưng được sắp đặt hết sức thanh nhã độc đáo, hòn giả sơn, hồ cá, hoa cỏ chim cá đều có, điểm đặc sắc nhất là loại mai tán rộng, tưởng tượng khi mùa đông tới được thưởng mai trong rừng mai này sẽ thanh thản dễ chịu cỡ nào.

"Cố thúc, Cố cô nương, mời vào trong." Lục Tử Triệt đích thân đứng ở cửa nghênh đón cha con hai người, hôm nay hắn vẫn mặc một thân bạch y, bên hông đeo ngọc bội Dương Chi Bích Ngọc, vì là mở tiệc chiêu đãi tại nhà, nên không mời nhiều người, vì vậy rất tùy ý chỉ dùng dây cột tóc cột thành một búi, dù vậy vẫn tuấn tú đến mức khiến người ta không dời mắt được.

Khi Lục Tử Triệt nhìn thấy Cố Thường được Lục Đậu đỡ xuống xe ngựa hai mắt sáng ngời, mỹ nhân hắc gập qua không ít, nhưng bề ngoài Cố Thường xinh đẹp như mẫu đơn, vẻ mặt lại mang theo vài phần hồn nhiên của trẻ con, bề ngoài thành thực như vậy cùng với tính cách đơn thuần kết hợp lại ở trên người Cố Thường lại có thể tạo thành một vẻ đẹp khác.

Hai người thủ vệ còn có quản gia sau lưng Lục Tử Triệt nhìn thấy Cố Thường xuống xe, mắt nhìn không chớp, cũng không nghĩ tới người chủ tử

mời dự tiệc lại là một mỹ nhân đẹp như tiên nữ, trong nháy mắt tinh thần mỗi người đều như gà trời hăng tiết cực độ.

Ho mạnh hai tiếng, ánh mắt Lục Tử Triệt tức giận nhìn lướt qua mấy người này, mọi người đều giống như chưa từng gặp mỹ nhân, thật khiến hắn mất mặt!

Về phần hắn, bản thân vừa rồi cũng bị dao động, cảm thấy sự rung động trong lòng thì lập tức nhãng qua, không thuộc nhóm "Mất mặt".

Mấy nam nhân bị mỹ nhân lay động lóa mắt thấy thế trong lòng rung mình, lập tức cúi đầu xuống không dám nhìn lung tung nữa.

"Cố thúc phụ Cố cô nương một đường tới đây chắc cũng mệt rồi, mau vào phủ nghỉ ngơi một chút." Lục Tử Triệt mời người đến đại sảnh tiếp khách.

Trong sảnh trà đã được chuẩn bị sẵn, sau khi bọn họ đi vào bọn hạ nhân lần lượt bưng lên trái cây tươi còn có điểm tâm ngọt vừa ra lò.

Bởi vì Cố Thường là nữ quyến, Lục Tử Triệt không tiện tự mình tiếp đãi nàng, liền mời nàng dâu cả của phủ Lục tướng quân Dung thị tới tiếp khách.

Không chỉ có nàng tới, còn có Lục lão gia đã không còn là đại tướng quân và con trai trưởng đều đến đây, so với Cố Phong Niên bọn họ tới trễ nửa khắc đồng hồ (15 phút).

"Vì trưởng bối trong nhà không ở đây, nên tiểu chất liền mời Lục bá phụ bọn họ tới giúp tiếp đãi Cố thúc phụ, kính xin được lượng thứ." Lục Tử Triệt rất là khách khí chấp tay làm lễ với Cố Phong Niên, trực tiếp bỏ qua ánh mắt bất mãn của Lục lão gia đang quăng tới.

"Đâu có, Lục đại ca tới đây ta còn vui mừng hơn ấy chứ, người sắp xếp rất tốt." Cố Phong Niên cười ha hả nói, bề ngoài cười đồng thời trong lòng luôn

cảm giác có chút kỳ lạ, từ khi hắn có ý định muốn Lục Tử Triệt làm con rể đã phái người đi thăm dò lai lịch của hắn, kết quả thời gian cũng không ngắn, nhưng một thông tin hữu ích cũng không tra được, ngay cả cha mẹ hắn họ gì tên gì bao nhiêu tuổi nhà ở đâu cũng không biết, chỉ có thể phái người tiếp tục điều tra.

Mặc dù, Lục lão gia đã từ quan, nhưng vẫn rất được người đời kính trọng, làm quan nhiều năm, các mối giao thiệp cùng thế lực trên tay không phải nói không còn thì là không còn.

Vì thế tuy rằng đối với các mối hôn phối các quan viên không nghĩ sẽ cần nhắc đến Lục gia, nhưng khi nhìn thấy Lục lão gia vẫn sẽ có ba phần kính trọng, không có người nào ngốc tới mức vừa thấy người ta không làm quan liền tới chà đạp.

Hai lão đầu ở trong sảnh nói tán gẫu ôn chuyện, Dung thị thì dẫn Cố Thường tới trong sân giải sầu.

"Mới bao lâu không gặp, Thường muội muội càng ngày càng đẹp." Dung thị khen ngợi đánh giá Cố Thường, trong khi em chồng là nam nhân Lục gia - một người có bộ dáng rất xuất chúng, nàng và em dâu thường lén lút trêu ghẹo nói không biết sau này phải là cô nương xinh đẹp nhường nào mới có thể lọt vào mắt của em chồng được.

Kết quả nhà gái quả thật rất đẹp, so với trong tưởng tượng của mọi người Lục gia đều đẹp hơn rất nhiều, tiếc là vì hiếu lằm khiến cho em chồng bỏ lỡ lương duyên giải trừ hôn ước.

Cố Thường mím môi cười một tiếng, ánh mắt to lại có thần vụt sáng cùng lúc lông mi dài mà cong cũng lưu chuyển theo, đẹp tới mức khiến người ta luyến tiếc khi phải dời mắt đi.

Hạ nhân xung quanh đều nhìn không được len lén nhìn đại mỹ nhân hiếm thấy này, đều suy đoán có phải do chủ tử nhà mình coi trọng nên mời nàng tới làm khách hay không.

"Đại tẩu đừng giấu cột ta nữa, ta có đẹp cũng là đã nha đầu nhà quê, không giống đại tẩu xuất thân nhà quan tri thư đạt lễ? Lúc ở nhà cha mẹ ta thường hay quở trách ta không giống thực nữ, nói nếu ta có thể có một nửa sự chững chạc và hiếu lễ nghĩa của hai nàng dâu của Lục gia, đời này họ cũng không còn gì tiếc nuối." Cố Thường trong lòng vui vẻ khi đối mặt với người có ấn tượng tốt không ngại nói lời dễ nghe dễ người.

Dung thị vừa nghe xong quả nhiên vui vẻ, lôi kéo tay Cố Thường tiếc nuối nói: "Chúng ta hợp ý như vậy, nếu muội có thể trở thành chị em dâu với ta thì tốt biết bao."

Cố Thường nghe vậy lập tức nhảy xa một bước, hoảng sợ nhìn Dung thị nói: "Đừng, ta cũng không muốn làm chị em dâu tỷ, Lục tam kia để lại cho người hiếu được và biết thưởng thức ưu điểm của hắn đi, ví như Lương gia cô nương đó."

Dung thị nói nửa đùa nửa thật thấy phản ứng hoảng sợ “quyết liệt” của Cố Thường, mặt lúng túng nói: "Ta nói đùa thôi, xem muội sợ kìa."

"Không nên đem ta và Lục tam kia ra nói giỡn, cho dù tỷ rất tốt ta cũng không thể vì muốn làm chị em dâu với tỷ mà gả cho kẻ không giống người như vậy." Cố Thường sợ Dung thị ngượng ngùng, chủ động tiến lên kéo lại cánh tay của nàng vừa cười hì hì vừa lên tiếng nói, "May mắn hôm nay Lục tam không tới, nếu không sẽ ảnh hưởng tâm tình, hì hì."

Hắn sao không có tới? Hắn chính là chủ nhân của biệt viện này đây! Dung thị biết chân tướng lại không thể nói, kìm nén đến mức nàng rất bức bối.

"Thật ra, hãn không kém cõi như các người tưởng tượng, người ghét bỏ hãn phải chăng chỉ vì tướng mạo khí chất của hãn bình thường mà còn không có bản lĩnh? Nếu hãn là thiếu niên nhanh nhẹn, tướng mạo rất tuấn tú còn thật tài giỏi, mọi người có phản cảm như vậy không?" Dung thị rồi rầm như da đầu kết lại thành một khối hời hợt, không trách nàng không mắt nhìn người rắc rối, thật sự là bị bất đắc dĩ.

Lúc nàng ra cửa, em dâu đã nhẹ nhàng dặn nàng do xét tâm tư của Cố Thường, hai người bọn họ đều không muốn Lương cô nương gả vào Lục gia, có người em dâu điều ngoa bị chiều hư như vậy các nàng làm sao có ngày tốt lành? Nếu không phải sợ Lục gia ngại vì giao tình và thể diện mà đồng ý hôn sự với Lương gia, nàng cũng sẽ không một lòng lại nhắc tới em chồng với Cố Thường.

Loại giả thiết không đáng tin này Cố Thường không để ý tới, qua quýt: "Ấn tượng đầu tiên quá kém, cho dù hãn thật sự được thần tiên ưu ái đột nhiên mọi thứ đều trở nên tốt đẹp, ta cũng sẽ không quan tâm."

Dung thị nghe vậy bộ dáng vốn muốn nói lại thôi lập tức trở thành thất vọng, đã thông tinh thần tiếp tục mang Cố Thường dạo vườn.

Vài lần tiếp xúc, nàng nhận thấy Cố Thường là một nữ hài tử ngây thơ tâm tính đơn thuần, hơn nữa gia cảnh khá giàu có, người như vậy làm em dâu thứ nhất là cả ngày không cần lo lắng đối phương mưu tính giở trò kiếm chuyện sinh sự, thứ hai không cần đề phòng đối phương tính kế tranh giành gia sản ham món lợi nhỏ đoạt lợi, chính yếu nhất là người ta còn biết điều chế các loại thuốc, nếu như ngày nào đó hạ nhân không nghe lời thì việc trừng trị họ đều dễ dàng hơn nhiều.

Càng nghĩ càng cảm thấy Cố Thường không gả vào Lục phủ thực sự đáng tiếc, đều tại em chồng nhất định muốn chơi trò thần bí, giờ thì hay rồi, người ta luôn nói sẽ không quan tâm.

Nếu Cố Thường không gả vào, Lương cô nương kia nhất định phải đề phòng, nếu thiên kim nhà triệu doãn kinh kia gả tới đây, nhà trưởng và nhà thứ hai thật không có cuộc sống yên ổn, cho dù Lục Mặc muốn cùng nhị lão về quê sinh sống, ít nhất lúc năm mới người một nhà cũng sẽ gặp nhau?

"Làm sao vậy? Có tâm sự?" Cố Thường thấy bộ dáng Dung thị tâm sự nặng nề cảm thấy buồn bực, nàng cũng không cho là do mình cự tuyệt đề nghị của nàng mới như thế, lại không phải hoàng thân quốc thích, có gả hay không gả vào Lục gia làm sao có sức ảnh hưởng lớn như vậy.

"Không có gì, chúng ta tới hồ xem cá đi." Dung thị lắc đầu không nghĩ tới chuyện làm ảnh hưởng tâm tình nữa, lại lấy lại tinh thần nói.

Trước giờ cơm chiều hai người đi dạo quanh hồ cá, hòn giả sơn, hoa viên, còn ngắm mai viên trước mắt chưa có bông hoa mai nào, tòa biệt viện này diện tích không lớn, nhưng thật ứng với câu nói, chim sẻ tuy nhỏ ngũ tạng đầy đủ, vì được dọn dẹp sạch sẽ, lại có người làm sáng tạo sắp xếp gọn gàng hoa cỏ, khiến cho biệt viện này thoát nhìn rất thanh nhã rất độc đáo.

Buổi tối, Lục Tử Triệt dọn phòng bếp chuẩn bị lò nướng, lò nướng là một khuôn dài làm bằng sắt, bên trong chất đầy than củi, các loại thịt xâu cùng rau dưa đều được chuẩn bị xong đặt ở một bên.

Bởi đôi bên đều không phải là người quá chú trọng quy củ, mọi người liền quây quần lại cùng nhau dùng cơm, nam nữ tách ra ngồi hai bên lò nướng, đối diện Cố Thường là Cố Phong Niên, Dung thị và trượng phu mặt đối mặt, mà trước mặt Lục Tử Triệt không có ai, như vậy sẽ không cảm thấy lúng túng.

"Cách ăn như thế này thật mới mẻ, sau khi trở về ta cũng muốn làm một cái lò nướng như vậy." Cố Phong Niên thấy ăn đồ nướng như thế thật tiện, sau khi thịt nướng xong còn rất thơm mở miệng nói.

"Nếu Cố thúc phụ thích, sau khi trở về tiểu chất sai người làm một cái tặng cho thúc, cái lò này hôm qua mới làm xong, hôm nay là lần đầu tiên thử cách ăn này, không ngờ mùi vị cũng không tệ lắm." Lục Tử Triệt giải thích cách nướng ăn như thế này là học được từ dân du mục phương Bắc khi tới đó làm ăn, sau khi trở về vẫn bận không nhớ tới, sau khi tùy tiện nói mới bắt đầu nướng đồ, không đợi lò nướng chuẩn bị xong hẳn ngay lập tức mời Cố Phong Niên.

"Được, vậy thì chờ lò nướng của cháu!" Cố Phong Niên cười ha ha, hẳn rất hài lòng với phần tâm ý này của Lục Tử Triệt, giờ ly rượu lên cùng Lục Tử Triệt uống liền ba ly.

Lúc đang ăn uống vui vẻ, đột nhiên Quách Tiểu Trà chạy tới, sau khi làm lễ chào hỏi với mọi người có mặt ở đây liền kêu la Lục Tử Triệt không có suy nghĩ, ăn món ngon cũng không gọi hẳn.

Lục Tử Triệt thật không có lời gì để nói, hẳn và Quách Tiểu Trà rất thân quen sao? Vậy mà không không mời mà tới, còn không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh hẳn không cần người ta mời bắt đầu ăn uống.

Người tới là khách, Lục Tử Triệt cũng ngại đuổi người, nên để Quách Tiểu Trà ở đây ăn uống.

"Chao ôi, ngon quá! Độ lửa vừa vặn như vậy, may mắn da mặt ta dày chạy tới, không thì đi đâu ném thử cách ăn đặc biệt như vậy?" Quách Tiểu Trà vừa ăn vừa khen, trước đây ăn đồ nướng cùng lắm là đốt lửa, đem gà rừng, cá rửa sạch trực tiếp đặt trên lửa nướng, đã bao giờ dùng lò nướng than củi nướng xâu thịt đâu, sau khi ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ không nhận được nói, "Khoan hãy nói, xâu thịt này thành một xâu nhỏ nướng lên thật dễ dàng ngon miệng, ăn ngon thật."

Bộ dáng giống như 800 năm chưa từng ăn thịt ngay cả tùy tùng của Quách

Tiểu Trà cũng cảm thấy mất mặt, cúi đầu đứng cách xa làm như không biết vị chủ tử mất mặt này.

Tất cả mọi người có mặt đều khiếp sợ nhìn cách ăn gió cuốn mây tan của Quách Tiểu Trà, mắt thấy thịt nướng đều tiếp không kịp, Cố Thường lên tiếng: "Người đây là vài ngày không ăn cơm vậy?"

Quách Tiểu Trà vừa nuốt vừa nói, giọng không rõ: "Cha ta nhốt ta một ngày rưỡi, không cho phép mọi người cho ta ăn cơm, đói chết ta." Hắn mới sẽ không nói hắn trốn ra khỏi nhà, cũng không dám ăn gì đó ở nhà, e sợ bị người tóm được.

Cảm giác một ngày rưỡi không được ăn gì, thảo nào cách ăn như hổ đói thế này.

Cố Phong Niên nhú mào nói: "Người một ngày rưỡi chưa ăn gì, đột nhiên ăn nhiều thịt lợn uống nhiều rượu dạ dày sẽ không chịu nổi."

"Mặc kệ, cứ ăn no trước rồi tính." Quách Tiểu Trà chỉ nhìn lợi ích trước mắt mặc kệ hậu quả về sau, ăn hết sạch các xâu thịt nướng, những đồ để nướng khác vẫn chưa tới sau đó mới thỏa mãn dừng lại, lúc này dừng lại mới phát hiện thịt đều bị hắn đoạt hết, những người khác không ăn chỉ có thể nhìn hắn chăm chăm, rốt cuộc cảm thấy ngượng ngùng, gãi đầu xấu hổ nói, "Đói quá, khiến thúc thúc, bá bá, mọi người chê cười."

Biết nói như thế nào đây, đây cũng là "Tiểu đệ" của mình, Lục Tử Triệt bảo phòng bếp bưng bát cho Quách Tiểu Trà, ra lệnh hắn ăn lót dạ, nếu không không cho ăn thịt.

Quách Tiểu Trà sợ Lục Tử Triệt thật sự nói được là làm được không cho ăn thịt, nén giận ăn hết chén cháo.

Có Quách Tiểu Trà, không khí sôi nổi lên không ít, mọi người ăn uống no

đủ thì tan tiệc.

Cố Phong Niên và Lục lão gia về phòng dùng trà nói chuyện, hai người đều uống say.

Nữ quyến không uống rượu, vì trời tối, Cố Thường cũng theo Dung thị tới phòng khách nói chuyện, nhưng các nàng cũng không nói chuyện gì tư mật, bởi vì có Quách Tiểu Trà một người chướng mắt luôn đi theo bên cạnh.

"Người sao cứ lẻo đẻo đi theo chúng ta? Tìm Lục Tử Triệt chơi đi!" Cố Thường trừng mắt Quách Tiểu Trà trách mắng.

"Ta với hắn không thân quen như với người, so với tìm người thì tốt hơn." Quách Tiểu Trà uống có chút say, đầu lười lú lại, hai mắt mở to nhìn chăm chăm Cố Thường nói.

Dung thị thấy ánh mắt Quách Tiểu Trà mở to không bình thường, nét mặt rùng mình, vội bước lên phía trước hai bước chặn trước người Cố Thường giống như phòng trộm theo dõi hắn.

"Người chặn cái gì? Ta chỉ coi nàng như người anh em, sẽ không coi trọng bộ dáng này của nàng người quái dị đối tới đối lui." Quách Tiểu Trà vỗ bụng phình to nói lời say, cười thấy răng không thấy mắt.

Cố Thường nheo lại mắt, âm trầm nhìn chăm chăm Quách Tiểu Trà đẩy tùy tùng ra: "Người nói ai là người quái dị?"

Quách Tiểu Trà vừa say chỉ số thông minh trở nên thấp hơn, không trả lời câu hỏi của Cố Thường ngược lại là nhìn "Hộ hoa sứ giả" Dung thị thần bí hề hề chớp mắt: "Lục đại tẩu, người có cảm thấy Cố Thường và Lục Tử Triệt kỳ thật có chút giống nhau hay không? Chính là cái gọi là ... Tướng phu thê?"

Dung thị nghe vậy nhìn mặt Cố Thường kỹ một chút, không nghĩ tới thì

không cảm thấy, một khi nhắc tới nhìn lại, thật đúng là cảm thấy dung mạo nàng và Lục Tử Triệt so sánh bộ dáng có chút giống.

"Đúng không? Vốn tiểu gia không uống say, bằng không làm sao phát hiện bí mật kinh người này? Các người... A a, ai vậy, dám nhéo lỗ tai tiểu gia!" Quách Tiểu Trà bịt tai quay đầu nhìn thấy Lục Tử Triệt bộ mặt đen thành đáy nồi, không sợ chết lại nói thêm câu, "Về mặt lúc các người tức giận cũng có chút giống nhau."

Lục Tử Triệt liếc mắt nhìn Cố Thường, cái gì cũng chưa nói, nhéo lỗ tai kéo Quách Tiểu Trà đi ra ngoài, lớn tiếng nói với quản gia: "Chuẩn bị xe ngựa cho người đưa Quách nhị gia trở về, nếu hần lại nói nhảm, trực tiếp lấy nước lạnh hắt cho hần tỉnh!"

Quách Tiểu Trà nghe vậy sợ hãi, sợ bị hắt nước lạnh, càng sợ sau khi trở về phải chịu cơn tức giận của cha hần, vội nói lời hay cầu xin Lục Tử Triệt thu lưu hần một đêm.

Cố Thường thấy Quách Tiểu Trà bị tha đi, nhìn chung quanh một chút tìm được một cái gương đồng nhỏ, cầm lấy gương soi trái soi phải mặt mình nhiều lần, cuối cùng cả giận: "Giống chỗ nào? Rõ ràng ta so với Lục Tử Triệt kia đẹp hơn!"

Dung thị khề nhếch khóe miệng, bước lên phía trước trấn an Cố Thường đang tức giận, nói: "Phải phải, người so với hần thì đẹp hơn."

Câu này còn dễ nghe, Cố Thường để gương đồng xuống, nghĩ tới lần sau gặp lại Quách Tiểu Trà nhất định phải cho hần chút thuốc nhuộm xem xem, để cho hần nói hươu nói vượn.

Bên này phát sinh chuyện gì, Cố Phong Niên không biết, trước mắt hần đang cùng Lục lão gia hai người ở trong phòng nói chuyện, vuốt đầu bị

choáng loáng thoáng hỏi chuyện có liên quan tới Lục Tử Triệt.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 42: Nửa Đêm Kinh Hồn

"Lục huynh, lão tam nhà huynh cùng Lục, Lục Tử Triệt hiền chất quan hệ thân thiết, có biết tình, tình hình trong nhà hãn không?" Lúc Cố Phong Niên hỏi câu này đầu lưỡi lú lại, giọng nói không rõ ràng, hơn nữa ánh mắt khi mở khi nhắm, hai mắt không có tiêu cự, rõ ràng là say đến mức mơ hồ.

Lục lão gia cũng say đến mức mơ hồ, lão đảo tựa lưng vào ghế ngồi nhắm hai mắt cười: "Đệ hỏi con trai ta sao? Nó à..."

"Ai, ai hỏi con trai huynh? Người ta muốn hỏi là Lục Tử Triệt." Cố Phong Niên trừng mắt nhìn Lục lão gia, muốn lấy chén uống một ngụm trà, kết quả đầu choáng váng thiếu chút nữa ngã lăn ra đất, vội vịn lấy lưng ghế không dám động dậy.

"Đó không phải là con ta sao? Ha ha." Lục lão gia vừa nói xong ngáp dài một cái.

"Xí! Con trai của huynh là đồ vô dụng."

"Con trai của đệ mới là đồ vô dụng!"

"Con ta rất tài giỏi."

"Con ta bản lĩnh nhất, bộ dáng nó còn rất đẹp trai!"

"..."

Hai người uống nhiều quá bắt đầu tranh cãi ầm ĩ, bởi vì bọn họ không cho hạ nhân vào phòng, vì vậy, lúc này hạ nhân ở bên ngoài nghe bên trong cãi cộ cũng làm như không nghe thấy, sau đó đợi một lúc lâu không thấy có động tĩnh mới đi vào xem, thì ra hai người đều dựa vào trên ghế gỗ khò khò rồi.

Lục Tử Triệt nghe nói hai vị trưởng bối đều say thành như vậy, liền bố trí phòng để cho bọn họ đi nghỉ ngơi.

Hai vợ chồng Lục đại gia và Dung thị thấy cha mình cũng ở lại chỗ này, bọn họ cũng không về, tính ở lại một đêm.

Về phần Cố Thường là tiểu cô nương trẻ tuổi, nghỉ lại ở biệt viện của Lục Tử Triệt tuy có chút không thích hợp, nhưng mọi chuyện theo cha, có cha nàng ở đây, vả lại còn có Dung thị nữa, cũng không sợ bị người ta lời ong tiếng ve.

Dù sao, Cố gia và Lục Tử Triệt đều là thương hộ, không phải là thế gia đại tộc, đối với các phương diện quy củ khuê dự không khắc nghiệt như vậy, nên để Cố Thường và Dung thị cùng ngủ ở một gian phòng khách, Lục đại gia thì ngủ một mình một phòng, sắp xếp như vậy không ai để ý.

"Ngủ đi, trời không còn sớm." Sau khi Dung thị rửa mặt xong nằm trong chăn nói.

Cố Thường chưa buồn ngủ, nhưng cũng không muốn làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của người khác, vì vậy cũng leo lên giường định bụng đi ngủ, nàng nằm bên ngoài, Dung thị nằm bên trong.

Chẳng biết tại sao đêm nay nàng có chút kích động, không buồn ngủ, nằm trên giường rất lâu cũng không ngủ được, Cố Thường mở to mắt suy nghĩ mọi chuyện, người nhà Lục Tử Triệt chả lẽ không nghe nói chuyện Lục Tử Triệt trọng thương rơi xuống vực sâu, nếu biết do Ngọc Diện Hồ làm, không

biết có thể tìm Ngọc Diện Hồ tính sổ sau đó hướng mũi nhọn tới Cố Gia Bảo hay không.

Hôm nay, Lục Tử Triệt mời khách thế nhưng lại là Lục lão gia bọn họ tới làm người tiếp khách, mà không phải là người nhà của hắn, không phải nói nhà hắn ở kinh thành sao? Sao không thấy bọn họ tới?

Lúc đang mãi suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy một âm thanh khe khẽ, Cố Thường lập tức ngồi dậy cảnh giác.

Nghe tiếng hít thở đều đều của Dung thị truyền tới, biết nàng đã ngủ, Cố Thường không có ý định đánh thức nàng, nhanh chóng mặc xong quần áo sau đó nhẹ nhàng xuống giường dựa vào ánh sáng yếu ớt tỏa ra từ viên Dạ Minh Châu đặt gần cửa sổ trong phòng ra khỏi cửa phòng, nhanh chóng ra tới cửa đột nhiên nhìn thấy trên mặt đất có một mảnh giấy nhỏ.

Nàng chắc chắn trước khi ngủ dưới nền nhà trong phòng rất sạch sẽ không có vật gì, trực giác Cố Thường mách bảo có vấn đề, nhặt lên vừa nhìn, phát hiện tờ giấy bọc một hòn đá, trên đó viết: có chuyện quan trọng cần thương lượng, không nên kinh động bất luận kẻ nào, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Lạc khoản (phần đề tên) là Ngọc Diện Hồ.

Cố Thường kinh hãi, cầm mảnh giấy tới gần viên Dạ Minh Châu đọc lại lần nữa, phát hiện thật đúng là tỷ tỷ muốn gặp nàng, nhưng bởi vì không rõ lắm nét chữ của đối phương cũng không biết thật giả.

Tim đập thùm thụp lợi hại, Cố Thường do dự một chút, nghĩ tới lần trước khi nhìn thấy tỷ tỷ hài tử của nàng đã không còn, chịu uất ức lớn như vậy nàng cũng không yên lòng, đành đo cuối cùng quyết định vẫn đi xem một chút.

Trong phòng cũng có giấy cùng bút, Cố Thường cầm bút lên vội vàng để

lại tin tức sau đó liền mở cửa đi ra ngoài, bước chân rất nhẹ, không làm kinh động bất luận kẻ nào.

Đứng ở trong sân nhìn bốn phía, đêm nay ánh trăng bị mây đen che khuất, bên ngoài một mảnh tối đen, Cố Thường lặng lẽ rắc xuống một ít bột phấn, đây là ám hiệu nàng lưu lại cho Cố Phong Niên, ông sẽ tự có biện pháp tìm thấy nàng.

Một lát sau, một cô gái che mặt mặc hắc y đột nhiên xuất hiện trước mặt Cố Thường, nhanh chóng điểm huyết cam của nàng, sau đó ôm nàng theo biến mất khỏi biệt viện.

Đây là chuyện chỉ phát sinh trong nháy con mắt, còn không gây ra bất kỳ tiếng động nào, song lại bị một người nhìn thấy, người nọ chính là Lục Tử Triệt bị câu "Tướng phu thê" của Quách Tiểu Trà chọc tức đến mức không ngủ được muốn ra ngoài tập quyền một lát rồi trở về ngủ.

Ánh sáng tuy u ám, nhưng vì Lục Tử Triệt tập võ trong bóng tối nhìn rõ vật như ban ngày, nên một màn vừa rồi nhìn thấy rõ ràng, khi hắc y kịp phản ứng, thân thể đã hành động trước đầu óc, tung người nhanh chóng đuổi theo hướng Cố Thường bị mang đi.

Cố Thường căng thẳng dán sát vào thân thể của đối phương thì biết đây là tỷ tỷ nàng, cũng không phải là người khác giả mạo, bởi vì từ nhỏ chế độ nên khứu giác so với người khác cũng nhạy bén hơn rất nhiều, bất luận kẻ nào một khi tiếp xúc qua, khí tức trên người đối phương người bình thường không phân biệt được, nàng lại có thể phân biệt được.

Không nghĩ tới tỷ tỷ đến kinh thành, là đuổi theo cha con bọn họ tới sao? Không biết tìm mình vì chuyện gì, cảm giác được mặc dù động tác của đối phương chế trụ mình thô lỗ nhưng vẫn tránh thương tổn đến mình, trong lòng Cố Thường khẽ buông lỏng, không đành lòng hạ độc Ngọc Diện Hồ, hơn nữa

nàng cũng muốn biết rốt cuộc tỷ tỷ muốn làm cái gì.

Tránh được Mừng Một, trốn không khỏi Mười Lăm, sớm một chút hiểu rõ ràng dù sao so với luôn lo lắng trong lòng vẫn tốt hơn.

Cố Thường dám nửa đêm tự mình ra ngoài đến nơi hẹn không chỉ vì nàng cảm thấy chính mình có năng lực tự bảo vệ mình, nguyên nhân chủ yếu nhất là nàng biết mình có cao thủ âm thầm bảo hộ, vừa có nguy hiểm sẽ có người xuất hiện cứu nàng, mà lúc này xác định người bắt nàng là Ngọc Diện Hồ thì càng yên tâm, người tỷ tỷ này có thể hạ thủ ngoan độc tổn thương người khác, cũng sẽ không thật sự vô tình đến mức xuống tay với mình.

Không biết qua bao lâu, Cố Thường nghe thấy tiếng nước chảy sau đó Ngọc Diện Hồ mới dừng lại, không hề nhẹ nhàng mà ném nàng trên mặt đất.

Cố Thường vội đứng dậy phúi bụi đất trên người, chà xát cánh tay có chút phiếm lạnh nói: "Tỷ tỷ, tỷ gặp khó khăn gì muốn tìm ta hỗ trợ? Tỷ là tỷ tỷ ruột của ta, năm đó bởi vì cứu ta mới làm hại tỷ và người nhà li tán nhiều năm, bất kể tỷ có bất kỳ khó khăn gì, muội muội ta cũng sẵn sàng, dốc hết tính mạng cũng sẽ hỗ trợ!"

"À? Mạng cũng không cần cũng hỗ trợ phải không? Vậy người có thể chết!" Một giọng nam âm trầm trầm đột nhiên truyền tới từ gần đó, sau đó một nam tử mang mặt nạ màu bạc mặc y phục màu lam xuất hiện bên cạnh Ngọc Diện Hồ.

Toàn thân Cố Thường chấn động, nhận ra người nọ là vị sư huynh lòng dạ hiểm độc kia, nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng Ngọc Diện Hồ rất có khả năng bị hãm hại chết, tức giận không sợ hãi chút nào trách mắng: "Ta có chết hay không không phải do người định đoạt, người cũng không phải đứa nhỏ thất lạc nhiều năm của nhà ta, cho dù người không biết xấu hổ gọi ta một tiếng nương ta còn không muốn nhận người! Đồ vô sỉ lòng dạ độc ác, không dám

lấy khuôn mặt thật gập người, chỉ biết lấy nữ tử và trẻ con vô tội chưa chào đời đùa giỡn hủy hoại, thật khiến người ta coi thường!"

Thời điểm đang mắng người, Cố Thường đã đem độc dược giấu ở móng tay, làm xong rồi một khi tên nam nhân khốn kiếp này có hành động nằng lèn hạ độc ngay.

Nam nhân đeo mặt nạ nghe vậy hai mắt sắc bén trừng qua, nhiệt độ không khí xung quanh đều vì hàn ý hắc đột nhiên toát ra mà giảm xuống mấy độ.

"Sư huynh..." Ngọc Diện Hồ lo lắng kêu.

"Giết nàng cho ta!" Nam nhân mang mặt nạ ra lệnh.

"Sư huynh, huynh không nói muốn tính mạng nàng, hơn nữa giữ nàng lại còn có ích." Trong thanh âm của Ngọc Diện Hồ hàm chứa tia khẩn thiết.

"Giết nàng, người giả trang thành nàng tới Cố Gia Bảo." Thanh âm của nam nhân đeo mặt nạ không chứa nửa điểm độ ấm, lạnh lùng thốt.

Cố Thường cả kinh nói: "Tính cách hai tỷ muội chúng ta chênh lệch nhiều như vậy, làm như cha mẹ ta là kẻ ngu không phân biệt được?"

"Đó không phải là chuyện người cần quan tâm." Sau khi, nam nhân đeo mặt nạ nói xong, quát Ngọc Diện Hồ, "Còn không động thủ!"

"Sư huynh!"

"Giết người đều sai nữ nhân động thủ, người có tay có chân cũng chỉ biết chờ sẵn vậy sao, chẳng lẽ người biết là đánh không lại ta nên không dám tự mình ra tay?" Cố Thường dùng phép khích tướng, nàng có thể không có chút áp lực nào hạ độc gã nam nhân đeo mặt nạ này, nhưng không nhẫn tâm thương tổn Ngọc Diện Hồ dù chỉ một chút.

Khi Cố Thường đang nói, cẩn thận dùng khước mắt quan sát bốn phía, trong lòng âm thầm lo lắng, sao người bảo hộ nàng còn không xuất hiện?

Chẳng lẽ thế nào cũng phải chờ tới lúc nàng bị người làm hại chỉ còn một hơi thở mới xuất hiện sao?

Nam nhân mang mặt nạ dường như nhìn thấu tâm tư của Cố Thường, châm chọc nói: "Đang tìm ám vệ? mấy người ngu xuẩn đó đã bị người của chúng ta dẫn đi, người chết tâm đi."

Nam nhân này sao có thể hèn hạ như vậy! Cố Thường ngửa tay thật muốn vả vào cái miệng rộng của hắn.

Chả trách lâu như vậy cũng không ai xuất hiện cứu nàng, thì ra là bị dẫn đi rồi, sớm biết rằng nàng sẽ...

"Ám vệ bị dẫn đi, nhưng còn có ta!" Ngay khi Cố Thường có chút hoảng sợ muốn chạy trốn, thanh âm của Lục Tử Triệt đột nhiên truyền đến, sau đó hắn với dáng vẻ phóng khoáng đẹp trai có thể làm lóa mắt người khác hạ xuống bên cạnh Cố Thường.

"Lục Tử Triệt!" Cố Thường ngạc nhiên kêu, nàng cho tới giờ chưa bao giờ vui mừng như vậy khi nhìn thấy Lục Tử Triệt như lúc này, so với nam nhân ti tiện đeo mặt nạ kia, Lục Tử Triệt quả thực hiền lành đáng yêu đến mức khiến người ta muốn ôm chầm lấy.

Lục Tử Triệt khẽ hừ một tiếng, trừng mắt nhìn nàng trách mắng: "Đêm hôm khuya khoắt không ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ còn chạy loạn cái gì? Người muốn phơi thây hoang dã để cho cả nhà người tìm ta tính sổ có phải không?!"

"Ta sai rồi." Cố Thường thành thật nhận sai, do nàng chủ quan kinh địch, cho rằng ám vệ cha mẹ tìm cho nàng mạnh mẽ vô địch, dù sao hồi trước Lục

Tử Triệt và tiện nam mang mặt nạ cũng bị ám vệ dọa lui, ai ngờ đêm nay bọn họ lại xui xẻo bị dụ đi mất.

Hiếm thấy Cố Thường lại thành thật nhận sai, mà không nhảy dựng lên cãi nhau với hắn, lửa giận tràn ngập của Lục Tử Triệt giảm đi rất nhiều, nặng nề hừ một tiếng nói: "Lần sau không được lấy lý do này nữa."

"Vâng vâng, toàn bộ nghe lời người." Cố Thường chân chó một bên nịnh bợ Lục Tử Triệt một bên tự hỏi nếu nam nhân đeo mặt nạ tới đây, nàng muốn hạ độc hắn tình huống như vậy phải làm sao để không gây trở ngại đến Lục Tử Triệt, Ngọc Diện hồ và nam nhân đeo mặt nạ đứng quá gần, nàng không dám manh động, e sợ gió thổi độc bay dính vào người Ngọc Diện Hồ, vậy thì xong rồi, chỉ chờ hai người bọn họ tách ra nàng mới dễ dàng hạ thủ.

Nam nhân đeo mặt nạ thấy ở trước mặt mình, đôi nam nữ này không sợ chết lại còn dám cười nói thì thầm, cả giận nói: "Muốn liếc mắt đưa tình thì trở về nhà đi!"

Cố Thường nghe vậy hoan hô một tiếng nói: "Tốt! Chúng ta lập tức trở về nhà liếc mắt đưa tình!" Nói xong cũng muốn lôi kéo Lục Tử Triệt rời đi.

Ba người có mặt ở đây toàn bộ lập tức không có lời gì để nói, nam nhân đeo mặt nạ bị bộ dáng vô sỉ to gan lớn mật của Cố Thường làm kinh ngạc một lúc, sau đó nổi giận không tiếp tục bức Ngọc Diện Hồ động thủ, rút kiếm ra hướng đến thân hình như quỷ mị vui vẻ chạy của Cố Thường chém tới.

Lục Tử Triệt thấy thế lập tức đẩy Cố Thường ra, trực tiếp nghênh đón công kích của nam nhân đeo mặt nạ, thời gian chớp mắt hai người đã đánh nhau.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 43: Thoát Hiểm

Ngọc Diện Hồ thấy sư huynh đánh nhau với người ta, vội vàng tiến lên phía trước muốn giúp đỡ, kết quả còn chưa động thủ đã bị Cố Thường ôm lấy.

"Nam nhân đánh nhau, nữ nhân chúng ta không cần tiến lên phía trước góp sức." Cố Thường gắt gao níu lấy Ngọc Diện Hồ, nàng biết với thân thủ của Lục Tử Triệt muốn chiến thắng nam nhân đeo mặt nạ còn có chút tổn sức, nếu như Ngọc Diện Hồ tiến lên, vậy chuyện Lục Tử Triệt bị trọng thương rơi núi giống trước đây có thể lại tái diễn, nơi này tuy không có núi cao vực thẳm, nhưng lại có sông sâu, cũng vô cùng nguy hiểm.

"Buông ra!" Ngọc Diện Hồ tức giận quát.

"Không buông, chẳng lẽ các người muốn hai đánh một sao? Thắng không quang minh!" Cố Thường vẫn gắt gao ôm chặt đối phương, khi cảm giác được cánh tay phải đột nhiên tê dại thầm nghĩ không ổn, phản ứng nhanh chóng bắn - thuốc bột giấu trong ngón giữa bàn tay trái - hai cái vào tai Ngọc Diện Hồ.

Ngọc Diện Hồ nhìn người trước mặt và mình giống nhau như hai giọt nước không nhẫn tâm ra tay nặng, chỉ muốn tạo chút giáo huấn khiến Cố Thường lui ra, ai ngờ nhất thời mềm lòng hậu quả chính là cả người như nhũn ra, ngã ngối trên đất không có chút sức lực.

Cố Thường đối diện với ánh mặt lạnh lùng nhìn mình tròn trọc của Ngọc Diện Hồ trấn an nói: "Tỷ tỷ đừng sợ, muội ôm tỷ đến chỗ lá khô ngồi, để tránh bị cảm lạnh."

Ban đêm, trên mặt cát ven sông khá lạnh, Cố Thường biết Ngọc Diện Hồ mới sẩy thai không lâu không thể để cho nàng bị cảm lạnh, ở quanh đó tìm được một đám lá cây khô xếp thành một đồng thật dày, sau đó bất chấp sự phản đối của Ngọc Diện Hồ sắp tức điên lên ôm nàng đến đồng lá cây ngồi an ổn.

Nam nhân đeo mặt nạ thấy Ngọc Diện Hồ bị hại, trong mắt bỗng nộ ra sát khí, rút kiếm tạo hư chiêu đâm về phía tim Lục Tử Triệt, thừa dịp đối phương lui về phía sau tránh lập tức xoay người nâng kiếm phi thân về phía Cố Thường đâm tới.

Dùng tám phần sức lực, tốc độ nhanh kinh người, với công phu mèo cào ba chân của Cố Thường tuyệt đối không trốn thoát.

Thời điểm Cố Thường cảm giác được sát khí nồng đậm hướng mình ập đến, sợ tới mức ngọn tóc cũng dựng đứng lên, hai mắt hoảng sợ nhìn mảng tối đen phía trước, theo bản năng vội chạy trốn sang hướng bên cạnh, chỉ là tốc độ của nàng không bằng độ nhanh của kiếm của nam nhân đeo mặt nạ, mắt thấy thanh kiếm cách ngực nàng chỉ một khoảng cách ngắn, cho dù nàng trốn, tốc độ cũng thua xa không bằng độ nhanh của thanh kiếm đoạt mệnh này.

Ngay lúc màn hình chỉ treo chuông, Lục Tử Triệt cũng lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai vọt tới bên cạnh nam nhân đeo mặt nạ, hấn dùng chưởng mang mười phần công lực hướng đánh vào bả vai của đối phương.

Thiếu chút nữa là nam nhân đeo mặt nạ sẽ đâm trọng thương Cố Thường, nhưng lại tạo cơ hội cho Lục Tử Triệt đánh một chưởng trí mạng, trong lúc

cấp bách, nam nhân đeo mặt nạ không cam lòng thu tay lại như vậy, đột nhiên nghe thấy một tiếng tín hiệu được truyền đến vang trong không trung, biết là viện binh sắp đuổi tới, vì thế ra quyết định.

Tay phải cầm kiếm vẫn đâm về phía Cố Thường, tay trái vận chưởng mang năm phần lực đạo đánh về phía Lục Tử Triệt, vì hai tay đều xuất chiêu, chẳng những lực đạo bị phân tán mà còn bị phân tâm, khiến cho tay trái không thể xuất ra đủ lực để đánh lui Lục Tử Triệt, lực đạo của thanh kiếm trong tay phải cũng giảm mất hai phần.

Vì như vậy, nam nhân đeo mặt nạ không đỡ được chưởng lực với lực đạo thâm hậu của Lục Tử Triệt, sau khi hai chưởng đối kích thân thể lập tức bị đẩy dịch sang bên phải một bước, mũi kiếm cũng bị mất khống chế chệch về phía bên cạnh một chút.

Đúng lúc Cố Thường đứng đối diện, phía bên trái nàng cũng chính là bên phải của hắn dịch sang.

Khoảng cách giữa hai người vì sự xô dịch mà trở nên càng ít, nhưng cộng lại đủ khiến Cố Thường tránh được chỗ hiểm, chỉ nghe phập một tiếng, mũi kiếm sắc bén đâm vào bả vai của nàng, máu tươi nháy mắt phun ra.

"A..." Từ nhỏ đến lớn, Cố Thường đã bao giờ phải chịu đau đớn như vậy, đau đến thét chói tai.

"Cố Thường!" Lục Tử Triệt thấy vậy kinh hãi, mặc kệ nam nhân đeo mặt nạ đang né tránh, chạy về phía Cố Thường, ngón tay nhanh chóng điểm vài cái chung quanh miệng vết thương của nàng phong bế huyết đạo, ném cho nàng một lọ kim sang dược nhỏ ra lệnh: "Nhanh tìm một chỗ tự bôi thuốc đi."

Cánh tay trái của nam nhân đeo mặt nạ bị chưởng lực của Lục Tử Triệt làm cho tê dại, một búng máu trào lên cổ họng bị hắn mạnh mẽ nuốt xuống,

giơ tay lau đi vết máu tươi trào ra khóe miệng, lạnh lùng nhìn Lục Tử Triệt, không ngờ tới tiểu tử này mạng lớn, lần trước cùng Ngọc Diện Hồ liên thủ đánh hãn trọng thương, tưởng rằng bị ném xuống vách núi hãn chắc chắn sẽ chết, kết quả vẫn còn sống, tối nay bản thân còn bị hãn đánh bị thương, đều do nữ nhân họ Cố nhiều chuyện cứu tiểu tử Lục Tử Triệt này!

Ngọc Diện Hồ mắt mới thấy tính mệnh Cố Thường đặt dưới kiếm sư huynh, tâm như nhảy lên treo ở cuống họng, bất đắc dĩ cả người nàng vô lực căn bản không thể cứu được người, lúc này thấy Cố Thường chỉ bị thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, vừa buông lỏng mới phát hiện sau lưng mình vì lo lắng mà ướt mồ hôi.

Trong lòng rung mình, nàng quan tâm Cố Thường đến trình độ này? Ánh mắt phức tạp của Ngọc Diện Hồ quét qua Cố Thường vì bị thương mà vừa kêu vừa khóc, quả nhiên là đứa nhỏ được nuông chiều từ nhỏ tới lớn, mới bị thương như vậy đã kêu la thành thế này, bản thân mình từ nhỏ đến lớn lần nào bị thương chả lẽ không nghiêm trọng bằng nàng?

Từng đợt chua xót xông lên đầu, Ngọc Diện Hồ lắc đầu lệnh cho mình thu hồi cảm xúc yếu đuối, thu hồi tầm mắt, tâm tình phức tạp nhìn về phía sư huynh bên cạnh, vừa lúc nhìn thấy cánh tay có chút run run của hãn nâng lên lau vết máu ở khóe miệng, không khỏi hoảng sợ nói: "Sư huynh, huynh bị thương!"

Trong bốn người này, có ba người võ công cực cao, cho dù trời tối đen cũng không ảnh hưởng tầm nhìn mọi vật của bọn họ, chỉ có Cố Thường nhìn chỗ nào cũng thấy một mảng tối đen như mực, lúc trước còn có ít ánh trắng lên miễn cưỡng có thể nhìn thấy một chút, lúc này mặt trăng lại bị che khuất, trong vòng ba thước quanh người nàng có thể mơ hồ nhìn thấy xung quanh, ba thước bên ngoài thì hoàn toàn không nhìn thấy.

Nam nhân đeo mặt nạ cười lạnh một tiếng: "Bị một tiểu nha đầu tính kế,

người cũng coi là vì Nhật Nguyệt giáo ta giữ thể diện!"

Mặt Ngọc Diện Hồ lập tức xấu hổ đỏ bừng, lời nói quan tâm lo lắng rốt cuộc không nói nên lời, cúi đầu xuống âm thầm thấy bi thương.

Cố Thường rất ghét nhìn thấy nam nhân ức hiếp nữ nhân, hơn nữa còn ức hiếp tỷ tỷ ruột của nàng, bất chấp bả vai đau như kim châm muối xát, giận dữ mắng: "Động một chút là ức hiếp nữ nhân, không có nữ nhân hỗ trợ người thì không được sao? Người nam nhân ti tiện phế vật này coi như là vì làm vẻ vang Nhật Nguyệt giáo các người, bại hoại!"

"Muốn chết!" Sau khi, nam nhân đeo mặt nạ nghiêng răng nói xong rút kiếm lần nữa đánh về phía Cố Thường.

Lục Tử Triệt thừa dịp không ai chú ý trước tiên uống một viên thuốc giải mà trước đây mua của Cố Thường, sau đó lấy độc dược tương ứng vẩy chút lên tay, nhanh chóng phóng qua đứng che chắn trước mặt Cố Thường cùng nam nhân mang mặt nạ giao chiến lần nữa.

Vội vàng ra ngoài, trên người Lục Tử Triệt không có mang bất kỳ vũ khí nào, chỉ có thể tay không tác sát đối phó với địch nhân cầm kiếm, không có vũ khí dĩ nhiên bị bất lợi.

Bởi vì Cố Thường nhìn không rõ, nàng xoay người đưa lưng về phía mọi người vội vàng rắc thuốc lên trên miệng vết thương, miệng vết thương vừa gặp Kim Sang Dược truyền đến trận đau đớn như kim châm muối xát, rớt nước mắt, vô cùng hối hận vì nửa đêm ra ngoài, sự vọng động của nàng làm hại nàng thiếu chút nữa mất mạng nhỏ.

Giận chính mình, cũng giận Ngọc Diện Hồ, sau khi Cố Thường bôi thuốc xong sắc mặt rất không tốt đi đến bên cạnh Ngọc Diện Hồ hỏi: "Tỷ tỷ người tìm ta cuối cùng là vì chuyện gì? Không phải là thật sự muốn hẹn ta ra ngoài

sau đó giết chết giả trang ta chứ?"

Ngọc Diện Hồ đã thu hồi bị thương, hai mắt đang lo lắng nhìn chăm chăm hai người đang đánh nhau, nghe vậy chế nhạo nói: "Người hạ độc ta còn hy vọng ta cho người biết nguyên nhân?"

Cố Thường trúng một kiếm, đang rất căm tức, đối với việc mình hạ mê dược Ngọc Diện Hồ cũng không áy náy chút nào, nghiêm mặt nói: "Sở dĩ nửa đêm ta đi ra ngoài cũng không phải ta ngu xuẩn, mà là ta quan tâm người, nếu không phải là người tìm ta, bất cứ một người nào cho dù đe dọa kịch liệt nhiều bao nhiêu ta cũng sẽ không mắc mưu, muốn giết ta các người có rất nhiều cơ hội, không cần thiết nửa đêm canh ba đặc biệt gọi ta ra ngoài, nói nguyên nhân đi, nếu không sư huynh của người - nam nhân bị ối kia bị Lục Tử Triệt đánh chết, người sẽ không có cơ hội nói nữa đâu."

"Ai giết ai còn chưa chắc chắn đâu!" Ngọc Diện Hồ cười nhạo một tiếng, sau đó liền không cười được nữa, bởi vì nàng nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, thanh âm này là của sư huynh.

"Sư huynh, huynh thế nào? !" Ngọc Diện Hồ khẩn trương.

"Người đồ hèn hạ... Tiểu nhân, lại dùng độc." Nam nhân đeo mặt nạ nằm trên mặt đất, bụng cắm một thanh kiếm, đúng là kiếm của hắn.

Trên người Lục Tử Triệt cũng bị thương, chỉ là không nghiêm trọng như đối thủ, hắn lấy khăn tay trắng nõn ra xoa xoa vết máu dính trên tay, sau đó ném vào người nam nhân đeo mặt nạ, cười lạnh: "Luận hèn hạ ai có thể so được với sư huynh mọi các người? Nếu không có Cố cô nương, cái mạng nhỏ này của ta đã bị các người hại, dùng độc đối phó với kẻ tiểu nhân như các người cực kỳ thích hợp!"

Nam nhân đeo mặt nạ còn muốn nói gì nữa, chỉ là thương tích ở bụng quá

nặng, không kịp mở miệng trước mắt hắc đã mơ hồ, rất nhanh thì hôn mê bất tỉnh.

Cố Thường nghe động tĩnh phán đoán Lục Tử Triệt đánh thắng, mừng rỡ hỏi: "Lục Tử Triệt người bị thương sao? Tiệp nam kia đâm ta một kiếm, người giúp ta trả lại hắc một kiếm."

"Ta đâm vào bụng hắc một kiếm, rất nhanh hắc sẽ vì mất máu quá nhiều mà đi gặp Diêm Vương." Lục Tử Triệt vừa nói vừa đi tới.

Ngọc Diện Hồ thấy sư huynh vẫn không nhúc nhích, vừa vội vừa giận, lớn tiếng nói với Cố Thường: "Sư huynh của ta đã hôn mê, người cho ta giải được bỏ qua cho chúng ta một lần, ta xin thề về sau sẽ không để cho sư huynh hại người!"

Cố Thường dừng một chút, sau đó lắc đầu nói: "Ta tin tưởng người, nhưng ta không tin sư huynh người, hắc quá vô sỉ, giữ lại đối với Cố Gia Bảo chúng ta thậm chí đối với tất cả mọi người có quan hệ với Cố Gia Bảo đều là tai họa, hắc là con trai của giáo chủ? Nếu hắc chết, người thoát khỏi Nhật Nguyệt giáo sẽ dễ dàng hơn nhiều phải không?"

"Không cần người phí tâm, người cho ta thuốc giải, chuyện ta cam đoan nhất định sẽ làm được." Ngọc Diện Hồ vội la lên.

Cố Thường ngồi nghiêng đầu nhìn người đang gấp đến độ con mắt cũng đỏ lên, trong lòng thật không rõ tư vị, đây nhất định không chỉ là tình cảm đồng môn, tỷ tỷ ruột của nàng đối với tiệp nam vừa hư hỏng vừa vô sỉ rất dễ tâm, vì nam nhân kia tỷ tỷ có lẽ là cái gì cũng nguyện ý làm.

"Ta cho người thuốc giải cũng được, không cần người phải khó xử quyết định vì hai bên ta với sư huynh của người, ta chỉ cầu người không nên hận cha mẹ nữa, bọn họ rất nhớ người, năm đó hết thầy đều là hiểu lầm, ngàn sai

vạn sai đều là lỗi của ta, có oán hận thì hướng đến một mình ta này, người đừng tiếp tục làm hại những người khác, cần gì chuốc lấy nhiều tội nghiệt như vậy cho bản thân, ngộ nhớ báo ứng lên trên người con cháu không phải là hối hận cũng không kịp?"

Hiếm thấy Cố Thường nói lời cảm tính như vậy, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là tỷ tỷ có thể buông bỏ hận thù thoát ly tà giáo trở về nhà.

Ngọc Diện Hồ nghe vậy ngây ngẩn cả người, bàn tay phía dưới ý thức đặt lên phần bụng bằng phẳng, trong mắt xẹt qua một nét đau thương nhanh đến mức khó có thể bắt giữ.

Đúng lúc này, đột nhiên lỗi tai Lục Tử Triệt giật giật, lập tức nói: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta nhanh chóng rời đi."

"Cho ta thuốc giải." Tuy tay chân Ngọc Diện Hồ vô lực, nhưng thính lực của nàng không bị ảnh hưởng, cũng biết có người phe mình đến.

Cố Thường nghĩ nam nhân đeo mặt nạ kia đã hôn mê, một mình Ngọc Diện Hồ không có uy hiếp lớn đối với phía mình, vì thế lấy thuốc giải ra lướt qua mũi đối phương hai lần nói: "Thời gian uống nửa tách trà tách dụng của thuốc sẽ hết."

Lục Tử Triệt không tiếp tục trì hoãn nữa, nói tiếng "Đặc tội ", ôm ngang Cố Thường lên nhanh chóng phi thân rời khỏi nơi đây.

Ngay khoảnh khắc bọn họ vừa mới nhảy lên rời đi, Ngọc Diện Hồ lớn tiếng hô lên một câu, lời nói khiến Cố Thường thiếu chút nữa kinh sợ rớt cảm: "Lục Tử Triệt và Lục Mặc là một người, các người đều bị hãm lừa rồi!"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 44: Bị Bán

Vốn dĩ Cố Thường đang mất tự nhiên vì bị Lục Tử Triệt ôm vào trong ngực liền bị câu nói đó của Ngọc Diện Hồ kinh động mà biến mất, ngay cả bả vai mình đau đến gần như tê dại cũng không để ý, nhắm mắt lại cẩn thận quan sát khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc.

"Người chính là phế vật Lục tam?" Cố Thường trong giọng nói dò hỏi hàm chứa nồng đậm sự khó tin, bởi vì nàng nghĩ thế nào cũng sẽ không liên tưởng hai người họ Lục này thành một người, thật sự là khác biệt rất nhiều, nếu nói Ngọc Diện Hồ nói vậy, thì cũng không cần thiết?

Vào lúc Ngọc Diện Hồ hô lên câu đó, suýt tý nữa Lục Tử Triệt đã nắm tay bóp nát, nhếch môi một cái, hần sớm đoán được đám người Ngọc Diện Hồ biết nội tình của hắn, nếu không lúc trước sẽ không khéo như vậy khiến hắn đụng phải "Vị hôn thê" đang cùng nam nhân làm chuyện vô sỉ kia.

Trước đến giờ còn sống yên ổn với nhau vô sự, ai ngờ lần này Ngọc Diện Hồ lại lật tẩy chuyện này ra.

"Tại sao không nói chuyện? Sẽ không phải là bị nàng nói trúng, người thật sự là Lục Mặc? !" Cố Thường nâng cánh tay không bị thương của nàng lên, dùng tay vỗ vỗ mặt Lục Tử Triệt, cảm giác thật ngạc nhiên, giống như vỗ vỗ là có thể đem Lục Tử Triệt biến thành kẻ vô dụng đến đâu cũng không dám ngẩng lên ngày ấy nhìn thấy ở Lục phủ.

"Có chuyện gì ngày mai hãy nói, người mất tích lâu như vậy nói không chừng đã có người phát hiện rồi, tranh thủ lúc này suy nghĩ một chút sau khi người trở về giải thích như thế nào vết thương trên vai người đi!" Tâm tình Lục Tử Triệt rất kém, giọng nói cũng lạnh lẽo.

Cố Thường nghe vậy lập tức ủ rũ, chuyện Lục Tử Triệt rốt cuộc có phải là Lục Mặc hay không đúng là chuyện không phải vào giờ phút này nhất định phải làm rõ, nàng nửa đêm một mình chạy ra ngoài còn bị thương, cửa ải của cha nàng không dễ qua được, hơn nữa nếu không có Lục Tử Triệt chạy tới cứu nàng, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì chứ?

"Chúng ta thương lượng, nói ban đêm hai người chúng ta đều không ngủ được liền ra ngoài đi dạo, ai ngờ gặp phải nam nhân đeo mặt nạ..."

"Lý do ngu xuẩn như vậy người cũng nói được? Ai nửa đêm canh ba ra ngoài đi dạo? Còn là nam nữ trẻ tuổi, người muốn làm cho thanh danh của mình vốn không tốt càng trở nên kém hơn nữa sao?" Lục Tử Triệt cắn răng nói, tức giận đến thiếu chút nữa mắng nàng một tiếng đầu heo.

Cố Thường cũng biết lý do này thật không hợp lý, nhưng so với nói thật thì tốt hơn một chút?

Không đợi Cố Thường nghĩ ra cuối cùng phải như thế nào, bọn họ đã về tới biệt viện của Lục Tử Triệt.

Ý nguyện của Cố Thường không thể thực hiện, việc hai người bọn họ mất tích đã kinh động mọi người.

Hai sân biệt viện đều sáng đèn, một là sân viện mà Cố Thường và Dung thị ở, một là sân chủ viện của Lục Tử Triệt.

Nói về thời điểm Dung thị phát hiện không thấy Cố Thường, nàng đi tiểu đêm lúc muốn đi ngoài, cảm thấy Cố Thường không còn nằm ở mé giường

bên cạnh, tìm một vòng trong phòng cũng không thấy người, đúng lúc thấy tờ giấy Cổ Thường lưu lại, như vậy rất tốt, người lại bị người ta dẫn đi, sợ tới mức nàng vội truyền hạ nhân tới đây đi tìm Lục Tử Triệt.

Kết quả Lục Tử Triệt cũng không ở trong phòng, hạ nhân nói hẳn không ngủ được đi ra ngoài luyện võ, kết quả tìm khắp biệt viện cũng không thấy hẳn, vì thế liền biết hẳn cũng mất tích, rất có thể là đi cùng Cổ Thường.

Lần này thì hỏng rồi, thư Cổ Thường viết lại rất sơ lược, chỉ nói có người tìm, nàng đi ra ngoài một chút, cụ thể là người nào tìm vì sao mà ra ngoài thì đều không viết.

Lục đại gia cũng tỉnh, lại bên thê tử trấn an lòng người, tiện thể an bài hộ vệ thân thủ tốt trong phủ đi tìm người.

Sau khi vừa an bài xong Đông Nam Tây Bắc bốn phương hướng đều phái vài người đi tìm, Lục Tử Triệt bọn họ lại một thân đầy máu trở lại, lần này lại là một trận náo loạn.

Cổ Phong Niên và Lục lão gia 2 ông lão uống quá nhiều, lúc này ngáy khò khò ngáy đến vang rung trời, trong phủ có hai người mất tích, mọi người bận rộn tìm người đến mức đều toát mồ hôi bọn họ cũng không có dấu hiệu tỉnh.

Vì sợ bọn họ say rượu đột nhiên tỉnh lại nghe nói chuyện này sẽ kích động ảnh hưởng tới sức khỏe, hơn nữa cũng không chắc chắn Lục Tử Triệt bọn họ mất tích rốt cuộc là vì sao, vì thế cũng quyết định nếu quá một canh giờ người vẫn chưa trở lại lại nghĩ biện pháp đánh thức bọn họ.

Cũng may sự tình không tới tình cảnh xấu nhất, không đợi đến lúc phải đánh thức hai vị trưởng bối, người đã trở lại, chỉ là tình trạng trở về có chút vô cùng kinh khủng.

"Trời ạ, các người đây là đã xảy ra chuyện gì!" Dung thị sợ tới mức hoa

dung thất sắc, vội phân phó hạ nhân nấu nước cho hai người rửa miệng vết thương, cho người đi lấy thuốc cầm máu đường khí chia ra mỗi người một chén cho hai người uống trước tiên, "Không được, phải đi mời đại phu tới."

"Không cần, hai người chúng tôi bị thương cũng không nặng, chuẩn bị chút rượu thuốc cho người giúp Cố cô nương lau khử trùng quanh miệng vết thương rồi bôi thuốc lên là được, còn ta cũng chỉ có một chút thương tích, tự ta có thể xử lý." Lục Tử Triệt với loại thương thế này nhìn rất là quen rồi, mặt không đổi sắc giao phó nói.

Cố Thường vội nói: "Có thuốc giảm đau nào tốt không? Vết thương này đau chết ta rồi, nếu không ta thế nào cũng không thể ngủ yên."

Lục Tử Triệt hung hăng liếc mắt nhìn nàng hừ lạnh: "Còn biết đau? Vậy còn đi làm gì!"

Một lần sảy chân để hận nghìn đời chính là nói nàng! Cố Thường không dám kêu đau nữa, ngoan ngoãn trở về phòng xử lý miệng vết thương, đối với việc cha không xuất hiện trong lúc nàng trở về nàng cảm thấy may mắn, sáng mai biết chuyện nàng bị thương dù sao so với lúc này sau khi hay tin ồn ào một đêm không ngủ được vẫn tốt hơn.

Khi dùng rượu khử độc miệng vết thương Cố Thường vừa khóc vừa sụt sịt mũi, đau thế này so với cảm giác đau lúc bị đâm càng đau hơn.

"Xem muội về sau còn dám vọng động nữa không, đây là bài học kinh nghiệm, về sau cho dù Ngọc Diện Hồ hay là Hắc Diện Hồ cũng không cần để ý." Dung thị bị giày vò cả đêm cũng chưa đi ngủ, ngồi bên cạnh Cố Thường dặn dò.

"Đánh chết muội cũng sẽ không tái phạm sai lầm này nữa, cho dù lần sau bọn họ nói nếu muội không đến chỗ hẹn sẽ giết cả nhà muội cũng không

quan tâm!" Cỗ Thường đã bôi thuốc băng bó xong, lúc này đang nằm ở trên giường, Lục Tử Triệt sai người đưa thuốc thoa ngoài da rất tốt đến, sau khi bôi lên đau nhức giảm hơn nửa, dù sao cũng không khóc nữa.

Dung thị rót ly nước ấm cho Cỗ Thường uống xong, sau đó nói: "Muội không biết nửa đêm ta tỉnh lại phát hiện không thấy muội đã kinh hãi biết bao, nếu như xảy ra chuyện muội bảo ta phải ăn nói như thế nào với Cỗ thúc phụ?"

Cỗ Thường nghe vậy đột nhiên nghĩ tới chuyện Ngọc Diện Hồ nói, chớp chớp mắt hỏi: "Người một nhà các tỷ và Lục Tử Triệt quan hệ thật tốt, tiệc rượu hân không gọi người nhà mình tới đây lại mời các người, phải chăng hân cãi nhau cùng với người nhà?"

Dung thị không biết trả lời như thế nào, ánh mắt né tránh nói: "Đây là chuyện nhà của người ta, chúng ta là không nên xen vào, muội dầy vò tới nửa đêm lại bị thương, mau nghỉ ngơi đi."

Đã hỏi ra miệng, Cỗ Thường không có ý định bỏ qua cơ hội này, tiếp tục hỏi: "Đại tẩu, lúc bọn muội rời đi Ngọc Diện Hồ từng nói Lục Tử Triệt và Lục Mặc là một người, tỷ nói có buồn cười hay không?"

"Cái gì? !" Dung thị kinh hãi, giấy cời được một nửa thì dừng lại.

Nhìn phản ứng trên mặt Dung thị trở lên trắng bệch, trong lòng Cỗ Thường đã có đáp án, hình dung không ra đến lúc này bản thân là vô cùng kinh ngạc hay là vô cùng tức giận, thở dài nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Dung thị sững sốt một lúc sau đó cời giấy leo vào trong giường nằm xuống, thanh âm nhẹ nhàng nói: "Có vấn đề gì muội hãy hỏi Lục Tử Triệt đi, ta một phụ nhân ở trong nhà không quản được nhiều như vậy."

"Cám ơn đại tẩu." Cỗ Thường quả thật mệt mỏi, sau khi nói xong không

lâu sau một lát đã truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Dung thị nghiêng đầu liếc nhìn Cố Thường nhắm mắt lại lộ ra vẻ nhả nhận lịch sự thực nữ hơn rất nhiều, trong mắt dâng lên một chút phức tạp, thở dài xoay người cũng đi ngủ.

Ngày mới sáng ngời, Dung thị đã sớm thức dậy ra ngoài, Cố Thường bị thương không có người quấy rầy, đang ngủ ngon đột nhiên bị Cố Phong Niên kinh hãi xông vào trong phòng quấy nhiễu giấc ngủ.

"Thường Nhi, nghe nói đêm qua con bị thương? Có nghiêm trọng không? Bị thương chỗ nào mau để cha xem xem!" Cố Phong Niên giầy cũng chưa đi xong tóc cũng không chải, cứ như vậy dáng vẻ chưa sửa soạn chỉnh tề xông vào, hai mắt bởi vì tức giận và lo âu đều đỏ lên, nhìn hết sức dọa người.

Cố Thường mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy Cố Phong Niên, không biết làm sao, cảm giác túi thân lập tức dâng trào trong ngực, hai mắt nhất thời đỏ lên nước mắt liền rơi xuống, nghẹn ngào nói: "Cha."

Cố Phong Niên thấy thế nóng nảy, nhìn thấy băng gạc thật dễ khiến người khác chú ý băng bó ở bả vai trái của nữ nhi, nhắc chân muốn đi ra ngoài: "Phụ thân đi mời đại phu cho con!"

"Không cần, cha, con bôi thuốc lên miệng vết thương đã tốt hơn nhiều rồi." Cố Thường vội gọi Cố Phong Niên đang kích động lại, nói với người đang xoay người do không tin, "Vết thương này của con cũng không sâu, lúc đó Lục Tử Triệt đã điểm huyết cầm máu cho con, sau khi trở về khử trùng và bôi thuốc ngay lập tức, lúc đầu rất đau, lúc này đã tốt hơn nhiều rồi, chỉ cần không chạm đến nó thì chỉ cảm thấy có chút tê, không đau chút nào."

Cố Phong Niên đã biết chuyện xảy ra tối qua, đứng nhìn Cố Thường một lát, đột nhiên tát mình một bạt tay hối hận nói: "Ta không nên uống nhiều

rượu như vậy, làm hại con bị thương, trở về làm sao ăn nói với nương con!"

Cố Thường thấy thế khóc càng thương tâm hơn, so với ai nàng cũng càng hối hận hơn: "Cha người đừng nói như vậy, đều do nữ nhi quá vọng động, nhìn thấy tờ giấy tử tử viết thì vội vàng chạy đi, đáng đời từ nay về sau nhớ rõ, nếu không phải Lục Tử Triệt kịp thời đuổi tới cứu nữ nhi, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa."

Đem chuyện tối qua mình thấy tờ giấy sau đó để lại tin nhắn cho Dung thị rồi lại rắc thuốc bột ở trong sân để lại ám hiệu cho Cố Phong Niên đều nói ra, cuối cùng đem chuyện mình bị Cố Y bắt đi cũng nói ra hết, nói: "Cha, tên nam nhân đeo mặt nạ kia ép tử tử giết con sau đó để tử tử giả trang thành con trở về Cố Gia Bảo, tử tử không chịu, đêm qua Lục Tử Triệt đâm nam nhân đeo mặt nạ một kiếm, không biết chết hay chưa, chỉ mong hắn mau chết mau gửi hồn người sống, cha người đừng có gấp, tử tử không sao cả."

"Ta mới không quan tâm nó, nó gây cho chúng ta còn ít chuyện hay sao!" Vốn là Cố Phong Niên đối với Cố Y rất áy náy, lúc này thấy con gái nhỏ thiếu chút nữa bị con gái lớn hại chết, áy náy sớm bị lửa giận thay thế, hận không thể khiến cho nàng ở bên ngoài chết sớm một chút.

Cố Thường vừa nghe thấy việc xấu, vội nói tốt cho Ngọc Diện Hồ, nói lúc nam nhân đeo mặt nạ hạ lệnh muốn giết nàng thì Ngọc Diện Hồ kháng cự lại ra sao, nói nam nhân đeo mặt nạ và Lục Tử Triệt giao đấu, lúc nàng ngăn Ngọc Diện Hồ lại đối phương cũng không nhẫn tâm thương tổn nàng, còn nói đối phương cam đoan về sau sẽ không để cho nam nhân đeo mặt nạ lại hại nàng..., nói khô cả họng.

Sắc mặt Cố Phong Niên từ từ trở lại bình thường hơn rất nhiều, chỉ là vẫn rất tức giận, giận con gái lớn luôn muốn hại người, lần này cũng hại đến trên người người trong nhà, còn tức con gái nhỏ làm việc lỗ mãng, ngộ nhờ Lục Tử Triệt không tới không phải hối hận không kịp sao? Chỉ là thấy bộ dáng

đáng thương dưỡng thương của Cố Thường lúc này, lời nói trách cứ không đành lòng nói ra khỏi miệng, đành phải banh mặt trừng mắt nàng.

"Cha, con gái biết sai rồi, con bảo đảm về sau nếu lại có chuyện giống như vậy nhất định sẽ nói với cha đầu tiên." Cố Thường sợ bị mắng, nói xong sau đó di chuyển cổ ý động đến miệng vết thương, đau đến nàng kêu ôi một tiếng.

Quả nhiên, Cố Phong Niên thấy con gái đau khóc lên, lời chỉ trích gì cũng không nói ra được, vội vàng tiến lên vừa vỗ về vừa phân phó Lục Đậu đi sắc thuốc.

"Cha, đêm qua con gái mới biết thì ra Lục Tử Triệt chính là Lục Mặc, hẳn một người đóng hai vai, biến đổi quá nhiều." Cố Thường hưởng thụ sự đau lòng của cha đồng thời nói đến chuyện bát quái quan trọng.

"Cái gì? Người nói Lục, Lục..." Con mắt Cố Phong Niên tròn to như chuông đồng.

"Hai người bọn là một người, người ngoài luôn đồn hai người quan hệ tốt, kỳ thật hẳn là không ai nhìn thấy hình ảnh hai người ở cùng một chỗ? Ít nhất chúng ta chưa thấy qua, con nhớ ra rồi, lần trước con khiến Lục Tử Triệt bị thương ở cổ, sau đó thời điểm chúng ta tới Lục gia dự tiệc trên cổ Lục Mặc cũng quấn khăn quàng hơn nửa ngày cả đầu cũng không dám ngẩng lên, bây giờ nghĩ lại hẳn không phải là hẳn vì khiếm nhược không dám gặp mặt người khác, mà là sợ chúng ta nhận ra!" Cố Thường càng nói ánh mắt càng sáng, hai nam nhân hoàn toàn không đồng dạng thế nhưng lại cùng là một người, nghĩ như thế nào sao cũng cảm thấy khó tin.

Thân hình Cố Phong Niên cứng lại, trừng mắt nói không ra lời, hiển nhiên còn đắm chìm trong tin tức chấn động này chậm chạp tiếp nhận đến xuất thần.

"Cha có thể đến hỏi Lục bá phụ một chút, người Lục gia hẳn là người rõ nhất." Cố Thường nói.

"Nếu con nói là sự thật, vậy cha phải đi hỏi Lục bá phụ con một chút, nhưng phải đợi con tốt hơn chút lại nói tiếp." Cố Phong Niên lắc đầu.

Cố Thường vội nói: "Con gái không sao, cha người nhanh đi hỏi đi, Lục Đậu một lát nữa sẽ mang thuốc tới con gái uống một chút rồi sẽ ngủ tiếp thì càng tốt lên thôi, cha nhanh đi hỏi thăm rõ ràng trở về nói cho con biết."

Cố Phong Niên cẩn thận quan sát Cố Thường, thấy tinh thần không tệ, đoán thương thế không nghiêm trọng lắm, bất đắc dĩ lắc đầu: "Con đấy, người đã lớn vậy rồi mà so với tiểu hài tử không khác gì cả cái gì cũng tò mò, được rồi, cha phải đi hỏi Lục bá phụ con ngay, con nghỉ ngơi cho tốt đi."

Chuyến đi này Cố Phong Niên cùng Lục lão gia ở trong thư phòng nói gần nửa ngày, lúc đi ra cũng đã đến giờ cơm trưa.

Cụ thể nói gì thì người khác đều không rõ, mọi người chỉ biết lúc hai người đi ra tâm tình đều rất tốt, trên mặt đều mang vẻ tươi cười, phảng phất chuyện đêm trước hai người con trai con gái của bọn họ bị thương căn bản không hề tồn tại.

Cố Thường trông mong cha nàng rốt cuộc cũng tới thăm mình thì vội hỏi chuyện bát quái, kết quả lão nhân gia sâu xa khó hiểu nói với nàng: "Buổi chiều chúng ta thu thập xong liền tới nhà Lục bá phụ con làm khách, khách điểm không thích hợp để con dưỡng thương, ngộ nhờ người Nhật Nguyệt giáo đến trả thù với chúng ta cũng bất lợi, tới Lục gia không còn gì tốt hơn."

Không đợi Cố Thường phản đối, Cố Phong Niên liền đắc chí cười thỏa mãn rồi đi, cười khiến cả người nàng sợ hãi, trực giác mách bảo cha nàng có chuyện gạt nàng, chuyện lừa gạt này rất có khả năng có liên quan tới nàng,

Cố Thường sự mặt, mẫu thân không ở bên cạnh đúng là không tốt, cha nàng luôn tự chủ trương, chỉ cầu lần này nàng không bị cha nàng bán thi tốt rồi.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mất To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 45: Bụng Dạ Khó Lường

Cố Thường kháng nghị không có hiệu quả, bị cha già "Cười gian" đóng gói nàng lại đưa tới Lục phủ.

Hai cha con bọn họ phải ở đó tới khi vợ chồng Lục lão gia còn có Lục Tử Triệt trở về quê, đến lúc đó bọn họ cùng ba người nhà họ Lục cùng nhau trở về.

Không chỉ mình nàng đa nghi, trên đường đi tới Lục gia, có vài lần Cố Thường liếc lên phía trước thấy chân mày Lục Tử Triệt khẽ nhíu lại, như có điều suy nghĩ nhìn Lục lão gia, thấy hăn cũng như thế, đột nhiên nàng có loại cảm giác vui sướng như tìm thấy đồng minh, cảm giác đồng bệnh tương lân chính là như vậy.

Vốn dĩ Dung thị cũng muốn ngồi cùng một xe ngựa với Cố Thường, kết quả vì người Lục phủ tới tìm Dung thị nói trong phủ có việc, vì thế nàng phải về Lục phủ trước, như vậy trong xe ngựa chỉ có hai người Cố Thường và Lục Đậu.

"Lục Đậu, em cảm thấy cha ta và Lục bá phụ - bọn họ có điều gì mờ ám hay không?" Bởi vì Cố Thường bị thương, nằm trong xe ngựa rộng rãi thoải mái nhỏ giọng hỏi Lục Đậu đang ở bên cạnh hầu hạ.

Lục Đậu nghe vậy đầu tiên là giống như kẻ trộm nhìn quanh bốn phía, sau đó nhẹ nhàng vén một góc rèm lên lén nhìn bên ngoài, thấy không có người

chú ý tới bọn họ ở bên này mới trở lại bên cạnh Cố Thường nghiêm trang gật đầu nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, tiểu thư, ánh mắt lão gia nhìn Lục Tử Triệt rõ ràng chính là ánh mắt nhạc phụ nhìn con rể!"

Chân mày Cố Thường lập tức nhăn lại dường như có thể kẹp chết con ruồi, bất mãn nói: "Người lại còn biết ánh mắt nhìn con rể là như thế nào?"

"Tiểu thư, chưa nhìn thấy thịt heo chẳng lẽ còn chưa nhìn thấy heo chạy sao? Nô tỳ lại không ngốc." Lục Đậu không cam lòng bị ghét bỏ, ưỡn thẳng lồng ngực hừ nhẹ.

Lục Đậu bị kích động, thanh âm liền bất tri bất giác hóa lớn lên.

Ngoài xe ngựa truyền đến hai tiếng ho khan nặng nề của Lục Tử Triệt, Lục Đậu bị Cố Thường lườm rụt cổ lại, lập tức ngậm miệng không dám nói nữa.

Sao nàng lại có một nha đầu ngốc như vậy chứ? Làm hại mình cũng mất mặt theo, Cố Thường giơ tay che mắt quyết định nhắm mắt làm ngơ.

Lúc Dung thị trở về đã lập tức đem tin tức hai cha con Cố Thường tới đây ở tạm nói cho Lục phu nhân hay, vì thế chờ đến khi hai cha con Cố Thường tới thì phòng khách chuẩn bị cho nàng và Cố Phong Niên cũng đã chuẩn bị xong.

Phòng khách Cố Thường ở là ở phía sau gần với sân viện của Dung thị, Cố Phong Niên thì ở phòng khách phía trước viện.

Ấn tượng của toàn thể Lục phủ đối hai cha con Cố Phong Niên cũng không tệ, hơn nữa vợ chồng Lục lão gia còn nhờ cậy bọn họ giúp tìm nhà ở quê, vì vậy đối với việc bọn họ đến đều mang thái độ thân mật hoan nghênh.

"Đứa bé ngoan, đừng sợ, yên tâm ở lại nhà bá mẫu, không có kẻ xấu nào

dám đến đây đâu!" Lục phu nhân từ ái trấn an Cố Thường, Ngọc Diện Hồ ban đêm xông vào Lục phủ, cuối cùng không phải đã bị bắt sao? Vì thế không có gì đáng sợ hết.

"Cháu sẽ không sợ, có bá phụ bá mẫu ở đây kẻ xấu nào cũng đều không dám đến." Sắc mặt Cố Thường còn có chút nhợt nhạt, song không ảnh hưởng tới việc nói hay nói tốt.

Lục phu nhân nghe vậy nở nụ cười, dặn dò Cố Thường an tâm dưỡng thương, phái hai nhị đẳng nha hoàn tới hầu hạ.

Mọi người đều trở về hậu viện, Cố Thường nằm trên giường mềm thơm mát, được Lục Đâu hầu hạ thay mấy lần thuốc, hai miếng mắt mở to có chút chua xót mệt mỏi nói: "Không biết tên nam nhân đeo mặt nạ kia đã chết chưa, hi vọng hắn đã chết."

"Hàng ngày nô tỳ sẽ cầu nguyện mong hắn chết !" Lục Đâu vừa nghĩ đến tiểu thư suýt chút nữa bị nam nhân đeo mặt nạ và Ngọc Diện Hồ hại chết thì kinh hồn bạt vía, nếu chủ nhân chết, một nha hoàn như nàng còn có đường sống mới là lạ.

"Chỉ sợ bọn tà giáo tới cửa đến trả thù, lúc nhà Lục bá bá bọn họ vẫn còn ở kinh thành chắc chắn những nhân sĩ giang hồ đó còn có thể thu liễm một chút, nhưng mà vừa về tới quê, bọn họ sẽ không có cố kỵ gì nữa, không dám đảm bảo sẽ không đem mối thù Lục Tử Triệt đánh nam nhân đeo mặt nạ trọng thương chuyển dời đến trên người Lục bá phụ bọn họ, đây quả thật là một vấn đề." Trước đây, Cố Thường cũng không nghĩ tới vấn đề này, sau khi tới Lục gia sau mới nghĩ ra.

Lục Đâu nghe vậy sợ tới mức trắng mặt: "Tiểu thư, nếu như tà giáo kia tìm tới trả thù, liệu có thể cũng tìm Cố Gia Bảo tính sổ không?"

"Có khả năng, kết quả sẽ như thế nào, xem tỷ tỷ làm như thế nào đã, còn phải xem uy tín của nàng ở Nhật Nguyệt giáo." Cố Thường thở dài, nàng không coi trọng địa vị của Ngọc Diện Hồ ở tà giáo, nhìn nàng bị nam nhân đeo mặt nạ hô đến hô đi (ý chỉ sai phái làm việc) điểm ấy liền biết cuộc sống của nàng ngày ngày đều không dễ chịu.

Thân thể Cố Thường suy yếu, chưa nói được vài câu đã ngủ mất, chuyện này vẫn luôn đặt trong lòng, ngủ cũng không ngủ được, cho đến khi nghe nói Lục lão gia bọn họ lúc trở về sẽ dẫn theo rất nhiều thủ hạ dưới trướng đã theo ông vào sanh ra tử nên không thiếu nhân tài đệ tử có võ công cao cường mới yên lòng.

Về phần Cố Gia Bảo tuy nói cũng sẽ tăng cường phòng bị, nhưng không cần quá mức lo lắng, qua nhiều năm như vậy hộ vệ có năng lực và tử sĩ mà cha mẹ bồi dưỡng ra được không ít, vả lại sở trường của hai mẹ con các nàng đều là chế độc, nếu thực sự có địch nhân đánh tới cửa, chỉ dùng độc là có thể đả thương một nhóm lớn, dĩ nhiên chuyện khó khăn như vậy phải do Cố phu nhân ra mặt, nàng vừa xuất hiện không thêm hạ độc đã xử xong người rồi.

Sau khi Quách Tiểu Trà nghe thấy tin Cố Thường bị thương đang tĩnh dưỡng ở Lục gia liền vội vàng chạy đến, kết quả bởi vì không được vào hậu viện mà không gặp được Cố Thường, gấp đến độ vô đầu bứt tai.

Bởi vì nam nhân trẻ tuổi Lục gia đều không ở nhà, Lục Tử Triệt tạm thời được mời tới giúp tiếp khách lạnh lạnh nhìn người vội vã muốn gặp Cố Thường nói: "Không ngờ tới người thật sự rất quan tâm nàng đấy."

"Chúng ta là bằng hữu, ta dĩ nhiên phải quan tâm nàng." Quách Tiểu Trà không hiểu ra sao liếc mắt nhìn người có sắc mặt không tốt đối với hắn, đột nhiên linh quang chợt lóe, chợt nói, "Nghe nói đại ca cũng bị thương, không biết bị thương có nghiêm trọng không? Thấy huynh cũng có thể đi ra tiếp khách, chắc hẳn đã gần như phục hồi rồi nhỉ."

"Cảm phiền người còn nhớ đến ta cũng bị thương, nếu như Cố Thường không ở trong phủ, sợ là người nghe nói ta chết cũng sẽ không tới nhà thăm viếng?" Ngừ khí Lục Tử Triệt từ tốn ôn hòa, không thấy chút tức giận nào, nhưng chính là làm cho người ta nghe xong liền biết lúc này hẳn rất không vui.

Quách Tiểu Trà nghi ngờ, gãi gãi đầu rất có tinh thần tìm tòi, cười lộ ra tám cái răng trắng rất thân thiết lấy lòng: "Xin hỏi đại ca phải chăng có người chọc giận huynh à? Sao nói chuyện giọng điệu lại kỳ quái giống mỗi lần nương ta cùng tiểu thiếp so chiêu?"

Mi tâm của Lục Tử Triệt giật giật, hai mắt tựa như dao băng quét qua, một lúc lâu sau phun ra một câu: "Nơi này không chào đón người, người có thể rút!"

"Ta vẫn chưa biết lúc này Cố cô nương thế nào, nàng không sao chứ? Khoảng mấy ngày thì thương tích tốt lên có thể ra ngoài?" Toàn thân Quách Tiểu Trà bị lãnh khí vây quanh nhưng vẫn bất chấp khó khăn không quên hỏi thăm tình hình của Cố Thường.

Lục Tử Triệt lạnh lùng nhìn hẳn một lát, cuối cùng đứng lên ra cửa, nói với hạ nhân ngoài cửa: "Quách nhị gia muốn về nhà, tiễn hẳn ra tới cổng."

Quách Tiểu Trà: "..."

Không dễ dàng trốn được sự giám sát của cha và đại ca chạy đến tìm Cố Thường, kết quả người thì không gặp được đã bị người ta đuổi ra ngoài, Quách Tiểu Trà âm ỉ không hiểu khi nào thì mình đắc tội vị "Đại ca" thừa nhận do đánh cuộc thua này, trước đây cũng không thấy đối phương cho mình thấy nhiều sắc mặt như vậy?

Lúc ra cửa Quách Tiểu Trà nhẹ nhàng hỏi hạ nhân đưa hẳn ra cửa: "Bạn

thân của Tam gia nhà người, tên gọi Lục Tử Triệt đó có phải buổi sáng không cẩn thận giẫm phải phân không?"

Mặt hạ nhân nhăn nhó một lát, bộ dạng phục tùng mắt rử (hạ nhân không giương mắt nhìn người trên) trả lời: " Lời nói của Quách nhị gia vô cùng sâu xa, nô tài nghe không hiểu."

Quách Tiểu Trà khinh thường liếc mắt nhìn hạ nhân tâm nhãn cao: "Hắn cũng không phải chủ tử nhà người, chỉ là khách của chủ nhân, có cái gì không dám nói? Thôi, không làm khó người, người trả lời ta một vấn đề khác, tên Lục Tử Triệt kia khi nào thì đi?"

"Chuyện này, tiểu nhân không biết."

Vừa hỏi ba câu đều không biết, Quách Tiểu Trà tức giận đến không muốn nói chuyện, hăn trực tiếp đi tìm Cố Phong Niên hỏi thôi, cùng lắm thì đợi tới lúc Cố Thường dưỡng lành vết thương ra ngoài hăn lại tìm nàng nói chuyện.

Đợi Quách Tiểu Trà đi rất lâu sau Cố Thường mới biết chuyện hăn đến thăm, trong lòng còn rất vui mừng, nói: "Không ngờ tới thời khắc mấu chốt hăn còn biết quan tâm thương thế của ta, thật sự coi ta là bằng hữu, Lục Đậ người đi ra ngoài một chuyến nói cho Quách Tiểu Trà ta không sao, qua ba ngày nữa là có thể ra ngoài, đến lúc đó sẽ hẹn gặp hăn."

Sau khi Lục Đậ nghe chuyện Quách Tiểu Trà lo lắng mang thuốc bổ tới đây thăm Cố Thường, cái nhìn đối với hăn cũng thay đổi rất lớn, nghe vậy lập tức đi ra ngoài tìm người.

Thuốc bổ dĩ nhiên đều do Lục Tử Triệt sai người mang đến phòng Cố Thường, tuy không quá quý giá, nhưng quý nhất là tấm lòng người tặng.

Miệng vết thương của Cố Thường không tính là nông, cũng may trước đây khi Lục Tử Triệt bị nàng làm hại cào rách cổ, tới chỗ thái y lấy thuốc cao

tốt bởi còn dư, vì thế nàng được lợi, nếu không miệng vết thương sẽ để lại sẹo thì nguy.

Thương tích của nàng có thể hồi phục nhanh như vậy còn không bị đau đớn dày vò, nguyên nhân đều do thuốc tốt, đại khái là Lục gia thật sự coi cả nhà bọn họ là bạn thân, tri kỷ mà đối đãi, sau khi nàng tới, vợ chồng Lục lão gia một chút cũng không hề keo kiệt chi tiền vì nàng, đủ loại thuốc quý đồ bổ cùng thuốc thoa ngoài da không thiếu cho nàng, hoàn toàn không bởi vì chuyện Lục Tử Triệt vì nàng mà bị thương mà giận chó đánh mèo với nàng, điều này làm cho Cố Thường khá cảm động, lập tức liền coi vợ chồng Lục lão gia trở thành người tốt hiếm có, ngay cả hấn nàng và Lục lão gia có khả năng có chuyện tính kế nàng cũng không thêm để ý.

Sau khi, Lục Tử Triệt nghe nói Lục Đậu ra ngoài tìm Quách Tiểu Trà, đột nhiên tâm tình bị ảnh hưởng lớn, cơm tối cũng ăn ít nửa bát.

Hạ nhân phục vụ rất kỳ quái, nhưng lại không biết nguyên nhân, cũng không ai dám hỏi.

Có người hỏi cũng vô dụng, bởi vì chính Lục Tử Triệt cũng chẳng biết tại sao chính là không vui, hấn đem mọi lỗi lầm đều đổ lên đầu Quách Tiểu Trà, ai bảo hấn nhàn rồi không có việc gì chạy tới Lục phủ? Còn mang theo thuốc bổ tới đây, dường như e sợ Lục gia họ tiếc tiền không mua thuốc bổ cho Cố Thường uống.

Ý tưởng này nếu bị người khác biết chắc chắn chê cười hấn, người ta mang quà tặng tới cửa là lễ tiết, không phải đang đánh vào thể diện của Lục phủ? Chỉ là, trong lúc nhất thời, đột nhiên Lục Tử Triệt nhìn Quách Tiểu Trà không vừa mắt mà thôi, khi đang nhìn một người không vừa mắt thì bất kể đối phương làm gì cũng cảm thấy là có mưu đồ.

Ba ngày sau, thương tích của Cố Thường đã lành lặn, ở trong phòng buồn

bực lâu như vậy sớm đã không chịu nổi, sau khi thỉnh cầu các trưởng bối cho phép vui mừng mang theo Lục Đậu ra ngoài.

Chuyện Cố Thường bị thương chung quy đã để lại bóng ma trong lòng Cố Phong Niên, vì thế không yên tâm thỉnh cầu Lục lão gia phái thêm vài hộ vệ thân thủ tốt âm thầm bảo hộ, trước đây ông sắp xếp hai ám vệ bảo vệ Cố Thường một người đã chết dưới tay giáo đồ của Nhật Nguyệt giáo, một người bị trọng thương, lúc này còn chưa bình phục.

Lúc này, Lục lão gia cũng không coi cha con Cố Phong Niên là người ngoài, lập tức đáp ứng thỉnh cầu của ông, gọi hai hộ vệ thân thủ tốt nhất trong phủ tới, dặn bọn họ khoảng cách khi đi theo bên cạnh Cố Thường tùy thời bảo hộ an toàn của nàng.

Sau khi Lục Tử Triệt nghe nói Cố Thường ra ngoài hẹn Quách Tiểu Trà gặp mặt tại quán trà, chân mày nháy mắt nhú chặt, cả giận nói: "Thật là vết thương lành sẹo đã quên đau! Một chút cũng không ngoan ngoãn chưa bao giờ nhớ kỹ bài học từ tai họa! Ở Lục gia còn luôn chạy ra ngoài, xảy ra chuyện còn không phải là rước lấy phiền toái cho Lục gia?"

Uông Tiểu Phi bên cạnh nhìn chủ tử đang "Nghĩ quá nhiều", rồi rầm một lát cuối cùng nói: "Không nghiêm trọng như vậy chứ? Tà giáo đó có ngông cuồng đến đâu cũng sẽ không giữa thanh thiên bạch nhật dưới chân thiên tử ngang nhiên giết người, vả lại lão gia đã phái hộ vệ đi theo âm thầm bảo hộ."

Lục Tử Triệt hừ lạnh: "Sẽ không giết người dưới chân thiên tử? Chẳng lẽ mấy lần âm ỉ không phải phát sinh ở kinh thành sao?"

Trong nháy mắt Uông Tiểu Phi không trả lời được, Nhật Nguyệt giáo đúng là có vài lần gây chuyện ở kinh thành, Ngọc Diện Hồ trước đây ăn trộm tiền của của quan viên tài vật, trước đó không lâu xảy ra chuyện bắt cóc Cố Thường lúc nửa đêm cũng là ở kinh thành.

Lục Tử Triệt lạnh lùng liếc mắt nhìn Ônng Tiểu Phi, sau đó cầm lấy sổ sách tiếp tục xem, kết quả thời gian trôi qua rất lâu sổ sách vẫn dừng lại tại một trang.

Ônng Tiểu Phi thấy thế nhếch môi trở lên khô khốc bởi vì hồi hộp, vụng trộm quan sát chủ tử đang chau mày, đôi môi mím chặt, rõ ràng bị chuyện phiền não quấy nhiễu, cẩn thận đề nghị: "Nếu chủ tử sợ người Nhật Nguyệt giáo lại tới hại người khiến Lục gia phải gánh chịu trách nhiệm, sao người không tự đi xem..."

"Nói có lý!" Lục Tử Triệt không đợi Ônng Tiểu Phi nói xong lập tức đứng dậy ra ngoài.

Tốc độ nhanh như vậy khiến cho Ônng Tiểu Phi cũng phải kinh sợ, miệng há to cũng quên khép lại, tròn mắt tròn to nhìn Lục Tử Triệt đã biến mất ở cửa thư phòng, thầm nghĩ chủ tử sẽ không phải là đã sớm chờ cầu này của hắn chứ?

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 46: Ai Chọc Giận Người

Cố Thường và Quách Tiểu Trà ngồi ở vị trí dựa vào cửa sổ tầng hai của quán trà, vừa phơi nắng vừa uống trà, khỏi phải nói thoải mái nhường nào, so với mấy ngày trước ở trong phòng dưỡng thương buồn bực, lúc này đắm chìm trong ánh mặt trời, nghe thanh âm ồn ào bên ngoài người đến người đi, quả thực cảm giác thoải mái giống như đang ở thiên đường.

Quách Tiểu Trà bắt chéo hai chân híp mắt vừa cầm quạt giấy nhẹ nhàng gõ vào tay nắm ghế dựa vừa khẽ ngâm nga tiểu khúc, rõ ràng tâm tình của hân lúc này cũng rất tốt.

"Hiếm khi đi ra ngoài một lần, nhưng mà ta vẫn không thể ngồi lâu, đúng giờ phải về uống thuốc." Cố Thường nói, chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, quan hệ của nàng và Quách Tiểu Trà bỗng nhiên thân cận hơn rất nhiều, cũng đã đạt đến trình độ hẹn nhau ra ngoài uống trà, giữa hai người bọn họ chỉ thuần túy là quan hệ bằng hữu, không chứa bất kỳ tạp chất, sau này cũng sẽ vẫn như vậy, ngẫm lại cảm thấy rất hiếm có.

"Chúng ta tính ra thật là đồng bệnh tương lân, lúc ở nhà người ta bị Ngọc Diện Hồ đả thương, lần này đến phiên người." Quách Tiểu Trà vô cùng đồng cảm nhìn Cố Thường.

Cố Thường nghe vậy chân mày hơi nhíu lại, bất mãn sửa chữa: "Là do nam nhân đeo mặt nạ đánh, tỷ tỷ ta mới không có làm hại ta!"

"Được được, tỷ tỷ người là người tốt." Quách Tiểu Trà giơ hai tay lên đầu hàng, cuối cùng vẫn không được nhin lâu bầu một câu, "Còn không phải do nàng dẫn người đi mới hại người bị thương? Xí."

"Ta khó khăn lắm mới ra ngoài một lần, người cố tình chọc giận ta có phải không?" Cố Thường lườm hằm.

Hôm nay, nàng mặc nữ trang, kiểu dáng quần áo và màu sắc đều tương đối mộc mạc, hôm nay ra ngoài giải sầu, đương nhiên chọn y phục thoải mái thuận tiện hoạt động.

Vốn dĩ nàng muốn mặc nam trang, kết quả bị Lục phu nhân mạnh mẽ cản lại, khiến cho nàng sau này ít mặc nam trang, khiến người ta hết sức ngạc nhiên chính là cha nàng lại tán thành quan điểm của Lục phu nhân, lấy đi toàn bộ nam trang nàng mang theo, không có cách nào khác nàng chỉ có thể mặc nữ trang.

Cố Thường bị thương nằm trong phòng dưỡng mấy ngày, khí sắc còn có vẻ có chút tái nhợt, lúc này trông bộ dáng như kiều nữ yếu đuối nhu nhược, dáng vẻ trờng mắt còn chưa nói tới có bao nhiêu lực uy hiếp, ngược lại giống như đang đùa mang một chút dỗi hờn, đã có vài ánh mắt của nam nhân quét thẳng lên người nàng.

Quách Tiểu Trà không giống nam nhân khác khi thấy khuôn mặt hấp dẫn lòng người của Cố Thường thì trong lòng rối loạn, cũng không phải ánh mắt hằm đui mù không phân biệt được xấu đẹp, chỉ vì từ đáy lòng hằm coi nàng là anh em, cho dù một ngày kia nàng trang điểm xinh đẹp điểm áp quần phượng, nhiều nhất là hằm sẽ choáng váng vài cái, cũng sẽ không có ý tưởng không an phận.

"Được rồi, là ta sai, ta lấy trà thay rượu tự phạt một ly." Quách Tiểu Trà quyết định nam nhân tốt không đấu với phụ nữ, tạm thời nhường nàng một

lần.

Uống trà xong, hai người lại "Không so đo hiềm khích lúc trước" trò chuyện giết thì giờ, bất tri bất giác nói đến Lục Tử Triệt, Quách Tiểu Trà cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta biết vì sao lần trước tới Lục gia Lục Tử Triệt đối với ta không bằng mặt bằng mũi rồi!"

"Vì sao?" Cố Thường liếc hai mắt nhìn Quách Tiểu Trà, cảm thấy với cái tên gia hỏa không đáng tin như cơm bữa này, nhận người không cần gặp mặt, đơn giản lại đang khó chịu.

Nhìn thấu Cố Thường xem thường, Quách Tiểu Trà không vui hừ một tiếng: "Đại ca ta không biết sao lại tra ra được chuyện xấu của huynh ấy là do người của Lục Tử Triệt tung ra, sau đó huynh ấy sai người đi tìm Lục Tử Triệt gây khó dễ, quấy rối chuyện làm ăn của người ta, hiển nhiên Lục Tử Triệt biết việc này, trong lòng tức giận lâu rồi, nhìn thấy ta cũng là người Quách hẳn có thể có vẻ mặt hoà nhã sao?"

Cố Thường nghe vậy kém chút nữa không phun trà ra ngoài, ngạc nhiên nói: "Đại ca ngươi vẫn còn ghi hận sao? Hẳn cũng đã trả thù Lục Tử Triệt rồi, vậy ta cũng ở kinh thành, chẳng phải là..."

"Sẽ không đâu." Quách Tiểu Trà lắc đầu, nói, "Huynh ấy vẫn cho là lúc đó người tới nhà họ hàng, biết là người của Cố Gia Bảo làm hại hẳn xấu mặt cũng sẽ không đổ lên đầu người."

Quách Tiểu Trà có một câu chưa nói, đại ca hẳn có lòng bất chính đối với Cố Thường, nhìn thấy ánh mắt của nàng tim đã sôi sục, đâu có thể nhẫn tâm trả thù nàng?

Cố Thường không nhịn được nghĩ Lục Tử Triệt và cái tên Quách đại lang kia rốt cuộc ai lợi hại hơn? Lục bá phụ không làm đại tướng quân nữa, luận

gia thế Lục Tử Triệt còn kém tên Quách đại lang kia, nhưng là luận thực lực sợ là hơn rất nhiều.

"Nghĩ gì thế? Không phải là đang lo lắng cho Lục Tử Triệt chứ?" Quách Tiểu Trà giễu cợt

.

Cố Thường liếc trắng mắt nhìn Quách Tiểu Trà: "Lo lắng hử làm sao? Nếu không có hử xả thân cứu giúp, lúc này xác ta còn không biết ở nơi nào, lo lắng cho ân nhân cứu mạng không phải là rất bình thường sao? Chẳng lẽ ta phải lo lắng cho tên huynh trưởng nhìn thấy nữ nhân liền không đi nổi kia của người?"

Quách Tiểu Trà bị nghẹn một chút, trừng hai mắt nhìn Cố Thường, nghiêng đầu qua một bên không nói nữa, tuy rằng Quách đại lang luôn cho rằng có một đệ đệ như hử thì lấy làm hổ thẹn, thì đâu biết đã lâu rồi hử vì có một đại ca như vậy cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng!

Có câu nói rất hay, nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến.

Hai người bọn họ vừa nhắc tới Quách đại lang, kết quả bỗng nhiên người ta đã tới quán trà rồi, thật không khéo đúng dịp cũng vì tăng một người đông mà lên tầng hai.

Hai người Quách Tiểu Trà và Cố Thường một người còn đang hờn dỗi một người rót trà uống, cũng không thấy Quách đại lang.

Là Quách đại lang nhìn thấy Cố Thường trước, chợt vừa nhìn thấy mỹ nhân tâm tâm niệm niệm rất lâu, nháy mắt hai mắt giống như khảm 200 ngọn đèn sáng tới mức dọa người.

"Cố cô nương, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt !" Quách đại lang hai

mắt tỏa sáng nhìn Cố Thường, cũng không có hỏi một câu liền không khách khí ngồi xuống bên cạnh Quách Tiểu Trà, kêu tiểu nhị mang thêm ly trà và ấm trà mới lên trong khi ánh mắt cũng chưa từng dời khỏi mặt Cố Thường.

Đây là cái ngày ngày vậy, ra cửa không coi ngày! Cố Thường nhìn thấy đầu heo này tâm tình tốt đẹp nháy mắt liền không còn, mặt trầm xuống rất không nhìn được hỏi một câu: "Vị đại thúc này là vị nào? Chúng ta từng gặp qua chưa?"

Từ nhỏ da mặt Quách đại lang đã dày, đặc biệt dày khi đối mặt mỹ nhân, đoạt lấy quạt giấy trong tay Quách Tiểu Trà, xoay một cái mở ra, vừa từ từ quạt vừa lộ ra nụ cười tự cho là anh tuấn mê người nhất ôn nhu nói: "Cố cô nương thật mau quên, trước đây không lâu ta và nhị đệ tới Cổ Gia Bảo đón tiểu Trà, lúc ấy chúng ta từng gặp mặt một lần."

"Vậy sao? Thật ngại quá, đối với người có bộ dạng khó coi nhân phẩm cũng không xuất chúng từ trước đến giờ ta đúng là không nhớ được." Cố Thường bị Quách đại lang nhìn chăm chăm đến độ ngồi không yên, lạnh lùng đáp lại một câu khó nghe, hể là người có chút tự ái nghe thấy lời nói như vậy đều sẽ biết khó mà lui.

Sự thật chứng minh nàng rõ ràng đã đánh giá thấp Quách đại lang, đối phương chẳng những không tức giận, ngược lại cho rằng nàng đang cùng hân nói đùa, tiếp nhận trà mới do tiểu nhị bưng lên, trước tiên rót một chén cho Cố Thường, cười nói: "Cố cô nương thật thú vị."

Mắt thấy Cố Thường đã chạm tới ranh giới giận dữ, Quách Tiểu Trà vội đứng lên nói với cái người từ trước đến giờ luôn không để ý tới hân: "Đại ca, Cố cô nương vừa nói có việc gấp, chúng ta chờ trì hoãn nàng xử lý công việc."

Rầm một cái Quách đại lang để bình trà xuống, không vui nhìn Quách

Tiểu Trà: "Người muốn đi thì đi."

"Không phải ta muốn đi, là Cố cô nương muốn đi." Quách Tiểu Trà kiên trì nói.

Cố Thường nghe thấy lối thoát Quách Tiểu Trà vạch ra cho mình, lập tức đứng lên gọi Lục Đậu lại nói: "Vừa rồi không phải người nhắc nhở ta nên trở về uống thuốc sao? Chúng ta đi thôi."

"Cố cô nương phải trở về uống thuốc? Bị ốm sao? Đã mời đại phu chưa? Không bằng ta giúp nàng mời một vị thái y xem một chút nhé?" Quách đại lang thấy Cố Thường muốn đi, vội đứng lên chặn trước mặt Cố Thường trước nói.

Tên khốn kiếp này, chuyện lần trước bị ra quần đã quên rồi? Nàng không ngại giúp hẩn nhớ lại! Ngón tay Cố Thường nâng lên, lúc đang nhắm tay của Quách đại lang muốn ra tay, đột nhiên tay bị người khác cầm, nghiêng đầu nhìn một cái, lại là Lục Tử Triệt.

Lục Tử Triệt kéo Cố Thường về phía sau, đứng che trước mặt nàng, bình tĩnh bày ra khuôn mặt tuấn tú đối diện với sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi của Quách đại lang nói: "Quách đại gia đúng là làm cho tại hạ bất ngờ, trước mắt bao người lại chặn đường con gái nhà lành, Quách đại nhân đã dạy con như vậy sao? Không biết tại hạ đem chuyện này nói cho Ngự Sử sẽ có hậu quả gì?"

Quách Tiểu Trà vừa nghe Lục Tử Triệt nhắc đến Ngự Sử, bỗng giật mình, vội vàng tiến lên làm động tác vái chào: "Đại ca, đây đều là hiểu lầm, huynh cũng đừng tìm Ngự Sử."

Quách đại lang đá Quách Tiểu Trà một cước, cả giận nói: "Người coi ai là đại ca đây? Đại ca người ở đây này!"

Che cái mông bị đập đau, Quách Tiểu Trà khóc không ra nước mắt: "Huynh là đại ca ruột thịt của ta, huynh ấy là đại ca kết nghĩa của ta, cả hai đều là đại ca, không mâu thuẫn."

Cố Thường không muốn đợi tiếp nữa, thừa dịp lúc Lục Tử Triệt và nam nhân ghê tởm nam “giao chiến” mang theo Lục Đậu ở một bên xuống lầu .

Quách đại lang thấy thế vội muốn đuổi theo, kết quả bị Lục Tử Triệt ngăn trở, vội la lên: "Người làm cái gì? Tránh ra!"

"Nàng là khách của huynh đệ tốt của ta, ta có quyền bảo vệ nàng khỏi bị mấy kẻ bất lương tính kế." Lục Tử Triệt như một ngọn núi vững vàng chặn trước người Quách đại lang, bất kể đối phương di chuyển thế nào hẳn trước sau đều có biện pháp ngăn cản đối phương.

Quách Tiểu Trà nhìn hai người giương cung bạt kiếm, rồi rẫm một lát, cảm thấy mình không có năng lực khuyên giải bọn họ, vì thế ưỡn thẳng lưng, nhanh chóng đoạt lấy quạt giấy bị Quách đại lang lấy đi nhanh như chớp chạy mất.

Hôm nay, Cố Thường đi bộ tới đây, vì sợ động đến miệng vết thương nên không cười ngửa, ra khỏi quán trà, lúc đã đi được một đoạn nhìn thấy Quách Tiểu Trà chạy tới, cười nói: "Sao lại chạy vội vã như vậy? Giống như phía sau có hổ đuổi theo vậy."

"So với bị hổ tóm còn đáng sợ hơn, sau khi trở về đại ca ta lại tố cáo ta với cha ta." Quách Tiểu Trà không vui nói.

"Đại ca người thật không ra gì, thật khó cho người không bị tấm gương xấu xa như hắt ảnh hưởng đến, dù là kẻ vô tích sự, ít nhất thì miễn cưỡng cũng được coi như đứa trẻ ngoan ngoãn lương thiện."

Quách Tiểu Trà nghe vậy cảm động hai tay đặt ở trước ngực, vui thích

nói: "Mặt tốt của bản thiếu gia chỉ có người có thể nhìn thấy được, tri kỷ!"

Cố Thường bị chọc cho vui vẻ, vì Quách đại lang mà tâm tình bị ảnh hưởng giờ lại tốt lên rồi.

"Các người nói chuyện rất vui vẻ nhỉ!" Đột nhiên, từ phía sau hai người truyền đến thanh âm lạnh lẽo.

Cố Thường quay đầu nhìn thấy bộ mặt Lục Tử Triệt đánh lại giống như ai nợ bạc hăn không trả, nể tình công lao hăn vừa mới giúp nàng ngăn cản ruồi bọ nên không so đo với hăn, cười hỏi: "Cái kẻ tạp nham kia bị người giải quyết rồi?"

Quách Tiểu Trà thân là đệ đệ của kẻ "Tạp nham" kia mi tâm giật giật liên tục, muốn nói lại thôi nhìn Cố Thường.

Lục Tử Triệt lạnh lùng nhìn Quách Tiểu Trà, nói với hăn: "Đại ca người đang muốn tìm người tính sổ đấy, khôn ngoan còn không mau đi."

"Cái gì? Đại ca ta muốn tìm ta?" Quách Tiểu Trà nghe vậy lập tức đứng không yên, không có thời gian phân tích lời nói thật giả sau khi cáo từ Cố Thường liền co chân chạy không thấy bóng dáng.

Cố Thường nghi ngờ quan sát Lục Tử Triệt vài cái, hỏi: "Ai chọc người tức giận, thế nào luôn bày ra một bộ mặt quan tài?"

"Trừ người ra còn có ai?" Lục Tử Triệt liếc mắt nhìn Cố Thường, nhắc chân bước đi.

"Ta đâu chọc giận người?"

Lục Tử Triệt mím môi không nói một lời, bị hỏi dồn rốt cuộc phun ra một câu: "Không ngoan ngoan ở trong phủ đợi, nhất định muốn chạy ra bên

ngoài, thu hút kẻ không đứng đắn một tên tiếp một tên nhìn chòng chọc mặt người, như vậy người mới hài lòng?"

Cố Thường nhíu mày nhìn về phía Lục Tử Triệt đang nộ khí hơi lớn: "Ta chỉ nghe nói nữ nhân trong ngày đặc thù mỗi tháng tính tình sẽ thay đổi thất thường, đó là sinh lý con người, do người gây ra không cách nào khống chế, sao người một nam nhân cũng như vậy..."

Đây là lời nói thối gì! Lục Tử Triệt cảm giác lửa giận trong bụng một đường bốc lên tới đỉnh đầu, trước khi hắn muốn bóp chết Cố Thường khó khăn lắm đem lửa giận khống chế được, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, không tiếp tục để ý tới nàng bước nhanh hướng Lục phủ mà đi.

Cố Thường và Lục Đậu bị bỏ lại đằng sau, vẻ mặt hai người đều nghi ngờ đánh giá Lục Tử Triệt đi phía trước.

"Lục Đậu, người nói Lục Tử Triệt có phải buổi sáng lúc ra cửa không cẩn thận đạp phải phân hay không?" Cố Thường nhỏ giọng hỏi.

Lục Tử Triệt đi ở phía trước nghe vậy tức khắc nắm chặt hai nắm tay kêu rắc rắc, hít một hơi thật sâu, nam tử anh tuấn tiêu sái ưu nhã giống như hắn, là loại người sẽ dẫm phải phân sao? !

"Trời ơi, vị trẻ tuổi này, người giẫm lên phân rồi." Một đại nương bên cạnh hảo tâm dùng tay níu Lục Tử Triệt quyết tâm không lưu lại chỗ này.

Lục Tử Triệt nghe vậy lập tức đứng lại, nhìn xuống dưới, trông mắt kém chút nữa trừng rớt ra ngoài.

Chậm rãi nâng chân trái lên, chỉ thấy thì ra chỗ chân dẫm lên có một bãi phân ngựa hôi thối...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 47: Tới Cửa Cầu Hôn

Lục Tử Triệt một đường đen mặt hồi phủ, Cố Thường và Lục Đậu phía sau thì một đường nín cười trở về.

Sau khi bản thân trở về phủ, dọc đường đi qua, mỗi khi hạ nhân đối mặt với khuôn mặt đen như đáy nồi của Lục Tử Triệt đều ném ra ánh mắt ngờ vực, Cố Thường cũng bày ra một bộ dáng sâu xa khó hiểu càng không ngừng quét mắt về phía đế giày của Lục Tử Triệt, nàng không nói thẳng ra, chỉ là ám chỉ thật sự thẳng thừng.

Tiếc rằng không biết là do nét mặt nàng không thích hợp, hay do đầu óc bọn hạ nhân đều đần độn, cứ thế không một người có thể nhìn hiểu ý của nàng.

Sau khi Lục Tử Triệt trở về phòng lập tức cởi giày ra, ra lệnh cho Ônng Tiểu Phi mang ra thật xa ném đi, theo như người chứng kiến nói quá trình Ônng Tiểu Phi ném đôi giày được làm thủ công tinh xảo còn mới tới chín mươi phần trăm đó hành động rất đáng ngờ, bộ dáng lén lút không giống như là ném đôi giày, mà giống như đi trộm đồ, cái kia ba bước vừa quay đầu lại nhìn bốn phía đề phòng bộ dáng hơi kém bị quý phủ hộ vệ cho làm tắc trí lại.

Sau đó, đôi giày kia đi đâu rồi ai cũng không biết, Ônng Tiểu Phi miệng rất chặt, ai cũng không tra ra cái gì, vì thế đôi giày trị giá hơn mười lượng dùng da hươu đắt giá chế tác vì cái gì vận mệnh thê thảm bị chủ nhân vụng

trộm vứt bỏ như vậy thành câu đố.

Khi Cố Thường nghe nói chuyện này cười đến mức suýt chút nữa từ trên giường lăn xuống đất, Lục Tử Triệt kia thật là thích sạch sẽ, mới đạp phải một bãi phân ngựa nho nhỏ lại phản ứng lớn như vậy! Tới chỗ rửa dọn cọ sạch để giày là được, bây giờ không sai hạ nhân đi cọ để giày, không phải là được rồi sao? Đến mức ném đi?

Nghĩ tới Cố Gia Bảo bọn họ nuôi nhiều ngựa như vậy, ngựa chạy khắp nơi, trong bãi nuôi ngựa, phân ngựa trong chóp mắt sẽ lại có thêm vài đồng, toàn thể Cố gia ai mà chưa từng đạp phải một hai bãi phân ngựa chứ? Thật đúng là không có ai ghét bỏ ngay lập tức đem giày ném đi, nếu dẫm phải một bãi liền ném một hồi giày, thì Cố Phong Niên và Cố Trác hai người thường xuyên ở bãi nuôi ngựa làm việc vậy một ngày phải thay bao nhiêu đôi giày mới đây.

Thực ra Cố Thường hiểu lắm rồi, tuy Lục Tử Triệt lưng dắt bạc vạn, cũng sẽ không tùy tiện lãng phí, hắt phần nộ ném đôi giày da hươu đi chỉ vì tức giận trước đó Cố Thường nói câu "Phải chăng buổi sáng hắt giẫm phải phân", nếu còn giữ giày lại, trong lòng hẳn sẽ luôn có bóng ma tâm lý.

Cố Phong Niên nghe nói khuê nữ lại bị tên Quách đại lang kia quấy rầy, lập tức kêu nàng tới phòng, dặn dò nhấn mạnh nàng về sau không nên lại một mình ra ngoài, nhất định muốn ra ngoài thì phải để cho Lục Tử Triệt đi cùng, có nam nhân bên cạnh, những kẻ tiểu nhân cũng không dám tùy ý quấy rối.

"Cha, có phải cha bị hồ đồ rồi không? Ta và hắc cô nam quả nữ, cùng đi ra ngoài giống dạng gì?" Cố Thường rất im lặng nhìn cha nàng, quả nhiên nương không đi cùng, cha nàng liền bắt đầu trở lên không đáng tin cậy như thế này.

"Chuyện này..." Cố Phong Niên sờ mũi một cái, mở trừng hai mắt có chút

lo lắng không đáng kể nói: "Chúng ta không phải là nhà gia thế hiển quý, sẽ không có nhiều người nhìn chăm chăm như vậy."

"Ngộ nhỡ có người nhìn chăm chăm thì sao?"

"Vậy thì nói các người là huynh muội." Cố Phong Niên cũng cảm thấy lý do này quá mức gượng ép, cũng không cùng họ lấy đâu ra huynh muội, vì thế thêm câu, "Vậy nói là anh em mới kết nghĩa."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 48: Hôn Phu Hôn Thê

"Người sao lại bắt đầu chửi người rồi? Vừa mới tốt lên được mấy ngày thói cũ lại tái diễn, quá kỳ quái!" Cố Thường lườm Lục Tử Triệt, luôn miệng nàng là cẩu, nàng còn chưa nói hẳn hẳn phải phân đầu!

Lục Tử Triệt nghĩ tới mục đích đến đây cũng không phải là cãi nhau với nàng, ánh mắt dao động một lát, sau đó sờ sờ mũi nói lời xin lỗi: "Là ta không đúng, Cố cô nương rộng lượng không chấp kẻ tiểu nhân, coi như cuối cùng là ta đang nói chính mình đi?"

Tự nhiên nói chuyện hay vậy chứ, cảnh báo trong lòng Cố Thường lập tức vang lên, cảnh giác nhìn hẳn: "Được rồi, ta không so đo với người nữa, nói đi, tìm ta có chuyện gì?"

"Không có chuyện gì, chính là nghe nói mấy ngày gần đây người rất nhàm chán, đúng lúc hôm nay ta rảnh rỗi, không bằng chúng ta xuất phủ đi dạo?" khóe mắt dư quang của Lục Tử Triệt quét về tiền sảnh nơi vợ chồng Lục lão gia đang chiêu đãi khách, trịnh trọng đề nghị với Cố Thường.

Đánh rần đánh giập đầu câu này dùng trên người mình lúc này đúng là không thỏa đáng Cố Thường không quên, nàng chỉ cảm thấy những lời này của Lục Tử Triệt trước mắt là lời nàng thích nghe nhất, mặc kệ hẳn có mục đích gì, chỉ cần giúp mình có thể ra ngoài đi dạo một lần, không phải tiếp tục ở trong Lục phủ buồn bức tới mức cả người nhàm chán muốn mọc lông xanh, núi đao biển lửa nàng cũng muốn xông vào một lần!

"Đi! Hôm nay ánh nắng vừa vừa vặn, đừng trì hoãn thời gian nữa, lúc này chúng ta không đi còn đợi đến lúc nào!" tâm trạng sa sút lúc trước của Cố Thường thoáng cái biến mất, hưng phấn thiếu chút nữa bật dậy tại chỗ, sợ động ảnh hưởng tới miệng vết thương không dễ dàng mới đường tốt lên mới không xúc động.

"Không trở về phòng thay quần áo khác sao?" Lục Tử Triệt hỏi.

"Không được, bộ này là được rồi, chúng ta có lẽ đừng cưỡi ngựa, tùy tiện đi dạo trên đường một chút nhé." Cố Thường thúc giục Lục Tử Triệt nhanh chóng ra ngoài, trước mắt khẳng định là cha không cho phép nàng cưỡi ngựa, khó khăn lắm được ra ngoài một chuyến tất nhiên là không muốn ngồi trong xe ngựa buồn bức, chỉ có thể đi bộ.

Hai người, tuần nam mã nữ, sóng vai ra cửa đi trên đường, thoạt nhìn giống như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, người đi đường thấy đều không khỏi thả chậm cước bộ tán thưởng nhìn đôi bách nhân này.

Có người nhận ra tuần nam là Lục Tử Triệt, mà dung mạo nữ nhân cũng không tính là xa lạ, bức họa truy nã Ngọc Diện Hồ hoàng thành khắp nơi không lâu trước đây dán đầy đường phố, bộ dạng Cố Thường và Ngọc Diện Hồ giống nhau như đúc, tất nhiên phong thái giọng điệu không giống nhau, song cũng may mọi người đều biết Ngọc Diện Hồ có muội muội song sinh là một người tốt, lương thiện, vì thế cũng không ai nhìn thấy nàng thì bị dọa chạy.

Từ trước đến nay, thần kinh Cố Thường không nhạy bén, người đi đường nhìn nàng và Lục Tử Triệt bằng ánh mắt khác thường nàng cũng không nhận ra, Lục Tử Triệt đã nhận ra, chỉ khẽ nhú mày lại không nói gì.

Lục Đậ và Ưông Tiểu Phi hai người đi theo sau lưng của bọn họ, một người mập lùn một người cao gầy, đi cùng một chỗ tạo thành bức tranh rất là

kỳ dị, đưa tới không ít ánh mắt của người đi đường, cả hai đều tự cho rằng sự tồn tại đối phương làm giảm phẩm cách của mình, khuôn mặt đều đanh lại không ai để ý ai.

"Lục Tử Triệt, người mang bạc không?" Cố Thường hỏi.

"Có mang, nàng muốn mua gì?" mỗi lần Lục Tử Triệt ra ngoài không chỉ trên người mình mang theo ngân phiếu, trên người Uông Tiểu Phi cũng mang theo, nói đùa một câu, đời này chuyện hãn không làm được chỉ còn sót tiêu không hết tiền.

Cố Thường nhìn thấy một cửa hàng trang sức, kêu hãn đi vào nói: "Ta muốn mua cho nương ta một đôi hoa tai."

"Không cảm thấy thứ này do cha nàng đến mua càng khiến cho nương nàng vui vẻ hơn sao?" khi Lục Tử Triệt đi theo vào cửa hàng trang sức nói.

"Tất nhiên cha ta muốn mua, ta mua là lòng tận hiếu." Cố Thường đi đến chỗ chuyên bán hoa tai xem.

Trong cửa hàng không ít người, thời điểm khi Lục Tử Triệt bọn họ đi vào thanh âm mọi người nói chuyện đều nhỏ đi không ít, phần lớn mọi người đều dừng lại hoặc nhìn lén hoặc quang minh chính đại nhìn bọn họ, đôi bích nhân đẹp như vậy thật không gặp nhiều.

"Vị cô nương này, ngài muốn chọn kiểu dáng như thế nào?" Nhân viên cửa hàng nhiệt tình tiếp đón Cố Thường.

"Nói không tốt, tôi xem trước một chút." Cố Thường nói.

Nhân viên bán hàng tán thưởng quét sắc mặt Cố Thường vài cái, sau đó cười nhìn về phía Lục Tử Triệt: "Vị công tử này, chọn cho vị hôn thê món đồ trang sức hợp mắt đi?"

Không trách nhân viên bán hàng hiểu lầm quan hệ của hai người bọn họ, Cổ Thường một đại mỹ nhân tự nhiên chọn trang sức, mà Lục Tử Triệt một đại mỹ nam thủy chung đi theo bên cạnh làm hộ hoa sứ giả, trong tay còn cầm theo túi tiền đầy bạc, tóc cô gái còn chưa búi lên vẫn để kiểu tóc của thiếu nữ, vì thế liền suy đoán là quan hệ hôn phu hôn thê.

Lục Tử Triệt nghe vậy vẻ mặt có chút cứng: "Chúng ta không..."

Cổ Thường bật cười ha ha nói: "Ta vốn định chọn đôi hoa tai cho nương ta."

Nhân viên bán hàng "A" một tiếng, sau đó chỉ mấy món trang sức phù hợp để phụ nữ trung niên đeo nói với Lục Tử Triệt: "Mua cho nhạc mẫu tương lai cũng là một mảnh tâm ý của công tử, ngài phụ giúp chọn tốt hơn nhạc mẫu sẽ càng thích."

Lục Tử Triệt và Cổ Thường cùng có chút đen mặt, nhân viên bán hàng này quả thực hơi nhiệt tình quá rồi, không đợi Lục Tử Triệt mở miệng, Cổ Thường nói: "Tiểu ca người hiểu lầm rồi, chúng ta là quan hệ huynh muội kết nghĩa."

Nhân viên bán hàng dùng cái đỏ bừng mặt, vội vàng xin lỗi, cuối cùng nhỏ giọng lẩm bẩm: "Rất có tướng phu thê, thế nào lại là huynh muội kết nghĩa."

Thanh âm quá nhỏ, Cổ Thường thì không nghe thấy, đang hứng trí bừng bừng đem từng món trang sức một cầm lên hỏi Lục Đậu ra sao.

Lục Tử Triệt lại nghe rõ, nhú mày quét mắt liếc nhìn nhân viên bán hàng sau đó thì rơi vào trầm tư, nếu nói đến chuyện "Phu thê tượng" này thì mấy ngày trước sau khi Quách Tiểu Trà uống say cũng đã nói, còn có chuyện "huynh muội kết nghĩa" mà nàng nói là chuyện gì xảy ra?

Cố Thường chọn chọn lựa lựa, cuối cùng mua một đôi hoa tai hình bông hoa làm từ san hô đỏ, Lục Tử Triệt trả tiền xong hai người rời đi.

Sau đó thì đi dạo xung quanh, thỉnh thoảng gặp chỗ bán những món đồ chơi nhỏ nhỏ Cố Thường cũng mua một ít, có một việc rất kỳ quái, lần này ra ngoài, suốt dọc đường đi đã có ba người buôn bán không biết bọn họ cho rằng bọn họ là hôn phu hôn thê, giải thích xong mà bộ dáng đối phương đều thật bối rối.

"Thoạt nhìn chẳng lẽ chúng ta nồng tình mật ý như vậy sao? Vì sao đều hoài nghi chúng ta có gì đó chứ?" Cố Thường suy nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được, nàng và Lục Tử Triệt nhiều lần là sóng đôi đi dạo, một chút cử chỉ thân mật cũng không có, ngay cả lúc nói chuyện trên mặt cũng rất ít mang theo nụ cười, rốt cuộc chỗ nào khiến người ta hiểu lầm chứ?

"Ta còn muốn hỏi nàng huynh muội kết nghĩa là chuyện gì đây, sao ta không nhớ rõ khi nào thì nhận người làm một muội muội kết nghĩa vậy?" Lục Tử Triệt nghiêm mặt chất vấn, mỗi lần có người hiểu lầm quan hệ của bọn họ, khi nàng lập tức nhảy ra nói bọn họ là huynh muội kết nghĩa hẳn đều cảm thấy bức mình, cần gì phải gấp gáp phủi sạch quan hệ với hắn như vậy, giống như hắn là hồng thủy mãnh thú vậy!

"Trời ơi, đó chỉ là một lý do thoái thác, nếu không nói như vậy chẳng lẽ người có biện pháp tốt hơn nói rõ quan hệ của chúng ta còn không bị người ta hiểu lầm?" Cố Thường liếc trắng mắt nhìn Lục Tử Triệt, khi nào nàng nguyện ý làm muội muội kết nghĩa của hắn chứ? Bày bộ mặt thối cho ai xem, giống như nàng chiếm lợi lớn không bằng, nàng tình nguyện cho hắn làm tỷ tỷ kết nghĩa.

Lục Tử Triệt hơi mím môi, nói: "Tùy bọn họ nói, giải thích chính là che giấu, câu này người chưa từng nghe sao?"

Cố Thường ghen, trừng mắt lườm Lục Tử Triệt, ý của hắn là người khác hiểu lầm như thế nào cũng không cần giải thích, cứ chấp nhận như vậy?

"Không được, nói vậy mất hết thanh danh tiểu thư nhà ta?" thời khắc mấu chốt Lục Đậu nhảy ra chân thành bảo vệ chủ.

Uông Tiểu Phi cũng không cam lòng rút lại phía sau, cũng trung thành đứng ra nói: "Cùng ra ngoài đi dạo phố, ngay cả trang sức mua tặng, lúc này nói đến thanh danh không cảm thấy buồn cười?"

Lục Đậu tức giận đến mức cãi nhau với Uông Tiểu Phi, chỉ chốc lát sau đã lạc đề, từ bảo vệ danh dự của chủ tử mình ầm ỹ đến diện mạo đối phương khó coi còn đi ra ngoài dọa người thật không ra sao.

Ban đầu, Cố Thường còn muốn ngăn cản, về sau cũng lười quản, cùng Lục Tử Triệt tìm quán ăn tính ăn cơm ở bên ngoài.

Đợi Lục Đậu và Uông Tiểu Phi cãi nhau xong mới phát hiện không thấy chủ tử, vội vàng đi tìm, không dễ dàng tìm thấy, rút cuộc bị phái hồi phủ truyền lời nhắn nói bữa trưa bọn họ không quay về ăn cơm.

Truyền tin vốn một người là được, song Cố Thường kiên trì muốn Lục Đậu cũng trở về theo, tiện thể để cho bọn họ đem đồ mua được cùng nhau mang về.

Tiểu thư một mình cùng nam nhân đi dạo, Lục Đậu không yên lòng.

"Đừng nhúu mày, tiểu thư nhà ngươi có bao nhiêu bản lĩnh ngươi không phải hiểu rõ nhất sao? Thật chịu không nổi, mau trở về, chúng ta cơm nước xong sẽ trở về." Cố Thường vỗ vỗ đầu Lục Đậu trấn an.

Hai người khiến cho hạ nhân đỏ mặt bị đuổi đi, Lục Tử Triệt mang theo Cố Thường tới tửu lâu của mình, muốn một phòng bao.

"Nói đi, ta nghe đây." Cố Thường nhìn ra Lục Tử Triệt đuổi bọn Lục Đâu đi là có mục đích.

Lục Tử Triệt rót cho Cố Thường chén nước trà Thiết Quan Âm chiêu bài của tửu lâu, nghiêm túc nói: "Vừa rồi ta phát hiện có người đang theo dõi chúng ta."

"Cái gì? Người có thấy là ai không?" Cố Thường khẩn trương, trực giác của nàng mách bảo là Nhật Nguyệt giáo.

"Chắc là người của Nhật Nguyệt giáo, hôm qua nghe thủ hạ truyền tin tức nói thiếu chủ của bọn họ mệnh lớn, không có chết." Lục Tử Triệt bưng một ly trà lên uống.

"Bị đâm thành như vậy cũng chưa chết, ngay cả độc của ta cũng bị bọn họ giải, quả nhiên là tai họa lưu lại ngàn năm!" Cố Thường thật thất vọng, tên mang mặt nạ kia không chết, về sau không biết sẽ trả thù bọn họ như thế nào.

"Về sau, người muốn ra ngoài nếu không chuẩn bị tốt mười phần đứt khoát cũng không cần đi nữa, không có gì quan trọng hơn so với mạng nhỏ." Giọng điệu Lục Tử Triệt thành khẩn dặn dò.

Trán Cố Thường lập tức chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, không thể cùng Quách Tiểu Trà ra ngoài, dù coi như là đánh bậy đánh bạ, nếu không nàng cũng không được tốt lành, Quách Tiểu Trà chính là một bị bông, tay trái gà không chặt, có đánh cũng không lại được người tà giáo.

Nói vậy, mấy ngày trước đây, nam nhân mang mặt nạ vẫn trong thời kỳ nguy hiểm, bọn giáo chúng không có thời gian trả thù, lần này vừa biết được tính mạng thiếu chủ của bọn họ thoát khỏi nguy hiểm, từng kẻ một vì lấy lòng bề trên đều thể hiện sự trung thành, không hướng tới trên người hai người bọn họ - đầu sỏ tội đồ - trả thù tội thiếu chút nữa hại chết nam nhân

mang mặt nạ mới là lạ.

"Người cũng đừng quá lo lắng, về sau nếu ra ngoài, nhất định phải có ta đi cùng, còn có ám vệ trước nay vẫn âm thầm bảo vệ người cũng không thể giảm bớt." Lục Tử Triệt cũng không coi trọng đám hộ vệ trong phủ đi theo Cố Thường ra ngoài, công phu của đám hộ vệ không tồi, nhưng so với cao thủ của môn phái giang hồ vẫn còn kém xa.

Lần này, mục tiêu chủ yếu Nhật Nguyệt giáo tính trả thù là hai người hắc và Cố Thường, chính hắc có năng lực tự bảo vệ mình, Cố Thường không thể làm được.

So với an nguy trước mặt, nhảm chán - cái vấn đề này đã không còn quan nữa, Cố Thường gật đầu: "Ta biết rồi, về sau sẽ đành hoàng, sẽ không tiếp tục kêu la muốn ra ngoài nữa."

Bởi vì có tâm sự, hai người ăn cơm cũng không thể vui vẻ được, tùy tiện ăn một chút rồi trở về.

Vừa về tới Lục phủ, khi đang đi vào trong thì Cố Thường nhìn thấy Lục Tử Triệt bỗng nhiên đề phòng, tưởng người Nhật Nguyệt giáo chạy tới Lục phủ, khẩn trương hỏi: "Làm sao vậy?"

Vừa hỏi xong, bỗng nhiên cảm thấy thân thể bị một cổ đạo khí đẩy một cái, thân thể chợt nghiêng về một phía, Cố Thường kêu "A" một tiếng, mắt thấy nàng sẽ ngã xuống đất, đột nhiên bên hông bị một cánh tay hữu lực ôm chặt, cả người bị cuốn vào một lồng ngực cứng rắn ấm áp.

Cố Thường bị Lục Tử Triệt ôm vào trong ngực, chớp mũi người thấy hơi thở nam tử dương cương đặc hữu của hắc, mặt đột nhiên nóng lên, ngẩng đầu vừa muốn hỏi một câu có phải là người Nhật Nguyệt giáo đến báo thù hay không, kết quả là nghe được một tiếng giọng nữ bén nhọn có chút quen tai từ

sau lưng mình truyền đến: "Các người đang làm gì vậy ?!"

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỢNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 49: Mục Đích

Lương Dung đối với cảnh tượng bản thân nhìn thấy không tiếp thụ nổi, nàng không ăn không uống, ngay cả chuyện thắt cổ tự sát cũng đã làm, khó khăn lắm mới thuyết phục được cha mẹ vì nàng mà tới cầu thân, côi lòng đây chờ mong cùng thấp thỏm ngồi gần nửa ngày ở Lục gia, buồn bực phải để cho hai nàng dâu Lục gia đi trước giải quyết công việc, nàng nghĩ chính mình ở trong phủ tùy tiện đi dạo một chút, ai ngờ lại nhìn thấy nam nhân mình tâm tâm niệm niệm đang cùng nữ nhân khác ôm ôm ấp ấp!

Cố Thường cả kinh vội đẩy Lục Tử Triệt ra, xoay người vuốt vuốt lại mái tóc có chút rối, bất mãn nói: “Chúng ta không làm gì cả, nhưng dường như bị người kêu gào làm như bắt kẻ thông dâm, trong sạch cũng biến thành không trong sạch.”

Lương Dung gần đây ngày ngày sống không dễ chịu, lại tuyệt thực kháng nghị, lúc này sắc mặt rất thiếu sức sống, cả người gầy gò thật sự yếu đuối, hơn nữa cảnh tượng vừa rồi kích thích nàng nghiêm trọng, làm cho sắc mặt cả người càng khó coi hơn, lão đạo muốn ngã chỉ vào Cố Thường cả giận nói: “Người thật không biết xấu hổ, đã cùng người ta ôm ấp dám nói mình trong sạch!”

Lục Tử Triệt lúc này mới lên tiếng, nhúu mày lạnh mặt trách nói: “Lương cô nương kính xin chú ý đúng mực, không nên tùy ý lăng mạ khách của quý phủ ta.”

“Khách? Nàng là khách của chàng, ta cũng vậy, vì sao chàng không đỡ dẫn với nàng lại càng đỡ dẫn với ta!” Lương Dung tức giận đến rớt nước mắt, nhìn thấy Cố Thường quần áo chỉnh tề trang điểm xinh đẹp, hơn nữa khuôn mặt xinh đẹp kia có thể khiến cho nữ nhân đều ghen tị muốn chết, trong lòng nàng càng không vui, khổ sở muốn tìm chỗ nào không có người khóc to một trận.

Cố Thường biết tâm tư Lương Dung dành cho Lục Tử Triệt, mặc dù đối với chuyện nàng ta hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình có chút đồng cảm, nhưng không có nghĩa sẽ dễ dàng tha thứ chuyện đối phương tùy ý xỉ nhục mình, nhìn vẻ mặt chủ nợ của Lương Dung, cười lạnh nói: “Vừa rồi ta không cẩn thận xuýt ngã sắp xuống, Lục Tử Triệt kéo ta một cái mới xảy ra tình huống người vừa mới nhìn thấy, chúng ta thanh giả tự thanh, nếu người nhất định hiểu lầm cái gì, vậy cũng chỉ có thể chứng minh đầu óc người đầy rẫy chuyện xấu xa, vì thế nhìn cái gì cũng đều cho là không sạch sẽ, là chính người nhất định lựa chọn muốn làm một người dơ bẩn toàn diện, người sạch sẽ như chúng ta đây cho dù muốn cứu người ra khỏi bể khổ cũng bất lực!”

Mới đầu, Lương Dung còn rất ghen tị với dung mạo xuất chúng của Cố Thường, nhưng nhìn một chút liền phát hiện người này có chút quen mắt, giống như đã nhìn thấy ở đâu, nàng không nghĩ tới Ngọc Diện Hồ, chính là cảm thấy rất kỳ lạ, có điều lúc này cũng không phải lúc nghĩ đến những thứ này, bị “Tình địch” châm chọc, nàng làm sao tiếp nhận nổi, tính tình đại tiểu thư nổi lên, cũng mặc kệ người trong lòng sắc mặt không vui còn đứng bên cạnh, vài bước đi tới trước mặt Cố Thường giơ tay bỏ về phía mặt nàng.

Quá kích động là ma quỷ, lúc này gương mặt của Cố Thường là bộ phận mà Lương Dung căm thù nhất, vì thế tức giận muốn hủy hoại nó, lực đạo trên tay rất lớn, mười đầu móng tay vừa nhọn vừa dài, một khi cắm lên, khuôn mặt trắng nõn mềm mại của Cố Thường nháy mắt bị phá hủy.

Cố Thường vẫn luôn đề phòng nàng ta, Lương Dung vừa tiến đến nàng

lập tức lui về phía sau, giơ tay muốn ngăn nàng, kết quả có người động tác còn nhanh hơn so với nàng, Lục Tử Triệt ở bên cạnh nhảy một bước đứng chắn trước mặt nàng đẩy hai tay Lương Dung ra.

“Người muốn làm gì? Lương cô nương mời nhìn cho rõ, đây là Lục phủ, không phải Lương phủ, khóc lóc om sòm hay hại người cũng thế, đều mời về Lương phủ các người mà làm!” Lục Tử Triệt tức giận, vốn dĩ đối Lương Dung có vài phần thân thiện nay cũng biến mất, thần sắc lạnh lùng nhìn Lương Dung cảnh cáo nói.

“Chàng, chàng...” mặt Lương Dung trắng bệch, nhìn giống một nữ quỷ, thân thể khẽ run, bộ dáng bị đả kích lớn nhìn rất là mềm mại đáng thương, đáng tiếc lúc này lòng dạ người đứng trước mặt nàng rất cứng rắn khó mà cảm động.

Tuy rằng, Lương Dung và Lục Tử Triệt ít gặp mặt, nhưng vì biết bí mật của hắn, mỗi lần gặp mặt hắn đối với nàng cũng phá lệ hờn hậu chút, đây cũng là nguyên nhân nhiều năm qua nàng có thể kiên trì một lòng say mê, nhưng là hôm nay hắn vì nữ nhân khác mà nàng .

Động tĩnh bên này vừa ầm ĩ liền có người đi truyền tin, đúng lúc Lương Dung lập tức muốn ngắt đi vì không chịu được đả kích là lúc Lương phu nhân mang theo bà mụ chạy tới.

“Dung nhi, con lại đang ầm ĩ cái gì vậy?” Lúc Lương phu nhân từ xa chạy tới thấy cảnh nữ nhi giơ tay muốn đánh người, vừa tới gần vội vàng lên tiếng khiển trách.

“Nương.” Lương Dung xoay người lập tức chạy tới nhào vào trong ngực mẫu thân khóc lớn lên, tủi thân giống như nàng là người suýt chút nữa bị đánh.

Dù sao cũng là thịt trên người mình sanh ra, Lương phu nhân mềm lòng, vỗ nhẹ bả vai gầy yếu của nữ nhi khóc đến run rẩy, thanh âm trách cứ cũng mềm nhũn chút: “Cái gì cũng đừng nói nữa, mới vừa rồi nương thấy con muốn đánh người, không cần biết là nguyên nhân gì, con làm hành động thất lễ như thế đều là không đúng, sau khi trở về lại phạt con, lúc này con nhanh chóng hướng Lục... hiền chất còn có vị cô nương này xin thứ lỗi đi!”

“Con không xin lỗi! Là bọn họ bắt nạt nữ nhi!” Lương Dung đang uất ức đến không chịu nổi, còn bị ra lệnh xin lỗi tình địch trước mặt mọi người, nàng thà về nhà bị phạt nặng cũng không muốn mất mặt như vậy.

Lục Tử Triệt nhàn nhạt nói: “Một chút hiếu lằm thôi, nếu Lương cô nương cho rằng mình không sai, Lương phu nhân cũng không cần bắt buộc nàng nói xin lỗi, cứ quyết định như vậy đi.”

Vốn trong lòng Lương phu nhân tức giận đối với Lục phủ, nữ nhi khóc đến khổ sở như vậy vốn bà cũng muốn cứ như vậy bỏ qua, kết quả lời Lục Tử Triệt vừa nói ra, bà lại không thể hiện chút gì thì không được rồi, bị Lục Tử Triệt dùng lời nói xem thường sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi, hai mắt quét một vòng trên mặt hân và Cố Thường, sau đó giận tái mặt nói với Lương Dung đang khóc không ngừng trong lòng: “Dung nhi, còn không hướng...”

“Có chuyện gì vậy?” Đúng lúc này, thanh âm của Lục phu nhân từ cách đó không xa truyền đến, lập tức hấp dẫn tầm mắt của mọi người qua đó.

“Lương phu nhân vẫn chưa quay lại, ta liền đi ra xem một chút, kết quả bên này đã xảy ra chuyện gì? Dung nhi vì sao lại khóc?” Lục phu nhân vẻ mặt lo âu đi tới, trên đường đến đã có hạ nhân nói cho nàng biết tiền căn hậu quả (chuyện xảy ra) rồi, chỉ là vẫn bày ra bộ dáng không hiểu rõ tình hình.

Cố Thường hướng Lục phu nhân cong gối hành lễ, mở miệng giải thích:

“Đều tại cháu, khi trở về không cẩn thận đụng phải Lương cô nương.”

“Không trách nàng.” Lục Tử Triệt lập tức lên tiếng bảo vệ, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía Lục phu nhân nói, “Là Lương cô nương thấy con đỡ Cố cô nương một cái bất thành lình giận tím mặt, nếu không phải con kịp thời cản lại, mặt Cố cô nương chỉ sợ sẽ rơi vào tình trạng bị hủy dung, bởi vì con cảm thấy bất bình nói đôi câu công đạo, kết quả tâm khí Lương cô nương quá cao không chịu nổi nên khóc. Có sai cũng là mình con sai, không có quan hệ gì với Cố cô nương.”

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 50: Ghen

Lúc Cố Thường trở về phòng đem bảo bối năm trăm lượng bạc mới “Kiếm” được cất xong, tính ra chính mình đã kiếm được từ Lục Tử Triệt hơn 1000 lượng bạc, trước đây nàng cứu hãn một mạng, hãn ở Cố Gia Bảo dưỡng thương, nàng nhân cơ hội đòi hãn một số lớn.

Lần này hãn cứu mình một mạng, không hề đòi thù lao với mình, trong lòng Cố Thường có chút ngượng ngùng với bản chất con buôn của mình, lần trước tuy rằng Cố Gia Bảo cứu mạng Lục Tử Triệt và chăm sóc hãn dưỡng thương hao tổn rất nhiều ngân lượng, nhưng khác nhau nhiều vì hãn cho nhiều tiền bạc, lần này nàng cũng là ăn ở Lục gia dưỡng thương cũng ở Lục gia...

“Tiểu thư, sao người yêu tiền như vậy, nô tỳ có biện pháp tốt hơn có thể làm cho người nhanh chóng có nhiều tiền hơn.” Lục Đậu thấy Cố Thường nhìn “kho tàng nhỏ” mặt mày hớn hở, nhin không được mở miệng nói.

Cố Thường thu hồi suy nghĩ, hỏi Lục Đậu: “Cách gì?”

“Gả cho Lục Tử Triệt a!” Lục Đậu nghiêm túc nói.

“Đây chính là biện pháp tốt mà người nghĩ ra?!” Cố Thường hung hăng trừng mắt nhìn Lục Đậu.

Lục Đậu bị trừng thật sự không phục, không sợ chết nói: “Em đều thấy

được, sau khi vào cửa các người, khi tiểu thư bị Lục Tử Triệt ôm vào trong ngực mặt đỏ rần.”

“Đó là ta sợ!”

“Mới không phải, ánh mắt nô tỳ không mù đỏ mặt vì kinh sợ với đỏ mặt thẹn thùng, phân biệt được.”

Cuối cùng là Lục Đậu bị Cố Thường đánh đuổi ra, không tới nửa khắc, hơn phân nửa hạ nhân Lục phủ đều biết Lục Đậu bởi vì “Nói sai” chọc giận chủ tử nàng kết quả bị phạt không cho ăn cơm chiều.

Đối với điều này mọi người đều rất tò mò, rốt cuộc Lục Đậu nói lời nói người người oán trách gì sao chọc Cố Thường từ trước đến nay luôn luôn rất tốt phạt không cho nàng ăn cơm?

Hiếm khi Lục Đậu giữ miệng thật chặt, ai hỏi cũng không nói, nói ra sau đó khiến tiểu thư nhà nàng xấu hổ dưới cơn thịnh nộ không chừng phạt nàng thế nào nữa, nói lời thật mà thôi, ai ngờ hậu quả sẽ nghiêm trọng như vậy.

Lúc trong phòng chỉ còn một mình Cố Thường thì nàng ngồi ở trước gương đồng sờ sờ mặt mình, nhớ lại lúc nàng bị Lục Tử Triệt ôm trong ngực, khi đó giống như tim đập nhanh nửa nhịp, song đây cũng là phản ứng bình thường đi? Cho dù hoàng hoa đại cô nương đột nhiên bị nam nhân ôm vào trong ngực đều sẽ ngượng ngùng mà? Nhất là nam nhân đó dáng dấp lại đẹp tới người người oán trách như vậy, không có phản ứng mới là không bình thường.

Nhưng mặc kệ phản ứng của mình có bình thường hay không, Lục Tử Triệt là tên khốn kiếp sự thật này thật không thể thay đổi! Dám lợi dụng nàng như vậy, còn ngại thanh danh nàng không đủ kém sao, năm trăm lượng bạc nghĩ một chút cũng không nhiều, nếu có lần sau nữa, càng phải hung hăng

đòi nhiều hơn!

Không biết là quá tức giận suy nghĩ nhiều hay sao, ban đêm lúc ngủ Cố Thường thể nhưng nằm mơ, là lần đầu thấy Lục Tử Triệt trong giấc mộng của nàng, cảnh tượng trong mộng còn rất hương diễm, nàng mặc một thân váy đỏ xinh đẹp ngã trên mặt đất đầy cánh hoa màu hồng, sau đó Lục Tử Triệt một thân bạch y tự thiên hạ xuống, thâm tình chân thành đem nàng từ trong thắm hoa kéo dậy, sau đó, sau đó thể nhưng cười đem nàng ôm vào trong lòng.

Làm cho Cố Thường giật mình, khi bị hấn ôm vào trong ngực vậy mà nàng lại thẹn thùng đến đỏ mặt, từ từ nhắm hai mắt rúc vào trong ngực hấn bộ dáng thật hưởng thụ, khóe miệng còn mang theo vui sướng cười, chính mình trong mộng ôm tình lang dường như tâm tình thỏa mãn ngọt ngào chân thật khiến nàng tưởng đó là hiện thực chứ không phải mộng cảnh...

Cố Thường giật mình tỉnh dậy, trong nháy chột tỉnh lại mắt đó, ngực lại còn lưu lại vài tia tâm tình ngọt ngào vui sướng trong mộng, sợ tới mức nàng lau mồ hôi trán lẩm bẩm nói: “Gặp quý, gặp quý, lại mơ đến hấn!”

Trời thương xót, tuy rằng nàng không chán ghét Lục Tử Triệt giống như trước đây, nhưng cách thích đúng là còn rất xa nha, có thể nói Cố Thường không nghĩ tới muốn thích hấn hoặc là về sau cùng hấn thế nào thế nào, ai ngờ lần đầu tiên giấc mộng cùng người ta nói chuyện yêu đương lại hiện cho hấn!

Bên này Cố Thường ngủ không được tốt, gặp giấc mộng kỳ quái, bên kia Lục Tử Triệt cũng giống như thế, giấc mộng của hấn xích độ còn lớn hơn.

Lục Tử Triệt mơ thấy hấn nằm ở trên giường đọc sách, kết quả Cố Thường vừa tắm rửa xong cả người thơm ngào ngát chỉ khoác một kiện sa mỏng liền đi tới chân thành về phía hấn, sau đó thâm tình chân thành nhìn hấn, vạch tầng sa mỏng bò lên giường của hấn, ôm hông của hấn, hôn lên

miệng hăn, sau đó...

Sáng sớm sau khi hai người trong cuộc rời giường, vẻ mặt đều rất quý dị, đương nhiên thân là nam nhân phản ứng thân thể khó khống chế hơn Lục Tử Triệt bên kia có chút lúng túng, chần và đệm giường đều cần giặt phơi lại.

Nhưng chuyện này từ sau khi hăn thành niên phát sinh không ít, vì thế cũng không có gì, chỉ là đối tượng trong mộng trêu chọc hăn lại là Cố Thường điểm này làm hăn không quá tự tại mà thôi.

“Tiểu thư, người làm chuyện gì trái với lương tâm rồi, sao suốt ngày như kẻ trộm vậy?” Lục Đậu đem phản ứng cả ngày của chủ tử nhà mình thu vào trong mắt, vào buổi tối, sau vô số lần nhìn thấy Cố Thường chột dạ sờ mặt liếc lung tung bốn phía rồi cuộc khi không nhịn được đem nghi vấn nói ra miệng.

Cố Thường nghe vậy dừng một cái cầm tấm khăn trong tay ném qua, trầm mặt uy hiếp nói: “Có phải người ngứa da hay không? Muốn chết phải không?”

“Không không, nô tỳ không ngứa da, chính là miệng ti tiện. “Lục Đậu bị phản ứng của Cố Thường làm hoảng sợ, phản ứng nhanh chóng nhảy tới cửa lén liếc trộm Cố Thường đang gắt gao trừng nàng nói, “Tiểu thư khát nước phải không? Nô tỳ tới phòng bếp hỏi chút xem còn có canh ngân nhĩ hạt sen hay không, bưng tới cho tiểu thư một chén.”

Nhìn bóng dáng mập lùn của Lục Đậu nhanh chóng biến mất ở cửa phòng, Cố Thường suýt chút nữa cười thành tiếng, vóc dáng vụng về như vậy có thể làm ra động tác linh hoạt như thế thật là không dễ dàng.

Hai ngày sau Cố Thường và Lục Tử Triệt cũng không gặp nhau, hai người đều có chút ý tứ tránh né đối phương, hơn nữa quả thật gần đây Lục Tử Triệt

bề bộn nhiều việc, vì thế thời gian dài không gặp mặt, cảm giác không được tự nhiên mộng xuân mang đến cũng từ từ biến mất.

Ngày hôm đó, Quách Tiểu Trà lại tới cửa, hẳn cũng biết hẹn Cố Thường không đi, liền lấy danh nghĩa tới tìm Lục Tử Triệt nói chuyện ở Lục phủ ăn cơm chiều, thực ra là muốn cùng Cố Thường nói chuyện phiếm.

Quách Tiểu Trà cũng nghe ngóng kỹ lưỡng, vừa lúc ngày hôm đó Lục Tử Triệt trở về sớm, hẳn liền chạy tới.

“Đại ca, đã lâu không gặp, tiểu đệ rất nhớ người, đêm nay cho ta ở lại đây dùng cơm nhé? Nếu vì thân phận khách nhân của người ở Lục gia không tiện nói chuyện, vậy mời ta đi tửu lâu ăn cũng không sao, tiện thể mang Cố cô nương đi cùng nhé.” Quách Tiểu Trà kêu người ta mời ăn cơm mặt không đỏ không thở mạnh, cười tủm tỉm giống như quan hệ với Lục Tử Triệt vô cùng thân thiết vậy.

“Người tới tìm ta, hay tìm Cố Thường?” Lục Tử Triệt nhìn thấy bộ dáng Quách Tiểu Trà cười giống như một đóa hoa dường như liền cảm thấy nắm tay ngứa.

“Đều tìm, đều tìm ha hả.” Quách Tiểu Trà liếc bốn phía một cái, dưới áp lực từ ánh mắt nhìn chăm chăm của Lục Tử Triệt hẳn không sợ chết hỏi, “Cố cô nương đâu? Không ai thông báo với nàng ta tới sao?”

Lục Tử Triệt cau mày: “Sao, có người thông báo với nàng người đã đến rồi nàng sẽ lập tức chạy tới?”

Vừa mới dứt lời, thanh âm truyền đến khiến mi tâm Lục Tử Triệt âm ỉ đau lại khiến Quách Tiểu Trà mừng rỡ không thôi: “Ta tới đây!”

Sau khi Cố Thường nghe nói Quách Tiểu Trà tới lập tức tới đây, nàng sẽ không lại ra ngoài chạy chơi nữa, nhưng ở trong phủ gặp bằng hữu thì không

có nguy hiểm, sau khi đi tới thấy Lục Tử Triệt cũng ở đó, nụ cười trên mặt cứng đờ, cước bộ hơi chững lại.

Đem phản ứng của nàng thu vào trong mắt, Lục Tử Triệt không vui nói: “Nghe nói hần tới nàng hưng phấn quá mức chạy tới, vừa thấy ta ở đây lại muốn đi phải không?”

Trong thanh âm ẩn chứa vị chua ngay cả chính hần cũng không phát giác, đương nhiên cũng đừng hy vọng Cố Thường và Quách Tiểu Trà hai kẻ đầu óc không lăm linh quang nhận ra.

Lục Đậ đã hiểu, có điều nàng sẽ không nói ra, tiểu thư nhà nàng gần đây tính tình quỷ dị thật đúng là khiến cho người ta không chịu nổi.

Cố Thường liều mạng áp chế phản ứng vi diệu dâng lên trong lòng khi nhìn thấy Lục Tử Triệt, nhú mày quan sát trên dưới Lục Tử Triệt vài cái hỏi: “Người không uống lộn thuốc chứ? Ta không nhớ rõ chính mình chọc tới người.”

Thấy hai người này muốn cãi nhau, Quách Tiểu Trà lập tức làm người giảng hòa, kéo Lục Tử Triệt đi vào trong đình: “Hôm nay ánh nắng vừa vặn, chúng ta nói chút chuyện vui, chớ vì việc nhỏ tranh cãi, tổn thương hòa khí.”

Lục Tử Triệt bình tĩnh nhìn Cố Thường một lát, thuận thế để Quách Tiểu Trà lôi đi.

Cố Thường ù ù cạc cạc nhìn Lục Tử Triệt đi phía trước, hỏi Lục Đậ: “Hần đang phát điên cái gì?”

Lục Đậ rất nghiêm chỉnh nói: “Hần không nổi điên, hần chỉ là đang...”
Ăn dấm hai chữ chưa nói.

“Chỉ là đang cái gì?”

“Nô tỳ cũng chưa nghĩ ra.” Lục Đậu không dám nói lung tung, lựa chọn làm người “Mọi người đều say ta độc tỉnh”.

Cố Thường liếc trắng mắt nhìn Lục Đậu: “Có một nha hoàn ngốc thật là bi ai.”

Có một chủ tử ngốc càng bi ai! Lục Đậu giận mà không dám nói gì, hừ một tiếng xoay mặt qua một bên hòn dỗi, nàng quyết định về sau chuyện gì có liên quan đến Lục Tử Triệt nàng đều không nói nữa, để cho chủ tử ngốc tự mình rồi rắm đi!

Quách Tiểu Trà kéo Lục Tử Triệt đến lương đình ngồi xong, rất không khách khí ra mệnh lệnh người đi dâng trà mang điểm tâm, không biết còn tưởng rằng hần là chủ nhân chứ.

Ba người ngồi trên ghế đá vây quanh một bàn đá, trên ghế đều lót đệm thật dày, thời tiết rất tốt ánh nắng tươi đẹp, nhiệt độ không khí không quá thấp, song bọn hạ nhân vẫn là chuyển than lửa tới để sưởi, như vậy, Cố Thường bọn họ ngồi trong đình cũng không cảm thấy lạnh.

“Ta kể cho các người, Lương Dung kia vừa qua muốn tự tử, nghe nói Lương đại nhân đang làm mai cho nàng.” Quách Tiểu Trà vui sướng khi người gặp họa nói.

Cố Thường nghe vậy đầu tiên là liếc Lục Tử Triệt một cái, thấy hần không có phản ứng gì, không biết là hần đối với chuyện này cảm động hay là đối với Lương Dung quá mức không thêm để ý.

“Nàng nhìn ta làm gì?” Đột nhiên Lục Tử Triệt nghiêng đầu nhìn Cố Thường, đôi mắt sâu thẳm, trong veo như nước suối dưới ánh mặt trời phẳng phất ấm áp làm người ta sa vào.

Mỹ nam kế vận dụng rất thành công, Cố Thường bị ánh mắt đẹp của hần

nhìn, tâm can run rẩy, ê a nói: “Lương Dung là người ái mộ người.”

Lục Tử Triệt thu hồi tầm mắt, bưng ly trà Quách Tiểu Trà rót cho hẵn lên hoàn toàn không thèm để ý nói: “Người ái mộ tra rất nhiều.”

Cố Thường không nói nhìn hẵn chăm chăm, lòng bàn tay đột nhiên cảm thấy thật ngứa, không biết một bàn tay vỗ vào mặt hẵn có thể thoải mái...

“Nàng giơ tay lên làm gì?” Quách Tiểu Trà bỗng nhiên lên tiếng.

Lục Tử Triệt cũng quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một bàn tay của Cố Thường đã giơ lên cao đối diện phía hẵn, trong con người anh tuần đột nhiên thoáng qua một tia hứng thú, ung dung quan sát nàng.

Cố Thường mới phát hiện trong lúc vô tình chính mình đã giơ tay lên, vội thu tay nghiêm trang nói: “Cánh tay có chút mỏi, nâng lên hoạt động một chút, các người nói tiếp đi, ta đang nghe mà.”

Vì thế Quách Tiểu Trà nói tiếp chuyện về Lương Dung, tóm lại chính là Lương đại nhân quyết tâm muốn tìm cho nàng một nhà chồng, định tìm một thư sinh nghèo có công danh gả nàng đi, như vậy nàng cùng với trượng phu rời khỏi vài năm trong kinh thành lời đồn đãi về nàng cũng dần mất đi.

Nhà quyền quý hoặc quan gia đệ tử kinh thành đều biết Lương Dung vì muốn gả cho Lục Tử Triệt nháo ra rất nhiều chuyện đáng chê cười, không người nào nguyện ý cười nữ tử như vậy.

Đối với việc này Cố Thường không có bất quái giống như Quách Tiểu Trà, hai tay bưng ly trà có chút đồng tình cảm thán: “Nữ nhân bị ép gả cho nam nhân mình không thích thật tội nghiệp, như xảy ra với ta, ta cũng sẽ một khóc hai nháo ba thất cổ.”

Quách Tiểu Trà đang cười hết sức hả hê nghe vậy đột nhiên không cười

được nữa, sờ sờ mũi ánh mắt dao động vài cái nói ra lời ngay cả mình cũng không tin: “Ta cũng rất đồng cảm với nàng ta, thật sự.”

Lục Tử Triệt như có điều suy nghĩ dùng ngón tay thon dài đẹp để gõ mặt bàn, sau đó nghiêng đầu nhìn Cố Thường hỏi: “Nàng và ta định thân từ nhỏ, nếu như không có sự kiện Ngọc Diện Hồ kia, nếu như chúng ta bị trường bối yêu cầu lập tức thành hôn, nàng sẽ một khóc hai nháo ba thắt cổ sao?”

“Nói thật cho người biết, khi đó ta cũng không biết người lớn lên tròn dẹt ra sao, đối với người không có một chút thiện cảm, nếu thật sự đến ngày đó ta tuyệt đối sẽ lựa chọn đào hôn!” Cố Thường rất thành thực trả lời, sau khi nói xong lại nheo lại mắt cười rộ lên, “Thời điểm người từ hôn ta một chút cũng không đau lòng, còn thở phào nhẹ nhõm.”

“Nàng cứ như vậy không muốn gả cho ta?” Sắc mặt Lục Tử Triệt có chút khó coi.

Cố Thường nhìn hẩn tựa như nhìn người điên: “Là người không muốn cưới ta trước, quân ta có muốn gả cho người hay không làm gì, chẳng lẽ người nghĩ sau khi người từ hôn ta phải sống chết kêu khóc không phải người không gả?”

Lục Tử Triệt ghen, biết mình phản ứng hơi quá, trầm mặt hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác không để ý tới Cố Thường nữa.

Quách Tiểu Trà ở một bên nhìn như lọt vào trong sương mù, ngu ngơ hỏi: “Các người đã định thân? Định thân với Cố Gia Bảo không phải là Lục Tam sao? Đại ca và Lục Tam kia thật tốt đến mức chẳng những có thể mặc chung một cái quần, ngay cả vị hôn thê cũng có thể cùng chung?”

Lời nói này thật quá mức, Lục Tử Triệt nghiêm mặt trừng hẩn, ngón tay bắn ra một luồng khí vô hình nháy mắt đánh rơi ly trà trước mặt Quách Tiểu

Trà xuống đất, lạnh giọng cảnh cáo: “Không nói chuyện không ai bảo người câm!”

Chén trà vỡ thành nhiều mảnh, Quách Tiểu Trà sợ tới mức che miệng lại, lắc đầu như trống bỏi, mãnh liệt nháy mắt với Cố Thường để cho nàng giúp hắn nói chút lời hay.

Cố Thường cũng không để ý hắn, nàng còn đang bị câu “Cùng sở hữu” của hắn chọc tức.

Quách Tiểu Trà không có biện pháp, không tiếp tục đề tài hắn không nghĩ ra, mang theo vài phần nịnh nọt nhìn Lục Tử Triệt nói: “Đại ca, nghe nói người bề bộn nhiều việc? Tiểu đệ ngưỡng chừng quấy rầy người quá lâu, không bằng...”

“Không bằng người trở về đi.” Lục Tử Triệt nhạt giọng nói.

“Không phải.” Quách Tiểu Trà vội vàng lắc đầu, nhắm mắt nói, “Ta nói là đại ca bận rộn cứ đi trước, Cố cô nương ở lại là được, không cần lo lắng chuyện ảnh hưởng khuê dự, bốn phía có nha đầu bà tử, chúng ta ngồi giữa ban ngày ban mặt, không có vấn đề.”

Dư quang khóe mắt Lục Tử Triệt quét đến biểu tình của Cố Thường lộ ra tán thành, sắc mặt trầm xuống, trực tiếp cự tuyệt: “Dẹp ý niệm này đi, hôm nay ta thật sự rảnh rồi!”

Quách Tiểu Trà khóc không ra nước mắt, cái kẻ đại ca nhận nửa đường này có phải bị kích thích chỗ nào hay không? Sao gần đây hai lần gặp mặt đối phương đều không bình thường như vậy?

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 51: Bà Mỗi Chết

Sau cùng Lục Tử Triệt cũng không đi, tựa như không có nhãn lực tự nhận thấy mình như kỳ đàn cản mũi, Quách Tiểu Trà và Cố Thường đổi vài chỗ nói chuyện, hăn đều theo toàn bộ hành trình, luôn là cả ba người cùng đi.

“Lục Tử Triệt, chuyện của người thật sự đều làm xong rồi à? Rõ ràng hôm qua người còn rất bận rộn muộn mới trở về.” Cố Thường không chịu nổi Lục Tử Triệt nhìn chăm chăm nàng và Quách Tiểu Trà giống như nhìn phạm nhân, cuối cùng lúc không thể nhịn được nữa đem bất mãn oán trách nói ra.

Hai tay Lục Tử Triệt chấp sau lưng, híp hai mắt lại hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp trên mặt, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy thích ý, nghe vậy nhẹ nhàng cười: “Chính vì tối qua giải quyết hết mọi việc, hôm nay mới tranh thủ được nửa ngày nhàn tản.”

Mặt Cố Thường tái đi, nàng và Quách Tiểu Trà cùng chung ý nghĩ: vì sao không phải là hôm nay hăn bận rộn đến mức muốn chết, ngày mai mới nhàn rồi?

Quách Tiểu Trà cảm thấy giữa bằng hữu tốt nên nói chút chuyện tư mật, không nên có mặt người ngoài, kết quả Lục Tử Triệt dường như cố ý vẫn không cút đi, cố tình xem nhẹ giá trị sức mạnh của hăn và Cố Thường, đánh không lại người ta, cứng không dùng được, dùng yếu cũng không hiệu nghiệm.

Thật không hiểu chuyện gì xảy ra với Lục Tử Triệt, Lục Tam không ở nhà, hắc thân là bằng hữu của một công tử vắng nhà sao tốt như vậy ý tứ ở Lục gia ăn chùa nhiều ngày không đi? Thật không nhìn ra da mặt Lục Tử Triệt này so với mình còn dày hơn, hắc cũng có ý tứ không tốt thừa dịp bằng hữu tốt không có nhà ở trong phủ của người ta ăn chùa không cút đi, còn quấy rầy “Bằng hữu tốt” người ta nói chuyện!

“Người lờm ta?” Tầm mắt Lục Tử Triệt bỗng quét về phía Quách Tiểu Trà hai mắt (Quách Tiểu Trà) thì thoảng như muốn lẳng trì hắc (Lục Tử Triệt).

Quách Tiểu Trà nghe vậy cả kinh, con mắt ra sức chớp chớp, bắt buộc chính mình hé ra vẻ mặt tươi cười đáng yêu: “Đâu có? Do mắt ta bị rút gân đại ca không phát hiện?”

“Không cảm thấy mắt người bị rút gân, ta cảm thấy đầu óc người có chút rút gân!” Lục Tử Triệt hừ nhẹ.

Cố Thường bất mãn, cả giận nói: “Lục Tử Triệt, không được bắt nạt bằng hữu của ta!”

“Bằng hữu của nàng?” Lục Tử Triệt nhướn mày, tầm mắt nhìn về phía Cố Thường độ ẩm giảm vài phần, “Hắc là bằng hữu của nàng, vậy còn ta? Là kẻ địch của nàng?”

“Này...” Cố Thường bị hỏi vặn, nàng và Lục Tử Triệt là quan hệ như thế nào? Bằng hữu hoặc kẻ thù đều không quá chính xác, chẳng lẽ là đối tượng “Mộng xuân”? Đáp án này quá kinh dị.

Quách Tiểu Trà thấy mặt Cố Thường đột nhiên trắng bệch, nháy mắt lại đỏ lên, chẳng hiểu tại sao hỏi: “Người nghĩ đến cái gì sợ đến như vậy? Không phải là coi đại ca ta như ma đầu giết người chứ?”

Cố Thường dùng sức xoa xoa mặt, cảm khẽ nâng vể mặt kiêu ngạo: “Ta mà sợ ma đầu giết người? Người hỏi hẩn một chút thất thủ mấy lần trên tay ta rồi?”

Khỏe miệng Lục Tử Triệt khẽ cong lên, hai mắt hơi hé ra, lộ ra mấy chiếc răng trắng xinh đẹp: “Nàng đã quên chuyện mấy ngày trước suýt chút nữa mất mạng sao?”

Sao người này nói chuyện luôn âm trầm vậy, còn vạch áo cho người xem lưng! Cố Thường xoa xoa cánh tay trong chớp mắt bỗng có chút rét run mạnh miệng nói: “Người cứu ta một mạng, ta cũng cứu người một mạng, huề nhau, đừng nghĩ cười nhạo ta, người cũng không phải không bị bọn chúng truy sát.”

“Ta cũng suýt bị bọn chúng sát hại! Bọn chúng rất xấu, dường như một ngày không hại người thì sẽ chết vậy!” Quách Tiểu Trà kêu la, hẩn bị Ngọc Diện Hồ vả miệng một lần, sau đó lại bị nàng đánh đến trọng thương nằm trên giường, vì thế sau khi về nhà cha mẹ dạy dỗ hẩn không ít, mang cả nhà Cố Gia Bảo ra mắng chung, song hẩn cũng không hối hận đi Cố Gia Bảo, bởi vì có được một bảo mã khiến huynh đệ tỷ muội trong nhà hẩn lẫn cả những hồ bằng cầu hữu bên ngoài ghen tỵ.

Ba người đều từng bị nhóm người Ngọc Diện Hồ truy sát, suy nghĩ kỹ một chút thấy đúng là đồng bệnh tương lân.

Do luôn có một kẻ “Chương mắt” ở đây nên Quách Tiểu Trà cũng không thể thực hiện nguyện vọng nói chuyện tư mật của hẩn, buổi tối ở lại Lục phủ dùng cơm xong thì trở về nhà, khi ra về còn thần thần bí bí khẽ nháy mắt với Cố Thường nói với nàng trước tiên hẩn về nhà sau này mỗi ngày đều đến tìm nàng.

Cố Thường nghe vậy phì cười một tiếng, chiêu này của Quách Tiểu Trà lợi hại, không tin Lục Tử Triệt mỗi ngày đều rảnh rỗi như vậy giám sát bọn

họ, nàng đặc ý liếc mắt nhìn mặt Lục Tử Triệt trầm xuống, tâm tình tốt đẹp trở về phòng.

Lục Tử Triệt xụ mặt, tâm tình không tốt mắt nhìn về phía cửa chính, hừ một tiếng cũng trở về phòng.

Ngày tiếp theo, Lục Tử Triệt bắt đầu làm việc tại Lục phủ, tiền viện có một thư phòng dành riêng cho hắn, quản sự bên ngoài có việc bẩm báo đều đến quý phủ tìm hắn.

Vừa dùng xong điểm tâm không bao lâu, Quách Tiểu Trà vội vàng chạy đến, lần này trên mặt hắn không có bao nhiêu vui sướng, mà là có chút lo lắng tìm Cố Phong Niên.

“Không xong rồi, đại ca ta mời bà mỗi đến xin cưới Cố cô nương!” Quách Tiểu Trà không phải nữ nhân, nếu không dùng thành ngữ “Hoa dung thất sắc” hình dung bộ dáng hắn lúc này rất thích hợp song.

“Cái gì?!” Cố Phong Niên nghe vậy lập tức đứng dậy, tức giận đến sắc mặt tái xanh, “Loại tạp nham đó quả thực khinh người quá đáng, cô nương Cố Gia Bảo ta lại đi làm thiếp người ta sao?!”

Hiện giờ, Quách Tiểu Trà đối với cái từ “Tạp nham” này đã miễn dịch, không để bụng người ta mắng ca ca hắn như thế nào, vẻ mặt u sầu nói: “Chuyện này ta cũng mới biết sáng nay, không phải vội vàng chạy tới đây sao? Phòng chừng bà mỗi rất nhanh sẽ đến, nghe ý tứ của đại ca ta là muốn lấy thân phận lương thiếp cưới Cố cô nương về, đại tẩu đang làm ầm tại quý phủ.”

Cố Phong Niên cười lạnh liên tục, lúc trước trước mặt Quách đại lang vô tình hay cố ý nói bóng gió dù cho thanh danh Cố Thường có kém cũng sẽ không làm thiếp nhà người ta, cho rằng đối phương có lòng xấu hổ sẽ không

dây dưa, ai ngờ thế mà tà tâm không chết, xem ra hẳn đã quên mất chuyện xấu đại tiện ra quần bị gièm pha lúc trước rồi!

“Buồn cười, không được, ta phải đi tìm Lục huynh.” Cố Phong Niên không thèm để ý tới Quách Tiểu Trà vội tới chủ viện tìm Lục lão gia.

Quách Tiểu Trà bị làm ngơ cũng không tức giận, nhét cho một ma ma một xâu tiền để bà đi truyền lời tới Cố Thường.

Ma ma cầm tiền thưởng đương nhiên vội đi làm việc, chỉ chốc lát sau Cố Thường đã tới đây.

"Đại ca người tìm bà mỗi đòi cưới ta?" Sau khi, Cố Thường nghe tin này xong phản ứng một chút cũng không ít hơn so với Cố Phong Niên, mặt tức giận đến đỏ bừng, xắn tay áo lên muốn đi tìm Quách đại lang đánh nhau, dọa cho Lục Đậu sợ tới mức vội vàng giúp nàng đem tay áo kéo xuống che khuất cánh tay trơn bóng trắng nõn.

"Đại ca ta bị quỷ nhập mất hồn, vì việc này cả một buổi sáng đại tẩu đều ở trong phòng ném cốc đập đồ chửi mắng nha hoàn, nhà không có ngày yên bình." Quách Tiểu Trà thở dài, tội nghiệp cho hẳn bởi vì thân cận với Cố Thường nên bị giận chó đánh mèo, đại tẩu mắng hẳn làm chuyện xấu khiến cho phòng chính bọn họ rối loạn, ngay cả cha mẹ cũng mắng hẳn không để cho người bớt lo, không buộc hẳn chặt đứt giao thiệp với Cố Thường, hẳn cũng không nghe.

Cố Thường tức giận một lát, cuối cùng nói: "Ta sẽ chờ ở đây, một lát bà mỗi tới ta đi xem bà ta mở miệng như thế nào!"

Nửa khắc đồng hồ (15 phút), chợt nghe người làm báo bà mỗi tới rồi, Cố Thường được tin lập tức tới tiền viện.

Người đến đã hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc trang điểm lộng lẫy trên mặt

phủ một lớp phấn dày so với các bà mỗi thường đánh, mai mỗi hôn sự nhà quan chắc là không biết mỗi này của Quách đại lang là vùng nước đục, người ta làm mai mỗi đều là vị trí chính thê, huống chi làm mai mỗi cho nhà quan, các lộ tin tức trong kinh thành rất linh thông, đều biết Quách thị lang bởi vì trước đây dán cáo thệ muốn bắt Cố Thường, kết quả cuối cùng điều tra rõ lỗi tại hân, chẳng những phạt nửa năm bổng lộc, ngay cả cơ hội được vào nội các cũng không có, nghĩ đến Quách thị lang hận Cố Thường biết bao.

Hơn nữa chính thê của Quách đại lang lại là một kẻ lợi hại, ai ăn no đừng mỡ tới trêu chọc?

Dám nhận việc nóng phỏng tay này của Quách đại lang cũng chỉ có bà mỗi họ Đỗ này đã rất lâu không kiếm được tiền mai mỗi rồi, lúc này tay bà ta đang cầm ly trà cười đến mức con mắt híp lại thành một đường: "Chao ôi, nghe nói Lục phu nhân sắp cùng Lục lão gia hồi hương an hưởng hạnh phúc thanh nhàn, ta trước tiên chúc mừng người."

Lục phu nhân thần sắc nhàn nhạt cười cười, không để ý tới bà mỗi Đỗ, vốn là muốn chặn bà tà từ ngoài cửa, sau đó nghĩ bà mỗi này giống loài vật bám riết khiến người ta rất ghét, ghê tởm khiến người ta thật đúng là khó lòng phòng bị, không nghĩ vì một bà mỗi trước khi hồi hương còn ảnh hưởng tới thanh danh, vì thế liền để người dẫn bà ta vào.

Lúc bà mỗi và Lục phu nhân đang tán gẫu thì Cố Thường tới, sau khi hành lễ với Lục phu nhân liền đứng ở sau lưng bà một mặt vừa bóp vai một mặt nhìn chăm chăm mặt bà mỗi.

"Ô, vị cô nương này lớn lên đẹp như vậy, là thân thích của vị nào ở quý phủ?" Khi bà mỗi nhìn thấy Cố Thường trong mắt lóe lên một chút kinh diễm, lúc trước Quách đại lang đã cho bà ta xem qua bức họa nàng, người trong bức họa đã rất đẹp, ai ngờ nhìn thấy người thật còn đẹp hơn mấy phần, chẳng Quách đại lang kia không để ý sự phản đối của gia đình cố ý muốn nạp

nàng làm thiếp, tư sắc bậc này quả thật có năng lực khiến nam nhân điên cuồng.

"Đây là nữ nhi của nhà thế giao với lão gia nhà ta, họ Cố." Bả vai Lục phu nhân được Cố Thường nắm bóp thoải mái, thần sắc hòa dịu đi một chút, nàng không cho hai con dâu đi ra, thứ người ghê tởm như này một mình mình gặp là được rồi, nếu lúc này bà vẫn còn thân phận nhất phẩm cáo mệnh quan phu nhân, chắc chắn sẽ không gặp loại người này.

Bà mỗi vừa nghe mắt sáng rực lên, lấy tấm khăn che miệng lại cười khanh khách vài tiếng sau đó lớn tiếng khen Cố Thường từ đầu đến đuôi, tiếp đó mang theo vài phần đặc ý để mắt quét qua Cố Thường nói: "Hôm nay ta đến chính là vì làm mối cho vị Cố cô nương này, vừa khéo gặp được ở đây, Quách đại gia của quý phủ Quách thị lang các người biết chứ? Năm nay vừa qua tuổi thành lập sự nghiệp, lớn lên tuần tú lịch sự, vị Cố cô nương này may mắn lọt vào mắt xanh của Quách đại gia, đây chính là phúc khí tổ tiên tu được, gả vào phủ thị lang, tuy rằng chỉ là thiếp, nhưng xuất thân đoan chính, nhập phủ chính là lương thiếp, về sau sinh hạ nhất nam bán nữ thân phận vững chắc, về sau có khi..."

"Bà điên này ở đâu tới vậy, ăn nói bậy bạ cẩn thận ta cho người ném người ra cửa!" Cố Phong Niên xiết chặt nắm tay xanh mặt đi tới quát.

Bà mỗi bị cắt lời hoảng sợ, phấn trên mặt cũng rơi xuống một tầng, bất mãn hét lên: "Đây là vị nào? Ta không nghe nói Lục phủ còn có một vị lão gia như vậy!"

Vừa rồi lời bà mỗi nói Quách đại lang có thể coi trọng Cố Thường là Cố Thường với cao chẳng những Lục phu nhân nghe xong không vui, Cố Thường càng thêm tức giận thiếu chút nữa lấy ly trà ném vào mặt bà ta, nếu không phải Cố Phong Niên kịp thời xuất hiện, chẳng biết nàng vọng động sẽ làm gì.

"Người là ta cha!" Cố Thường lạnh mặt nói.

"A, thì ra là Cố lão gia." Trong nháy mắt, bà mỗi liên thay đổi sắc mặt, lại khôi phục bộ dáng cười tủm tỉm lúc mới tới, giả vờ không nhìn ra Cố Phong Niên không vui, tiếp tục khua môi múa mép, "Ôi chao, Cố lão gia đại hỉ nha, hôm nay ta tới là vì làm mỗi cho lệnh ái, Quách đại gia là con trưởng của Quách thị lang, sau này là người kế thừa gia nghiệp, bản thân còn làm quan, về sau tiền đồ sáng lạng, hẳn coi trọng lệnh ái, muốn nạp nàng làm thiếp, đừng nhìn tới thân phận thiếp, có câu nói như thế nào nhỉ? Thà làm thiếp nhà giàu chứ không làm vợ nhà nghèo! Làm thiếp cho Quách đại gia, mau chóng sinh con trai lại nắm được lòng trượng phu, đời này lệnh ái..."

"Ba" một tiếng, mặt bà mỗi đang nói thao thao bất tuyệt trúng trọn một cái tát, cả người bị xô ngã xuống đất, đầu tiên không biết xảy ra chuyện gì, đợi lúc phản ứng kịp mình đã ngồi dưới đất, trên mặt đau rát.

"Chao ôi, giết người rồi! Lục gia giết bà mỗi rồi!" Bà mỗi ngồi dưới đất che mặt khóc gào, nghĩ đời này bà ta làm mai cho người ta, tuy rằng thành quả không lớn, mười lăm mỗi hôn sự thành thì có mười bốn mỗi vợ chồng bất hoà, khiến cho không ai muốn tìm bà ta làm mai mỗi, nhưng cho tới bây giờ chưa từng bị người nhà bà ta tới làm mỗi bạt tai.

Khi kêu khóc cảm giác miệng khó chịu, nhổ nước bọt, thấy một cái răng bị phun ra khỏi miệng, lần này bà mỗi Đỗ càng nhất quyết không bỏ qua, khóc đến long trời lở đất, hận không thể đem tất cả người ngoài đường tới phân xử cho mụ.

"Ta có lòng tốt tới làm mỗi, kết quả lại bị người đánh! Người còn không bằng lòng là sao? Ta khả nghe nói, cái khuê nữ kia của người bởi vì không trong sạch sớm bị người ta từ hôn, người đàn bà hư hỏng bị nam nhân chơi qua mắt trình Quách đại gia cũng không ghét bỏ, vậy mà không biết tốt xấu còn bày ra một bộ dáng như bị ai sỉ nhục các người vậy, một kẻ xuất thân

chăn ngựa, còn tưởng mình là Hoàng Đế, phi!" Bà mỗi rưng mắt cái răng, nói chuyện có chút thêu thào, nhưng bộ dạng nói chuyện vẫn rõ ràng rành mạch để mọi người nghe hiểu được.

Cố Thường đi lên trước, từ trên cao nhìn xuống bà mỗi: "Người nói ai là người đàn bà hư hỏng?"

"Người đó!" Bà mỗi ngồi dưới đất ngược cổ tức giận trừng Cố Thường, gương mặt khinh bỉ, "Trừ bộ mặt ra người còn có bản lĩnh gì? Không mau đáp ứng mỗi hôn sự này còn bày ra một bộ mặt thần thánh không thể xâm phạm cho ai xem!"

Cũng đã ăn một cái tát, nhìn sắc mặt của mọi người cũng biết mỗi hôn sự này không thành rồi, bà mỗi Đỗ cũng là lành làm gáo vỡ làm muôi, mỗi hôn sự này không thành không lấy được tiền thưởng còn bị đánh, không chửi vài câu xả giận bà ta sẽ ghen chết.

"Ta không có bản lĩnh? Thật nực cười, bản lĩnh của ta hôm nay sẽ để cho người lãnh giáo một chút!" Cố Thường cúi người một tay nắm cằm bà mỗi, một tay bắn vào trong miệng bà ta một chút bột phấn không thể nhận ra, "Đừng hoảng hốt, đây không phải là độc được lấy mạng người, chỉ là sẽ khiến cho người mất chút mặt mũi mà thôi."

Bà mỗi không biết Cố Thường giỏi hạ độc, tay vuốt cổ ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Cố Thường, trên mặt xanh đỏ đan xen, lúc thì hoài nghi đây là độc được, lúc lại cảm thấy đối phương chỉ là đang hù dọa bà ta.

"Nếu ta là người, sẽ lập tức chạy về gia, trể một lát nữa hậu quả sẽ... Chắc chắc." Cố Thường vỗ vỗ tay thẳng lưng cho nàng cha một ánh mắt trấn an, an tâm chớ nóng lòng, sau đó ung dung thưởng thức hình ảnh xấu của bà mỗi.

Chỉ chốc lát sau, bà mỗi liền cảm giác trên người không thoải mái, hoảng

sợ mặt mũi trắng bệch, giận dữ hỏi Cố Thường: "Người cho ta uống thuốc gì?"

"Người không phải mắng ta là người đàn bà hư hỏng sao? Thuốc này cũng không có gì, chính là sẽ cho người ngứa toàn thân, tiếp đó toàn thân nóng lên, rất khó nhin, chỉ có cởi hết quần áo phơi da ngoài không khí mới có thể giảm bớt." Cố Thường còn chưa tìm người thử loại thuốc này, bởi vì quá mức hạ lưu, ai ngờ bà mỗi ngày bản thân không có tự trọng, vậy thì thật ngại phải để cho bà ta thử trước một chút công hiệu của thuốc ra sao.

Quả nhiên bắt đầu ngứa rồi, phần trên mặt bà mỗi lại bị dọa sợ tới mức rơi một tầng, không kịp mắng nữa, lão đảo bò lết đứng lên vội chạy ra ngoài, bà ta sợ chậm một bước sẽ cởi hết quần áo giống như Cố Thường nói vậy.

Lục phu nhân thấy bà mỗi bỏ chạy, nhẹ nhàng thở ra, chỉ là có chút lo lắng nói với Cố Thường: "Con hạ độc bà ta, nếu bà ta thật sự náo loạn gây chuyện châm biếm, vu hãm thanh danh của con cũng không tốt."

Cố Thường thỏa mãn không thềm để ý nói: "Thanh danh của con đã rất tệ, ai để ý có kém hơn hay không nữa? Và lại cũng sắp trở về nhà, người ở kinh thành đánh giá con thế nào đâu có gì ảnh hưởng?"

Lục phu nhân và Cố Phong Niên nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, đều là bộ dáng muốn nói lại thôi, chỉ là Cố Thường vội vã muốn biết kết cục của bà mỗi, không phát hiện sự khác thường của hai vị trưởng bối, vội sai Lục Đậ đi ra ngoài xem.

Bà mỗi Đỗ vừa ra khỏi cửa Lục phủ, trên người bà ta bắt đầu nóng lên, vừa ngứa vừa nóng, đầu tiên là ở cổ, sau khi kéo cổ áo ra gặp không khí quả nhiên tốt hơn nhiều, kết quả là từ cổ trở xuống bắt đầu từ từ dậy lên cảm giác khó chịu, cảm giác kia khó chịu so với bị dao cứa đều không chịu được.

Mới đầu còn có thể cố nén đầu đầy mồ hôi, càng về sau ngoại trừ mặt và tay, toàn thân trên dưới đều khó chịu sau khi đứng lên bà mỗi Đổ đầu còn có lý trí, một mặt vô ý thức chạy về nhà một mặt lột đồ, cởi bỏ càng nhiều lớp quần áo thịt lộ ra càng nhiều, mắt thấy hơn nửa bộ ngực cũng lộ ra, đã hấp dẫn ánh mắt mọi người trên đường mà không tự biết, vẫn tiếp tục nổi điên xé rách quần áo, miệng phát ra tiếng kêu đau đớn.

"Ông trời của ta, đàn bà con nít đủ cay!" Một nam nhân có tuổi ánh mắt đáng khinh lom lom nhìn chăm chăm bộ ngực bà mỗi Đổ nuốt nước miếng ừng ực.

Nam nhân bên cạnh gương mặt ghét bỏ: "Người đàn bà xấu toàn thân trên dưới đều không có một chỗ đáng nhìn, chỗ đó cũng trễ dài đến bụng, người còn tham cái gì mà tham? !"

"Dù là đàn bà xấu cũng là đàn bà..."

Bà mỗi Đổ mắng Cố Thường là đàn bà hư hỏng, kết quả bà ta lập tức liền mất mặt còn xấu hơn, bị vô số nam nhân nhìn thân mình bà ta, cuối cùng được người nhà bà ta phát hiện đánh bất tỉnh trối đi.

Mất mặt như vậy, sau khi thuốc hết tác dụng, bà mỗi Đổ biết được chuyện phát sinh trước đó xấu hổ không dám ra cửa, cuối cùng bị nhà chồng ghét bỏ mất mặt xấu hổ đưa tới thôn trang ở nông thôn trơ trọi.

Vốn người gặp phải chuyện này rất đáng được đồng tình, đáng tiếc bà mỗi Đổ vì kiếm bạc lòng dạ hiểm độc lừa gạt không ít cô nương tốt gả cho nam nhân hư hỏng gây ra thảm kịch, nghe nói kết cục của bà mỗi Đổ, những gia đình bị bà ta gây tai họa lúc trước tất cả đều vỗ tay hưởng ứng, chẳng những không mắng Cố Thường ngược lại còn cảm thấy nàng đã thay trời hành đạo.

Đương nhiên những điều này đều để nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Nói đến Cố Thường sau khi "đuổi" bà mối Đổ chạy mất, Lục Tử Triệt cũng hay tin chạy tới, nghe nói Quách đại lang mời bà mối tới cửa làm mai, sắc mặt lập tức trở nên cực vi khó coi, mở miệng nói với Cố Thường: "Việc này nàng đừng nhúng tay vào, giao cho ta xử lý."

Cố Thường dĩ nhiên không có ý kiến, dù sao nàng cũng không ra khỏi cửa, muốn báo thù cũng không được, trừng phạt bà mối ghê tởm kia đã tiêu tan phân nửa tức giận của nàng.

Quách Tiểu Trà lén lút núp trong bóng tối nhìn trò đùa giỡn hơn nửa ngày, lúc này trò đùa giỡn kết thúc hẳn mới cẩn thận đi ra.

"Sao người còn chưa đi?" Lục Tử Triệt cau mày nhìn hẳn.

"Ta không cần đi?" Quách Tiểu Trà ngáp ngừng nhìn sắc mặt của mọi người, phát hiện đều rất khó coi, đặc biệt sắc mặt Cố Phong Niên khó coi nhất, lúc này đang lườm hẳn, chân bước ra lập tức thu về ngược ngáp nói, "Hay ta về thôi, hôm khác lại đến."

Cố Thường vốn muốn giữ Quách Tiểu Trà lại, kết quả nhìn sắc mặt Cố Phong Niên và Lục phu nhân liền nhịn không mở miệng.

Lục Tử Triệt bình tĩnh nhìn khuôn mặt phù dung càng lớn càng hấp dẫn người của Cố Thường, cuối cùng thở dài một hơi nói với Lục phu nhân: "Nương, con thấy thời gian chúng ta hồi hương vẫn nên rời đi sớm thôi."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 52+1: Thẹn Thùng (P1)

Cảnh bà mối để hở ngực bị quá nhiều người thấy, vì thế không quá một ngày hơn nửa người ở kinh thành đều nghe nói chuyện này, Quách đại lang bất chấp sự phản đối của cha mẹ, dưới tình huống ngay cả thê tử cũng không đồng ý, tự ý mời bà mối đi cầu hôn, hành vi bất hiếu bất nghĩa bậc này thật vô sỉ, người nghe không ai là không khinh thường ghét bỏ.

Hơn nữa, lúc cầu hôn, bà mối còn dùng lời nói quá đáng sỉ nhục nhà gái, tố chất nghề nghiệp của bà mối này quá kém, đánh giá một Quách đại lang bất hiếu bất nghĩa lại thêm một kẻ bất nhân, nếu đã có lòng đi cầu hôn, sao không tìm một bà mối tốt một chút? Nếu bà mối dám nói ra những lời nhục mạ nhà gái đó chẳng lẽ không phải do hấn trước mặt bà mối lộ ra lòng khinh thường nhà gái mới như vậy?

Trong lúc nhất thời, Quách đại lang trở thành đối tượng bị người người ở kinh thành cười nhạo, ngoài trình độ mất mặt cao xa hơn Quách Tiểu Trà vô tích sự không có một ưu điểm nào, bây giờ trong phủ Quách thị lang, người bị trường bối chán ghét, mỗi ngày đều bị răn dạy và quở mắng nhiều nhất đã đổi thành Quách đại lang.

Bởi vì bị huynh trưởng đòi đi lực chú ý của các trường bối, ngược lại Quách Tiểu Trà ung dung tự tại, nhìn thấy vị huynh trưởng vẫn luôn ức hiếp mình bị đối xử như chính mình trải qua nhiều năm vừa qua, trong lòng khỏi phải nói có bao nhiêu vui sướng.

Cố Thường nghe nói chuyện bên ngoài Quách đại lang trở thành chuột chạy qua đường, tâm tình miễn bàn thật tốt, ngay cả ở bên hồ nước lấy hòn đá nhỏ ném vào trong nước nghịch nước hoa chơi cũng cảm thấy thú vị hơn nhiều.

“Thật không dễ cho người khác bớt lo.” Lúc Cố Thường đang cho cá trong ao cá vàng ăn, sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh cảm thán của Lục Tử Triệt.

“Người đang nói chính người sao?” Cố Thường nửa ngồi thân mình quay đầu nhìn nam nhân đang dựa vào trên cây, hai tay khoanh trước ngực hỏi.

Lục Tử Triệt cười một tiếng, liếc nàng một cái: “Ta đang nói nàng.”

“Cho cá ăn cũng không làm cho người ta bớt lo, vậy như thế nào mới gọi là bớt lo đây? Để cho cá đói chết?” Cố Thường không hiểu ra sao liếc trắng mắt nhìn Lục Tử Triệt, quay người lại tiếp tục đại nghiệp cho cá ăn của nàng, không thèm để ý hấn.

“Ta nói là chuyện Quách đại lang!” Lục Tử Triệt ần nhẩn sau khi nói xong câu đó nhắc chân đi tới, đứng bên cạnh Cố Thường, nhìn cá trong ao hưng phấn điên cuồng tranh giành thức ăn, không đồng ý nói, “Đừng cho ăn nữa, bộ dạng những con cá này đều gốc giống như nàng, cho bao nhiêu ăn bấy nhiêu, không cần thận liên chết vì no.”

Cố Thường nghe vậy phui tay một chút đứng lên, vừa muốn châm chọc lại, kết quả ngồi quá lâu, vệt vàng đứng dậy trước mắt bị chói mắt, chân cũng do ngồi lâu nên bủn rủn không đứng vững, thân mình lung lay sau đó cả người hướng về phía hồ nước ngã xuống.

“Mới nói nàng gốc xong, nàng lập tức gốc cho ta xem.” Lục Tử Triệt bất đắc dĩ thở dài, duỗi hai tay ra, dễ dàng ôm chặt eo Cố Thường tránh khỏi

vận mệnh bi thảm ngã vào hồ nước.

Lần nữa rơi vào lồng ngực tràn ngập hơi thở nam tính sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, xao động không tính xa lạ lập tức dâng lên trong lòng, mặt Cổ Thường đỏ bừng, tim bắt đầu đập hỗn loạn, từng nhịp rất gần, nàng hoài nghi tiếng động nhịp tim của mình quá mạnh Lục Tử Triệt sẽ cảm giác được, vừa ngẩng đầu, quả nhiên thấy hắn đang nhướn mày cười như không cười nhìn mình, trong nháy mắt mặt càng đỏ hơn, lần này là thẹn quá thành giận, cắn răng hai tay dùng sức đẩy, đẩy Lục Tử Triệt về phía hồ nước.

Lục Tử Triệt đang nhìn mỹ nhân trong ngực tâm viên ý mãn, thành linh bị đẩy ra nhất thời không kịp phản ứng cả người ngã hướng về phía ao nước, mắt thấy cả người sắp ngã vào trong nước, trong khoảng khắc chỉ mảnh treo chuông mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước, cả người giống như chim ưng giương cánh bay cao trong nháy mắt nhảy lên, động tác vô cùng đẹp sau khi xoay tròn hai vòng trên không thoải mái hạ xuống đất.

A hoàn bà tử bốn phía không một người không nhìn bằng ánh mắt đắm đắm, tiểu nha đầu tuổi trẻ chút thì ánh mắt cũng bắt đầu tỏa ra hồng tâm, thường ngày Lục Tử Triệt đã anh tuấn đến mức khiến người ta ngưỡng ngùng không dám nhìn thẳng, lúc này hắn lộ ra một thân khinh công cao siêu càng thêm mê hoặc lòng người tam hồn mất sáu vía.

Trong những người bị mê hoặc nhanh tới mức không phân biệt được đông tây nam bắc không bao gồm Cổ Thường, nàng không có tâm tư thưởng thức hình ảnh mỹ nam bay lên, trước lúc Lục Tử Triệt hạ xuống đất nàng đã chạy đi, vừa chạy đi vừa quay đầu xem đề phòng, e sợ Lục Tử Triệt đuổi theo tìm nàng tính sổ.

Lục Tử Triệt nhếch môi nhìn Cổ Thường bỏ chạy giống như là gặp quý, vốn cơn giận đang tràn ngập khi nhìn thấy nét mặt thấp thỏm của nàng như tiểu hài tử phạm sai lầm e sợ bị đòn hóa thành nòng đặc bất đắc dĩ, lắc đầu

than nhẹ: “Vẫn chưa trưởng thành.” Cuối cùng lại thêm câu, “Thân thể lớn lên nhưng đầu không lớn.”

Cố Thường trốn về phòng, đóng rầm cửa một cái, nhào lên trên giường bắt đầu lằm bằm.

Lục Đậu mở cửa đi tới, nhìn tiểu thư đang ở trên giường không ngừng rầm rì, quan tâm hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

“Bị Lục Tử Triệt chọc tức!” Cố Thường hừ nói.

Đứng ở mép giường quan sát gò má của chủ tử nhà mình đỏ như quả táo chín rất mê người, Lục Đậu âm thầm cười trộm, ho nhẹ một tiếng nghiêm túc nói: “Nhất định là Lục Tử Triệt kia lại ăn hiếp tiểu thư, tiểu thư không cần để ý hân.”

“Ta không để ý hân, tự mình chạy về đây!”

“Thế mới đúng, về sau nhìn thấy hân lập tức bỏ chạy, khiến cho hân muốn giận người cũng không có cơ hội!” Lục Đậu ở một bên ra chủ ý dờ hơi, vừa nói vừa âm thầm cười ha ha, tiểu thư nhà nàng thật ngốc, rõ ràng có chút cảm giác đối với Lục Tử Triệt vẫn cứ cái gì cũng không hiểu, xem đó mới có vài ngày, mặt bởi vì hân mà đỏ mấy lần? Với tính cách không tim không phổi kia của tiểu thư, đã bao giờ mặt đỏ vì nam nhân đâu? Tất nhiên ngoại trừ đỏ mặt lúc tức giận.

“Người cười cái gì?” Cố Thường đột nhiên ngồi dậy, trừng mắt nhìn nha hoàn đang cười như kẻ ngốc.

Lục Đậu đang mãi cười trộm, không chú ý Cố Thường đã ngồi dậy, kinh sợ suýt chút nữa rơi xuống đất, lắp bắp nói: “Tiểu, tiểu thư sao đã ngồi dậy?”

Cố Thường khiển trách một câu: “Ta muốn ngồi thì ngồi, còn phải xin

phép người sao?”

“Đương nhiên không phải.” Lục Đậu lắc đầu như trống bỏi.

“Nói, mới vừa rồi vì sao người cười!”

“Cái này... Nô tỳ cười là bởi vì đột nhiên nghĩ tới một chuyện đùa.” Con người của Lục Đậu xoay chuyển vội vàng tìm lý do giải thích.

Cố Thường nghi ngờ nhướn mày: “Chuyện gì khiến cho người cười đến mức như người điên vậy?”

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 52+2: Thẹn Thùng (Hoàn)

Lục Đậu đầy đầu hắc tuyến, lúc tức giận lại không dám cãi lại tiểu thư nhà mình, phải nén giận nói: “Là tên Uông Tiểu Phi kia ở nhà xếp hàng thứ tám, Uông... Bát, Vương Bát, ngấm lại thấy buồn cười, chả trách hăn rất ít đề cập tới ở nhà hăn xếp hàng thứ mấy, hóa ra bởi vì nguyên nhân này, nô tỳ trong lúc vô tình biết được, ha ha.”

Nói xong Lục Đậu lại tiếp tục vui vẻ cười, cười đến chảy nước mắt, giống như thực sự là nàng đang cười Uông Tiểu Phi.

Cố Thường nghĩ đến bộ dáng cao lớn đen gầy của Uông Tiểu Phi, Uông Bát tiếng xưng hô này quả thật nghĩ như thế nào cũng không được tự nhiên, nhin không được cũng cười cười, đang cười đột nhiên nhớ tới câu: “À, Uông Bát, Vương Bát, không phải có câu nói Vương Bát nhìn Lục Đậu mắt đối mắt sao? Nói như vậy người cùng hăn chẳng phải là trời sinh tuyệt phối?”

Mặt Lục Đậu giận tái, ánh mắt trợn trừng, bất mãn nói: “Tiểu thư, cơm có thể ăn bậy, uyên ương thì không thể loạn điểm!”

“Ta nói đùa thôi, đâu cần nghiêm túc vậy?” Tâm tình Cố Thường tốt hơn nhiều, bắt đầu đùa giỡn lại.

“Vậy nô tỳ còn cảm thấy tiểu thư và Lục Tử Triệt mới là tuyệt phối, nô tỳ cũng chỉ nói đùa thôi.” Lục Đậu thấy tâm tình Cố Thường tốt hơn nhiều, bắt đầu có gan động thủ trên đầu thái tử.

“Người nói cái gì?!” Cố Thường bật ra tiếng quát.

Lục Đậ thấy thế không ổn, lấy cớ đi phòng bếp xem điểm tâm ngọt làm xong chưa nhanh chóng chạy ra khỏi cửa phòng.

Cố Thường trừng mắt nhìn theo phương hướng Lục Đậ biến mất một lúc lâu mới thu hồi tầm mắt, tức khí đập xuống giường, lại còn nói nàng và Lục Tử Triệt là tuyệt phối, con mắt nào nhìn ra được?

Không biết sao, lại nhớ tới tình cảnh một khắc trước nàng bị Lục Tử Triệt ôm vào trong ngực, hai má mơn ửng lại có dấu hiệu nóng lên, Cố Thường bắt đầu hờn dỗi, lẩm bẩm: “Thật không có tiền đồ, trước đây không cùng nam tử trẻ tuổi tiếp xúc thân cận, mới có thể cảm thấy không được tự nhiên khi Lục Tử Triệt đến gần, nhất định là như vậy.”

Chuyện phát sinh giữa Lục Tử Triệt và Cố Thường ở bên hồ nước vào ban ngày rất nhanh được truyền đi mọi người đều biết.

Sau khi Cố Phong Niên nghe nói vuốt râu cười đến mức khóe mắt xuất hiện vài đường nếp nhăn như đuôi cá, trong lòng suy nghĩ chuyện tốt tới gần, sau khi trở về phải cùng thê tử thương lượng một chút, việc này thiếu một chút nữa có thể xác định rồi.

Buổi tối khi Lục lão gia trở về, từ trong miệng Lục phu nhân nghe kể về chuyện này, ha hả cười: “Tiểu tử này nhất định là có tâm tư đối với nha đầu Cố gia, bằng không hẳn nhiều năm không gần nữ sắc sao hết lần này đến lần khác ôm nàng? Cho dù là chuyện phát sinh ngoài ý muốn, trước kia cũng không phải là không xảy ra chuyện tương tự, nhưng có lần nào thấy hắn ra tay giúp những nữ nhân khác đâu?”

Lục phu nhân vừa nghe, cũng thấy tán đồng? Nhi tử của nàng từ nhỏ tướng mạo đã xuất chúng, không biết đã hấp dẫn bao nhiêu đại cô nương tiểu

tức phụ yêu thích, từ lúc hăn 13 tuổi trở đi không biết có bao nhiêu cô nương trẻ tuổi ở trước mặt hăn không phải giả vờ té ngã chính là đem khăn ném dưới chân hăn, lần nào hăn cũng trực tiếp né tránh, có lần tránh không kịp bị một cô nương đung vào trên người, sau khi sự việc xảy ra hăn phần nộ trực tiếp đẩy ngã cô nương kia trên đất, tình nguyện bồi thường rất nhiều bạc cho nàng cũng không muốn đánh phải người ta.

“Cuối cùng cũng thông suốt, hăn đã hơn hai mươi, nếu còn giống như trước nữa, ta chắc không nhận được mà hoài nghi hăn có vấn đề.” Lục phu nhân khẽ cười nói.

“Bỏ đi, con ta sao có thể có vấn đề!” Lục lão gia tức giận liếc mắt nhìn thê tử, tâm tình khá tốt uống ngụm trà nói, “Chờ sau khi chúng ta hồi hương, sau khi Cố hiền đệ và đệ muội bàn bạc qua, không có gì bất ngờ xảy ra, hôn sự của Mặc Nhi và Thường Nhi có thể định rồi.”

“Quanh co lòng vòng, bọn chúng vẫn phải định thân, đây chắc là số mệnh trung sắp đặt rồi.” Lục phu nhân cảm khái.

Lục lão gia cải chính: “Cũng không thể nói như vậy, ban đầu ta và Cố hiền đệ ước định là trưởng nữ nhà hăn, chính là Ngọc Diện Hồ kia, giải trừ hôn ước vừa đúng lúc, Ngọc Diện Hồ kia Lục gia ta không cưới nổi, lần này sau khi trở về vừa vặn xác định nha đầu Thường Nhi này lòng dạ thiện lương.”

Nhắc tới Ngọc Diện Hồ, chân mày Lục phu nhân cũng khẽ nhăn, song không muốn vì nàng mà ảnh hưởng tới tâm tình tốt lúc này, vì thế bỏ qua nàng nói tiếp về Cố Thường: “Thiếp thấy Mặc Nhi của chúng ta đã có tâm tư, chỉ là Thường Nhi còn chưa thông suốt, nha đầu kia đối với chuyện tình cảm không nhạy bén.”

“Sợ cái gì? Không tin dựa vào tài mạo của Mặc Nhi nhà chúng ta xuất

chúng như vậy sẽ ngay cả tâm của một tiểu nha đầu cũng không lấy được!”
Lục lão gia tràn đầy tin tưởng đối với nhi tử của mình, một chút cũng không lo nhi tử sẽ không lừa được mã nhân nhà người về nhà làm vợ.

Lục phu nhân cười cười, không nói gì.

Nói về bà mối Đỗ từ ngày đó đáp ứng yêu cầu của Quách đại lang tới cửa cầu hôn, kết quả náo loạn thành trò cười lớn tạo lên phong ba bàn tán ở kinh thành dấy lên một làn sóng không nhỏ, không mấy ngày lại trời yên biển lặng, bởi vì có chuyện bát quái lớn hơn che lấp đi chuyện này.

Nghe nói trước một ngày Cố Thường bọn họ rời khỏi kinh thành, có một nữ nhân mặt đen lại còn dài rỗ, eo thô như thùng nước tới ngồi dưới đất trước cửa Quách gia kêu khóc, sau khi dẫn tới rất nhiều người vây xem liền bắt đầu khóc lóc kể lể.

Nói hơn một tháng trước, vào buổi tối một ngày nào đó nguyệt hắc phong cao, Quách đại lang say rượu, trên đường về nhà lôi nàng từ cửa hàng buôn bán chuẩn bị về nhà kéo tới địa phương vắng lặng cường bạo...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 53: Bị Tập Kích

Quách đại lang chắc phải bụng đói ăn quàng thành cái dạng gì mới có thể đối với nữ nhân - muốn sắc không có sắc, muốn đáng người không đáng người, nghe giọng điệu giọng điệu khi nói chuyện thấy đến cả học thức cũng không có - làm ra loại chuyện đến súc sinh cũng không bằng này?

Sự tình quá mức khả nghi, người vậy xem rất nhiều đều không tin, lại là trời tối người say, ôm lấy người kia, sờ lên cảm giác tốt hay không tốt cũng sẽ cảm giác được chứ? Mọi người thấy nữ nhân kia vừa đen lớn lên lại xấu, thoát nhìn giống đàn bà hơn hai mươi tuổi dứt khoát lắc đầu, nghĩ người này tới nhất định là lừa gạt bạc.

“Chắc là giả? Lớn lên xấu như vậy nam nhân nào lại muốn?”

“Ta thấy chắc Quách đại lang đắc tội người nào, kết quả đụng phải một nữ nhân không rõ ràng như vậy tới cửa nháo.”

“Ta thấy không chắc vậy, ruồi bọ không bầu vào trứng không nứt vỏ, nhất định là Quách đại lang thật sự làm điều gì, bằng không một kẻ dân đen ăn gan hùm mật gấu dám đến trêu chọc con cháu nhà quan? Chán sống sao!”

“Sự tình có chút khác thường, chúng ta nhìn kỹ hãy nói.”

Quanh mình người ta nói đủ loại chuyện đều có, nữ nhân đen béo kêu khóc không ngừng, nói chính mình bởi vì bộ dạng xấu vẫn không gả được

cho người, thời điểm bị Quách đại lang cưỡng bức vẫn còn thân xử tử, vốn cũng rất khó gả, lúc này mất đi thứ quý giá nhất lại càng là không ai thèm lấy, nói hôm nay Quách gia không cho nàng một cái công đạo liền đập đầu chết trước của Quách phủ.

Sự tình cuối cùng cụ thể thế nào, Cố Thường bởi không thể đi ra ngoài xem chi tiết xảy ra cũng không có rõ ràng, đều là nghe nói từ trong miệng hạ nhân còn có Quách Tiểu Trà.

Thời điểm khi hai nhà bọn họ rời khỏi kinh thành, chuyện Quách gia có vẻ còn chưa giải quyết tốt, bởi có quá nhiều người nhìn chăm chăm, Quách gia muốn diệt khẩu là không có khả năng, dùng cường quyền cũng có ngợ sợ nhìn chăm chăm, chỉ có thể trấn an, nghe nói Quách đại lang liều chết không thừa nhận đã làm chuyện đó, đáng tiếc nha môn tham gia một khi kiểm chứng, vô luận là thời gian, địa điểm còn có người vật đều cùng nữ nhân đen béo nói trùng khớp.

Quách đại lang không có người làm chứng chứng thực hơn nửa canh giờ kia hẳn không ở cùng nữ nhân đen béo đó, điểm này đối với hắn tương đối bất lợi, mà nữ phương thì đúng là bị cưỡng bạo đêm đó, trang phục không chỉnh tề trên đường về nhà có gặp qua hàng xóm, lúc về nhà, khi người nhà tắm cho nàng phát hiện cảnh ngộ thảm thương của nàng, lúc người một nhà khóc hàng xóm cách vách cũng nghe được...

Nữ nhân đen béo nói lúc ấy khi xảy ra loại chuyện này khóc cũng khóc muốn chết, tình hình của đối phương nàng cũng không nắm được, cho nên chuyện xảy ra lâu như vậy mới tìm đến Quách phủ cũng đã hao hết tâm lực mới biết được nam nhân đêm đó là hắn, hơn nữa trong tay nàng còn cầm một khối ngọc bội thuộc về Quách đại lang, khối ngọc bội này hẳn là người thân cận với hắn đều biết đây là vật trước nay bất li thân với hắn.

Vì thế đủ loại chứng cứ tương đối bất lợi với Quách đại lang, trong thời

gian ngăn Quách gia đừng nghĩ có thể sống yên ổn, nếu như đáng dấp nữ phương xinh đẹp một chút gia thế cũng tốt chút, nạp làm thiếp cũng không sao, nhưng nữ phương bộ dạng xấu gia thế cũng không tốt, lúc này lại huyền não mọi nhà đều biết, Quách gia càng không thể nào chấp nhận nàng.

Điểm quan trọng nhất là, Quách đại lang đã phát thệ đủ các loại thề độc, hẳn thật sự không có chạm qua nữ nhân này, ngay cả gặp cũng chưa từng gặp qua, để hẳn cưới một nữ nhân không biết bị nam nhân nào cưỡng bức kết quả lại vu oan cho hẳn, hẳn thà rằng đập đầu chết cho xong!

“Ôi chao, thật là tự làm bậy không thể sống, Quách đại lang đủ chuyện sâu rồi, chuyện bà mỗi trước kia làm hẳn bị cười nhạo đủ, sự kiện cưỡng gian hiện giờ càng làm hẳn bị hãm vào vũng bùn, càng nghĩ càng thấy vui, ác nhân có ác báo!” Cố Thường đang ngồi trong xe ngựa cười vui vẻ với Lục phu nhân, tâm tình trước đây bị Quách đại lang chọc giận đến muốn chết của nàng rốt cuộc đã giảm bớt, thật đúng là rất hả giận.

Lục phu nhân sâu xa khó hiểu cười, nói: “Cuối cùng cũng hả giận, Quách đại lang gần đây chuyện xấu quẩn thân, đã có ngự sử vạch tội, cho dù Quách thị lang chạy vạy khắp nơi, cũng rất khó cứu lại tiền đồ cho con hẳn.”

Chuyện mời một bà mỗi không ra gì và nữ nhân xấu tới cửa làm loạn thật ra cũng không tính là chuyện lớn lắm, nhưng nếu có người đúng lúc ở sau lưng châm ngòi thổi gió một phen, gia tăng sức mạnh dư luận nữa, hiệu quả sẽ hoàn toàn khác nhau.

“Ha ha, đáng đời, ác nhân tự có ác nhân trị, để cho Quách đại lang bị c nữ nhân gan dạ kia trừng trị!” Tâm tư Cố Thường tương đối đơn giản, nàng chỉ cho rằng những chuyện này xảy ra đều là trùng hợp, không nghĩ nhiều.

Lục phu nhân nhìn mặt Cố Thường cười thoải mái, thầm nghĩ cô nương này quá đơn thuần, có điều đơn thuần điểm này cũng không phải chỗ xấu,

con dâu tâm nhân quá nhiều vào cửa cũng không khẳng định là chuyện tốt, huống chi con trai nàng tâm nhân nhiều, hợp với người thiếu tâm nhân, nói không chừng cuộc sống sau này còn có thể rất hòa hợp tốt đẹp.

Bởi vì trên đường trở về có nữ quyến, hành trình của đám người Lục lão gia đi rất chậm, nữ nhân đều ngồi xe ngựa, nam nhân đều cưỡi ngựa giống nhau.

Lần này dẫn theo không ít người, a hoàn bà tử ngồi một chiếc xe ngựa to, về phần hộ vệ còn có đám người quản gia số lượng tương đối nhiều, chỉ chọn vài hộ vệ thân thủ tốt còn có một quân sự đi theo, những người còn thừa lại sẽ đi muộn một ngày, miễn cho quá nhiều người gây ồn ào náo loạn.

Có vợ chồng Lục lão gia ở đây, đường đi là quan đạo, nên tốc độ so với lúc Cổ Thường bọn họ tới kinh nhanh hơn nhiều, tính an toàn cũng được bảo đảm hơn, tạm thời chưa cần lo lắng sẽ có kẻ xấu xuất hiện, song đường thủy hoặc trong quá trình xuống thuyền về nhà liền thì không chắc.

Mãi cho đến bến tàu vẫn rất an toàn, Lục Tử Triệt phái người ở trên thuyền quan sát đề phòng hai ngày, kết quả người của Nhật Nguyệt giáo cũng không xuất hiện.

“Có thể sẽ không xuất hiện ở đường thủy, còn một ngày trên đất liền, trên đất liền dễ dàng xuống tay hơn.” Cổ Phong Niên đứng ở đuôi thuyền chấp tay sau lưng nói với Lục Tử Triệt.

Lục Tử Triệt nhìn đằng trước có chút mù sương mênh mông, suy nghĩ một hồi nói: “Không thể thiếu cảnh giác, bọn họ đã theo chúng ta từ Lục phủ giờ vẫn đang theo dõi, không chừng đang mai phục ở đâu đó.”

Nếu gặp tập kích trên sông nước, điều này đối với bọn họ tương đối bất lợi, nhưng trên thuyền này có nhiều nữ quyến không có võ công, phía mình

thật bị động.

Cố Thường vừa ra khỏi khoang thuyền tính toán đi dạo một chút, kết quả là nghe được đối thoại của hai người, đi tới nói: “Nếu thật sự chúng ta gặp tập kích trên sông nước, mọi người hãy nghĩ biện pháp dẫn bọn chúng xuống nước, đến lúc đó ta hạ độc ở trong nước bọn chúng không phải toàn bộ xong đời sao?”

Hai người Cố Phong Niên và Lục Tử Triệt nghe vậy sửng sốt, còn chưa mở miệng nói chuyện Cố Thường lại nói: “Nếu không thì như vậy, một lát ta đưa cho mọi người mỗi người đều uống thuốc giải trước, sau đó Lục Tử Triệt người khinh công tốt, nếu thực sự có kẻ xấu tập kích, người liền thừa dịp bọn chúng còn chưa kịp phản ứng hạ độc từng người một, độc ta chế là độc nhất vô nhị, bọn họ sẽ không có giải dược.”

Lục Tử Triệt nghe vậy đôi mắt thanh tú tràn ngập lo lắng thoáng chốc sáng lên, ánh mắt lấp lánh nhìn Cố Thường: “Biện pháp này rất khả thi.”

“Nhất định rồi, mọi người làm sao luôn quên ta chế độc? Trên người ta còn có vài loại độc dược, số lượng không nhiều nhưng cũng có thể giải quyết hơn mấy chục người, nếu không thành còn có các loại thuốc mê, đủ đối phó bọn chúng.” Cố Thường có chút bất mãn liếc Lục Tử Triệt vài lần, bộ dạng nàng quá nhu nhược vậy sao? Luôn quên mất ưu điểm của nàng!

“Ha ha, nữ nhi tài giỏi như vậy, cha vui lắm!” Cố Phong Niên kiêu ngạo mà nhìn Cố Thường nói, sau đó nhìn sắc trời một chút thúc giục Lục Tử Triệt, “Để ngừa vạn nhất, người mau lấy độc dược của Thường Nhi hạ trên kiếm, không biết đối phương sẽ đến bao nhiêu người, chọn mấy hộ vệ có khinh công tốt cũng đưa cho bọn họ hạ một chút lên vũ khí, đến lúc đó chúng ta đánh bất ngờ!”

Cố Thường nghe vậy lập tức đem tất cả độc dược và mê dược mang theo

trên người đều lấy ra, trong móng tay trong vòng tai của nàng trong tất cả mọi chỗ đều có, lần lượt đưa cho Lục Tử Triệt còn có hạ độc trên toàn bộ binh khí của mấy người hộ vệ.

Nhìn thấy thế đám hộ vệ tràn đầy sợ hãi, ai có thể nghĩ tới một nữ tử xinh đẹp yếu điệu như vậy lại có thể mang theo nhiều độc dược trên người như vậy? Toàn thân khắp nơi đều cất giấu độc, thật là nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài!

Lục Tử Triệt nhìn thấy ngay cả trâm cài trên tóc của Cố Thường cũng giấu độc, khóe mắt co rút, lặng lẽ nhìn chăm chăm nữ nhân cười miễn bần có bao nhiêu vui vẻ thật lâu, người ta đều nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, lời này ứng trên người Cố Thường hẳn là biến thành “Độc nhất là thân thể phụ nhân”!

Ban đêm, vào thời điểm mọi người đang ngủ say, hai hộ vệ phụ trách canh gác trên thuyền đột nhiên thối còi thối lên âm thanh chói tai, không bao lâu liền xuất hiện tiếng binh khí va chạm, tiếng đánh nhau.

Lục Tử Triệt thân thủ tốt ban đêm vẫn mặc nguyên y phục đi ngủ, mà còn ngủ nông giấc, lúc còi báo động vang lên liền nhắc kiếm xông ra ngoài.

Bên đối phương tới có hơn bốn mươi người, người người đều là thân thủ cao siêu, đây là muốn một lần diệt gọn bọn họ ở trên sông, mới có thể xuất động nhiều người như vậy đối phó với một nửa số người không biết võ công bên mình!

Nhật Nguyệt giáo thân là tà giáo, độc dược thứ này đương nhiên không phải ít dùng, chỉ là bọn hắn không nghĩ tới đám người Lục Tử Triệt mỗi người cũng dùng độc, hơn nữa đối phương có vài người thân thủ cao cường ngoài dự đoán.

“Sao nhiều cao thủ như vậy!” Một trong những nhân sĩ tà giáo oán giận nói, vốn là đến đánh bất ngờ giết sạch, ai ngờ đối phương khiến bọn họ tới bị đánh bất ngờ.

Hai ám vệ vẫn phụ trách âm thầm bảo hộ Cố Thường cũng gia nhập hàng ngũ đánh nhau, bọn họ không đi canh chừng Cố Thường, bởi vì nàng tự có biện pháp thoát thân.

Khoang thuyền của Cố Thường chật ních nữ quyến, nàng còn hạ độc trên mặt đất và trên cửa ở bên ngoài khoang thuyền, nếu ai xông tới trực tiếp gục, nên dù cho bên ngoài đánh đến rung trời nổ đất, các nàng cũng không có bao nhiêu sợ hãi, chỉ là lo lắng Lục Tử Triệt bọn họ có bình an vô sự giải quyết hết kẻ xấu hay không.

Đang lúc lo lắng chờ đợi đột nhiên nghe thấy một tiếng ngựa hí vang, Cố Thường rung mình vội đứng lên nói: “Ta đi xem tiểu Bạch bọn chúng, mọi người không được rời khỏi phòng này.”

Lục phu nhân muốn giữ Cố Thường lại, kết quả chậm một bước, đành phải cao giọng dặn nàng phải cẩn thận.

Tiểu Bạch và Thiểm Điện đều nghỉ ngơi chung một chỗ, còn có vài con ngựa của hộ vệ cưỡi, thuyền của bọn họ cũng khá lớn, ngựa tuy nhiều nhưng cũng không ảnh hưởng gì.

Khoang thuyền Cố Thường nghỉ ngơi cách chỗ Tiểu Bạch bọn chúng không xa, may mắn lúc này trăng tròn, nàng loáng thoáng có thể thấy được đường, lén lén lút lút đi qua, thấy Tiểu Bạch và Thiểm Điện đứng thẳng cạnh nhau, mấy con ngựa khác vây quanh chặt chẽ chúng nó, cảm xúc của đám ngựa đều rất xao động.

“Đừng sợ, đừng sợ.” Cố Thường vuốt cổ Tiểu Bạch trấn an, bọn hộ vệ đều

đi đối địch, những con ngựa này không có người trông coi, khó chắc địch nhân sẽ không đột nhiên tới đây giết chết ngựa, không có ngựa, sau khi bọn họ lên đất liền sẽ không có phương tiện về nhà, đối với bọn họ tương đối bất lợi, hơn nữa Tiểu Bạch và Thiểm Điện là hai con ngựa quý khó có được nếu không còn vậy thì quá đáng tiếc.

Cố Thường tới đây trấn an, Tiểu Bạch ý lại cọ xát vào tay nàng, những con ngựa khác thấy có người tới đây, phảng phất có người đáng tin cậy dường như cũng không còn nóng nảy.

Không lâu sau, Cố Thường cảm thấy chuồng ngựa xôn xao, tập trung nhìn, có một bóng đen đang xách theo đao vụng trộm tới đây, nàng lặng lẽ trốn ở bên cạnh Tiểu Bạch và Thiểm Điện.

Bóng đen bị thương, tinh lực không quá tập trung, mới vừa nghe thấy tiếng ngựa kêu nhất thời nảy ra ý tưởng giết những con ngựa này, vì vậy một đường lẩn mò lúc tới không phát hiện sự tồn tại của Cố Thường.

Ngay lúc bóng đen đến gần giơ đao lên chém xuống Thiểm Điện, đột nhiên Cố Thường nhảy ra giơ tay đánh lên mặt đối phương một cái, sau đó lại đập hẳn một cước.

Cố Thường có thể đắc thủ toàn bằng vận khí, một là đối phương đã bị thương, hai là nàng đánh lén, vì thế mới thành công, đối phương bị nàng đập trúng cả người cả đao từ trên thuyền ngã xuống, chỉ là nàng vui mừng quá sớm, khoảnh khắc đối phương té xuống cũng nắm chặt cánh tay của nàng kéo nàng cùng ngã xuống sông.

“A.” Một tiếng thét chói tai, cách đó không xa sau khi nghe được Lục Tử Triệt chém ngã hai kẻ xấu bên người, thân hình như tên vọt tới hô, “Cố Thường!”

“Ta rớt sông...ùng ục ùng ục.” Cố Thường biết bơi, chỉ là không may đang bị kẻ xấu trúng độc đã chết kia đến cả chết tay cũng túm chặt bả vai nàng, hại nàng không ngoi lên được uống vài ngụm nước.

Lục Tử Triệt nhảy xuống nước một kiếm chém đứt cánh tay người sắp chết, sau khi ôm eo Cố Thường đem nàng kéo lên đẩy lên thuyền, mặt trầm xuống sau đó lên thuyền, nói với người đang ghé vào cạnh thuyền mãnh liệt phun nước ra ngoài: “Không ngoan ngoãn đợi ở trong khoang thuyền, đi ra thêm cho loạn!”

Cố Thường phun hết nước bắn phun ra ngoài, chật vật nói: “Ta không ra được, Thiểm Điện của ngươi sẽ bị chém chết.”

Lục Tử Triệt dừng một chút, sau đó hừ nói: “Thiểm Điện của ta nếu như dễ dàng bị chém chết như vậy, sớm không biết chết bao nhiêu lần rồi!”

Nàng nào biết Thiểm Điện của hắc lợi hại như vậy? Hơn nữa, nơi này không phải chỉ có một con ngựa Thiểm Điện, nó không chết không có nghĩa những con ngựa khác cũng có thể trốn được? Trên đảo của kẻ xấu xa kia có độc, nàng không ra, những con ngựa đó, bao gồm Tiểu Bạch của nàng, chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Lúc này không phải thời điểm cãi nhau, Lục Tử Triệt xách cổ áo Cố Thường đem nàng trở về khoang thuyền Lục phu nhân đang ở, sau khi dặn mọi người trông chừng nàng lại gia nhập vòng chiến đấu.

Đám người Lục phu nhân nhìn toàn thân * Cố Thường, dồn dập sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

“Con làm sao? Nhanh đi thay y phục.” Lục phu nhân vội vàng nháy mắt với Lục Đâu.

Cả người Cố Thường lạnh đến mức run lập cập, vội đi thay y phục, sau

khi thay xong đi ra dưới ánh mắt không đồng ý của Lục phu nhân thấp thỏm ngượng ngập nói: “Con, con cứ đảm ngựa trên thuyền, rơi xuống nước là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi hì hì.”

“Lúc này con bắt đầu đang hoảng đợi ở đây cho ta, chỗ nào cũng không cho đi! Nếu là con có mệnh hệ gì, khiến ta biết ăn nói sao với cha mẹ con!” Lục phu nhân kéo Cố Thường qua, nắm chặt tay nàng, e sợ không chú ý một chút lại để cho nàng chạy mất.

Cố Thường cũng bị dọa sợ rồi, đương nhiên sẽ không lại đi ra ngoài, vừa mới đi ra ngoài chỉ bằng chút nhất thời xúc động, lúc này đánh chết nàng cũng không đi ra, quan tâm có bao nhiêu con ngựa đang gọi.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 54: Vấn Đề Hôn Sự

Không qua bao lâu, Lục Tử Triệt trở về khoang trước nói: “Đều giải quyết rồi, bên chúng ta có ba người chết tám người bị thương, tạm thời đối phương sẽ không phái người tới đây, mọi người buổi tối nghỉ ngơi cho tốt, bên ngoài chúng ta thay phiên gác đêm.”

Trong đám hộ vệ không chỉ có người do Lục lão gia chọn ra, Lục Tử Triệt cũng mang theo người của mình, hơn nữa Cố Phong Niên và Cố Thường đều có ám vệ bảo vệ, cộng lại nhân số tổng cộng có mười bốn người, hơn nữa Lục Tử Triệt có mười lăm người biết võ.

Lúc đánh nhau Lục lão gia không đi ra ngoài, mà ở cùng một chỗ với Cố Phong Niên, có địch nhân xông tới hai người liền lấy đao cùng luyện vào quyền, người xông vào đều là người bị thương, trên đao của bọn họ đều được tẩm độc, vì thế gắng gượng cũng có thể ứng phó, mặc dù bị thương, nhưng cũng không nghiêm trọng.

Bên địch tới tổng cộng có hơn bốn mươi người, võ công mỗi người không tệ, kết quả toàn quân bị diệt, như vậy so sánh hai bên, bên ta quả thực là đại hoạch toàn thắng.

Về phần tin tức truyền về tà giáo sẽ khiến chấn động bao nhiêu đã không nằm trong phạm vi suy xét của đám người Lục Tử Triệt, bên này bọn họ còn có rất nhiều người bị thương, bôi thuốc băng bó đơn giản một phen, còn lại cũng chỉ có thể nhịn đến khi lên bờ tìm đại phu chữa bệnh.

Vừa nghe địch nhân đều đi rồi, tâm trạng thấp thỏm của mọi người rốt cuộc cũng để xuống, đám người Lục phu nhân ai nấy tự trở về khoang thuyền, Cố Thường nghe nói Cố Phong Niên bị thương vội chạy đi xem.

“Thường Nhi, đừng lo lắng, cha chỉ bị thương nhẹ, bôi chút thuốc là tốt.” Cố Một cánh tay của Phong Niên băng gạc, trên đùi cũng băng bó như vậy, song so với Lục lão gia tốt hơn nhiều, bả vai Lục lão gia, bụng và phần eo đều có vết đao.

Cũng may trước đó mọi người có chuẩn bị, uống thuốc giải độc Cố Phong Niên đưa cho, thuốc giải độc này là trước khi đi Cố phu nhân tự mình cho ông, chính là vì đề phòng người của Nhật Nguyệt Giáo giờ trở xấu, nàng ra giá cao từ chỗ bằng hữu trên giang hồ mua 30 viên thuốc giải độc đề phòng bất cứ tình huống nào, kết quả đã dùng tới.

Loại thuốc giải độc này độc nào cũng có thể giải, tối nay loại độc mà mấy chục tên tà giáo đột kích dùng cũng không phải là độc dược hiếm thấy, nếu không mức độ thương vong bên phía Lục Tử Triệt có thể nghiêm trọng hơn nhiều.

Độc dược hiếm thấy không dễ dàng lấy được, rất quý giá, có cũng ở trong tay một vài nhân sĩ địa vị cao trong giáo phái, giáo chúng nói chung dùng độc và binh khí đều là những thứ bình thường, như vậy đến cùng lại quá tiện nghi cho đám người Lục Tử Triệt.

“Cũng chảy máu rồi còn nói không có việc gì!” Cố Thường nhìn Cố Phong Niên nằm ở trên giường sắc mặt tái nhợt bộ dáng còn đang cười an ủi nàng ánh mắt dâng lên sự chua xót.

“Ơ kìa, đừng khóc, cha thật sự không sao, đều là Lục bá phụ con bảo hộ ta, ông ấy bị thương nghiêm trọng hơn.” Cố Phong Niên vội trấn an nữ nhi bắt đầu rút nước mắt trên châu.

Ở một bên, Lục lão gia toàn thân bị băng bó giống như bánh chưng còn chưa trở về phòng thấy thế giọng điệu chua chua nói: “Vẫn là con gái tốt hơn, thấy phụ thân bị thương cũng đau lòng đến mức rơi lệ, nhìn con trai ta, đến bây giờ cũng chưa đến liếc nhìn ta một cái.”

“Cha!” Ngoài cửa lập tức truyền đến thanh âm bất đắc dĩ của Lục Tử Triệt.

Lục lão gia bị nhĩ tử đột nhiên tiến vào làm cho lúng túng ho khan vài tiếng, sờ sờ mũi thở dài: “Nhanh chóng lên bờ đi, ta một thân bị thương cần phải lập tức tìm đại phu.”

Đây là chính sự, người bị thương không ít, không có đại phu đi theo, trước khi lên thuyền chỉ chuẩn bị nhiều vải thưa cùng kim sang được các loại vật phẩm.

“Đã thúc giục người chèo thuyền đẩy nhanh lộ trình rồi, trưa ngày mai là có thể đến, cha ráng nhịn, ở đây con có một lọ cao giảm đau rất tốt, cha và Cố thúc phụ trước tiên dùng chút.” Lục Tử Triệt móc từ trong ngực ra một bình sứ trắng, bỏ lên trên bàn.

“Người cũng bị thương?” Cố Thường thế này mới thấy rõ trên người Lục Tử Triệt có dấu vết được băng bó, trước đó lúc rơi xuống nước được hãn cứu lên do bên ngoài ánh sáng quá mờ, không chú ý đến hãn có bị thương hay không.

Vết thương của Lục Tử Triệt không nặng, đều là ngoại thương bình thường, thương thế này nếu đặt trên người Cố Thường cũng đủ khiến nàng khóc kêu cha gọi mẹ vài ngày không xuống giường được, đặt ở trên người hãn thì không phải chuyện gì đáng ngại.

“Bị thương nhẹ thôi.” Lục Tử Triệt không thèm để ý nói xong, nhớ tới

chuyện lúc trước Cố Thường vọng động, chân mày lập tức nhíu lại, “Về sau lại có chuyện tương tự nàng trốn xa chừng nào tốt chừng đó, không được đi ra mạo hiểm có nghe hay không?”

Cố Thường chợt dạ lui về phía sau hai bước, do Lục Tử Triệt phá đám khiến cho tâm tình khổ sở lo lắng của nàng bởi vì Cố Phong Niên bị thương phai đi không ít, ánh mắt dao động hai cái ngượng ngùng nói: “Tôi nay là ngoài ý muốn, ai biết nam nhân kia chết còn kéo lấy ta không buông.”

“Xảy ra chuyện gì?” Cố Phong Niên còn không biết chuyện Cố Thường làm, vội lên tiếng hỏi.

Không đợi Lục Tử Triệt mở miệng, Cố Thường đột nhiên lớn tiếng nói: “Việc này, cha à, người bị thương đã rất suy yếu rất mệt mỏi, mau nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đưa người đi khám đại phu nữa!”

Cố Thường nói xong cũng trong lúc mắt mọi người còn ngẩn ra cứ như trốn chạy rời khỏi hiện trường.

Làm cho Cố Phong Niên phải từ trong miệng Lục Tử Triệt biết được chuyện Cố Thường rút xuống sông, quả trách Cố Thường vài câu, sau đó vui vẻ hòa nhã khen ngợi Lục Tử Triệt: “Lục hiền chất làm tốt lắm, nếu không có người đúng lúc đuổi tới, Thường Nhi có thể mất mạng rồi.”

“Đây đều là việc tiểu chất phải làm.” Lục Tử Triệt bị ánh mắt sáng dạ thường của Cố Phong Niên nhìn khiến cả người không được tự nhiên, sau khi khiêm nhường vài câu lấy cớ vội vàng rời đi.

Cố Phong Niên cười ha hả nói với bạn già ngồi bên cạnh: “Hiền chất đúng là mẫu người tốt.”

“Che chở vợ của chính hãn chẳng lẽ còn không phải việc phải làm?” Lục lão gia ngoài miệng khách khí, trên mặt lại khó nén đắc ý, hãn tổng cộng có

ba con trai, con đường làm quan của hai người con tuy không xán lạn bằng mình nhưng tính là thuận lợi, về sau còn có cơ hội thăng tiến, con út thích buôn bán, còn đem nghiệp kinh thương phát triển như vậy, là hậu thuẫn tiền bạc kiên cố nhất của Lục gia, tư duy tốt, bộ dáng tốt, võ công không tồi, chắc chắn, thật là tiện nghi cho tiểu nha đầu Cố gia.

“Cũng đúng, che chở Thường Nhi là trách nhiệm hẳn nên làm.” Nghĩ như vậy Cố Phong Niên thấy vui vẻ, con rể này còn chưa xác định chắc chắn đâu vậy mà đã hết lần này tới lần khác cứu nữ nhi che chở nữ nhi, sau này thành thân không phải càng thương yêu người hơn? Vừa vui vẻ liền muốn vuốt chòm râu nhỏ, kết quả không để ý kỹ nâng cánh tay bị thương, đau đến ông phải kêu “Ô” một tiếng chân mày nhăn lại thành mấy nếp.

Lục lão gia thấy thế lắc lắc đầu: “Cũng không cần thận một chút, nhìn người như vậy ta cũng hiểu rõ tính tình nha đầu Thường Nhi kia giống ai.”

Cố Phong Niên: “...”

Người chèo thuyền giống như bị trận đánh nhau này dọa, thấy cũng không ngủ, cùng đội ngũ thay phiên làm việc, chưa tới giữa trưa đã đem thuyền hoa đến bến tàu.

Mọi người lên bờ việc đầu tiên làm là tới y quán gần nhất chữa thương, giăng co một hồi lâu mới đi tìm khách điểm nghỉ ngơi.

Buổi chiều hôm đó, xe ngựa của Cố Gia Bảo đã đến, ở khách điểm nghỉ ngơi một đêm sau đó dìu nữ toàn quyền lên xe ngựa trở về.

Trạch viện của Lục lão gia đã sớm mua xong, trong khoảng thời gian này thu dọn không sai biệt lắm, gia cụ bài trí những vật này còn chưa có mua sắm đầy đủ, cái này chờ sau khi bọn họ trở về sẽ xử lý, dù sao cũng không ảnh hưởng tới việc vào ở.

Lúc nghỉ chân ven đường, Lục Tử Triệt bớt chút thời gian tới bên cạnh Cố Thường hừ nói: “Chuyện bất quá tam, người đã kích động làm việc mấy lần rồi? Có đếm qua không?”

Cố Thường tuy ý thức được sai lầm của mình, vẫn cứ mạnh miệng nói: “Người bớt nói ta đi, nếu không có ta cung cấp những kia độc dược, các người sẽ không thể đánh thắng nhanh như vậy, tổn thất cũng sẽ không ít như vậy, ta là công thần, có câu nói gọi là lấy công chuộc tội từng nghe chưa?”

“Già mồm át lễ phải.” Lục Tử Triệt liếc mắt nhìn Cố Thường.

“Nào có? Thật ra người không cảm thấy cho dù ngâm trong nước lạnh một lúc ta cũng không bị nhiễm phong hàn điểm ấy rất lợi hại phải không?” Cố Thường bắt đầu nói sang chuyện khác.

Lục Tử Triệt cười một tiếng: “Đây chính là bản lĩnh? Vậy ta bị thương vẫn giống như người không có việc gì nên coi chuyện tựa như không sao là càng có bản lĩnh? Trở lại chuyện chính, sau khi nàng về đến nhà không nên chạy loạn, lần này tà giáo chết nhiều người như vậy, nếu hỏi thăm được là độc dược của nàng làm hại bọn họ tổn thất nghiêm trọng, sau đó không biết sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó nàng đâu.”

Nghe vậy Cố Thường cũng không thể không để tâm, một chút lo âu ulla lên giữa hai hàng lông mày: “Người nói ta đường đường là một cô nương gia, đơn thuần khả ái thiện lương xinh đẹp, hoàn toàn không hại người, thế nào lại chọc phải một phiền toái lớn như vậy? Là trời ghen ghét người tài, trời cao phò thác sứ mệnh trọng đại cho kẻ nào, trước phải...”

“Được rồi, nói thêm đi nữa nàng không cảm thấy mắc ói sao?” Lục Tử Triệt ần nhần liếc nhìn Cố Thường đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Ta nói thật vì sao mắc ói?” Cố Thường liếc trắng mắt nhìn Lục Tử Triệt, thật không nhẫn lực, theo lẽ thường người ta làm không phải nên theo lời của nàng khen vài câu đối với nhân phẩm tính tình bề ngoài của nàng sau đó sẽ oán vài câu ông trời không công bằng mới đúng sao? Sự thật chứng minh hẳn chính là người sẽ không hành sự như vậy, không có nhẫn lực!

Lục Tử Triệt ho nhẹ hai tiếng, hẳn cảm thấy nói chuyện nghiêm chỉnh với Cố Thường thật khó khăn vẫn là chờ lớn một chút, không có thời gian dơ dài cùng nàng, căn dặn nàng vài câu về sau không được phép làm việc kích động sau đó liền đi.

Cố Thường hỏi Lục Đậ: “Người cảm thấy lời ta nói có vấn đề sao? Ta một cô nương tốt đẹp thiện tâm như vậy làm sao lại đụng phải người và việc quái lạ lộn xộn chứ?”

Lục Đậ vẻ mặt đưa đám trả lời: “Tiểu thư, nô tỳ không biết.”

“Nha đầu một hỏi ba không biết, thôi, vấn đề có độ khó cao như vậy thật là quá làm khó người gia hỏa đầu óc đơn giản.” Cố Thường thật thiện giải nhân ý khoát tay, giả vờ không thấy ánh mắt bất mãn của Lục Đậ.

Lúc trở về, phủ đệ mới của Lục lão gia cách đó gần chút, vì thế khi phu thê Lục lão gia trở về để cho Lục Tử Triệt tiễn đám người Cố Phong Niên trở về, về phần chuyện mừng nhà mới bảo Cố Phong Niên không nên gấp gáp, chờ bọn họ mua sắm chuẩn bị tốt đồ đạc cho nhà mới sau đó lại đến.

Lục Tử Triệt rất tận trách đưa cha con Cố Phong Niên tiễn về tới Cố Gia Bảo, không tiễn vào nghỉ chân liền vội vàng rời đi.

Rốt cuộc về đến nhà, Cố Thường nằm trên giường trong phòng mình cảm giác toàn thân đều thấy thoải mái, liền nhìn Lục Đậ nha hoàn kia không thông minh cũng không đáng yêu cũng cảm thấy thuận mắt cực kì.

Chuyện Cổ Phong Niên bị thương Cổ phu nhân đã biết được, sau khi nhìn thấy trượng phu khó tránh khỏi oán trách vài câu.

Sợ phu nhân quở trách chưa xong, Cổ Phong Niên vội nói: “Phu nhân, trước đó viết thư cho nàng đó thôi? Người cảm thấy Lục hiền chất làm con rể chúng ta thế nào?”

Cổ phu nhân nghe vậy dừng một chút, sau đó nói: “Đứa nhỏ này làm ra 2 thân phận lừa chúng ta một dạng như kẻ ngốc, hăn...”

“Phu nhân, hăn giấu diếm thân phận cũng là có nguyên do, bằng không việc làm ăn cũng chẳng được tự tại không phải sao? Huống chi hăn lại không phải chỉ lừa chúng ta, ngoại trừ người Lục gia ai cũng không biết thân phận của hăn, chuyển vào kinh này sau một tháng, nếu không có hăn ở đó, Thường Nhi sẽ gặp thua thiệt lớn, dọc đường đi ta cũng nhìn ra Lục hiền chất tuy đối với khuê nữ của chúng ta không biểu hiện ra bao nhiêu ý tứ thân mật yêu thích, nhưng lại rất sẵn sàng, Lục huynh nói còn chưa thấy qua hăn đối đãi với một cô nương gia nào như vậy đâu, nàng không biết cô nương nhà kinh triệu doãn...” Sau khi, Cổ Phong Niên khen Lục Tử Triệt xong bắt đầu nói tới chuyện Lương Dung, ý muốn cho nương tử biết giá thị trường của Lục Tử Triệt rất cao, không sớm xuống tay sẽ trễ.

“Được rồi, nói nhiều như vậy có mệt hay không? Biết chàng thích hăn làm con rể, ta không ý kiến.”

“Không ý kiến? Phu nhân đồng ý?” Trên mặt Cổ Phong Niên xuất hiện rất nhiều ngạc nhiên mừng rỡ.

Cổ phu nhân giận liếc mắt nhìn ông: “Ta vốn cũng không phản đối sao? Chỉ là không có hài lòng hăn như chàng mà thôi.”

“Ha ha, phu nhân không phản đối là tốt rồi, ta lập tức đem tin tức này báo

cho Lục huynh.” Cố Phong Niên hưng phấn nói, thanh danh Cố Thường bị hủy, vấn đề hôn sự là nỗi lo lớn trong lòng hắn, nếu Lục Tử Triệt “Đầu sỏ gây nên” cưới nữ nhi, vậy cũng thật đúng là tất cả đều vui vẻ.

Nhà mới Lục phủ tử thu thập mất một tháng, cuối cùng cũng thu xếp không sai biệt lắm, việc này vừa xong xuôi phu thê Lục lão gia lập tức mời bà mối tới Cố phủ chính thức làm mối.

Cố Thường chẳng hay biết gì cái gì cũng không biết, một người ngây ngốc ngâm mình ở được phòng của nàng điều chế được chơi vui vẻ...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 55: Ba Chọn Một

Bà mối mang theo hậu lễ tiến đến làm mai, phu thê Cổ Phong Niên rất là vui sướng, không nói hai lời liền đồng ý mối hôn sự này, sau khi tặng cho bà mối một đại hồng bao liền bắt tay thu xếp chuyện tới Lục gia mừng nhà mới.

Đúng lúc đã cuối năm, hai phu thê Cổ Phong Niên tính toán chọn ngày lành trong tháng giêng trao đổi thiếp canh với Lục gia, sau đó sẽ hợp bát tự.

Hai hài tử tuổi tác đã không coi là nhỏ nữa, bát tự hợp xong nếu không thành vấn đề, trong vòng một năm liền tính toán để cho bọn họ thành thân.

“Tiểu thư, tiểu thư, tin động trời!” Lục Đậu một đầu đầy mồ hôi chạy tới báo tin.

“Tin động trời gì? Không có người thứ hai đến từ hôn, bớt hô to gọi nhỏ đi.” Tay Cổ Thường đang nghiền thảo dược suýt chút bị nghiền trúng, không vui trừng mắt nhìn a hoàn hớt hơ hớt hải.

Sau khi Lục Đậu đứng vững lau mồ hôi trên mặt, lần này trên mặt không mang theo sốt ruột, ngược lại có một chút mừng thầm, lớn tiếng nói: “Tiểu thư, lần này không ai từ hôn, là có người đến cầu thân.”

“Cái gì? Cầu hôn? Là lão đầu nào góa vợ hay quý nhà nghèo cơm cũng không đủ ăn?” Không trách Cổ Thường sẽ suy đoán như vậy, thật sự trước đây có người như vậy muốn cưới nàng, tuy rằng phu thê Cổ Phong Niên đều

đuổi người đi còn dặn hạ nhân không nói cho nàng biết, nhưng thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, sớm muộn gì nàng cũng biết.

“Không phải, đều không phải.” Lục Đậu mãnh liệt lắc đầu, con mắt mở to như hạt đậu, “Là Lục gia! Lục gia cầu thân tiểu thư cho Lục tam gia, lão gia phu nhân đã đồng ý, để bà mỗi trở về truyền tin rồi!”

“Lục Tử Triệt?!” Cầm Cố Thường cũng muốn rút ra, thả thảo dược trong tay nhảy vài bước đến trước mặt Lục Đậu nhìn chăm chăm nàng hỏi, “Người không nghe lầm? Lục gia vì Lục Tử Triệt đến đề thân? Lục Tử Triệt biết việc này không?”

“Nô tỳ không nghe lầm, đúng là Lục gia đến đề thân, nhưng Lục tam gia có biết việc này hay không nô tỳ không rõ.” Trước đây, Lục Đậu đều gọi thẳng tên Lục Tử Triệt, lần này sửa lại xưng hô, sau này sẽ là cô gia nhà nàng, nhất định phải tôn trọng.

Cố Thường hóa đá thật lâu mới tỉnh hồn lại, sau đó nhắc chân chạy đến chính phòng: “Không được, ta phải tự mình đi hỏi một chút.”

Lục Đậu nhìn chủ tử chạy đi, thông cảm lắc lắc đầu, hỏi có tác dụng gì? Lần này lão gia phu nhân đối với mối hôn sự này khỏi phải nói vô cùng hài lòng, quyết tâm muốn gả nàng đi, đến cả một khóc hai nháo ba thắt cổ sớ là cũng không có tác dụng.

“Cha, nương, nghe nói các người muốn đem bán nữ nhi đi?” Cố Thường vẻ mặt đưa đám xông vào phòng chính lên án.

Cố Phong Niên nghe vậy lông mày run rẩy, khiển trách: “Kỳ cục, chúng ta là cha ruột mẹ ruột sao lại bán con đi? Chúng ta chỉ muốn gả con đi mà thôi!”

“Gả đi không phải giống như bán đi sao? Dem nữ nhi sống sờ sờ đưa cho

nhà người khác.” Cố Thường cãi lại.

Cố phu nhân không muốn tiếp tục nuông chiều Cố Thường, thái độ rất cương quyết nói: “Cô nương gia lớn rồi chẳng lẽ không lấy chồng? Năm đó, Mẹ ngươi - ta dù tung hoành giang hồ, đến tuổi còn bị cha ngươi lừa gạt kết hôn đấy! Sang năm con đã mười bảy rồi, nếu không lập gia đình muốn làm gái lỡ thì? Về sau không ai thèm lấy con không được ảnh hưởng tới vợ của đệ đệ con? Lục Tử Triệt kia nhân phẩm và tướng mạo tính tình ta và cha con đều rõ ràng, nói thật đem con gả cho hắn vẫn là chúng ta với cao, con nên biết điều đi, thật chẳng lẽ muốn kéo dài tới cuối cùng, hay là muốn tới trong miếu làm ni cô, hoặc gả cho lão nam nhân làm vợ kế? Nói cho con biết, nhà chúng ta tuyệt đối sẽ không nuôi con gái cả đời, làm ni cô hoặc vợ kế, hay là gả cho Lục Tử Triệt, ba chọn một, chính con xem rồi làm đi.”

Ba chọn một, vì sao phải đối với nàng như vậy? Cố Thường cảm thấy mình đột nhiên trở thành kẻ đáng thương cha không đau mẹ không thương, tủi thân chu môi nghịch ngón tay một chút, so sánh một chút có vẻ vẫn là gả cho Lục Tử Triệt tương lai sáng sủa hơn chút...

Cố Phong Niên cảm thấy lời nói của thê tử có chút tàn nhẫn, nuôi con gái cả đời cũng không có gì? Có điều liếc mắt nhìn nương tử mặt trầm xuống, lời muốn nói rốt cuộc không dám nói ra, thôi, hãy để cho nàng - nương hài nhi diễn vai phản diện đối phó với nữ nhi được chiều hư đi.

Cuối cùng Cố Thường ỉu xiu rời khỏi phòng chính, nói thật Lục Tử Triệt cứu nàng vài lần còn giúp nàng rất nhiều chuyện, từ đáy lòng nàng không bài xích hắn, làm bằng hữu giao tiếp qua lại thoải mái nàng một chút ý kiến cũng không có, bỗng nhiên muốn nàng gả cho hắn trong lúc nhất thời thực sự có chút không tiếp thụ được.

Vốn vừa bị từ hôn không được mấy tháng, nghĩ lại có thể thoải mái ở trong nhà ung dung tự tại, đang khoan khoái trong lòng, ai ngờ lại phải tiến

vào vũng lầy thành thân sinh con, nàng hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý!

Thiếp canh còn chưa trao đổi, hết thấy còn kịp, không biết tên Lục Tử Triệt kia biết chuyện chưa, nếu cũng không đồng ý mỗi hôn sự này thì tốt rồi, đáng tiếc nàng không thể ra ngoài, tốt nhất là hắn cũng không nghĩ kết hôn, nghĩ biện pháp từ chối mỗi hôn sự này, vậy thì vạn sự êm đẹp.

Cố Thường hoá tốc viết một phong thư, để Lục Đậu lấy cơ ra ngoài mua xôi mút quả truyền tin cho Lục Tử Triệt, Lục Tử Triệt nhận được thư này, hắn là sẽ lập tức nghĩ biện pháp, vốn dĩ hắn đối với nàng rất ác cảm, làm sao có thể nguyện ý cưới nàng? Đọc thư biết được nàng đối mỗi hôn sự này cũng không có ham thích, với tự ái cường đại của hắn chắc chắn cố gắng từ chối mỗi hôn sự này.

Qua hơn một canh giờ, Lục Đậu mới trở về, mang về một phong thư, Lục Tử Triệt chỉ trả lời một câu: Chuyện này trường bối hai bên tâm ý đã quyết, ta cũng bất lực.

“Nói gì vậy?!” Cố Thường cầm thư nhìn trái nhìn phải, nhìn vài lần, hận không thể nhìn ra lỗ thủng, vẫn không thể tin được đây là thư Lục Tử Triệt viết.

Lục Đậu thật bất đắc dĩ nói: “Tiểu thư, đây là Lục tam gia tự mình viết, nô tỳ nhìn hắn tựa hồ cũng không có bài xích đối với mỗi hôn sự này, còn có sau khi hắn đọc xong thư của tiểu thư sắc mặt trở nên khó coi.”

Cố Thường dùng sức ném thư lên trên bàn, cảm thấy vô cùng nản lòng: “Người này sao đột nhiên khuất phục vậy? Lần trước từ hôn không là rất quyết đoán dứt khoát sao? Giờ dùng khí đi đâu vậy!”

“Tiểu thư, theo nô tỳ thấy, thái độ của Lục tam gia đối với tiểu thư đã sớm thay đổi cách nhìn, nói không chừng hắn có thái độ tán đồng đối với mỗi hôn

sự này, cho nên khi nhìn thấy thư của tiểu thư yêu cầu hãn nghĩ biện pháp phá hỏng việc hôn nhân sắc mặt mới khó coi.” Lục Đậu với tư cách người quan sát, cuối cùng vẫn là không đành lòng nhìn tiểu thư nhà mình đi vào ngõ cụt trong chuyện hôn nhân.

“Người còn chưa tỉnh ngủ à?” Cố Thường không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm Lục Đậu vài lần, cười nhạo nói, “Trước đây hãn đã nói ai cưới ta kẻ đó xui xẻo tám đời tám kiếp, không có nam nhân nào nguyện ý cưới ta!”

“Đó là trước đây nói khi hai người nhìn nhau không vừa mắt, nay hãn thấy tiểu thư thuận mắt, không phải tiểu thư cũng thấy hãn thuận mắt hơn sao?” Lục Đậu kiên nhẫn giải thích.

“Có phải Lục Tử Triệt cho người tiền thưởng không, sao không ngừng thay hãn nói chuyện?” Cố Thường chất vấn.

Lục Đậu bị oan đến tức giận muốn khóc, nhẫn nhịn cả giận nói: “Nô tỳ cũng là muốn tốt cho tiểu thư, cũng là lời nói thật, trừ bỏ lúc mới quen không như ý, Lục tam gia là người có điều kiện tốt nhất trong những người chúng ta gặp, quan hệ Lục gia và Cố gia lại tốt, tiểu thư gả qua đó căn bản sẽ không chịu thiệt, nô tỳ lời tận trách rồi, tiểu thư tự mình suy nghĩ kỹ đi!”

“Từ khi nào hay cáu giận như vậy?” Cố Thường chỉ vào Lục Đậu giận dữ chạy đi há hốc mồm, nghiêng răng tức tối bất bình nói, “Không biết còn tưởng rằng nàng là tiểu thư chứ, nha hoàn nhà ai dám nổi nóng với chủ tử sử chứ? Ai, đều do ta nuông chiều.”

Cố Thường ở trong phòng thấp thỏm, vẫn nghĩ về lời nói của Lục Đậu, Lục Tử Triệt sẽ coi trọng mối hôn sự này sao? Chẳng lẽ hãn nguyện ý cưới nàng đúng như Lục Đậu nghĩ?

Điều này có thể sao? Tâm tư Cố Thường loạn cả lên, nghĩ tới Lục Tử

Triệt có thể có chút thích nàng, tim như bị mất khống chế đập loạn nhịp.

Thái độ Lục Tử Triệt đối với nàng chắc chắn có sự thay đổi, nhìn hẳn luôn ôm nàng...

Suốt một buổi chiều Cố Thường không làm gì khác, ngồi trong phòng ngẩn người, trong lúc Lục Đậu vụng trộm thăm dò đi vào xem xét, thấy tiểu thư nhà mình vừa ngẩn người vừa bứt khăn, một cái khăn tốt mắt thấy đã sắp bị kéo hỏng còn không tự biết.

Lục Đậu chặc chặc hai tiếng lại lặng lẽ đi ra ngoài, đã như vậy còn luôn miệng nói không muốn gả, lòng dạ nữ nhân như kim đáy bể!

Cố, Lục hai nhà lấy tốc độ khiến Cố Thường kinh sợ rút cằm đem thiệp canh trao đổi, bất tự cũng hợp, bất tự hai người lại là duyên trời định, hai nhà vừa cao hứng vừa mời thầy bói xem ngày, cuối cùng ấn định hôn sự vào ngày hai mươi tháng tám.

Đúng lúc là mùa thu, thời tiết mát mẻ, mùa rất thích hợp cưới gả.

“Cha, có phải các người sợ nữ nhi không ai thèm lấy mới sốt ruột như vậy vội vàng ấn định ngày cưới như vậy?” Cố Thường cảm thấy không chân thực, nàng còn chưa suy nghĩ cẩn thận thì hôn kỳ đã định rồi.

“Thường Nhi con nói rất đúng, ta và mẹ con còn thật sự sợ không ai thèm lấy con mới vội vã như vậy.” Cố Phong Niên rất thành thực, nói cũng đều là lời nói thật, nổi lòng lớn được giải quyết, tâm tình thật tốt, cả ngày đều cười.

Cố Thường không còn lời gì để nói, nhà ai làm mai không phải mất thời gian rất dài từ từ chuẩn bị? Nhà nàng sao có thể cấp thành như vậy, không biết còn tưởng rằng nàng lớn bụng vội vã bộ dáng không kịp gả đi ấy chứ.

Bởi vì sợ Cố Thường quấy rối, chuyện phu thê Cố Phong Niên tới Lục gia

mừng nhà mới cũng không mang nàng đi, nhìn thấy Lục Tử Triệt, cùng nói chuyện rất lâu, biết được hãn đối hôn sự cũng không phản đối, cũng hứa hẹn không thu thêm nữ nhân vào phòng, về sau cùng Cố Thường sống thật tốt qua ngày, như thế bọn họ còn có cái gì không yên lòng? Đối với người con rể Lục Tử Triệt này càng thêm hài lòng.

“Cha, con muốn đào hôn!” Cố Thường gặp được Cố Phong Niên bộ dáng vui vẻ giống như nhặt được bạc, phòng miệng uy hiếp nói.

Cố Phong Niên hừ một tiếng không thêm để ý nhưn mày: “Người trốn đi, không trốn bao xa nói không chừng liền bị người tà giáo bắt được.”

Vừa nghe hai chữ tà giáo, Cố Thường cái gì cái kính cũng hết luôn, so với gả cho người ta, mạng nhỏ càng quan trọng hơn.

“Chớ suy nghĩ lung tung, ngoan ngoãn thu lại tâm tình chuẩn bị gả cho người, với chút năng lực kia của con Lục gia cũng không yêu cầu con phải tự mình thuê giá y, ta và nương con mua đồ có sẵn cho con là được, có điều kỹ năng thuê thừa quá kém cũng không được, trước khi con gả đi thì ở trong phòng luyện châm tuyền đi, đừng động một chút lại chạy tới hiệu thuốc.” Cố Phong Niên mặc dù có lòng tin đối với dung mạo của khuê nữ nhà mình, nhưng nữ công và trù nghệ mọi thứ đều không làm được, chỉ dựa vào khuôn mặt và dáng người có thể giữ được lòng con rể sao? Ông có chút ưu buồn.

Luyện nữ công... Thật đáng sợ, Cố Thường chạy trốn chết.

Cố Thường không dám tự mình chạy ra bên ngoài, Lục Tử Triệt cũng không tới đây, hai người vẫn không gặp mặt.

Tà giáo bên kia không biết là không đuổi theo hay là đang chuẩn bị cái gì, rất an tĩnh, thế nhưng không tìm Cố Gia Bảo và Lục gia rầy rà.

Tháng giêng rất nhanh trôi qua, tháng 2 vừa quá không mấy ngày, Quách

Tiểu Trà phong trần mệt mỏi chạy tới, đi tới Cố Gia Bảo nhìn thấy Cố Thường như thấy người thân suýt chút nữa bật khóc: “Cố muội muội, người mau cứu ta đi, ta bị bức hôn! Cha ta lại muốn ta cưới Lương Dung bị Lục Tam mê hoặc tâm trí kia, ta tình nguyện đi tìm chết!”

“Người cũng bị bức hôn?” Cố Thường mở to hai mắt nhìn Quách Tiểu Trà không biết chặt vật đáng thương gấp bao nhiêu lần so với nàng, tâm tình buồn bức hơn một tháng đột nhiên rất thần kỳ tốt hơn một nam nhân như vậy.

Quách Tiểu Trà không nghe ra ý nghĩ sâu xa đại biểu trong từ “Cũng”, vẻ mặt đưa đám nói: “Ta lén lút chạy đến đây, ngay cả tùy tùng cũng không mang theo, người thu lưu ta đi, ta tình nguyện cưới người cũng không muốn cưới bà điên kia!”

“Người nói cưới liền cưới? Nghĩ hay thật!” Thanh âm Lục Tử Triệt đột nhiên từ một bên truyền đến, hai người nghe tiếng lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lục Tử Triệt mặt trầm xuống xuất hiện ở cửa thủy hoa, cũng không ai thông báo một tiếng, không biết đã nghe được bao lâu.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 56: Nụ Hôn Đầu

Người này tuyệt đối là ma quỷ, thường xuyên vừa xuất hiện thì dọa người! Cố Thường vỗ ngực bị dọa sợ trách mắng: “Làm sao người vô thanh vô thức tới vậy? Cũng không ai thông báo một tiếng, mọi người đi đâu rồi?!”

“Là ta để cho bọn họ không cần thông báo.” Lục Tử Triệt ung dung nhìn Cố Thường nói, hắn sẽ không nói dọc đường khi đi tới viện của Cố Thường có mấy người muốn thông báo, hắn đều mua chuộc lấy lòng, người không thể mua chuộc hắn điểm huyết cam của người ta, như thế hắn dĩ nhiên vô thanh vô thức đi tới đây.

Cố Thường tức giận đến đau gan, trừng mắt nhìn nói không ra lời, hắn không cho hạ nhân thông báo thì thật không thông báo luôn, chủ tử Cố Gia Bảo này là ai bọn hạ nhân cũng quên rồi?

Quách Tiểu Trà đã sớm quen hình thức ở chung của hai người này gặp mặt lại cãi nhau, cụp tai tiếp tục về mặt đưa đám nói: “Đại ca tới rồi, thật khéo, mỗi lần ta tới tìm Cố muội muội người sẽ lập tức xuất hiện, sao cảm giác coi ta như kẻ trộm đầu mà đề phòng?”

“Nàng thành muội muội của người khi nào? Bớt tự nhận người thân đi.” Lục Tử Triệt không vui quét mắt nhìn Quách Tiểu Trà, nhìn Cố Thường, ngoài cười nhưng trong không cười, “Ta cũng không biết khi nào quan hệ giữa nàng và hắn lại gần thêm một bước? Ca ca muội muội cũng nói ra được.”

“Ta với ai quan hệ gần xa người quản được sao? Ta còn chưa tiến vào cửa nhà người đâu đã bắt đầu quản, về sau tiến vào ta có còn đường sống sao?” Cỗ Thường tức giận liếc trắng mắt nhìn Lục Tử Triệt, nàng sẽ không thừa nhận trong nháy mắt bản thân nhìn thấy hắc xuất hiện kia tim đập nhanh nửa nhịp, tim đập nhanh đó cũng là tức giận hoảng sợ, không hề kỳ lạ chút nào.

“Vào cửa nhà gì cơ? Cỗ muội muội người tiến vào cửa nhà hắc làm cái gì?” Quách Tiểu Trà nghe thấy không hiểu ra sao, vô tư nói.

Lục Tử Triệt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đầu tiên từ đầu đến giờ, khóe môi nâng lên biên độ cũng không lớn, nhưng đúng là đang cười, tay phải nắm thành quyền để trước miệng ho nhẹ một chút, thanh âm khẽ khẽ: “Người còn không biết sao? Cỗ Thường đã định thân với ta, vào mùa thu sẽ tiến vào cửa Lục gia ta.”

“Sao cơ” một tiếng, Quách Tiểu Trà rớt cằm, tay chân luống cuống đỡ được cằm suýt chút nữa trật khớp nói: “Hai người các người định thân? Vợ bạn không thể đùa giỡn, tuy Cỗ muội muội không phải là thê tử của Lục Tam kia, nhưng cũng đã từng là vị hôn thê, người thân là huynh đệ tốt của Lục tam, lại chiếm vị hôn thê trước đây của hắc làm của mình, người làm chuyện này thật không có đạo đức, hành vi tiểu nhân!”

Lục Tử Triệt thu hồi khóe miệng tươi cười, thần sắc nhàn nhạt liếc nhìn Quách Tiểu Trà tức giận hỗn hển: “Nói người ngu người thật đúng là rất ngu, ta là Lục Mặc, Lục Mặc chính là ta, hai chúng ta kỳ thật là một người, chuyện này vào lúc trước khi chúng ta rời kinh cũng không coi là bí mật, tối thiểu cha người và đại ca người cũng nghe được đi, mà Lương Dung cũng sớm biết chuyện này từ mấy năm trước, người nhà của người và đối tượng sắp định thân đều biết chuyện mà người không biết, không cảm thấy nên xem xét lại mình vì sao mình lại ngốc như thế bốn sao?”

Đầu óc Quách Tiểu Trà nháy mắt thành hồ dán, lời Lục Tử Triệt nói hắc

đều nghe xong, nhưng nghe không hiểu, sao hai người thành một người? Lừa hăn đi? Hăn phải tin hăn chính là kẻ ngốc!

“Ta gọi người một tiếng đại ca, người cũng phải ra dáng đại ca, bịa ra lời bịa đặt thái quá dối gạt ta, còn là đại trượng phu?” Quách Tiểu Trà một bộ dáng quật cường “Ta mới không ngu không bị người lừa”.

Lục Tử Triệt nghe vậy cười nhạo một tiếng, lắc đầu với Cố Thường giọng điệu cảm thông nói: “Tiểu tử này ngốc đến một cảnh giới nhất định rồi, không có thuốc nào cứu được.”

Cố Thường không đành lòng tiếp tục nhìn bộ dáng ngây ngốc của Quách Tiểu Trà, thở dài nói: “Lục Tử Triệt nói không sai, hăn và Lục Mặc là cùng một người, lần này hăn và Lục bá phụ bọn họ cùng trở về chính là để tận hiếu, nếu không dù là bạn thân đi nữa cũng không có khả năng trưởng bối hồi hương con trai ruột không xuất hiện, trái lại hết thảy đều là bằng hữu của nhi tử tự thân lo liệu?”

Mãi cho đến khi Cố gia ăn cơm chiều Quách Tiểu Trà mới hồi phục tinh thần, rất khó khăn tiếp nhận sự thật vừa rồi Lục Tử Triệt và Lục Mặc là cùng một người, sự thật này làm hăn tương đương với chịu đả kích, đả kích này quả thực có tính chất huỷ diệt.

Bởi vì cho tới nay hăn đều đặc chí cho rằng trong đám phế vật mình không phải là hạng nhất, bởi vì có kẻ làm đệm lót kia!

Mà nay trong cảm nhận của hăn cái tên đệ nhất vô dụng kia chẳng những không phải phế vật, còn thật ưu tú, trong kinh thành người nắm vị trí kém cõi nhất kia thế nhưng là mình...

Lục Tử Triệt và Quách Tiểu Trà đều ở lại Cố gia dùng cơm, vốn Cố Phong Niên nghĩ người tới là khách muốn xếp cho Quách Tiểu Trà một gian

phòng khách, kết quả bị Lục Tử Triệt ngăn trở, hắn nói Quách Tiểu Trà là tiểu đệ hắn, tất nhiên phải tới ở Lục phủ cùng với hắn mới đúng.

Tâm tình Quách Tiểu Trà càng không tốt, hắn muốn cùng Cố Thường vị hảo “Huynh đệ” này ở cùng chỗ, để cho hắn mỗi ngày đối mặt với người vốn thấp hơn chính mình nửa phần kết quả trong lúc đó đột nhiên xuất hiện người cao hơn mình vài cái đầu, hắn sẽ rất nóng nảy khó chịu, rất bất lợi với tâm lý khỏe mạnh của hắn!

Càng nghĩ càng không vui, trong lúc dùng cơm Quách Tiểu Trà rốt cuộc lấy dũng khí nói: “Việc này, đại ca, ta nghĩ cảm thấy vẫn là ở lại Cố Gia Bảo càng tốt hơn chút, dù sao trước đây từng ở rồi, đối với hoàn cảnh và con người sự vật nơi này đều quen thuộc, ta thấy vẫn là...”

“Không bàn nữa.” Lục Tử Triệt buông đũa, nghiêm mặt rất nghiêm túc nói, “Trừ phi người thành thái giám, bằng không đừng mơ tưởng ở nơi này.”

“Có Trác đệ đệ ở cùng, ai sẽ bởi vì ta ở đây mà nghi thần nghi quỷ? Đại ca chính người nghi ngờ lung tung, tình nghĩa giữa ta và Cố muội muội là tình bằng hữu thuần túy, về sau có thể sẽ phát triển thành tình huynh muội thuần túy, sẽ không có khác!” Quách Tiểu Trà giậm chân, coi hắn như kẻ trộm mà đề phòng, cũng nhấn mạnh bao nhiêu lần hắn không có tà tâm, kết quả tại sao không ai tin?!

Lục Tử Triệt cười lạnh một tiếng, không khách khí chút nào nói rõ chỗ yếu: “Không biết là ai nói tình nguyện cưới vị hôn thê của ta cũng không cưới bà điên Lương gia.”

Quách Tiểu Trà nghe vậy biểu tình quần bách: “Không phải ta nói đùa sao, thật sự đảm đương không nổi.”

Hai người tranh luận trong bữa ăn, những người khác đều ăn cật lực, coi

như bọn họ đang nói chuyện phiếm bình thường không ai can thiệp.

Cố Thường và bọn họ quen thuộc, hơn nữa ở đây cũng không phải kinh thành, không có nhiều quy củ như vậy, mọi người đều ngồi chung một bàn ăn cơm, không phân bàn nam nữ.

Nghe Lục Tử Triệt gọi ba chữ “Vị hôn thê” tự nhiên như vậy, trong lòng Cố Thường thấy khó chịu tức giận, cắn hận ra sức ăn cơm, giống như ăn cái nam nhân một chút cũng không khách khí kia.

Nói thật, nàng rất muốn Quách Tiểu Trà ở lại Cố gia, như vậy nàng có thêm đồng bọn để đùa giỡn, ngày trôi qua cũng không nhàm chán như vậy, đáng tiếc Lục Tử Triệt này thật không nhân lực, sao hãn quán rộng như vậy? Nhưng cha nương còn dung túng hãn! Cố Thường càng cảm phẫn, gần đây lời nói của nàng ở trước mặt cha mẹ càng ngày càng vô dụng, trong lòng chua xót.

Cố Trác thấy tỷ tỷ không vui, liếc mắt nhìn Lục Tử Triệt một chút cũng không coi mình là khách một cái, đột nhiên dừng đùa cười híp mắt nói: “Lục tam ca, ta và Tiểu Trà ca ca thời gian dài không gặp, thật có chút tưởng niệm, chúng ta cũng không dọn dẹp thêm phòng cho hãn, để cho hãn và ta ngủ cùng một gian là được, dù sao cũng chỉ có mấy ngày, hãn ở đủ liền để hãn tới Lục gia, thế nào?”

Quách Tiểu Trà mặt tràn đầy cảm động nhìn Cố Trác, thật không nghĩ tới con cái của Cố gia đều là hài tử tốt, xem ra sau này cần phải giao lưu trao đổi cảm tình cùng với Cố gia đệ đệ này nhiều hơn, đều là người thiện tâm vừa có tiền có ngựa còn có phẩm đức thanh niên có triển vọng!

Lục Tử Triệt ngăn người, quan sát em vợ tương lai vài lần, lắc đầu: “Đệ muốn cùng hãn giao lưu cảm tình có rất nhiều cơ hội, ta có thời gian sẽ mang hãn tới đây làm khách, về phần ở lại Cố gia thì thôi đi, bởi vì ta càng bức

thiết phải cùng Tiểu Trà giao lưu cảm tình.”

Cơm trong miệng Quách Tiểu Trà suýt chút nữa phun ra ngoài, ai đồng ý cùng người giao lưu cảm tình chứ! Trong lòng tức giận kêu gào, mong chờ nhìn Cố Trác, hy vọng hắn cố gắng một chút giữ mình ở lại.

“Người cũng muốn ở lại, ta cũng giống như thế, nếu chúng ta ai cũng không muốn lui một bước, sao không để Tiểu Trà ca ca tự mình lựa chọn?” Cố Trác đưa ra biện pháp giải quyết, ung dung gắp đùi gà bỏ vào trong bát của mình nói, “Như vậy cũng công bằng phải không?”

Cố Thường cũng vì đệ đệ mình vỗ tay trầm trồ khen ngợi, đúng là đệ đệ ruột của nàng! Biết bệnh vực nàng người tỷ tỷ ruột này!

Lục Tử Triệt nghe vậy khẽ nhú mào, mở miệng vừa muốn nói chuyện, kết quả bị Cố Phong Niên đoạt trước.

“Được rồi, chuyện này đã quyết định tốt rồi, Quách hiền chất tới Lục gia, Trác nhi con cũng đừng làm loạn thêm.” Trước Cố Phong Niên không nói lời nào, là không để ý Lục Tử Triệt và Quách Tiểu Trà cãi nhau, nhưng đến phiên con của ông và con rể tương lai sinh ra ý kiến khác nhau thì không thể không quản.

“Hừ.” Vẻ mặt Cố Trác bất mãn liếc mắt nhìn Lục Tử Triệt, ngại áp lực đến từ lão cha không thể không thu hồi ý định làm trái lại, vùi đầu ăn cơm.

Sau bữa cơm Lục Tử Triệt và Cố Phong Niên uống trà một lát, sau khi nói xong chuyện mang theo Quách Tiểu Trà rời đi, Cố Phong Niên phá lệ để Cố Thường đi tiễn Lục Tử Triệt bọn họ.

Vẻ mặt Cố Thường không tình nguyện đi tiễn người, lúc tiễn đến cổng trong hướng đi ra cửa chính, nàng trộm liếc Lục Tử Triệt bị hắn bắt được.

“Tiểu Trà người đi dắt ngựa, ta ở chỗ này chờ người.” Lục Tử Triệt mở miệng nói.

Quách Tiểu Trà mắt thấy chuyện đã thành kết cục đã định, phản đối như thế nào cũng vô dụng, hai mắt hơi mang ưu thương liếc nhìn Cố Thường, ỉu xìu tới chuồng ngựa dắt ngựa.

Nhìn về Lục Đậu phía đứng ở một bên, Lục Tử Triệt suy nghĩ một chút nói: “Gió nổi lên, Lục Đậu nhanh đi về lấy cho tiểu thư nhà người cái áo choàng lại đây.”

Lục Đậu nhìn nhìn cây bị gió thổi lắc lư, đúng là lạnh, nàng nói: “Tiểu thư người đợi một lát, nô tỳ lập tức đi lấy.”

Cố Thường muốn ngăn cũng không kịp ngăn lại, thật ra nàng một chút cũng không lạnh, buổi tối bởi vì tâm tình phiền muộn không cẩn thận ăn quá no, cơm - đồ ăn này càng ăn nhiều trong người càng dễ nóng.

Người dư thừa đều đã đi hết, về phần những hạ nhân khác đi lại ở phía xa, trời tối đen như mực, tầm mắt của mọi người khó tránh khỏi bị ảnh hưởng chút, không đủ gây cho sợ hãi.

“Đuổi mọi người làm cái gì? Có mục đích gì nói đi.” Cố Thường khoanh hai tay trước ngực, theo bản năng làm động tác tự vệ cho bản thân, mơ hồ cảm thấy người này không có ý tốt.

Lục Tử Triệt tiến lên hai bước đứng trước mặt Cố Thường, mắt nhìn xuống khuôn mặt bất kể ban ngày hay ban đêm đều vô cùng mê người của nàng hỏi: “Ta muốn biết nàng vì sao ghét phải gả cho ta? Chuyện từ hôn trước đây là hiểu lầm, nay hiểu lầm đã làm sáng tỏ, chúng ta đều có ơn cứu mạng nhau, trước đây bất mãn đến đâu thì giờ sớm đã không coi là cái gì. Và lại ở kinh thành chúng ta sớm chiều ở chung, ở chung lâu như vậy, cũng coi

như có chút ăn ý nhất định, ta cho rằng tình cảm của chúng ta đã xưa không bằng nay, sao nàng vẫn không được tự nhiên?”

“Ta chính là không muốn lấy chồng?” Cố Thường không nghĩ tới hắn sẽ mở miệng hỏi thẳng ra như vậy, hai mắt nhanh chóng chớp động, rõ ràng không được tự nhiên.

“Nàng là thuần túy không muốn gả cho người khác, hay là chỉ không muốn gả cho ta?”

Vấn đề này khiến Cố Thường khó nghĩ, nàng chau mày bắt đầu suy tư, rốt cuộc là không muốn gả cho Lục Tử Triệt, hay là đối với bất kỳ người nào cũng như thế này? Nếu có một nam nhân mọi thứ đều xuất sắc đột nhiên xuất hiện, đối với nàng thật lòng thật dạ, người như vậy đến cầu hôn nàng có bài xích hay không?

Đang nghĩ tới xuất thần, Cố Thường nghe thấy một trận cười khẽ của Lục Tử Triệt trước mặt truyền đến, sau đó bên hông đột nhiên chặt chẽ, cả người bị kéo vào một lồng ngực ấm áp đối với nàng mà nói đã không tính là xa lạ, bên tai vang lên một câu “Đáp án vì sao thử qua thì biết”.

Không đợi nàng kịp phản ứng thử như thế nào, cằm liền bị ngón tay người nào đó nâng lên, môi vừa mở ra muốn mắng hắn đùa giỡn lưu manh, kết quả hắn liền lấy hành động thực tế nói cho nàng biết cái gì gọi là lưu manh, môi bị hai phiến môi nóng không cho phép cự tuyệt nháy mắt che kín...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 57: Nói Xấu

Nụ hôn này đến thật bất ngờ, Cổ Thường cả kinh tới mức hôn vía cũng muốn bay ra ngoài, chỉ cảm thấy hoảng sợ cùng với tức tối, không hề cảm nhận được một chút then thùng ngọt ngào nào cả.

Lục Tử Triệt chỉ là lướt qua, đúng lúc môi suýt nữa bị nàng cắn rách thì kịp thời rời khỏi môi nàng, ánh mắt u ám, ngón tay mập mờ mơn trớn trên đôi môi mềm mại đến bất khả tư nghị của nàng, khàn giọng lên tiếng cười khê: “Phản ứng mạnh mẽ như vậy... Đêm động phòng hoa chúc thì phải làm sao bây giờ đây?”

Cổ Thường bị chiếm tiện nghi nên mặt có chút đỏ, có xấu hổ, nhưng hơn cả chính là giận dữ, nặng nề giơ chân lên dẫm lên chân Lục Tử Triệt, nghiêng rãnh nghiêng lợi mà nói: “Vương bát đản, ai cho phép người không đảng hoàng ở nhà ta? Ai cho người lá gan đó!”

“Ý nàng là nói ở nhà nàng không được, ở nơi khác thì có thể phải không?” Chân Lục Tử Triệt bị đạp và chuyện này là cùng với một người, hăn thoải mái để nàng đạp, một cánh tay còn vòng lên lưng Cổ Thường “quên” buông xuống.

“Người đây...” Cổ Thường không biết phải nói hăn như thế nào, quả thực không rõ người này từ khi nào đã trở nên không đứng đắn như vậy, ném Lục Tử Triệt không coi ai ra gì trước đây đi đâu rồi? Lục Tử Triệt sinh ra lạnh nhạt chớ gần với “họ Cổ” kia đi đâu rồi?

Lục Tử Triệt vừa định mở miệng tiếp tục trêu chọc vị hôn thê nhỏ một chút, bất chợt tai thính nghe thấy tiếng bước chân của Quách Tiểu Trà đang dắt ngựa nhanh

chóng đi đến, thầm nghĩ một tiếng đáng tiếc, buông eo thon của Cố Thường ra, khê ho hai tiếng rồi nói: “Buổi tối gió mát, chỉ tiền đến đây thôi, ta cũng không phải là người ngoài, ta tự mình đưa Quách Tiểu Trà ra ngoài là được rồi.”

“Lục Tử Triệt người có phải bị quỷ nhập Song Nhã.vào người hay không?” Cố Thường giơ tay lên ra sức lau đôi môi vừa mới bị khinh bạc vài lần rồi chất vấn, nàng thật không nghĩ ra nổi nguyên nhân, thật sự là nam nhân này thái độ trước sau chuyển biến mặc danh kì diệu*, không giống như cùng là một con người.

*Mặc danh kì diệu: Không giải thích được, ù ù cạc cạc

Nhìn khuôn mặt Cố Thường đầy vẻ hoài nghi, Lục Tử Triệt bất đắc dĩ cười cười, nếu có thể hẳn cũng muốn sống chung với nàng tự nhiên như lúc đầu, từ từ phát triển thành lâu ngày sinh tình như trong kịch, nhưng nàng lại không thành thật, không biết khi nào thì sẽ lại lòi ra vài chuyện thiêu thân quay lại phá hoại hôn sự, nếu hẳn không thay đổi bớt hạ sách đi, coi đầu óc và tính tình này của nàng, nếu lấy về nhà thật thì nhất định sẽ gia đình không yên quá.

“Ta chính là ta, chỉ là gần đây phát hiện mình không hề ghét nàng, còn có chút thích nàng, vậy thôi.” Lục Tử Triệt thản nhiên nói xong như lời thông báo, sau đó cau mày nói với Quách Tiểu Trà đang vội vã chạy tới: “Làm sao mà trở lại nhanh như vậy? Nếu vội vã đi theo ta như thế, không cần kéo dài thời gian nữa, vậy thì đi thôi.”

Tại sao động tác nhanh lên một chút còn bị nói? Chẳng lẽ muốn lẽ mề

chậm chạp mới tốt? Quách Tiểu Trà nhận thấy sẽ phải “ăn nhờ ở đậu”, không dám nổi nóng, đành phải chịu đựng nỗi uất ức không hiểu hỏi: “Không phải vì sợ làm lỡ thời gian của đại ca nên Song Nhã.đệ mới nhanh lên một chút sao? Nếu không đệ lại dắt ngựa trở về, quá nửa canh giờ sau mới đến?”

“Quên đi, đi thôi.” Lục Tử Triệt hừ một tiếng bước chân đi, ý bảo Quách Tiểu Trà dắt ngựa đuổi kịp.

Quách Tiểu Trà nhìn Cố Thường này giờ không lên tiếng cũng không có ý định tiễn bọn họ ra cửa, nhìn lại một chút rồi sải bước đi về phía Lục Tử Triệt, kìm chế sự phiền não khó hiểu theo sát Lục Tử Triệt, thầm oán trong thiên hạ này sinh vật gọi là “đại ca” đều khiến người ta chán ghét, trong nhà có một đại ca đáng ghét, ai ngờ rời nhà trốn đi cũng không tránh khỏi “đại ca” ở ngoài, sao số hắn khổ như vậy chứ?!

Bọn Lục Tử Triệt vừa ra khỏi cửa, Lục Đẩu vội vã mang áo choàng đến: “Tiểu thư, mau khoác thêm vào.”

Cố Thường còn đang ngăn người đứng tại chỗ nhìn chăm chăm phương hướng Lục Tử Triệt rời đi thấy vậy liền bức bội nhận lấy áo choàng, rất nhanh sau khi khoác vào liền bước chân trở về phòng, không nói một lời nào.

Lục Đẩu thấy thế mắt chớp chớp, trực giác cho thấy chủ tử lại âm ỉ với cô gia tương lai, nàng ta không dám hỏi liền vội vàng theo cùng rời đi.

Ban đêm nằm trên giường, Cố Thường lăn qua lộn lại không ngủ được, nổi giận đến mức dứt khoát ngồi dậy, nàng không mặc thêm y phục mà cứ ngồi ngẩn ngơ, tay bất giác lại chạm vào môi, Lục Tử Triệt đã nói rằng hắn có chút thích nàng, nói rằng hắn không hề ghét nàng.

“Sao hắn lại thích ta?” Cố Thường suy nghĩ mãi vẫn không ra được, rõ ràng hai người bọn họ vừa gặp mặt liền âm ỉ, sau lại dần dần không như vậy

nữa, bọn họ có thể bình thản mà trò chuyện, thế nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến hắc nhìn nàng bằng con mắt khác?

Lại dám trêu chọc nàng, còn là trong nhà nàng! Cha nương chắc chắn đã biết rồi, ám vệ quý phủ có mấy người, nói không chừng sẽ có người đem tin tức này báo cho bọn họ biết, cũng có thể bị hạ nhân tình mắt nhìn thấy rồi đến bẩm báo, không biết cha nương nghe nói chuyện nữ tể* tương lai luôn được coi trọng mà lại khinh bạc khuê nữ của bọn họ thì sẽ có suy nghĩ gì? Sẽ cho rằng mình nhìn lầm rồi trong cơn giận dữ giải trừ hôn ước luôn thì tốt!

*Nữ tể: Con rể

Cố Thường tâm phù khí táo*, cảm thấy trong lòng như có lửa, muốn làm tiêu tan nhưng không biết làm cách nào, không tiêu đi lại còn khiến nàng kìm nén đến mức khó chịu, quả thật phiền vô cùng.

*Tâm phù khí táo: Thấp thỏm không yên

Một mặt thì âm thầm hối hận mình lúc đó phản ứng quá chậm, hắc là phải vả vào miệng hắc mới đúng, một mặt lại tức giận bản thân không có tiền đồ, bị hôn một chút liền bị dọa đến còn nửa cái mạng, cũng làm cho tên kia chê cười.

“Ta mới không thích hắc, một chút ta cũng không thích hắc!” Cố Thường lẩm bẩm, xem đệm giường như Lục Tử Triệt, xuống tay véo thật mạnh.

Đệm giường tội nghiệp bị hành hạ đến mức nhăn nhúm lại.

Lục Đậ canh giữ ngủ ở gian ngoài thấy trong phòng Cố Thường chơi đùa nên tỉnh, ngáp một cái đứng dậy không Song Nhã.d.d.l.qd mặc thêm y phục đi đến hỏi: “Tiểu thư làm sao thế? Là ai có bản lĩnh lớn như vậy khiến tiểu thư vì không thích hắc nên giận đến mức không ngủ được?”

Cố Thường thấy mình gây tiếng động bị Lục Đậu nghe thấy nên ngượng đỏ mặt, hơi áy náy vì đánh thức nàng ta, rầu rĩ nói: “Còn không phải là Lục Tử Triệt sao? Người có biết lúc người về phòng lấy y phục cho ta hẳn đã làm chuyện gì không? Đúng là không biết xấu hổ!”

“Lại làm chuyện gì rồi? Chẳng lẽ là hôn tiểu thư?” Lục Đậu ngồi trên ghế liên tục ngáp, tùy ý nói, ai ngờ cứ tưởng đoán sai nhưng thật ra là đã đoán đúng.

“Đúng là thế! Hẳn, hẳn lại dám khinh bạc ta, thậm chí còn lờ đi phản ứng của ta!” Cố Thường chẳng hề giấu diếm gì với nha hoàn thân cận của mình, giận dữ như muốn báo oán mà nhảy dựng lên.

Lục Đậu nghe thấy vậy liền kinh hãi đến mức ngừng ngáp, cơn buồn ngủ cũng tiêu tan quá nửa, kinh ngạc hỏi: “Ngài ấy dám trêu ghẹo tiểu thư? Trời ơi, có nên bẩm báo cho lão gia và phu nhân biết không đây?”

Cố Thường liếc mắt nhìn nàng ta: “Bẩm báo cái gì? Bọn họ sẽ tự biết.”

Việc này Lục Đậu không biết phải nói gì, mặc dù chuyện tiểu thư nhà mình bị người khác khinh bạc khiến người ta phẫn nộ, nhưng người này lại là cô gia tương lai đó, lại là vụng trộm làm trong đêm tối nữa, không hề bị ảnh hưởng bởi thể dung chi ngại, cho nên cũng không có gì ghê gớm cả.

“Được rồi, ta không làm ảnh hưởng giấc ngủ của người nữa, người về ngủ đi.” Cố Thường nói.

“Tiểu thư ngủ đi, nô tì đi ngủ tiếp đây.”

“Ta đây sẽ ngủ, bị hôn một cái coi như bị chó liếm một lần vậy, chẳng có gì ghê gớm cả, nếu có lần sau ta nhất định sẽ trừng trị hẳn!” Cố Thường nói xong liền cởi bớt áo, lại chui vào trong chăn chuẩn bị đi ngủ.

Lục Đậ thấy thế cũng về ngủ, khúc mắc trong tình cảm của chủ tử không phải là chuyện người khác có thể tham gia, bọn họ nên tự cầu thêm phúc đi.

Đến hôm sau vợ chồng Cố Phong Niên mới biết chuyện Cố Thường bị chiếm tiện nghi, trong phòng Cố Phong Niên hết sức bất mãn than phiền với thê tử: “Bình thường tiểu tử Song Nhã. kia coi như là một đứa trẻ rất hiếu lễ nghĩa, sao lại có cử chỉ lỗ mãng tới mức này? Dám ở Cố phủ làm chuyện như vậy, thật là không tưởng tượng nổi.”

Cố phu nhân đối với chuyện này mặc dù có phê bình kín đáo, nhưng dù sao cũng xuất thân từ giang hồ, về phương diện này so với Cố Phong Niên thì thoáng hơn chút, không để tâm lắm mà nói: “Dù sao thì người trẻ tuổi như bọn chúng cũng đã định hôn rồi, không kìm lòng nổi nên hành động như vậy là điều có thể hiểu, chỉ cần đừng quá đáng là được.”

“Phu nhân, sao nàng...”

“Chàng còn nói nữa? Năm đó làm sao thiệp gả cho chàng?” Cố phu nhân lườm một cái.

Cố Phong Niên ngay lập tức ỉu xiu, sờ sờ mũi vì đuối lý nên không dám nói gì nữa, năm đó là khi ông còn trẻ, khí huyết phương cương, dụ dỗ thê tử khi đó còn chưa gả cho ông vụng trộm nếm trái cấm, bà không nhắc tới thì có lẽ ông đã quên, bản thân đã có bài học lúc trước, quả thật không có cách nào để lễ thắng khí hùng mà chỉ trích nữ tế tương lai.

“Sau này cứ để vợ chồng son bọn chúng tiếp xúc nhiều vào, suy nghĩ của Thường nhi vốn bảo thủ, nếu không có nữ tế chủ động đến đả động nó, chỉ sợ đến khi thành thân nó cũng không chịu thành thật.” Cố phu nhân hiểu rất rõ khuê nữ nhà mình, thân là một trưởng bối sáng suốt, chỉ cần bọn chúng không vượt qua Lôi Trì, còn lại bà vẫn sẽ nhắm một mắt mở một mắt.

Nói đến Quách Tiểu Trà sau khi “bị ép” vào ở Lục gia, hắn dám giận nhưng không dám nói gì, ngay cả muốn đến Cố gia cũng bị Lục Tử Triệt quản thúc, hai ngày liên tiếp không được như ý.

Có điều Lục Tử Triệt phải bận rộn với chuyện của mình, không thể lúc nào cũng trông chừng Quách Tiểu Trà được, bằng không, khi hắn ra khỏi cửa bận chính sự lại không chú ý để cho Quách Tiểu Trà chuồn mất.

Ra khỏi Lục gia, Quách Tiểu Trà chạy thẳng tới cửa Cố gia, mấy khi Lục Tử Triệt xuất môn, lúc này không ra ngoài thì đợi đến khi nào?

Quách Tiểu Trà trò chuyện với Cố Thường được một lúc rồi bắt đầu kể khổ: “Cố muội muội, cuối cùng ta có thể ra ngoài rồi, muội không biết Lục Tam quản thúc ta nghiêm đến mức nào đâu, người không biết còn cho rằng ta là con của hắn đó!”

Đúng lúc Cố Thường cũng có nhiều điều bất mãn với Lục Tử Triệt, bởi vậy liền cùng Quách Tiểu Trà nói xấu Lục Tử Triệt, người một lời ta một lời nói đến cao hứng, giọng nói không tránh khỏi cao lên.

Cố Thường: “Lục Tử Triệt hắn thật là biến thái, lúc trước là ai nói người nào mắt bị mù mới lấy ta, cuối cùng hắn lại khóc lóc đòi thành thân với ta, huynh nói xem hắn như vậy có phải là bị mù mắt hay không?”

Quách Tiểu Trà: “Có lẽ là hắn không có đệ đệ, vì thế mới đánh cuộc với ta, cuối cùng ta thua phải thành đệ đệ của hắn, đề tiện! Vô sỉ!”

Cố Thường: “Hắn nói hắn có chút thích ta, có thể huynh không cảm thấy được, nhưng cũng cảm thấy hắn trêu chọc ta!”

Quách Tiểu Trà: “Ta những tưởng sẽ có một tuổi trẻ tốt đẹp đầy hứa hẹn, thế mà hắn lại trông chừng ta như trông chừng một tiểu tử xấu xa nào đó, ta bị tổn thương cực kì, cha ta còn chưa từng ràng buộc ta như vậy!”

Cố Thường: “Hắn âm hiểm, còn thích trêu chọc người ta nữa, ta ghét hắn!”

Quách Tiểu Trà: “Hắn bá đạo, không thêm nói đạo lý, thích quản người khác, ta rất buồn bực!”

“Quả thực là xấu xa.” Cố Thường nhấp một ngụm trà, cảm phẫn nói.

“Đúng, đúng.” Quách Tiểu Trà vội vàng bỏ điểm tâm vào miệng.

“Thật uổng cho gương mặt dễ nhìn kia.” Cố Thường tiếp tục oán trách, cuối cùng cũng tìm được người bất mãn với Lục Tử Triệt để nói xấu cùng, nàng nhất định phải nói cho đủ mới xứng đáng với ba buổi tối liên tiếp nàng không ngon giấc.

“Đúng, đúng, gương mặt của hắn đáng ra phải ở trên mặt ta mới phải.” Quách Tiểu Trà mặc dù nghĩ xấu cho Lục Tử Triệt đủ điều, nhưng duy chỉ có khuôn mặt đó khiến hắn không thể nói ra nổi lời khẩu thị tâm phi.

“Hừ.” Quầng thâm trên mắt Cố Thường rất nghiêm trọng, tâm tình cực kì xấu.

Quách Tiểu Trà cũng hừ một tiếng theo.

Lục Tử Triệt đứng ngoài cửa nghe cả buổi mặt đã đen tới một mức nhất định, sở dĩ hắn đồng ý hôn sự này thứ nhất là vì quả thực hắn có vài phần yêu thích Cố Thường, thứ hai là vì tuổi tác hắn không còn nhỏ nữa, tránh phải làm cho trường bối bận tâm, hắn nghĩ rằng Cố Thường vì bị hắn từ hôn lúc trước nên thanh danh bị tổn hại, vừa đúng lúc hắn càng nhìn nàng càng thấy thuận mắt, gặp dịp liền cùng nàng kết thành phu thê, như vậy cả hai có thể giải quyết được một phiền toái lớn.

Với lại nói lấy thân phận “thương hộ” của hắn trong kinh thành cũng là

một thương gia đệ nhất, thế nhưng đến nông thôn nhà quê định cư, hẳn lập tức sẽ được hoan nghênh, sau khi trở lại sẽ không biết có bao nhiêu người đến hỏi thăm tình hình của hẳn, làm phiền hẳn vô cùng, đây cũng là một trong những nguyên nhân hẳn đồng ý với cha nường định hôn cùng Cố gia.

Tình cảm phải cần bồi dưỡng, bây giờ cảm giác của hẳn đối với Cố Thường đã khác trước, đương nhiên không muốn buông tay như thế, Lục Tử Triệt tin chắc với sức quyến rũ của mình chỉ cần chung sống với Cố Thường lâu ngày, nàng sớm muộn gì cũng sẽ mang trái tim của mình cho hẳn, đến nay nàng đối với tình cảm của hẳn đã có một chút biến hoá, chỉ là nàng gốc kia không phát giác được mà thôi.

Vốn dĩ hôm nay phải ra ngoài rất lâu, song lại nghe tin Quách Tiểu Trà chạy trốn, Lục Tử Triệt vội vàng gác mọi chuyện sang một bên lập tức đến Cố gia, hẳn biết rõ Quách Tiểu Trà không có tình cảm nam nữ với Cố Thường, nhưng vẫn phải lưu ý, ai bảo Quách Tiểu Trà là nam nhân đã thành niên đâu?

Buông bỏ chính sự đến Cố gia, ai ngờ chào đón hẳn là cuộc trò chuyện sôi nổi giữa vị hôn thê nhỏ cùng Quách Tiểu Trà thậm chí là bọn họ đang nói xấu hẳn, dù là người có tính tình tốt cũng không thể vui nổi, huống chi là Lục Tử Triệt từ trước tới nay đều không phải người tốt tính.

Đột nhiên vén rèm đi vào trong nhà, Lục Tử Triệt cười lạnh nói với hai người ghen hòng nhìn mình trân trối: “Thật không nghĩ tới, các người có thành kiến lớn với ta như vậy, nói tiếp đi, để ta nghe một chút xem các người còn có thể nói gì nữa!”

Người đó, lại có thể vô thanh vô tức vào được đây! Cố Thường giận dữ, bước ra ngoài cửa trách mắng hạ nhân đứng ngoài: “Các người làm chuyện gì thế? Người ngoài đến không biết lên tiếng bẩm báo sao? Còn muốn tiền công không đó?”

Người bên ngoài bị mắng nên nơm nớp lo sợ, cúi đầu không dám lên tiếng.

“Được rồi, nàng mắng bọn họ thì có tác dụng gì? Khi ta tới đã có người ở ngoài cửa bấm báo rồi, là tiếng nói hai người các nàng quá to, nói thoải mái, không nghe thấy!” Lục Tử Triệt lạnh mặt nói.

Cố Thường nghe thấy vậy mặt lập tức đỏ bừng, hoá ra là nàng đã hiểu lầm, lung túng liếc nhìn bọn hạ nhân vừa bị nàng trách mắng, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “ Là ta đã nghĩ sai rồi, ở đây không còn chuyện của các người nữa, nên làm gì thì đi làm đi.”

Bọn hạ nhân nghe vậy liền nhanh chóng rời khỏi, trong nháy mắt đã đi được rất xa, chỉ sợ ở gần sẽ chọc giận vị đại tiểu thư này.

Quách Tiểu Trà nói xấu bị người ta nghe thấy tại chỗ, cảm thấy chính mình cũng quá xui xẻo, vẻ mặt cầu xin đi đến trước lấy lòng nói: “Đại ca, huynh phải tin tưởng đệ, cho dù ngoài miệng đệ lại trách huynh không phải, trong lòng đệ lại nghĩ huynh tốt, huynh cứ cho là đệ khẩu thị tâm phi đi.”

Lục Tử Triệt trừng Quách Tiểu Trà: “Người mà khẩu thị tâm phi? Cho rằng ta là người ngu sao?”

“Không phải!” Quách Tiểu Trà lập tức lắc đầu, lại đi đến nịnh bợ: “Đại ca anh minh thần võ, đâu phải là người ngu, anh tuần như vậy có thể làm kẻ ngu sao? Nếu huynh là người ngu, vậy đệ sẽ không tránh khỏi ngay cả ngu ngốc cũng không bằng sao? Cố muội muội sẽ không phải đến nhược trí cũng không bằng sao?”

“Quách Tiểu Trà huynh nói mình huynh là được rồi, còn kéo theo ta làm gì? Ta thân là một thiên kim tiểu thư thông minh tuyệt đỉnh, vì sao lại bị huynh nói thành đến nhược trí cũng không bằng hả?” Cố Thường nổi giận,

cùng đứng một chỗ với Lục Tử Triệt trường Quách Tiểu Trà.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 58: Cao Da Chó

Quách Tiểu Trà muốn khóc mà không ra nổi nước mắt, lấy khăn tay lau mồ hôi lạnh một chút rồi bất đắc dĩ nói: “Chúng quy là đệ nói hươu nói vượn được chưa? Các người nghe cũng đã hiểu được đại khái ý tứ của đệ rồi, ai bảo đệ không phải tú tài cũng chẳng phải tiến sĩ đâu, đệ chỉ muốn biểu đạt ý tứ của mình để cứu văn hình tượng chút thôi, nói đến văn chương mà không có đệ thì đáng thất vọng lắm đó.”

Cố Thường đập hăm một phát, tức giận quay về chỗ ngồi, về phần họ Lục đang đứng ở cửa kia, nàng không thèm ngoảnh đầu nhìn lại.

Lục Tử Triệt lạnh lùng nhìn Quách Tiểu Trà chăm chăm, giọng nói mang theo vài phần lạnh nhạt: “Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi? Muốn tới Cố gia thì phải có ta đi cùng mới được, vậy mà người hay nhí, thừa dịp ta không chú ý liền lén chạy tới đây, chắc hẳn là vết thương đã lành nên người quên rồi, không nhớ chuyện lúc trước bị tà giáo đả thương đâu nhỉ!”

Vừa nghe đến tà giáo, vẻ mặt Quách Tiểu Trà ngay lập tức thay đổi, tái mặt nói: “Sao bọn họ còn...”

Lục Tử Triệt ngắt lời Quách Tiểu Trà, hừ lạnh: “Lúc ở kinh thành thiếu chủ tà giáo thiếu chút nữa đã bị ta cùng Cố Thường giết chết, trên đường về bọn họ phái rất nhiều người đến Song Nhã báo thù, người lại là khách hai nhà Lục phủ và Cố phủ, nếu muốn khơi mào thù hận giữa hai nhà chúng ta và Quách gia, người nói xem bọn họ có thể đem người ra làm mục tiêu đầu tiên

hay không?”

Hai chân Quách Tiểu Trà đều đã mềm nhũn, những giọt mồ hôi lớn rơi từ trên trán xuống, có ai lại xui xẻo như hần không? Chỉ là rời nhà trốn đi mà thôi, cũng đừng để cho lần này ra ngoài mạng nhỏ phải bỏ lại ngoài đường chứ!

“Đại, đại ca, huynh mau cứu đệ với!” Lúc này Quách Tiểu Trà không còn cảm thấy Lục Tử Triệt đáng ghét một chút nào hết, nắm lấy cánh tay hần thật chặt, giống như nắm cọng rơm cứu mạng vậy.

“Người sẽ cứu một người nói xấu sau lưng người chứ?” Lục Tử Triệt bất vi sở động.

“Tất nhiên là không rồi.” Quách Tiểu Trà nhất thời nóng lòng nói thật, nói xong liền ngay lập tức bịt miệng lại, đôi mắt trợn trừng của hần tràn đầy sự ảo não.

Cố Thường cũng bị Quách Tiểu Trà làm cho đần độn, quả thật không biết nói gì hơn: “Huynh cầu xin cái gì? Hần đang đùa giỡn huynh đó, trong thời gian huynh làm khách trong nhà hần chắc chắn hần sẽ không để cho huynh gặp nguy hiểm đâu, sau này đừng chạy lung tung nữa, không có gì phải sợ cả.”

Quách Tiểu Trà ngẫm lại cũng đúng, sau này nên thành thật đợi trong Lục phủ, võ công Lục Tử Triệt cao cường, cùng lắm thì hần đi đâu mình cũng đi theo, không tin đối phương có thể đánh gãy chân của mình.

“Nàng hiểu rõ ta như vậy?” Lục Tử Triệt nhíu mày nhìn Cố Thường, buồn cười nói.

Cố Thường thoát được ánh mắt “quyến rũ” của Lục Tử Triệt, cố nén xuống sự bối rối của mình, hừ nói: “Người khác ta không dám nói là hiểu rõ

hơn, nhưng đối với tên gia hoả như người ta lại mặc danh kỳ diệu hiểu rõ chút.”

“Ha ha, quả nhiên trong lòng nàng ta khác biệt như vậy, nàng còn hiểu rõ ta hơn là hiểu người khác.” Lục Tử Triệt tự rót trà uống, nói lời đùa giỡn mà mặt không đỏ tim không đập mạnh, hần phát hiện ra mình thi thoảng còn có ý muốn đấu khẩu với Cố Thường.

Cố Thường nghe vậy liền ghê tởm, cơm qua đêm cũng muốn ói ra, khinh bỉ liếc mắt nhìn Lục Tử Triệt, không khách khí trả lời: “Người bình thường mà đáng ghét, đáng ghê tởm, kẻ thù hay kẻ địch ta đều hiểu rất rõ!”

Lục Tử Triệt không cho là thật, vẻ mặt giống như trưởng bối bao dung nhìn tiểu bối đang làm mình làm mảy: “Ta chỉ cần biết cảm giác của muội đối với ta không phải như vậy là được rồi.”

“Ta chán ghét người thì có!” Cố Thường nổi giận, có phải da mặt của nam nhân này quá dày không?

“Chỉ cần muội có thể thuyết phục được chính mình, thì tạm thời cứ cho là như vậy đi.” Lục Tử Triệt lắc đầu, nếu là trước đây hẳn dám khẳng định cả trăm lần là nàng quả thực rất ghét hắn, đương nhiên khi đó hắn cũng rất ghét nàng, lúc này thì...

Kháo, thật là con mẹ nó bực mình! Quách Tiểu Trà bị cảnh liếc mắt đưa tình của hai người trước mắt làm cho mắc ói, cả người không ngừng nổi da gà, không cam lòng bị coi nhẹ, ra sức chà xát cánh tay nói: “Trong phòng này vẫn còn một người sống đấy, * cần gì phải nôn nóng nhất thời, sau khi thành thân rồi vợ chồng son ở trong phòng không phải có thể được tùy ý bên nhau sao?”

Hai người Cố Thường cùng Lục Tử Triệt cùng quay sang lườm hắn, trong

mắt đều là sự giận dữ và xem thường, nếu nhìn kỹ, vẻ mặt lúc này của bọn họ thật là có vài phần giống như lúc trước Quách Tiểu Trà say rượu nói “tướng phu thê”.

Quách Tiểu Trà không dám nói gì nữa, cúi đầu làm vẻ sám hối, ai bảo hăn ăn nhờ ở đậu đâu? Bản thân hăn không đủ dũng cảm để nổi dậy, với lại mỗi khi hăn đối mặt với Lục Tử Triệt sẽ không nhịn được mà nhớ tới mình từng là kẻ ngang ngược đệ nhất kinh thành, cuộc đời này còn có gì hăn chưa trải qua đâu!

Bởi vì Lục Tử Triệt đến, Cố Thường liền mất hứng thú nói chuyện phiếm, nàng đứng dậy muốn rời đi, song lại bị Lục Tử Triệt ngăn cản, hai người bắt đầu mắt lớn trừng mắt nhỏ, một lần nữa không để ý đến Quách Tiểu Trà.

Hai con người trọng sắc khinh bạn khốn kiếp! Quách Tiểu Trà tức giận cũng không dám nổi cáu, lấy trà thay rượu mà uống, người khác mượn rượu giải sầu, còn hăn chỉ có thể mượn trà tiêu hoá.

Ba người bọn họ ở trong phòng, không cần hạ nhân hầu hạ, đám người Lục Đậu liền canh giữ ở ngoài, nghe bên trong có tiếng Cố Thường và Lục Tử Triệt ngưởi một lời ta một lời mà cãi nhau, thế nhưng Quách Tiểu Trà lại vô cùng yên lặng, bọn họ không tránh khỏi có chút đồng cảm với vị “khách quý” từ xa đến này.

Cho dù nói thế nào, người ta đến nhà nhà, dĩ nhiên là phải ở lại ăn cơm trưa, Lục Tử Triệt và Quách Tiểu Trà ở lại Cố gia dùng bữa trưa, sau khi ăn xong vừa mới uống một chút trà thì nảy sinh biến cố, hạ nhân tới thông báo có người tự xưng đến từ kinh thành tìm người, hiện đang ở ngoài cửa.

Vừa hỏi là ai, đáp án lại nằm ngoài dự liệu của mọi người, là Quách đại lang và Lương Dung, hai người nhìn không có vẻ gì là đồng thời xuất hiện nhưng lại cùng đến Cố gia.

Cố Thường vội vàng đi ra cửa xem, Lục Tử Triệt cùng Quách Tiểu Trà cũng cau mày đi ra ngoài.

Cố Gia Bảo lúc này chỉ có hai mẹ con Cố phu nhân ở nhà, hai cha con thì đến mã trường, bởi vì người tới là tiểu bối, cho nên Cố phu nhân không ra ngoài, chỉ bảo Cố Thường đi xem một chút.

Theo sau Lương Dung và Quách đại lang là một vài người của tiêu cục, người của tiêu cục thấy bọn Cố Thường đi ra, muốn cáo từ liền chấp tay với lương dung nói: “Chúng tôi đã đưa các người đến nơi an toàn, nhiệm vụ hoàn thành, cáo từ.”

Khoé mắt Quách Tiểu Trà giật giật, không nhịn được hỏi: “Đại ca, sao huynh lại nhát gan đến mức phải tìm tiêu cục hộ tống đến Cố Gia Bảo? Ngay cả đệ cũng không bằng.”

“Nói bậy bạ gì đó? Ta là tự đến, nửa đường thì đụng phải Lương gia cô nương!” Quách đại lang hung dữ trách mắng, liếc nhanh qua Cố Thường đang đứng một bên, ánh mắt ngay lập tức trở nên phức tạp.

Cố Thường không để ý đến ánh mắt pha lẫn động tâm, cầu mà không được cùng phần hận của Quách đại lang, nhú mày nhìn Lương Dung y phục đơn giản hỏi: “Lương cô nương, cô nương đường xa đến đây không phải là tới Cố gia làm khách chứ?”

“Không phải, ta là tới để tìm người!” Lương Dung vì để thuận tiện đi đường nên không dám mặc y phục hoa lệ, đồ nữ trang cũng không mang theo nhiều, hơn nữa còn gấp rút lên đường, nhìn khá là chật vật tiêu tụy lúc này thấy nam nhân tuấn lãng y quan chỉnh tề đi cạnh Cố Thường, trong lòng chợt thấy chua chát vội cúi đầu chỉnh lại tóc nắm chặt góc áo.

“Chắc chắc, còn chỉnh y phục chỉnh tóc, có chỉnh nữa thì người ta cũng

không thềm lấy người đâu, người còn không biết sao? Đại ca của ta đã định hôn với Cố cô nương rồi.” Quách Tiểu Trà vừa thấy Lương Dung liền mất hứng, mở miệng chế giễu.

Quách đại lang như bị đập trúng chỗ đau, thiếu chút nữa liền tới đánh một bạt tai, cả giận nói: “Ai đánh hôn cùng Cố cô nương chứ? Lúc đó không phải là không thành sao?!”

“Đại ca đã hiểu lầm rồi, “đại ca” trong lời nói của đệ là Lục gia Tam gia cơ.” Quách Tiểu Trà chỉ vào Lục Tử Triệt này giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt không hề lên tiếng, rồi cảm khái một câu: “Đại ca có biết Lục Mặc thực ra là cùng một người với Lục Tử Triệt không? Hai ngày trước đệ mới được biết, ôi.”

Quách đại lang trợn mắt nhìn Lục Tử Triệt, sau đó lại nhìn đến Cố Thường, nghĩ tới lúc trước mình mời bà mỗi đến cửa cầu hôn, cuối cùng bà mỗi lại gây ra trò cười như vậy, hại mình trở thành trò cười cho cả kinh thành, giờ đây ngay cả chức quan cũng đánh mất, đều là do đôi nam nữ này hại, ai ngờ lúc bọn họ làm hại mình chịu xui xẻo lại trở thành một đôi!

“Người trừng cái gì? Còn trừng nữa ta sẽ cho người độc mù mắt luôn!” Cố Thường bị ánh mắt oán hận của Quách đại lang làm cho toàn thân nổi da gà.

Lục Tử Triệt tiến lên một bước che Cố Thường ở phía sau, lạnh nhạt nhìn Quách đại lang: “Không biết người tới Cố gia làm cái gì, ta khuyên người nên rời đi ngay lập tức, không chào đón người đâu.”

Lương Dung từ sau khi nghe thấy Quách Tiểu Trà nói Lục Tử Triệt đánh hôn đánh hôn thì như thất hồn thiếu lục phách, cả người trở nên đần độn, vốn dĩ nghe được tin tức Lục Tử Triệt cùng Cố Thường đánh hôn, không chịu nổi đã kích liền lén lút chạy từ nhà mình tới tìm tiêu cục hộ tổng nàng ta đến, chỉ vì muốn dò la thực hư tin tức, kết quả...

“Tiểu thư. “Nha hoàn vội vàng đỡ lấy Lương Dung không đứng vững, không nỡ nhìn tiểu thư nhà mình chật vật như vậy, bèn trút giận lên Cổ Thường, quay đầu lại cả giận nói: “Đây chính là đạo tiếp khách của Cổ Gia Bảo sao? Chúng ta đường xa mà đến, cuối cùng các người để chúng ta đứng ở cửa! Tiểu thư nhà ta đã suy sụp đến như vậy rồi các người đến hộp trà cũng không nỡ mời, quả nhiên là thương họ mùi tiền đầy mình, chính là không thèm làm gì hết!”

Đúng là chủ nào tố đấy, chủ tử quen thói kiêu ngạo hống hách, đương nhiên nha hoàn bên người cũng theo đó mà trở nên không coi ai ra gì, bảo sao nhân duyên của Lương Dung ở kinh thành kém đến vậy, không chỉ liên quan tính khí của một mình nàng ta, hạ nhân bên người nàng ta cũng mang lại cho nàng ta không ít thù hận.

Cổ Thường tức cười, hai tay khoanh trước ngực, từ phía sau Lục Tử Triệt lộ ra nửa người coi thường nhìn nha đầu kia: “Vì sao ta phải mời các người vào cửa? Cổ Gia Bảo cũng chẳng phải mở thiện đường, ai tới cũng cho vào, chẳng lẽ chó điên đến, chúng ta cũng phải mời chó điên vào nhà uống trà sao? Với lại người nói người là ai chứ, một nô tì hầu hạ người ta mà thôi, cũng dám ở cửa nhà ta mở miệng kêu gào.”

Nhất đẳng nha hoàn trong đại phủ đệ ở kinh thành đều cao ngạo, vì đi theo chủ tử nên có vài phần thể diện, trong lòng các nàng bản thân so với người nhà các tiểu thư bình thường còn tôn quý hơn vài phần, lúc này lại bị Cổ Thường, một người mà trong lòng nàng ngoại trừ có vài phần tư sắc thì mọi thứ khác đều kém cỏi, nhục mạ nên không nhịn được, tức đỏ mặt cả giận nói cả giận nói: “Tiểu thư của chúng ta chính là hòn ngọc quý trên tay kinh triệu doãn Lương đại nhân, người sỉ nhục ta trước cửa như thế, chờ đại nhân chúng ta biết xem các người còn yên ổn được không!”

Cổ Thường lười tranh cãi với người đáng ghét, lớn tiếng: “Người đâu, đuổi hết mấy thứ chương mắt này cho ta, không được cho bọn chúng bước

đến Cỗ gia nửa bước, bằng không một người tới thì đánh một, hai người đến thì đánh hai!”

Hạ nhân bị tiếng động dẫn tới sớm đã bị nha đầu phách lối đó chọc tức, được lệnh liền như ong vỡ tổ mà lao tới hơn mười người, thuần thực liền bắt được bao gồm cả Quách đại lang ở bên trong “Chương mắt”, sau đó người một cước ta một quyền đuổi bọn họ đi.

Quách đại lang là một đại nam nhân, đâu nào chịu nổi sỉ nhục như vậy, trong miệng mắng liên tục, đáng tiếc hai tay nào địch nổi bốn tay, hơn nữa đối phó với hắn ta đâu chỉ có bốn tay, mười bốn tay cũng có, hắn ta bèn chặt vật ôm đầu mà chạy, vừa chạy vừa lớn tiếng chửi: “Quách Tiểu Trà, người cứ đứng xem đại ca người chịu tội như vậy, người đồ súc sinh này không bằng gì đó, còn nhận kẻ trộm làm đại ca, bỏ qua đại ca ruột không thèm quan tâm, được lắm!”

Quách Tiểu Trà mặc dù không thích Quách đại lang, nhưng dù nói như thế nào thì vẫn là đại ca ruột của mình, nhìn bộ dạng đối phương bị người ta đánh phải chạy đi trong lòng cũng có cảm giác có lỗi, rầu rĩ nhìn Lục Tử Triệt và Cỗ Thường khẩn cầu: “Đánh đuổi đại ca của ta đi là được rồi, đừng đánh quá độc ác được không?”

Cỗ Thường còn cho Quách Tiểu Trà vài phần thể diện, nghe vậy liền hừ một tiếng gọi bọn hạ nhân đang đuổi người trở về, nàng còn rất nhân từ, chỉ bảo bà tử đuổi hai chủ tớ Lương Dung, ít nhất còn không huỷ danh tiết bọn họ, về phần hai người các nàng kia đang bị cản thì có phải chịu thiệt hay không cũng không liên quan đến nàng nữa.

Lục Tử Triệt mắt lạnh nhìn mắt lạnh nhìn mắt lạnh nhìn Quách đại lang đang chạy trốn, nói với Quách Tiểu Trà: “Người đi giải quyết chuyện đại ca người, nếu để hắn đến đây đưa vị hôn thê của ta nữa, ta liền trực tiếp sai người áp giải người trở lại kinh thành!”

Quách Tiểu Trà sắp khóc đến nơi, với hân mà nói thì yêu cầu này quả thực là khó như lên trời, nghiêm mặt nói: “Có bao giờ đại ca của đệ nghe lời đệ đâu? Đệ không ra mặt còn được, chỉ cần lộ diện một cái huynh ấy chắc sẽ đánh đệ đến chết.”

“Đây là chuyện của người, người mặc kệ cũng được thôi.” Lục Tử Triệt nhìn thấy Quách Tiểu Trà mắt bỗng nhiên sáng lên định thở phào, khoe môi khê nhếch, câu nói tiếp theo lại như gáo nước lạnh dội xuống: “Nếu là do ta tự động thủ, đến lúc đó đại ca kia của người còn sống sót trở lại kinh thành lại là chuyện khác, tự người quyết định đi.”

Tự mình quyết định... So với bị đánh thì bị áp tải về kinh thành còn đáng sợ hơn nhiều, Quách Tiểu Trà ủ rũ cúi đầu chạy đuổi theo Quách đại lang.

Trò cười kết thúc, Lục Tử Triệt nói với Cố Thường vẫn còn tức giận: “Đã để cho bọn hạ nhận chú ý nhiều ngày rồi, nếu Quách đại lang lại gây sự thì cứ trực tiếp sai người đuổi đánh đi, dù sao nàng cũng đừng xuất hiện, để tránh hân thừa cơ lợi dụng. Đừng lo thế lực Quách thị lang lớn không dễ chọc, là con hân quấy nhiễu dân trước, hân không dám làm gì đâu.”

“Ta biết phải làm gì rồi.” Cố Thường hít sâu một cái để bình ổn tâm tình, tức giận liếc mắt nhìn Lục Tử Triệt: “Thực sự là gương mặt họa thủy, làm đại cô người người ta phải đường xá xa xôi mà không tiếc mướn tiêu cực đuổi đến đây, đúng là có bản lĩnh.”

Đầu Lục Tử Triệt đầy hắc tuyến, mím môi nhìn chăm chăm Cố Thường một lúc, sau đó mới nói: “Chẳng lẽ Quách đại lang kia không phải do nàng mà đến sao? Câu “đúng là có bản lĩnh” này cũng phù hợp với nàng mới đúng chứ?”

Cố Thường ghen hòng, được rồi, có thể coi là bọn họ huề nhau, có điều ngoài miệng nàng vẫn không thừa nhận: “Người biết Quách đại lang là vì ta

mà đến sao? Ta cho rằng hần vì Quách Tiểu Trà mà đến thì có”

“Hả? Nói như vậy, Lương Dung rất có thể vì Quách Tiểu Trà mà đến.”
Trong mắt Lục Tử Triệt hàm chứa ý cười.

Con người này! Cố Thường chẳng muốn nói chuyện với hần nữa, lại trợn trắng mắt nhìn hần, ngẩng cao đầu nén giận mà trở về, vứt bỏ Lục Tử Triệt một mình đứng ở cửa.

Lục Tử Triệt sờ sờ mũi, lơ đi thái độ của vị hôn thê nhỏ, thầm nghĩ chẳng trách Quách đại lang lại giống miếng cao da chó, sau khi chịu thua thiệt nặng nề như vậy còn không ghi nhớ mà cứ tới tiếp cận bên này, thật sự là gương mặt Cố Thường lớn lên vô cùng dễ nhìn, ngay cả khi trừng người ta thì vẫn rất xinh đẹp.

Nếu nhìn xinh đẹp, hần cũng không ngại bị nàng trừng thêm vài lần nữa đâu, Lục Tử Triệt tự an ủi mình.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 59: Luyện Công

Sau khi Cố phu nhân biết được người tới là ai liền dặn dò Cố Thường vài câu, để cho nàng bớt chú ý tới bọn họ, ngoài ra bà không nói thêm gì nữa liền bảo nàng về phòng.

Cố Thường về đến phòng rồi mới bắt đầu phàn nàn với Lục Đậu: “Người nói xem làm sao chúng ta lại xui xẻo như vậy, hai người đáng ghét cùng tới một lúc, tạm thời lúc này Quách Tiểu Trà không có được một ngày lành, một người là đại ca ruột của huynh ấy, một người lại là vị hôn thê được gia đình huynh ấy chọn, thật là người đáng thương.”

Lục Đậu rất không có thiện cảm với Lương Dung, chủ tử có thể dung túng nha hoàn cố tình gây sự cũng không phải là người tốt, cũng là nha hoàn, tố chất của nàng ta còn cao hơn nha hoàn của Lương Dung nhiều, nàng ta chỉ tức giận nói xấu Lương Dung vài câu, lại mắng Quách đại lang vài câu thôi.

“Được rồi, người còn bức tức hơn cả ta mất, đừng để cho những người đáng ghét ảnh hưởng đến tâm tình chúng ta.” Cố Thường buồn cười nói.

Buổi tối sau khi Cố Phong Niên trở về nghe nói chuyện Quách đại lang lại đến, cũng không nói gì, chỉ là bố trí vài hộ vệ có tiếng là thân thủ cực tốt canh gác cửa chính từ ngày mai.

Mấy ngày sau Quách Tiểu Trà cũng không đến cửa, đoán chừng là vì Quách đại lang nên không thể phân thân ra được, Lương Dung cũng không

tới, nghĩ lại cũng đúng, chắc là nàng ta tới chỗ Lục Tử Triệt, muốn dây dưa cũng phải tới Lục gia, tạm thời nàng ta sẽ không đến Cố gia gây phiền toái.

Một hai ngày sau, Cố Thường nhận được tin tức, lão giáo chủ Nhật Nguyệt giáo sinh bệnh mà chết, nhi tử duy nhất của lão ta kế thừa ngôi vị giáo chủ.

Đối với đám người Cố Thường mà nói, tin tức này vừa có lợi vừa có hại, lợi vì tà giáo xảy ra biến cố, trong lúc này tân giáo chủ phải hạ táng lão giáo chủ nên không được rảnh rỗi, tạm thời sẽ không tìm bọn họ gây phiền phức.

Hại là sau khi tất cả mọi việc đã hoàn tất, nam nhân đeo mặt nạ trở thành giáo chủ có quyền lực rất lớn, hẳn sẽ càng dốc sức báo thù, lúc đó mới thực sự là phiền phức.

“Dù sao thì nói ra chuyện này cũng không phải để nàng đề phòng, kể từ hôm nay, mỗi ngày ta sẽ bớt ra một canh giờ để dạy nàng kinh công cùng một ít thuật phòng thân, để tránh nảy sinh cái gì ngoài ý muốn ta lại không kịp đến cứu nàng.” Một hôm Lục Tử Triệt qua đây tìm Cố Thường, nói vô cùng nghiêm túc.

Cố Thường nghe xong lập tức bùng nổ, lui lại một bước rồi nhìn Lục Tử Triệt một cách đề phòng, giống như đang nhìn một kẻ địch: “Học công phu gì? Ta biết một ít thuật phòng thân, kinh công thì ta cũng biết một ít, nếu cao thâm hơn nữa thì ta không thể học nổi đâu, người không tin thì cứ hỏi nương của ta đi!”

“Mấy chiêu đó của nàng cũng gọi là công phu sao? Tà giáo chỉ cần tùy ý phái một người đến động thủ với nàng thôi, nàng có tránh cũng không tránh khỏi đâu.”

“Ta đây trở về không chạy lung tung là được rồi, vả lại ta còn có ám vệ

nữa!”

Lục Tử Triệt đã quyết định muốn dạy công phu cho Cố Thường, rất cố chấp nói: “Mọi chuyện không thể đều dựa vào ám vệ được, ngộ nhờ ám vệ lại bị địch nhân dẫn đi mất như lần trước thì sao? Nàng đừng một mực từ chối nữa, ta đã bẩm báo với cha nương của nàng rồi, bọn họ đã đồng ý ta dạy công phu cho nàng rồi.”

“Người, người lại đến tìm cha nương ta nói chuyện?!” Cố Thường tức giận tới mức toàn thân run rẩy chỉ vào hắn, tên bỉ ổi này dám tiền trạm hậu tẩu (hành động trước rồi mới thông báo), nàng quả thực không am hiểu về việc học công phu này, nếu không nương đã bồi dưỡng nàng thành cao thủ rồi, để nàng học công phu cũng chẳng khác gì để một người nhược trí học bài cả, dù học đến mệt lả cũng không học tốt được!

“Đừng nói gì nữa, ta chỉ đến nhắc nhở chút thôi, từ ngày mai mỗi ngày vào giờ mao hai khắc nàng phải đúng giờ tới phòng luyện công ở tiền viện chờ ta, bằng không ta sẽ tới tận phòng nàng xách nàng ra ngoài đấy.” Lục Tử Triệt nói xong, không cho Cố Thường có cơ hội phản đối liền quay người đi thẳng.

Lúc này trời vẫn rất lạnh, vào thời gian giao hén trời còn chưa sáng, việc luyện công ở bên ngoài đối với một cô nương yếu điệu như Cố Thường mà nói thì rất không ổn, cũng may Cố phu nhân xuất thân từ giang hồ, mà Cố Phong Niên lại thi thoảng muốn đánh quyền một chút, vì vậy đặc biệt xây một phòng luyện công rộng rãi thoáng mát, Lục Tử Triệt đề xuất với bọn họ muốn đi phòng luyện công, vợ chồng Cố Phong Niên đáp ứng ngay lập tức.

Cố Thường vô cùng tức giận, chạy đến phòng chính tìm vợ chồng Cố Phong Niên.

“Cha, nữ nhi vốn là một phế vật trong việc tập võ, không nói đến chuyện

học mấy ngày không tiến bộ được, mà là luyện đến mức không còn chút sức lực nào, ngược lại còn cho người tà giáo thêm cơ hội! Nhật Nguyệt giáo đó sẽ không chờ con thành cao thủ mới hạ thủ với con đâu, cho nên để Lục Tử Triệt tới dạy công phu cho con chính là lãng phí thời gian!”

Cố Thường không trực tiếp khóc lóc kể lể nói không muốn luyện, mà là phân tích tình hình cận kề, ý đồ của nàng là muốn dùng lí lẽ để thuyết phục cha nương.

Tuy Cố Thường nói rất có lí, nhưng vợ chồng Cố Phong Niên lại bất vi sở động (không có phản ứng gì), nói với Cố Thường đang thở hỗn hển: “Mặc dù không cần phải đối phó với kẻ xấu, coi như là con đang rèn luyện thân thể đi, tiện thể uốn nắn tật xấu hay dậy trẻ của con, với lại con cùng luyện công với Lục hiền chất nhiều coi như là bồi dưỡng tình cảm đi.”

“Ai muốn bồi dưỡng tình cảm với hã chứ?!” Vẻ mặt Cố Thường đầy ghét bỏ.

“Ồ nháo! Nó là vị hôn phu của con, con không muốn bồi dưỡng tình cảm với nó chẳng lẽ lại muốn bồi dưỡng tình cảm với Quách Tiểu Trà?” Cố Phong Niên trừng mắt, trách cứ.

Cố phu nhân liếc mắt nhìn trượng phu hiềm khi được thể hiện phụ uy của mình, nể mặt nên không chen miệng vào.

Cuối cùng Cố Thường không thể thuyết phục được Cố Phong Niên, xin Cố phu nhân giúp đỡ cũng không có tác dụng, nàng chỉ có thể chán nản về phòng, sau khi kể khổ với Lục Đậu một hồi liền quyết định ngày mai nhất định không đi, đóng chặt toàn bộ cửa lại, để xem Lục Tử Triệt xấu xa đó làm sao mà vào được!

Cố Thường sắp khóc đến nơi, không biết Lục Tử Triệt đã cho cha uống

canh * gì, cha vốn luôn luôn cưng chiều nàng nay lại không thêm để ý đến sự sống chết của nàng, nàng còn thê thảm hơn cả Quách Tiểu Trà nữa, nên làm sao bây giờ?

Đợi đến ban đêm lúc đi ngủ, Cố Thường kiểm tra khắp phòng, bảo đảm Lục Tử Triệt có chấp cánh cũng không vào được, trừ phi phải phá cửa phá cửa sổ, nàng không sợ hấn làm như vậy, nếu hấn làm thật, nàng sẽ kiên trì muốn từ hôn chắc chắn cha nương sẽ đứng về phía nàng thôi.

“Ban đêm ta không cần người hầu hạ nữa, sáng mai Lục Tử Triệt muốn tới nếu người có thể ngăn thì cứ ngăn, cho dù không ngăn được cũng không sao, để xem hấn làm thế nào!” Cố Thường dọn dò xong rồi mới an tâm lên giường đi ngủ.

Vì đã làm phòng bị xong xuôi, tâm tình Cố Thường trở nên rất tốt, một đêm ngủ ngon, chờ đến thời gian giao hẹn với Lục Tử Triệt thì nàng không có một chút dấu hiệu tỉnh dậy nào, nàng ngủ say khỏi phải bàn, đến cả tiếng nói chuyện của Lục Đậu với Lục Tử Triệt truyền ra từ ngoài phòng cũng không nghe thấy.

Lục Tử Triệt bắt đầu gõ cửa, từ gõ chậm rãi nhỏ tiếng đến dùng sức gõ, vừa gõ vừa gọi tên Cố Thường.

Cố Thường bị đánh thức, thấy phiền tới mức gấp chăn để sang một bên người rồi ngủ tiếp.

Lục Tử Triệt gõ cửa một lúc không thấy trong phòng có động tĩnh gì liền không kiên nhẫn nữa, rời đi.

Nghe thấy tiếng bước chân rời đi, Cố Thường vẫn còn nhắm hai mắt khê giường khoé môi lên, đặc ý như con mèo vừa trộm được thịt vậy, nàng đã đoán đúng hấn sẽ không phá huỷ cửa với cửa sổ, hấn nhất định sẽ phải vô

công nhi phản (không công mà về), tâm tình nàng rất tốt, chỉ một lát sau nàng liền ngủ lần nữa.

Không biết đã qua bao lâu, lúc Cổ Thường vẫn đang ngủ say, bên tai nàng cứ vang lên tiếng “chít chít” làm nàng không ngủ được, đang muốn giơ tay lên định xua đi thì lại chạm phải một thứ gì đó nho nhỏ đầy lông lá và có tai to, nàng vừa mở mắt nhìn thì thấy một con chuột màu xám tro bị một sợi dây đỏ buộc lại treo trước mặt mình, chuột nhỏ tròn vo nhìn nàng chăm chăm kêu chít chít liên tục, mặt nàng thì gần nó đến nỗi sắp dán lên nó rồi.

“Trời ạ!” Cổ Thường bị dọa tới mức ngoẹo đầu, lấy gối ra cố sức ném con chuột, sau đó hoa dung thất sắc mà trốn tới cuối giường, để tránh cho con chuột bị đập lại quay về trên mặt nàng nữa.

“Tỉnh rồi? Tỉnh rồi thì thu dọn nhanh lên, thay y phục thoải mái chỉnh tề rồi theo ta đến phòng luyện công!” Giọng nói của Lục Tử Triệt truyền xuống từ trên đỉnh đầu, con chuột bị buộc bằng sợi dây cũng bị hắt xách ra khỏi nóc nhà.

Cổ Thường nghe thấy tiếng liền nhìn lại, tức giận đến mức toàn thân run rẩy, giới lắm, hẳn lại có thể chạy trên nóc nhà của nàng lật mái ngói, đưa con chuột vào đây!

“Lục Tử Triệt người tên khốn kiếp này, sao người không đi chết đi!” Cổ Thường không để ý đến y phục của mình, nhảy xuống giường gọi Lục Đậu mau chóng mang nước rửa mặt tiến vào, luôn cảm thấy con chuột chạm vào mặt nàng ghê tởm tới mức mắc ói.

Trời thương xót, bởi vì nàng chế độc được, rắn độc, bọ cạp, nhện các thứ nàng còn chẳng sợ, lại chỉ sợ mỗi con chuột mà thôi! Chỉ cần nhìn thứ ghê tởm kia một chút là toàn thân đã nổi da gà rồi, huống chi là thứ dơ bẩn đó thiếu chút nữa đã nằm trên mặt nàng rồi.

“Ta đến phòng luyện công chờ nàng, cho nàng thời gian một ly trà, nếu nàng không tới đúng giờ, ta sẽ sai người đi bắt một lồng sắt đầy chuột đến là được.” Giọng nói uy hiếp của Lục Tử Triệt truyền đến.

Cố Thường tức giận đến phát run cũng không dám trì hoãn nữa, bảo Lục Đậu mang y phục đơn giản đến cho nàng, chính mình thì đang dùng tay ra sức rửa mặt còn không quên thay luôn toàn bộ đệm giường gối đầu.

Lúc này dù cho có kiêu lớn tám người khiêng đến khiêng nàng, Cố Thường cũng không muốn về giường ngủ tiếp nữa, chỉ nghĩ lại thôi nàng đã cảm thấy ghê tởm rồi.

Cố Thường xuất hiện ở phòng luyện công rất đúng giờ, khi nàng đến thì Lục Tử Triệt đang uống trà.

Lục Tử Triệt uống hết ngụm trà cuối cùng, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp lạnh lẽo của Cố Thường rồi khẽ cười: “Coi như nàng tới đúng lúc, nếu như chờ ta uống xong ngụm trà cuối cùng nàng mới tới, hậu quả kia...”

Cố Thường lạnh lùng trừng mắt nhìn Lục Tử Triệt, nhìn dáng vẻ làm chuyện xấu mà còn cao thượng thánh khiết của hắn, nàng giận tới mức toàn thân run rẩy, giọng điệu này nàng không nuốt trôi được, nếu không cho hắn biết tay nàng sẽ không phải là họ Cố!

Dường như là giun đũa trong bụng Cố Thường nên đã nhìn thấu ý định của nàng, Lục Tử Triệt lão thần tại tại (như ông lão, già dặn kinh nghiệm) mà nói: “Quên mất không nói với nàng, hôm qua ta đã báo với nhạc phụ nhạc mẫu tương lai rồi, nếu ta bất hạnh bị nàng ám toán mà trúng phải thuốc độc hoặc thuốc mê thì ta sẽ ở lại Cố gia để được chăm sóc, ăn uống tắm rửa vân...vân tất cả mọi việc đều do một mình nàng chăm sóc, không được nhờ người khác làm thay, bằng không thì hiệu thuốc nhỏ của nàng sẽ bị bọn họ đổi thành nhà kho, về sau cũng sẽ không cho nàng mở hiệu thuốc này, với lại

tất cả của hồi môn đã chuẩn bị cho nàng cũng sẽ chuyển sang danh nghĩa đệ đệ nàng, coi như là sính lễ cho nó cưới vợ sau này.

Thân hình Cố Thường cứng đờ, vừa mới nâng lên một nửa ngón tay không cam lòng phải dừng lại, cuối cùng đành hạ xuống.

Đây quả là đánh rắn giập đầu mà, mất đi hiệu thuốc nhỏ thì thú vui lớn nhất đời người của nàng cũng sẽ không còn, không có của hồi môn thì sau này nàng chẳng khác gì phải ăn nhờ ở đậu nhà chồng, không thể nào thẳng sống lưng được, không lấy chồng cũng chẳng sao, như thế thì sẽ không cần đến của hồi môn nữa, nhưng nương đã nói rằng Cố gia sẽ không nuôi gái ờ thì, người không lấy chồng sẽ bị đưa đến miếu mà ăn chay niệm Phật thôi...

Lục Tử Triệt mặc kệ khuôn mặt cực kì rối rắm như lọ thuốc màu bị đổ của Cố Thường, chỉ vào gần trăm cái cọc gỗ nhỏ cao đến đầu gối bày trên mặt đất nói: “Trước tiên ta sẽ luyện cho nàng khả năng giữ thăng bằng thân thể, điều này rất có lợi cho việc nâng cao khinh công của nàng, nàng phải dùng tốc độ nhanh nhất đi một mạch trên những cái cọc gỗ này, nếu có cọc đổ nàng phải đi lại, mãi đến khi không còn cái cọc nào đổ mới thôi.”

Cố Thường nhìn sang, khoé mắt lập tức giật giật, thứ đó còn nhỏ hơn cả tay nàng lúc trước sao có thể gọi là cọc gỗ được, gọi là gậy gỗ còn đúng hơn!

Nàng liền đi tới lấy tay khê đụng, cọc gỗ lập tức đổ...

“Vừa khê chạm vào đã đổ rồi, người bảo ta làm sao mà đi một mạch trên đó được?” Cố Thường chỉ vào đầu cọc gỗ nhỏ hẹp gần như không nặng chút nào mà hỏi.

Lục Tử Triệt liếc mắt nhìn ánh mắt lên án phần nộ của Cố Thường, đặt ly trà xuống rồi đứng lên khê phui ống tay áo, sau đó tung người một cái nhảy lên cọc gỗ thứ nhất, hai chân nhanh chóng đi trên từng cái cọc gỗ một cách

nhẹ nhàng, đi liền một mạch mà không có cái cọc nào đổ thì không nói, đằng này cọc gỗ còn không lay động một tí nào.

Lục Tử Triệt tự mình làm mẫu mà người nhẹ như nhận vậy, dùng hành động thực tế nói cho Cố Thường biết việc huấn luyện này rất dễ hoàn thành.

Nhìn Lục Tử Triệt làm mẫu dễ dàng giống như Trương Phi ăn hạt đậu, Cố Thường tức tối nói: “Làm sao mà có thể giống như vậy được, người giỏi khinh công đương nhiên sẽ không thấy việc này khó, ta đây công phu mèo ba chân sao mà làm được!”

“ Cũng là bởi vì nàng không làm được mới để cho nàng luyện, bằng không lãng phí thời gian làm gì chứ?” Lục Tử Triệt đi đến đây Cố Thường tới cọc thứ nhất phía trước xong, chỉ vào những cái cọc mà nói: “Nàng mới đi có thể chậm chút, không được lơ là, đi một vòng không được phép vượt quá thời gian nửa nén hương, nếu không sẽ coi như thất bại, hơn nữa không được làm đổ cọc, một vòng bằng không ta sẽ phạt nàng đi thêm một vòng.”

Cố Thường vẫn bất động đứng tại chỗ, nhìn lần nữa, nàng mà đi một vòng chắc cọc phải đổ quá nửa.

“ Không đi cũng được thôi.” Hai tay Lục Tử Triệt khoanh lại trước ngực, tâm tình rất tốt mà nói với Cố Thường đang bày ra vẻ mặt của chủ nợ: “Nếu nàng không muốn đi trên đó, thì để ta hôn một lần, ta đã định ra nhiệm vụ là mỗi ngày nàng phải đi mười lăm vòng, nàng có thể cân nhắc phải đi mười lăm vòng hoặc là để ta hôn mười lăm lần.”

Tên bỉ ổi vô sỉ này! Cố Thường nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nam nhân cười như sói xám lớn gian ác: “Nói người ép ta luyện công là không có lòng tốt mà, quả nhiên là thế! Ta phải đi nói cho cha ta biết nói cho cha nương ta biết mới được, ta còn muốn đi nói cho Lục bá phụ bá mẫu nữa, để cho bọn họ thấy lòng lang dạ sói của người!”

“Đi đi, ta đã cho nàng lựa chọn rồi, nàng mà đi trên cọc gỗ tốt chẳng phải là không cho ta thừa cơ lợi dụng sao?” Lục Tử Triệt không sợ chút nào, nhìn Cố Thường khiêu khích, một vẻ coi nàng là kẻ bất lực không dám đi.

Cố Thường bị kích thích, cảm hận nghiêng răng, nhấc chân liền đi lên cọc gỗ, nàng đúng là không giỏi khinh công, chẳng qua hồi nhỏ từng luyện công phù mèo ba chân, khả năng giữ thăng bằng còn tốt hơn người thường rất nhiều, mặc dù đi một mạch trên cọc gỗ vẫn bị lay động, may mà còn không bị đổ hết.

“Không tệ, cứ đi lên theo lực như vậy, chỉ là muốn nhắc nàng một câu, nàng đi quá chậm rồi, nửa nén hương đã cháy xong rồi.” Lục Tử Triệt nói.

Mới đi một lúc mà nửa nén hương đã cháy xong rồi sao? Cố Thường không nhìn được ngoài đầu nhìn lại, quả nhiên nén hương đã cháy xong, nhưng mà tên Lục Tử Triệt đáng ghét đó lại cầm cây quạt quạt nén hương!

“Người tên đáng ghét này, lại dám dùng thủ đoạn hèn hạ... Ai da.” Cố Thường vì không để ý đập hụt nên ngã từ trên cọc xuống và bị trật chân.

“Xem đi, ta đã dặn nàng không nên lơ là rồi, kết quả nàng lại không nghe.” Lục Tử Triệt nhú mày ngồi trên ghế kế bên nén hương, không chút lưu tình nói: “Đứng lên, tiếp tục đi, mười lăm lần, không được thiếu lần nào.”

Cố Thường xoa xoa mắt cá chân, cảm thấy không đau như vậy liền đứng dậy dựng toàn bộ cọc gỗ bị đổ lên, cắn răng tiếp tục đi.

Lục Tử Triệt không nghĩ tới lần này Cố Thường lại nghe lời như thế, kinh ngạc nhú mày, vẻ mặt đầy hứng thú mà quan sát gương mặt nghiêm túc của nàng khi đi trên cọc gỗ, khóe môi giương lên, châm nửa nén hương khác rồi cầm cây quạt quạt.

Khoảng chừng một buổi sáng trôi qua, Cố Thường đau hết cả hai chân, vì

chăm chú luyện một lúc lâu, phần eo luôn phải dùng sức, kết quả cả thắt lưng cũng bị đau.

Làm đi làm lại lâu như vậy, trong tình huống Lục Tử Triệt “ăn gian” nàng không thể nào đi hết mười lăm vòng trong thời gian quy định, chỉ đi được mười bốn vòng, bởi vì trong đó có bảy vòng cọc gỗ bị đổ, vì thế nàng bị phạt đi thêm bảy vòng nữa, hơn nữa lúc trước lại thiếu một vòng cộng lại là tám vòng.

Lục Tử Triệt đã nói hoặc là trực tiếp cho hăn hôn tám lần, hoặc là tiếp tục đi, dù sao thì hăn cũng có thời gian ngồi đó quan sát.

Cố Thường đương nhiên không để cho tên bỉ ổi gian trá đó hôn, vì vậy với tình hình toàn thân đau nhức mà lựa chọn đi tám vòng, cuối cùng hai chân nàng như nhũn ra mà đi hết được sáu vòng, đáng tiếc là trong quá trình đi cọc đã bị đổ ba lần...

Rút cuộc Cố Thường phải đi trên cọc cả buổi sáng, chân càng về sau càng run, sau đó cọc luôn luôn bị đổ, nhận thấy càng đi càng không được, nàng bị Lục Tử Triệt không nhịn được mà bắt lại hôn năm lần.

Năm lần đó! Cuối cùng Cố Thường không chỉ đau nhức toàn thân, mà đến cả môi cũng bị đau! Nếu không phải là hăn gian trá, thỉnh cầu cha mẹ nàng bảo đảm nếu ngày nào đó hăn bị hạ độc thì mọi việc ăn uống tắm rửa đều do nàng hầu hạ, nàng sẽ hạ độc cho hăn bại liệt luôn!

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 60: Cách Đối Phó

Có ai thê thảm như nàng không? Phải luyện tập cả buổi mệt mỏi chẳng khác gì chó thì không nói, lại còn bị cưỡng hôn nữa!

Cố Thường muốn sụp đổ, nàng đã chịu nhiều thua thiệt, vẫn không thể hạ độc nổi hăn, muốn đi cào đi cắn thì kết quả vẫn là lực bất tòng tâm, người ta là cao thủ võ công đó, nàng đây chỉ có công phu mèo ba chân đâu làm gì được hăn? Bởi vì lần trước nàng không thể phản kháng, ngược lại dường như còn khiến tình thú của hăn tăng lên, giãy giụa chạy trốn thì hăn lại chăm chú nhìn nàng, đẩy mắt hăn khi đó lộ ra vẻ như hận không thể ăn nàng ngay tức khắc * mỗi lần nhớ tới điều đó nàng lại run rẩy, thật là đáng sợ mà!

“Tiểu thư, sao môi của người lại sưng lên như vậy?” Lục Đậu thấy môi Cố Thường vừa đỏ vừa sưng thì càng hoảng sợ, vội vàng ngăn cản động tác cổ lau môi kia lại.

“Vừa bị chó cắn!” Cố Thường tức giận nói.

“Chó?” Tròng mắt Lục Đậu thiếu chút tròng lên, nhanh chóng cảm thấy được gì đó, mặt bỗng trở nên đỏ như mông khi, lắp bắp nói: “Việc này... Hay là tiểu thư người đừng lau nữa, chà xát tới mức chảy máu không tốt đâu, nếu không thì người dùng nước trà súc miệng đi.”

Cố Thường không hề phản đối, nhận lấy nước trà hưng hăng súc vài lần, cuối cùng cũng không ngược đãi môi mình nữa, ra lệnh Lục Đậu nhanh

chóng mang chút thức ăn tối, nàng đói đến mức muốn điên rồi.

Sau khi ăn uống như hổ đói một trận xong, chân Cỗ Thường mỏi nhừ không đi được, bảo Lục Đậu xoa bóp một lúc, còn dùng khăn lông nóng đắp rất lâu, mới thoải mái hơn một chút, nửa ngày còn lại nàng chỉ đơn giản là vượt qua ở trên giường.

Chỉ cần nghĩ tới mỗi ngày sau này mình phải trải qua sự giày vò như thế Cỗ Thường liền muốn khóc, hồi nhỏ nương dạy nàng học võ công cũng chưa từng nghiêm khắc như vậy, chỉ có Lục Tử Triệt ăn no rủng mỡ không có việc gì làm mới hành hạ nàng như thế.

Hôm nay Lục Tử Triệt không có chuyện gì, bèn hao tổn cả nửa ngày cùng Cỗ Thường ở Cỗ gia, khi về phủ thì gặp Quách Tiểu Trà vừa mới từ bên ngoài trở về.

Lúc này trông Quách Tiểu Trà thê thảm đến mức không nỡ nhìn, hai bên khoé mắt đều tím xanh, khoé miệng cũng tím bầm, mặt hơi sưng, trên cổ còn có vết móng tay cào, thoát nhìn cả khuôn mặt như cái đầu heo, phần lớn những thương tích này là do Quách đại lang gây nên, còn vết thương trên cổ kia là do Lương Dung cào mà ra.

“Đại ca à, huynh cười vui vẻ như vậy là do nhặt được ngân phiếu sao?” Quách Tiểu Trà không bình tĩnh trong lòng hỏi.

Tâm tình Lục Tử Triệt rất tốt, đưa tay khẽ chạm khoé môi, khoé môi giương lên: “Đúng là tâm tình không tệ, chẳng qua không phải là vì nhặt được ngân phiếu.”

“Thế thì vì sao vậy? Kể ra để đệ cùng vui mừng một chút đi.” Quách Tiểu Trà đuổi theo hỏi, đã nhiều ngày hấn bị ca ca ruột và Lương Dung hành hạ đến mức tâm thần mỗi mệt, tận đáy lòng hấn rất cần chuyện vui để giảm bớt

một phen khỗ sở kia.

“Không phải chuyện của đệ.” Lục Tử Triệt sao có thể cho Quách Tiểu Trà biết chuyện mình trêu chọc vị hôn thê được, liếc mắt nhìn hắn ta một cái rồi xoay người đi tới thư phòng.

Quách Tiểu Trà hừ một tiếng theo sau Lục Tử Triệt mà không hỏi gì nữa, hắn ta biết hôm nay tên kia phải đi dạy võ công cho Cố Thường, thấy hắn vui mừng như thế, chắc hắn là do bắt nạt Cố Thường rồi, bên này cao hứng đến vậy, nhất định tình hình Cố Thường bên kia sẽ ngược lại, liệu có nên đến Cố gia thăm Cố Thường không? Hiện giờ tà giáo kia không rảnh ra ngoài hại người, đây chính là nguyên nhân vì sao nhiều ngày nay hắn có thể yên tâm tùy ý chạy loạn.

Làm sao Lục Tử Triệt lại không biết Quách Tiểu Trà đang tìm cách cho được? Hắn nói với Quách Tiểu Trà đang đảo loạn hai tròng mắt: “Cố Thường đã luyện cọc gỗ một mỗi cả ngày rồi, cho dù đệ đến thì nàng ấy cũng không đủ sức lực để tiếp đón đâu, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của nàng, vậy nên đệ vẫn là đừng làm loạn lên nữa.”

Dù sao thì Quách Tiểu Trà cũng khá sắc sảo, hắn vừa nghe đến chuyện Cố Thường đang rất mệt mỏi liền từ bỏ ý định, chỉ là bản thân cũng không thường trò chuyện, không bằng tới xem bọn họ luyện công, hắn là rất thú vị, vì vậy hắn theo sau Lục Tử Triệt nói: “Đại ca, ngày nào huynh cũng tới Cố gia dạy võ cho Cố muội muội, lúc đệ rảnh tới có thể đến xem không?”

“Không được!” Lục Tử Triệt dừng bước, xoay người lại nghiêm túc nói: “Điều kiêng kỵ nhất trong học võ công là không chuyên tâm, đệ đến đó sao nàng có thể chuyên tâm luyện công được? Luyện võ không thành thì đến khi nàng ấy bị người trong tà giáo làm hại, đệ gánh nổi trách nhiệm không?”

Chỉ liếc nhìn một cái mà thôi, thế mà bị chụp cho cái mũ lớn như vậy, sự

nhật tình của Quách Tiểu Trà lại bị dập tắt lần nữa, gục mặt xuống quay người đi khỏi, trong lòng oán thầm đại ca nhận nhau giữa đường này còn khó ưa hơn đại ca ruột của hần.

Lục Tử Triệt trở lại thư phòng, không làm việc chính ngay, mà ngồi trên chiếc ghế gỗ hoàng hoa lê mới mua hồi tưởng chuyện xảy ra khi sáng, thật sự không ngờ quan sát Cố Thường luyện công lại thú vị như vậy, vốn dĩ hần không định bắt nạt nàng, là do nàng sống chết nhất định không chịu đi trên cọc nên hần mới thừa cơ dọa nàng.

Thật ra sau khi dọa nàng xong hần cũng không thực sự muốn sàm sỡ nàng, nhưng mà nàng quá bướng bỉnh, cho dù hai chân mềm nhũn như bông vẫn cố gắng đi, nàng chỉ vì không muốn cho hần hôn, thà đi tới mức gãy chân cũng không ngừng lại, điều đó khiến Lục Tử Triệt cực kì khó chịu, vậy nên vừa muốn ức hiếp vừa không nỡ khiến nàng chịu khổ. Ngay sau đó liền...

Không kìm lòng nổi mà, thực sự là không kìm lòng nổi, Lục Tử Triệt giơ tay lên ôm trán khẽ cười, hần vô cùng mong đợi ngày mai gặp lại nàng.

Cố Thường đã quen với sự an nhàn, đột nhiên phải chịu khổ một trận, thân thể không chịu nổi, nghỉ ngơi cả nửa ngày mà vẫn đau ê ẩm đến nỗi không thấy chuyển biến tốt lên, toàn thân đều đau nhức, nàng đành xin Cố phu nhân một ít thuốc bột có thể giảm bớt mệt mỏi rắc vào nước nóng tắm, chỉ hi vọng qua một đêm thân thể sẽ tốt hơn chút, nếu không sáng mai mà có nhiều cọc gỗ hơn, nàng không muốn phải chịu thiệt thòi đâu!

Làm cách nào để ngăn hần chiếm tiện nghi của mình đây? Cố Thường vừa ngâm mình trong nước vừa suy nghĩ, đột nhiên nảy ra một biện pháp, không phải hần ta thích giở trò lưu manh sao? Nàng bôi một thứ mùi vị kì lạ lên miệng mình để xem hần còn có thể làm gì được miệng nàng!

Cố Thường am hiểu nhất là chế đồ lung tung, thứ mùi vị kì quái đó thực

sự không làm khó được nàng, sau khi tắm xong nàng ở trong một dượt phòng nhỏ không tốn nhiều công sức làm đi làm lại tạo ra một loại dượt, thứ này có đặc điểm là người gần như không đoán được ra mùi gì, nhưng một khi liếm thì sẽ phải nếm trải đủ loại chua xót cay đắng, còn bốc lên mùi vị khiến người ta buồn nôn.

Thật tốt quá, sáng mai nàng sẽ cẩn thận thoa nó lên môi, nhắc nhở mình không nên vì môi khô mà vô thức dùng đầu lưỡi liếm.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng Lục Tử Triệt đã dùng sợi dây buộc một con chuột đúng giờ xuất hiện trước cửa phòng Cố Thường, nhưng mà lần này con chuột của hắn không còn đất dụng võ, bởi vì khi hắn vừa đến Cố Thường đã bò dậy thay y phục rửa mặt rồi.

Con chuột này không ngờ lại có lực uy hiếp với nàng đến vậy, Lục Tử Triệt xách con chuột lên tỉ mỉ quan sát một hồi lâu, rốt cuộc vật nhỏ màu xám tro này đáng sợ ở điểm nào? Có điều biết được nàng có thứ sợ cũng là chuyện tốt, sau này không phải lo lắng nàng lại không thành thật nữa.

Sau khi ngủ dậy, chân Cố Thường vẫn còn bủn rủn nhưng so với lúc trước khi ngủ đêm qua thì đỡ hơn nhiều, nàng thầm nhắc nhở mình hôm nay phải ngâm nhiều thuốc bột chút.

Lúc nàng đến phòng luyện công rất đúng giờ, trà của Lục Tử Triệt còn lại ba bốn ngụm chưa uống xong.

Lục Tử Triệt thấy trên mặt Cố Thường không có chút sức sống nào bèn khen ngợi một câu: “Không tệ, hôm nay nàng rất đúng giờ, không cần ta phải bận tâm.”

Vừa thấy khuôn mặt đó của hắn trong lòng Cố Thường liền sinh ra khuynh hướng bạo lực, rất muốn đấm một phát cho mặt hắn sưng lên, trong

lòng rục rịch, hai tay nàng cũng bắt đầu siết lại.

Đối diện Cố Thường đang trong tư thế rất muốn nhào tới liều mạng với mình, Lục Tử Triệt ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Xét thấy biểu hiện hôm nay của nàng rất vừa ý ta, giảm cho nàng năm lần số vòng đi trên cọc gỗ, đi mười lần là được rồi. Hơn nữa ta là một nam nhân có lương tâm vô cùng tốt, không nỡ bắt nạt nữ nhi yếu đuối, hôm nay ta sẽ không quật hương nữa.”

Lương tâm vô cùng tốt... Cố Thường thật muốn nhổ nước miếng vào mặt hắn, nếu lương tâm của hắn tốt thật thì trong thiên hạ sẽ không còn người xấu! Nàng khinh bỉ liếc hắn qua khoé mắt rồi đi trên cọc gỗ.

Không biết là do hôm qua đi nhiều quá nên có kinh nghiệm hay là thế nào, Cố Thường đi năm vòng liên tiếp mà không có lần nào cọc bị đổ.

Lục Tử Triệt thấy thế lông mày phi dương đen đậm giương lên, sờ cằm, không khỏi lẩm bẩm có đúng là hắn đã mềm lòng mà giảm số lần đi hay không? Biểu hiện của nàng tốt như vậy phúc lợi của hắn chẳng phải là bị hẫng hay sao?

Đến vòng thứ sáu Cố Thường vẫn không tránh khỏi vì đau chân không chịu nổi nên đã làm đổ một cọc, sau đó đi lại rất cẩn thận, kết quả không ngờ lại làm đổ hai lần.

“Thiếu ba lần, nếu nàng mệt rồi thì không cần đi thêm nữa.” Mắt Lục Tử Triệt sáng rực nhìn...môi Cố Thường đề nghị.

Chút tâm tư đó của hắn dù Cố Thường nhắm mắt cũng có thể đoán ra, không nhìn được quay đầu phỉ nhổ hắn một cái khinh bỉ nói: “Không phải ba lần sao? Bản cô nương làm được!”

Nói xong rồi nàng vô thức liếm môi, xong rồi, đầu lưỡi chạm phải chỗ thuốc bột nàng thoa lên môi, nước mắt lập tức chảy ra.

“Nàng khóc cái gì? Thực sự mệt đến vậy?” Lục Tử Triệt thấy thế có chút sốt ruột, lần đầu tiên nghiêm túc suy nghĩ lại, nghi ngờ có phải mình đã quá nóng vội hay không, mạnh mẽ giầy vò cả sức khoẻ lẫn tinh thần của nàng như vậy.

Cố Thường lau nước mắt không thèm để ý đến hấn, xoa bóp chân sưng vài cái, rồi lại bắt đầu đi chiến đấu với cọc gỗ.

Bù lại ba lần liên tiếp, Cố Thường cắn răng vượt qua hai lần thuận lợi, còn một lần làm đổ cọc gỗ, sau đó liền một mạch bổ sung hai lần vẫn chưa thành công, chân nàng đến cả bước đi cũng phát run.

Lục Tử Triệt không nhìn nổi nữa, đứng lên tiến đến ngăn cản Cố Thường tự hành hạ mình, một tay kéo nàng vào trong ngực dụ dỗ: “Thật sự là nữ nhân bảo thủ ngốc nghếch, hết lần này đến lần khác đi trên đó dễ dàng hơn hay là để ta hôn một chút dễ dàng hơn?”

“Quý mới nguyện ý cho người hôn!” Cố Thường gắng sức giãy dụa, song cánh tay và thân thể hấn cứ như tường đồng vách sắt vững chắc vây hãm nàng, hoàn toàn không thể động đậy nổi.

Khẽ cười trong giây lát, một tay Lục Tử Triệt nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng cứng ngắc của Cố Thường an ủi, một tay lại bá đạo nâng cằm của nàng, sau đó làm chuyện đã khiến hấn ở đây hồi tưởng cả đêm qua.

Kết quả là hôm qua còn là đôi môi mềm mại, nhưng thứ mùi vị này là sao? Lục Tử Triệt xanh mặt đẩy Cố Thường ra, gấp gáp chạy về chỗ ngồi cầm ly trà ra sức súc miệng.

“Đáng đời!” Cố Thường lấy khăn thấm ra cố sức lau miệng, ngơ ngác rồi mới nhìn đến chân mày cau lại đến mức có thể kẹp chết một con ruồi của Lục Tử Triệt: “Cho người giờ trò lưu manh, đây là cái giá người phải trả, sau này

mỗi ngày ta đều thoa thứ này, có bản lĩnh thì người súc miệng cả ngày đi!”

Chẳng trách hôm nay nàng không phản ứng gay gắt như hôm qua, thế mà hẳn còn tưởng rằng nàng thoả hiệp rồi, ai ngờ nàng đã đào bẫy trước chờ hẳn nhảy vào! Lục Tử Triệt chẳng dễ dàng gì mới súc bột đi thứ mùi vị kia trong miệng, đen mặt lườm Cố Thường: “Nàng đã không thành thực thì tiếp tục đi trên cọc đi, bổ sung một vòng thiếu rồi tính sau!”

Cố Thường nghe vậy liền nóng nảy, phản đối: “Tại sao ta phải bổ sung? Lúc đầu người đã nói thiếu một vòng thì phải cho người hôn một cái, chẳng lẽ lúc này người không hôn sao?”

Lục Tử Triệt không thể phản bác, quả thực hẳn đã hôn.

“Nhiệm vụ ngày hôm nay đã hoàn thành, nếu như người dám lật lọng thì ta đây thà tự hạ độc mình để bị bệnh nằm trên giường còn hơn là mặc danh kì diệu luyện cọc với người.” Cố Thường mặt lạnh dọa nạt.

Quên đi, không chấp nhặt với nàng, để nàng cản trở một lần thì có sao? Lục Tử Triệt bình tĩnh nhìn Cố Thường đang giận dữ trong chốc lát rồi nói: “Hôm nay đến đây thôi, ngày mai khôi phục lại mười lăm lần như lúc đầu, với lại ta sẽ tiếp tục quạt gió.”

“Đồ hèn hạ vô sỉ.” Cố Thường cắn răng nói ra một câu rồi nhanh chóng quay đầu rời đi.

Lục Tử Triệt đến chỗ Cố phu nhân cáo từ rồi rời khỏi Cố gia, trên đường về phủ lại vuốt ve môi, hơi tiếc nuối mà nhắm nháp tư vị ở môi dưới, vừa thở dài vừa trở về Lục gia.

Cuộc sống khổ sở vất vả luyện cọc ngày ngày trôi qua, thể chất Cố Thường trở nên khá hơn một chút, cộng thêm mỗi ngày ngâm thuốc, càng về sau chân không còn yếu nữa, đi trên cọc càng ngày càng dễ dàng, bảy ngày

trôi qua sau đó Lục Tử Triệt cũng không tìm được cơ hội để sàm sỡ nàng.

Hôm đó, Quách Tiểu Trà tìm đến Cố gia.

“Ngày mai ta phải về kinh rồi, cùng với ca ca của ta.” Quách Tiểu Trà không có tình thần gì mà nói ra, hẳn không muốn trở về.

“Nhanh như vậy huynh đã phải đi?” Cố Thường đã vài ngày không thấy Quách Tiểu Trà, đột nhiên nghe nói hẳn phải đi thì có phần kinh ngạc.

“Đại ca ta phải đi, hai ngày trước huynh ấy bị người ta đánh bị thương, vừa mới dưỡng tốt lên một chút liền gấp rút muốn đi, ta lo lắng cho huynh ấy nên cùng trở về.” Kỳ thực tình ruột thịt trong Quách Tiểu Trà không nhiều đến vậy, nguyên nhân rời đi lớn hơn là do hắn sợ ở lại thêm nữa thì lúc Nhật Nguyệt giáo làm xong việc vặt sẽ “không cẩn thận” đánh chết hắn.

Chuyện Quách đại lang bị đánh Cố Thường đã nghe qua, là Lục Tử Triệt kể cho nàng biết, do Quách đại lang không cam lòng bị mất chức quan nên gieo tin đồn ở khắp nơi rằng nàng cùng hắn ta có một chân ở kinh thành song lại vì hắn ta lại không chịu thừa nhận nên bỏ rơi hắn ta.

Sau khi Lục Tử Triệt biết chuyện này liền sai người ra sức đánh hắn ta, sau đó tự mình đứng ra làm sáng tỏ Cố Thường là hôn thê của hắn, không liên quan gì đến Quách đại lang, Quách đại lang bịa đặt như vậy chỉ vì khi ở kinh thành hắn ta muốn nạp Cố Thường làm thiếp kết quả bị cự tuyệt mà nảy sinh lòng phẫn hận nên mới làm ra chuyện bỉ ổi như vậy, người nào không tin thì có thể đến kinh thành hỏi thăm một chút, người khắp kinh thành hầu như đều biết việc này.

Mặc dù Lục Tử Triệt đã giải thích tin đồn, nhưng vẫn có người tin vào lời nói của Quách đại lang, đối với Cố Thường rất vô liêm sỉ, lén lút nói không biết bao nhiêu lời xấu xa.

Chuyện lần này khiến Lục Tử Triệt rất bức mình, bèn phái người đi dọa nạt Quách đại lang vài lần, lúc này mới gia tăng ý nghĩ muốn trở về của đối phương, thuận tiện khuyên Quách Tiểu Trà về theo.

“Hai người bọn huynh đều phải về, còn Lương Dung đâu?” Cố Thường hỏi.

Lương Dung vẫn ở lại khách điểm cùng nha hoàn, có lúc đến Cố gia gây phiền toái, nhưng đều bị người gác cổng đuổi đi, về phần nàng ta có đến Lục gia quấy rầy Lục Tử Triệt hay không, Cố Thường không quan tâm.

“Ai quản sự sống chết của nàng ta chứ!” Quách Tiểu Trà vừa nghe thấy tên Lương Dung liền phát cáu.

“Nàng là vị hôn thê được chọn của huynh mà.”

“Ta mới chán ghét nàng ta, đánh chết ta cùng không lấy!”

Lục Đậu bưng trà mới đến cho bọn họ nghe thấy liền nói xen vào: “Vậ cũng chưa hẳn, không thể nói lời chắc chắn như thế được, nhớ lại lúc trước Lục Tam gia không chỉ một lần chế nhạo tiểu thư nhà tôi vừa vụng về vừa ngốc nghếch lại đáng ghét, không biết bao nhiêu lần châm chọc tiểu thư không ai thích cũng chẳng ai thèm lấy, kết quả thì sao? Người thích tiểu thư nhất muốn lấy tiểu thư nhất chính là ngài ấy đó.”

Ánh mắt âm u của Cố Thường nhìn vào Lục Đậu miệng tiện: “Ta thấy da người lại ngứa ngứa phải không?”

“Nô tỳ còn có việc bận, không quấy rầy mọi người nữa.” Lục Đậu đặt bình trà xuống rồi nhanh chóng rời đi, sợ chậm thêm một lúc nữa thì không may.

Một thời từng là bằng hữu, cho nên khi Quách Tiểu Trà rời đi tất nhiên Cố

Thường không thể không cho hăn mang theo gì đó, liền lệnh trù phòng (phòng bếp) chuẩn bị hơn mười cái bánh vỏ mỏng nhân nhiều thịt cùng với thịt bò đã nấu chín, mặt khác lại tặng thêm hai hũ rượu hoa quả nàng tự ủ, đặc biệt dặn dò hăn những thứ này không được để cho Quách đại lang chạm vào dù chỉ một chút, nếu như đối phương nhất định đòi ăn, thì nói là bên trong đều đã bị hạ độc.

Quách Tiểu Trà đương nhiên là gật đầu đồng ý, để đồ ăn thức uống lên trên lưng ngựa, trong lòng nghĩ bằng hữu Cố Thường này suy tính rất chu toàn, so với đại ca nhận nhau giữa đường kia, thấy hăn đi mà lại chẳng cho gì, may mà vợ chồng Lục lão gia nhân từ tốt bụng hơn nhiều, ra tay hào phóng cho hăn năm mươi lượng bạc làm lộ phí.

Sau khi tiễn Quách Tiểu Trà, Cố Thường về ngâm thuốc tắm, ngâm xong định đi ngủ một lát, đột nhiên Lục Đâu hoảng hốt luống cuống chạy vào nói: “Tiểu thư, Ngọc, Ngọc Diện Hồ kia bị thương khắp người ngã ở cửa, sau đó được phát hiện và khiêng đến chỗ lão gia và phu nhân ở trong viện rồi!”

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 61: Cõi Chờng

“Cái gì?!” Cỗ Thường nghe vậy lập tức nhảy dựng lên.

Lục Đậ lau mồ hôi rồi nói: “Là thật, Ngọc Diện Hồ bị thương rất nặng, lão gia đã cho người đi thỉnh đại phu rồi ạ.”

Cỗ Thường không đợi nổi nữa, không buồn thay y phục liền ra khỏi cửa, nói với Lục Đậ theo sát sau lưng: “Sau này đừng gọi là Ngọc Diện Hồ nữa, gọi là đại tiểu thư, có nghe hay không!”

“Nô tỳ hiểu rồi.” Lục Đậ không cam lòng đáp, Ngọc Diện Hồ gây nhiều chuyện bất lợi với Cỗ gia và tiểu thư như thế, trong lòng nàng ta thì Cỗ Y chẳng bao giờ xứng làm đại tiểu thư của Cỗ Gia Bảo dù chỉ một chút.

Nghe thấy Lục Đậ nghĩ một đằng nói một nẻo, Cỗ Thường không còn tâm tư mà để ý đến chuyện này, chạy thật nhanh đến nhà trên, nàng không hề cảm giác được thân thể mình lúc này lại rất nhẹ nhàng.

Lục Đậ vẫn thở hỗn hển theo sau lưng nàng lại cảm thấy hết sức kinh ngạc, không ngờ tới phương pháp đi trên cọc của Lục Tử Triệt có hiệu quả đến thế.

Thực ra Cỗ Thường tiến bộ nhanh như vậy không chỉ là kết quả huấn luyện mỗi sáng, hơn nữa thuốc bột Cỗ phu nhân cho nàng tắm lại có công dụng lớn đối với thể chất cốt tủy của nàng.

“Cha, nương, tỷ tỷ con ra sao rồi?” Cỗ Thường lao tới chỗ mọi người tụ tập hai bên phòng, lo lắng hỏi.

Vợ chồng Cỗ Phong Niên không để ý tới nàng, ánh mắt của bọn họ lúc này đang chăm chăm nhìn đại phu bắt mạch cho Cỗ Y.

“Đại phu, khuê nữ của ta thế nào rồi?” Hai mắt Cỗ Phong Niên đỏ bừng nhìn đại phu chẩn mạch cho Cỗ Y xong rồi lắc đầu, bởi vì quá mức khẩn trương mà hai tay ông siết chặt tới mức nổi đầy gân xanh.

Lão đại phu sờ sờ râu mép thở dài nói: “Lục phủ ngũ tạng của vị cô nương này đã bị tổn hại nghiêm trọng, lão phu bất lực, chỉ có thể kê chút thuốc bổ cho cô nương, nếu may mắn mà tỉnh lại, sợ rằng sau này sẽ trở nên suy yếu, cứ để cho cô nương ấy tĩnh dưỡng đi.”

Vợ chồng Cỗ Phong Niên cùng với Cỗ Thường giương mắt nhìn đại phu kê thuốc, cầm tiền khám bệnh rồi rời đi, bọn họ không hề ngăn cản, vốn dĩ đại phu không trị được nội thương, chỉ có thể theo cách thức của người giang hồ mà tự cứu chữa - dùng nội lực để cứu.

“Mọi người đi ra ngoài hết đi, để ta cứu nó.” Cỗ phu nhân tới trước giường đau lòng nhìn trưởng nữ vẫn không động đậy gì mà nói.

“Để ta ở lại.” Cỗ Phong Niên cũng muốn ở lại liền đẩy Cỗ Thường ra ngoài phòng, vỗ vai nàng mà nói: “Quá trình nương con cứu tỷ tỷ con rất nguy hiểm, hay là con cứ coi chừng ở bên ngoài đi.”

Cỗ Thường gọi hạ nhân ra ngoài phòng thấp giọng hỏi han chuyện của Cỗ Y, kết quả không hỏi được cái gì cả, chỉ hỏi được có người ra khỏi phòng đi đến nhà xí một chuyến, khi về thì thấy Cỗ Y ngã xuống đất ngất đi, ban đầu tưởng đó là nàng (CT), nhưng lại phát hiện ra y phục không giống thế, lại vì biết nàng không ra ngoài đã nhiều ngày rồi, nên biết được đó là vị tiểu thư xa

nhà kia, liền vội vàng gọi người đi bẩm báo vợ chồng Cố Phong Niên.

Tỷ tỷ bị thương nặng như thế nhất định là có liên quan đến nam nhân đeo mặt nạ kia! Cố Thường cảm hận đến mức nghiến răng, từ trước đến nay nam nhân kia không đối tốt với tỷ tỷ, hôm nay hắn đã trở thành giáo chủ rồi, địa vị càng cao thì con người sẽ càng trở nên đáng ghét hơn, không biết vì chuyện gì mà lại làm tỷ tỷ bị thương nặng đến như vậy.

“Tiểu thư vào trong đợi đi, bên ngoài lạnh lắm đó.” Lục Đậu kéo Cố Thường đang mất hồn mất vía vào trong phòng, rót cho nàng ly trà nóng để cho nàng làm ấm tay.

Cố Thường tay cầm ly trà, thỉnh thoảng nhìn gian phòng chỗ ba người Cố Phong Niên, không ý thức được mình đang khát nước, càng khó phải nói đến việc uống trà.

Không bao lâu sau, Lục Tử Triệt chạy tới.

“Ta nghe nói Ngọc Diện Hồ bị thương? Lúc này nàng ta đang ở đâu?” Lục Tử Triệt bị hạ nhân kéo vào gian phòng chỗ Cố Thường liền lập tức hỏi.

Thân là nữ tể tương lai của Cố gia, vả lại gần đây thường đến dạy công phu cho Cố Thường, vì thế mỗi lần hắn đến người gác cổng liền tự động để hắn vào, cũng không có hạ nhân đặc biệt thông báo, bọn họ đều đã coi hắn như một nửa chủ tử của Cố phủ rồi.

Cố Thường hất hàm về phía cửa phòng ra hiệu, nói: “Nương ta đang tự vận công chữa thương cho tỷ tỷ đấy, người không nên xông vào.”

“Ta sẽ không đi vào đâu.” Lục Tử Triệt ngồi xuống đối diện Cố Thường, bảo hạ nhân trong phòng ra ngoài hết, sau đó nhìn Cố Thường không yên lòng mà cau mày nói: “Nàng không cảm thấy lúc này nàng ta đột nhiên xuất hiện rất kỳ lạ hay sao?”

“Kỳ lạ, hết sức kỳ lạ, nhưng thế thì thế nào? Người không nhìn thấy đáng về tử ấy lúc này, nằm trên giường mà vẫn không nhúc nhích, giống như đã chết vậy, đáng thương biết bao. Lúc này ta cũng không muốn suy nghĩ gì hết, chỉ muốn tử ấy mau mau tỉnh lại thôi.” Cố Thường nói mà vành mắt đỏ lên, hai tay nắm chắc cái chén cố kìm chế muốn rơi nước mắt, có lẽ là vì song sinh có tính cảm ứng nào đó, không gặp Cố Y còn tốt, chỉ cần gặp được rồi thì trong lòng nàng bắt đầu sinh ra cảm giác gần gũi, đồng thời đặc biệt không nhìn nổi tử tử ruột phải chịu một chút thương tổn nào.

Chân mày Lục Tử Triệt nhíu chặt hơn, muốn nói gì đó, chỉ là nhìn phản ứng Cố Thường lúc này, suy nghĩ một chút vẫn là nên ngậm miệng, rồi lại nhìn cửa phòng nơi Cố Y đang trị thương mà bắt đầu trầm tư.

Nhất thời hai người đều không nói nữa, thời khắc này ai cũng không có tâm tình mà nói gì.

Khoảng chừng qua một canh giờ, Cố Phong Niên rốt cục đỡ thể tử suy yếu đến mức sắc mặt tái nhợt đi ra ngoài.

“Nương! “Từ trước đến nay Cố Thường chưa bao giờ thấy đáng về này của mẫu thân vốn cường thế lợi hại, sợ đến mức chạy tới đỡ lấy bà, hỏi với giọng run rẩy: “Người không sao chứ? Đừng dọa con mà.”

“Nương con không có việc gì, chỉ là quá mệt mỏi mà thôi, ta muốn đưa bà ấy về phòng nghỉ ngơi, con đi trông coi tử tử con đi, nó vừa thoát khỏi nguy hiểm, chẳng qua là giống như nương con, cũng muốn được chăm sóc thật tốt một phen.” Sau khi nói xong Cố Phong Niên không để ý thấy còn có một Lục Tử Triệt trong phòng, liền bế thể tử gần như tê liệt ngã xuống trong ngực ông lên quay về chính phòng.

Cố Thường căn môi phương hướng cha nương rời đi, vẻ mặt phân vân chỉ chốc lát, cuối cùng đi đến gian phòng chỗ Cố Y ở trông tử tử ruột vừa mới

thoát khỏi nguy hiểm.

Lúc này Cố Y vẫn yên tĩnh nằm trên giường như cũ, hơi thở rất suy yếu, song sắc mặt đã trở nên hồng hào, so với lúc trước thì tốt hơn nhiều.

“Thủ hạ của ta mang về tin tức nói rằng hai phái thủ hạ của Nhật Nguyệt giáo phát sinh nội chiến, Ngọc Diện Hồ bị thương là lúc đang bảo vệ tân nhậm giáo chủ, lẽ ra thương thế không nặng như vậy, thế nhưng vị hôn thê của tân giáo chủ đột nhiên dẫn theo nhiều người đến đánh nàng ta trọng thương.” Lục Tử Triệt đi tới phía sau Cố Thường nói rằng.

Vốn không so đo chuyện hãm đột nhiên xông tới, lực chú ý của Cố Thường đều bị lời của hắn dẫn đi, quay đầu cả giận nói: “Nam nhân đeo mặt nạ còn có có vị hôn thê sao?”

“Đúng, là nữ nhi duy nhất của một trong số các hộ pháp của hắn, để củng cố địa vị giáo chủ hắn đương nhiên phải lung lạc lực lượng chính trong giáo, vì thế để tỏ lòng thành ý, trước mặt giáo chúng hắn trơ mắt nhìn Ngọc Diện Hồ đã vô số lần vì hắn mà vào sinh ra tử bị người của vị hôn thê kia đánh đến mức chỉ còn nửa cái mạng, cuối cùng vị hôn thê kia sai người ném Ngọc Diện Hồ về Cố Gia Bảo tự sinh tự diệt hắn cũng không hề phản đối.”

Cố Thường tức giận đến run cả người, chỉ vào Cố Y trên giường cả giận nói: “Hắn dám đối xử với tỷ tỷ ta như thế! May nhờ tỷ tỷ vì hắn mà ngay cả... Hắn lại vì địa vị ngay cả nữ nhân của mình bị người ta đánh chết cũng không quan tâm, tuyệt tình đến nước này đúng là hiếm thấy!”

“Điều này đối với Cố gia mà nói chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao? Lẽ nào nàng muốn tỷ tỷ nàng gả cho hắn?” Một câu nói của Lục Tử Triệt khiến Cố Thường phải suy nghĩ lại.

Đúng vậy, nàng tức giận cái gì? Không phải là nàng vẫn ngóng trông Cố

Y có thể khí ám tòng minh (bỏ qua những khúc mắc) trở về Cố gia sao? Lần này bị nam nhân đeo mặt nạ làm bị thương nặng như vậy, bất luận là thân hay là tâm đều lưu lại vết thương khó có thể lành, lúc này tỷ tỷ cũng sẽ không về lại tà giáo tàn nhẫn kia chứ?

“Được rồi, thân thể nàng ta suy yếu cần nghỉ ngơi, nàng cũng rất mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi đi.” Lục Tử Triệt nói xong không để ý sự phản đối của Cố Thường liền lôi kéo nàng ra khỏi nơi này, gần ra khỏi cửa phòng thì hần đột nhiên quay đầu, lạnh lùng liếc mắt nhìn Cố Y.

Khi hai người bọn họ rời khỏi, trong phòng yên tĩnh lại, Cố Y vẫn luôn nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra...

Trên đường về phòng, Cố Thường vẫn còn rất tức giận, mắng: “Nam nhân thật không phải thứ tốt lành gì, người hưởng thụ là bọn chúng, còn chịu thương tổn lúc nào cũng là nữ nhân chúng ta, đáng ghét.”

Lục Tử Triệt liếc nàng đánh chính lại: “Lời này của nàng nói xong không khỏi quá mức tuyệt đối rồi, ta cũng là nam nhân đó.”

“Người cũng không phải là thứ tốt!” Cố Thường liếc xéo hần hừ lạnh.

“Ta đối với nàng một lòng một dạ, sao lại không phải là thứ tốt? So với những gì mà tên giáo chủ Nhật Nguyệt giáo lãnh khốc âm hiểm kia làm với tỷ tỷ nàng, thì chẳng lẽ ta đối với nàng không tốt hơn nhiều sao?” Lục Tử Triệt nghiêng rằng tròng Cố Thường, nếu không thông cảm cho tâm tình nàng lúc này, thì hần đã “giáo huấn” nàng một trận rồi.

Cố Thường hừ một tiếng không thềm nói chuyện, mãi về phòng không để ý tới hần nữa.

Lục Tử Triệt đứng ở trước khuê phòng của Cố Thường, nói với người ở sau cánh cửa: “Nhắc nhở nàng một câu, coi chừng Ngọc Diện Hồ kia, còn

nửa ngày mai không được ngừng huấn luyện, gấp vào thời gian cũ địa điểm cũ.”

Chờ đến khi Cố Thường chạy ra ngoài phản đối thì không thấy Lục Tử Triệt đâu nữa, đơn giản là đến cũng vội vã, đi cũng vội vã, nàng tức giận đến mức ngay cả mắng chửi người * cũng không thể.

Trong nhà bỗng chốc lại có hai người bệnh, Cố Thường đâu còn tâm tình nghỉ ngơi, ở trong phòng lo lắng buồn phiền, nàng muốn đi phòng chính xem một chút, kết quả bà tử bên kia đến nói lúc này phu nhân không nên bị người khác quấy rầy, bảo nàng ngày mai hãy đến thăm.

Lúc buổi tối hạ nhân tới báo tin nói rằng Cố Y đã tỉnh, Cố Thường nghe xong liền lập tức chạy tới.

“Tỷ tỷ, thân thể tỷ đã khỏe hơn chưa?” Cố Thường nhìn Cố Y được nha hoàn ngồi dậy đỡ ngồi dậy đang uống thuốc, vội vàng tiếp nhận chén thuốc trong tay nha hoàn đút cho nàng ta.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Cố Y cau mày uống cạn chỗ thuốc đắng muốn chết, sau khi ăn một viên mứt hoa quả nha hoàn đưa tới thì ấn đường mới giãn ra chút.

“Khỏe lên thì muội an tâm rồi.” Cố Thường cẩn thận quan sát sắc mặt Cố Y, sắc mặt tốt hơn so với lúc chiều, yên tâm đồng thời đồng thời lại lo lắng cho Cố phu nhân, nàng lo nghĩ mà nói: “Tỷ nghe nói chưa? Nương chúng ta hao tổn quá nhiều nội lực, đã về phòng nghỉ ngơi rồi, tỷ tỷ, lần này nương vì cứu tỷ mà tổn rất nhiều tâm sức, vì thế hai người phải mau khỏe lại đây.”

Cố Y trầm mặc, không phản ứng gì với lời của Cố Thường, thực sự là nghe đến phát phiền mà lạnh nhạt nói: “Ta mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi.”

“Vậy tỷ tỷ hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, sáng mai muội sẽ lại thăm tỷ.” Cố

Thường cẩn thận đỡ Cổ Y nằm lên gối đầu, đắp chăn kín cho nàng ta.

Lúc gần đi, Cổ Thường vành mắt ửng đỏ nói với Cổ Y rằng: “Tỷ tỷ, lần này trở về tỷ không cần phải đi nữa đâu, xin hãy cho muội một cơ hội bồi thường cho tỷ thật tốt.”

“Bồi thường?” Giọng Cổ Y nhàn nhạt truyền đến.

“Đúng, để muội bồi thường cho tỷ, nam nhân đeo mặt nạ đối xử tệ bạc với tỷ như thế, tỷ đã phải chịu nhiều khổ sở như vậy, sau này ở nhà cha nương và muội đối tốt với tỷ gấp bội, bù đắp lại cho nhiều năm để tỷ lưu lạc bên ngoài chịu nhiều khổ cực.”

Mặt Cổ Y không thay đổi nhìn Cổ Thường một chút, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Người cũng biết ta gặp phải cảnh ngộ này là do nam nhân làm hại, vậy thì bồi thường cho ta một nam nhân tốt đi.”

“Nam nhân tốt? Tỷ tỷ muốn tìm kiểu nam nhân như thế nào?” Cổ Thường trở nên sôi nổi, chỉ cần tỷ tỷ nguyện ý buông bỏ tình ý đối với nam nhân đeo mặt nạ kia nàng đương nhiên sẽ ủng hộ.

“Nghe nói người đã đính hôn với Lục Mặc? Ta thấy hắn cũng không tệ lắm, nếu người muốn bồi thường vậy thì nhường hắn cho ta đi.” Cổ Y nói ra rất kinh người.

Cổ Thường nghe vậy mở miệng định nói “Tỷ thích vậy thì muội sẽ nhường cho tỷ”, thế nhưng chẳng biết tại sao lời đến cửa miệng đột nhiên nói không nên lời, lòng nàng không khỏi có chút buồn phiền, trong ánh nhìn chăm chú của Cổ Y mà biểu tình trở nên cứng đờ...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 62: Khóc

Cố Y chờ một lúc thấy đối phương không lên tiếng, cười nhạo hỏi: “Sao thế, không nữa?”

“Tỷ tỷ, muội chưa nghe nói có người đính hôn rồi còn tặng vị hôn phu của mình cho người khác trước đây cả, sẽ bị người ngoài chê cười đó.” Cố Thường bị Cố Y nhìn mà cảm thấy như ngồi trên bàn chông, kiên trì nói rằng.

“Khi nào người lại để ý đến thái độ của người ngoài như thế? Trước kia người bị Lục gia từ hôn khiến thanh danh chịu ảnh hưởng lớn, lúc đó ta lại thấy người sống rất thoải mái.” Cố Y khí thế bức người nói.

Cố Thường siết chặt tay, phồng má nhìn Cố Y: “Tỷ tỷ, vì sao tỷ muốn chọn Lục Tử Triệt? Muội không tin tỷ vừa ý hắn.”

“Ta không vừa ý hắn, lẽ nào người lại vừa ý hắn? Nghe nói người cũng không muốn gả cho hắn, thân là tỷ tỷ ruột sao ta lại không thể giúp người giải quyết một phiền toái lớn chứ? Với lại ta với người lớn lên giống nhau như đúc đấy.” Cố Y nghĩ mình đã nghỉ ngơi khá lâu lại uống thuốc nữa nên tinh thần rất tốt, nói nhiều lời như vậy còn không thấy mệt mỏi chút nào.

Cố Thường nghe vậy thấy hết sức kì quái mà nhìn về phía Cố Y hỏi: “Hình như tỷ tỷ rất rõ chuyện của muội?”

Cố Y rũ mắt, vuốt ngực ho khan hai tiếng rồi mới nói: “Ở nơi ăn thịt

người như Nhật Nguyệt giáo kia, nếu không có chút bản lĩnh này thì chẳng phải sẽ bị người ta hút sạch máu hay sao?”

Đạo lý tuy là như vậy, thế nhưng không có nghĩa là Cố Y dùng bản lĩnh đó trên người mình thì Cố Thường sẽ không tức giận, vì vậy nàng (CT) mím môi không nói lời nào.

“Được rồi, ta nói đùa thôi, ai lại bằng lòng muốn họ Lục kia chứ?” Sau khi nói xong, Cố Y lại nằm xuống đưa lưng về phía Cố Thường làm động tác tiễn khách.

Cố Thường trợn tròn mắt, mơ hồ không rõ Cố Y đây là bởi vì đáp ứng nàng sẽ không tức giận nữa hay là thật sự chỉ là đùa giỡn nàng thôi, nàng phân vân lúc này nên đi hay là nên bồi tội với tỷ tỷ.

“Ta mệt mỏi rồi.” Cố Y đưa lưng về phía Cố Thường nói.

Thở dài, Cố Thường liền đứng dậy rời đi.

Sau khi về phòng Cố Thường cũng nghỉ ngơi, nhưng nằm trên giường không ngủ được, trần trọc nghĩ lại tại sao mình lại không nói được câu “Nường Lục Tử Triệt cho tỷ đấy” nên lời? Không chỉ nói không nên lời mà trong lòng lại mặc danh kỳ diệu buồn phiền.

Hai người Lục Tử Triệt và tỷ tỷ từ trước đến nay vốn không ưa nhau, nghĩ thế nào cũng thấy bọn họ không thích hợp ở cùng một chỗ, nếu kiên quyết mà ghép bọn họ với nhau thì tuyệt đối sẽ là vợ chồng bất hoà, nàng không đáp ứng là suy nghĩ vì bọn họ thôi, là làm chuyện tốt đó!

Đúng, nhất định là như vậy nên lúc đó nàng mới nói không nên lời!

Được rồi, mọi suy nghĩ đã rõ ràng, có thể an tâm mà ngủ rồi, Cố Thường vừa suy nghĩ thông suốt nên tâm tình thoải mái hơn rất nhiều, chỉ chốc lát sau

liền ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau nàng trưng ra khuôn mặt của oán phụ bị Lục Tử Triệt gọi dậy đi đến phòng luyện công, vốn là Cố Thường vì chuyện Cố Y đột nhiên trọng thương trở về cùng với Cố phu nhân hao tổn nội lực đến mệt lả mà không có tâm tình đi luyện công, sáng sớm nàng liền không thức dậy đúng giờ, kết quả bị Lục Tử Triệt đứng ngoài cửa uy hiếp nếu không thức dậy thì hẳn sẽ thả con chuột ra.

“Sao mà sắc mặt nàng lại tệ như thế?” Lục Tử Triệt thấy mặt của Cố Thường biết rõ rồi còn hỏi.

“Người nói xem hôm nay ta nào có tâm tình luyện cái này?” Cố Thường tới ngồi xuống trước mặt Lục Tử Triệt, bày ra tư thế đánh chết cũng không muốn luyện, không tiếng động mà kháng nghị lại.

Lục Tử Triệt nói: “Ta đã sớm nói với nàng ta là một nam nhân có tâm địa tốt, biết lúc này nàng không có tâm tình nên hôm nay ta cho nàng nghỉ một hôm.”

Cố Thường nghe vậy lập tức nhảy dựng lên, cau mày trừng hẳn: “Đã như vậy còn đánh thức ta, người cố ý sao?!”

“Ngồi xuống đã.” Lục Tử Triệt kéo Cố Thường về chỗ ngồi, tính khí điềm đạm mà nói: “Mặc dù không cần nàng đi luyện cọc, nhưng ta có lời muốn hỏi nàng, nói xong rồi hãy đi.”

Nhìn một chút, Cố Thường ngồi xuống, tức giận nói: “Có chuyện thì hỏi nhanh lên.”

“Hôm qua Cố Y tỉnh rồi chứ? Nàng ta đã nói những gì với nàng?” Lục Tử Triệt nghiêm túc hỏi.

Chân mày Cố Thường khẽ cau lại, thấy có chút bất mãn hỏi: “Người hỏi điều này không phải là làm quá lên sao?”

“Ta lo lắng cho nàng, đáp án này làm nàng hài lòng chứ?”

“Không hài lòng.” Cố Thường trừng mắt nhìn hăn, nàng càng tin rằng hăn đang bới móc mình *, đúng là đồ không có đạo đức.

Lục Tử Triệt lắc đầu, cau mày: “Ngọc Diện Hồ đột nhiên trở về, một nhà các nàng nhất định là sẽ đem hết khả năng ra để đối với nàng ta thật tốt, không nỡ để phòng nàng ta dù chỉ một chút, như vậy sẽ rất dễ bị người khác thừa cơ lợi dụng, ta không liên quan gì tới nàng ta, cho nên ta có thể phán đoán khách quan nàng ta có phải bị người của tà giáo lợi dụng đi đối phó Cố gia để báo thù hay không.”

“Tỷ tỷ của ta sẽ không làm thương tổn đến chúng ta.” Cố Thường nói xong lời này có chút hụt hơi, nhưng nàng vẫn bằng lòng cho là như vậy, cũng buộc chính mình cho là như vậy.

“Được, nàng ta sẽ không làm thương tổn các nàng, vậy sao nàng còn không dám nói cho ta biết cuộc nói chuyện giữa các nàng hả? Không nói cho ta cũng được thôi, đi luyện cốc đi, hai mươi vòng, thiếu một vòng thì phải cho ta hôn một cái.” Lục Tử Triệt đột nhiên giận tái mặt ra lệnh. d.d.l.q.d

“Người!” Cố Thường không ngờ hăn sẽ lật lọng, giận dữ giơ tay lên đánh xuống mặt bàn trước mặt hăn: “Người còn là nam nhân sao?”

“Ta đếm tới mười, nàng mau chóng chọn một cái đi, một, hai, ba...”

“Được rồi, đừng đếm, ta nói là được!” Cố Thường không dám khiêu chiến với Lục Tử Triệt vô sỉ, khuôn mặt nàng cau có rất không cam lòng mà kể lại đầu đuôi cuộc nói chuyện của Cố Y với nàng tối hôm qua.

Lục Tử Triệt sau khi nghe Cố Thường nói không muốn “bán” hẳn, liền nhướn mày, thấy có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ) mà nói: “Không ngờ nàng lại luyện tiếu ta đến thế, ta còn tưởng rằng tỷ tỷ kia của nàng bảo nàng giết người phóng hỏa nàng cũng không hề chớp mắt, ai ngờ vào thời khắc mấu chốt nàng lại không đồng ý tặng ta cho nàng ta, có lương tâm như thế, xem ra sau này ta nên đối tốt với nàng hơn nhĩ.”

“Ai bởi vì người chứ?” Cố Thường liếc mắt, không khách khí chút nào mà đả kích hẳn: “Đó là bởi vì ta suy nghĩ cho tỷ tỷ ta thôi, lòng phòng bị của người đối với tỷ ấy nặng như vậy, tỷ ấy mà muốn gả cho người thật thì làm sao có được ngày tốt lành chứ? Đại phu đã nói rằng tỷ ấy mặc dù dưỡng thương tốt đi nữa nhưng thân thể cũng không còn lợi hại như xưa nữa, nếu động thủ thật thì chắc chắn tỷ ấy sẽ thua.”

“Đúng là nữ nhân khẩu thị tâm phi, không đáng yêu chút nào hết.” Lục Tử Triệt căn bản không tin Cố Thường giải thích, tâm tình rất tốt mà uống trà, không quên lộ ra khuôn mặt tươi cười tuần lãng mê người của mình với ý đồ quyến rũ nàng.

Cố Thường bị nụ cười trong veo như ánh trăng của mỹ nam làm cho hoa cả mắt, véo mu bàn tay mình một cái mới khó khăn phục hồi tinh thần lại, bình ổn lại nhịp tim mới hừ một tiếng nói: “Có tin hay không là tùy người, ta mặc kệ. Được rồi, chuyện phải nói ta cũng đã nói hết rồi, bây giờ ta có thể đi được chưa?”

Lục Tử Triệt cảm thấy Cố Y cũng không phải vô duyên vô cớ mà bảo Cố Thường nhường hẳn, đương nhiên hẳn sẽ không cho là nàng ta vừa ý hẳn, chỉ là đến tột cùng có âm mưu gì thì lúc này hẳn không nghĩ ra, vì để tránh cái thùng thuốc súng Cố Thường này để lộ sự hoài nghi của hẳn sẽ khiến Cố Y thêm đề phòng, cho nên hẳn tạm thời lựa chọn giấu giếm, rất nghiêm túc nói với Cố Thường rằng: “Sau này mỗi lần nàng gặp Cố Y, nàng ta nói gì làm gì đều phải kể lại cho ta biết, không nên giấu giếm bất kỳ chuyện gì, có nghe hay

không?”

“Người đang điều tra phạm nhân à! Tỷ tỷ của ta bị nam nhân đề tiện và vị hôn thê của hãh hại thành như vậy, chẳng lẽ tỷ ấy còn bán mạng vì bọn chúng nữa? Cùng lắm thì tỷ ấy không dễ dàng tiếp nhận người nhà như chúng ta thôi, người không nên đề phòng tỷ ấy như trước kia nữa, sau này tỷ ấy sẽ là đại di tử (chị vợ) của người đó, là thân thích đó!” Cố Thường không nhịn được mà gào lên với hãh, chờ đến khi thấy hãh lộ ra ánh mắt như loài sói mà cười đến hài lòng với nàng là lúc đột nhiên nhận ra mình nói gì đó không ổn.

“Lúc này cũng đã có người nhận ra mình làm con dâu Lục gia rồi, có thể nói ra Cố Y là đại di tử của ta, xem ra trong tiềm thức nàng rất hài lòng đối với mối hôn sự này, hài lòng đến mức tỷ tỷ ruột mở miệng đòi muốn vị hôn phu nàng cũng không đáp ứng, không sai, cuối cùng ta cũng coi như yên tâm về điều này rồi.” Tâm tình Lục Tử Triệt rất tốt, nhìn về phía Cố Thường, trong mắt tràn đầy yêu thích như muốn tràn ra ngoài.

Cố Thường bị ánh mắt của hãh làm cho khó chịu đến mức toàn thân nổi da gà, một khắc cũng không đợi được nữa, liền bỏ lại câu “Không biết xấu hổ đến mức như người cũng coi như hiếm thấy” rồi chạy ra ngoài, vừa mới tới cửa, kết quả bên hông thấy căng thẳng, theo lực đạo của cánh tay bên hông mà cả người nghiêng về phía sau, ngã vào một lồng ngực kiên cố ấm áp.

“Nàng muốn đi đâu? Hả?” Lục Tử Triệt ôm Cố Thường ở trước ngực hãh, hơi cúi đầu, gương mặt khẽ chạm vào tai Cố Thường, giọng nói mờ ám hỏi.

Trong nháy mắt tai Cố Thường truyền đến cảm giác tê tê, toàn thân đều cứng đờ, hai tay véo tay của Lục Tử Triệt, thân thể bắt đầu ra sức giãy giụa.

Mỹ nhân trong ngực thì ý chí sức lực rất yếu kém, nhưng nàng càng không ngừng vận vẹo cơ thể, vốn Lục Tử Triệt chỉ là muốn trêu chọc nàng một chút nhưng rồi mắt hãh trở nên tối lại, rút tay ra khỏi tay nàng, cúi đầu

khẽ cắn một cái lên tai nàng, nói với giọng khàn khàn: “Nữ nhân, nếu nàng thông minh một chút thì nên ngoan ngoãn chớ lộn xộn!”

Cố Thường bị trêu chọc tai đang dần đỏ, lập tức há miệng định la lên, kết quả liền bị nam nhân hữu lực cao lớn bịt miệng.

“Đừng, nàng muốn dẫn tất cả mọi người tới sao?” Lục Tử Triệt xoay thân thể Cố Thường một vòng rồi đối mặt với nàng mà uy hiếp nói: “Nếu nàng không la ta sẽ buông tay, có nghe hay không?”

Cố Thường vội vàng gật đầu, thân thể cứng đờ như khúc gỗ, nghĩ hân buông lỏng tay nàng sẽ lập tức la lên.

Mánh khoé này của nàng làm sao qua mắt được Lục Tử Triệt? Môi hân ghé vào bên tai Cố Thường êm ái nói: “Nếu nàng dám la, ta sẽ dùng một loại phương thức khác chặn miệng nàng đấy.”

Dứt lời, Lục Tử Triệt chậm rãi buông lỏng tay ra.

Ràng buộc ngoài miệng vừa buông lỏng, Cố Thường đẩy mạnh Lục Tử Triệt ra, há miệng liền la lên, tiếng vừa mới vang lên, trong lúc nàng còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra thì chỉ cảm thấy tia sáng trước mắt đột nhiên tối sầm lại, gáy nàng bị một bàn tay cố định, lập tức một đôi môi cường thế ấm áp chặn môi của nàng.

Hoá ra đây chính là “một loại phương thức khác” mà hân nói, Cố Thường không biết hình dung tâm tình của mình lúc này ra sao, bởi vì gần đây nàng thể hiện rất tốt, không phải bị “nghiêm phạt”, nàng còn chưa lau sạch vết tích bên ngoài môi mình, ai ngờ hôm nay đã bị đánh lén!

Bởi vì đã nếm hậu quả của việc giãy giụa, lần này Cố Thường cắn chặt hàm răng sống chết không chịu mở miệng, thân thể cứng đờ không khác gì cọc gỗ, ý đồ khiến hân không vào trong được đành phải thả nàng ra.

Chỉ là nàng đã đánh giá thấp nam nhân bị khơi mào hứng thú cố chấp kia rồi, không há miệng thì sao? Lục Tử Triệt có biện pháp khiến nàng phải thỏa hiệp.

Cố Thường còn đang giở trò “cứng đơ”, kết quả cảm thấy thịt mềm bên hông tê rần, nước mắt lập tức chảy ra, môi tự nhiên mở ra theo bản năng, mới hé ra chút đã không thể cứu vãn được nữa, chẳng khác gì dẫn sói vào nhà, bị cướp sạch toàn bộ những vật không đáng giá bao nhiêu tiền “bên trong”, đáng sợ đến mức có thể so với thổ phỉ lưu manh vào thôn vậy.

Sau cùng, Cố Thường đầu lưỡi tê dại, môi thì sưng, một đường khóc mà trở về phòng...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 63: Không Biết Xấu Hổ

Bộ dáng Cố Thường như vậy, dọc đường đi bị không ít người nhìn thấy, vừa chạy đến cửa phòng Lục Đậu đã nói Cố phu nhân gọi nàng (CT) đến, vì thế nàng không để ý lau khô nước mắt liền chạy tới nhà trên.

“Nhị tiểu thư, phu nhân đang ở trong phòng chờ người đấy.” Bà tử trong viện nhà trên nói với Cố Thường, từ khi Cố Y trở về, Cố Phong Niên liền dặn dò trên dưới Cố gia sửa lại lối xưng hô.

“Ta biết rồi.” Cố Thường hít sâu một hơi rồi bước nhanh vào trong phòng.

Sắc mặt Cố phu nhân vẫn vô cùng tái nhợt như cũ, nghiêng người dựa vào đầu giường, trên người đắp chăn, Cố Phong Niên đang bón cháo cho bà ăn.

“Nương.” Cố Thường bước nhanh đi đến trước giường quan sát mặt của Cố phu nhân, vẻ mặt hết sức lo lắng.

Cố Phong Niên thấy khuê nữ bảo bối nước mắt lưng tròng tủi thân đáng thương, cho là lo lắng cho thê tử nên mới như thế, vội vàng trấn an: “Nha đầu, nương con khoẻ hơn nhiều rồi, đừng khóc nữa.”

Cố Thường nghe thế liền lúng túng đứng đơ người tại chỗ, tay chân cũng không biết để thế nào, nguyên nhân nàng khóc lại có chút khó nói như vậy...

Dù sao Cố phu nhân cũng là nữ nhân, cẩn thận hơn một chút, thấy khuôn

mặt khuê nữ nhà mình đỏ lên, môi sưng đỏ, hai mắt rưng rưng càng sáng long lanh xinh đẹp đến kì lạ, tóc hơi rối loạn, ngay cả trâm cài đầu bị lệch cũng không biết, bà nghĩ đến Cố Thường vừa về từ phòng luyện công, dường như đoán được vài phần, trong đáy lòng có chút không vừa lòng với tiểu tử Lục gia ranh ma kia, để tránh sự khó xử, giấu sự không vui cười nói với Cố Thường: “Nương không sao rồi, con về trước đi rửa mặt thay quần áo khác rồi hãy tới.”

Sờ sờ lên gương mặt đang nóng lên của mình, Cố Thường cũng nhận thấy bộ dáng mình lúc này chắc chắn rất kì cục, nhất là bị mẫu thân có con mắt thấu suốt lòng người, đáy lòng nàng càng chột dạ, vội nói: “Nữ nhi về phòng rửa mặt chải đầu đã, một lúc nữa con lại tới thăm nương.”

Cố Thường đi rồi, Cố phu nhân liền ăn nốt thìa cháo cuối cùng từ tay trượng phu rồi cau mày nói: “Tiểu tử Lục gia thật không đứng đắn, nào lại bắt nạt nữ nhi của chúng ta như thế?”

“Sao thế? Nó...” Cố Phong Niên nói đến nửa chừng thì nhớ lại bộ dáng của nữ nhi mới vừa rồi, lập tức ngộ ra, trước đây mình từng thấy trên người thê tử cũng như vậy, tự nhiên rõ ràng vì sao, suy nghĩ cẩn thận lại liền nổi cáu: “Là ta mắt mờ, nếu nàng không nhắc nhở thì ta cũng chưa từng nghĩ đến phương diện kia! Ta phải dạy dỗ tiểu tử kia một chút mới được, mắt thấy sắp cưới được thường nhi vào cửa rồi, mấy tháng này sao lại không thể nhìn một chút chứ!”

Cố phu nhân nhếch môi tái nhợt không còn chút máu, nói: “Trước kia là vì không muốn bọn nó phân tâm nên không cho những người khác đi vào, bắt đầu từ ngày mai bảo Lục Đẩu đến phòng luyện công hầu hạ đi, ai mệt mỏi thì đưa khăn tay lau mồ hôi chút hoặc bưng trà lên chẳng hạn, đều lợi cả đôi đường không phải sao?”

“Phu nhân nói chí phải!” Mắt Cố Phong Niên sáng lên, cho rằng quyết

định này không tệ, cũng không cần làm tổn hại mặt mũi của nữ tể tướng lại có thể dạy dỗ được nó, trước kia ông quá tin tưởng Lục Tử Triệt là một quân tử sẽ không động tay động chân, ai ngờ con người thì không thể nhìn vào vẻ ngoài được, sau này bọn họ phải quan tâm Cố Thường nhiều hơn chút, nếu không thì chưa thành thân thì nữ nhi đã bị tiểu tử kia gặm sạch mất! d.d.l.q.d

Qua gần một khắc đồng hồ, Cố Thường chỉnh đốn xong rồi đi đến phòng vợ chồng Cố Phong Niên.

“Bắt đầu từ ngày mai bảo Lục Đẩu theo con đến phòng luyện công hầu hạ nhé.” Cố Phong Niên ngồi trên ghế thấy tinh thần nữ nhi tốt hơn nhiều, nói.

Vừa nghe nàng liền hiểu cha nương cũng đều biết cả rồi, mặt Cố Thường lần thứ hai đỏ lên, cúi đầu xuống nói: “Nữ nhi xin nghe.”

Cố phu nhân sợ nữ nhi da mặt mỏng, không tiếp tục đề tài này nữa, gọi nàng vào ngồi xuống bên giường rồi nói: “Tối qua tỷ tỷ con tỉnh, con đến thăm rồi chứ?”

“Con thăm rồi, tỷ ấy khoẻ hơn nhiều, nương đừng lo lắng.” Cố Thường nhắc tới Cố Y thì vẻ mặt tự nhiên hơn rất nhiều, mặt không còn nóng như trước nữa.

“Tạm thời nương d.d.l.q.d không thể nào qua đó, cha con là nam nhân cũng không tiện xông vào trong phòng nữ nhi, hai ngày này con hãy thường xuyên qua với nó, trong tình huống đã nhiều năm như vậy đột nhiên trở về nhà, lại còn đang trọng thương không thể lo cho mình, nó khó tránh khỏi sẽ không có cảm giác an toàn.” Cố phu nhân làm mẹ nên rất dễ dao động, luôn mang cảm giác áy náy rất lớn với nữ nhi do bọn họ sơ sẩy mà li tán nhiều năm, không dễ dàng mong đợi nàng ta (CY) trở lại, đương nhiên sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế đối với nàng ta thật tốt để bù đắp cho hết thảy những thiệt

thời nàng ta đã phải chịu.

Trước đây bởi vì chuyện Cố Thường bị Cố Y hãm hại từ hôn, quách tiểu trà cùng Lục Tử Triệt đều lần lượt bị Cố Y ám toán, đồng thời Cố Thường ở kinh thành thiếu chút nữa bị nam nhân đeo mặt nạ hại chết, vợ chồng Cố Phong Niên rất không vừa lòng với trưởng nữ Cố Y này, chỉ là lần này thấy tăng trưởng nữ chỉ còn chút hơi tàn ngã ở cửa nhà, cơn tức dù lớn hơn nữa cũng bị kinh hoàng sợ hãi áp chế, giờ đây họ chỉ coi việc cứu sống trưởng nữ đồng thời dưỡng cho thật tốt là chuyện bức thiết nhất.

Cố Thường gạt đầu, sờ tay của Cố phu nhân nói: “Con sẽ lập tức qua cùng tỷ tỷ ăn điểm tâm, chúng con là song sinh, ở chung nhất định sẽ dễ dàng hơn nhiều, huống chi trước đây còn chạm mặt qua vài lần, nam nhân đeo mặt nạ nhiều lần muốn giết con đều bị tỷ tỷ ngăn cản, dựa vào điều đó con cũng nên tin rằng tỷ ấy không phải mang theo thù hận trở lại Cố gia.”

Cố Y đột nhiên trở về, điều này vợ chồng Cố Phong Niên không phải là không nghi ngờ, chỉ là nếu nàng ta thực sự tính kế để trở về, đối với mình không khỏi quá mức độc ác, thiếu chút nữa chết thì không nói, mặc dù dưỡng thương tốt đến mấy cũng không thể khôi phục lại một thân công phu như trước nữa, có thể lưu lại năm thành công lực là tốt rồi, trả giá không khỏi quá đắt sao? Đối với Cố Y từ nhỏ đã trải qua cuộc sống trên mũi đao của nữ nhân giang hồ này mà nói, thì võ công là thứ quan trọng d.d.l.q.d nhất của nàng ta cũng không quá chút nào.

“Luyện võ từ sáng sớm nên đói rồi sao? Mau tìm tỷ tỷ con ăn điểm tâm đi.” Cố phu nhân thúc giục.

Cố Thường quả thực đói bụng, nghe vậy vẫn tâm sự với Cố phu nhân một lúc rồi mới đi tìm Cố Y ăn cơm.

Lúc nàng tới, Cố Y đang ngồi trên giường được nha hoàn hầu hạ ăn cháo,

thân thể nàng ta rất yếu, chỉ có thể ăn nhẹ, cháo cùng với bánh bao trắng, vẫn không thể ăn nhiều được.

“Tỷ tỷ đang ăn sao? Muội cùng ăn với tỷ nhé.” Cố Thường cũng không ngại bữa sáng thanh đạm, ngồi bên giường nhận lấy cái chén từ trong tay nha hoàn bón cháo cho Cố Y.

Nha hoàn thấy Cố Thường cũng muốn ăn ở đây, liền vội vàng chạy tới trù phòng (nhà bếp) bưng chút cháo loãng cùng thức ăn lại đây.

“Tỷ sao thế? Không nóng đâu, tỷ ăn đi.” Cố Thường đưa cái thìa về phía trước.

Ánh mắt của Cố Y từ trên mặt nàng (CT) chuyển sang cái thìa, ngừng một chút rồi mở miệng nuốt thìa cháo nóng vừa miệng vào.

“Mùi vị vừa miệng chứ? Tỷ tỷ muốn ăn cái gì thì cứ bảo hạ nhân, để bọn họ làm cho tỷ ăn, miễn là không chứa nhiều dầu mỡ là được.” Cố Thường không thành thạo việc bón cháo cho người khác, tuy nhiên lại vô cùng cao hứng.

Ăn xong một chén cháo, Cố Y thấy Cố Thường định mang bánh bao tới bón cho nàng ta, nhúu mày nói: “Ta no rồi.” d.d.l.q.d

“Nếu đã no rồi thì tỷ cứ ngồi nghỉ chút đi, muội đói bụng lắm, cơm nước xong muội sẽ lại nói chuyện với tỷ.” Sau khi nói xong, Cố Thường liền chạy đến trước bàn bày cháo rau ngồi xuống bắt đầu ăn nhanh chóng, bình thường giờ này nàng đã sớm ăn xong điếm tâm, hôm nay trì hoãn ăn uống một lần cũng được, liền trộn thức ăn mặn với dưa chuột ăn cùng hai chén cháo nhỏ bí đỏ thêm năm cái bánh bao nhỏ.

Nha hoàn thấy thế vội vàng cười nói với Cố Y rằng: “Nhị tiểu thư cùng với đại tiểu thư thực sự là tỷ muội tình thâm, đói đến bộ dáng này còn bón

cho đại tiểu thư xong mới bắt đầu ăn.”

“Xem người nói kia, tỷ tỷ là bệnh nhân, ta không ốm bệnh gì cả đối một lúc có sao đâu?” Cố Thường nhận khăn lông nóng từ tay nha hoàn lau miệng rồi nói.

Cố Y không nói chuyện, rũ mắt xuống không biết đang suy nghĩ gì.

Ăn uống no nê, tâm tình Cố Thường rất tốt, ném chuyện sáng sớm bị Lục Tử Triệt bắt nạt ra sau đầu, ngồi trở lại trước giường Cố Y hỏi: “Hôm nay tỷ có cảm giác khoẻ hơn nhiều không? Mới vừa rồi muội sang chỗ nương, bà ấy cũng khoẻ hơn nhiều rồi, có điều là thân thể vẫn còn yếu, bảo muội cho tỷ biết hôm qua thân thể bà ấy đã hao tổn quá nhiều phải nghỉ ngơi vài ngày mới có thể xuống giường tới thăm tỷ được.”

“Ừ.” Cố Y cúi đầu nhìn những ngón tay nhỏ nhắn tái nhợt của mình mà sửng sờ.

“Tâm tình tỷ tỷ không tốt sao? Nói với muội đi chứ.” Cố Thường cầm bàn tay có chút lạnh lẽo của Cố Y cười hì hì nói.

Cố Y ngược mắt lên nhìn về phía Cố Thường, tầm mắt không cẩn thận đảo qua đôi môi đỏ bừng ướm át của nàng ta thì lập tức dừng lại.

“Làm sao vậy?” Cố Thường hỏi.

“Miệng của người...”

“A, miệng của muội làm sao? Miệng của muội không sao đâu, nếu có chuyện thì cũng là lúc ăn cơm nhanh quá nên cắn phải ấy mà, ha ha.” Cố Thường lấy tay che miệng lại, ánh mắt mơ hồ không dám nhìn Cố Y.

Cố Y không vạch trần lời nói dối của nàng, dời tầm mắt đi thản nhiên nói:

“Sáng nay hẳn lại tới dạy công phu cho người phải không? Chờ ta dưỡng thân thể cho tốt, để ta dạy cho người.”

“Được, tỷ tỷ cứ nghỉ ngơi nhiều và uống thuốc đi, muội chờ tỷ dạy công phu cho muội.” Cố Thường ra sức gật đầu, nếu là Cố Y dạy nàng, chẳng những có thể tăng thêm cảm tình giữa tỷ muội, còn có thể phòng sỏi hữu hiệu, thực sự là nhất cử lưỡng tiện (một công đôi việc).

Sáng sớm hôm sau, Lục Tử Triệt vừa tới Cố Thường liền dương dương đắc ý nói sau này Cố Y sẽ tự mình dạy nàng công phu, bảo hẳn đừng tới nữa.

“Nàng ta dạy công phu cho nàng?” Lục Tử Triệt cau mày.

“Đúng, công phu của tỷ tỷ rất cao siêu, tỷ ấy dạy ta là đủ rồi.” Nhìn vẻ mặt Lục Tử Triệt không cao hứng cho lắm, tâm tình Cố Thường thật tốt, khoe môi giương lên.

Ánh mắt lạnh lùng của Lục Tử Triệt đảo qua gương mặt đắc ý của Cố Thường, đang muốn nói gì đó, Lục Đậu đột nhiên bưng điểm tâm đi vào.

“Tiểu thư, Lục Tam gia, đây là điểm tâm trù phòng mới làm, hai người hãy nếm thử đi.” Lục Đậu đặt điểm tâm trên bàn nhỏ rồi đứng sau Cố Thường không đi.

Cố Thường ngửi thấy hương vị ngọt ngào của điểm tâm, không nhịn được mà ăn hai khối.

Lục Tử Triệt không có hứng thú với đồ ngọt, thấy Lục Đậu vẫn không đi, không nhịn được nói: “Thời gian đã đến, Lục Đậu người không cần hầu hạ ở đây nữa đâu.”

“Bẩm Lục Tam gia, lão gia chúng tôi đã nói, tiểu thư luyện công khổ cực, liền bảo nô tỳ hầu hạ ở đây, bưng trà rót nước đưa khăn lông chẳng hạn cũng

có thể giúp được một tay.” Lục Đậu đứng ở phía sau Cố Thường nói rằng.

Nhạc phụ tương lai dặn dò... Lục Tử Triệt ôm trán, đây là cảnh cáo hăn rồi, cũng được thôi, vốn dĩ mục đích chính của hăn là dạy công phu cho vị hôn thê mà không phải là chiếm tiện nghi, sau này thu lại là được.

Trên mặt Lục Tử Triệt toát ra sự bất đắc dĩ cùng với tội nghiệp cam chịu số phận mà lấy lòng Cố Thường, hôm qua nàng chịu thiệt giờ đây cảm thấy rất cực cũng được hả dạ một chút.

“Bớt cười trên nỗi đau của người khác đi, từ hôm nay sẽ giảm số lần luyện cốc, ta bắt đầu dạy nàng vài chiêu phòng vệ, học thật tốt có nghe hay không?!” Lục Tử Triệt bưng ly trà Lục Đậu rót cho hăn lên mà nói.

“Vẫn luyện cốc không phải rất tốt sao? Sao lại thêm nhiệm vụ mới rồi!” Cố Thường cảm giác hăn đây là đang trả thù mình, nam nhân lòng dạ hiểm độc này.

Lục Tử Triệt dù bận vẫn ung dung vuốt cằm thưởng thức khuôn mặt trái xoan ngày càng dễ nhìn của Cố Thường: “Ta nhớ kỹ trước đây đã nói sẽ dạy nàng một ít công phu nhẹ nhàng để phòng thân, trước là thông cảm nàng khổ cực nên mới dạy nàng một cái đã, hôm nay nàng đi trên cốc tốt rồi, còn một thứ nữa đương nhiên phải thêm vào nhiệm vụ trong ngày rồi. Còn muốn lãng phí thời gian sao? Chiêu thức phòng vệ cũng cũng không dễ dàng như nàng nghĩ vậy đâu, nếu như ta là nàng, lúc này ta đã lập tức đi luyện cốc rồi, trì hoãn thời gian như nàng thì sẽ phí cả buổi mất.”

Cố Thường khẽ cắn môi, kìm chế không mắng chửi người khác, quay đầu liền đi trên cốc.

Lục Đậu luôn luôn tồn tại làm nhiệm vụ “chương mắt” vô cùng đồng cảm nhìn tiểu thư nhà mình, không lâu trước đây tiểu thư đối mặt với Lục Tử Triệt

chẳng bao giờ bị lép vế, sao hôm nay lại ở trong tình thế xấu như vậy? Tiểu thư đáng thương.

Nhiệm vụ đi trên cọc này Cố Thường đã rất nhanh lại còn không mắc lỗi nào mà thuận lợi hoàn thành, nghĩ chiêu thuật phòng vệ hẳn là dễ dàng hơn lúc trước mới vừa đi trên cọc nhiều, kết quả thực sự chứng minh nàng đã nghĩ lắm rồi.

Loại chiêu thức phòng vệ này trong thời gian luyện tập khó tránh khỏi sẽ có tiếp xúc trên thân thể, cũng không biết Lục Tử Triệt có cố ý hay không, mỗi lần luyện chiêu thức là lúc Cố Thường bất kể như thế nào cũng không tránh nổi, cuối cùng vẫn bị hấn ôm vào lòng hoặc là sờ vào thắt lưng, thậm chí có một lần quá phận chính là còn bị sờ ngực nữa!

“Người là đồ lưu manh!” Cố Thường bị Lục Tử Triệt ôm thắt lưng không dưới chín lần cuối cùng đã bạo phát, chửi ầm lên.

Lục Tử Triệt buông hai tay đặt bên hông nàng ra, chính nghĩa lẫm liệt nói: “Ta đây là dạy thân công phu phòng thân nàng, chính là vì muốn tốt cho nàng đấy, nếu người xấu muốn giết nàng khó tránh khỏi không có tiếp xúc thân thể, ta chỉ thử những thủ đoạn bọn chúng có thể làm ra mà thôi, đầu óc nàng cho là gì thế? Không thuần khiết được chút nào sao?”

Cố Thường nhảy ra khỏi trong ngực Lục Tử Triệt, phòng bị nhìn hấn chăm chăm cả giận nói: “Tình cảm hay là tư tưởng ta không thuần khiết chứ? Người mượn việc dạy võ nghệ mà hết lần này đến lần khác... với ta. Là người tư tưởng xấu xa thì có! Ta phải nói cho cha ta biết, ngày mai bảo đệ đệ ta qua đây trấn thủ, ta xem người còn dám làm càn như vậy không!”

Tiểu tử kia luôn không hài lòng với tỷ phu tương lai là hấn, có tiểu cữu tử (cậu em vợ) thật đúng là khó lấy lòng, Lục Tử Triệt dường như đang nói đạo lý với tiểu hài tử đòi kẹo không được mà cáu kỉnh: “Nàng có thể không bị ta

đụng chạm đến, nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải phản ứng lại nhanh chóng, trước khi ta đụng tới nàng phải lập tức né ra, phản ứng chậm là lỗi của nàng, nàng không biết ngượng mà còn chỉ trích ta?”

Rõ ràng là hấn thừa cơ lợi dụng, kết quả lại còn làm ra vẻ đạo mạo chỉ trích nàng, Cố Thường tức giận đến mức bải công, thở phì phò đi tới trên ghế bắt đầu uống trà, nhìn cũng không thèm nhìn Lục Tử Triệt.

Lục Đậ đúng là thiên vị tiểu thư nhà mình, ân cần bưng trà bưng điểm tâm đến cho nàng rồi thuận tiện bóp vai, không để ý tới Lục Tử Triệt, nàng đã nhìn ra là hấn cố ý bắt nạt tiểu thư làm thú vui, nhưng lại giả bộ làm người tốt, số mệnh tiểu thư nhà nàng thật khổ, sao lại phải gả cho một tên không biết chăm sóc chuyên làm người ta giận chứ? Nàng ta đã hoàn toàn quên trước đây mình rất tán thành chuyện tiểu thư gả cho hấn.

Lục Tử Triệt lại làm vẻ mặt người tốt lần nữa, nói: “Hôm nay là lần đầu tiên nàng học chiêu thức phòng vệ, nề tình nàng chưa thích ứng và lại tâm tình còn không tốt, hôm nay liền luyện đến đây thôi, từ ngày mai không cần phát cú nữa.”

“Bớt giả bộ làm người tốt đi!” Cố Thường trừng mắt nhìn hấn.

“Sao? Vậy ta đây không giả bộ làm người tốt nữa, chúng ta tiếp tục luyện.” Lục Tử Triệt nói xong kéo Cố Thường từ trên ghế lên.

Cố Thường tránh khỏi hấn, không vui nói: “Nói không giữ lời, coi là nam nhân gì chứ? Hôm nay luyện đến đây thôi, nếu người lật lọng, ngày mai sẽ để cha ta tới canh chừng, để xem người còn dám không biết xấu hổ như vậy không!”

Lục Tử Triệt cảm thấy đau đầu, lắc đầu dung túng nhìn nàng nói: “Sợ nàng rồi.”

Hai người cứ tách ra như vậy, Lục Tử Triệt rời khỏi Cố gia thì thấy xa xa lương dung mang theo nha hoàn đi về phía bên này, thấy tình cảnh này thì môi lập tức giương lên, đứng ở trước cửa Cố gia bất động.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 64: Thổ Lộ Trước Mặt Mọi Người

Thời gian này thật khó khăn với Lương Dung, nàng vẫn ở khách điểm, với một kiểu tiểu thư mà nói, chỉ có một nha hoàn hầu hạ bên người, tiền bạc mang theo lại có hạn, tất nhiên không thể thoải mái được.

Hơn nữa, nàng tìm trăm phương ngàn kế để tới Lục phủ tìm người trong lòng, nhưng đều bị chặn ngoài cửa, thời gian nói chuyện với Lục Tử Triệt ngày càng ít, hầu hết chỉ thấy được bóng lưng hắt rời đi.

“Mặc ca ca.” Lương Dung nhìn thấy Lục Tử Triệt, ban đầu mắt sáng lên, sau đó nhạt dần đi, trong lòng đầy ghen tuông, đây là Cố gia, huynh ấy lại tới Cố gia...

Lục Tử Triệt vươn tay ngăn cản Lương Dung tới gần, lạnh nhạt nói: “Muội tới đây làm gì?”

“Muội, muội muốn đến thăm hỏi Cố cô nương, tiện thể thăm huynh, muội biết mỗi sáng huynh đều đến dạy Cố cô nương luyện công.” Lương Dung nhìn Lục Tử Triệt đầy uỷ khuất, trong mắt nàng, Cố Thường chẳng có điểm gì tốt, ngoại trừ dung mạo xinh đẹp ra, nhưng nếu so về dung mạo khí chất thì mình cũng đâu có kém ai? Vì sao nam nhân tuần dật đã cướp mất trái tim nàng trước mặt này không thấy nàng tốt chứ?!

“Dạo này nương và tỷ tỷ của Cố cô nương không khoẻ, bây giờ nàng ấy không rảnh tiếp khách.” Lục Tử Triệt tự làm chủ thay Cố Thường cự tuyệt

Lương Dung.

Huỳnh ấy thân với Cố Thường tới mức có thể tùy ý thay nàng ta quyết định rồi sao? Đôi mắt Lương Dung nhanh chóng đỏ lên, nàng thích nam nhân này đã nhiều năm, cuối cùng lại bị một nữ tử thương hộ mới quen đoạt mất, làm sao nàng có thể nén nổi cơn giận này?

“Nếu đã như vậy thì muội sẽ không làm phiền Cố cô nương nữa.” Khăn tay của Lương Dung đã bị nàng ta vò đến mức hồng, nàng khẽ cắn môi cố nén bất mãn trong lòng nói: “Mặc ca ca muốn đi đâu? Đúng lúc muội có việc muốn nhờ huỳnh giúp đỡ, hay là chúng ta cùng đi đi.”

Trong ánh mắt tràn ngập mong đợi của Lương Dung, Lục Tử Triệt lắc đầu, thở dài nói với nàng: “Lương cô nương, niệm tình chúng ta quen biết nhau, hơn nữa Lục gia và Lương gia đã có giao tình nhiều năm, xin khuyên muội một câu...”

“Không nghe! Muội không muốn nghe!” Trực giác Lương Dung cho biết những gì hần sắp nói ra sẽ không phải là điều nàng muốn nghe, bịt tai lớn tiếng cự tuyệt.

Vì trong ngoài Cố phủ đều nghe được tiếng động nên đã có không ít người để ý, thi nhau nghe ngóng động tĩnh bên này.

Dư quang khoé mắt Lục Tử Triệt quét xung quanh mình, trầm giọng nói: “Mặc kệ muội muốn nghe hay không, để cho mọi người yên lòng, có vài lời hôm nay ta nhất định phải nói, Lương cô nương, muội đừng cố chấp với người không nên cố chấp nữa, mau chóng hồi kinh đi, sớm trở về thì có lẽ lệnh đường lệnh tôn sẽ nghĩ cách che dấu chuyện muội bỏ nhà trốn đi, nếu chậm trễ, hậu quả như thế nào sẽ không thể tưởng tượng nổi.”

Giọng nói của Lục Tử Triệt không nhỏ, cho dù Lương Dung bịt tai cũng

nghe thấy, nước mắt không kìm được mà chảy ra: “Mặc ca ca, muội thích huynh nhiều năm như thế, luận về gia thế dung mạo muội thua kém hơn họ Cố...Cố cô nương kia sao? Vì sao huynh chọn nàng ta mà không chọn muội! Rốt cuộc huynh không hài lòng với muội ở điểm nào? Nói cho muội biết, muội sửa được không?”

Lương Dung thật lòng thích Lục Tử Triệt. Nam nhân anh tuấn lại có tài như vậy nữ tử nào không thích chứ? Châu ngọc ở trước mặt, nếu nàng phải gả cho Quách Tiểu Trà vô tích sự kia, chênh lệch quá lớn, làm sao nàng chấp nhận được!

“Chuyện tình cảm không có quan hệ với việc quen biết bao lâu, chỉ phụ thuộc vào cảm giác mà thôi.” Lục Tử Triệt lắc đầu, không hề tức giận, nói chuyện bằng giọng điệu bình thản. “Tuy ta quen biết Cố cô nương không lâu, nhưng giờ đây trong lòng ta nàng ấy là nữ nhân duy nhất có thể làm ta vui vẻ, khi ở bên nàng ấy, ta thực sự rất thoải mái, đó là điều mà không nữ nhân nào khác có thể làm được. Muội chỉ là nhất thời bị ảo giác mê hoặc, về sau muội sẽ tìm được hạnh phúc của riêng mình, không nên lãng phí thời gian với ta, không đáng chút nào.”d.d.l.q.d

Những người bát quái xung quanh nghe vậy đều khen ngợi, cô gia tương lai đối với tiểu thư nhà bọn họ thật tốt, lúc này tỏ rõ tâm ý với tiểu thư trước mặt mọi người, tuy tiểu thư không ở đây, nhưng một đại nam nhân có thể biểu lộ lòng ái mộ như thế là rất can đảm rồi, đương nhiên dũng khí làm người ta tán thưởng này chỉ giới hạn ở một mình Lục Tử Triệt, chứ không hề bao gồm Lương Dung cũng tỏ tình trước mặt mọi người kia.

“Nhưng vốn dĩ họ Cố kia không thích huynh!” Lương Dung mất lí trí, bọn hạ nhân Cố gia đều nhìn nàng bằng ánh mắt khinh thường và vui sướng khi người khác gặp họa khiến lòng tự tôn của một thiên kim đại tiểu thư như nàng bị sỉ nhục nghiêm trọng, hơn nữa còn có ý chí sắt đá của Lục Tử Triệt, lúc này trong lòng nàng hận không thể một phen hoả thiêu Cố gia.

“Nhất định nàng ấy sẽ thích ta, ta tin là vậy!” Từ trước tới giờ Lục Tử Triệt luôn là người tự tin, nhíu mày với Lương Dung, giọng điệu lạnh đi. “Nói cho cùng thì đây là chuyện giữa ta và Cố cô nương, không phải là việc mà “người ngoài” như muội nên quan tâm.”

Hai chữ “người ngoài” càng lên giọng, sắc mặt Lương Dung càng trắng bệch, nếu không có nha hoàn đỡ, có lẽ nàng đã ngã ngồi trên nền đất rồi.

“Mặc ca ca, huynh thật nhẫn tâm, muội ngàn dặm xa xôi tới đây tìm huynh, kết quả huynh đối xử với muội như vậy! Trước kia huynh không phải như vậy, huynh rất tốt với muội, cười với muội, kiên nhẫn nói chuyện với muội, nhưng nay sau khi có nữ nhân kia huynh lại...” Lương Dung khóc, nàng thật uất ức, nỗi sợ hãi khi rời nhà trốn đi cùng với sự cự tuyệt lạnh nhạt của Lục Tử Triệt cùng lúc đả kích nàng, khiến nàng không chịu nổi áp lực mà che mặt khóc lớn.

Lần này không riêng gì hạ nhân Cố gia vây xem, ngay cả người nơi khác nghe tiếng cũng tới xem náo nhiệt, Lục Tử Triệt thấy thế dần mất kiên nhẫn nói: “Nói đến nước này, có nghe hay không là ở chính muội, dù sao ta cũng đã hết sức thực hiện trách nhiệm của một huynh trưởng và bằng hữu, Lương cô nương không sợ bị người ta chê cười, nhưng Cố gia và ta thì cần thể diện, ta còn có việc, xin cáo từ.”

Thích một người không có gì sai, yêu mà không thể thì rất đau khổ, vì trước kia Lục Tử Triệt từng có chút duyên phận với Lương Dung, nên không muốn tổn thương nàng, vốn muốn khuyên nhủ nàng, kết quả nàng chẳng những không nghe mà còn đứng ở trước cửa Cố gia khóc sụt sùi, khiến nhiều người đến xem.d.d.l.q.d

Không biết chuyện còn cho rằng Cố gia ức hiếp nàng! Lúc này đặt Cố gia vào đâu? Lục Tử Triệt tức giận, nói chuyện không hề khách khí, cất bước liền

đi, dẫn đến chuyện này là do hấn sơ suất, hấn sẽ tạ lỗi với Cố gia sau.

Lục Tử Triệt đi rồi, còn lại mình bị mọi người vây xem chê cười, Lương Dung cảm thấy khó xử, cố chịu cơn chóng mặt, lệnh nha hoàn dìu mình đi.

“Màn kịch” đã kết thúc, mọi người xem cuộc vui đều thấy mất hứng, không vây quanh trước cửa Cố gia nữa, lần lượt rời đi.

Về phần hạ nhân Cố phủ được chứng kiến một màn quý nữ kinh thành xa xôi ngàn dặm náo loạn cầu ái sau đó tinh thần bị chấn kinh, quả thực khiến bọn họ được mở rộng tầm mắt! Thiên kim trong kinh thành, không phải coi danh tiết và danh tiếng như mạng sao? Sao vị thiên kim họ Lương kia kì lạ như thế, coi thanh danh như rác rưởi, tỏ tình trước mặt mọi người mà không e lệ rụt rè chút nào, như sợ mọi người không biết tâm ý của nàng ta vậy.

Chỉ là đang khiếp sợ đại gia khuê tú Lương Dung này lại dám làm chuyện lớn mật gây tổn hại thanh danh như thế, còn có một chuyện khiến mọi người bàn tán sôi nổi đó là Lục Tử Triệt biểu lộ trước mặt Lương Dung rằng chỉ thích Cố Thường, nữ nhân khác hấn không thêm để ý.

Cố gia là thương hộ, Lương Dung lại là đích nữ quan gia, thân phận địa vị hai bên chênh lệch rất nhiều, nhưnggiữa hai nữ nhân có thân phận địa vị khác biệt Lục Tử Triệt lại chọn nữ tử Cố Thường của thương hộ, điều này làm hạ nhân Cố gia cảm thấy rất hãnh diện, vì thế lưng cũng thẳng hơn vài phần, ấn tượng với Lục Tử Triệt bỗng tăng lên nhiều, bọn họ tranh nhau tiếp đãi hấn để tỏ thành ý.

“Tiểu thư, hôm nay trước đại môn Lục Tam gia công khai bày tỏ trong lòng chỉ có mình tiểu thư, làm Lương Dung kia bức tức khóc lóc, không ngờ trong lòng Lục Tam gia tiểu thư lại quan trọng tới vậy, nam nhân bình thường đều vì sĩ diện mà ngại tỏ tình trước mặt mọi người.” Hai mắt Lục Đẩu toả sáng nhìn Cố Thường nói, lúc này nàng thấy Lục Tử Triệt là một nam nhân

tốt, sự bất mãn lúc trước vì hấn ức hiếp tiểu thư nhà mình trong nháy mắt đã không còn.

Tin này đã sớm truyền khắp trên dưới Cổ phủ, Cổ Thường nghe nhiều đến mức nhàm chán rồi, bây giờ nàng đang ở trong phòng Cổ Y, nghe vậy liếc mắt một cái trách mắng Lục Đậu: “Người ta mới nói vài câu mà người liền bị thu phục, người có cốt khí không vậy?”

Lục Đậu bĩu môi, phản bác: “Trong lòng cô gia tương lai có tiểu thư, không chỉ vậy, vị trí của người cũng rất quan trọng, nô tì thân là nha hoàn hồi môn tương lai của tiểu thư nhưng cũng có chút vẻ vang đấy.”

Cổ Thường cắt ngang, liếc nàng ta không nói gì, rót một chén nước cho Cổ Y uống.

Lục Đậu vẫn lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Cổ Y, nói rất có thâm ý: “Thế nhưng Lục Tam gia đã nói, chỉ có tiểu thư mới có thể khiến ngài ấy vui vẻ, bất cứ nữ nhân nào khác đều không làm được, điều này cho thấy gì? Cho thấy rõ trừ tiểu thư ra, ngài ấy thấy ai cũng chướng mắt, hơn nữa cũng sẽ không lấy!”

Cổ Y nghe vậy lạnh lùng liếc Lục Đậu một cái, lãnh ý trong mắt dọa Lục Đậu đang đắc ý sợ tới mức sắc mặt trắng đi vài phần.

Trong lúc đó Cổ Thường không phát giác hai người kia có gì khác thường, chỉ cảm thấy tiếng Lục Đậu thật ồn ào, ghét bỏ trừng nàng ta: “Đầu óc ta bị người làm âm ỉ đến nỗi ong ong rồi, nơi này không còn chuyện của người nữa, ra ngoài đi.”

Lần này Lục Đậu không dám làm trái lại, nhanh chóng liếc nhìn Cổ Y đang cúi đầu uống nước rồi vội vàng ra ngoài cửa phòng, từ lúc nàng ta biết chuyện Cổ Y từng khiến Cổ Thường phải nhường lại Lục Tử Triệt thì rất bất

mãn, hơn nữa tiểu thư nhà mình vốn được nuông chiều lại kiên nhẫn hầu hạ Cố Y uống thuốc ăn cháo, còn nói chuyện cùng nàng ta, kết quả người ta dù chỉ một chút sắc mặt tốt cũng không có, thân là nha hoàn trung thành nàng ta đương nhiên sinh lòng bất mãn, thế nên vừa rồi mới cố ý kể lời nói kia cho Cố Y nghe.

Quả nhiên là nữ nhân xuất thân từ môn phái giang hồ, ngay cả trừng người ta cũng đáng sợ như vậy, không biết sau khi chữa lành vết thương nàng ta có tìm cơ hội hạ độc thủ với mình không? Lục Đậu càng nghĩ càng sợ, mặt trắng bệch như quỷ vậy, ngay cả trên đường đi có người chào hỏi cũng không phát hiện, nghĩ nhất định phải nói chuyện này cho tiểu thư biết, để nàng ấy bảo vệ mình, nếu không một ngày nào đó bị chém chết cũng không có ai biết.

“Vận khí của muội thật không tệ, chọn được nam nhân tốt.” Cố Y nhìn khoé môi Cố Thường bất giác khẽ nhếch nói.

Cố Thường nghe vậy liền nghiêm mặt, liếc nàng ta một cái thật nhanh rồi cúi đầu nhìn móng tay vừa mới được cắt tỉa đẹp đẽ của mình nói: “Mọi người đều bị hãm lừa rồi, lời nói kia không phải vì để ý muội, mà chính là lợi dụng muội để ngăn cản nhưng oanh oanh yển yển bên ngoài kia, tỷ xem đi, không quá mấy ngày, muội sẽ phải trở thành cái gai trong mắt của vô số nữ nhân, hãm khiến muội rước thêm nhiều phiền toái, mà cuối cùng hãm lại được thanh danh có tình có nghĩa, quả thực muội rất thiệt thòi.”

Ngoài miệng thì nói là thiệt thòi nhưng trên khuôn mặt thì không hề vì thiệt thòi mà tỏ ra bất mãn, trái lại, Cố Thường nói xong thì vẻ tươi cười dần hiện lên trên mặt, chính nàng không hề phát hiện điểm ấy, mà Cố Y vẫn luôn chú ý biểu tình của nàng cũng thấy vui vẻ.

“Muội biết trước kia hôn sự với trẻ con Lục phủ thực ra là đính ước với trưởng nữ Cố gia chứ?” Vẻ mặt Cố Y bình tĩnh hỏi.

Cố Thường ngược mắt lên, kinh ngạc nhìn Cố Y: “Vì sao tỷ tỷ nhắc tới chuyện này? Lần trước hôn ước hai nhà đã giải trừ rồi.”

“Nhìn bộ dạng căng thẳng của muội kìa, tỷ chỉ là thuận miệng hỏi thôi, chứ không muốn cướp vị hôn phu của muội.” Cố Y nhú mày khiển trách.

Cố Thường bị xem thường ngượng ngùng gãi đầu. “Muội có khăn trương đâu? Tỷ tỷ nhìn lầm rồi.”

Cố Y không để ý đến nàng, mệt mỏi ngáp một cái nói: “Ta muốn nghỉ ngơi.”

“Vậy tỷ tỷ đi ngủ đi, muội đi trước.” Cố Thường thấy thế lập tức đỡ Cố Y nằm xuống, cẩn thận đắp chăn cho nàng ta rồi mới rời đi.

Ngày ngày trôi qua trong yên bình, mười ngày sau, Lục Tử Triệt mang đến tin tức giáo chủ Nhật Nguyệt giáo một tháng sau sẽ lấy vị hôn thê, ngày đại hỉ sắp đến, người trong tà giáo đều thu mình lại rất nhiều, để nghênh đón tân phu nhân vào cửa, trong khoảng thời gian này bọn họ không dễ tạo sát nghiệt, trừ khi có người động đến bọn hắn.d.d.l.q.d

Điều này có nghĩa là, Cố gia được an toàn trong một tháng, Cố Thường có thể thích hợp ra khỏi cửa, nghe được tin tức này khiến nàng vui vẻ không thôi, dù sao cũng ở nhà đóng cửa quá lâu, đột nhiên được ra ngoài quả là chuyện rất đáng mừng, nhưng khi nghĩ đến tân nương mà nam nhân mặt nạ kia muốn thành thân không phải tỷ tỷ, niềm vui sướng phai nhạt đi quá nửa, nếu Cố Y trong lúc dưỡng thương nghe thấy việc này thì không biết sẽ phải chịu đả kích ra sao đây...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 65: Chặn Đường

Trước khi ăn cơm Cố Y làm rơi một chiếc ly trà, thoái thác lấy cớ thân thể không khoẻ bảo nha hoàn dừng gọi nàng ăn cơm rồi vùi đầu ngủ ngay, không để ý tới bất kì ai, tuyệt nhiên không cho người khác tiến vào phòng quấy rầy nàng.

Sau khi nghe thấy việc này Cố Thường thở dài nói: “Chắc hẳn tỷ tỷ đã biết được tin tức rồi.”

Lục Đậu không có lấy một chút lòng thương cảm, nếu có thì chẳng qua là sợ hãi, nhỏ giọng nói thầm: “Để cho nàng ta đau lòng thêm một lát đi, như thế thì sẽ không thể nghĩ đến giết người diệt khẩu nữa.”

“Người nói cái gì?”

“Không, nô tỳ chưa nói gì hết!”

Cố Thường liếc Lục Đậu một cái, cảm thấy gần đây nha đầu kia hay nghi thần nghi quỷ, không biết là đang mắc bệnh gì.

“Ai, nương nói tỷ tỷ bị thương quá nặng, tình hình tốt lắm thì công phu cũng chỉ khôi phục được khoảng bốn phần, tỷ tỷ còn không biết, nếu như biết, hơn nữa còn bị chuyện nam nhân đeo mặt nạ kia muốn thành thân đả kích, không biết tỷ ấy...” Cố Thường lắc đầu thở dài, số mạng Cố Y khổ đến như vậy, suy cho cùng đều là do nàng, nếu không phải hồi nhỏ nàng chờ cứu

mạng, thì Cố Y cũng sẽ không bị cha nường mang đi cho người khác để học võ công, tất nhiên cũng không có việc sau này bị bắt buộc gia nhập tà giáo chịu khổ.d.d.l.q.d

“Tiểu thư, người lại tự trách rồi, chuyện năm đó không thể trách người được, khi đó người còn nhỏ không biết gì cả, càng không thể oán giận lão gia và phu nhân, muốn trách thì trách số mạng, trách Nhật Nguyệt giáo ngày đó.”

Lục Đậu đề phòng Cố Y, dù sao trong lòng vẫn cảm thấy bất an khi nàng ta trở về, nhất là không thể nhìn nổi tiểu thư nhà mình tự trách vì nữ nhân tà giáo kia.

“Chúng ta là song sinh, tỷ tỷ là vì ta nên mới gặp phải chuyện này, dù là số mạng, cũng là do ta gây ra, từ nhỏ ta sống trong sự nuông chiều của cha nường, còn tỷ tỷ thì sao? Lẽ ra nàng có thể được lớn lên trong sự yêu thương của cha nường như ta.” Ấn tượng của Cố Thường với nam nhân đeo mặt nạ ngày càng kém, làm sao có thể đối xử như vậy với Cố Y chứ? Còn có việc gạt Cố Y chuyện đại phu chẩn mạch rồi lén bấm bảo phu thê Cố lão gia căn bản lúc trước Cố Y xảy thai, sợ là về sau rất khó mang thai.

Đối với một nữ nhân mà nói, sinh con là chuyện quan trọng nhất cũng không phải là nói quá, chẳng những sau này Cố Y khó có con, ngay cả võ công nàng ta dùng để bảo vệ tính mạng cũng mất đi hơn nửa, cuối cùng còn đánh mất sự trong sạch của mình, thậm chí nam nhân làm nàng ta mang thai còn muốn lấy nữ nhân khác.

Cố Thường cảm thấy tuy các nàng là song sinh, nhưng ông trời rất bất công, số mạng của nàng tốt nhường nào, cuộc sống hạnh phúc bao nhiêu, số mạng Cố Y thì quá xui xẻo, cuộc sống bấp bênh cỡ nào...

Lục Đậu không nói, nàng ta cũng hiểu Cố Y thực sự đáng thương, nhưng đáng thương là một chuyện, làm người ta sợ hãi lại là một chuyện khác,

không khuyen can Cỗ Thường đang lo âu nữa, bắt đầu buồn phiền vì chuyện an toàn của bản thân, cùng lắm thì về sau thành thật chút, d.d.l.q.d dù sao thì đại tiểu thư ở Cỗ gia sẽ không sao đâu chứ? Chỉ nói chút lời mà nàng không muốn nghe mà thôi, nếu như vì thế mà trả thù, lão gia và phu nhân cũng không thấy được nên sẽ cho qua thôi.

Ngàn giấu giếm vạn giấu giếm, Cỗ Y vẫn biết được tình trạng thân thể mình, không cần người khác nói cho, khi dưỡng thân thể nàng nhiều lần muốn tự vận nội lực chữa thương nhưng phát hiện bất kể như thế nào đều là lực bất tòng tâm, nội lực hùng hậu trước kia nay còn lại không nhiều, lúc đầu còn tự lừa gạt mình là do dưỡng thương chưa tốt nên có chút ảnh hưởng, nhưng mấy ngày sau vẫn không thể.

Từ khi gia nhập Nhật Nguyệt giáo nàng đã bị thương nhiều vô kể, không ít lần từng vận công chữa thương, tình trạng những lần đó cũng không giống như bây giờ, nhớ đến dáng vẻ Cỗ phu nhân thường xuyên lo lắng nhìn nàng lộ rõ vẻ thương xót, còn có điều gì nàng không biết hay sao? Nội công giảm mạnh, e rằng sau này khó có thể khôi phục, chuyện này so với chuyện nam nhân kia muốn lấy nữ nhân khác càng khiến nàng suy sụp hơn.

Vốn dĩ trầm mặc ít nói, từ đó lại càng thêm cô độc lạnh nhạt, trước kia còn có thể nói vài câu với Cỗ Thường, giờ đây mỗi ngày nói cộng lại quá hai câu đã là tốt rồi.

“Đứa nhỏ này thật khiến người ta lo lắng, nên làm sao bây giờ đây?” Cỗ phu nhân vốn là người dù trời có sập xuống cũng không nhú mày, kết quả từ khi trưởng nữ trở về, chân mày của bà rất hiếm khi giãn ra.

Cỗ lão gia cũng mặt ủ mày chau như vậy: “Đứa nhỏ này, từ khi trở về vẫn không gần gũi với chúng ta, nếu đối diện với nó thì ta thân là cha cũng không biết nên nói gì cho phải.”

Đời này hai phu thê chưa từng phải lao tâm khổ trí vì chuyện gì như vậy, cùng lắm là hôn sự lúc trước của Cố Thường làm bọn họ lo lắng một chút, nhưng chẳng bao lâu sau lại vì định thân cho khuê nữ, cho nên bọn họ rất ít khi phải kìm nén, thế nhưng chuyện Cố Y lần này thật khiến họ chẳng biết phải làm sao.

Lúc trước muốn Cố Y trở lại mà không có biện pháp tốt, bây giờ nữ nhi tự trở về thì bọn họ lại vì nhiều nguyên nhân nên không thể phẫn chấn nổi, thật là nghiệp chướng mà.

Cố Thường nghe thấy lòng đau thắt lại, nàng nhận thấy cha nương luống cuống và cẩn thận từng li từng tí với tỷ tỷ, đây là do nhiều năm không gặp mặt mà áy náy, chỉ có nàng mặt dày chút, Cố Y không thường hay để ý người khác vẫn làm theo ý mình muốn nói thì nói, muốn cười thì cười, mỗi lần đều là Cố Y làm phiền nàng rồi mới rời đi.

“Cha nương, hai người đừng buồn, để nữ nhi đi khuyên nhủ tỷ tỷ.” Cố Thường nói xong không chờ bọn họ phản ứng liền tới phòng Cố Y.d.d.l.q.d

Hai nha hoàn phụ trách hầu hạ Cố Y lúc này nơm nớp lo sợ mà canh ở ngoài phòng, thấy Cố Thường tới đều thở phào nhẹ nhõm nói: “Nhị tiểu thư tới rồi.”

“Đại tiểu thư đâu?” Cố Thường hỏi.

Hai nha đầu liếc nhau, tới nói nhỏ: “Tâm tình đại tiểu thư không tốt, không cho bọn nô tì vào, nhị tiểu thư khuyên nhủ đại tiểu thư đi.”

Cố Thường gật đầu, khẽ bước vào phòng Cố Y.

“Ra ngoài!” Từ trên giường truyền ra giọng quát nện giận của Cố Y.

“Tỷ tỷ, cha nương đều lo lắng cho tỷ, bảo muội đến thăm tỷ một lúc.” Cố

Thường làm như không nghe thấy hai từ kia, tới ngồi bên giường Cố Y.

Cố Y đang nằm nghiêng, mặt quay vào phía trong tường, chần đấp rất kín, che mất quá nửa khuôn mặt, cảm thấy được Cố Thường ngồi xuống thì thân thể có chút cứng đờ.

“Thăm xong rồi, người đi đi.” Cố Y thiếu kiên nhẫn nói.

“Tỷ tỷ, muội biết lúc này tâm tình của tỷ không tốt, nhưng thử mở lòng mình ra một chút đi, mọi người đều lo lắng cho tỷ.” Cố Thường khẽ khàng đặt tay lên người Cố Y, có phần sợ nàng ta nổi giận, nhưng vẫn kiên trì như cũ mà nói rằng: “Cũng không phải là chưa từng đi qua bậc cửa, mọi việc đều cần suy nghĩ thoáng một chút, tỷ xem muội muội lúc trước từng bị lấy lý do hành vi trái khuôn phép để từ hôn, biết bao nhiêu người cười nhạo muội, lời đồn đại bay đầy trời, muội có coi ra gì không? Tỷ tỷ đã về nhà, chúng ta một nhà đoàn viên, đây đã là chuyện vui lớn nhất rồi, nam nhân đeo mặt nạ kia không xứng với tỷ, hắn lấy nữ nhân khác thì cứ lấy, sau này chắc chắn tỷ tỷ sẽ gả cho một nam nhân tốt hơn.”

Cố Y vẫn không nhúc nhích, tựa như đang ngủ.

Cố Thường lén liếc mắt nhìn Cố Y, tiếp tục khuyên nhủ: “Muội biết tỷ khó chịu vì chuyện bị thương, nếu như tỷ còn ở trong Nhật Nguyệt giáo, công phu giảm mạnh sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng không phải tỷ đã về nhà rồi sao? Có cha nương bảo vệ, sẽ không có nguy hiểm, chỉ cần tránh xa người trong tà giáo, như muội tự bắt mình không chạy loạn sẽ an toàn. Tỷ tỷ, theo ý muội, hai chuyện này lẽ ra không nên nói, nam nhân không có lương tâm kia muốn lấy ai thì lấy, cho dù lấy đầu heo muội cũng không quan tâm, thậm chí muội còn cảm tạ đầu heo này đã cứu nam nhân chướng mắt kia đi, về chuyện công phu...”

“Người câm miệng!” Cố Y không còn nhìn được nữa, trừng mắt nhìn Cố

Thường ôn ào không chịu để yên mà trách mắng: “Người hiền quá, người nói rằng nam nhân không quan trọng, vậy bảo người lập tức từ hôn không gả vào Lục gia người dám sao?! Người nói công phu không quan trọng, sở dĩ người không quan tâm đến võ công, nếu người từ nay về sau mất d.d.l.q.d bản lĩnh chế độ phối dục, người sẽ vui vẻ được sao?!”

Đây là lần đầu tiên Cố Y phản ứng dữ dội nhất sau khi phải chịu đả kích, tuy sắc mặt rất tiêu tuỵ, tóc rối bời, nhưng đôi mắt đầy lửa giận khiến cả người nàng ta thêm vài phần sức sống.

Cố Thường lại thêm hoảng sợ, thiếu chút nữa lăn xuống đất, kiểm chế xúc động muốn trốn chạy, lấy lòng cười cười: “Tỷ tỷ, trước mắt Lục Tử Triệt chưa làm chuyện gì có lỗi với muội, vì thế muội không cần phải làm chuyện khiến cha nương tức giận, nhưng nếu hắn dám làm việc mà nam nhân đeo mặt nạ kia đã làm, không cần tỷ phải nói, muội sẽ thiên đao vạn quả hắn trước tiên! Không lăng trì được hắn muội thà xuống tóc làm ni cô còn hơn là gả cho nam nhân bại hoại mặt người dạ thú.”

Mặt Cố Y lúc xanh lúc đỏ, hai tay nhỏ gầy nắm lấy chân thật chặt, gân xanh trên tay nổi lên, có thể nhìn ra tâm tình của nàng ta lúc này không được ổn.

“Còn chuyện chế độ mà tỷ nói, tuy rằng đây thực sự là sở thích của muội, nhưng nếu có một ngày muội không còn năng lực này, chắc chắn sẽ đau lòng, nhưng để chongười yêu muội và người muội yêu yên tâm, muội nhất định sẽ không để mình suy sụp, mất đi thứ quan trọng cũng không cần phải đánh đổi bằng mạng của mình, bởi vì còn có thứ quan trọng hơn thế ở bên muội. Mặc dù muội không có bản lĩnh như tỷ tỷ, kiến thức cũng không nhiều, thế nhưng muội lại có thể khẳng định một điều, muội sẽ không đau lòng vì nam nhân không đáng yêu, cũng sẽ không đòi sống đòi chết vì bị mất đi năng lực nào đó, thực ra những thứ đó chẳng có gì ghê gớm đâu tỷ tỷ.” Cố Thường hiếm khi nghiêm túc mà khuyên ai như thế, đó đều là những lời tâm huyết của

nàng, đối với nàng mà nói thì chỉ khi có người nhà gặp chuyện không may mới có thể khiến nàng sụp đổ.

Nếu vợ chồng Cố Phong Niên ở đây, nghe thấy tiểu nữ nói ra những lời này chắc chắn sẽ rất vui mừng, dù sao đứa nhỏ này vẫn mang dáng vẻ ngây thơ đơn thuần chưa trưởng thành, khi nói ra những đạo lý lớn lại rất rành mạch, người có thể lạc quan như vậy kỳ thực cũng là một loại may mắn, chính điều này cũng được coi là một loại bản lĩnh mà người thường khó sánh kịp.

Cố Y tựa như không nhận ra Cố Thường lại như kinh ngạc mà nhìn nàng (CT) chăm chăm, không nói gì hết, tuy rằng mắt nhìn vào Cố Thường nhưng tâm tư không biết đã bay đến phương nào rồi.

Cố Thường nói đến mức khô cả họng, liền đứng dậy rót nước trà nóng ra uống hai chén, sau đó nói với Cố Y đang ngây người: “Tỷ tỷ muốn uống nước không”

“Tỷ muốn ăn băng đường hồ lô.” Cố Y đột nhiên nói bằng giọng vô cùng bình thản.

Cố Thường đang uống trà nghe thế thì thiếu chút nữa phun cả trà ra ngoài, bị sặc nên cổ họng cảm thấy khó chịu, mắt rưng rưng hỏi lại: “Tỷ tỷ vừa nói gì?”

“Tỷ muốn ăn băng đường hồ lô.” Cố Y quay đầu, nhìn Cố Thường với ánh mắt thản nhiên.

Hoá ra là không phải nghe lầm, Cố Thường kìm chế không hỏi nàng ta lớn như vậy rồi sao còn thích đồ tiểu hài tử ăn, bèn nói: “Vậy muội bảo hạ nhân ra ngoài mua.”

“Không.” Cố Y nhú mày một cái, tùy hứng nói: “Muội tự đi mua đi.”

Cố Thường ngẩn người, sau đó liền cười vui vẻ, gật đầu nói: “Được, muội tự đi mua, mua về rồi thì tỷ tỷ cũng không nên ngược đãi bản thân mình nữa, tâm tình tốt thì thân thể mới khoẻ lên được!”

Tỷ tỷ lại có thể làm nũng với nàng, Cố Thường mặt mày hớn hở mà ra khỏi cửa mua băng đường hồ lô, gần đây nam nhân đeo mặt nạ đang đại hôn, người trong tà giáo sẽ không gây chuyện, lúc này đi ra ngoài rất an toàn không cần lo lắng.

Cố Y nhìn bóng dáng Cố Thường vui vẻ nhanh chóng rời khỏi cửa phòng, trong mắt có một tia phức tạp lướt qua rất nhanh, khẽ thở dài: “Người ngọc có phúc của người ngọc, muội ấy thật tốt số...”

Cố Thường mang theo Lục Đậu ra khỏi cửa mua băng đường hồ lô, dọc đường đi tâm tình rất tốt, nàng không ngừng kể với Lục Đậu rằng Cố Y làm nũng với mình.d.d.l.q.d

Lục Đậu nghe thấy thì đầu đầy vạch đen, cảm giác đầu óc của tiểu thư nhà nàng bị cửa kẹp mất rồi, nữ nhân giang hồ kia hung dữ như thế sao mà làm nũng được? Nhất định là tiểu thư hiểu sai rồi, rõ ràng là đối phương coi tiểu thư như người để sai khiến thì có, chỉ là mua một cái băng đường hồ lô mà thôi, ai mua mà chẳng được, cần gì phải bảo tiểu thư tự đi mua chứ? Hầu hạ đại gia thì có!

Chỉ có mùa hè không ai bán băng đường hồ lô thôi, mùa khác thì khắp nơi đều có người bán, Cố Thường không định mua ở vùng phụ cận, mấy khi được ra ngoài một chuyến, tất nhiên là muốn chọn chỗ có danh tiếng nhất để mua loại ngon nhất mang về rồi.

Trên đường vừa đi vừa dạo, Cố Thường đã ở nhà buồn bực đến khó chịu, bỗng nhiên được ra ngoài giống như chim nhỏ xổ lồng bay ra, nàng vui sướng đến mức nhìn cái gì cũng muốn mua, chẳng muốn về nhà nữa.

Đi tới đi lui, lối đi đột nhiên bị một người chặn, chính xác là hai nữ tử trẻ tuổi.

Cố Thường dừng bước, neho mắt nhìn hai người chặn đường không có ý tốt, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi rồi hỏi Lục Đậ: “Ơ, sao ta lại cảm thấy hai người này có chút quen mắt? Không phải chúng ta đã gặp qua rồi chứ?”

Lương Dung nghe vậy mặt liền trắng bệch, mình đường đường là một danh viện (mỹ nữ nổi tiếng) nơi kinh thành, lại có thể bị người ta lãng quên!

Lục Đậ nghe vậy thiếu chút nữa thì cười ra tiếng, nhìn sắc mặt khó coi đến mức muốn nhỏ ra mực của chủ tớ Lương Dung nói: “Tiểu thư, nàng ta là thiên kim Lương gia tới từ kinh thành đấy, Lương cô nương đã tới quý phủ Cố gia không chỉ một lần, đều là vì Lục Tam gia mà thôi, nàng ta ấy mà, một lòng một dạ luôn muốn cướp vị hôn phu của tiểu thư đấy!”

Lục Đậ cố ý nói thật to, thành công thu hút ánh mắt mọi người xung quanh mình hướng về phía này.

Trong nháy mắt, chủ tớ Lương Dung trở thành tiêu điểm của mọi người.

Lương Dung tức giận đến mức hận không thể ném chủ tớ Cố Thường vào trong hố chôn, vốn dĩ nàng ta muốn ra oai phủ đầu Cố Thường, ai ngờ mới vừa chạm mặt, họ Cố đó cũng với nha hoàn kẻ tung người hứng làm mình trở nên khó xử, quả nhiên là lũ giả tạo, làm ra vẻ ngoài thanh thuần ngọt ngào hấp dẫn Mặc ca ca, kì thực lòng dạ hiểm độc thối nát lại còn trong bụng toàn ý nghĩ xấu xa, đúng là tiện, nhân!

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 66: Ghen

“Láo xược! Người có biết mình đang nói chuyện với ai hay không hả?”
Nha hoàn bên cạnh Lương Dung tức giận chỉ vào Lục Đậu mắt.

Lục Đậu giơ tay lên nặng nề đẩy bàn tay ti tiện trước mắt mình ra, hét lại với giọng lớn hơn: “Bà đây đang nói với tiểu thư nhà ta, liên quan tới người đồ đàn bà chanh chua này à!”

Không ngờ tới Lục Đậu lại có thể ngang ngược như vậy, không riêng gì nha hoàn kia, ngay cả Lương Dung cũng kinh sợ mà lui về phía sau nửa bước.

“Nha hoàn kia ngang ngược trước mặt người khác như vậy, người làm chủ tử cũng mặc kệ sao?” Lương Dung hết kinh sợ liền nổi giận với Cố Thường, chỉ tay vào người trước giờ vẫn luôn liếc qua khoé mắt là nàng, cùng với Lục Đậu không hề có ý tôn trọng nào mà phẫn nộ: “Có nha hoàn như vậy ta cảm thấy mất mặt thay cho người!”

Cố Thường nhú mày, thật sự không biết nói gì mà liếc mắt nhìn Lương Dung: “Ta tin tưởng chỉ cần là người có mắt đều phân biệt ra được là ai vô lễ trước, chỉ cần có đầu óc mọi người đều có thể phán đoán ra đến tột cùng là ai nên cảm thấy mất mặt, Lương cô nương à, làm trò vừa ăn cướp vừa la làng này rất vô nghĩa đấy.”

Cố Thường vừa nói xong, Lục Đậu như muốn cổ vũ mà “phì” một tiếng,

hùa theo nói: “Chính là lí lẽ này, chúng ta đang yên lành đi trên đường, không trêu ai không chọc ai, kết quả hết lần này tới lần khác lại có kẻ không có mắt chặn đường! Người nào đó đã chẳng phải kim chi ngọc diệp thì thôi, lại còn đòi hỏi người ta phải nhớ tới người sao? Tiểu thư nhà ta không nhớ ra các người, ta chỉ là nói thật đáp lại vài câu mà thôi, coi từng người một các người bày ra bộ dạng nhục nhã cho ai xem thế? Ta dám thề với trời căn bản ta không làm các người chịu oan, các người dám thề với trời rằng lời nói của ta không đúng sao? Còn không biết xấu hổ không bỏ qua không buông tha, nếu không nghe được lời người khác nói như thế, vậy cũng đừng có chặn đường chứ! Hừ, các người làm chuyện xấu không biết bao nhiêu người đã thấy qua, còn muốn bưng bít, cách bịt tai trộm chuông này rất dễ khiến cho người ta khinh bỉ chê cười đó, có hiểu hay không đó?”

Bình thường tính tình Lục Đậu cũng không hẳn là gay gắt không chịu bỏ qua cho người ta như vậy, ai bảo nàng ta bực bội quá đâu, nhìn Cố Y không vừa mắt nàng ta cũng không dám lớn tiếng, lại sẵn có áp lực tâm lý với hai chủ tớ đáng ghét trước mặt này, dám ngấp nghé cô gia tương lai nhà các nàng, lại còn chẳng kiêng nể mà tới cửa “quyến rũ” cô gia tương lai, với loại hành vi này nàng ta không lập tức tiến lên đánh người đã coi như tính tình tốt lắm rồi!

Hai mắt Cố Thường sáng rực mà nhìn Lục Đậu, hôm nay thực sự là mở rộng tầm mắt, nha hoàn nhà nàng lại có thể lợi hại như vậy, giáo huấn người ta gay gắt như vậy, sau này nàng sẽ không bao giờ chê Lục Đậu vô dụng nữa.

Lương Dung chưa từng bị bắt nạt như thế này, trong mắt của nàng ta, bản thân vẫn luôn là quý nữ quan gia cao cao tại thượng, đâu phải để mắt đến nữ tử thương hộ Cố Thường này? Hôm nay bị người của “thấp hèn” chế nhạo trước mặt mọi người, nàng ta chịu được mới là lạ, liền ra lệnh cho nha hoàn bên người: “Lo lắng làm gì? Còn không qua vả miệng bọn chúng cho ta!”

Nha hoàn nghe vậy mắt sáng lên, lại lần nữa được chủ tử ra lệnh liền trở

nên khí thế, lập tức tiến lên, vén tay áo lên vung ta thật mạnh, không phải hướng về phía Lục Đậ, mà là hướng tới khuôn mặt mỹ nhân khiến nữ nhân nhìn thấy đều đổ kị muốn chết của Cố Thường mà đánh xuống.

Trong đám người truyền đến từng tiếng kinh hô, có một vài tiểu hài tử và nữ nhân nhát gan đều vô thức che mặt mình, dường như cái tát đó là muốn đánh lên mặt mình vậy, sức lực như thế nếu thật đánh xuống mặt mình thì đau biết bao!

Cố Thường bị Lục Tử Triệt ép luyện công phu lâu như vậy cũng không phải là giầy vò vớ vẩn, đầu óc còn chưa phản ứng kịp, thân thể đã theo bản năng mà hành động, nhanh chóng lui về phía sau hai bước, thoát khỏi cái tát mà đối phương hận không thể lấy sức lực bú sữa mẹ đánh ra.

Lục Đậ tránh chậm một chút, cũng may nàng ta cách khá xa, trốn chậm không bị đánh tới nơi, chẳng qua lại bị dọa sợ, thét chói tai: “Đánh người rồi! Thiên kim kinh triệu doãn Lương gia đánh người rồi!”

Hai người đều tránh thoát, cánh tay vung lên đánh người của nha hoàn kia gặp họa, người thì không đánh, bàn tay bị vồ hụt, sức lực không kịp thu lại thì người đã ngã ngổ trên đất, ngã đau không nói, đáng vẻ ngã xuống đất trông vô cùng nhếch nhác, nàng ta ngồi dưới đất nhìn mọi người chỉ trỏ mình mặt lộ ra đáng vẻ khinh bỉ, mặt liền như bị một cây đuốc thiêu cháy, vừa tức vừa xấu hổ lại không thể đứng dậy, cứ đỏ mặt như vậy mà ngồi dưới đất, ở kinh thành nàng ta thân là đại nha hoàn được Lương Dung thiên vị nhất, chưa từng phải chịu mất mặt đến như thế, không nhịn được nước mắt liền lăn lăn rơi xuống.

“Tiểu Nguyệt!” Lương Dung thấy nha hoàn của mình bị “khi dễ” quá đáng, tức giận trừng Cố Thường mà mắng ầm lên: “Người xuất thân là thương hộ đã không xứng với Mặc ca ca rồi, lại còn ngang ngược không biết lí lẽ như thế, đâu xứng bước vào cửa Lục gia chứ! Cho dù Lục bá bá không

làm quan, thì cũng có hai nhi tử làm quan ở kinh thành đó, dòng dõi Lục gia như thế, người nhà bình thường có thể so bì sao? Các người tự hỏi lòng mình chút đi, với xuất thân của người, tính tình thậm chí là tài nghệ chẳng hạn, có thể coi như có tài sao? Mọi thứ đều không được, người dựa vào đâu mà đòi trở thành tức phụ (con dâu) Lục gia?!”

Lúc đầu trong số những người vây xem có một vài người không rõ tình huống ra sao, lúc này nghe xong lời nói của Lương Dung thì còn có gì không hiểu nữa? Tất cả đều chế giễu cười ra tiếng, đây chính là nữ nhân vì muốn đoạt nam nhân mà dẫn tới tranh chấp, loại sự tình này không hiếm thấy, dù sao thường xuyên sẽ có thiếu phụ luống tuổi có chồng tìm đến quả phụ hoặc kỹ nữ xinh đẹp để tính sổ, thế nhưng hai cô nương như hoa như ngọc, người này lại còn xinh đẹp hơn người kia lại vì nam nhân mà tranh chấp trước mặt mọi người thế nhưng là điều chưa thấy bao giờ.

“Chuyện ta không xứng bước vào cửa Lục gia thì người ngoài như người không cần phải xen vào, chẳng qua có một điều ta rất rõ ràng mà nói cho người hay, người vì một nam nhân không thích người mà rời nhà trốn đi, không để ý danh tiếng thiên kim đại tiểu thư của bản thân như người thì nhất định không xứng làm tức phụ Lục gia đâu, d.d.l.q.d không có người trong sạch nào nguyện ý lấy nữ nhân như người vậy, người còn không biết xấu hổ mà đòi coi thường Quách Tiểu Trà sao? Hẳn tốt hơn người nhiều lắm, tính ra thì, cũng là người không xứng với hẳn thì có!” Cố Thường lạnh giọng nói, rất không khách khí.

“Người!” Câu nói kế tiếp của Cố Thường đối với Lương Dung mà nói thì chính là không coi nàng ta (LD) ra gì, nói trước mặt nàng ta giống như đâm vào trái tim của nàng ta đau đớn, những chuyện không giả được vào Lục gia, bị Lục Tử Triệt coi thường đó là nỗi đau đời này nàng ta đều không thể nào xoá nhoà, đó là chuyện càng làm nàng ta khó chịu hơn so với việc nói nói thẳng nàng ta lớn lên xấu xí hoặc xuất thân không cao quý tài nghệ không

tinh thông vân... vân vậy.

“Người cái gì mà người?” Cố Thường trừng Lương Dung, kéo Lục Đậu chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn không quên uy hiếp Lương Dung một câu: “Đừng tưởng rằng người là nữ nhân thì ta sẽ không đối với người như vậy, cho dù người có từ kinh thành tới nữa thì cũng chỉ là người chứ chẳng phải thần tiên gì, đừng tưởng rằng có cha người làm chỗ dựa thì có thể ỷ thế hiếp người, dám động đến một sợi tóc của bản cô nương, chẳng cần biết người là cộng hành nào, ta cứ thế đánh không tha!”

Lương Dung nghe vậy liền muốn mở miệng cãi trả, ngay khi khóe mắt liếc qua thấy bóng dáng màu trắng có thể làm nàng ta rung động không thôi thì vẻ mặt lập tức biến thay đổi, kìm nén lửa giận, thay bằng bộ dạng tủi thân mở miệng nói: “Mặc ca ca, huynh thấy dáng vẻ nàng ta mắng chửi người khác rồi đấy, nữ nhân như vậy huynh...”

“Người câm miệng!” Một giọng nói lạnh nhạt của nam tử cắt đứt lời nói của Lương Dung, người này không phải là ai khác, chính là Lục Tử Triệt đang bước nhanh tới, theo sau là Ưng Tiểu Phi.

Cố Thường nghe tiếng liền ngoảnh đầu lại nhìn, gặp được “đầu sỏ”, trong lòng tức giận, nặng nề mà hừ một tiếng, rồi tiếp tục lôi kéo Lục Đậu rời đi.

Trong mắt Lục Tử Triệt lóe lên một tia bất đắc dĩ, đưa tay bắt lấy cổ tay của Cố Thường, trước mắt bao người hăn không dám làm càn, ngăn cản nàng rồi lập tức buông tay ra nói với Cố Thường: “Vì sao lại trừng ta?”

“Thấy người là ta phát phiền rồi, không trừng người thì trừng ai hả?” Cố Thường trợn trắng mắt nhìn hăn, phui phui phần cổ tay vừa mới bị hăn nắm, giống như trên đó có vết bẩn vậy.d.d.l.q.d

“Mặc ca ca! “Lương Dung căn môi nhìn dáng vẻ liếc mắt đưa tình của hai

người kia, tức đến mức chảy nước mắt.

Lục Tử Triệt nhìn về phía Lương Dung ánh mắt liền lạnh vài phần: “Lương cô nương, ta đã viết thư báo cho lệnh tôn tung tích của người, nói như vậy rất nhanh sẽ có người tới đón người trở về.”

“Cái gì? Huynh nói cho cha ta biết rồi sao?” Lương Dung kinh hãi, lúc này liền nín khóc.

“Sau này không nên đến sẽ tìm Cố cô nương gây phiền phức nữa, đừng làm cho ta chán ghét người.” Lục Tử Triệt lạnh lùng cảnh cáo Lương Dung rồi mang theo Cố Thường cùng rời đi.

Lương Dung nhìn bóng dáng cao lớn của Lục Tử Triệt rời đi, trong lòng đột nhiên hiểu ra, nam nhân lại có thể vì nữ nhân kia mà chán ghét mình, nàng ta thấy ánh mắt của hắn nhìn sang lúc rời đi rất rõ ràng, đó chính là chán ghét...

“Tiểu thư, chúng ta trở về đi.” Tiểu Nguyệt thấy bộ dáng thất thần của Lương Dung liền lo lắng đỡ lấy nàng ta.

“Huynh ấy chán ghét ta, huynh ấy lại có thể chán ghét ta.” Lương Dung bị đả kích lớn, đã quên mất mình ngăn cản Cố Thường cũng là bởi vì phát hiện Lục Tử Triệt ở gần đó, cho nên nàng ta định kích thích cho Cố Thường mất mặt khóc lóc om sòm khiến Lục Tử Triệt chán ghét.

Cố Thường bị Lương Dung làm cho mất hứng, không có ý định đi dạo đường phố nữa, mà là trực tiếp chạy đến cửa tiệm hồ lô làm ăn phát đạt kia, trên đường không nói một câu nào với Lục Tử Triệt vẫn luôn theo sát nàng.

“Cố Thường, rốt cục nàng đang nổi giận cái gì?” Lục Tử Triệt nhìn gáy Cố Thường mà hỏi, dọc đường nha đầu kia luôn bắt hắn thưởng thức gáy của nàng.

“Lục Đậu, người nói xem chúng ta nên mua mấy râu hồ lô đường thì được? Không biết liệu cha nương có ăn hay không.” Cố Thường hỏi.

“Phu nhân nhất định sẽ ăn, còn lão gia thì không ăn.”

“Vậy mua năm râu về là được, chắc là đệ đệ cũng sẽ ăn.” Năm râu bao gồm có phần của Lục Đậu, nàng ta vừa mắng Lương Dung hung hãn như vậy cũng đáng thưởng cho một râu hồ lô đường.

Lục Tử Triệt bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Ta đã gửi thư đến kinh thành rồi, Lương Dung rất nhanh sẽ đi thôi, sau này nàng ta nhất định sẽ không tìm nàng gây phiền phức nữa.”

Cố Thường vẫn không thèm để ý đến hắn, tiếp tục nói chuyện với Lục Đậu.

Uông Tiểu Phi rất thông cảm mà nhìn chủ tử, chuyện tình cảm này thực sự là kỳ diệu, Lương gia cô nương không ngại theo đuổi từ kinh thành tới đây cũng muốn gả cho chủ tử, thế nhưng chủ tử đã không cảm kích thì thôi, lại còn trăm phương nghìn kế đối tốt với Cố gia cô nương, từ trước đến nay chưa từng tỏ ra kiên trì như thế, kết quả đến phiên Cố cô nương không thèm cảm kích.

Thực sự là ông trời có mắt, báo ứng không sai đó, trong lòng Uông Tiểu Phi suy nghĩ xấu xa.

Bất luận nói gì Cố Thường cũng không thèm để ý đến hắn, tính nhẫn nại của Lục Tử Triệt dần dần mất đi, hắn thở dài rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, lấy giọng chộc tức người ta mà nói với Uông Tiểu Phi không biết suy nghĩ gì mà vụng trộm vui mừng: “Có người đang ghen tị kìa, mùi dấm chua nồng nặc lắm đó, người có phát hiện ra không?”

Cố Thường nghe vậy bước chân lập tức dừng lại, xoay người, hai tay

chống nạnh thở gấp cả giận nói với Lục Tử Triệt: “Người nói ai ghen đây? Ta đây mới không ăn dấm chua!”

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 67: Vấn Đề Giải Được

Lục Đậu vừa nghe tiểu thư ngốc nhà mình nói, lập tức che hai mắt lại, không biết nói gì đến mức hận mình không thể mình là nha hoàn của người khác, thực sự là rất mất thể diện mà!

Uông Tiểu Phi không nhịn được “phì” một tiếng bật cười, mặc dù lập tức bùm miệng lại, thế nhưng toàn thân run rẩy của hắn đã để lộ ra hắn vô cùng muốn cười như điên.

Kỳ thực khi vừa nói ra câu “Không ăn dấm chua” kia Cố Thường đã lập tức hối hận, nhìn thấy phản ứng khoa trương của Lục Đậu Uông Tiểu Phi, cùng với Lục Tử Triệt tự tiểu phi tiểu đang nhìn mình, nàng cảm thấy ngọn tóc đều dựng lên, toàn thân giống như bị lửa đốt, ngượng đến mức đỏ từ đầu đến chân.

“Ta có nói là nàng ghen tuông sao? Nàng phản ứng mạnh mẽ như thế, chẳng lẽ là... chột dạ?” Hai cánh tay Lục Tử Triệt vòng trước ngực, tâm tình vô cùng tốt mà nhướng mày cười nhìn Cố Thường không khác gì tôm luộc, nếu hắn không kìm chế tốt thì đã cười một trận rồi, thật sự là bộ dáng nàng thẹn quá thành giận lúc này vô cùng buồn cười, nhìn khuôn mặt đỏ lên này, chặc chặc, vị hôn thê nhỏ nhà hắn thật sự là đáng yêu, khiến hắn không nhịn được mà muốn bắt nạt.

Cố Thường tức giận đến nói không ra lời, không riêng gì giận Lục Tử Triệt ghê tởm, càng giận mình dễ kích động, để người ta đào hố, nàng lại lập

tức nhảy vào chẳng khác gì đồ đầu heo, hẳn là phải coi như không nghe thấy không để ý tới hẳn mới đúng chứ!

“Tại sao nàng không nói gì?” Lục Tử Triệt nhướng mày cao hơn, ý cười bên khoé môi khiến người ta muốn bỏ qua cũng khó: “Chẳng lẽ là bị ta nói trúng rồi, cho nên nàng ngầm thừa nhận sao?”

“Nói bậy!” Cố Thường lộ ra khuôn mặt đỏ bừng hung tợn trừng Lục Tử Triệt vài lần, sau khi hít sâu một hơi mới tức giận nói: “Là do người nói chuyện âm dương quái khí (kì lạ), đổi thành ai cũng sẽ hoài nghi giống ta mà thôi, nếu ta không phản ứng chút nào thì chắc chắn sẽ tiểu nhân mà chê cười ta giả vờ trấn định, mà phản ứng lại thì người còn nói ta là chột dạ, nói chung mặc kệ ta thế nào người đều nói được, một đại nam nhân, phải rảnh rồi bao nhiêu mới có thể trêu chọc người khác như vậy?”

Lục Đậ nghe vậy rất cổ vũ mà ra sức gật đầu, không phải là như vậy sao, tác phong lục tam gia gần đây chính xác như tiểu thư nói, tiểu thư nhà nàng rốt cục cũng thông minh một lần, thấy rõ được dụng tâm hiểm ác đáng sợ của đối phương rồi.

Lục Tử Triệt kinh ngạc, nhìn chung quanh rồi nhìn Ưng Tiểu Phi bên cạnh đang trừng Lục Đậ: “Thoạt nhìn ta là loại người hư hỏng như vậy sao?”

Ưng Tiểu Phi tái cả mặt, biểu cảm cứng ngắc, khoé miệng giật giật, đây là muốn bảo hẳn ta nói thật sao? Vẫn là muốn hẳn ta nói thật sao?”

“Nhìn xem, tùy tùng của người cũng cho là như vậy đó, có thể biết được nhân phẩm của người thối nát bao nhiêu!” Rốt cục Cố Thường cũng tìm lại được thể diện, đứng thẳng người, nói năng tự nhiên hơn nhiều.

“Công tử...” Ưng Tiểu Phi xấu hổ đến mức mặt đen cũng đỏ lên, chỉ là

màu da của hân ta quá tối, có đỏ lên cũng không bị phát hiện ra.

“Được rồi.” Lục Tử Triệt khoát tay áo ngắt lời của Uông Tiểu Phi, bất đắc dĩ nhìn đắc Cố Thường tiểu nhân đắc chí: “Ta đã nói rồi ta là một người có tâm địa tốt lại rất thông cảm cho người khác, nếu là thừa nhận mình hư hỏng có thể làm cho tâm tình nàng tốt lên thì ta đây không ngại nói mình là trứng thối, vị hôn phu là ta đây làm không tệ chứ? Có nam nhân nào lại vì muốn dỗ vị hôn thê hài lòng mà không tiếc vợ tiếng xấu căn bản không tồn tại vào người chứ?”

“Da mặt người thật là dày nhỉ, cái gì gọi là “tiếng xấu không tồn tại” chứ? Thứ đó căn bản là tồn tại! Người làm loại chuyện đổi trắng thay đen không biết xấu hổ như thế thật khiến cho người ta phải khâm phục, người mà nói thêm hai câu nữa ta sẽ lập tức ói cho người xem đấy.” Cố Thường xoa xoa cánh tay nổi da gà, ánh mắt nhìn về phía Lục Tử Triệt muốn có bao nhiêu khinh bỉ thì có bấy nhiêu khinh bỉ, trông nam nhân này thanh cao tuấn lãng biết bao, nói như thế nào lại cứ làm những chuyện mặc danh kỳ diệu như vậy? Thật muốn bảo lương dung tới xem một chút, chắc hẳn là không rõ nội tình nên nàng ta vẫn cho là hẳn là có tiết tháo nhường nào, mỹ nam tử tuổi trẻ tài cao đến nhường nào, kì thực... Ai, không đề cập tới cũng chẳng sao.

Hai người này còn muốn liếc mắt đưa tình tới khi nào đây? Lục Đậu có chút không chịu nổi, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của Cố Thường nhắc nhở: “Tiểu thư, tiểu thư còn đang chờ băng đường hồ lô đó.”

“Đúng rồi, ta cũng quên mất, chúng ta mau đi mua thôi!” Cố Thường nghe vậy vỗ trán mình một chút, sốt ruột cuống cuống vừa nhắc chân đã đi, trước khi đi không quên trợn mắt trừng Lục Tử Triệt đã hại nàng làm lỡ chính sự.

Lúc này Lục Tử Triệt không cãi nhau với nàng nữa, dọc đường đi theo Cố Thường mua đường hồ lô, trên đường trở về Lục Tử Triệt nháy mắt với Uông

Tiểu Phi.

Uông Tiểu Phi tuân lệnh kéo Lục Đậ về phía sau rồi đi về phía trước rất nhanh.

Lục Đậ đột nhiên bị người khác lôi đi, tức giận đến vừa mắng vừa đá, kết quả nàng sức lực cũng yếu, căn bản không phải đối thủ của Uông Tiểu Phi lớn lên giống như con gấu, chỉ chốc lát sau liền bị hấn kéo ra ngoài thật xa.

“Có việc nói mau lên.” Cố Thường không phải người không có ánh mắt, bởi vì nhìn ra vẻ mặt nghiêm túc có chính sự muốn nói của Lục Tử Triệt, mới nhắm một mắt mở một mắt khi thấy Uông Tiểu Phi bắt nạt nha hoàn nhà nàng.

“Nàng biết người của nhật nguyệt đều phải uống một loại độc dược rất kỳ quái chứ? Loại độc chất này mỗi ba tháng cần uống giải dược một lần, bằng không sẽ bị thủng ruột mà chết, giải dược chỉ có trong tay giáo chủ mà thôi.” Lục Tử Triệt vừa đi một bên vừa thấp giọng nói chuyện này.

Cố Thường nghe vậy cau mày nói: “Người nói việc này có phải là muốn hỏi xem trên người tỷ tỷ của ta đã giải độc chưa đúng không? Lần này đã mời vài đại phu bắt mạch rồi, không ai nghĩ mạch tượng tỷ ấy khác thường cả, nương ta cũng hiểu sơ sơ mạch tượng, nhưng cũng không phát hiện ra có gì dị thường cả.”

“Loại độc này một khi người ta đã uống phải, lúc phát tác sẽ không khác gì mạch tượng của người thường, đại phu tất nhiên là không chẩn ra được.”

“Nhưng mà là tỷ tỷ ta không nói ra việc này, sau đó tỷ ấy không hề quay về tà giáo nữa lại không lo lắng việc này một chút nào, có lẽ là độc đã được giải rồi chứ?”

Lục Tử Triệt lắc đầu: “Không có khả năng đó, nàng không biết có bao

nhiều người trong tà giáo vì muốn thoát khỏi bị khống chế mà tìm cách lấy giải được cuối cùng lại phải chịu kết cục thảm, cho đến nay không có giáo đồ nào giải trừ độc được khống chế thành công cả, có người truyền rằng độc này chỉ có thể mỗi ba tháng uống giải được một lần để áp chế, không có giải được trừ tận gốc đâu, vì thế độc trên người là tỷ tỷ nàng rất có khả năng chưa được giải, về phần vì sao nàng ta không nói ra việc này... Nàng trở lại bất ngờ hỏi nàng ta một chút, nàng ta có phản ứng gì thì sáng mai nàng nói lại cho ta biết.”

“Độc của tỷ tỷ chưa được giải sao?” Mặt Cố Thường tái nhợt, đường hồ lô trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Đây chỉ là suy đoán của ta mà thôi, nàng đừng quá lo lắng, dù sao vẫn phải hỏi cho rõ ràng thì mới biết được.” Lục Tử Triệt trấn an nói.

Tâm trạng Cố Thường trở nên lo lắng bất an, không còn tâm trí nào mà nói nữa, vội vàng vàng mang theo Lục Đậu trở về nhà.

Sau khi bảo Lục Đậu mang đường hồ lô cho mẫu thân và đệ đệ, nàng tự mình mang hai xiên đến chỗ Cố Y.

“Tỷ tỷ, tỷ ném thử đường hồ lô của nhà này đi.” Cố Thường vào trong gian phòng của Cố Y thì tâm tình không yên đã khôi phục lại được ít nhiều, cười đưa đường hồ lô cho Cố Y, sau đó chính mình cũng ăn, vị chua chua ngọt ngọt tràn ra trong miệng thì hưởng thụ đến mắt đều hípcả lại: “Ăn ngon lắm, tỷ tỷ mau ném thử đi, chẳng trách mỗi ngày tiệm này đều bán chạy như vậy, mùi vị thật thơm ngon.”

Cố Y cầm đường hồ lô không ăn ngay lập tức, mà là nhìn nó sững sờ.

“Tỷ sao thế?” Cố Thường hỏi.

Trong mắt lóe lên một tia phức tạp, Cố Y đưa đường hồ lô lên miệng nhẹ

nhàng cắn một cái, sau một lúc lâu mới chậm rãi nhai, còn chưa kịp nuốt xuống, nước mắt đột nhiên chảy ra.

“Tỷ tỷ.” Cố Thường thấy thế lại càng hoảng sợ, vội vàng ngồi cạnh giường lấy tay cầm cánh tay Cố Y.

“Nếu ta nói đây là lần đầu tiên ta ăn đường hồ lô, muội sẽ tin chứ?” Cố Y lau sạch nước mắt, vẻ mặt khôi phục thành lạnh nhạt như lúc trước.

Cố Thường nghe vậy há hốc mồm, kết quả giọng nói như bị kẹt trong cổ họng, hoàn toàn không phát ra được, một khắc trước còn cảm thấy đường hồ lô rất ngon giờ đây đã không muốn ăn nữa, vốn dĩ trong miệng tràn đầy vị ngọt cứ thế khiến nàng vì nghe Cố Y nói mà cảm thấy đắng chát.

“Khi còn bé ta đi theo sư phụ, thấy có tiểu hài tử ăn đường hồ lô, ta rất thèm, cũng muốn ăn, thế nhưng lại bị sư phụ mắng, còn bị phạt trồng cây chuối cả ngày, ngay cả nước bọt cũng không cho uống, từ đó về sau ta không dám mở miệng đòi ăn đường hồ lô nữa, không chỉ riêng cái này, tất cả đồ ăn vặt cùng với bánh ngọt ta cũng không có cơ hội ăn, lại sau này trời xui đất khiến mà gia nhập nhật nguyệt giáo, thật đúng là cuộc sống địa ngục, ngay cả bảo vệ tính mạng cũng khó, còn ai có tâm tư nghĩ đến ăn uống nữa?” Cố Y yên lặng nhìn gương mặt lớn lên giống hệt nàng của Cố Thường, nhẹ nhàng cười, trong nụ cười hàm chứa một tia khổ sở không dễ bỏ qua: “Muội nói muội có phải là tốt số hay không? Chúng ta sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, ngay cả canh giờ cũng giống nhau, thời gian sinh ra chỉ là chuyện trước sau, lẽ ra số phận hẳn là giống nhau mới đúng, thế nhưng sự thực thì sao? Ta không chỉ một lần suy nghĩ, nếu như năm đó người bệnh nặng sắp chết là ta, như vậy người bị đưa đi chính là muội!”

Tay Cố Thường run lên một cái, đường hồ lô rơi xuống đất, nàng bị ánh mắt xen lẫn oán hận, đố kỵ, phiền muộn, khổ sở... tất cả các cảm xúc phức tạp của Cố Y làm cho lòng rối bời, huyết sắc trên mặt cũng dần dần rút đi, cổ

họng phát khô mà nói: “Muội...”

“Muội đừng nói gì hết, ta không muốn nghe.” Sau khi nói xong Cố Y thu hồi tầm mắt không nhìn Cố Thường nữa, tiếp tục ăn đường hồ lô, ăn rất chậm rãi, dường như đang tỉnh tễ thưởng thức thứ đồ ngày thường đi đâu cũng thấy được này, nhưng đối với nàng ta mà nói thì đó cũng là một thứ vô cùng xa xỉ.

Cố Thường nhìn dáng vẻ ăn đường hồ lô của Cố Y, nhìn một lúc liền cảm thấy xót xa, có người nào lúc nhỏ chưa từng ăn đường hồ lô đâu? Còn chưa từng ăn bánh ngọt? Trừ phi nghèo tới mức thực sự đói không thể ăn được, nhưng mà tỷ ruột của nàng rời nhà khi mới ba tuổi, trong ba năm ở Cố gia còn được hưởng thụ cuộc sống của đại tiểu thư, thế nhưng sau đó ngay cả muốn ăn đường hồ lô cũng bị phạt, chẳng trách tỷ ấy không tự ra ngoài mua đường hồ lô, hoá ra là bởi vì như vậy.

Khi Cố Y ăn tới viên sơn tra cuối cùng vào miệng, Cố Thường liếm môi khô khốc hỏi: “Tỷ tỷ, muội nghe nói người của nhật nguyệt giáo đều phải uống độc dược, mỗi ba tháng phải giải độc một lần, tỷ, độc của tỷ được giải chưa?”

Động tác nhai của Cố Y dừng một chút, sau đó mắt lạnh đảo qua: “Muội hỏi cái này không phải làm quá lên sao?”

“Muội lo cho tỷ thôi.”

“Giải rồi.”

“Giải thế nào? Không phải nói là không có thuốc giải độc hoàn toàn sao?” Cố Thường kinh ngạc hỏi.

“Muội nghe ai nói?” Cố Y nhú mày.

Ánh mắt Cố Thường lóe lên, gục đầu xuống nói: “Muội đã nghe rất nhiều

người nói về chuyện này, với lại nhiều lần muội thiếu nữa bị nam nhân đeo mặt nạ làm hại, tất nhiên muốn nghe ngóng chút chuyện của nhật nguyệt giáo.”

“Quan hệ giữa ta và giáo chủ hiện tại như thế nào không phải muội rất rõ ràng sao? Muốn biết giải được thực sự ở đâu cũng không khó, ta bị thương thành như vậy chính là vì trộm giải được bị người ta phát hiện, mặt báo cho vị hôn thê của tân nhậm giáo chủ kia!” Lúc Cố Y nhắc tới nam nhân đeo mặt nạ cùng với vị hôn thê của hắn tâm tình lại trở nên không ổn định, hai tay ra sức cào cấu, chân đơn lập tức bị xé ra một lỗ hổng thật dài.

Là thế này phải không? Đầu óc Cố Thường có chút rối bời, nhìn chằm chằm bị xé rách sưng sờ.

“Thế nào, không tin sao?” Cố Y đột nhiên nổi giận, ném que xiên đường hồ lô vào người Cố Thường: “Nếu không tin thì còn hỏi cái gì? Đi ra ngoài!”

“Muội...”

“Đi ra ngoài!”

Cố Thường bất đắc dĩ đứng dậy, nói với Cố Y đang bị kích thích bởi vì nhắc tới tra nam: “Muội đây về trước, ngày mai muội sẽ mua đường hồ lô cho mua cho tỷ tỷ.”

Cố Y vẫn trừng Cố Thường, cho đến khi đối phương rời phòng không thấy được nữa mới thu lại tầm mắt.

Sáng sớm hôm sau, Cố Thường thuật lại toàn bộ lời nói của Cố Y cho Lục Tử Triệt, sau đó nói: “Độc của tỷ tỷ đã được giải triệt để, tỷ ấy là đánh cuộc tính mạng để lấy giải được.”

Ngón tay thon dài của Lục Tử Triệt gõ lên bàn vài cái, rũ mắt trầm tư một

lát sau rồi ngẩng đầu nhìn nàng hỏi: “Nàng tin lời nàng ta sao?”

“Vì sao ta lại không tin chứ? Mỗi lần nhắc tới tra nam kia tử ấy lại phản ứng mạnh mẽ như thế.” Nếu không phải thực sự, Cố Y lại đến mức hận thành như vậy sao?

Nhìn mắt Cố Thường lộ ra vẻ đơn thuần không hiểu, dưới đáy lòng Lục Tử Triệt khe khẽ thở dài, kìm xuống những lời sắp nói, chỉ nói: “Chỉ mong lời nàng ta nói là sự thực thôi.”

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 68

Nguồn nhảy chương

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 69: Phương Tâm Luân Hãm*

Editor: Song Nhã

* Đây có thể hiểu là trái tim thiếu nữ đã chìm đắm

Một lần trong lúc Cố gia đang ngủ thì trải qua một cuộc ám sát, đối phương không phải nhiều người tới, những tiểu lâu la kia rất nhanh liền bị cao thủ đã sớm được bố trí chung quanh Cố gia thu thập hết.

Tuy rằng mọi người chỉ hoảng sợ một chút, có vài người bị thương, không có tổn thất lớn, nhưng ít nhất cũng đã cảnh báo trước cho mọi người, tà giáo bắt đầu động thủ, cũng không phải vì giáo chủ muốn thành mà nghỉ ngơi dưỡng sức, sau này trên dưới Cố gia đều phải luôn luôn đề phòng kẻ xấu đến ám sát.

Sáng sớm hôm sau, Lục Tử Triệt chạy tới từ sớm, chính mắt thấy được đúng là đám người Cố Phong Niên không sao cả mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu thư, người không thấy được sắc mặt của lục tam gia lúc mới tới đâu, trắng bệch như gì, đó là người ta lo lắng cho người đó, khi nhìn thấy người lành lặn không có chuyện gì thì ngài ấy mới thở phào, ngoại trừ lão gia phu nhân, nô tì thấy cũng chỉ có ngài ấy quan tâm tiểu thư nhất thôi."

Cố Thường nhớ lại phản ứng của Lục Tử Triệt khi nàng được hạ nhân gọi đến nhà trên, trong lòng thoáng dâng lên một tia mừng thầm vì được xem

trọng, nhưng lại không muốn Lục Đậu quá mức quá mức, vì thế đôi mắt đẹp trừng lại: "Đây là người đang thừa nhận người thiếu quan tâm đến ta sao? Hoá ra lòng trung thành trước kia đều là giả bộ sao?"

Lục Đậu vừa nghe thấy trong lòng rơi lộp bộp, vội vàng bày ra khuôn mặt tươi cười, cười đến mắt đều híp lại thành một đường chỉ, đầy vẻ lấy lòng: "Đương nhiên là nô tỳ chân thành với tiểu thư rồi, ở trong lòng nô tỳ tiểu thư tuyệt đối chiếm vị trí thứ nhất, chẳng qua nô tỳ thật lòng với tiểu thư còn kém lục tam gia nhiều lắm, cũng không phải là nô tỳ keo kiệt d.d.l.q.dkhông thật lòng với tiểu thư, mà là lục tam gia vô cùng quan tâm tới tiểu thư, điều này thì đánh chết nô tỳ cũng không theo kịp đâu!"

Nghe thấy mặt Cố Thường liền nóng lên, hung ác liếc mắt trừng Lục Đậu, lên tiếng trách mắng: "Nguy biện!"

Lục Đậu cười trộm trong lòng, tiểu thư đây là đang ngượng ngùng ấy mà, dạo này cô gia tương lai càng ngày càng sức ảnh hưởng đối với tâm tình tiểu thư, đây là chuyện tốt nha, cứ như thế thì chẳng bao lâu nữa con người cứng đầu kia sẽ thông suốt thôi.

Đến phòng luyện công, thấy Lục Tử Triệt đã sớm chờ ở đó, chấp tay sau lưng đứng thẳng, gương mặt tuần tú đầy vẻ nghiêm túc, cau mày không biết là đang suy nghĩ đến chuyện gì.

Lục Đậu vẫn như thường ngày, bày biện bánh ngọt trà nước cho hai người rồi đứng ở góc phòng không quấy nhiễu đến bọn họ.

Mắt Lục Tử Triệt có quầng thâm, rõ ràng không nghỉ ngơi tốt, nhưng mà điều này cũng không ảnh hưởng đến bề ngoài tuần dật của hắn, một người nào đó nếu là lớn lên đẹp đến một mức nhất định, bất luận là trong tình trạng nào cũng có khả năng hấp dẫn ánh mắt của nữ nhân nhìn đến.

Nhìn Cố Thường một lúc, Lục Tử Triệt nói: "Tối qua tà giáo bên kia chỉ là thử mà thôi, sau này có tới nữa thì không phải là một vài người như thế đâu, vốn dĩ nàng không chỉ phải luôn luôn chú ý an toàn của bản thân, mà còn phải mau chóng luyện phòng thân công phu thật tốt, chỉ thân thể linh hoạt còn chưa đủ để bảo vệ tính mạng đâu, hôm nay ta sẽ truyền vào cơ thể nàng hai phần công lực, sau đó sẽ dạy nội công tâm pháp cho nàng, bắt đầu từ hôm nay nàng phải ngoan ngoãn luyện tập nội công, không thể lãng phí nội lực ta truyền cho nàng được."

Cố Thường nghe vậy liền kinh hãi thiếu chút nữa thì ngã xuống đất, kích động đến mức nói cà lăm: "Người, người nói cái gì? Người muốn truyền nội lực cho ta, ta?"

Về mặt Lục Tử Triệt vẫn luôn rất nghiêm túc, nói: "Lúc này thời buổi rối loạn, dù cho nàng có sử dụng độc, thì khi đối mặt với cao thủ nàng cũng không đủ sức chống đỡ đâu, ta d.d.l.q.d nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có truyền nội lực cho nàng mới là phương pháp hữu hiệu nhất, có nội lực thì gặp phải nguy hiểm nàng lập tức né tránh cũng không thành vấn đề."

Qua một lúc lâu Cố Thường mới tiêu hóa được lời nói của hắn, nhưng vẫn có chút khó tin nói: "Người biết truyền hai phần nội lực cho ta có nghĩa gì sao? Nếu là công lực của người giảm đi, sau đó gặp lại tên nam nhân đeo mặt nạ kia, người rất có thể gặp phải nguy hiểm đó, ta biết đối với người có võ công cao cường mà nói nội lực chính là sinh mạng, người khinh địch như vậy mà cho ta..."

Không riêng gì Cố Thường kinh ngạc, Lục Đâu nghe thấy Lục Tử Triệt nói xong cũng cả kinh cảm cũng muốn rơi xuống, trợn tròn mắt khiếp sợ nhìn Lục Tử Triệt, thiếu chút nữa quên mất hô hấp.

"Trước kia không phải nàng vẫn hay châm chọc ta đứng nói không đau thắt lưng sao? Hôm nay ta chỉ muốn nói cho nàng biết, nội công đối với ta mà

nói là rất quan trọng, nhưng ta mất đi một phần nó cũng sẽ không đến mức muốn chết muốn sống, hơn nữa so với hai phần nội lực, thì nàng quan trọng hơn, nếu như không phải sợ truyền cho nàng quá nhiều nàng nhất thời không cách nào sử dụng được, thì ta còn muốn truyền cho nàng nhiều hơn nữa."

Câu "Nàng quan trọng hơn" kia nói lên âm vang hùng hồn, Cố Thường nghe thấy mặt như muốn bốc cháy, ngày trước khi nàng đối mặt với Lục Tử Triệt thì luôn luôn ngại hăn quá nhiều, tức giận còn nhiều hơn là vui sướng, thế nhưng lúc này nghe hăn mặt không đổi sắc nói ra nàng còn quan trọng hơn cả nội lực của hăn, đột nhiên trong lòng giống như có lông chim quét qua vậy.

Ánh mắt Cố Thường phức tạp nhìn nam nhân sắc mặt có vẻ tiêu tụy đối diện, nàng nghĩ từ giờ khắc này, trọng lượng của hăn trong lòng nàng đã không còn như trước nữa rồi.

Lục Tử Triệt tỏ ra rất cường thế, cố ý muốn truyền nội lực cho Cố Thường, mỗi lần khi Lục Tử Triệt tỏ ra cường thế Cố Thường đều không thể nào chống đỡ nổi, vì vậy lúc này đây nàng vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời như cũ.

Vì trong quá trình truyền nội lực không thể phân tâm, cho nên Lục Đậ phải rời khỏi, nàng ta giữ ở ngoài cửa không cho bất kì kẻ nào tới gần nơi này.

Lúc trước vì Cố Phong Niên đã dặn dò, mặc kệ xảy ra chuyện gì Lục Đậ cũng không thể rời khỏi phòng luyện công nửa bước, chính là vì phòng ngừa Lục Tử Triệt lại "bắt nạt" Cố Thường, lúc này đây lại không giống vậy, Lục Tử Triệt sẽ không chỉ không bắt nạt Cố Thường, mà còn chịu thiệt thòi, đối với Cố Thường đây là chuyện hoàn toàn có lợi, hiển nhiên Lục Đậ sẽ không ở trong phòng theo dõi nữa, ngoan ngoãn đi ra ngoài làm thần giữ cửa.

Cố Thường thu lại tâm tình hỗn loạn theo lời Lục Tử Triệt mà khoanh chân ngồi ngay ngắn, hai tay đan chéo đặt ở đan điền (vùng dưới rốn), nhắm mắt lại nhận lấy nội lực cuộn cuộn không ngừng truyền tới từ phía sau.

Đừng thấy Lục Tử Triệt tuổi còn trẻ, thế nhưng không chỉ chuyện làm ăn phát đạt, mà cả việc luyện võ cũng rất có thiên phú, công phu của hắn đã đạt tới hàng đệ nhất cao thủ, vì vậy mặc dù chỉ có hai phần nội lực, người thường có được cũng xem như là chuyện kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng).

Không biết qua bao lâu, mọi chuyện đã xong xuôi, Cố Thường cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cảm giác vùng đan điền có dòng khí lưu rất mạnh mẽ đang vận sức chờ phát động.

"Ta dạy cho nàng vài câu khẩu quyết tâm pháp, trước tiên nàng phải học thuộc lòng đã." Lục Tử Triệt nói xong liền bắt đầu đọc tâm pháp cho Cố Thường, sau đó quan sát nàng luyện tâm pháp một lần, nàng không làm đúng chỗ nào hắn liền lập tức sửa lại cho đúng.

Đợi được Cố Thường học thuộc lòng khẩu quyết đồng thời có thể làm cho nội lực vừa mới tiếp nhận trong cơ thể lưu động một vòng kỳ kinh bát mạch trong đúng cách, thời gian đã qua rất lâu.

Sắc mặt Lục Tử Triệt hơi tái nhợt, mà tinh thần của Cố Thường lại sáng láng, ngay cả mắt cũng trở nên có thần.

"Người không sao chứ?" Cố Thường lo âu nhìn Lục Tử Triệt.

"Không có việc gì." Lục Tử Triệt lắc đầu, nói với Cố Thường: "Thời gian cấp bách, mấy ngày nay nàng không nên chạy loạn, chăm chỉ d.d.l.q.đuyện công vào, ngay mai tự dậy sớm, ta sẽ không qua đây, nàng không thể lười biếng biết không?"

Cố Thường gật đầu, trước giờ nàng ở trước mặt Lục Tử Triệt chưa bao giờ

không biết điều, bất luận Lục Tử Triệt nói gì, nàng vẫn phải đành hoảng một chút, dánh vể nghe lời không khác gì đối mặt với sư trưởng (bậc thầy).

Lục Tử Triệt nhìn dánh vể nghe lời của Cố Thường, ánh mắt trở nên nhu hoà, giơ tay lên khẽ xoa đầu nàng nói: "Qua lâu như vậy, nàng cũng mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi đi."

Cố Thường quay người định đi, qua dư quang khóe mắt liếc thấy dánh vể Lục Tử Triệt mệt mỏi dùng tay bóp ấn đường, đáy lòng nhất thời dâng lên yêu thương, bản thân nàng còn chưa kịp phản ứng, cánh tay đã theo bản năng vòng qua hông hấn tiếng sát vào trong lồng ngực của hấn.

Trong lòng đột nhiên xuất hiện một thân thể mềm mại, Lục Tử Triệt sửng sốt một chút, rồi là thụ sủng nhược kinh (được sủng mà sinh ra kinh sợ), mở hai cánh tay định ôm lấy, kết quả má trái bị một đôi môi đỏ mọng mềm mại ấp nhẹ nhàng hôn xuống, sau đó nữ nhân làm tim hấn đập nhanh đột nhiên rất đáng trách mà đẩy hấn ra chạy mất.

"Nha đầu kia..." Lục Tử Triệt dở khóc dở cười nhìn Cố Thường thoát nhanh chóng, giơ tay lên khẽ chạm lên chỗ vừa mới bị nàng hôn qua, khóe môi giương lên đầy ý cười, hấn đây là làm chuyện mà vị hôn phu nên làm, an nguy của Cố Thường cũng là chuyện hấn nên quan tâm, ai ngờ nha đầu kia cảm động đến mức này, trước kia động chạm nàng một chút cũng có thể làm nàng tức giận đến giơ chân rồi chửi ầm lên, kết quả mới vừa rồi nàng lại chủ động thân cận hấn.

Thật là một cô nương dễ cảm động, người như vậy làm sao có thể để hấn không nghĩ hết biện pháp đối tốt với nàng đây?

Ánh mắt Lục Tử Triệt càng thêm dịu dàng, vốn dĩ bởi vì xuất nội lực mà sắc mặt có chút tiêu tụy lại vì vui sướng mà như có ánh sáng, tâm tình tốt nên tinh thần cũng khá, rời khỏi cố gia bước đi cũng nhẹ nhàng, trên mặt cả ngày

không thiếu nét tươi cười.

Sau khi Cố Thường về phòng trái tim nháy lên kịch liệt, gương mặt đỏ hồng, đôi mắt đẹp ẩn chứa vẻ mê người khỏi bàn.

Đều nói nữ nhân khi yêu là đẹp nhất, mặc dù trước kia Cố Thường có chút động tâm với Lục Tử Triệt, lại chưa bao giờ như nai con đung loạn như lúc này, cả người dường như đi trên đám mây cảm giác nhẹ bồng như muốn bay lên, nghĩ tới hân cả người dường như ngâm trong bình mật ngọt ngào.

Đều nói tâm động chỉ là trong nháy mắt, thích một người luôn luôn là bởi vì vừa gặp nhau hay chỉ là vì một chuyện rất nhỏ. Cố Thường đã là như thế, trước đây nàng cũng biết Lục Tử Triệt đối tốt với nàng, còn cứu mạng nàng không chỉ một lần, đối với lần này nàng rất cảm kích, nhưng cũng không có ý định gì hơn.

Nhưng lúc này lòng của nàng lại hoàn toàn không giống như trước, thấy Cố Y bởi vì mất đi phần lớn nội lực thì chán chường khổ sở, cho nên khi thấy Lục Tử Triệt chủ động xuất nội lực truyền cho mình, tâm Cố Thường đã chìm đắm.

Một nam nhân có thể dâng thứ quan trọng lên trước mặt nàng, vẫn chưa thể nói rõ hân để ý đến nàng bao nhiêu sao? Cho đến lúc này Cố Thường mới chính thức cảm giác được Lục Tử Triệt là thật tâm thích nàng, mặc dù nói đó là yêu cũng không quá, không có nam nhân nào lại dâng thứ quan trọng cho một người không quan trọng cả.

Cố Thường thích Lục Tử Triệt kỳ thực chỉ cần một cơ hội, vốn dĩ nàng đối với tình cảm của hân đã khác trước, chuyện hôm nay rốt cuộc có thể coi như cọng rơm cuối cùng của con lạc đà, khiến nàng vẫn luôn không mở ra tình khiêu (biết yêu) cuối cùng cũng đã mở, nàng lại có thể chủ động ôm Lục Tử Triệt đồng thời còn thân với hân hơn chút, điều ấy có thể nói rõ lên tất cả.

Lục Đậu nhìn thấy vẻ mặt Cố Thường chuyển biến nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành), nàng ta cảm giác được chủ tử nhà mình rốt cục cũng ngầm cho phép trái tim mình chìm đắm.

Sau khi về phòng Cố Thường nghĩ lại Lục Tử Triệt đã bỏ công sức với nàng, nghĩ lại bản thân đã làm ra chuyện vô cùng lớn mật với hắn, lại nghĩ tới mấy ngày nữa nàng không được thấy hắn, lòng dạ rối bời thật lâu rồi mới khó khăn kìm chế lại, dặn dò Lục Đậu không cho người khác đến gần gian phòng của nàng, sau đó trở nên quyết tâm, ngồi xếp bằng trên giường luyện nội công tâm pháp.

Chờ bọn Cố Phong Niên trở về nghe nói Lục Tử Triệt truyền cho Cố Thường hai phần nội lực rồi kinh hãi thật lâu, cảm thán nói: "Một nam nhân có thể vì một nữ nhân không phải thê tử của hắn mà làm được đến mức này, đã rất không dễ dàng rồi."

Trên mặt Cố phu nhân cũng mang theo tươi cười: "Là một nữ nhân từng lăn lộn trong giang hồ, nương hiểu rõ nhất nội công với mình quan trọng bao nhiêu, cô gia này thực sự là tìm được rồi, chúng ta không cần lo lắng sau này Thường nhi gả qua đó bị bắt nạt nữa, có một nam nhân thật lòng đối với nó, đời này quả là đáng giá."

Sau khi Cố Y nghe nói đến chuyện này một mình ở trong phòng trầm mặc thật lâu, cuối cùng sắc mặt u ám tự mình lẩm bẩm: "Ta mất nội lực vì nam nhân, muội ấy lại được nội lực vì nam nhân, thật là tốt số..."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 70: Hữu Hộ Pháp

Editor: Song Nhã

Sau khi có thêm hai phần nội lực của Lục Tử Triệt, Cố Thường không còn có thái độ qua loa như trước nữa, đặc biệt rất chăm chỉ luyện công, nàng không chỉ sở lãng phí nội lực của hân, mà còn sợ nếu không mau chóng khống chế được nội lực từ bên ngoài đến này, không cẩn thận một ngày sẽ gặp phải phản phệ tẩu hỏa nhập ma thì rất phiền.

Quả nhiên Lục Tử Triệt không trở lại, vì thế chuyện tu tập nội công của Cố Thường đều do Cố phu nhân chỉ bảo.

Cố Thường tu tập công phu với sự kiên trì và quyết tâm trước nay chưa từng có, cũng không dành bao nhiêu thời gian tới chỗ Cố Y, mỗi lần nàng tới cũng nói không được vài câu rồi trở lại, bởi vì nàng nhìn ra được cách ngày nam nhân đeo mặt nạ càng gần tâm tình Cố Y càng không tốt, tất nhiên sẽ không muốn quấy rối nàng ta.

Cuối cùng ngày nam nhân đeo mặt nạ kia thành thân cũng tới, nghe hạ nhân bẩm báo Cố Y không ngủ cả đêm, một miếng cơm cũng chẳng buồn ăn, Cố Thường thở dài, chữ tình đối với nữ nhân mà nói là một sự tồn tại nguy hiểm.

Đám người Cố Phong Niên đang xoắn xuýt muốn đi an ủi Cố Y nhưng lại không có lúc nào làm được, vừa được yên tĩnh vài ngày lại bị ám sát nữa rồi!

Lần này có ít nhân hơn bốn mươi người tới, thân thủ mỗi người đều cao cường, điểm giống nhau là đều mặc hắc y, xem võ công bọn chúng ám hiệu cho mọi người trong khi đánh là biết, bọn chúng là người trong tà giáo.

Lần này người Cổ gia cố hết sức ứng phó, chẳng những bọn chúng rất đông, còn có một điểm mấu chốt là Hữu hộ pháp công phu cao siêu lại rất có địa vị là ở tà giáo đích thân đến! Mắt lộ ra hung quang (ánh mắt hung ác), mỗi chiêu đều ngoan tuyệt, gặp một giết một, chớp mắt một cái, Cổ gia đã có không dưới mười thị vệ cùng với bà tử chưa kịp chạy trốn chết ở trong tay lão.

"Ngọc Diện Hồ, người đi ra cho lão tử!" Hữu hộ pháp vừa bóp chết một gã thị vệ rồi trừng mắt đôi mắt đỏ ngầu tiến vào hậu trạch (nơi ở phía sau) hô lớn.

Bọn nha hoàn bà tử trốn trong phòng sợ đến lạnh run, không dám thở mạnh dù chỉ một chút, tuy rằng Cổ Thường đã hạ độc gian nhà quanh mình, nếu có người xông vào thì đến mười tay cũng phải ngã xuống, thế nhưng bọn họ nghe âm thanh chém giết bên ngoài còn sợ muốn khóc, trước đây cũng từng gặp phải cảnh này một lần, nhưng khi đó người tới không nhiều lắm, trong chốc lát liền bị thu thập, thế nhưng lúc này đây rõ ràng không tốt như vậy đâu.

Nhiều ngày dưới sự chỉ đạo của Cổ phu nhân, Cổ Thường đã có thể vận dụng nội lực thành thạo, sau đó học khinh thân công phu cũng công phu phòng thân ở chỗ Lục Tử Triệt cũng ra sức luyện tập, thái độ vô cùng nghiêm túc nên đột nhiên tiến bộ vượt bậc, nghe thấy phía bên ngoài thị vệ Cổ gia kêu lên từng tiếng thảm thiết, đâu còn ngồi đó nữa, vội vàng mang tất cả thuốc độc tự chế chạy ra khỏi cửa phòng.

Hữu hộ pháp nhìn thấy Cổ Thường, hung quang trong mắt hiện ra, thân hình lập tức như phi ưng giương cánh cấp tốc tiến đến, lòng bàn tay ngưng tụ

mười phần lực đạo đánh ra, quát: "Ngọc Diện Hồ chịu chết đi!"

Một đạo chưởng phong mạnh mẽ kéo tới, nhịp tim Cố Thường cũng phải ngừng lại, công lực của người này rất mạnh, vượt xa nàng tới mức nàng không cách nào theo kịp, đối phương dùng hết toàn lực đánh ra một chưởng sức mạnh vô cùng khủng bố, rõ ràng là muốn dùng một chiêu đánh chết nàng mà!

Cao thủ đệ nhất khi xuất chiêu đều dùng tốc độ cực nhanh, cũng là Cố Thường xui xẻo, vừa mới ra khỏi phòng gặp phải một cao thủ có thân thủ tốt hơn cả nam nhân đeo mặt nạ và Lục Tử Triệt nhiều, mặc dù nàng có dựa vào hai phần nội lực kia cũng căn bản không tránh thoát được sát chiêu như thái sơn áp đỉnh (Thái Sơn đè đầu) này.

Ngay một khắc kia, Cố Thường cho là mình lập tức sẽ chết dưới tay người này, ngay cả tránh cũng không nổi, huống chi là đi hạ độc? Lục Tử Triệt nói không sai, gặp phải cao thủ thì có dùng độc cũng không có tác dụng.

Bị dọa sợ đến nước mắt chảy ra Cố Thường cũng không biết, chưởng phong mạnh mẽ của đối phương ép tới khiến nàng không thể động đậy, ngay cả hít thở cũng khó khăn, khi thấy bàn tay to kia sắp đánh trúng mình thì đột nhiên bên người truyền đến một đạo chưởng phong đẩy nàng ra, khó khăn lắm mới tránh thoát được sát chiêu trí mạng có thể biến nàng thành đồng thịt vụn kia.

"Tỷ tỷ!" Cố Thường ngã ngồi trên mặt đất, nhìn Cố Y đấu cùng với lão già võ công cao cường kia, biết trong lúc cấp bách kia nàng ta đã đánh ra một chưởng cứu mình.

Cố Y không có thời gian để ý tới nàng, bản thân hết sức tập trung đối chiêu với Hữu hộ pháp, trước đây nàng ta đã không đánh lại lão, và lại lúc này nàng ta còn mất đi quá nửa nội lực, không được vài chiêu thì trúng một

chưởng liền phun ra một búng máu.

Cố Thường thấy thế vội vàng đứng lên nhặt kiếm không biết do ai làm rơi lên đi qua đó hỗ trợ, công phu của nàng kém cỏi, nếu à đánh đơn độc đấu thì chắc chắn là muốn chết, thế nhưng nếu giúp đỡ Cố Y làm nhiều lão Hữu hộ pháp kia, thì vẫn có thể làm được một lúc không phải lo đến tính mạng.

Vừa nhặt kiếm lên nàng liền vẩy độc dược lên chỗ mũi kiếm, lúc này đang là nửa đêm, có gió, mặc dù kiếm không đâm trúng vào người đối phương, chỉ cần gió thổi độc dược chạm vào chỗ da thịt lộ ra của đối phương cũng có thể đạt được mục đích rồi, thế nhưng không biết thế nào, nàng giờ mũi kiếm càng không ngừng quấy nhiễu trước mặt lão già kia, lại không thể làm lão ta dao động.

"Ngoại trừ mỗi độc dược đặc thù trong tay giáo chủ đương nhiệm để khống chế giáo chúng ra, loại độc khác đều không thể làm gì được lão!" Đang lúc cấp bách Cố Y lên tiếng nói.

Thì ra là thế! Cố Thường nhụt khí, trong nháy mắt toàn thân chảy đầy mồ hôi lạnh, mong muốn dựa vào độc dược để đánh ngã hẳn không thực hiện được, nàng cũng với Cố Y hai người cộng lại cũng chẳng bằng một nửa công phu của đối phương, lại không có người tới cứu viện, hai tỷ muội các nàng ngay lập tức là có thể dắt tay cùng xuống hoàng tuyền rồi!

"Ngọc Diện Hồ, thân thủ của ngươi lúc này mà ở trong giáo đã thành đồ bỏ đi rồi, chắc chắn, thật đáng tiếc." Từ sau khi Cố Y xuất hiện lão ta cũng không dùng đến sát chiêu, mà là như đùa giỡn với phế vật thử thăm dò cố,, chỉ làm cho nàng ta bị thương nhưng không chết ngay lập tức.

Cố Y nghe vậy nghiêng răng, mặt cười hàm sương, cũng không nói ra lời nữa, vừa nói sẽ tiết lộ chân khí, đến lúc đó tính mạng của nàng ta cũng khó giữ.

Biết mình nhận lầm người, lão già không để ý tới Cố Thường nữa, không thèm nhìn những hành động khiêu khích không có trình tự gì của nàng, mỗi lần kiểm đâm tới đều bị lão nhẹ nhàng đẩy ra, toàn tâm toàn ý đối phó với Cố Y, bỏ qua ý tưởng muốn lập tức giết chết nàng ta, mà muốn đả động đến tư tưởng của nàng ta trước khi nàng ta chết. Cố Y có bao nhiêu tâm cao khí ngạo lão đều rõ ràng, dùng sự bất lực của nàng ta để sỉ nhục tuyệt đối còn hả giận hơn là trực tiếp giết chết nàng ta.

Quả nhiên, Cố Y bị ánh mắt tràn ngập thương hại như trêu mèo của lão làm cho tức giận đến phun một búng máu ra thật xa.

"Tỷ tỷ!" Cố Thường thấy bản thân căn bản không bị lão già kia chú ý tới, xấu hổ hơn nữa cũng không thể tránh được, thấy Cố Y phun ra một búng máu lớn, sợ đến mức vội chạy ra đỡ nàng ta.

"Người cũng có hôm nay, thật phải để giáo chủ nhìn xem lúc này người có bao nhiêu bất lực!" Hữu hộ pháp nhìn bộ dáng Cố Y ôm ngực lung lay sắp đổ mà cười ha ha.

Cố Thường trong lúc vừa tức vừa vội bỗng trở nên lớn mật, quay đầu giận dữ: "Lão già hư cười cái gì mà cười, đã xấu đến mức còn khó coi hơn cả quỷ mà còn có mặt mũi cười!"

Hữu hộ pháp: "..."

Không người nào dám bất kính với lão ta như thế! Sát ý trong mắt Hữu hộ pháp hiện lên, ngay lúc lão lại muốn xuất ra sát chiêu thì tình huống trong sân đột biến, không biết lấy ở đâu ra hơn mười cao thủ có tiếng đến Cố gia, đại bộ phận ở lại bên ngoài viện, có hai người công phu đều đạt đến thượng thừa một tả một hữu kéo tới phía hắc, trong điện quang hỏa thạch (ánh chớp đá lửa?!) lão lập tức lùi lại mấy bước thoát được giáp công đến từ hai phe, như vậy liền mất cơ hội giết Cố Thường.

"Lục Tử Triệt!" Cố Thường nhìn thấy Lục Tử Triệt ban đầu cực kì vui mừng, sau đó lập tức lo lắng, nội lực của hắn đã thua từ trước, đối phó với lão già hư đồn biến thái như vậy nếu bị thương thì làm sao bây giờ? Rất nhanh nàng đỡ Cố Y tới chỗ an toàn rồi mới lo âu nhắc Lục Tử Triệt: "Người phải cẩn thận!"

Lục Tử Triệt thấy Cố Thường đã rời xa vòng chiến, tâm trạng có chút ổn định, cùng người mình mang tới liên thủ đối phó vị được xưng là đệ nhất cao thủ tà giáo Hữu hộ pháp này.

Cố Thường chưa từng sợ hãi như lúc này, cầm kiếm bên người chẳng khác gì phòng bọn đạo chích, ở một bên quan sát phương hướng của Lục Tử Triệt, còn phải lo cho sự an nguy của cha nương và đệ đệ bên kia. Trong không khí đầy mùi máu tanh, bên tai đầy tiếng chém giết, trước đây nàng cũng từng bị bọn người trong tà giáo bắt cóc, Cố phủ cũng từng bị kẻ xấu quấy nhiễu, nhưng những lần đó cũng không khó đối phó như lúc này, mắt nhìn Lục Tử Triệt cùng người khác liên thủ đã trên trăm chiêu rồi còn chưa không chế được lão già đáng ghét, trong lòng d.d.l.q.d nàng gấp đến độ hồng mắt.

Kêu đau một tiếng, trên cánh tay Lục Tử Triệt đã trúng một chương, thân hình lão đảo muốn ngã.

"Nàng đừng tới đây!" Lục Tử Triệt vội vàng ngăn cản Cố Thường quá xúc động, hắn thay đổi một tay khác cầm kiếm cẩn thận lần nữa tiến lên đối địch.

Cố Thường nhìn ra Lục Tử Triệt bất kể là lực đạo hay là tốc độ đều chậm đi một chút, biết bả vai hắn đã trúng một chương thương thế không hề nhẹ, lo lắng đến mức đặt hết toàn bộ tinh thần lên người hắn, sợ hắn lại bị thương lần nữa.

"Muội đến là quan tâm hắn." Cố Y liếc mắt nhìn Cố Thường đang hận

không thể dán con mắt lên người Lục Tử Triệt, trong giọng nói có chút châm chọc.

"Nói lời vô ích, hẳn là vị hôn phu của muội, muội không quan tâm hẳn thì ai quan tâm hẳn hả?" Cố Thường tức giận cãi trả, đây là lần đầu tiên nàng dùng thái độ này nói từ sau khi Cố Y trở lại Cố gia.

Trong lòng Cố Thường rất tức giận, hơn nửa đêm Lục Tử Triệt còn chạy tới, lúc này lại bị thương, không phải là do cứu các nàng sao? Cố Y không chỉ không cảm tạ hẳn, lại còn nói lời âm dương quái khí.

"Muội!" Cố Y nổi giận, muội muội này lại vì một xú nam nhân mà dám nói chuyện với nàng ta như thế!

Ngay khi lão già đáng ghét cũng với bọn Lục Tử Triệt cùng bị thương, đôi bên đều chém giết tới đỏ mắt đánh cược định cùng chết, phía ngoài cách Cố phủ một dặm đột nhiên truyền đến một hồi âm thanh bén nhọn, lập tức trong không trung tuôn ra các màu đỏ, lục, lam tạo thành pháo hoa hình tam giác, chẳng mấy chốc rồi biến mất.

Hữu hộ pháp thấy thế cau mày, chiêu thức đã từ tấn công chuyển thành phòng thủ, vẻ mặt bắt đầu do dự.

"Hữu đại hộ pháp, thấy tín hiệu này giống như d.d.l.q.d thấy giáo chủ, đây là gọi lão trở lại đó, lão còn không đi chẳng lẽ là muốn coi rẻ quyền uy giáo chủ sao?" Cố Y cười lạnh, trong giọng nói có ý châm chọc: "A, ta lại quên mất, hôm nay thân phận Hữu hộ pháp đã không giống ngày xưa rồi, thành nhạc phụ của giáo chủ rồi, thảo nào."

Hữu hộ pháp nghe lời nói như rắn độc của Cố Y, lập tức dùng ánh mắt hung ác trừng lại, cắn hận để lại một câu: "Người xà hạt (rắn+bọ cạp) nữ nhân này đừng đắc ý quá sớm" rồi phi thân, phát ra ám hiệu cùng thủ hạ

mang tới rồi đi.

Đám người Lục Tử Triệt tất nhiên sẽ không đuổi theo, mặc dù không biết vì sao tà giáo khẩn cấp gọi bọn chúng trở lại, nhưng ít nhất đêm nay những kẻ xấu đó sẽ không quay lại.

"Lục Tử Triệt, người ổn chứ?" Cố Thường thấy địch nhân đều rút đi xa, gánh nặng trong lòng liền được giải thoát, bước lên phía trước đỡ lấy nam nhân ôm vai.

"Ta không sao, nàng không có việc gì là tốt rồi." Lục Tử Triệt ôn hòa quay sang cười cười với Cố Thường, ánh mắt tràn đầy quan tâm.

"Nguy hiểm như vậy mà người còn chạy tới, nếu như..."

"Nếu như đến chậm một bước, chẳng phải là nàng sẽ gặp nguy hiểm sao?" Lục Tử Triệt ngắt lời của Cố Thường, cầm tay nàng cười khẽ, được nàng quan tâm trước mặt mọi người như thế, cảm giác này thật quá tốt, ngay cả vết thương trên cánh tay hằn cũng không coi vào đâu, tâm tình vô cùng tốt.

Khi Cố Thường định đưa hân vào nhà để xem xét thương thế thì đám người Cố Phong Niên chạy tới, mọi người lần lượt hỏi han lẫn nhau, biết được ngoại trừ Lục Tử Triệt, Cố phu nhân cũng bị kiếm thương, ở chân, cũng may là không nghiêm trọng lắm, về phần Cố Phong Niên cùng Cố Trác do trốn bên trong phòng được Cố Thường dùng độc dược bảo vệ nên không có bất kỳ tổn thương gì.

"Nhờ có Lục hiền chất tới đúng lúc, bằng không hai tỷ muội chúng nó sợ là không xong." Cố Phong Niên ngày càng hài lòng với Lục Tử Triệt, nữ tử quan tâm tới nữ nhi tới mức này đúng là có đốt đèn lồng cũng khó tìm được.

"Sau này có xảy ra chuyện như thế hai người các con cũng không nên đi ra." Cố phu nhân lo lắng cho hai nữ nhi, vì thế băng bó qua loa vết thương ở

chân rồi chạy tới theo trượng phu, thấy các nàng không có việc gì, yên tâm đồng thời lại không nhịn được trách mắng các nàng.

"Nương, vốn là nữ nhi cũng không muốn đi ra, thật sự là đối phương tới quá đông, thị vệ của chúng ta đã chết nhiều như vậy, nếu không ra giúp đỡ mọi người đối địch chẳng phải quá mức bất lực hay sao?" Tuy rằng Cố Thường rất sợ chết, thế nhưng nếu để cho nàng trở mặt người của phe mình hoặc chết hoặc trọng thương mà chính mình lại trốn đi thì nàng không làm nổi.

Cố Y thấy ánh mắt mọi người chuyển từ trên người Cố Thường sang mình, lạnh nhạt nói một câu: "Con không ra thì Hữu hộ pháp cũng sẽ không bỏ qua cho con."

Điều ấy không sai, lão già đáng ghét là vì Cố Y mà chạy tới, tiếng lão gọi Cố Y đi ra chịu chết như đất rung núi chuyển, muốn co người khác không nghe thấy cũng khó khăn.

"Không ngờ lần này bọn chúng lại kéo tới đông như thế, nếu không có Lục hiền chất dẫn người tới cứu viện đúng lúc, đêm nay Cố gia tổn hại khủng khiếp khó mà tính trước được." Cố Phong Niên cau mày thật chặt, đến lúc này trong lòng còn sợ hãi, thân là người d.d.l.q.đứng đầu một nhà, có địch nhân tới cửa ông lại không có năng lực chống lại mà phải để thê tử xông pha chiến đấu, điều ấy làm ông cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương.

Lục Tử Triệt nghe vậy đột nhiên nói: "Nếu đoán không sai, chuyện tối nay là do Hữu hộ pháp tự ý hành động."

"Sao lại nói như thế?" Cố Phong Niên hỏi.

"Bởi vì nữ nhi của lão không gả được, trước khi thành thân một ngày giáo chủ Nhật Nguyệt giáo bắt gặp ả quân quýt với nam nhân khác, trong cơn nóng giận đã giải trừ hôn ước, vì nể mặt Hữu hộ pháp vì nhật nguyệt mà lập

công vô số có thể bỏ qua cho nữ nhân dám đối với hắn như vậy, thế nhưng hôn ước nhất định phải giải trừ."

Mọi người nghe vậy chợt bừng tỉnh, Cố Y càng nghe càng ngây ra, căn môi chẳng biết đang suy nghĩ gì.

"Bọn chúng có thành thân hay không thì liên quan gì đến chúng ta? Sao Hữu hộ pháp lại muốn dẫn người đến giết chúng ta?" Cố Trác liếc nhìn Cố Y chẳng biết đang suy nghĩ gì, lên tiếng hỏi.

Lục Tử Triệt cũng liếc Cố Y, sau đó trả lời: "Bởi vì nữ nhi Hữu hộ pháp tuyên bố mình oan uổng, là bị người khác hại, bằng không cho ả một trăm lá gan cũng không dám làm ra chuyện như thế. Ái nữ sốt ruột Hữu hộ pháp đương nhiên tin tưởng nữ nhi ruột thịt, cho rằng giáo chủ không muốn thành thân với nữ nhi nên mới khéo léo sắp đặt chuyện này, sở dĩ như thế là vì giáo chủ không thể quên được Cố Y."

Mắt Cố Y bỗng chốc trợn to nhìn Lục Tử Triệt, trong đôi mắt đẹp hiện lên đầy khiếp sợ, lập tức liền lắc đầu cười nhạt: "Nếu thật như lời người nói, Hữu hộ pháp thật đúng là càng già càng hồ đồ rồi."

Không phải là hồ đồ thì là gì nữa? Nếu nàng ảnh hưởng lớn đến nam nhân tàn nhẫn kia như vậy, sao lại phải lưu lạc tới mức này?

Lục Tử Triệt nheo mắt lại đánh giá vẻ mặt của Cố Y, sau đó thu lại tâm mắt: "Sự thực đến tột cùng ra sao thì chỉ có mình giáo chủ kia biết thôi."

Hơn nửa đêm náo loạn một hồi, mọi người cũng chẳng có tâm tư nói gì nữa, Cố Phong Niên dặn dò hai nữ nhi vài câu rồi dẫn phu nhân về phòng, các thị vệ thương vong đều do quản gia đi xử lý.

Chờ cha nương đều rời đi, Cố Thường mới phát hiện tay của mình lại còn bị Lục Tử Triệt nắm, mặt đỏ lên, rút tay lại tức giận liếc hắn: "Người bị

thương rồi, nhanh đi về thôi. Lục bá phụ bá mẫu chắc hẳn đang rất lo lắng."

"Bọn họ còn chẳng biết ta ra ngoài." Một ngày Lục Tử Triệt không gặp Cố Thường, trong lòng nhớ nhung, không muốn lập tức rời đi.

Cố Y bị thương thực sự không nhìn nổi bọn họ thăm thiết, nặng nề hừ một tiếng về phòng băng bó vết thương.d.d.l.q.d

"Đừng nhìn, nhanh về đi, muốn nhìn sau này có thời gian thì nhìn." Cố Thường bị Lục Tử Triệt nhìn chăm chú cả người không được tự nhiên, đẩy hẳn ra một chút rồi giục hẳn đi.

Lục Tử Triệt cũng biết lúc này cũng không phải là thời cơ tốt để gặp vị hôn thê, giơ tay lên khẽ vuốt tóc của nàng rồi nói: "nàng cũng nhanh về phòng đi, ta đi đây."

Cố Thường vẫn nhìn theo Lục Tử Triệt đến khi hẳn rời đi rồi mới trở về phòng, lòng tràn đầy lo lắng, trái tim cũng theo theo Lục Tử Triệt vì cứu nàng mà bị thương đi Lục gia, ngay cả Lục Đậu run rẩy trên mặt đất cũng không thấy.

"Tiểu, tiểu thư, bên ngoài đáng sợ đến vậy sao? Người, người sợ đến hoảng hốt kìa." Mặt Lục Đậu trắng như tờ giấy, cả người run rẩy như cái sàng.

"Sao ngươi còn ở đây?" Lúc này Cố Thường lúc này mới phát hiện ra nàng ta, kinh ngạc hỏi.

Lục Đậu muốn khóc, thử đứng lên kết quả lại thất bại, mím môi tủi thân nói: "Tiểu thư, mới vừa rồi nô tỳ thiếu chút nữa tiểu ra quần, lấy đâu ra sức lực đứng lên nữa? Cho nô tỳ run thêm một lúc nữa rồi đứng dậy nhé."

Thiếu chút nữa tiểu ra quần... Mặt Cố Thường đen lại, may là Lục Đậu

không tiểu ra, nếu là tiểu thật, nàng phải đập chết nha đầu không có tiền đồ này mới được!

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 71: Theo Ta Trở Về

Editor: Song Nhã

Bên này Cố Thường chịu đủ loại nguy hiểm rình rập, lại trải qua mấy ngày kinh tâm động phách, lo lắng đề phòng, cuối cùng nhận được thư kể khổ Quách Tiểu Trà gửi tới rồi cũng cảm thấy hẫng nháo loạn vô lý.

Trong thư Quách Tiểu Trà nói rằng cha hã đã lấy thế sét đánh cấp tốc định ra hôn sự giữa hã và Lương Dung rồi, mặc kệ hã nói chuyện Lương Dung vì Lục Tử Triệt mà rời nhà trốn đi ra sao bề trên cũng không thèm nghe, trong mắt hã loại nữ nhân đạo đức bại hoại trong lòng lại có người khác như thế đáng lẽ phải chìm chết mới đúng, kết quả d.l.q.d người nhà không để ý tới sự phản đối của hã, tuyên bố nếu như hã có thể lập tức lấy một người có gia thế tương mạo tốt hơn thì sẽ bỏ qua cho hã.

Kết quả đương nhiên là Quách Tiểu Trà không cưới được, không nói chuyện bản thân hã ở kinh thành chịu sự chê cười của biết bao quý nữ, lại nói đại ca hã là tên ăn chơi trác táng bị nữ nhân xấu xí tìm tới cửa tố cáo bị vấy bẩn, rồi có rất nhiều chuyện làm ảnh hưởng lớn đến danh tiếng của Quách gia. Nữ nhi nhà ai mà nhìn thấy Quách Tiểu Trà đều trốn đi, chỉ sợ dây vào sẽ phải hối hận cả đời.

Thanh danh Quách gia không tốt, Lương gia cũng không biết làm sao chuyện xấu Lương Dung vì nam nhân mà rời nhà trốn đi lại bị truyền ra ngoài, vì vậy hai người Quách Tiểu Trà cùng Lương Dung đều khiến người

người sợ tránh không kịp chứ còn ai dám chấp nhận nữa. Vừa lúc hai phe Quách thị lang cùng Lương đại nhân phải "giúp đỡ" nhau chính sự, cho nên chuyện kết làm thông gia đơn giản là chuyện thuận lý thành chương (rõ ràng, hợp lẽ).

Quách Tiểu Trà âm ỉ muốn tiếp tục rời nhà trốn đi tới Cổ gia lánh nạn, kết quả Cổ Thường kể lại chuyện Cổ gia thiếu chút nữa bị ám sát cho hẵn biết, hẳn cũng không dám tới nữa, nếu so sánh với cái đầu của mình, cưới Lương Dung quả thực không tính là đáng sợ.

"Hôn kỳ của Quách Tiểu Trà được quyết định thật gấp, còn sớm hơn ta nhiều ấy chứ." Cổ Thường vô cùng kinh ngạc, tưởng bối hai nhà Quách, Lương này nghĩ gì vậy, lại có thể định hôn sự qua loa như thế, trao đổi xong thiệp canh cùng bát tự liền định hôn kỳ vào hai tháng sau sao?

Lục Đậu cũng lấy làm kinh hãi: "Những chuyện như bố trí hỉ phòng, mua sắm cùng với bận sắp sửa yến tiệc, thiệp mời cho các tân khách cũng không nhất định làm ngay được."

"Lúc đó sẽ có bao nhiêu người tới ăn cưới huynh chứ?" Cổ Thường thật có chút thông cảm với Quách Tiểu Trà, chuyện lớn của cả đời người hẳn phải lấy một nữ nhân không hợp ý người đã rất đáng thương rồi, kết quả ngay cả ngày đại hỉ cũng không thể náo nhiệt được, vì hai nhà Quách, Lương gần đây hay gây chuyện, rất nhiều người của gia tộc danh tiếng cũng không muốn lui tới cùng hẳn, Quách Tiểu Trà lại là tên ăn chơi trác táng nổi danh kinh thành, có thể tưởng tượng được sẽ có bao nhiêu người tới chúc mừng.

Lục Đậu vừa nghĩ cũng, trong mắt lập tức loé lên tia đồng tình: "Tiểu thư, dù sao Quách tiểu gia cũng là bằng hữu của người, ngày đại hỉ của ngài ấy người có muốn tới hay không..."

"Đừng có nghĩ, không d..d.l.q.d thể nào đâu, cha nương sẽ không cho

chúng ta đi kinh thành, ta chuẩn bị chút quà mừng bố trí người gửi đi Quách gia là được rồi." Cố Thường khoát tay áo nói.

Khi Lục Tử Triệt nghe nói chuyện Cố Thường chuẩn bị quà mừng cho Quách Tiểu Trà, lập tức cho người tới Cố gia truyền tin nói rằng quà mừng cho Quách Tiểu Trà cứ để hân sắp xếp, đến lúc đó danh mục quà tặng sẽ đưa tới cho nàng xem, tuyệt đối sẽ không keo kiệt bủn xỉn, nàng có là bằng hữu của Quách Tiểu Trà đi chăng nữa thì cũng là nữ nhân, chẳng kiêng nể gì mà tặng quà thì sẽ khiến người Lương gia nghĩ sao?

Cố Thường vừa nghe nghĩ lại đúng là có chuyện như vậy, vì thế tự mình viết thư hồi âm cho Quách Tiểu Trà giải thích rõ tình huống rồi vui vẻ làm một chương quỹ nhân hạ, tất cả cứ do Lục Tử Triệt làm đi.

"Kỳ thực Lục Tam gia hay ghen lắm đó, không muốn tiểu thư chuẩn bị lễ vật cho nam nhân khác đâu." Lục Đậucười híp mắt trêu ghẹo nói.

Cố Thường đá một cái, sẵn giọng: "Người rảnh rồi quá nhỉ? Còn nói lung tung nữa thì ta gả người cho Uông Tiểu Phi đấy!"

"Không muốn!" Lục Đậusợ muốn chết, vội vội vàng vàng chuồn đi không dám nói lung tung nữa.

Hừ một tiếng, trong tay Cố Thường nắm một cây trâm xanh biếc khảm hồng ngọc, càng không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve, đây là thứ Lục Tử Triệt đặc biệt mua cho nàng, nàng rất thích, nếu không cài trên đầu thì cũng đem ra ngắm nghía lúc rỗi rãi.

Nghĩ đến cảnh tượng vừa lúc trước hân cài cây trâm lên đầu nàng, sau đó thừa dịp người ta không chú ý mà hôn trộm nàng... Khoé môi Cố Thường mang theo ý cười, trong lòng giống như ăn mật vậy.

Ngày trước mỗi khi hân can thiệp đến mối quan hệ giữa nàng và Quách

Tiểu Trà nàng liền nổi giận, thế nhưng lúc này chỉ cảm thấy đáng vẻ ghen tuông của hân rất đáng yêu, rõ ràng là có tư lợi, nhưng lại dùng vẻ mặt quang minh chính đại mà đàng hoàng kiểm cố, ngấm lại hình ảnh kia đã muốn cười rồi.

Lục Tử Triệt chuẩn bị quà mừng cho Quách Tiểu Trà đều là đồ tốt cả, một tấm da hổ hoàn mỹ không có bất kỳ tỳ vết nào, loại da hổ không bị hỏng còn nguyên vẹn như thế là rất hiếm thấy, vì thế giá được nâng lên cực kỳ cao, Quách Tiểu Trà có thể có được một tấm da hổ lớn màu sắc sỡ như vậy đã coi như là vô cùng may mắn rồi.

Không riêng gì thứ này, còn tặng tám cuộn vải vóc thượng đẳng nam tử trẻ tuổi thường dùng, sau đó là hai mươi cân các loại lá trà, và thêm chút đồ khác nữa, cộng thêm tấm da hổ thì tổng giá trị cũng trên dưới ngàn lượng bạc.

Đều là những đồ đặc rất thiết thực, vừa lúc đều có thể được Quách Tiểu Trà dùng đến, bởi vì có liên quan tới nhà gái là Lương Dung, Lục Tử Triệt không chuẩn bị bất kỳ thứ gì cho nữ nhân cả, miễn cho người ta hiểu lầm, hân lấy danh nghĩa là "Vị hôn phu của Cố Thường" sai thủ hạ đặc lực tự mình đưa những quà tặng này tới Quách gia ở kinh thành.

Quà mừng thực sự phong phú, chẳng những vì muốn Cố Thường thêm vẻ vang, Lục Tử Triệt cũng được dịp khoe giàu có với Quách Tiểu Trà.

Quen biết nhau không lâu, giao tình cũng không thể coi là bằng hữu cực kỳ thân, nhưng lại tặng quà mừng lớn như thế, có thể dùng một câu đến hình dung về hành động lần này của Lục Tử Triệt, có tiền chínhhd.d.l.q.d là tùy hứng như thế này đây!

Trong lúc Cố Thường còn đang cảm thông với hôn sự được quyết định quá mức qua loa gấp gáp của Quách Tiểu Trà, một tin tức khiến nàng vô

cùng kinh hãi.

"Cha, nương, hai người nói gì?"

"Con đứa bé này, tuy là chúng ta hiểu sẽ có chút thiệt thòi đối với con, thế nhưng đây cũng là bất đắc dĩ thôi." Cố phu nhân than thở nói rằng.

Cố Thường có chút mờ mịt.

Cố Phong Niên hắng giọng một cái giải thích: "Định hôn kỳ của các con sớm chút cũng là vì muốn tốt cho con, mấy ngày trước đây tà giáo đến đánh lén nhà chúng ta là vì tỷ tỷ con, nói không chừng ngày nào đó chúng sẽ tới, nếu có lần sau nữa ngộ nhỡ con không may mắn có người vừa lúc nguy hiểm tới cứu như thế thì làm sao bây giờ? Sau chuyện bị tấn công đêm đó, Lục hiền chất liền một mực thuyết phục chúng ta mau chóng gả con qua đó, ta và nương con không đồng ý, lần này nghe nói tà giáo bên kia đang có nội loạn, Hữu hộ pháp hung tàn kia hận tỷ tỷ con đến cực hạn rồi, nghĩ tới nghĩ lui cũng là nên mau gả con đi Lục gia để Lục hiền chất bên người bảo vệ con, chúng ta cũng sẽ yên tâm hơn."

Lúc này Cố Thường mới hiểu, có thể hiểu thì hiểu, nàng vốn cho rằng mình có thể thoải mái tự tại thêm mấy tháng, đột nhiên lại bị báo cho biết nửa tháng sau phải gả cho người ta rồi, tin tức này tới vô cùng đột xuất, nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.

"Nhưng là tỷ tỷ của con còn chưa đính hôn, trong lúc bất chợt con lại thành thân, tỷ ấy..."

"Ai, trước đây khi con đính hôn tỷ tỷ con còn chưa trở về nhà, bây giờ nó đã về rồi thì cũng không thể lấy chuyện nó chưa gả cho ai mà cản trở chuyện của con được." Cố phu nhân nhíu mày, nhìn Cố Thường nói: "Chuyện này con không cần lo lắng, ta và cha con đã tính chuyện chung thân đại sự của tỷ

tỷ con rồi, con xuất giá rồi mau mau tìm cho nó một nam nhân đáng tin thành thật đi."

Để dàng như thế sao? Cố Thường cảm thấy mọi chuyện sẽ không lạc quan như vậy, Cố Y từng bị sảy thai hơn nửa sau này rất khó sinh con, người người đều biết nàng ta là người của tà giáo, từng giết vô số người, một nữ nhân như vậy còn có nam nhân nào dám muốn nữa sao?

Nam nhân có điều kiện tốt rất khó chấp nhận một nữ nhân đã từng sảy thai của nam nhân khác, trừ phi lấy nàng ta làm vợ kế, mà với sự kiêu ngạo của Cố Y thì tuyệt đối sẽ không chấp nhận làm vợ kế người ta đâu, đương nhiên nàng ta cũng không để mình chịu thiệt mà gả cho nam nhân không ngại nàng nhưng điều kiện lại vô cùng bình thường được.

"Bất luận nói sao thì chúng ta cũng phải thử một lần, nếu như đến cuối cùng cũng không thành, chúng ta đây nuôi nó cả đời thì có làm sao? Trái với mấy chuyện ám sát liên tiếp xảy ra, nhà chúng ta cũng coi như có chút tiếng tăm, rất nhiều nhà có giao tình tốt trước kia đều xa lánh chúng ta, Cố gia có một cô nương lỡ thì thì có làm sao đâu? Chỉ đáng tiếc là hôn sự sau này của đệ đệ sẽ phai chịu chút ảnh hưởng." Cố phu nhân buồn phiền mà nói, trong nhà có một nữ nhi giết người không chớp mắt, Cố gia còn có liên quan đến tà giáo, những gia tộc kia còn dám gần gũi với bọn họ nữa sao? Đều chỉ sợ tránh không kịp, chỉ sợ không cẩn thận bị dính dáng đến mà thôi.

"Sớm biết có ngày này, chúng ta lẽ ra không nên kéo dài hôn sự của đệ đệ con như thế." Cố Phong Niên biết vậy chẳng làm.

"Cha, người đừng tự trách nữa, cho dù là sớm định hôn sự cho đệ đệ rồi thì làm sao biết được đối phương nghe tin sẽ không hối hôn đây? Đến lúc đó chịu ảnh hưởng càng không tốt, lại nói đây thì là tình huống nguy cấp tạm thời mà thôi, qua được cửa ải này mới biết ai thực sự tốt. Huống chi con luôn cảm thấy nam nhân đeo mặt nạ kia không thành thân cũng nữ nhi của lão già

kia chính là còn nhớ tình xưa với tỷ tỷ đó." Cố Thường khuyên nhủ, chỉ cần đối phương còn nhớ chút tình xưa, tất sẽ không lạm sát kẻ vô tội, nhất là sẽ không hạ thủ tàn nhẫn với người cố gia, lúc trước là lão già biến thái kia bày kế, nam nhân đeo mặt nạ cũng chẳng cảm kích gì, không thấy cuối cùng hẳn gọi bọn chúng trở về đó đấy sao?

Phu phụ Cố Phong Niên cũng nghĩ đến điều đó, chỉ là bọn họ không dám giữ thái độ lạc quan, cùng liếc nhau rồi thở dài.

Cố Thường vì chuẩn bị cho hôn kỳ sắp tới mà cũng bắt đầu bận rộn, thử giá y (trang phục cưới) thử trang sức, mỗi ngày cũng bắt đầu ngâm thuốc dưỡng da, còn bớt thời gian luyện công đi.

Bận bề nhiều việc, nhưng bởi vì sắp được gả cho người mình thích, Cố Thường cũng không cảm thấy mệt mỏi hay phiền chán, ngược lại tâm tình còn tốt hơn.

Trong nhà chuẩn bị hỉ sự, muối muối sắp thành thân, sau khi chữa khỏi vết thương tâm tình Cố Y cũng không tốt lên được, nàng ta cũng chẳng muốn gặp Cố Thường bởi vì sẽ bị ý vui mừng toát ra từ khuôn mặt ấy kích thích.

Hôm đó, Cố Thường đang luyện công, sau khi vận hành nội lực một vòng thở ra một hơi chuẩn bị nghỉ ngơi.

Lục Đậuvẫn luôn canh giữ ở ngoài nghe thấy động tĩnh liền vội vàng vào phòng nói: "Tiểu thư, tên nam nhân đeo mặt nạ kia tới!"

"Cái gì?" Cố Thường hoảng sợ, lấy bội kiếm treo trên tường liền xông ra ngoài.

"Ai nha, tiểu thư, hẳn không phải tới để sát hại người đâu!" Lục Đậukéo Cố Thường đang muốn đi liều mạng lại.

"Không phải sát hại người, chẳng lẽ hẳn đến mua bột mì sao?" Cố Thường nghiêm mặt trừng lục đậu.

Lục Đậu bị trừng đến tê cả da đầu, vội mở miệng nói: "Hẳn đến tìm đại tiểu thư!"

Cố Thường nghe thế liền nhú mày lại, thu lại tư thế muốn liều mạng, suy nghĩ một chút vẫn không buông kiếm, nghiêm túc bày ra khuôn mặt tươi cười đi đến phòng Cố Y.

Trên đường đi tới nàng đã nghe từ trong miệng Lục Đậu nói chuyện đã xảy ra, là nam nhân đeo mặt nạ mang theo một tên thủ hạ tới kính cẩn thăm hỏi, yêu cầu gặp Cố Y, lúc đầu Cố phu nhân không đồng ý, kết quả là Cố Y kiên trì muốn gặp.

Vì vậy thấy đối phương chỉ dẫn theo một người, hơn nữa cả hai cũng không mang theo vũ khí gì, nhìn thái độ cũng không giống như muốn đến giết người phóng hỏa, vì thế Cố phu nhân liền cho bọn họ đi vào, chỉ yêu cầu không thể ở lại quá một khắc đồng hồ.

Mới vừa vào chính viện nàng liền cảm giác bầu không khí có gì đó không đúng, rất tĩnh lặng, tĩnh lặng đến có chút đáng sợ, Cố Thường đi vào cũng chẳng thấy người nào, bởi vì trong cơ thể có nội lực, nàng có thể cảm thấy rõ ràng không chỉ có một cao thủ ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, những người này đều là người nhà nàng, còn có khí tức (hơi thở) xa lạ như có như không truyền ra ngoại trừ từ trong phòng Cố Y thì những nơi khác trong viện nàng không cảm giác được, xem ra tuy là cho phép nam nhân đeo mặt nạ vào trong, như Cố gia cũng không lơ là chút nào, quá nửa cao thủ đều được phái qua đó âm thầm đề phòng.

Cố Thường đi đến gian ngoài liền nhìn thấy Cố phu nhân một mình ngồi đó uống trà, vội vàng tới hỏi: "Sao nương lại ở đây?"

Cố phu nhân chỉ vào gian trong rồi dựng thẳng ngón trỏ đặt ở bên môi ra hiệu nàng chớ lên tiếng.

Cố Thường không hỏi nữa, nhẹ nhàng từng bước đi tới cửa gian trong, vừa lúc nghe được giọng nói nam nhân mà cũng không tính là xa lạ với nàng: "Ta không hề thành thân với nàng ta, nàng đừng tức giận nữa, theo ta trở về đi."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 72: Bị Gả

Editor: Song Nhã

Cố Thường đứng cạnh bức tường nghe một lúc lâu, đến khi nam nhân đeo mặt nạ đi ra nàng cũng không né tránh, người ta công phu cao thâm sao lại không biết nàng nghe trộm ngoài cửa chứ? Trốn như vậy mới gọi là giấu đầu hở đuôi.

Nam nhân đeo mặt nạ đi tới, khi đi qua Cố Thường bước chân liền ngừng lại, khí tức quanh người hắt thoáng chốc trở nên cực kỳ lạnh lùng.

Cố phu nhân thấy thế, lắc người một cái đi tới trước mặt bảo hộ nữ nhi ở phía sau, mắt lạnh nhìn hắt.

Qua một lúc lâu, hai tay sau lưng siết chặt lại, gân xanh đều nổi lên mới miễn cưỡng thu lại vài phần sát ý, lạnh nhạt nói: "Chăm sóc cho Hồ nhi, mấy ngày nữa ta sẽ còn tới."

Nói xong rồi đi, gần như là vừa mới ra khỏi phòng trong nháy mắt hắt cùng thủ hạ đã biến mất trước mặt mọi người.

Hồ nhi... Nhất định là chỉ Ngọc Diện Hồ, cũng chính là Cố Y, Cố Thường chà xát cánh tay bữu môi nói với Cố phu nhân: "Hồ nhi, sao con lại thấy ngứa tai như vậy? Còn khó nghe hơn Y nhi nhiều!"

Cố phu nhân dí trán nàng, liếc mắt trách mắng nang: "Còn không mau đi xem tỷ tỷ con một chút."

Cố Thường nghe vậy vội vàng kéo tay Cố phu nhân cùng vào phòng xem Cố Y.

Cố Y đang ngồi trên giường không biết đang suy nghĩ gì, lúc phát hiện Cố phu nhân lúc đi vào liền nhanh chóng nhét đem vật cầm trong tay vào tay áo, rũ mắt trầm mặc.

"Y nhi, tà giáo nguy hiểm đến mức nào thì con cũng biết, huống hồ lại có lão Hữu hộ pháp hung tàn kia ở đó, nếu con trở lại đó thì nguy hiểm cỡ nào không cần chúng ta nói con cũng biết rồi đấy." Cố phu nhân cau mày nói, nữ nhi này của bà khó khăn lắm mới về nhà, nói gì thì nói chứ không thể đưa nàng ta về lại nơi đầm rồng hang hổ được.

Lúc Cố Thường vào phòng, nàng tinh mắt thấy qua một góc nhỏ của thứ Cố Y giấu đi, hình như là một cây trầm hoa? Thấy tỷ tỷ quý trọng nó như vậy, chẳng lẽ thứ đó là do nam nhân đẹp mặt nà đưa?

"Nương yên tâm, con sẽ không đi theo hắn đâu." Cố Y nói, môi nàng ta bị cắn đến trắng bệch, có thể thấy được khi nàng ta quyết định chuyện này đã có biết bao nhiêu sự quyết tâm.

"Hôm nay hắn qua đây, tất nhiên cha con Hữu hộ pháp lập tức sẽ biết được, đến lúc đó..." Cố phu nhân không nói hết lời, nhưng mọi người ở đây đều hiểu ý tứ trong lời nói của bà.

Một vết máu chảy ra từ trên môi của Cố Y, bản thân nàng ta lại không hề phát hiện ra.

"Tỷ tỷ!" Cố Thường bước lên phía trước nắm cằm Cố Y để cho nàng ta buông lỏng môi dưới ra, lấy khăn lau máu cho nàng ta: "Nếu tâm tình không

tốt thì tử cũng không nên cắn môi, cắn hỏng thì làm sao ăn được? Làm sao uống thuốc được?"

Cố Y buông lỏng môi dưới, dờ dẫm nhìn chiếc khăn dính máu trong tay Cố Thường, đau đớn truyền tới từ trên môi đối với nàng ta như không tồn tại, tay siết chặt cây trâm hoa kia, đây là lễ vật đầu tiên nàng ta theo hãnh nhiều năm trước tới nay mới có được!

Nàng ta mong mỗi lâu như vậy, lâu đến mức chính mình cũng chết lặng, kết quả lễ vật này lại tới, nhưng là tới quá muộn, nàng ta không vui lên nổi...

Cố Thường cùng Cố phu nhân liếc nhau một cái, cùng lắc đầu, biết lúc này trong lòng Cố Y rối bời, vì thế nên cả hai không quấy rầy nàng ta nữa, để cho nàng ta nghỉ ngơi thật tốt chớ suy nghĩ lung tung rồi cùng rời đi.

"Nương, tử tử có khả năng sẽ đi cùng nam nhân đeo mặt nạ hay không? Dù sao..." Dù sao đó cũng là cha của đứa bé nàng ta từng mang, có ý nghĩa đặc biệt, Cố Thường đến sân viện mới nhỏ giọng hỏi Cố phu nhân.

"Bị tổn thương thảm như vậy, nếu như người ta vừa dụ dỗ liền đi cùng người ta thì loại nữ nhi không có Cốt khí như thế chẳng cần cũng không sao!" Cố phu nhân lạnh mặt nói, cùng là nữ nhân trong giang hồ, bà không muốn nữ nhi ruột thịt của mình lại là loại người loại nhu nhược chỉ cần nam nhân vừa dụ dỗ liền chạy theo đó.

Cố Thường biết mẫu thân mạnh miệng, nếu Cố Y thật muốn đi cùng nam nhân đeo mặt nạ, chắc chắn mẫu thân sẽ không tưởng thật mà buông tay, nàng cười kéo cánh tay bà chui vào trong lòng bà làm nũng nói: "Mẫu thân thật lợi hại, làm nữ nhân nhất định phải giống như mẫu thân vậy không phải xoay quanh nam nhân, mà là làm cho nam nhân phải xoay quanh mình!"

Cố phu nhân bị chọc phát cười, khẽ đánh nữ nhi giống như tiểu cầu của

mình: "Không bao lâu nữa là phải xuất giá rồi, giờ này còn giả bộ trẻ con, sợ là lúc này sang năm con phải làm mẫu thân rồi."

"Sao lại nói thế, con không để ý tới nương nữa!" Cố Thường ngượng đến đỏ mặt chạy trở về gian phòng của mình.

Chưa được mấy ngày đã phải gả cho người ta rồi, cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, bình thường nàng thấy thời gian trôi qua rất nhanh, mấy ngày gần đây nhất lại bắt đầu thấy thời gian trôi qua thật chậm, mười ngày giống như một tháng vậy, qua thật lâu.

"Lục Tam gia hơn mười ngày nay không thể qua đây, có phải là tiểu thư thấy không quen?" Lục Đậu đi tới thấy tiểu thư nhà mình không phát hiện ra, lúc vừa nhìn nàng ấy cười ngu ngốc là biết đang suy nghĩ về ai đó rồi.

"Đi ra, nha đầu chết tiệt này lá gan càng lúc càng lớn nhỉ." Cố Thường trợn trắng mắt trừng Lục Đậu, đúng là nàng đang nhớ đến Lục Tử Triệt, chẳng qua bởi vì liên quan đến phong tục, nam nữ sắp thành thân không thể gặp mặt một thời gian, chờ đến khi gặp lại Lục Tử Triệt sợ là phải chờ tới đêm động phòng hoa chúc vén khăn sao? Động phòng hoa chúc à...

"Tiểu thư, khuôn mặt người đỏ như nhò máu vậy, người đang nghĩ đến cái gì thế?" Lục Đậu kinh ngạc thốt lên.

Sóng gợn trong lòng lại bị nha đầu chết tiệt Lục Đậu này cao giọng thốt lên phá hỏng không còn chút gì, Cố Thường tức giận cầm gối sứ định ném.

Lục Đậu thấy thế sợ đến vắt chân lên cổ bỏ chạy, đây là trò chủ tớ các nàng gần đây hay đùa giỡn nhất.

"Nha đầu chết tiệt kia, nhất định phải gả nàng ta gả cho Uông Tiểu Phi mới được!" Cố Thường tức giận đến nghiến răng, Lục Đậu ghét nhất là người tùy tùng ngốc nghếch kia của Lục Tử Triệt, hừ hừ.

Sau đó nam nhân đeo mặt nạ không thấy xuất hiện nữa, bên kia Lục Tử Triệt lại đưa tới tin tức nội bộ tà giáo mâu thuẫn chông chất, Hữu hộ pháp có ý tạo phản, bè phái tranh giành rất ác liệt, trong khoảng thời gian ngắn này bất kể là nam nhân đeo mặt nạ hay Hữu hộ pháp sợ là đều quá bận nên chẳng có thời gian tìm đến Cố gia gây phiền phức.

Đây là chuyện tốt, chẳng ai muốn trong ngày vui của Cố Thường đột nhiên gặp phải tà giáo tập kích cả, vì chuyện tà giáo, nên diện trang của bạn bè thân thích tặng Cố Thường đều lác đác không có mấy, người khác vì lo ngại mặt mũi nên cũng tặng, thế nhưng lại lén lút tặng, còn là để cho hạ nhân đem tới, chộc giận đến Cố lão gia sai người trả lại mấy thứ đó, tuyên bố về sau cũng không cần đến nhà nữa, Cố gia không nhận nổi.

Vợ chồng Cố lão gia không vui, ngày trọng đại nhất trong cuộc đời nữ nhi ruột thịt được cưng chiều từ nhỏ đến lớn lại không thể làm náo nhiệt được, người người đều tránh xa, sợ là hôm đó thành thân Cố gia cũng sẽ vắng ngắt chứ?!

Chuyện làm ăn của chuồng ngựa bên kia gần đây chịu chút ảnh hưởng, một số khách quen cũ được bắt đầu giữ thái độ đứng nhìn, rất nhiều người đã mua ngựa nhà khác, dù cho chất lượng ngựa không sánh kịp Cố Gia Bảo, chỉ cần không phải có nhu cầu đặc biệt đều thà dùng ngựa cấp bậc kém hơn cũng không dám mua ở Cố Gia Bảo.

Mất đi chút bạc mà thôi, vợ chồng Cố lão gia cũng chẳng để ý lắm, đời này bọn họ kiếm được số bạc khá lớn rồi, bình thường chuyện buôn ngựa kém chút cũng chẳng làm sao, ngược lại bên kia triều đình sẽ không bởi vì một cái tà giáo mà bỏ Cố Gia Bảo, bọn họ buôn bán làm ăn lớn đều là do bên kia triều đình mua.

Chuyện làm ăn gặp trở ngại Cố lão gia cũng không nói với Cố Thường, vì thế nàng căn bản không rõ ràng, mỗi ngày vẫn vui tươi hơn hớn mà trải qua

thời kì sắp gả làm tân nương người ta.

Đối tượng chủ yếu của tà giáo là Cổ gia, bên kia Lục gia không phải chịu ảnh hưởng chút nào, cùng lắm thì tiệm của Lục Tử Triệt thỉnh thoảng sẽ bị vài người quấy rối, nhưng đều là chuyện nhỏ vô hại.

Vì vậy hôn sự của hai người chỉ là bên này Cổ gia ít người đến chúc mừng thôi, bên kia Lục gia đến ngày chính vẫn hết sức náo nhiệt như cũ.

Lục gia từ khi rời kinh hồi hương đã có tiếng gần xa là gia đình giàu có, ngay cả quan viên như Huyện lệnh phủ doãn cũng khách khí đối với người Lục gia, căn bản không ai dám trêu chọc, còn sợ không nịnh bợ được thôi.

Lúc này Lục gia bởi vì nhi tử thành thân nên phát hỉ thiệp (thiệp mừng) ra ngoài nhiều vô kể, cũng không ưu sầu vì sẽ có người lấy các loại lý do thoái thác, các nhàmười mấy dặm chung quanh nghe nói Lục gia sắp có việc mừng đều hò hét muốn tới Lục gia uống rượu mừng, trước kia muốn thân cận với Lục gia chẳng dễ dàng, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này rồi.

Thời điểm xuất giá sắp đến, của hồi môn của Cổ Thường đã đưa đến Lục gia, các loại nghi thức trải giường chiếu cũng đã hoàn thành.

Của hồi môn của Cổ Thường đã bắt đầu d.l.q.d chuẩn bị từ mấy năm trước, bởi vì lúc đó vẫn cho là Cổ Y mất, cũng chỉ còn lại nữ nhi bảo bối này đương nhiên của hồi môn sẽ có nhiều hơn, sau này Cổ Y đã trở về, của hồi môn đã chuẩn bị cho Cổ Thường còn chưa động đến, vì thế nếu muốn có của hồi môn thì san ra hơn phân nửa để lại cho Cổ Y.

Lúc đầu vợ chồng Cổ Phong Niên chuẩn bị của hồi môn cho Cổ Thường là 120 rương, cuối cùng bàn bạc lại rồi quyết định chỉ đưa 100 rương thôi, còn dư lại 20 rương để cho Cổ Y, hai nữ nhi không thiên vị ai cả, của hồi môn đều là 100 rương chẳng kém gì của hồi môn xuất giá đắt giá của quan

gia, cả 100 rường đồ của Cố Thường cũng không phải loại bình thường, mỗi thứ đều được chọn lọc tỉ mỉ và được chế tác tốt nhất, cái nào cũng có giá trị liên thành, người xem không khỏi đổ mắt, đoạn thời gian trước mọi người còn khinh thường nữ nhân thanh danh hư hỏng trong lúc bất chợt lại gả cho người trong sạch, tốt số như vậy quả thực là không có chút lẽ trời nào.

Bởi vì chuyện lúc trước gây rad.d.l.q.d ảnh hưởng quả thực không tốt chút nào, hai nhà Cố, Lục thương lượng một chút rồi giải thích sự hiểu lầm này với bên ngoài, chỉ là không nói mấy chuyện xấu của Cố Y, mà là bị người có tâm tư khác lừa gạt, tưởng là người làm chuyện bất chính là tiểu thư Cố gia, vì thế mới xảy ra chuyện giải trừ hôn ước, cuối cùng mới biết hoá ra chỉ là hiểu lầm, nữ nhân kia cũng không phải là Cố Thường, lúc này mới có chuyện khôi phục quan hệ, nối lại tiền duyên sau đó.

Cho dù có giải thích nữa, cũng có một nhóm người không tin tưởng, nói người ta không trong sạch chính là người, nói tất cả chỉ là hiểu lầm cũng là người, rõ ràng làm người buôn bán khắp đại giang nam bắc rất sáng suốt, làm sao lại bị người khác lừa gạt dễ như vậy?

Kỳ thực rất nhiều người độc miệng đổ kị Cố Thường "không trong sạch" có thể gả cho Lục Tử Triệt, mà khuê nữ nhà mình lại không được, vì ghen ghét căm hận nên hư cấu rất nhiều lời đồn rất bất lợi cho Cố Thường cùng với Cố gia, đương nhiên kết cục của những người này cũng chẳng lạc quan, đều bị Lục Tử Triệt tra được đồng thời dùng thủ đoạn cứng rắn chinh đốn, không để những lời đồn ảnh hưởng đến tâm tình người ta này làm ô uế lỗi tai Cố Thường.

Làm vị hôn phu, bảo vệ thể xác và tinh thần của vị hôn thê là trách nhiệm của hã, huống chi những chuyện vớ vẩn này đều do hã mang tới.

Một đêm trước khi Cố Thường xuất giá, Cố phu nhân đến phòng của nữ nhi, cho hạ nhân lui hết ra ngoài rồi nhét một quyển sách nhỏ vào trong tay

Cố Thường nói: "Ngày mai con sẽ phải xuất giá rồi, hãy xem sách này kỹ một chút, đêm mai cũng đừng làm trò cười, tính tình này của con khiến nương thật lo lắng."

"Con còn có thể làm ra trò cười gì?" Cố Thường mặc danh kỳ diệu định mở sách ra xem, kết quả bị ngăn lại.

"Sau khi nương về phòng thì con hãyddl.qd xem." Cố phu nhân có chút xấu hổ, lại cảm thấy loại chuyện này không nói lại không được, liền nói tiếp: "Đêm động phòng hoa chúc lần đầu tiên của nữ nhân... sẽ đau, con cần phải thu liễm chút, cũng không thể bởi vì đau mà làm bị thương cô gia đó."

Rốt cuộc cũng rõ mẫu thân đang nói về điều gì, khuôn mặt Cố Thường bỗng chốc liền đỏ lên, ú a ú ớ nói: "Nữ, nữ nhi tự có chừng mực, hơn nữa hân, hân có công phu cao, sao có thể bị thương dễ dàng được?"

Cố phu nhân nhìn dáng vẻ nửa hiểu nửa không của khuê nữ, khẽ thở dài nói: "Trong thời điểm như thế nam nhân sao còn có thể... Khụ khụ, về sau con sẽ rõ, nói chung con phải cẩn thận một chút cho nương, nương ta cảm thấy độc giấu lung tung trong người con tốt nhất đêm mai phải thu lại mới được."

Cố phu nhân cũng chẳng ở lại lâu, dặn vài câu liền đi, để Cố Thường nhớ kỹ sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn phải dậy sớm trang điểm nữa.

Trong phòng Cố Thường chỉ còn một mình nàng, liền mở cuốn sách nhỏ ra xem, khi thấy trong đó vẽ hình nam nữ không mặc quần áo "đánh nhau", mắt liền mở to hét lên một tiếng kinh ngạc, nàng không ngờ thì nam nữ ở cùng nhau còn có thể làm ra nhiều động tác như thế, chắc cũng không dễ chịu đâu nhỉ?

"Vẻ mặt của nữ nhân này khó chịu như vậy, vẻ mặt nam nhân này cũng

nhăn nhó chẳng kém, nếu khó chịu như thế, làm những thứ đó để làm gì chứ?" Cố Thường vừa lật xem vừa không hiểu tự lẩm bẩm, càng xem mặt càng nóng lên.

Lúc tưởng tượng đôi nam nữ trong sách thành mình và Lục Tử Triệt, tay Cố Thường cũng như bị bỏng lập tức vứt cuốn sách ra xa, vỗ vỗ khuôn mặt chưa tỉnh hồn mà nói: "Trời ạ, lẽ nào tư tưởng của ta thực sự xấu xa như vậy? Làm sao trong đầu toàn là chuyện ta với hắn không mặc quần áo thế? Sách hại người, không thể xem nữa."

Nói xong liền làm như kẻ gian mà cất cuốn sách đi, Cố Thường thở phào một hơi rồi lên giường nằm chuẩn bị ngủ.

Chỉ là ngủ cũng không ngon, làm cả đêm mơ thấy mình và Lục Tử Triệt không mặc quần áo cứ lăn qua lộn lại đánh nhau trên giường, làm các loại tư thế...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 73: Tân Hôn Đại Hi

Vốn là ngày hôm sau rất đặc biệt, khó có thể ngủ ngon được, kết quả lại bởi vì xem cuốn sách nhỏ nên xuất hiện những liên tưởng không nên có, vì thế giấc ngủ của Cố Thường càng khó khăn, mơ thấy hết người này đến người khác, mệt muốn chết.

Mơ tới nàng và Lục Tử Triệt phát sinh tranh chấp chỉ vì loại tư thế đánh nhau nào bớt phiền nhất, có thể là tranh cãi gây tiếng động lớn ảnh hưởng đến người khác, kết quả không biết Lục Đậu lấy lá gan ở đâu mà chạy vào phòng với vẻ mặt tức giận ném chậu đồng đầy nước xuống đầu giường bọn họ, khiến cho nàng sợ đến giật mình một cái

“Lục Đậu chết tiệt, ai cho ngươi lá gan đó!” Cố Thường giận dữ hét lên, kết quả khiến mình tỉnh lại, vượt vượt lồng ngực tim đập thành thạch, trong lúc nhất thời còn có chút không phân rõ lúc này là thực hay là mơ.

Đúng lúc Lục Đậu xông vào kêu lên: “Tiểu thư, bên ngoài lại có người tà giáo tới quấy rối.”

“Cái gì? Lại tà giáo nữa rồi!” Cố Thường lập tức đứng dậy, thì ra tiếng vang của chậu đồng trong giấc mơ kia là tiếng vang trong lúc đánh nhau bên ngoài vọng lại trong giấc mơ của nàng.

“Chỉ là vài cái tôm tép thôi, phu nhân bảo nô tỳ báo cho tiểu thư không nên ra ngoài, các hộ vệ rất nhanh sẽ thu thập hết những tiểu lâu la kia thôi.”

Cố Thường nhìn Lục Đậu chăm chăm, nghiêm túc hỏi: “Không phải là người lừa ta để ta không ra khỏi cửa chứ? Người tà giáo đến sao lại chỉ phải vài tiểu lâu la được?”

“Là thật!” Lục Đậu đoạt lấy y phục Cố Thường định mặc, lấy vớ mặt cực kì nghiêm túc mà nói: “Người tới hôm nay là vị hôn thê lúc trước của tên nam nhân đeo mặt nạ kia, chính là người vừa bị vứt bỏ đó, ả có thể có bao nhiêu quyền lực chứ? Đương nhiên là chỉ mang được vài tiểu lâu la rồi, đại tiểu thư nhận ra ả, còn nói nhất định là ả lén đi gây chuyện, người không biết đâu, yêu nữ kia một bộ dạng có tật giật mình muốn tốc chiến tốc thắng nhưng thực lực có hạn ngay cả nô tỳ còn nhìn ra động tác của ả. Tiểu thư không cần lo lắng, cứ yên tâm mà nằm ngủ đi, chỉ có thể nghỉ ngơi thêm một canh giờ nữa thôi.”

Cố Thường tỉ mỉ quan sát Lục Đậu, nha hoàn này nhất gan sợ chết bao nhiêu nàng rõ ràng nhất, lúc này nha đầu kia lại mang dáng vẻ trấn định như vậy, nghĩ tới tình huống bên ngoài cũng không đến nỗi, bằng không Lục Đậu sớm bị dọa đến co quắp trên nền đất rồi.

“Đại tiểu thư đang đối địch bên ngoài hả?” Cố Thường hỏi.

“Đại tiểu thư chỉ ra một lát rồi về phòng, để hộ vệ đối phó với mấy tiểu lâu la kia là được rồi, yêu nữ tà giáo bị vứt bỏ kia một bộ dạng muốn tìm đại tiểu thư liều mạng, nhưng lại hết sức kì lạ, cha ả ta có vô công lợi hại như vậy, công phu của ả lúc đó lại kém đến đáng thương, chỉ vài người hộ vệ đã khiến bọn chúng luống cuống tay chân rồi.” Lục Đậu khi nói có vẻ hả hê, sau khi trời sáng là ngày vui của tiểu thư rồi, đến lúc đó có thể sẽ bận rộn, đêm nay chính là muốn nghỉ ngơi thật tốt, lại bị chuyện này quấy nhiễu giấc ngủ, thật là một đám người đáng ghét, người tà giáo hết lần này tới lần khác tới quấy rối, thực sự là vô cùng đáng ghét.

Cố Thường nằm lại trên giường, dù cho biết rõ tình hình cũng không

ngghiêm trọng lắm nhưng vẫn có chút không yên lòng, đâu còn ngủ được nữa, qua thời gian khoảng nửa nén hương cuối cùng bên ngoài cũng không còn tiếng động nào nữa.

Cố phu nhân đích thân tới, nói với Cố Thường: “Bởi vì ngày vui của con sắp tới, những người kia chỉ làm cho bọn chúng bị thương thôi, không lấy mạng bọn chúng, lúc này đều bị thương nặng chạy thoát thân rồi, con cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, trời sáng rồi thì có muốn ngủ cũng chẳng có cơ hội đâu.”

Lúc này đã qua giờ sữu* rồi, đã coi như là một ngày mới, yêu nữ tà giáo chuyên bới móc kia lúc này qua đây gây chuyện, quả thực lòng dạ đáng chém! Nếu như có ai đó chết, ngày vui lại mất mạng người không biết xui bao nhiêu nữa? Trong lòng Cố Thường thăm hỏi mười tám đời tổ tông đối phương rồi gật đầu nói: “Nương đừng lo lắng, nữ nhi sẽ ngủ ngay, người cũng mau về phòng nghỉ ngơi đi thôi.”

“Ngoan.” Cố phu nhân xoa đầu Cố Thường rồi trầm mặt ra khỏi phòng.

Trước kia cố gia luôn ở thế bị động, dù sao đối phương là tà giáo, bên mình chỉ là dân chúng bình thường, nếu trực tiếp đối địch thì sẽ là bất lợi đối với cố gia.

Nhưng là hôm nay đối phương lại náo loạn trong khi nhà đang có đại hỷ, mặc dù không có người chết nhưng cũng đều bị thương chảy máu, trong ngày vui lại đổ máu ai biết có thể sẽ gây ra điềm xấu hay không? Tự dừng ảnh hưởng đến tâm tình người ta, điều này khiến người ta còn ghi nhớ hơn là sổ sách, xong hôn sự của Cố Thường tạm thời không có nỗi lo về sau cố gia bọn họ cũng phải nghĩ thế nào để đối phó tà giáo mới được.

Mặc dù bà đã rời khỏi giang hồ hơn mười năm, nhưng không có nghĩa là không có chút thế lực nào trên giang hồ, đã đến lúc triệu tập thủ hạ cùng với bằng hữu giang hồ trước kia rồi, tà giáo không có mắt, không phát uy liền

cho rằng cố gia bọn họ là mèo bệnh sao, bọn hỗn tạp này nhìn lầm thì có!

Cố Thường cảm giác mình mới vừa ngủ đã bị đánh thức, mơ mơ màng màng được nha hoàn hầu hạ đưa đến thùng tắm ngâm hương liệu đặc biệt.

Đợi đến khi ngâm nước đến toàn thân thơm ngát rồi mới ra ngoài lau người mặc quần áo, ngâm nước khá lâu nên cơn buồn ngủ cũng biến mất, Cố Thường được nha hoàn hầu hạ lau mặt và tay, sau đó bị kéo tới bàn trang điểm bắt đầu chải đầu trang điểm.

Hỉ bà (bà mối) được chọn kĩ càng, lúc này vừa đứng một bên chải đầu vừa nói những điều may mắn đối với nữ tử xuất giá.

Tóc Cố Thường vốn đen như mực lại dày hơn nữa còn cực kì mềm mượt, rất dễ chải, sợi tóc lướt qua tay cảm giác như sờ lên tơ lụa thượng đẳng, hỉ bà chải đầu tẩm tặc khen kì lạ, không ngờ người bị các loại lời đồn vây quanh như Cố nhị tiểu thư lại có bộ dáng xuất chúng như thế, khuôn mặt ra khuôn mặt, vóc người ra vóc người, ngay cả làn da sợi tóc mọi thứ đều tốt khiến cho người ta phải đổ kỵ, không trách được nam tử xuất chúng như Tam công tử Lục gia biết còn cố ý muốn thành thân với tiểu thư Cố gia, quả nhiên không phải là không có lí do.

Một bộ trang sức là do Cố gia mới chế tác, cũng có cả sính lễ Lục gia, mỗi một bên Cố Thường đều chọn hai ba thứ cài lên đầu.

Đến khi trang điểm đeo trang sức xong, Cố Thường nhìn vào khuôn mặt diễm lệ bức người trong tấm gương đồng kia, tinh thần lại tốt thêm vài phần, nhìn cái gương chăm chăm rồi cảm thán: “Cho tới bây giờ đều biết bản cô nương rất đẹp rồi, nhưng không nghĩ tới mặc y phục lộng lẫy lại đẹp đến nước này, quả thật là muốn mê chết tân lang rồi.”

Một đám bà tử với nha hoàn trong phòng đều bật cười, nhao nhao lên

cùng khen ngợi, đều là từ đáy lòng mà khen ngợi Cố Thường xinh đẹp, cũng không khỏi khen ngợi nàng và tân lang là một đôi trời đất tạo nên.

Giá y là do phường thêu có tiếng được mời với giá cực cao làm riêng cho Cố Thường, một khi đã mời tú nương danh tiếng vang xa tự tay thêu đồ, giá y đỏ thắm bất kể là vật liệu may, hay là hình thức, kiểu cách thêu, không gì là không đẹp cả.

Cố gia cũng tiêu tốn không ít bạc vì giá y này, viền giá y được thêu đầy hình uyên ương thạch lựu biểu tượng cho may mắn, thêm vào đó có cả tơ vàng uốn lượn điểm xuyết cho viền áo, kỹ năng thêu quả là xảo đoạt thiên công (vô cùng khéo léo), hình thức cũng với cách phối màu không gì là không giỏi. Chỗ cổ áo khảm ba viên xích kim, khuy cổ lại khảm hồng ngọc, ánh sáng vừa chiếu vào liền toả sáng rực rỡ, trên váy thêu hoa văn bách tử bách phúc (trăm con trăm phúc), làn váy lay động, eo nhỏ thon thon, chậm rãi đi lại kéo lên làn váy, tất cả đều khiến cho người ta không rời mắt.

Đội mũ phượng lên, Cố Thường một thân giá y tựa như một cây mẫu đơn hồng nở rộ, điểm lệ đến nỗi ngay cả nữ nhân nhìn vào cũng thấy tim đập rộn ràng.

“Ai da, bà lão như ta sống bao nhiêu năm qua chưa từng gặp một tân nương tử đẹp nhường này!” Hỉ nương vỗ ngực kinh ngạc nhìn Cố Thường, cô nương này vốn đã xinh đẹp, lại thêm một phen trang điểm kỹ lưỡng, vậy mà lại đẹp đến mức... sợ là các phi tử trong hoàng cung cũng không hơn gì đâu.

Hai mắt Lục Đậu nhìn Cố Thường, hai tay khoanh trước ngực, trầm nghĩ: “Tiểu thư à, nếu như nô tỳ có một phần xinh đẹp của người thôi, năm mớ cũng sẽ cười mà tỉnh lại đó!”

Cố Thường cũng rất vui mừng, không trách được nữ nhân nào cũng nói rằng khi xuất giá, chỉ cần mặc giá y vào thì nữ nhân càng đẹp gấp bội, nói

thật, nàng vẫn muốn ngồi trước gương đồng nhìn nữ nhân trong gương đến say sưa, đời này khó có được lần đẹp hơn thế, nàng thật nghĩ vẫn muốn cho mình đẹp thêm nữa cơ!

Một phen giày vò qua đi, trời đã sáng trưng, Cố Thường thấy đói, chỉ được phép ăn hai cái bánh bao rất nhỏ cùng với một khối bánh ngọt cũng không được ăn, ngay cả nước cũng bị khống chế, bởi vậy mà lòng vốn tràn đầy mừng rỡ của nàng trong nháy mắt đã giảm quá nửa.

Cố Y khó có lúc không tùy hứng, dùng qua điểm tâm rồi sang đây ngồi chơi cùng Cố Thường, thật ra chỉ là ngồi cùng, nàng ta chẳng có tâm tình đi nói chuyện.

Bởi vì Cố Thường không ăn no lại không được uống nước nên cũng chẳng có tâm tư gì đi dỗ Cố Y hài lòng, vì thế vẫn luôn chỉ có hỉ bà và nha hoàn nói chuyện để điều tiết bầu không khí mà thôi.

Cũng không lâu lắm, tiếng thối kèn bên ngoài truyền từ xa lại gần, chờ đến cửa chính rồi tiếng pháo vang lên đùng đùng, sau khi tiếng pháo kéo dài rất lâu kết thúc thì có hạ nhân hô to tân lang tới đón tân nương tử.

Hỉ bà dẫn Cố Thường tới chỗ vợ chồng Cố Phong Niên ở sảnh chính, Lục Tử Triệt một thân hỉ phục đỏ thắm tinh thần phấn chấn tuần lãng phi phàm nhìn thấy tân nương tử với khăn đội đầu lớn thì ánh mắt liền sáng lên, đỡ lấy nàng rồi hai người cùng quỳ gối lên đệm hương bồ* dập đầu bái biệt với vợ chồng Cố Phong Niên.

Cố Phong Niên nhìn thấy trong mắt Cố Thường đầy vẻ không muốn, hai mắt Cố phu nhân đỏ lên, đôi tân lang tân nương dập đầu xong liền được cho phép đứng lên.

Cố Thường vốn không có gì đặc biệt háo hức, sau khi dập đầu cúi lại cha

nường trong lòng liền như có gì đó chặn lại, rất muốn khóc.

“Sau này Thường nhi giao cho con chăm sóc.” Cố Phong Niên hít một hơi thật sâu rồi nói.

“Nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân yên tâm, tiểu tể (con rể) chắc chắn sẽ chăm sóc nàng thật tốt, để cho nàng trải qua cuộc sống vui vẻ tự tại như ở nường gia (nhà mẹ đẻ).” Lục Tử Triệt ôm quyền, dùng giọng cực kì nghiêm túc bảo đảm.

Dù còn nhiều lời muốn nói, nhưng thời gian lại có hạn, vợ chồng cố phogn niên không nói gì nữa, bèn để Cố Trác cũng Cố Thường xuất môn.

Cố Thường không có đại ca, vừa đúng lúc Cố Trác đã trưởng thành, cho nên do hãn công tân nường tử ra kiệu hoa.

Vừa ra khỏi cửa chính, Cố phu nhân theo sát phía sau không nhịn được rơi lệ, ghen ngào nhận lấy chậu đồng trong tay bà tử hắt nước ở cửa chính, có nghĩa rằng nữ nhi xuất giá như nước hắt ra ngoài, về sau Cố Thường không còn là nữ nhi của Cố gia mà là dâu Lục gia rồi.

Hắt nước xong tay Cố phu nhân bắt đầu run rẩy, được Cố Phong Niên đỡ lấy trấn an.

Bởi vì có nội lực, Cố Thường tai thính mắt tinh nghe thấy tiếng khóc đè nén của mẫu thân, nàng cũng không nhịn được khóc lên, từ trên lưng đệ đệ bước xuống trước kiệu hoa quay đầu về hướng vợ chồng Cố Phong Niên kêu to: “Cha, nường, mọi người bảo trọng.”

Ngay cả Cố Trác mắt cũng đỏ lên, hãn cũng với người tử tử Cố Thường này có quan hệ tốt nhất, tất nhiên không nỡ để nàng xuất giá, nếu như hôm nay là Cố Y xuất giá hãn sẽ không khó chịu, sau khi tiễn người ra cửa hãn còn phải đốt hai chùm pháo ăn mừng ấy chứ.

Bởi vì hôm nay lấy vợ nên tâm tình Lục Tử Triệt vô cùng tốt, nhưng lúc này thấy tân nương tử cùng với nhạc phụ người một nhà dẫu vẻ khổ sở hẳn không thể không thu lại nụ cười trên mặt, lại an ủi vài câu, khó khăn làm mới khuyên được Cố Thường thu lại nước mắt vào khăn hoa.

Kiện hoa được nâng lên, Cố Thường ngồi trong kiệu tay cầm quả táo, thầm nghĩ sau này nàng muốn về nhà mẹ đẻ liền về nhà mẹ đẻ, nếu như nhà chồng không cho nàng trở về, nàng liền hoà ly (ly hôn).

Lục Tử Triệt trên con ngựa cao to hăng hái dẫn đầu đội ngũ đón dâu tiến lên mà biết ý nghĩ lúc này của Cố Thường sợ là có thể tức giận đến mức ngã từ trên lưng ngựa xuống ngay lập tức.

Tân nương tử này quả thật không giống người thương, vừa mới lên kiệu hoa đã nghĩ đến chuyện cùng cách (cũng là ly hôn) rồi.

Lục gia cách Cố gia không xa, rất nhanh là có thể tới, để thêm náo nhiệt, đoàn người lúc tử triệt vòng quanh phố chính diễn tấu sáo trống, đi liền hai vòng mới trở về Lục gia.

Mọi người tề tựu đông đủ ở Lục gia, hai vị đại ca của Lục Tử Triệt vì thân mang trọng trách nên không thể tự tiện rời kinh qua đây uống rượu mừng của đệ đệ, chỉ có thể để thê tử bọn họ về giúp cha nương xử lý hôn sự đệ đệ mà thôi.

Lục Tử Triệt cũng Cố Thường đến trước cửa lớn của Lục gia rồi mới dừng lại, tân nương tử vào cửa thì việc đầu tiên là phải bước qua chậu than.

Cố Thường không khẩn trương một chút nào, vượt qua rất dễ dàng, sau đó siết một bên hông trụ* theo Lục Tử Triệt vào chính sảnh bái đường.

“Tân lang anh tuấn quá đi!”

“Vóc dáng tân nương tử cũng đẹp thật đó!”

“Xem bề ngoài bọn họ thật xứng đôi, không biết dáng vẻ thật của tân nương tử như thế nào nhỉ?”

“Còn phải nói sao? Nữ nhân có thể lọt vào mắt xanh của tân lang tuần lãng như thế có thể xấu xí được sao?”

“Bây giờ thật muốn xem dáng dấp tân nương tử ra sao.”

“Vội cái gì? Muốn xem thì về sau còn nhiều cơ hội lắm.”

“...”

Tân khách xung quanh nhẹ giọng bàn luận về tân lang tân nương, ngày vui ở địa bàn người ta, đương nhiên đều nói lời tán dương rồi, chẳng có ai không thức thời mà nói lời xui xẻo ở đây cả.

Vợ chồng Lục lão gia sớm đã ngồi chờ ở chỗ ngồi chính giữa, nhìn thấy nhi tử dẫn tân nương tử vào rồi, bọn họ đều cười không khép miệng được mà nhìn hai người.

“Nhất bá thiên địa!”

“Nhị bá cao đường!”

“Phu thê đối bá!”

“Lễ thành, đưa vào động phòng!”

Sau khi người chủ hôn hô xong, Lục Tử Triệt liền đưa Cố Thường đến tân phòng.

Dọc đường đi đều không có cơ hội nói chuyện, cho đến khi vào tân phòng

ngồi trên giường hỉ rồi, rốt cục Cố Thường thở phào nói: “Thành thân thật là mệt!”

Lục Tử Triệt nghe vậy liền khẽ cười một tiếng, nói: “Nàng cũng chẳng phải cô nương yếu đuối gió thổi qua liền gục ngã, than mệt cái gì hả?”

Hỉ bà đứng bên cạnh thấy thế không nói nên lời, có phu thê tân hôn nào trở về hỉ phòng mà nói như vậy? Không phải hẳn là một bên then thùng sợ hãi mà ngồi khoanh chân trên giường, một bên cầm đòn cân thấp thỏm chuẩn bị vén hỉ bạc (khăn trùm đầu của cô dâu) lên sao?

“Tân lang nên vén hỉ bạc lên.” Sợ hai người này càng nói càng không xong, hỉ bà vội lên tiếng nhắc nhở.

Lục Tử Triệt “A” một tiếng rồi cầm lấy một bên đòn cân, trong mắt chứa đầy vui sướng cùng mong đợi nói: “Nương tử, vi phu muốn vén hỉ bạc lên.”

Cố Thường bị tiếng “Nương tử” kia làm cho trong lòng run lên, hai tay không khỏi nắm chặt nói: “Biết rồi, chàng vén lên đi!”

Hỉ bà nghe thấy hai mắt muốn trợn trắng lên, thực không biết nên đánh giá đôi tân lang tân nương đẹp đến trời người cảm giận này như thế nào.

Cầm đòn cân khẽ nâng lên, khăn voan đỏ thắm được nâng lên, một khuôn mặt diễm lệ lộng lẫy lập tức lộ ra, hô hấp Lục Tử Triệt vì thế mà dừng lại, vẻ kinh diễm nhanh chóng lướt qua trong mắt.

Hỉ bạc được xốc lên, Cố Thường thấy được nam nhân mình đã lâu không thấy, nay bỗng nhiên thấy được rồi, mắt không nỡ rời khỏi hẳn.

Bình thường thấy dáng vẻ mặc đồ trắng tuần dật xuất trần của Lục Tử Triệt, không ngờ hẳn mặc hồng y vẫn tuần lãng mê người như cũ, nàng chỉ thấy dáng người hẳn cao lớn, vai rộng eo thon, khí chất xuất chúng, một thân

hỉ phục màu đỏ tạo nên một loại cảm giác khó nói nên lời.

Loại cảm giác này hình dung thế nào đây? Cố Thường nghiên cứu suy nghĩ một chút, cảm thấy lúc này Lục Tử Triệt đặc biệt khiến nàng có cảm giác muốn đánh ngã xuống giường đè nặng “đánh nhau“.

Có lẽ ánh mắt của Cố Thường biểu lộ quá rõ ràng, bên tai Lục Tử Triệt có chút nóng, có chút khó khăn mà thu hồi tầm mắt trên gò má diễm lệ mê người của Cố Thường, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Lúc này thời gian còn sớm, nàng ăn chút gì đi đã!”

Cố Thường cũng ho khan hai tiếng, mặt ửng đỏ gật đầu: “Đúng là đói bụng, quả thật muốn ăn gì đó.” Kỳ thực nhìn chàng còn hấp dẫn hơn thức ăn nhiều...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 74: Động Phòng Hoa Chúc

Thời gian còn rất sớm, Lục Tử Triệt không ở lại nữa liền đi ra, Cố Thường thì ở trong phòng tháo ra được mũ phượng nặng chết người ra, thuận tiện rửa mặt, dặm chút son phấn.

Hai tẩu tẩu của Lục Tử Triệt bớt chút thời gian qua đây trò chuyện cùng nàng dâu mới, Cố Thường đang ăn đến ngon lành.

“Ai da, hôm nay tân nương tử cần phải ăn ít một chút nhỉ.” Trưởng tẩu Dung thị thấy Cố Thường ngồi trước một bàn đầy thức ăn ăn hết miếng này đến miếng khác, vội lên tiếng nhắc nhở.

“Lục Tử Triệt để muội muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.” Cố Thường thấy hai tẩu tẩu tới, ngượng ngùng đặt đũa xuống cười chào hỏi.

“Vẫn là ăn ít thì hơn, buổi tối các muội còn động phòng hoa chúc đó, ăn nhiều không phải là...” Lục nhị nãi nãi (mợ chủ) nói được một nửa liền che miệng cười rộ lên, vẻ mặt đầy mờ ám.

Dù da mặt Cố Thường có dày đến đâu, cũng khó tránh khỏi không được tự nhiên khi hai tẩu tẩu nói chuyện động phòng, hơi đỏ mặt sắng giọng: “Nhị tẩu nói gì thế!”

Dung thị cười nói: “Chẳng qua chúng ta sợ muội buồn chán quá nên tới xem chút, ai ngờ muội còn biết tự giết thời gian đâu.”

Cố Thường đang dùng cơm, Lục Đậu ở bên nói chuyện với nàng, còn hỉ bà cùng các nha hoàn khác đều bị Cố Thường cho ra ngoài.

“Có nha đầu Lục Đậu kia với muội, sẽ không buồn chán đâu.” Cố Thường chưa ăn no, lại khá quen thuộc với hai tẩu tẩu, vì thế không khách khí nữa, cầm đũa lên ăn tiếp.

Lục Tử Triệt sai người chuẩn bị cơm nước đều là đồ đơn giản thanh đạm, không chuẩn bị thịt cá cho nàng, bởi vì làm ngon quá nàng cũng không kén chọn.

Hai chị em dâu Dung thi trò chuyện với Cố Thường một lúc, không được bao lâu đã được hạ nhân gọi đi, bên ngoài quá nhiều tân khách, chỉ một mình Lục phu nhân không thể tiếp đãi hết được, hai người bọn họ lại có quá nhiều thời gian rảnh rỗi.

Chờ đợi cả buổi, mãi đến buổi tối Lục Tử Triệt uống hơi say mới trở về phòng.

Hỉ bà đợi đến lúc này, vội hỏi: “Tân lang mau uống chút canh giải rượu đi.”

“Không cần, ta không say đâu.” Vừa vào phòng ánh mắt của Lục Tử Triệt đã cố định trên người Cố Thường, nhiệt độ trong mắt kia liên tục vượt qua bốn mươi độ khiến ngay cả hỉ bà cũng không nhận được đồ mặt.

Cố Thường thở phào một cái, hẩn về phòng rồi, không lâu sau hỉ ba cũng liền đi, cả ngày nay mặc dù không thấy mệt mỏi nhưng cũng rất buồn chán, nàng muốn nghỉ ngơi hay luyện công giết thời gian cũng không được, cuối cùng cũng đến lúc có thể ngủ rồi.

Hỉ bà nhìn thấu đôi tân lang tân nương đang nóng vội, mím môi cười vừa lấy tóc hai người tết lại cất vào một chỗ, sau đó quan sát bọn họ uống rượu

hợp cần.

Rượu ủ từ hoa quả, lượng cồn thấp đến mức không đáng kể, Cố Thường nâng ly rượu quấn vào cánh tay của Lục Tử Triệt, cúi đầu cùng uống rượu.

Đầu hai người quá gần nhau, hô hấp đều phả trên mặt đối phương, nhiệt độ quanh mình cũng trở nên cao hơn.

Một ly rượu nhỏ, rất nhanh liền uống cạn, nhưng lúc này hai người một thì tâm viên ý mã (trong lòng thất thường, không yên), một thì như tiểu lộc loạn chàng (nai con chạy loạn - tâm tình không ổn định), hơi thở trên người đối phương lại quanh quẩn trước mũi, rượu vừa uống hết, thân thể hai người dường như mang theo cảm giác say mê thiêu đốt.

Mắt Lục Tử Triệt sáng lên, ánh mắt nhìn Cố Thường như đang nhìn một đầu dê đang đợi làm thịt.

Sau khi thực hiện toàn bộ các nghi lễ ăn sủi cỏ, ngồi trên giường rải đầy nhãn và táo chờ đêm động phòng, hỉ bà rốt cuộc cũng cầm theo lì xì phong phú Lục Tử Triệt cho rồi đi.

Bên trong hỉ phòng nến đỏ thắm cháy, trên tường, trên cửa sổ dán chữ hỷ đỏ thắm, đồ dùng trên bàn trang điểm phần lớn là của hồi môn của Cố Thường, trong phòng rộng lớn này chỉ còn lại đôi phụ thê mới thành thân.

“Nương tử, vì phu chờ thời khắc này đến mòn con mắt rồi!” Lục Tử Triệt nói xng liền ôm chầm lấy Cố Thường, ôm chặt nàng vào trong ngực, dán mặt lên cổ nàng, say sưa hưởng thụ mùi hương trên người thiếu nữ.

Cố Thường cũng rất vui mừng, hai tay ôm lấy hông hắn nói: “Có thể nghỉ ngơi rồi nhỉ!?”

Cánh tay của Lục Tử Triệt trở nên căng thẳng, đôi mắt đen láy toả ra ánh

sáng, nói bằng giọng khàn khàn: “Nếu nương tử nóng vội như thế, vì phu liên cung kính không bằng tuân mệnh!”

Nói rồi dùng một tay ôm ngang Cổ Thường đi đến hỉ sàng.

“Này, ta không phải có ý này!” Gương mặt Cổ Thường đỏ lên, tức giận đến mức dùng đôi bàn tay đánh lên bả vai Lục Tử Triệt.

“Thế đó là ý của ai vậy?” Lục Tử Triệt đặt nàng ở mép giường, cởi giày thêu giúp nàng, sau đó buông màn giường xuống, thuận tiện kéo Cổ Thường đang không ngừng lui vào vách tường áp dưới thân thể, cười đến vô cùng âm hiểm: “Đêm nay nàng không trốn được đâu!”

Nam nhân đói khát nổi dậy thật là đáng sợ, y phục của Cổ Thường trong nháy mắt bị lột sạch sẽ, nàng cũng không tránh được, hưởng hồ trong ánh sáng của cây nến hỉ lớn như vậy có một mỹ nam giở trò khiêu khích, đùa giỡn với nàng, chịu đựng được mới là lạ, không mất nhiều thời gian, Cổ Thường như trứng gà tươi mới bị lột vỏ xinh đẹp mềm nhũn liền biến thành một vũng nước mặc người định đoạt rồi.

Cho đến khi một khắc đau đớn truyền đến kia, một tay Cổ Thường đẩy nam nhân nóng bỏng đè trên người mình ra, một tay theo bản năng muốn hạ độc đánh ngã hắn.

Lục Tử Triệt cố nén khó chịu tóm chặt lấy cái tay không đứng đắn kia của nàng, cắn răng nói: “Không cho hạ thuốc!”

“Chàng cắt ngay, đau...” Cổ Thường đau đến nước mắt chảy ra, không trách được trước hôn sự một ngày nhắc nhở nàng cất hết độc, bây giờ đau đớn như bị bóp ra này khiến nàng có nỗi xúc động muốn làm thịt nam nhân này!

“Nhịn một chút, ta cũng đang chịu đựng.” Lục Tử Triệt chảy mồ hôi hột,

ôm chặt tân nương tử khóc nhè không ngừng dỗ dành.

Một lúc đầu, hai người mới bớt khó chịu, bắt đầu thả lỏng, bắt đầu trở nên nhiệt tình.

Đó là một thể nghiệm thần kỳ, cảm giác thân mật với người mình thích vô cùng tốt đẹp, làm âm ỉ đến hơn nửa đêm mới dừng lại.

“Chàng thật chẳng phải người!” Câu nói sau cùng trước khi ngủ của Cố Thường là mắng Lục Tử Triệt như thế.

Lục Tử Triệt được ăn no uống đủ nên tâm tình cực kì tốt, không để bụng mình bị mắng, sau khi thu dọn đồ đạc chần nệm hỗn độn liền ôm thê tử trắng trẻo thơm tho cùng đi vào giấc ngủ.

Người tuổi trẻ tham hoan ngủ muộn nên dậy trễ, Cố Thường vừa mở mắt ra trời đã sáng trưng, sợ đến vội vàng ngồi dậy nói: “Xong, xong rồi, trễ việc kính trà rồi!”

Lục Tử Triệt mở mắt ra, thường thức đường nét đẹp dễ phía sau lưng trắng nõn của Cố Thường, trên đó còn lưu lại dấu của hân tối qua, ánh mắt tối lại, khó khăn dời tầm mắt trấn an: “Đừng lo, tối qua ta đã nói với cha nương chúng ta sẽ tới muộn chút rồi.”

“Cái gì? Chàng còn nói lời không biết xấu hổ như vậy sao?” Cố Thường nghe vậy tức giận đến mức đỉnh đầu cũng bốc khói, xoay người lại tức giận, nàng đã quên lúc này mình không mặc gì, xoay một cái, toàn bộ mỹ cảnh của bộ ngực đã bại lộ trước mắt người nào đó.

Không nhìn được! Lục Tử Triệt ngồi dậy, càn tay dài vương ra kéo mỹ nhân vào lòng, khẽ nâng cằm của nàng, một cái hôn nóng bỏng ập tới, hôn Cố Thường vốn lý trí thanh tỉnh thành đầu óc mơ hồ, ngay cả một khắc trước nàng nói lời gì cũng không nhớ nổi.

Trước khi lửa nóng bốc lên Lục Tử Triệt kịp buông Cổ Thường ra, khăn giọng gọi người phía ngoài tiến vào hầu hạ bọn họ mặc quần áo rửa mặt.

Lúc đi vào đám người Lục Đâu cũng đỏ mặt, tay chân lạnh lẽ hầu hạ hai người mặc quần áo, Lục Đâu hầu hạ Cổ Thường.

Lục Tử Triệt đều tự mặc y phục lót, những thứ khác còn lại là do lão bà tử có tuổi lớn hầu hạ, hẳn giữ lại người phục vụ đều là phụ nhân trẻ tuổi đã lập gia đình có con, đây là sau khi thành thân mới bố trí, trước kia hẳn cũng không muốn nha hoàn hầu hạ bên người.

Vội vội vàng vàng mà thu thập xong, Cổ Thường và Lục Tử Triệt liền ra khỏi cửa phòng lên thượng phòng thỉnh an, dọc đường đi Cổ Thường cũng không dám nhìn loạn, chỉ sợ trong mắt hạ nhân nào lộ ra vẻ cười nhạo đối với nàng vị tân nương tử chậm trễ này.

Tối hôm qua bị con sói đói nào đó hung ác giày vò, cơ thể hơi có chút không khỏe, lúc bước đi Cổ Thường lại không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ phải cố nén, thỉnh thoảng lại trừng nam nhân một bộ ngọc thụ lâm phong chính nhân quân tử bên cạnh, đừng thấy lúc này giả bộ đứng đắn, buổi tối cởi quần áo ra lại là một tên lưu manh!

Lúc đến thượng phòng, vợ chồng Lục lão gia đều đã chờ ở chỗ ngồi, hai tẩu tử cũng đã chờ ở đó, nhìn thấy Lục Tử Triệt cùng Cổ Thường đi vào, mọi người không hề tức giận, chỉ là ánh mắt nhìn về phía hai người đều lộ ra vài tia ý vị thâm trường.

“Nhi tử cùng Thường nhi dậy trễ, xin cha nương cũng hai tẩu tẩu thứ lỗi.” Lục Tử Triệt ho nhẹ một tiếng xin lỗi.

“ Là nhi tức (con dâu) có lỗi, tham ngủ rồi.” Cổ Thường đành hoảng đứng bên cạnh Lục Tử Triệt, cúi thấp đầu hổ thẹn mà nói.

Lúc ở nhà, Cố phu nhân đã đặc biệt dặn dò nàng lúc nàng dâu kính trà phải tỏ ra hiền lành lễ độ, nhất định phải giống tiểu thư khuê các mới được, nàng ghi tạc lời này sâu trong lòng.

“Được rồi, vợ chồng son mới vừa thành thân, dậy trễ là chuyện bình thường, chúng ta cũng vừa tới không bao lâu.” Lục lão gia cười ha hả nói rằng.

Cố Thường nghe vậy đầu càng cúi thấp hơn, lỗ tai cũng nóng lên.

Bà tử bưng trà tới, Lục Tử Triệt cùng Cố Thường bắt đầu quỳ xuống kính trà từ Lục lão gia.

Trên dưới Lục gia đều tốt, ấn tượng đối với Cố Thường cũng rất tốt, không có ai làm khó dễ nàng cả, uống trà đều cười rồi thưởng tiền lì xì, ngay cả hai tấu tấu đều cho nàng quà ra mắt có giá trị không nhỏ.

“Đói bụng lắm sao? Cùng nhau dùng cơm đi.” Lục phu nhân thấy khuôn mặt Cố Thường càng kiều mị hơn trước đây, trong lòng rất là thoả mãn, nàng dâu này thật không, đáng đáp thật đẹp không thể phản đối.

Vừa nghe thấy lời này, cái bụng Cố Thường lập tức truyền đến tiếng vang, bị người ta giầy vò lâu như vậy, đã sớm đói bụng rồi.

Đang trong tình huống Cố Thường xấu hổ không biết làm gì, Lục Tử Triệt một bên vỗ về cái bụng đột nhiên nói: “Quả thực rất đói bụng, con đây đói đến mức bụng cũng muốn kháng nghị rồi.”

Mọi người chỉ nghe được một thanh âm vang lên từ phía bọn họ, rốt cuộc cụ thể là từ ai thì cũng không rõ ràng lắm, thế là bọn người Lục lão gia tin lời nói của Lục Tử Triệt, nhao nhao trêu ghẹo hân.

Thừa dịp lúc người khác không chú ý, Lục Tử Triệt nháy mắt với Cố

Thường đang nhíu mày, ý tứ nói “Thấy chưa, ta tốt với nàng đúng không?”

Cố Thường trợn trắng mắt trừng hăn, nàng mắt mặt còn chưa phải là hăn làm hại hay sao?

Trong một đêm từ một cô gái biến thành phụ nữ, trên người Cố Thường thêm mấy phần thành thực ý nhị, lúc trừng người sòng mắt lưu chuyển để lộ phong tình càng làm lòng người say hơn trong quá khứ, Lục Tử Triệt thiếu chút nhìn đến ngây dại.

“Khụ khụ, nếu hai con không đi mau, cơm sẽ nguội đó!” Lục lão gia bắt đắc dĩ lắc đầu với đôi vợ chồng son đi sau.

Cố Thường nghe vậy vội vàng đi nhanh, bình thường nàng là người có da mặt rất dày, chỉ là lúc này mới vừa trở thành con dâu Lục gia, thân phận thay đổi làm nàng tạm thời còn chưa thích ứng được, vì vậy khó tránh khỏi có chút miễn cưỡng, chỉ sợ bản thân mình có chỗ nào không tốt khiến người ta chê cười hay không hài lòng.

Ăn một chút điểm tâm đơn giản, vợ chồng Lục lão gia cũng không để Cố Thường hầu hạ dùng cơm, ba nàng dâu cùng ngồi ăn chung, hai người già bọn họ cũng không ở kinh thành, lão gia cũng không phải quan lại, cho nên không cần nói chuyện quy củ nhiều như vậy.

Mọi người ăn điểm tâm coi như hài lòng, trong bữa ăn Lục Tử Triệt không ngừng gấp thức ăn cho Cố Thường, chăm sóc nàng tốt thì khỏi bàn, cũng không để ý trên bàn còn có người nhà nhìn nữa, dằng vê lúc ăn cơm dùng lời nhỏ nhẹ dỗ Cố Thường khiến mấy người đang ngồi đó toàn thân nổi da gà.

Nhi tử của nàng lại là người buồn nôn như thế! Lục lão gia nháy mắt ra hiệu thê tử.

Nhi tử của chàng còn mạnh hơn chàng cái đầu gối này nhiều! Lục phu nhân liếc mắt trừng trừng phũ phàng.

Hai tẩu tử chưa xót liếc nhau, bắt nạt các nàng không có trượng phu bên người đâu, đáng ghét! Tiểu thúc tử này thật phải khiến người ta nhìn bằng đôi mắt khác xưa đây!

Sau khi ăn xong, Lục Tử Triệt liền dẫn Cố Thường về sân viện của hai người.

“Nàng còn chưa xem kỹ sân viện của chúng ta, để ta đưa nàng đi một vòng.” Sau khi trở lại sân Lục Tử Triệt liền nắm tay Cố Thường cười nói.

Sân viện của vợ chồng son bọn họ rất lớn, nơi ở của Lục gia gồm bốn sân viện xung quanh, có hai nơi diện tích lớn nhất, chính viện cũng chính là sân viện lớn nhất là chỗ ở của vợ chồng Lục lão gia, sân viện lớn thứ hai là Lục Tử Triệt tới ở, còn dư lại hai nơi là để người trong nhà đến ở.

Cố Thường đi qua từng gian mà không có phản ứng gì, khi thấy một gian được phòng không khác được phòng ở nhà mẹ đẻ của nàng bao nhiêu, nàng rất kích động.

“Đây là chàng chuẩn bị cho ta sao?” Cố Thường thấy bên trong có rất nhiều loại thảo dược, còn có chai chai lọ lọ, chùy nhỏ đĩa nhỏ, những vật cần có đều có cả, tâm tình chỉ một thoáng đã trở nên vô cùng tốt.

Lục Tử Triệt thấy thế giương khoé môi cười: “Mấy ngày hôm trước mới vừa thu thập được, không phải nàng thích làm việc này nhất sao? Bình thường lúc buồn chán có thể qua đây chơi, thế nhưng điều kiện tiên quyết nàng phải nhớ kỹ, lúc ta ở nhà nàng không thể qua đây, nếu không ta sẽ đổi thành phòng chứa củi.”

“Bá đạo.” Cố Thường trừng mắt liếc hắn một cái, đảo mắt lại cười rộ lên,

nàng không nghĩ tới hẳn có thể cần thận tỉ mỉ đến nước này, ngay cả sở thích của nàng cũng chuẩn bị.

Trong chốc lát liên động tình, Cố Thường bước đến ôm cổ hẳn, hôn một cái lên môi hẳn, khi hẳn ôm nàng định hôn sâu hơn thì nàng đẩy mặt của hẳn ra nhắc nhở: “Chàng còn chưa đưa ta tham quan hết đâu!”

Lục Tử Triệt bất đắc dĩ nắm lấy bàn tay không ngừng vỗ vào mặt hẳn, thỏa hiệp nói: “Được rồi, ta đưa nàng đi quanh sân đã, ngược lại buổi tối còn nhiều thời gian... Hừ.”

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 75: Hồi Môn

Editor: Hạnh phúc ta tới đây

Trong viện ngoài một phòng được nhỏ dành riêng cho Cố Thường, còn có một phòng với diện tích không nhỏ để luyện công.

Lục Tử Triệt nói, về sau sáng sớm mỗi ngày bọn họ sẽ tới nơi này luyện công như mọi khi, không thể lười biếng.

"Luyện công thì không ý kiến gì, chỉ là về sau buổi tối nhất định phải ngủ sớm mới có thể dậy được." Cố Thường oán hận nhìn chăm chăm Lục Tử Triệt nói.

"Ngủ sớm..." tâm tình Lục Tử Triệt chẳng mấy tốt đẹp, cũng dùng ánh mắt oán hận nhìn Cố Thường chăm chú.

Phu thê đang trong thời kỳ tân hôn, vừa nếm được chút ngon ngọt, thân thể hai người đều không phải thuộc dạng yếu đuối, đều luyện qua công phu, d.d.l.q.d bất luận là thể lực hay độ mềm dẻo của cơ thể đều mạnh hơn người thường, bởi tố chất thân thể cao, không dễ mệt, đương nhiên thời gian sẽ kéo dài hơn, ngủ sớm khẳng định là "Ăn không đủ no"!

Hai người mặt đối mặt, dùng ánh mắt lên án nhau, cuối cùng ai cũng không thắng, quyết định buổi tối tận lực ngủ sớm chút, buổi sáng tận lực dậy muộn chút.

Cả ngày Lục Tử Triệt đều ở cùng Cố Thường, còn phương diện làm ăn đều giao cho người dưới xử lý, có việc cần nắm thì do Uông Tiểu Phi đến tìm hăn, vừa xử lý xong việc lại lập tức trở về phòng với Cố Thường.

Ở cùng người trong lòng, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, trong nháy mắt đã đến buổi tối.

"Ngày mai là ngày hồi môn, chẳng lẽ chàng còn muốn dậy muộn như hôm nay sao? Da mặt chàng dày không sợ chê cười, nhưng ta sợ." Cố Thường đẩy bàn tay đang muốn làm loạn của Lục Tử Triệt ra trách mắng.

"Thế sao? Giờ ta mới biết hóa ra nương tử của ta da mặt lại mỏng như thế." Lục Tử Triệt bày ra bộ dáng kinh ngạc, dùng ánh mắt như mới quen đánh giá Cố Thường diendanlequydon.

"Hừ." Cố Thường trực tiếp quay lưng về phía hăn, tính không để ý đến hăn, nàng dù sao cũng là nữ nhân, da mặt có dày thì trước mặt người khác cũng không dám nói ra, đằng này còn là trượng phu mới nhậm chức, thật là xấu hổ.

Nhìn kiều thê nổi giận, Lục Tử Triệt thấy đùa nàng thật vui, bước lên phía trước dính sát vào lưng nàng, ôm Cố Thường vào trong lòng mình, cắn lỗ tai nàng một cái, buồn cười nói: "Làm sao vậy? Thẹn thùng sao?"

"Cút sang một bên!" Lỗ tai Cố Thường là nơi nhạy cảm, vừa bị cắn một cái cả người lập tức trở nên tê dại, vội vàng trốn, nhưng không có cách nào tránh được, càng trốn, cánh tay bên hông càng siết chặt nàng lại, rất nhanh nàng cảm thấy ở phía sau có vật cứng dị thường nóng rực dán chặt vào người mình, "Chàng, chàng..."

"Thời gian không có nhiều, nàng nhẫn tâm làm lãng phí thời gian hay sao?" Lục Tử Triệt nói xong cũng mặc kệ Cố Thường kháng nghị, dễ dàng

chế phục nàng bắt đầu muốn làm gì thì làm...d,d,l,q,d

Cố Thường kháng nghị không có hiệu quả, ai bảo sức lực nàng không bằng người ta. Đặc biệt trải qua một đêm "Trao đổi", thân thể nàng đối Lục Tử Triệt đã quen thuộc, tay và môi hẳn chỉ tùy tiện chạm vào đều có thể làm cho cả người nàng run rẩy, chỉ một lát liền quên chính mình tên họ là gì.

Một đêm trước không được thoải mái, nay không có tầng chướng ngại kia, Cố Thường bắt đầu cảm nhận được vui sướng khi làm nữ nhân.

Xong chuyện, cả người mềm nhũn ghé vào ngực Lục Tử Triệt thở gấp, đôi mắt lim dim và gương mặt ửng đỏ nhìn thế nào cũng khác gương mặt u oán đêm qua quá xa.

"Không làm khó nàng nữa, nghỉ tạm đi, ngày mai còn hồi môn." Lục Tử Triệt ôm thân thể mềm mại của Cố Thường cố gắng bình ổn lại tâm tình còn chưa tận hưởng* của mình.

"Xem ra chàng còn có lương tâm." Cố Thường từ từ nhắm hai mắt không còn sức nói chuyện, thanh âm nhỏ như muỗi lẩm bẩm nói, giống như đang ngâm đường.

Lục Tử Triệt dùng ngón tay thon dài vén mấy sợi tóc ướt do mồ hôi dính trên mặt nàng, khẽ hôn nhẹ lên trán nói: "Ngủ đi, sáng mai ta gọi nàng."

Cố Thường khẽ trả lời, gần như ngủ ngay lập tức liền, trước khi ngủ làm vận động thích hợp rất có tác dụng làm dễ ngủ.

Một đêm tốt đẹp, thời điểm Cố Thường bị đánh thức trời đã sáng hẳn.

"Đừng nóng vội, còn sớm mà, chúng ta ăn điểm tâm đã." Lục Tử Triệt không cho gọi nha hoàn tiến vào, cầm y phục của hai người lên giường cùng nhau mặc.

Nhìn qua rèm, đúng là còn sớm, thời gian rời giường so với hôm qua sớm hơn rất nhiều, Cố Thường quay lưng về phía Lục Tử Triệt cầm quần áo từng cái mặc vào, nàng nghĩ da mặt của hắn dày thật, trước mặt nàng mà để thân trần xuống giường lấy quần áo, lại mang trở về. Sớm tinh mơ đã lưu manh đùa giỡn nàng, quả thực không biết xấu hổ!

Rửa mặt xong, ăn qua loa điểm tâm rồi đi đến phòng chính chào từ biệt phu thê Lục lão gia.

Lễ vật hồi môn Lục gia đã chuẩn bị xong, đầy một xe ngựa lớn, các loại sơn hào hải vị và dược liệu quý báu d.d.l.q.d, còn có vải vóc, tranh chữ, cấp thể diện cho nàng dâu Cố Thường.

Sáng sớm tất cả mọi người Cố gia đều chuẩn bị để đón nữ nhi và con rể mới, Cố lão gia và Cố Trác đều không đi ra ngoài, Cố Y cũng không ở trong phòng, mặc chỉnh tề cùng người nhà chờ Cố Thường.

Vừa nghe hạ nhân thông báo Cố Thường sắp đến, Lục lão gia dẫn mọi người ra cổng lớn nghênh đón.

Hai chiếc xe ngựa xa hoa dừng ở trước cửa Cố gia, cả người Lục Tử Triệt mặc y phục trắng, cực kỳ anh tuấn cao ráo dẫn đầu xuống xe ngựa, sau đó rất cẩn thận đỡ Cố Thường, một thân màu hồng cánh sen trang điểm thật thục nữ xuống xe ngựa.

"Nhạc phụ, nhạc mẫu." Lục Tử Triệt chấp tay hành lễ với phu thê Cố Phong Niên, sau đó gật đầu chào Cố Trác và Cố Y.

"Cha, nương." Cố Thường nhìn thấy phu thê Cố Phong Niên rất cao hứng, bỏ tay Lục Tử Triệt ra bổ nhào vào ngực Cố phu nhân không muốn rời ra.

"Tỷ tỷ, tỷ không thấy xấu hổ sao? Đã thành thân diendanlequydon rồi còn làm nũng giống như tiểu hài tử." Cố Trác nhìn không được, khinh bỉ liếc mắt

nhìn Cố Thường.

Lục Tử Triệt mỉm cười, kéo Cố Thường từ trong lòng nhạc mẫu ra, vuốt ve tóc nàng nói: "Hạ nhân đang nhìn đấy, một lúc nữa thoả mái thời gian để hai người ở chung."

Lục Tử Triệt vẫy tay một cái, hạ nhân đi cùng bắt đầu chuyển đồ từ trong xe ngựa xuống.

Cố Thường nhìn về phía Cố Y lên tiếng gọi tử tử, âm thầm đánh giá, phát hiện người tử tử này trầm mặc từ lúc này đến giờ, đối với chuyện mình hỏi môn rất lạnh nhạt, tuy trong lòng có chút khó nói nên lời, nhưng cũng biết muốn Cố Y coi mình, cha nương cùng đệ đệ là người một nhà còn rất khó khăn, vì thế không để trong lòng.

Cố Phong Niên dẫn nữ nhi và con rể đến sảnh chính uống trà nói chuyện, lễ vật hồi môn đều do hạ nhân an bài, những hạ nhân của Lục gia thì do quản gia tự mình tiếp đón.

Cố phu nhân gọi Cố Thường đến phòng của mình tâm sự, Cố Phong Niên thì cùng Lục Tử Triệt nói chuyện, Cố Trác cũng lưu lại, còn Cố Y thì trở về phòng mình.

Vừa trở lại phòng, Cố phu nhân liền cho nha hoàn ra ngoài, trước sau quan sát nữ nhi vài lần rồi hỏi: "Con rể đối với con có tốt không? Cha mẹ chồng đối với con thế nào?"

Cố Thường nhếch môi cười, trả lời: "Nương yên tâm đi, bọn họ đối với nữ nhi đều rất tốt."

Nhìn gương mặt Cố Thường lúc này mềm mại như nước, khóe mắt không che giấu được ý cười, Cố phu nhân biết nữ nhi ở Lục gia quả thật rất tốt, gánh nặng trong lòng liền được hóa giải, thở phào nói: "Trước đó còn lo lắng cho

con vừa thành thân sẽ không thích ứng, cuối cùng ta và cha con cũng yên tâm rồi. Về sau con phải hiếu kính cha mẹ chồng cho tốt, đối với con rể cũng đừng như trước kia hô tới hô lui, quyền đâm cước đá, phải ôn nhu một chút biết không?"

"Nữ nhi biết rồi, nữ nhi cũng không phải là ngốc." Cổ Thường trề môi, trước mặt người của Lục gia đánh Lục Tử Triệt, chẳng nhẽ nàng là chê cuộc sống của mình quá thoải mái sao?

"Con đã lập gia đình, thu bớt tính tình đừng giống như tiểu hài tử cái gì cũng không bận tâm, hàng ngày giúp mẹ chồng con làm chút việc..." Cổ phu nhân đem tất cả kinh nghiệm dạy lại cho nữ nhi trong ngày hồi môn, dặn dò không dứt.

Cổ Thường nghe xong mệt rũ rỏi, lại không dám ngăn cản, chỉ có thể thành thật gật đầu.

Sảnh chính bên kia Cổ Phong Niên hỏi một ít chuyện tân hôn, rồi một ít việc vặt sau đó liền nói tới chuyện của tà giáo, nói lại cho Lục Tử Triệt nghe những tính toán của mình.

Cổ phu nhân đã bắt tay vào liên hệ với các băng hữu trên giang hồ, chuẩn bị bắt đầu chính thức đối mặt với tà giáo, nếu trực tiếp chống lại toàn bộ tà giáo thì sẽ có chút khó khăn, nhưng nếu chỉ đối phó với Hữu hộ pháp thì không phải là không có phần thắng.

Đặc biệt nội bộ tà giáo lúc này, thế lực của Hữu hộ pháp khổng lồ, tân nhậm giáo chủ cũng muốn đối phó với họ nhưng có chút khó khăn, Cổ phu nhân muốn liên thủ với giáo chủ cùng nhau giải quyết thế lực của Hữu hộ pháp, còn về sau như thế nào tạm thời không nghĩ đến, chung quy trước mắt địch nhân lớn nhất là người đã làm hại Cổ Y, muốn rút gân lột da mẫu nữ Hữu hộ pháp, còn đối với tân giáo chủ cũng chính là nam nhân đeo mặt nạ

kia ít nhất đối Cố Y không có sát ý.

Hai cha con cùng với Cố Trác thương lượng đối sách, Lục Tử Triệt vừa có thể hiển kế lại có thể hỗ trợ về người, nếu chuẩn bị đối phó địch nhân, thì phải giải quyết trong một lần, nếu để lâu bên ta càng bất lợi.

Việc này ba người là vụng trộm thương lượng, đều nhất trí quyết định gạt Cố Thường, vì lý do an toàn, mấy ngày nữa Lục Tử Triệt sẽ mang Cố Thường rời đi một thời gian, cứ như vậy vừa có thể tránh cho nàng sau khi biết sẽ lo lắng, lại có thể lúc "Chiến loạn" không cần phải phân tâm lo lắng cho an nguy của nàng.

Cố Thường cùng Cố phu nhân nói xong, liền vui tươi hơn hớn đi tìm Cố Y.

"Tiểu thư, thời gian ngộ thiện sắp đến, cùng đại tiểu thư nói chuyện một lát thôi." Lục Đậu nhỏ giọng nhắc nhở, nàng thật không muốn gặp lại Cố Y, trước kia bị đối phương dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình chăm chăm như nhìn rắn độc làm cho hoảng sợ, đời này sợ là không thể nào quên được.

"Ai nha, ta biết người sợ cái gì, ta đi qua đó một lát, người đi tìm tiểu tử muội ôn chuyện đi." Cố Thường khoát tay đuổi người.

Lục Đậu cảm động đến lệ nóng quanh mắt, vội chạy đi tìm đồng bọn ôn chuyện.

Cố Thường đi vào gian phòng của Cố Y cười hì hì đùa giỡn nàng: "Tỷ tỷ, hôm nay muội hồi môn, hình như tỷ có chút không cao hứng nha."

Cố Y liếc mắt nhìn nàng nói: "Nếu ta ngốc giống như muội, có khả năng cũng sẽ cười."

Đây là nói nàng ngu sao? Cố Thường mất hứng, bất mãn trừng Cố Y: "Ta mới không ngốc, ta là có phúc."

"Quả thật có phúc, có chuyện gì không tốt đều gạt người." Cố Y nhỏ giọng lầm bầm.

Bây giờ tại Cố Thường cực kỳ linh mãnh, nghi ngờ hỏi: "Có chuyện gì gạt ta?"

"Không có việc gì." Cố Y liếc mắt nhìn nàng không lên tiếng nữa.

Cố Thường trời sinh không phải là người có tính tò mò, nếu người khác không nói cho nàng, mà lại nói là chuyện không tốt, nàng liền giả ngu thôi, không biết liên không biết, sau đó bắt đầu "Bất kể hiềm khích lúc trước" nói tới chuyện khác pha trò.

Người thật là ngốc, người ngốc có phúc ngốc, Cố Y liếc mắt nhìn muội muội đang vui vẻ nói chuyện, lần nữa trong lòng xuất hiện âm mộ vô cùng.

Ngày hội môn này mọi người đều rất vui vẻ, hai người Cố Thường ở lại ăn cơm tối, trời tối mới đi, đương nhiên lúc đi Cố gia cũng chuẩn bị quà đáp lễ, cũng đầy một xe lớn.

Trên đường trở về, Cố Thường bắt đầu báo oán: "Tỷ tỷ nói ta ngốc, có chuyện gì mọi người cũng đều gạt ta, ta chỉ còn biết cười ngây ngô."

Lục Tử Triệt nghe vậy lập tức nhìn về phía nàng, chỉ cau mày không có muốn hỏi kỹ chuyện gì, xiết chặt nắm tay chậm rãi rồi buông ra kéo Cố Thường vào trong ngực trấn an: "Ngốc thì làm sao? Ngốc mới đáng yêu, nàng ta không ngốc, nhưng có làm người ta thích sao?"

Cố Thường phì cười, nhéo thịt bên hông hắn một phen hờn dỗi nói: "Cũng chỉ có chàng nói như vậy!"

Lục Tử Triệt buồn bực cười, không dấu vết thay đổi đề tài: "Nàng muốn ra ngoài đi chơi ở đâu không?"

"Đi chỗ nào?"

"Mấy ngày nữa ta muốn đi kinh thành xử lý công việc, nàng có muốn đi cùng ta hay không?"

"Đi!" Cố Thường kích động bổ nhào vào ngực Lục Tử Triệt hai tay nắm chặt áo hăn hỏi, "Chàng không đùa giỡn ta chứ?"

"Đùa giỡn nàng làm cái gì?" Lục Tử Triệt kéo tay nàng ra, cầm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đặt bên miệng hôn hai cái.

Cố Thường đỏ mặt rút tay về, trán đối trán nhìn chăm chăm hăn hỏi: "Nếu chàng mang ta đi kinh thành, cha mẹ chồng có đồng ý không?"

"Ta đi nói, bọn họ sẽ đồng ý." Lục Tử Triệt tin tưởng nói.

"Thật sự?" Cố Thường hưng phấn, nâng khuôn mặt Lục Tử Triệt lên hôn mấy cái, cũng mặc kệ trên mặt hăn có dính nước miếng của nàng hay không, cười híp mắt nói, "Nếu như đi kinh thành, vậy thì đi nhanh lên thôi, nói không chừng có thể kịp uống rượu mừng của Quách Tiểu Trà."

Lục Tử Triệt nghe vậy khoe miệng tươi cười lập tức biến mất, nghiêm mặt chất vấn: "Nàng hưng phấn như thế chẳng lẽ bởi vì có thể nhìn thấy Quách Tiểu Trà?"

Có vị chua, Cố Thường ghét bỏ bịt mũi khinh thường: "Chàng ăn bảy bọ giấm chua cái gì vậy? Ta đã gả cho chàng, còn sợ ta chạy theo người khác hay sao? Hơn nữa đối với ta Quách Tiểu Trà chỉ là tỷ muội tốt, hăn cũng coi ta là huynh đệ, chàng không cần lo nghĩ không đâu!"

"Nói rất dễ nghe." Lục Tử Triệt trầm mặt xuống trừng mắt nói "Ta rất tủi thân, nếu ta đi kinh thành tìm Lương Dung ôn chuyện, rồi cũng nói nàng chỉ là huynh đệ tốt, rất muốn gặp nàng ta, nàng sẽ nghĩ như thế nào?"

"Chàng dám!" Cố Thường nghe vậy lập tức xù lông, hai tay bóp chặt cổ hăn, nheo lại mắt cảnh cáo: "Chàng cách xa nàng một chút cho ta! Để ta nhìn thấy chàng một mình cùng nàng ở chung một chỗ, để xem ta sẽ làm gì chàng!"

"Khụ khụ..." Lục Tử Triệt sắp bị bóp chết, vội vàng giải cứu cổ của mình, thầm nghĩ nữ nhân này quả là người không biết phân rõ trái phải, chuyện giống vậy nàng làm được, hăn làm liền mang tội đáng chết vạn lần.

"Đừng cho là ta không biết chàng đang suy nghĩ cái gì!" Cố Thường đâm ngón tay vào lồng ngực hăn căm giận nói, "Chàng cảm thấy ta bá đạo, căn bản chính là do chàng lấy ví dụ không thích hợp có được không! Quách Tiểu Trà đối với ta không có tâm tư khác thường, còn Lương Dung kia đối với chàng không giống nhau!"

"Đúng đúng, ta sai lầm rồi." Lục Tử Triệt bất đắc dĩ lắc đầu, tại sao hăn trở thành người nhân nhượng thế này? Hăn dù sao cũng là phu quân chân chính mà! Trở về thu thập nàng!.

Cố Thường đột nhiên rùng mình một cái, nghi ngờ nhìn về phía Lục Tử Triệt nói: "Đột nhiên ta cảm giác có chút lạnh là sao?"

Nghe vậy Lục Tử Triệt lập tức cười ý vị sâu xa, hai tay duỗi ra nói: "Vi phu đã rộng mở vòng tay, nương tử muốn ôm thì mau đến đây đi, cần gì phải mượn cớ chứ"

Cố Thường: "... " Thật muốn đánh chết hăn!

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 76: Gả Sai Người

Editor: Hạnh phúc ta tới đây

Lục Tử Triệt nói muốn mang nàng đến kinh thành, Cố Thường có chút thấp thỏm, cảm thấy phu thê Lục lão gia chắc sẽ không dễ dàng đồng ý, cho dù đồng ý thì khả năng cũng sẽ bất mãn với nàng, dù sao nàng cũng vừa mới thành thân đã muốn chạy ra ngoài chơi.

Ai ngờ sự tình cực kỳ thuận lợi như vậy, ngay tại bữa cơm chiều Lục Tử Triệt nói muốn mang nàng đi gặp mặt hai vị huynh trưởng, thuận tiện lúc hăn bận rộn công sự thì nàng giúp hăn xử lý việc trong nhà, và chiếu cố cuộc sống hàng ngày của hăn.

Phu thê Lục lão gia không nói hai lời liền đồng ý, vẻ mặt ôn hòa dặn dò Cố Thường đi cùng nhớ chiếu cố Lục Tử Triệt cho tốt, đồng thời cũng đừng làm bản thân mình mệt quá, nhìn thấy hai vị bá huynh cũng không cần khẩn trương, nên làm như thế nào thì làm như thế.

Cố Thường kích động nói rất nhiều lời hay với phu thê Lục lão gia, một câu cha, một câu nương, tuy rằng vuốt mông ngựa rõ ràng, nhưng ít nhất vuốt mông ngựa này là xuất phát từ tâm, làm nhị lão cao hứng.

Kỳ thật lần này bọn họ đáp ứng dễ dàng như vậy là bởi vì biết nhi tử muốn mang con dâu đi là có nguyên nhân, bởi muốn gạt Cố Thường, vì thế ba người ở trên bàn cơm cùng diễn một màn kịch, như vậy Cố Thường sẽ

không hoài nghi.

"Sự tình thuận lợi, cha mẹ chồng lại vui vẻ như vậy, ta quyết định có phần thưởng cho chàng." Sau khi ra khỏi nhà ăn Cố Thường cảm thấy rất hài lòng nói với Lục Tử Triệt.

"Phần thưởng thế nào?" Ánh mắt Lục Tử Triệt đột nhiên sáng thêm vài phần.

Cố Thường nhìn xung quanh một chút, sau đó đỏ mặt vụng trộm bên tai hắn nói nhỏ một câu.

Nụ cười trên mặt Lục Tử Triệt càng nhiều nói: "Vây vi phu liền chờ nương tử tặng "Đại lễ"."

Buổi tối lúc đi ngủ, tâm tình Lục Tử Triệt khá tốt tắm rửa một cái, đang định lên giường ôm thê tử muốn "Đại lễ", thì một thùng nước lạnh hắt thẳng vào hắn lạnh tấu tâm can.

"Cái kia... Phu quân, quỳ thủy của ta tới, không thích hợp..." Cố Thường liếc trộm người nào đó trong nháy mắt sắc mặt đen lại.

Nữ nhân này biểu tình thận trọng nhưng trong lòng lại đang sung sướng khi người khác gặp họa chỉ nhìn ánh mắt nàng là hắn biết ngay. Lục Tử Triệt hít sâu một hơi cắn răng nghiêng lợi hỏi: "Nàng là tới thật, hay là đang đùa ta?"

"Đương nhiên là thật, không tin chàng hỏi Lục Đậu đi!" Bị nghi ngờ khuôn mặt đang cười của Cố Thường lập tức tắt hẵn.

"Cần gì phải hỏi Lục Đậu, tự ta xem là được rồi. Lục Tử Triệt tin thân thể nàng thật sự là không thích hợp, nhưng tức là nhìn nàng sung sướng khi người khác gặp họa, vén chăn lên đưa tay hướng về phía nửa người dưới của

nàng tìm kiếm.

"A a a, đồ lưu manh!" Cố Thường luống cuống tay chân ngăn cản " Vật thể từ bên ngoài xâm nhập" tập kích d.d.l.q.d bộ phận trọng yếu của nàng, vội vàng dạy dỗ, "Nào có ai như vậy! Nam nhân các chàng không phải ghét là bỏ thứ dơ bẩn này sao? Lại còn dám xem, thật là chán ghét chàng ăn không được nên không vui đúng không?!".

"A" rút tay về nhìn thấy trên tay mình một vết đỏ, Lục Tử Triệt bất đắc dĩ nói: Móng tay nàng sắc quá, ngày mai ta sẽ cắt cho nàng."

"Chàng dám!" Cố Thường đối với chuyện mình không cần thận cào lên tay hăn cảm thấy chột dạ, đấu tranh một lát rồi nói, "Hay là chàng đi bôi thuốc đi? Ta thấy đỏ hết lên rồi."

"Một vết thương nhỏ thì bôi thuốc làm gì" Lục Tử Triệt không thèm để ý, chỉ là một vết hồng mà thôi, sáng mai sẽ không nhìn thấy nữa, dù sao cũng là người trải qua sinh tử, cái này thì coi là gì.

Cố Thường nhìn hăn rồi cuộc cũng bỏ qua ý niệm lưu manh trong đầu, lặng lẽ thở ra một hơi, thành thật tiến vào trong ngực ôm eo hăn, lấy lòng nói: "Bụng ta không thoải mái, chàng đừng chọc giận ta nữa."

Rốt cuộc là ai chọc ai sinh khí đây? Lục Tử Triệt dờ khóc dờ cười, bất quá nhìn bộ dáng không thoải mái của tiểu nha đầu đang cuộn tròn trong lòng mình, cuối cùng vẫn là đau lòng, bàn tay to vén váy của nàng lên, chui vào trong yếm đưa tay lên bụng trơn mềm của nàng, thoáng dùng tới chút nội lực để bàn tay nóng lên.

Hơi ấm chậm rãi tản quanh thân thể, Cố Thường thoải mái mà thả lỏng cơ thể, nheo mắt nói: "Thật thoải mái, đừng dừng..."diendanlequydon

Bàn tay Lục Tử Triệt dừng lại, cắn răng trừng nữ nhân đang nhắm hai mắt

vẻ mặt hưởng thụ miệng phun ra những lời nói mập mờ.

"Chàng thất thần làm gì vậy? Nhanh lên đi!" Cố Thường đợi lâu không thấy động tĩnh, tức giận mở mắt ra thúc giục.

Lục Tử Triệt muốn nghẹn chết, giờ này khắc này, nếu thân thể nàng không phải là không thích hợp, mà là hoàn toàn tốt dưới cảnh tượng này thì tốt biết bao!.

"Chuyện này ta nhớ kỹ! Đợi thân thể nàng tốt lên ta sẽ thu cả vốn lẫn lời về!" Lục Tử Triệt kề sát bên tai Cố Thường uy hiếp nói.

Tai bị ngứa, đầu Cố Thường hướng bên hông tránh né khí tức nóng rực của đối phương.

Nàng vừa trốn, cơ thể Lục Tử Triệt đang đè nén nhiệt hỏa nháy mắt dấy lên, giơ tay nắm cằm của nàng sau đó nặng nề hôn lên môi.

Trên môi bận rộn, tay cũng không dừng, vẫn cẩn thận khẽ vuốt bụng Cố Thường, trong nháy mắt Lục Tử Triệt thấy thân thể nóng lên không ngừng, nhìn Cố Thường bị hôn hai mắt mê ly, hai má đỏ ửng không ngừng thở gấp giọng khàn khàn nói: "Ta không chịu nổi, đi ra ngoài một chuyến, chút nữa sẽ trở về làm ấm bụng cho nàng."

Nói xong Lục Tử Triệt vội chạy ra ngoài tắm nước lạnh để dập hỏa, vừa nghĩ đến dập hỏa xong lại phải quay về sưởi ấm bụng cho nàng, nhớ đến cảm giác mềm mại trên bụng không nhịn được run lên, nhưng không muốn hỏa lên lại dập, lên lại dập, dù tổ chất thân thể có tốt đến đâu cũng không chịu nổi hãm ép buộc!.

Cố Thường đoán được Lục Tử Triệt đang làm gì, đem chăn che kín đầu buồn bực cười thành tiếng, ai bảo hãm không thành thật, xứng đáng! D.d.l.q.d.

Đến lúc Lục Tử Triệt hạ hỏa xong về phòng thì Cố Thường đã ngủ, nằm trên giường hăn nghiêng người không muốn tiếp tục tự ngược làm ấm bụng cho nàng, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, trước khi chìm vào giấc ngủ hăn nghĩ đêm mai nếu như bụng nàng còn khó chịu thì cho hạ nhân mang bình nước nóng đến.

Quý phủ rõ ràng có thứ này, vì sao không ai đưa đến cho Cố Thường? Lục Tử Triệt khó hiểu bất mãn với hạ nhân làm việc tắc trách.

Sáng hôm sau, Cố Thường tỉnh lại khi Lục Tử Triệt đã ra ngoài, nàng vừa ngồi dậy liền thấy Lục Đậu cầm bình nước nóng được gói kỹ bằng vải mềm tiến vào.

"Tiểu thư, đây là buổi sáng cô gia dặn riêng nô tỳ mang bình nước nóng cho người, còn dặn người hôm nay ít đi ra ngoài, ở trong phòng ôm nó cho ấm bụng." Lục Đậu đặt bình nước nóng sang một bên, hầu hạ Cố Thường mặc quần áo vào.

"Thật ra ta không cần thiết phải dùng thứ này." Cố Thường nhớ tới tối qua Lục Tử Triệt dùng lòng bàn tay làm ấm bụng cho nàng, không khỏi cảm thấy buồn cười, thân thể nàng rất tốt, kinh nguyệt trước giờ đều không đau, chỉ là trước hai ngày bụng hơi khó chịu mà thôi.diendanlequydon.

Lục Đậu thấy tiểu thư nhà mình khỏe mắt đều mang ý cười, không khỏi cười trộm.

"Cười gì vậy?" Cố Thường liếc mắt nhìn nàng ta.

"Ta cười tiểu thư hôm nay xinh đẹp như hoa vậy, nghe người ta nói được nam nhân sủng ái đặt trong tim thì nữ nhân trở nên đẹp nhất, xem ra lời này là chân lý, tiểu thư so với trước khi gả càng ngày càng đẹp." Lục Đậu nói đều là thật, cũng không phải là vuốt mông ngựa, có tình yêu chủ tử đúng là càng

ngày càng có hương vị nữ nhân, càng ngày càng mê người, trách không được cô gia để bụng như vậy, mỹ nhân như thế, tính tình lại ngẫu nhiên khờ dại một chút, đó cũng là khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.

Cố Thường muốn mắng Lục Đậu vài câu, kết quả thấy đối phương bộ dáng nghiêm túc, lời nói muốn nói trong lúc nhất thời mắng không ra được, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn nàng ta, nhưng do tâm tình tốt, lúc trừng người lại mang chút quyến rũ làm nũng.

Bình thường buổi sáng nàng đều đến phòng luyện công luyện tập một chút, bởi vì lúc này thân thể không thích hợp nên tạm dừng mấy ngày, dùng xong điểm tâm nhàn rỗi nàng đi đến chuồng ngựa nhìn Tiểu Bạch.

Quan hệ phu thê của Tiểu Bạch và Thiểm Điện rất hài hòa mỹ mãn, trước khi nàng gả vào Lục gia thì Lục Tử Triệt thường đến Cố gia, dẫn đến cơ hội Thiểm Điện cùng Tiểu Bạch tiếp xúc tăng lên, vì thế rất nhanh Tiểu Bạch liền mang thai Tiểu Mã, nay đã bụng lớn, nhiều lắm khoảng hai ba tháng thì sẽ sinh.

Thiểm Điện đã bị Lục Tử Triệt cướp đi, bên trong chuồng ngựa được quét tước sạch sẽ chỉ có Tiểu Bạch một mình buồn chán ăn cỏ, nhìn thấy Cố Thường tới cao hứng chạy đến cọ đầu vào chủ nhân.

"Tiểu Bạch ở Lục gia rất thoải mái đúng không, nhìn tinh thần của người rất tốt." Cố Thường cười xoa xoa đầu nó, cho nó ăn một khối đường.

Lục Đậu nói tiếp: "Chắc chắn rồi, nơi này có Thiểm Điện, vợ chồng chúng nó ngày đêm bên nhau thì có thể không được tốt sao?"

Cố Thường nhìn bụng Tiểu Bạch đã rất lớn, vuốt ve cảm hỏi: "Tiểu Bạch là bạch mã, Thiểm Điện là hắc mã, không biết Tiểu Mã sẽ là màu gì?"

"Chỉ cần không phải ngựa vằn là tốt rồi." Lục Đậu sau khi nói xong tưởng

tượng Tiểu Mã mới sinh cả người đốm lấm tẩm nhện cười không được.

"Đi, đừng nói bừa, con của Tiểu Bạch nhất định thật là uy phong, rất đẹp mã." Cố Thường hy vọng Thiểm Điện cùng Tiểu Bạch thêm nhiều Tiểu Mã, hai bảo mã này đều là huyết thống cao quý, sinh ra Tiểu Mã nhất định cũng không phải là tầm thường.

Lục Đậu neho mắt đột nhiên nói: "Tiểu thư, Tiểu Bạch sinh Tiểu Mã chúng ta nuôi nó, về sau để cho tiểu thiếu gia cười."

"Cái gì tiểu thiếu gia? Người nói là ở kinh thành..."

"Không phải, là đứa nhỏ của tiểu thư và cô gia." Lục Đậu đối với năng lực phản ứng của chủ tử nhà mình không còn gì để nói.

Cố Thường nghe vậy mặt lập tức thiêu cháy, trách cứ: "Nói hươu nói vượn, ta vừa mới thành thân vài ngày người liền nhớ thương tiểu thiếu gia!"

"Tiểu thư cùng cô gia cố gắng nhiều một chút rất nhanh sẽ có tiểu thiếu gia!" Lục Đậu không sợ chết nói xong thừa dịp trước khi Cố Thường nổi giận vội chạy trốn.

"Nha đầu kia..." Cố Thường tức giận trừng mắt, bắt giắc sờ tay lên bụng, nàng vẫn còn trẻ con, còn chưa chuẩn bị làm nương cho tốt, hy vọng đứa nhỏ không nên đến quá sớm, chờ nàng chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi mới đến đi.

Bất quá con của Tiểu Bạch để lại cho con nàng chủ ý này Cố Thường cảm thấy không sai, tưởng tượng một đứa nhỏ đáng dấp vừa giống mình vừa giống Lục Tử Triệt xinh đẹp cười bảo mã uy phong lẫm liệt, bên môi nàng không tự chủ giương lên cười cưng chiều, nói với Tiểu Bạch đang cọ đầu vào nàng đòi ăn: "Tiểu Bạch cố gắng sinh một bảo mã thân thể xinh đẹp chạy nhanh, đừng làm cho nhi tử hay khuê nữ tương lai của ta mất mặt nha."

Một tiếng cười ở phía sau Cố Thường truyền đến: "Nương tử đây là vội vã muốn có đứa nhỏ sao?"

Cố Thường hoảng sợ, trợn tròn mắt xoay người chất vấn: "Chàng đến từ khi nào vậy? Đi không phát ra tiếng động như quỷ thế!".

Lục Tử Triệt vẻ mặt vô tội nhìn Cố Thường: "Là do nàng nghĩ đến hài tử quá mức nhập tâm, không liên quan đến ta."

"Ta mới không nghĩ đến hài tử, hài tử này đến càng muộn càng tốt." Cố Thường hừ nhẹ một tiếng, mặt bắt đầu đỏ lên, ngượng ngùng muốn chết khi bị hấn nghe được câu nói kia, chắc chắn hấn đang đợi cơ hội để chê cười nàng.

Ý cười bên môi Lục Tử Triệt suy giảm, nhăn mày khẽ mắng: "Nói gì vậy, sao lại ghét bỏ hài tử, về sau đừng nói loại lời này."

"Không nói cũng được, nhưng chàng không thể chê cười ta!" Cố Thường cò kè mặc cả.

"Được, chúng ta bỏ qua việc này." Tuy rằng Lục Tử Triệt bị lời của nàng nói chưa muốn hài tử làm ảnh hưởng một ít tâm tình, nhưng biết là do nàng không suy nghĩ nói ra, không nên để việc nhỏ này mà phá hư hôn nhân không tính vững chắc của hai người.

Thấy Lục Tử Triệt sắc mặt hòa hoãn xuống, không có tính toán, cũng không cười lời nàng nói, tâm Cố Thường thấp thỏm cuối cùng cũng thả xuống, bất quá vẫn có chút chột dạ, tiến lên nắm lấy tay áo hấn lấy lòng hỏi: "Sao chàng đã về rồi? Có khát không? Trở về phòng uống nước đi."

"Không cần, ta trở về một lát, chốc nữa còn có việc phải lập tức ra cửa." Lục Tử Triệt xoa bàn tay Cố Thường, nhìn nàng đang cố lấy lòng mặt mày dần dần nhiễm ý cười, khiến cả người hấn giống như đắm chìm dưới ánh mặt

trời, làm người ta nhìn cũng có thể cảm giác được ấm áp.

Cố Thường kéo tay hắn đến chỗ ngựa, nói: "Nếu chàng có việc gấp thì mau đi làm đi."

Lục Tử Triệt nhanh chóng quét mắt qua bụng của nàng, khẽ nhỏ giọng hỏi: "Nàng không ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt, bụng đã tốt hơn rồi à?"

"Ta không yếu đuối như vậy." Cố Thường không được tự nhiên đẩy đẩy hắn, dù đã là phu thê, nàng cũng sẽ ngượng ngùng, ban ngày ban mặt cùng hắn thảo luận chuyện này.

"Ha ha." Lục Tử Triệt nhìn thấy biểu tình ngượng ngùng của nàng tâm tình thật tốt, cười lớn.

Mấy ngày sau, trên người Cố Thường đã sạch sẽ, bị Lục Tử Triệt đòi lại cả vốn lẫn lời, khi dễ nhin không được khóc nhè, quyết định không để ý hắn vài ngày, muốn cùng hắn chiến tranh lạnh, nhưng hắn nói cho nàng biết sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát đi kinh thành, nếu nàng vẫn không để ý tới hắn vậy chỉ có thể không mang nàng đi cùng.

Cố Thường nghe vậy càng muốn khóc, đến cơ hội để nàng chiến tranh lạnh cũng không có, không nghĩ nhiều liền nói một câu "Không mang thì không mang, ta cũng không muốn đi đâu" đáng tiếc nàng không kiên trì được bao lâu, trái lại nàng thế mà lại chịu bị uy hiếp, nàng thật sự kìm nén, chỉ vì rất muốn đi kinh thành chơi.d.d.l.q.d.

"Làm sao chàng có thể chán ghét như vậy? Ta không biết nhìn nên gả sai người, ta muốn, ta muốn..." Cố Thường tức giận đến nắm chặt tay nện vào giường, ánh mắt hồng hồng như là tỏ con.

"Nàng muốn cái gì?" Lục Tử Triệt vòng hai tay trước ngực hừ nhẹ.

"Ta muốn bỏ chàng!" Cố Thường khiêu khích nói.

Lục Tử Triệt buồn cười nói: "Phải không? Nhạc phụ nhạc mẫu từng nói với ta, nếu là ta phụ nàng trước, bọn họ sẽ đồng ý cho chúng ta hòa ly, nhưng nếu như là do tình tình nàng trẻ con nháo muốn hòa ly hoặc đòi hưu thư, thì Cố gia không nuôi một lão cô nương, trực tiếp đưa đến am ni cô."

"Vậy ta sẽ không trở về nhà, tự sống một mình." Cố Thường tức run cả người, cha nương nàng làm sao có thể cùng Lục Tử Triệt nói loại lời này chứ!

"Bọn họ nói nếu nàng lựa chọn sống một mình chứng minh trong lòng nàng không có hai người, như vậy bọn họ liền thành toàn nàng, cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ, về sau không có quan hệ gì nữa."

"Không có khả năng! Cha nương ta sẽ không làm vậy với ta!" Cố Thường vốn là nói đùa, ai ngờ lại dẫn mấy thứ này đến, nàng lập tức nóng nảy, đứng dậy muốn trở về Cố gia tìm cha nương để hỏi.

Lục Tử Triệt vội vàng kéo nàng lại dỗ dành: "Được rồi, tốt lắm, là ta đùa nàng."

"Thật sự?" Cố Thường nửa tin nửa ngờ.

"Thật sự, không cần về Cố gia quấy rầy nhạc phụ nhạc mẫu, ta đã phái người đưa tin nói cho họ biết chúng ta hôm nay sẽ đến kinh thành." Lục Tử Triệt vuốt nhẹ mũi Cố Thường, thấy nàng yên tâm, hai mắt hần bắt đầu không thành thật chuyển động toan tính, lập tức mở miệng, "Điều kiện tiên quyết là nàng phải nghe lời, bỏ tính trẻ con, bằng không chỉ một mình ta đi, như vậy chúng ta có hơn một tháng không thể gặp mặt, như thế nàng thái mái thời gian hết giận đúng không?"

Gương mặt Cố Thường u oán, nàng thật sự cảm thấy mình đã gả lầm

người, tâm động thì thế nào? Nam nhân này không phải là người tốt!

"Chúng ta đi kinh thành uống rượu mừng của Quách Tiểu Trà, thuận tiện tìm vị Quách đại lang phiền toái kia được không? Nếu Quách thị lang không chào đón chúng ta, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp gây khó dễ cho hắn được không?" Lục Tử Triệt bắt đầu thả mồi.

Quả nhiên, Cố Thường hưng trí, buông thành kiến túm tay áo của hắn hỏi: "Thật sự có thể quấy rối? Sẽ không rước lấy phiền toái phải không?"

"Có vì phu ở đây, sẽ không có phiền toái, chúng ta chỉ là thuận tiện đồ thêm chút dầu, không quá mức là được."

Cố Thường lập tức nheo mắt cười, quả thực từ rất lâu nàng đã muốn khi dễ hắn ta một phen cho hả giận, đột nhiên lại cảm thấy nàng không có gả sai người, trượng phu này đúng là rất hợp khẩu vị nàng, ác không kém nàng thật thú vị.

Hai ngày sau, đôi tình nhân mang theo Ưông Tiểu Phi cùng Lục Đậu hưng trí bưng bưng xuất phát đi kinh thành.

Đương nhiên người hưng trí bưng bưng là Cố Thường, Lục Tử Triệt bởi vì biết nguyên nhân rời đi, trong lòng nhớ đến tình huống Cố gia đối phó với tà giáo Hữu hộ pháp, khó tránh khỏi vì chuyện này mà ưu tâm.

Chỉ mong hết thầy thuận lợi, như vậy sau này hắn mới dễ dàng ăn nói với Cố Thường, Lục Tử Triệt nhìn thê tử bởi vì có thể đi ra ngoài giải sầu mà nét mặt tươi cười như hoa trong lòng yên lặng thầm nghĩ.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 77: Cố Gắng

Editor: Hạnh phúc ta tới đây.

Bởi vì tiểu Bạch có chữa, nên Cố Thường và Lục Tử Triệt cùng cưỡi chung một con ngựa, Thiểm Điện là con ngựa cao to khỏe mạnh, chở hai người trưởng thành hoàn toàn không chút áp lực, chạy nhanh như bay, ngựa của Uông Tiểu Phi và Lục Đậu căn bản là không đuổi kịp.

Cố Thường đi theo Lục Tử Triệt, chuyện gì cũng không bận tâm, mọi việc đã được hăn xử lý tốt, dọc đường đi nàng chỉ phụ trách ăn uống và ngắm cảnh, người khác thành thân chỉ có thể lequydon ở nhà giúp chồng dạy con, nàng lại có thể đi theo trượng phu du ngoạn, như vậy so với người khác nàng cảm thấy mình lấy chồng tốt hơn rất nhiều.

"Nàng nghĩ đến cái gì mà cười thành như vậy?" Lục Tử Triệt đi ra khoang thuyền, đưa cho Cố Thường một trái táo.

"Đang nghĩ xấu chàng nên ta vui vẻ." Cố Thường tiếp nhận quả táo cười nói, nàng sẽ không nói cho hăn biết nói lời thật đâu, miễn cho hăn đắc ý quá mức lại khi dễ nàng.

Lục Tử Triệt biết nàng không nói thật, nhưng không truy vấn, mà nói sang chuyện chính: "Chúng ta đến kinh thành trước tiên về nhà cũ ở hai ngày, cùng các huynh trưởng ôn chuyện, sau đó chúng ta sẽ đến biệt viện của ta ở kinh thành."

"Tất cả nghe theo chàng, ta không có ý kiến." đối với chuyện nghỉ ngơi ở đâu Cố Thường cũng không thêm để ý, hai vị đại bá nàng đã thấy qua, đều không phải là người khó ở chung, lại nói nàng dù sao cũng là đệ muội cũng không tiện chạm mặt với họ trong thời gian dài, cùng lắm là tiếp xúc với hai vị tẩu tẩu mà thôi, nên không cần lo lắng gì cả.d.d.l.q.d.

"Ngoan." Mặt mày Lục Tử Triệt tràn đầy ý cười, Cố Thường là người rất đơn giản, khi làm nàng vui vẻ thì chuyện gì nàng cũng nghe theo, cùng nàng ở chung một chỗ không cần phí tâm tư, cả người đều có thể thoải mái thả lỏng.

Rất nhiều người tỏ ra khó hiểu khi thấy hắc cười một người "Đơn thuần", lại không giúp gì cho hắc trong chuyện làm ăn.

Thê tử là của mình, tốt hay xấu chỉ cần mình biết là được, trước kia hắc không muốn thành thân vì không muốn việc trong nhà làm chậm trễ chuyện làm ăn, nay đã thành thân, mỹ nhân nương tử có thể làm mình lúc nào cũng vui vẻ thả lỏng, so với cái gì cũng đều trân quý hơn.

Đến kinh thành trước tiên đến nhà cũ ở hai ngày, ba huynh đệ và mấy chị em dâu tụ tập nói chuyện vui vẻ, sau đó Lục Tử Triệt mang Cố Thường đến ở tại tiểu trạch viện của mình.diendanlequydon.

Trạch viện này Cố Thường từng đến qua, chính là lúc trước khi bị mặt nạ nam nhân và Cố Y lừa bắt đi kết quả được Lục Tử Triệt cứu lần đó, đối với nơi này nàng coi như có cảm tình, trước kia đến một lần nàng vẫn lấy thân phận là khách, lần này lại là thân phận nữ chủ nhân.

Đến địa bàn của mình, nhìn thấy đầu tiên không phải là phòng khách mà là Quách Tiểu trả đã đến từ sớm.

"Tiểu Cố tử, người cũng quá vô tâm, đến kinh thành nhiều ngày rồi mà

không đến tìm ta!" Quách Tiểu Trà chạy tới nhìn thấy Cố Thường câu đầu tiên liền bắt đầu báo oán, giọng điệu u oán được phảng phất như chịu nhiều oan ức giống nàng dâu nhỏ.

Cố Thường nhìn thấy Quách Tiểu Trà, nét mặt tươi cười cao hứng nói: "Quách Tiểu Trà, nhìn thấy người thật cao hứng, ba ngày nữa người thành thân lại có thể chạy đến đây, ta cho rằng càng gần ngày tốt người nhà người càng xem chừng người chứ."

Nghe vậy Quách Tiểu đập mạnh xuống bàn nói: "Bọn họ quản ta rất chặt, đây là do ta thừa dịp bọn họ đang bận rộn, vụng trộm chạy đến đây, vì chạy đến gặp người ta có thể nói là dụng tâm lương khổ, người như vậy tự do không ai quản lại không nghĩ biện pháp tìm ta, thật không phải là bằng hữu mà!"

Cố Thường bị Quách Tiểu Trà oán giận có chút chột dạ, vẻ mặt ngượng ngùng nói: "Đây không phải là do mấy hôm trước d.d.l.q.dở tại nhà cũ trong không có cơ hội sao? Chúng ta cũng mới vừa đến bên này, vốn tính toán ngày mai đi tìm người."

"Người đừng đổ ta, tin người mới là lạ!" tâm tình Quách Tiểu Trà không tốt, lại không dễ gì tìm được người giải tỏa buồn bực trong lòng, nên bắt đầu tố khổ, "Người nói cha ta có phải hay không đầu óc có, có... tại sao ông ấy bắt ta nhất định phải lấy cái người họ Lương ghê gớm kia?!"

"Ác nhân sẽ có ác nhân trị." Cố Thường lầu bầu nói.

"Người nói cái gì?" trực giác Quách Tiểu Trà cảm thấy đó không phải là lời nói hay ho gì, lông mày dựng lên.

"Không có gì, hỏi người có đói bụng không, ta đến phòng bếp làm cho người một ít thức ăn." Cố Thường ngáp một cái nói.

Quách Tiểu Trà sờ sờ bụng, đúng là có chút đói bụng, gần đây tâm tình hần không tốt, cùng người trong nhà cẩu kinh, ăn rất ít, lúc này vừa gặp được người có thể cho hần giải buồn, lập tức bụng liền cảm giác đói, vội nói: "Đói bụng, nhanh lên làm cho ta chút đồ ăn, đến phòng bếp làm cho ta chút thịt, trưa nay ta liền ở lại đây ăn cơm."

Cố Thường vội đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, sau đó sai người bưng tới chút trà bánh để cho hần ăn trước.

Hôm nay Lục Tử Triệt không ở nhà, hần biết Quách Tiểu Trà sẽ đến, nhưng cũng không bởi vậy mà sai người đi dẫn quý đôn ngăn cản, chỉ dặn hạ nhân nếu như Quách Tiểu Trà tới lập tức nói cho hần biết.

Vì thế, đến giờ cơm trưa, Lục Tử Triệt vội vàng chạy về, khi đó Quách Tiểu Trà đang ngồi đối diện Cố Thường tiếp tục công việc kể về nỗi khổ tâm của hần.

"Vị hôn thê của ta trong tâm chỉ luôn nghĩ đến nam nhân của người, cũng may mà bản tính ta tốt, sẽ không giận chó đánh mèo, đổi thành người khác nói không chừng liền sẽ bởi vì việc này mà hận người và nam nhân của người." Quách Tiểu Trà lấy trà thay rượu uống giải sầu, bất đắc dĩ càng nói càng sầu, hần muốn cho tất cả hạ nhân và ma ma luôn luôn hầu hạ bên cạnh nha đầu này lui ra ngoài để hần và Cố Thường nói chuyện, đáng tiếc hần nói không ai nghe.

Lục Tử Triệt vừa vào cửa chợt nghe thấy Quách Tiểu Trà nói chuyện, nhướn mày châm chọc nói: "Không lấy được người trong lòng là do người không có bản lĩnh, nếu bởi vậy mà oán hận sang người khác thì chỉ làm cho người ta khinh thường!"

Quách Tiểu Trà nhìn sang người rất lâu không gặp Lục Tử Triệt, hần ngày càng tuấn lãng, ghen tị muốn khóc nhịn không được chạy đến trước mặt hần,

cầm giận căn quả táo nói: "Ta có oán hận lên hai người sao?"

"Tính người xem ra còn có thể cứu chữa được." Lục Tử Triệt liếc mắt nhìn hần, đi qua ngồi bên cạnh Cố Thường, tiếp nhận ly trà do Lục Đậu rót, hỏi Quách Tiểu Trà, "Người đến bao lâu rồi? Sao không cho người thông báo một tiếng."

"Thông báo cái gì? Hôm nay ta trộm đi." Quách Tiểu Trà nhìn Lục Tử Triệt cùng Cố Thường song song ngồi, nam tuần nữ mỹ quả thực là trời sinh một đôi, hai người ngẫu nhiên liếc mắt đưa tình đến người mù cũng phải nhân ra, chép miệng cảm khái, "Lần trước gặp mặt, hai người các người còn hoa rơi hũu ý nước chảy vô tình, thế mà không bao lâu liền tình chàng ý thiếp như vậy. Ta nói này Tiểu Cố tử, người cũng quá dễ dỗ đi? Nhanh như vậy liền bị người công phá, thật là..."

"Thật là cái gì?" Lục Tử Triệt liếc mắt, không khách khí nói, "Tấm chân tình của ta đối với nàng nàng có thể cảm nhận được, chúng ta thuận lợi kết làm phu thê ân ái là kết quả tất yếu, nếu người là nam nhân thì không nên chỉ biết nói không, mà nên nghĩ biện pháp khiến tình cảm của đối phương chuyển dời đến mình. Bất quá người chỉ biết oán trời trách đất, gặp chuyện liền muốn chạy trốn giống như kẻ bất lực, sợ là không bản lĩnh làm cô nương Lương gia thích người rồi."

Quách Tiểu Trà bị châm chọc từ trên ghế rớt xuống, run tay chỉ vào Lục Tử Triệt: "Người, người có phải là đại ca kết nghĩa của ta không vậy? Nào có ai nói đệ đệ mình như thế!"

"Là do người ghét bỏ nương tử ta trước, ta nói chỉ là nói thật mà thôi." Lục Tử Triệt không vì lời nói của mình mà cảm thấy áy náy, một bên thưởng thức bàn tay nhỏ nhắn của Cố Thường vừa nhìn nàng cười.

"Người xem sao hần lại có thể đối xử với bằng hữu của người như thế

này! Người cũng không quản hăn!" Quách Tiểu Trà cảm phần trừng mắt nhìn Cố Thường.

Cố Thường vẫn ung dung nhìn hai người cãi nhau, nghe vậy mở to mắt vô tội nói: "Ta thấy phu quân nói rất đúng nha, nếu đã không từ chối được hôn sự, vậy thì nghĩ biện pháp khiến cho Lương cô nương thích người đi, trước đây nhìn ta có bao nhiêu chán ghét họ Lục, bây giờ ta lại cảm thấy may mắn khi gặp được hăn, có thể thấy chuyện tình cảm không phải người thường có thể khống chế được." d.d.l.q.d.

"Đánh chết ta cũng sẽ không thích nàng! Người từ bỏ cái ý niệm này đi!" Tâm tình Quách Tiểu Trà hơi kém cầm trong tay ly trà ném xuống dưới đất, khuôn mặt trắng noãn tức giận đến đỏ lên.

Lục Tử Triệt nhíu mày nhìn hăn, ánh mắt không vui rồi cuộc cũng làm cho Quách Tiểu Trà đành hoàng hơn.

"Được rồi, ta chỉ là suy luận như vậy, nếu người không nguyện ý vậy thì không làm, nếu không thích nàng vậy thì sau khi thành thân ít gặp mặt chút, làm những việc khác, về phần người sao lại sầu thành như vậy?" Cố Thường thật hoài niệm thời gian trước kia không buồn không lo, quần áo là lượt của Quách Tiểu Trà, bây giờ cái người này suốt ngày thờ dài thờ ngắn động chút là phát hỏa làm cho nàng thực đau đầu.

Có Lục Tử Triệt trưng cái mặt lạnh ở đây, Quách Tiểu Trà thành thật không ít, giữa trưa lưu lại ra sức ăn để trút cảm phần rồi mới ra về.

Quách Tiểu Trà vừa đi Cố Thường liếc xéo Lục Tử Triệt: "Sao chàng nhanh trở lại như vậy? Là nghe nói Quách Tiểu Trà tới nên vội vội vàng vàng chạy về đúng không?"

"Nào có, phẩm hạnh của nương tử ta rất yên tâm, lại nói Quách Tiểu Trà

kia cũng không có can đảm làm gì với phụ nữ đã có chồng đúng không?" Lục Tử Triệt kiên quyết không thừa nhận chính mình là ghen tuông nên vội vàng trở về.

Cố Thường hừ một tiếng không để ý hần, nàng mới không tin đâu.

"Chủ tử, có thư." Trong tay Ưng Tiểu Phi cầm thư được buộc trên chân bồ câu bước nhanh tới.

Lục Tử Triệt lập tức đứng dậy cùng với hần đi đến thư phòng, tiếp nhận thư vừa nhìn, là Cố Phong Niên viết, bên kia vừa có tin tức sẽ truyền tin cho hần, đương nhiên tất cả mọi việc đều là gạt Cố Thường tiến hành.

"Trước mắt mọi chuyện đang tiến hành thuận lợi, chỉ là giáo chủ kia dùng chiêu bài hợp tác với Cố gia, nhắc phụ lo lắng cho Cố Y." Lục Tử Triệt xem xong thư tiện tay mang đi thiêu hủy.

"Ấm vệ truyền lời nhắn đến, hần phát hiện Nhật Nguyệt giáo chủ cho Cố đại tiểu thư giải dược, nghe hai người đối thoại biết được đây là giải dược do giáo chủ tiên nhiệm sử dụng để khống chế người dưới khi bị hạ độc." Ưng Tiểu Phi thông báo lại, đặc biệt vì tin tức quan trọng nên để ngừa vạn nhất không sử dụng bồ câu đưa tin, mà là do thuộc hạ có khinh công tốtkhẩn cấp chạy tới truyền lời nhắn.

Lục Tử Triệt nghe vậy rung mình một cái, hần nhớ rõ Cố Thường nói cho hần biết Cố Y chính miệng nói đã được uống giải dược, như vậy xem ra Cố Y đang nói dối, nàng rõ ràng không có uống giải dược lại nói cho người của Cố gia là nàng đã giải độc, làm vậy có mục đích gì?.

Xem ra lần này Cố Y về Cố gia là có mục đích, vẫn chưa động thủ rốt cuộc là vì do dự xuống tay hay là đang chờ đợi thời cơ mà chúng ta không biết, có thể là nàng ta đang muốn cùng Cố Thường tiếp xúc thật tốt rồi mới ra

tay.

"Được rồi, người cho người theo dõi Cố Y bên kia, có tin tức gì lập tức báo cho ta ngay." Lục Tử Triệt phân phó nói.

Cố Thường đối với chuyện Lục Tử Triệt và Uông Tiểu Phi nói trong thư phòng không tò mò chút nào, Cố phu nhân từng nói chuyện của nam nhân nếu nữ nhân không có năng lực hỗ trợ thì không nên quản, nàng không có năng lực giúp Lục Tử Triệt, vì thế liền lựa chọn con đường thứ hai không đi nhúng tay vào chuyện của hắn.

Buổi tối, là thời gian đôi tình nhân ân ái ngọt ngào.

"Chàng không mệt mỗi sao?" Bị chơi đùa Cố Thường đỏ mặt hỏi nhẽ nhại suýt chút nữa là muốn khóc nhè phần nộ nhéo thịt bên hông hắn lên án.

"Không mệt." Lục Tử Triệt cười khẽ, sức lực nàng lúc này rất nhỏ, nhéo thịt hắn chỉ giống như đang gãi ngứa.

Cố Thường khinh thường thờ phì phò, khó khăn lật người quay lưng lại phía hắn oán giận nói: "Chàng không sợ hàng đêm như thế sẽ tổn hại sức khỏe sao."

"Nương tử yên tâm, cơ thể của phu quân nàng rất tốt đến lang trung cũng phải khen ngợi, tuyệt sẽ không ảnh hưởng đến tính phúc của nàng sau này."

Cố Thường không phản ứng kịp, hắn nói là "Tính phúc", nàng lại nghĩ hắn nói là "Hạnh phúc", còn lâu bầu nói cơ thể khỏe mạnh thì có liên quan gì đến hạnh phúc sau này?.

Lục Tử Triệt không giải thích, giơ tay xoa eo tinh tế mềm mại của nàng, ngón cái bên hông của nàng nhẹ nhàng xoa, tiến lên trước căn vành tai nàng một ngụm giọng nói khàn khàn: "Trước khi đến kinh thành cha nương đã

từng dặn ta một việc, việc cần làm trước thì phải làm bằng được, bằng không về sau muốn mang nàng ra ngoài chơi sẽ không dễ dàng như vậy."

"Chuyện gì?" bỏ qua bàn tay không an phận của hãn Cố Thường vội mở miệng hỏi, đây chính là việc liên quan mật thiết tới lợi ích của nàng.

"Nhị lão giao phó chúng ta ở kinh hơn một tháng phải cố gắng nhiều hơn, lúc đi là hai người, tranh thủ lúc trở về biến thành ba người."

"Ba người?" Cố Thường không phản ứng kịp, trừng mắt chất vấn, "Chàng là muốn lấy thêm thiệp trở về sao?"

"Sai, ý cha nương là muốn lúc trở về nàng sẽ có thai." Lục Tử Triệt sau khi nói xong không chờ Cố Thường phản ứng ôm nàng bắt đầu giở trò thúc giục, "Là con dâu mới, vì có hiếu muốn cho cha nương vui vẻ, chuyện bọn họ giao phó chúng ta nhất định phải tận tâm làm được có phải không?"

"Ngô..."môi Cố Thường bị bịt kín, không còn cơ hội để nói, cứ như vậy nửa bắt buộc nửa dụ dỗ để tạo tiểu oa oa...

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 78: Tranh Cãi

Editor: Hạnh phúc ta tới đây.

Cố Thường rất tức giận, vì muốn hoàn thành nhiệm vụ mà phu thê Lục lão giao phó là có con nối dõi tông đường, mà Lục Tử Triệt kia có thể nói là hận không thể ép buộc nàng thành nước.

Mỗi ngày soi gương, Cố Thường đều phát hiện sắc mặt mình trong gương mịn màng như nước, không cần thoa phấn mà đã hồng giống như hoa đào, khí sắc rất tốt làm cho người ta ghen tị, nhưng vừa nhìn thấy "Đầu sỏ gây nên" liền hận không thể cắn hằm mấy cái để trút giận.

Lục Tử Triệt thì ngược lại mỗi ngày tinh thần hăng hái, tâm tình rất rất tốt, đùa giỡn chọc tức Cố Thường làm hằm rất vui vẻ.

Hai người này buồn nôn đến mức ngay cả Lục Đậu cũng nhìn không vừa mắt, nhìn tiểu thư nhà mình triệt để khinh bỉ, tuy nhiên hâm mộ thì nhiều hơn, mỗi ngày nhìn một đôi tuấn nam mỹ nữ ở trước mặt mình trình diễn tiết mục ân ái, làm hại nàng xuân tâm nhộn nhạo, cũng muốn tìm nam nhân lấy buồn nôn làm thú vị chơi một chút.

Ngày hôm đó, sau khi ngủ trưa xong, Lục Tử Triệt mang Cố Thường đi Quách phủ, hôm nay là ngày Quách Tiểu Trà đón dâu.

Lục Tử Triệt yêu cầu Cố Thường mặc y phục đơn giản, không được ăn

mặc lộng lẫy làm mất đi nổi bật của tân nương tử, mới đầu bởi vì nàng muốn bớt chuyện nên định mặc nam trang đi dự tiệc, chỉ là vừa nghĩ đến mình đã lấy chồng, mà lại còn đi cùng Lục Tử Triệt, mặc nam trang không thích hợp, vì thế đành phải từ bỏ.

Có lẽ là Quách Tiểu Trà đã thông báo cho hạ nhân, nên khi Lục Tử Triệt cùng Cố Thường báo danh tính, tuy hạ nhân gác cổng và quản sự dẫn đường sắc mặt đều không tốt, nhưng cũng cho bọn họ vào cửa.

"Ta còn tưởng rằng người đến đây tuy không nhiều nhưng ít ra cũng sẽ không quá ít chứ, nhưng không ngờ..." Cố Thường đi vào ngạc nhiên khi thấy vẻ vắng ngắt của phủ Quách thị lang, cảm thấy thật kinh ngạc.

Khóe môi Lục Tử Triệt khẽ nhếch, không thềm để ý xung quanh bọn nha hoàn si mê nhìn mình chăm chú, lời nói không tính là lớn nhưng cũng đủ cho những hạ nhân quanh đây của Quách phủ có thể nghe được: "Nàng nghĩ bây giờ người phủ Quách thị lang còn rạng rỡ như trước đây sao? Đừng quên quan viên trong kinh thành chú trọng nhất là thanh danh."

Chú trọng nhất là thanh danh, cho nên những quan viên không thân sẽ không muốn đến uống rượu mừng của đứa con hư hỏng phủ Quách thị lang.

Mặt hạ nhân Quách gia đều đen lại, bọn nha hoàn đang mê mẩn vẻ bề ngoài tuấn dật của Lục Tử Triệt cũng thay đổi sắc mặt, đối với hắc không khách khí tức giận nghị luận, cũng bởi vì hắc nói là sự thật mà cảm thấy xấu hổ mất hết mặt mũi.

Cố Thường giật mình giật đầu: "Cũng không thể trách được, Quách Tiểu Trà không hổ là tỷ muội tốt của ta, khi ta thành thân ở Cố gia cũng yên tĩnh như thế."

Trong mắt Cố Thường, Quách Tiểu Trà là tỷ muội, trong mắt Quách Tiểu

Trà, Cố Thường cũng là anh em tốt.

Nghe vậy, Lục Tử Triệt cầm tay Cố Thường trấn an: "Đừng vì sự việc không tốt mà ảnh hưởng tâm tình, sau nay sẽ có ngày họ hối hận khi làm mất lòng Cố gia."

"Ta mới không để ở trong lòng, cha nường nói người đến ít đi thì thế nào? Không phải bớt đi miếng thịt sao." Cố Thường che miệng cười, trước giờ nàng đều nghĩ thông suốt.

Có thể từ "Đại nhân đại lượng" như thế, Lục Tử Triệt rất vui vẻ, khẽ cười lắc đầu không nói lời nào, đi theo quản sự đến phòng đãi khách trong đình viện.

Một đường đi tới, người đến chúc quả thật không nhiều, đại khái tới hết rồi cũng hơn mười nhà, mà thân hữu chiếm đa số, đồng sự với Quách thị lang và hàng xóm xung quanh đến rất ít, căn bản là không có.

Cố Thường rất thông cảm với Quách Tiểu Trà, vốn đã không tình nguyện thành thân, kết quả khách đến chúc mừng ít lại càng ít, vắng vẻ như thế quả thật rất giống với nàng hôm thành thân, không hổ là tỷ muội tốt, quả thực đồng bệnh tương liên!

Hai người bọn họ là "Địch nhân" Quách gia có thể thuận lợi vào cửa như vậy, có thể là do tân khách quá ít mà nhu cầu cấp bách của Quách phủ bây giờ là có nhiều khách một chút để giữ thể diện nên mới cho bọn họ vào đi? Cố Thường thật không phúc hậu thầm nghĩ.

Theo lý hai người đến đây hẳn là phải tách ra, Cố Thường đi đến chỗ nữ quyến, Lục Tử Triệt đi chỗ dành cho khách nam.

Chỉ là hai người đối với thân thích của Quách gia không quen, không muốn cùng người xa lạ nói chuyện, nên đi đến một lương đình không người

ngồi xuống.

Lúc này là đầu thu, ở trong lương đình cũng không có lạnh, nhưng bị ánh mặt trời chiếu đến đành phải phơi nắng một chút vậy.

Phần lớn việc thành thân người ta thường chọn làm vào hai mùa xuân thu, ngày tốt của Cổ Thường chính là mùa thu, sau này bởi tình huống đặc biệt nên hôn sự bị đẩy lên trước thời hạn, Quách Tiểu Trà thì không may, hôn sự bị định vội vàng, mấy ngày mát mẻ thì không làm, người không biết còn tưởng rằng là Quách Tiểu Trà đợi không kịp muốn làm cha...

Đôi phu thê xinh đẹp này vừa xuất hiện đã thu hết mọi ánh nhìn của mọi người, mọi người trên dưới Quách gia đều biết hai người này cùng quý phủ có ân oán, vì thế không muốn tiến lên tiếp đón, so với những tân khách khác thì phu thê Lục Tử Triệt được đối xử lạnh nhạt nhất.

Một lát sau, Quách Tiểu Trà nhận được tin chạy tới oán giận nói: "Hai người thật quá đáng mà, tại sao có thể đến muộn như vậy!."

Quách Tiểu Trà mặc một bộ hỉ phục màu đỏ, khuôn mặt trắng trẻo, bộ dạng thật thanh tú, trang điểm tốt một chút có thể được xưng là tiểu ca tuần tú, chỉ là do trong mắt Cổ Thường nếu mặc hỉ phục, vẫn là Lục Tử Triệt mặc đẹp nhất, nếu không mang ra so sánh thì Quách Tiểu Trà lúc này khá đẹp mắt, nhưng nếu so sánh thì nháy mắt liền chênh lệch trăm trượng.

"Ánh mắt người như vậy là có ý gì? Nhìn người ta, lại nói hôm nay ta phá lệ tuần tú, người không khen ta một câu coi như xong, lại còn thể hiện gương mặt ghét bỏ?" Quách Tiểu Trà tức giận thầm oán, tân nương tử đã đón về trong phủ lâu rồi, kết quả người hân coi là anh em tốt nhất Cổ Thường lại chậm chạp bây giờ mới đến.

Đầu tiên Cổ Thường nghiêng đầu dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Lục Tử

Triệt, sau đó thật không phúc hậu chỉ và Quách Tiểu Trà nói thật: "Ta cảm thấy bộ dáng người mặc hỉ phục tuy đẹp, nhưng so với hăn thì còn kém rất xa."

Quách Tiểu Trà nghe vậy tức giận muốn thổ huyết thẳng thiên, oán giận trừng Cổ thường đang cười vui vẻ: "Người là đến chúc mừng ta hay là đến chọc giận ta vậy?!"

Tự tôn nam nhân từ trước đến giờ đều rất lớn, làm tổn thương tự tôn của Quách Tiểu Trà, Cổ Thường xấu hổ, ngượng ngùng mở miệng nói xin lỗi: "Ta nói đùa thôi, người ngàn vạn đừng để ý. Kỳ thật người đừng quá tức giận, nói thật ta lớn như vậy thấy nam nhân anh tuấn nhất chính là phu quân ta, không riêng gì người, tất cả nam nhân đứng trước mặt ta ta đều sẽ cảm thấy bộ dáng không đẹp bằng phu quân!"

Lục Tử Triệt buồn bực cười, xoa xoa trán Cổ Thường cười nói: "Nương tử quá khen, bất quá vì phu vẫn đảm đương nổi!"

Thật không biết xấu hổ! Hai người kia đều không biết xấu hổ! mặt Quách Tiểu Trà đanh lại, đột nhiên cảm thấy mình chạy tới trước mặt hai cái người không biết xấu hổ này để chuốc thêm bực mình là hành động sai lầm.

"Nhiều tân khách như vậy người không gặp, lại đi quản mấy người không liên quan, ta thấy người là càng ngày càng kỳ cục rồi đấy!" giọng nói tức giận của Quách đại lang đột nhiên từ phía sau Quách Tiểu Trà truyền đến.

"Đại ca, sao người lại tới đây?" Quách Tiểu Trà quay đầu thấy huynh trưởng mình đang đi tới da đầu run lên một trận, dù sao huynh trưởng mình ngày trước cũng định lấy Cổ Thường về làm lẽ nhưng không thành.

"Người mời kẻ xấu đến phủ, nếu ta không đến sợ là cả Quách gia bị người bán, người vẫn còn ngu xuẩn ngồi đếm bạc!" Quách đại lang đi đến bên cạnh

Quách Tiểu Trà thì dừng lại, mắt lạnh đảo qua Lục Tử Triệt, ánh mắt dừng lại một lát nhìn khuôn mặt Cố Thường so với trước kia càng xinh đẹp thoát tục hơn mấy phần, trong mắt lóe lên một tia không cam tâm, phần nộ nói, "Quách gia không chào đón những người bụng dạ khó lường, hai vị nếu như không muốn bị hạ nhân lấy chổi đuổi ra cửa mất hết mặt mũi, thì tự cú đi đi."

"Đại ca, bọn họ là khách của ta, là ta tự mình mời tới!" mặt Quách Tiểu Trà vì tức giận mà đỏ bừng, đại ca trước mặt hắt lại đuổi khách của hắt chính là không cho hắt chút mặt mũi nào cả.

"Thôi." Lục Tử Triệt mỉm cười ngăn cản Quách Tiểu Trà đang xắn tay áo muốn cùng Quách đại lang lý luận, khinh miệt quét mắt qua Quách đại lang trấn an nói, "Lệnh huynh là bị thê tử của ta từ chối, không được nằng nết tâm tình không vui, đúng lúc hôm nay là đại hỷ của quý phủ khắp nơi dào dạt không khí vui mừng, hắt nhiều tuổi hơn người mà vẫn là cô gia quả nhân nên kích thích khó có thể cân bằng được?"

"Người, người..." mặt Quách đại lang lập tức trắng, chỉ vào Lục Tử Triệt muốn mắng người.

Bởi vì Quách đại lang liên tiếp hại người không thành lại trở thành trò cười, bị cách chức và mất hết thanh danh, vợ cả của hắt cứng rắn yêu cầu hòa ly, vì thế hắt lại cố gắng cho mọi người trong kinh thành chuyện để bàn tán sau bữa cơm.

Như thế sau này càng không có cô nương nào nguyện ý gả cho hắt làm kẻ thất, đến cả các vị quan sáu bảy phẩm ở xa cũng không muốn gả khuê nữ cho hắt, mà hắt thì lại chê người ta địa vị thấp không xứng, vì thế hắt trở thành lão lưu manh, cao không tới mà thấp cũng chẳng xong, thân phận lưu manh này còn không biết muốn theo hắt bao lâu nữa. ~~điễn đàn lê quý~~đôn.

Cố Thường cười ha ha, lấy tấm khăn che miệng dùng giọng ôn nhu rất là

thục nữ nói: "Quách Tiểu Trà người hăn là cảm kích chúng ta, lệnh huynh hôm nay tức cảnh sinh tình sợ là rất muốn làm thịt người, trong lòng đã muốn đâm người vài nhát dao, đáng tiếc người là đệ đệ của hăn, nếu thật động thủ thì lệnh tôn lệnh đường sẽ không tha thứ cho hăn, vì thế trút hết bức dọc lên người chúng ta."

Bên này hạ nhân thấy đại gia tức giận đến gân xanh nổi lên hận không thể nuốt sống người bộ dáng khủng bố nhường bộ lui binh, gần đây tính tình đại gia càng ngày càng quý dị, ai cũng đều muốn trốn tránh hăn.

Hai người này thật đúng là phu xướng phụ tùy a, Quách đại lang không thể nhịn được nữa nổi giận gầm lên một tiếng: "Các người chết ở đâu hết rồi? Còn không mau đuổi hai tên khốn kiếp này ra ngoài!"

Tân khách phần lớn đều ngồi ở đại sảnh, nghe được tiếng hô nháy mắt với hạ nhân ra xem có chuyện gì, trong lúc nhất thời rất nhiều người đều ở phía xa thò đầu ngó dáo dác nhưng không ai dám tiếp cận.

"Người dựa vào cái gì đuổi khách của ta?" Quách Tiểu Trà lần đầu dám ở trước mặt mọi người chống đối huynh trưởng.

Lục Tử Triệt cùng Cố Thường liếc nhau, vội vàng đứng dậy, bọn họ là không vừa mắt Quách đại lang, nhưng không nghĩ làm hỏng ngày đại hỉ của Quách Tiểu Trà, vì thế hai người dặt tay chuẩn bị ra cửa.

"Quách Tiểu Trà, chúng ta hôm nay đến đây là để chúc mừng người, lúc này người cũng đã nhìn thấy chúng ta đi đây." Lục Tử Triệt lạnh nhạt lên tiếng nói.

"Không được, các người còn chưa uống rượu mừng đâu." Mặt Quách Tiểu Trà còn đỏ hơn hỉ phục của hăn, hăn mời bằng hữu tới chỉ mới uống mấy ngụm trà, rượu mừng còn chưa kịp uống đã bị người đuổi đi, đây là đánh vào

hắn mặt.

Cố Thường lắc đầu: "Hôm nay rượu mừng chúng ta sẽ không uống, nếu người bán khoán thì về sau tìm cơ hội mời chúng ta, bọn ta đi trước, cáo từ."

Lục Tử Triệt hướng Quách Tiểu Trà gật đầu, sau đó cùng Cố Thường ra ngoài, liếc mắt nhìn thấy vài hạ nhân theo mệnh lệnh của Quách đại lang mà chạy tới.

"Còn đứng ngây đó làm gì? Đuổi bọn họ đi mau!" Quách đại lang thúc giục hạ nhân đang đứng ngây ngốc.

"Ta xem ai dám bất kính đối với khách của ta!" tính bướng bỉnh của Quách Tiểu Trà lại trỗi dậy, đỏ mặt tía tai rống to. d-d-l-q-d

Hai người đều là chủ tử, nghe ai đều sẽ chọc tới người kia, vì thế bọn hạ nhân hai mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời ai cũng không nhúc nhích, không đợi bọn họ nghĩ kỹ xem đến cùng là nghe ai, Lục Tử Triệt và Cố Thường đã rời Quách gia dẹp đường hồi phủ.

Lương Dung nhận được tin không để ý hạ nhân ngăn cản xông ra ngoài, kết quả người muốn gặp thì không gặp được, lại còn bị các tân khách chỉ trích, cuối cùng mang về mặt thất bại trở về hỷ phòng.

Phu thê Quách thị lang là người đầu tiên nhận được tin Quách đại lang đến gây rối, chỉ là không thêm để ý tới, hai đứa con trai đều khiến cho bọn đầu đầu, lười quản bọn họ.

Quà chúc mừng của Quách Tiểu Trà đã sớm cho người mang tới Quách phủ rồi, nên lúc này hai người bọn họ không mang theo lễ vật.

"Bởi vì chúng ta mà Quách Tiểu Trà và đại ca hấn cãi nhau, chúng ta làm vậy có phải là không tốt không?" Cố Thường có chút thấp thỏm, dù sao cũng

là ngày vui của Quách Tiểu Trà.

"Liên quan gì đến chúng ta sao? Nếu có trách thì nên trách Quách đại lang, chúng ta không truy cứu liên rồi đi đã là giữ mặt mũi cho Quách Tiểu Trà rồi." Mặt Lục Tử Triệt trầm xuống nói, hôm nay Quách đại lang làm vậy, hẳn cũng sẽ không dễ dàng buông tha.

Cố Thường vẫn là cảm thấy không được vui, suy nghĩ một chút nói: "Mặc kệ nói như thế nào thì trận cái vĩa hôm nay cũng do chúng ta mà nên, về sau nên đền bù cho Quách Tiểu Trà đi."

Lục Tử Triệt liếc mắt nhìn nữ nhân của mình đang áy náy, hơi mím môi không nói chuyện, xem như đồng ý với quyết định của nàng.

Mấy ngày sau, kinh thành bắt đầu xuất hiện lời đồn, các quán trà, tửu lâu, thanh lâu khắp nơi đều bắt đầu truyền chuyện bát quái của Quách đại lang, nói hắn bị thê tử hữu sau này không ai dám lấy nên rính khí trở nên buồn vui thất thường, không vừa mắt khi thấy người khác thành đôi, chẳng những tại ngày vui của đệ đệ cãi lộn khiến cho người ngọt ngạt, sau đó còn trăm loại làm khó dễ Quách Tiểu Trà, đối xử với đệ muội cũng không hoà nhã, lấy chuyện phá hư quan hệ phu thê của đệ đệ làm mục đích, thường xuyên bôi lông tìm vết, Lương gia nữ tài vào cửa ba ngày liền bị Quách đại lang mắng cho phát khóc, nháo muốn về nhà mẹ đẻ!

Trong lúc nhất thời biến Quách đại lang thành kẻ biến thái, lời đồn truyền ra, Quách đại lang không dám ra ngoài, chỉ ở trong phủ tìm người xả giận, tính tình càng trở nên âm tình bất định.

"Lời đồn về Quách đại lang chàng cũng có tham gia vào phải không?" Cố Thường nghe nói tâm trạng Quách đại lang như nhà có tang tâm tình khá tốt hỏi.

"Nàng cảm thấy sao?" khuôn mặt Lục Tử Triệt tươi cười tích cực thi triển my lực với nàng.

"Hừ, không phải chàng thì còn có thể là ai?"

Lục Tử Triệt rót ly trà nhấp một ngụm, nói tới chuyện khác: "Gần đây nhạc phụ đang bận tuyển phu cho Cố Y."

"Cái gì?" đầu tiên Cố Thường nghe vậy lắp bắp kinh hãi, sau đó nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy rất bình thường, cau mày nói, "Không biết tỷ tỷ phản ứng thế nào? Nàng đồng ý không?"d.d.l.q.d

"Nàng ta nghĩ như thế nào ta không có hứng thú biết, bất quá nghe nói giáo chủ tà giáo kia nghe được tin tức cực kỳ tức giận."

Cố Thường nghĩ tới nam nhân đeo mặt nạ thì một bụng tức giận, âm thanh lạnh lùng nói: "Hắn có tư cách gì mà tức giận? Lúc trước còn không phải hắn để cho người ta đả thương tỷ tỷ sau đó đuổi đi hay sao?"

Lục Tử Triệt không nói chuyện, chuyện khúc mắc tình cảm của người khác hẳn không có hứng thú thảo luận, sở dĩ nói chuyện này cũng chỉ là muốn cho nàng biết tình hình gần đây trong nhà nàng thế nào mà thôi.

Theo lời của Lục Tử Triệt nói, nam nhân đeo mặt nạ kia sau khi nghe nói Cố gia có ý tuyển phu cho Cố Y cực kỳ tức giận, không để ý chính sự trong giáo phái đang trong thời kỳ rung chuyển nguy loạn, nổi giận dùng dùng tiến đến Cố gia.

Nữ nhân của hắn, làm sao có thể gả cho nam nhân khác được. Chỉ cần hắn còn một hơi thở, thì chuyện này không thể xảy ra!

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 79: Bại Lộ

Editor: Hạnh phúc ta tới đây

Cố gia không chào đón nam nhân đeo nà nam đến, nhưng lại không thể xé rách mặt mũi mà đuổi hẳn đi, dù sao cũng là quan hệ đồng minh.

Phu thê Cố Phong Niên hỏi Cố Y, nàng nếu muốn thấy nam nhân này bọn họ sẽ không ngăn cản, còn nếu là không muốn gặp, bọn họ đương nhiên sẽ nghĩ biện pháp ngăn hẳn lại.

Không ai biết được tâm trạng của Cố Y lúc này, hôm trước trong năm tên Hữu hộ pháp đặc lực nhất của hẳn đã chết hai người, với hẳn mà nói xem như tổn thất không nhỏ, tâm tình nàng rất tốt, nghe nói người kia tới, chỉ dừng một chút liền đồng ý gặp hẳn. Diendanlequydon

"Nghe nói người gần đây đang tìm ý chung nhân?" Khi nam nhân đeo mặt nạ nhìn thấy Cố Y câu nói đầu tiên là chất vấn nàng chuyện này.

Hai người gặp mặt ở bên hồ nước cạnh hòn giả sơn, thị vệ và hạ nhân đều đứng cách xa mấy trượng.

Cố Y lạnh nhạt nhìn hẳn: "Muội muội ta cũng đã thành thân, ta làm tỷ tỷ đã chậm chân một bước rồi."dien.dan.le.quy.don

Hai mắt của nam nhân đeo mặt nạ đỏ lên vì tức giận, hai tay nắm chặt hỏi:

"Chẳng lẽ người thật sự muốn gả cho một người nào đó, rồi giúp chồng dạy con cuộc sống nhàm chán như vậy sao? Hồ nhi, việc này không giống với tác phong làm việc của người, đừng quên người trừ bỏ giết người cái gì người cũng không biết làm!"

Trong mắt Cố Y lóe lên một tia căm tức, cả giận nói: "Đúng, ta nhắc nhở các hạ một câu, ta hôm nay là đại tiểu thư Cố gia mà không phải là Ngọc Diện Hồ của Nhật Nguyệt giáo." Đã là nữ nhi Cố gia, mà không phải là nữ nhân tà giáo, người còn có quyền lợi gì quản ta?

"Cạch" một tiếng, nam nhân Nam nhân đeo mặt nạ bẻ gãy một cành cây to gần đấy, cười lạnh nói: "Người cho rằng rời khỏi Nhật Nguyệt giáo thì không còn quan hệ gì với ta sao?" d.d.l.q.d

"Còn có quan hệ gì?"

"Người là của ta nữ nhân,ta là nam nhân duy nhất của người!"

Cố Y nghe vậy đột nhiên cười, cười có chút thâm lương, xoay người rời đi, đột nhiên cảm thấy mình tới gặp hãn tự mình tìm ngược, nàng đối với chuyện lấy chồng sinh con nửa điểm chờ mong đều không có, đối với việc phu thê Cố Phong Niên muốn tìm cho nàng một phu quân tốt thì nàng cảm thấy sao cũng được, lúc này nàng đột nhiên cảm thấy gả cho người khác so với phải đối mặt với hãn chắc còn thoải mái hơn, vẫn là nhanh chóng tìm nam nhân bình thường không ghét bỏ nàng để gả đi thôi!

"Đứng lại!" Nam nhân đeo mặt nạ dùng bàn tay to nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của Cố Y, một phen kéo nàng trở về, neho mắt nhìn nàng cười lạnh, "Lần trước đến cho người giải được, để người không cần lo trước lo sau vậy mà người báo đáp ta như vậy sao?"

Thân mình Cố Y cứng đờ, mày liễu nhăn lại, nhìn về phía hãn trong mắt

không hề dao động nói: "Vậy người muốn ta báo như thế nào?"

"Hừ, đừng quên ước định ban đầu của chúng ta, làm cho người bị thương trở về nhà nhằm mục đích gì!"

Mặt Cố Y trắng bệch, rừ mi cắn chặt môi dưới, một hồi lâu mới mở miệng nói: "Người đến cùng muốn thế nào? Chắc không phải là theo yêu cầu của người làm những chuyện thương thiên hại lý, hay là muốn ta lấy mạng..."

Nam nhân đeo mặt nạ vội che môi Cố Y, cảm thụ được môi nàng mềm mại trên tay mình trong lòng không khỏi ấm lên, sắc mặt giận dữ dần dần hòa hoãn đi nhiều nói: " Nếu ta muốn mạng của người còn có thể cho người giải được sao? Đừng quên, lúc trước ước định của chúng ta là người mang Cố Thường cho ta trao đổi với Nhật Nguyệt giáo, sau đó để Cố phu nhân truyền hết nội lực cho người, Cố gia đại loạn, người duy nhất là cao thủ thì nội lực tổn hao nhiều, như thế mới thuận lợi cho chúng ta thu thập Cố gia báo thù cho người, người chẳng lẽ đã quên?"

Quên làm sao được, nàng không có quên! Trên mặt Cố Y cắt không còn giọt máu, chân nhuyển đến cơ hồ không đứng vững, bị một cánh tay hăn ôm chặt eo mới có thể chống đỡ.

"Người xem, kế hoạch đang diễn ra tốt chỉ vì người mà mọi chuyện trở nên khó khăn, nhưng ta có trừng phạt người sao? Còn giữ lời mang thuốc giải cho người mà không so đo chuyện người làm hồng việc, vì người ta còn cùng nữ nhân kia giải trừ hôn ước, nay còn vì người còn hợp tác với Cố gia bất kể hiềm khích lúc trước, kết quả người hồi báo ta như vậy sao? Muốn gả cho nam nhân khác?!" Nam nhân đeo mặt nạ giọng điệu bình thản đến lạnh giá, nói đến cuối cùng hai cánh tay hăn gắt gao cố trụ eo Cố Y dường như muốn bóp nát nó.

Cố Y đau đến mức chân mày nhú chặt lại, cắn chặt môi không lên tiếng

kêu đau, chỉ lạnh lùng nhìn lại hắn, trong mắt chứa ý châm chọc.

"Ánh mắt ngươi là có ý gì?" Nam nhân đeo mặt nạ thấy sắc mặt nàng trắng bệch mới phát hiện mình dùng sức quá mức, trong mắt lóe qua một tia ảo não, vội buông hai tay đổi thành ôm thắt lưng của nàng.

"Đừng nói tất cả đều vì ta!" Cố Y cười nhạt, cảm giác được phần chân có chút sức lực, đẩy hai tay hắn ra nói "người giải trừ hôn ước đó là do ngươi nhìn ra Hữu hộ pháp có dã tâm, không muốn hắn thành nhạc phụ ngươi, sau này càng không dễ đối phó. Cùng Cố gia liên minh là muốn mượn lực của Cố gia và của ngươi kết hợp để đối địch, bằng không với những chuyện xấu mà ngươi làm đã đắc tội với tất cả mọi người thì ai sẽ cùng ngươi hợp tác? Chẳng lẽ họ không sợ hợp tác xong ngươi sẽ tiêu diệt bọn họ sao?"

Nam nhân đeo mặt nạ trừng mắt nhìn Cố Y, hai mắt âm u, phảng phất như bão tố ngưng tụ có thể hủy vạn vật, khí tức quanh người khủng bố đến mức ngay cả bọn hạ nhân hầu hạ ở đằng xa cũng nhin không được run lên.

"Hôm nay ngươi đến là để cười nhạt ta phải lập gia đình hay là nhắc nhở ta đừng nghĩ làm chuyện gì cho Cố gia, như vậy ngươi vẫn nên trở về đi, giữa chúng ta thật không có gì có thể nói, về sau không cần đến tìm ta, nếu đến thì mong ngươi chỉ nói đến chuyện đối phó Hữu hộ pháp." Cố Y nói xong xoay người rời đi, kết quả không đi ra vài bước cổ tay lần nữa bị nắm lấy.

Một tiếng cười truyền đến, hơi thở ấm áp truyền đến bên tai: "Hồ nhi của ta tính tình càng ngày càng không coi ai ra gì, làm cho ta thật kinh ngạc."

Bên tai Cố Y tê ngứa, vội quay đầu tránh thoát hơi thở xâm lược của hắn, tức giận nói: "Nơi này là Cố gia, xin chú ý đúng mực!"

"Đừng cậy mạnh, ngươi kỳ thật không quên được ta, nếu không sẽ không đáp ứng gặp ta, lại càng không đến bước này còn chưa gọi ngươi Cố gia đuổi

ta đi." Bởi vì nam nhân đeo mặt nạ nghĩ thông suốt, tâm tình thật tốt, hơi thở dọa người thu lại, chỉ còn tràn ngập vui mừng.

Cố Y cứng đờ, nhìn hẩn chăm chăm.

"Quả nhiên là có người sủng ái tính tình kiêu căng tùy hứng, xem ra trên dưới Cố gia đối đãi người không tề, bằng không người cũng sẽ không tại thời khắc mấu chốt không hạ thủ, có phải không?"

Là! Mắt Cố Y hơi nóng, một dòng nước ấm chực trào ra vội quay đầu ngẩng lên nhìn trời muốn cho nước mắt thu hồi lại.

Nàng là mang theo mục đích hồi Cố gia, vì thế không tiếc dùng thân thể khỏe mạnh của mình vì đại cục, chỉ là không nghĩ tới giáo chủ xuống tay nhẫn tâm như vậy, để cho người ra tay xem chút nữa đánh chết nàng, không chỉ thế về sau hi vọng muốn có đứa nhỏ rất mong manh.

Cố gia người sợ nàng khổ sở vẫn gạt nàng, nhưng có thể gạt được sao? Thân thể nàng chính nàng biết rõ, lại nói dù bọn họ thật cẩn thận nhưng thỉnh thoảng ánh mắt nhìn nàng đầy thương xót cùng khổ sở, kết hợp với chuyện nguyệt sự của mình không đều thì có gì mà không hiểu đây?

Chỉ vì Cố Thường thiếu chút nữa thì hại chết giáo chủ, còn bao gồm cả mấy chục giáo chúng bị độc chết, mới đầu giáo chủ muốn giết nàng để báo thù, nhưng sau vì thương thức khả năng chế độc của nàng nên đã thay đổi kế hoạch, làm cho nàng trở về Cố Gia tìm cơ hội lừa Cố Thường đi ra ngoài rồi để cho người của nhật nguyệt giáo mang đi.

Sau đó nàng lại bịa ra chuyện vì cứu muội muội thân trúng kịch độc nội lực tổn thương nặng khó lòng qua khỏi, làm cho Cố phu nhân người luôn cảm thấy áy náy với nàng mang toàn bộ nội lực truyền cho nàng, Cố phu nhân người có nội lực thâm hậu nhất mà bị hạ thì Cố gia bị diệt môn là rất chuyện

đơn giản, còn Cố Thường sẽ bị hạ được để khống chế suốt ngày ở trong nhật nguyệt giáo chế độc chế được...

Tất cả kế hoạch đều rất hảo hảo, nhưng người Cố gia đối xử với nàng quá tốt, mặc kệ nàng có lạnh lòng thế nào, người Cố gia đều tốt với nàng gấp bội mong muốn bù đắp cho nàng, còn Cố Thường thì làm mọi chuyện theo ý nàng, nghĩ mọi biện pháp dỗ nàng vui vẻ, ngay cả đệ đệ từ trước đến giờ luôn ghét nàng cũng chỉ là mồm miệng ghê gớm thôi, chứ đối với bản thân nàng lại không có thương tổn chút nào...

Cố Y là nữ nhân, lúc trước vài lần có cơ hội giết Cố Thường nàng đều không hạ thủ, nay trở lại Cố gia được sống trong sự ấm áp của gia đình, rồi khi biết chính mình bị hãm làm hại chẳng những nội lực tổn hại, còn mất đi cơ hội làm mẹ thì nàng liền dao động, chậm chạp không chịu động thủ, nàng biết nếu mình làm hỏng kế hoạch của giáo chủ thì nhất định là không có kết cục tốt, vì thế nàng lừa người Cố gia nói độc của mình sớm đã giải, kỳ thật là nàng chuẩn bị chậm rãi chờ chết.

"Hồ nhi người thật ngốc, người mềm lòng tưởng hi sinh chính mình đổi lấy tính mạng Cố gia lại không nói cho bọn họ biết, nếu không phải ta đối với người... Thì sẽ trở mặt nhìn người đến kỳ hạn ba tháng không có giải được lục phủ ngũ tạng sẽ thối rữa mà chết, nói không chừng người Cố gia còn cảm thấy người lừa bọn họ chẳng những không thương người mà còn có thể hận người." Nam nhân đeo mặt nạ thở dài đi đến bên cạnh Cố Y.

"Đừng nói nữa, ta không thoải mái muốn đi nghỉ ngơi, người đừng ngăn cản ta." Nói xong Cố Y đỏ mắt vội vàng rời đi, lần này không có gặp trở ngại gì.

Nam nhân đeo mặt nạ yên lặng nhìn bóng lưng nàng rời đi một hồi lâu, sau đó khước mắt lơ đãng quét về hướng khác, xuy một tiếng khinh thường, họ Lục kia tìm cao thủ âm thầm theo dõi bọn hãm, tưởng hãm không biết hay sao?

Hắn chính là cố ý nói những lời này để cho người giám thị nghe được, nữ nhân của hắn tâm địa thiện lương vì Cố gia ngay cả mạng mình đều tính toán từ bỏ, chuyện này vì sao không cho người Cố gia biết? Nàng không muốn nói, hắn lại muốn mượn miệng người khác làm cho bọn họ đều biết!

Tin tức truyền về chỗ Lục Tử Triệt, thì hắn mang tin này nói cho Cố Thường biết.

Sau khi Cố Thường nghe xong sững sốt một hồi lâu, nước mắt lã chã nói: "Ta nói tỷ tỷ là người tốt mà, tuy nàng có mang mục đích về Cố gia, nhưng cuối cùng nàng không có xuống tay điều này chứng minh tâm nàng vẫn lương thiện, kỳ thật là nàng đã coi chúng ta như người nhà có đúng hay không?"

Nhìn Cố Thường cảm động như vậy, Lục Tử Triệt không muốn đả kích nàng, đành phải gật đầu.

Kỳ thật tuy Cố Y làm hắn có cái nhìn khác, nhưng không đủ để nói lên nàng là người tốt, chung quy nàng vẫn mang mục đích quay về Cố gia điểm ấy không cho phép nghi ngờ, lại nói tại sao khéo như vậy để cho ám vệ nghe được đoạn ẩn tình này? Nếu là bí mật thì lúc nói chuyện hoàn toàn có thể nói đến điểm đó thì ngừng, nhưng nam nhân đeo mặt nạ lại nói rõ ràng chân tướng, đây sợ là có ý muốn cho người nghe trộm nghe được đi?
diendanlequydon

Xem ra hắn an bài ám vệ đã bị bại lộ, Lục Tử Triệt khẽ thở dài, cũng đúng thôi, Nhật Nguyệt giáo nếu có thể làm người ta nghe danh đã sợ mất mặt, thì chắc chắn hắn cũng là người có bản lĩnh.

Không phải sao, người hắn an bài đi theo dõi và nghe lén đều là người có bản lĩnh cao, kết quả vẫn bị phát hiện, một khi đã như vậy thì tiếp tục cho người quang minh chánh đại theo dõi đi, chuyện này hai bên đều hiểu trong

lòng mà không nói ra thôi.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 80: Oán Phu

Thư từ có liên quan đến Lục gia gửi đến Lục Tử Triệt đều ẩn giấu chuyện liên quan đến Nhật Nguyệt Giáo, những thứ khác đều cho Cố Thường xem, hồi âm cũng do cô tự sắp xếp.

Cố gia viết thư cho Cố Thường đều nói chút chuyện nhà, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, còn những chuyện phải lao tâm khổ trí đều là trực tiếp trao đổi cùng Lục Tử Triệt.

Nữ tể cũng như là con mình, cố phong niên sử dụng người nữ tể này không do dự chút nào.

Ngày hôm đó Lục Tử Triệt đi ra từ thư phòng, Cố Thường thấy đôi lông mày kiếm của hắn vô thức cau lại, không nhịn được hỏi: “Có phải trong nhà có việc hay không? Thời gian mỗi lần chàng ở thư phòng ngày càng lâu, mà mỗi lần Uông Tiểu Phi tới bẩm báo chuyện với chàng đều đi vội vội vàng vàng, nhưng trước tiên ta phải nói cho chàng biết, có chuyện gì cũng không nên gạt!”

Lục Tử Triệt thấy dáng vẻ thê tử trợn mắt không có chút sức uy hiếp nào, trong nháy mắt chân mày buông lỏng, cười nói: “Có chút chuyện phiền phức thôi, song vì phu đã xử lý rồi, nàng hãy thả lỏng tâm tình đi, bây giờ nàng nên suy tính chuyện mau mau sinh cho Lục gia chúng ta một đứa bé mập mập, đừng quên, cha nương vẫn đang chờ tin tốt lành từ nàng đó.”

Cố Thường nghe vậy, mắng: “Lại không đứng đắn rồi.”

“Lời ấy của nương tử sai rồi, mệnh của phụ mẫu lớn như trời, mà chuyện đứng đắn như vậy sao đến trong miệng nương tử lại thành không đứng đắn?” Về mặt Lục Tử Triệt nghiêm túc, lại thêm toàn thân áo trắng như thần tiên cũng vẻ ngoài tuấn mỹ khiến cả người hấn thoát nhìn tựa như một nhân sĩ phẩm tính cao thượng chốn bồng lai, mà người bị hấn phản bác thì thành binh sĩ phàm trần tư tưởng xấu xa.

Về mặt Cố Thường khinh bỉ liếc nhìn nam nhân ra vẻ như thật, làm sao hấn biết làm ra vẻ như thế? Sinh ra có khuôn mặt dễ nhìn, dù có giả trang như thế nào cũng khó làm cho người ta phản cảm.

“Nhạc phụ nhạc mẫu cũng rất quan tâm... bụng của nàng, đây là thư nhạc mẫu gửi tới.” Lục Tử Triệt lấy một phong thư ra từ trong tay áo, cười cười ngồi xuống bên người Cố Thường.

Cố Thường nghe vậy vội lấy thư qua mở ra xem, nội dung không nhiều lắm, ngoại trừ bảo nàng chăm sóc bản thân thật tốt, quan tâm Lục Tử Triệt nhiều hơn ra, còn nhắc nàng không được chạy loạn, bớt tiếp xúc độc dược mê dược các loại, để phòng ảnh hưởng đến sự thụ thai của nàng.

“Sao, ta không lừa gạt nàng chứ?” Lục Tử Triệt trêu ghẹo thê tử đang bĩu môi không hài lòng.

“Hừ, ta đã nói không muốn thành thân rồi, quả nhiên là cái gì cũng không được tự nhiên.” Cố Thường vẫn trẻ con, thật sự chưa chuẩn bị làm nương hoàn toàn, tưởng tượng một chút dáng vẻ mình ưỡn bụng bự ăn không ngon, ngủ không ngon, ngay cả bước đi cũng phải thở hổn hển, nàng liền tê cả da đầu, nghĩ tới năm, sáu năm nữa mới sinh còn tạm được.

Lục Tử Triệt thấy thế, trong lòng căng thẳng, vội vàng kéo nàng qua, nhéo

nhéo mặt của nàng, nói: “Nói nhảm gì thế, chúng ta không gây áp lực cho nàng, chỉ là để nàng bớt vô tâm thôi, nàng nghỉ thử xem, có một đứa bé hiện ra chơi với nàng không được sao?”

“Đứa bé thì làm sao chơi với ta được?” Về mặt Cố Thường khó hiểu, cười nhạo. “Chàng đừng coi ta là đứa trẻ ba tuổi!”

“Có coi nàng là đứa trẻ đâu, ta mà là người biến thái như vậy sao?”

Coi nàng là đứa trẻ thì liên quan gì đến biến thái d/d/l/q/dhay không chứ? Trong lúc nhất thời Cố Thường không hiểu nổi.

Thật là ngốc nghếch đến đáng yêu, Lục Tử Triệt ngửa tay lại nhéo nhéo mũi của nàng, mỗi đêm ở trên giường hẳn rõ ràng coi nàng như yêu tinh có thể hút hồn phách con người, sao mà xem nàng như đứa trẻ được?

“Chàng còn chưa nói đứa bé sẽ chơi với ta như thế nào đâu.” Cố Thường bắt lấy bàn tay đang vân vê trên mặt nàng.

“Nàng suy nghĩ một chút, nếu như là bé trai, nàng dạy nó luyện võ, hoặc là ta dạy cho hai người các nàng luyện võ, thi đấu xem ai tiến bộ chậm hơn...”

“Dám so sánh ta với một đứa bé, họ Lục chàng có bản lĩnh lớn thật!” Cố Thường nổi giận, xoay người đánh ngã hẳn xuống giường, ngồi lên bắt đầu bóp cổ hắn, đôi mắt xinh đẹp trợn tròn.

Gần như là ngay khi Cố Thường vừa ngồi lên, thân thể Lục Tử Triệt lập tức nổi lên phản ứng, hai tay siết hông của Cố Thường, ánh mắt trầm xuống.

“Chàng, chàng không biết xấu hổ! Ban ngày...” Cố Thường sau khi biết được liền nói lấp chỉ trích nam nhân dưới thân, muốn chạy trốn nhưng eo đã bị khống chế, chỉ có thể chống đỡ thứ gì đó sau lưng càng ngày càng nóng

lên.

“Là nàng quyến rũ ta trước!” Lục Tử Triệt nói xong liền ôm nàng trở mình, trọng lượng toàn thân đều đặt ở trên Cổ Thường giống như cừu con đợi làm thịt, khê cắn môi đỏ mọng mềm mại khiến hắn mê say rồi nói với giọng khàn khàn: “Trong miệng nương tử nói không muốn sớm có con, tuy nhiên lúc nào cũng dụ dỗ ta, biết da mặt nàng mỏng, cho nên vi phu chủ động vậy, chúng ta sinh nhi tử thì theo nàng luyện công, sinh nữ nhi thì do nàng mang các loại đồ trang sức xinh đẹp cũng y phục mặc cho nó, có mấy củ cải đỏ vây quanh ồn ào gọi nàng là nương, ngẫm thấy rất chờ mong không phải sao?”

Nói xong, Lục Tử Triệt tay nhanh như gió, rèm che hạ xuống, vỏ chăn rộng lớn phủ lên kín mít, hai tay bắt đầu cởi y phục của nhau.

“Đừng làm rộn, bên ngoài còn có người... Ừm.” Cổ Thường thở gấp kháng nghị.

“Người nào không có mắt vậy?” Lục Tử Triệt giở trò.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng hơi lộ ra vẻ xấu hổ cùng thấp thỏm của Lục Đậu: “Tiểu thư, nô tỳ đi ngay đây, cũng sẽ dặn bọn hạ nhân chớ tới gần.”

Cổ Thường nghe vậy khuôn mặt lập tức đỏ như táo, không phải thẹn thùng, mà là tức giận, Lục Đậu quả thật đi về phía bọn hạ nhân dặn dò, da mặt của nàng có dày nữa cũng không chống đỡ nổi đâu!

Một tiếng cười gợt cảm dễ nghe truyền đến, Lục Tử Triệt hôn khuôn mặt vừa đỏ lại nóng của Cổ Thường một cái, nói: “Nàng chính là nha đầu ngốc nghếch, nhưng cũng coi như có mắt, nên thưởng.”

Nên thưởng cái đầu chàng! Nàng muốn đập cho Lục Đậu ngu ngốc kia một phát, giọng kháng nghị của Cổ Thường bị môi Lục Tử Triệt ngăn chặn,

chẳng bao lâu nàng liền đắm chìm trong cảm giác hưởng thụ, bao nhiêu bất mãn đều vứt ra sau đầu.

Ban ngày tuyên dâm, Cố Thường cảm thấy trong nhà không có trường bối quản lí quả thực rất có vấn đề, nếu là cha nường chồng ở đây, Lục Tử Triệt chắc chắn không dám làm chuyện to gan như vậy.

Xoa hông mỗi nhừ của mình, Cố Thường nằm ở trên giường mà không nghĩ tới giường, nàng phải ăn cơm tối ở trong phòng, không muốn đi ra bị người cười nhạo, dứt khoát làm đà điệu ở trong phòng.

Đến buổi tối lúc đi ngủ, Lục Tử Triệt đi ra từ thư phòng, trở về phòng vừa nhìn thấy Cố Thường còn nằm ở trên giường, buồn cười nói: “Nàng vẫn không ra khỏi phòng à?”

“Còn không phải là chàng hại ta!” Cố Thường không hề buồn ngủ, cứ nằm bất động.

“Phải phải, đều là ta làm hại, về sau ta chú ý một chút được không?” Buổi chiều Lục Tử Triệt đã tận hứng, buổi tối sẽ không làm Cố Thường nữa, cởi quần áo nằm xuống bên người Cố Thường.

“Hừ, nếu để cho cha nường nghe nói chuyện này, thì chàng ráng mà chịu đựng.” Cố Thường trợn trắng mắt trừng Lục Tử Triệt, nam nhân quả nhiên đều là quý háo sắc, nàng chỉ ngồi trên người hắn một chút, hắn lại không nhịn nổi, nếu như bên ngoài có nữ nhân cũng chạm hắn một cái thì sao đây?

Lục Tử Triệt dường như biết được, nhìn thấu vẻ mặt thay đổi của Cố Thường, hỏi: “Mày nhíu lại chặt như thế, chuyện gì phiền đến nàng sao?”

“Ta đang suy nghĩ, nếu là lúc người đi ra ngoài xã giao có nữ nhân “không cần thận” ngồi lên người chàng hoặc chạm phải chàng, chàng còn nhịn được sao?” Cố Thường tỏ vẻ hoài nghi, sau biểu hiện của hắn trưa nay,

cảm thấy hắn không nhịn được là có khả năng tương đối lớn, nghĩ như thế liền nhất thời nổi giận, trừng mắt lên lập tức nhìn sang bên giường, vẻ mặt ghét bỏ giống như hắn đã bị nữ nhân khác làm bẩn.

“Nói bậy bạ gì đó!” Lục Tử Triệt dùng một tay lấy kéo Cổ Thường vào trong ngực, giơ một chân lên dùng sức ngăn chặn hai cái chân nhỏ dài trơn mềm như gấm vóc thượng đẳng, híp mắt cảm tức nữ nhân còn “ghét bỏ” mà muốn chạy: “Vi phu là loại người sao ai đến cũng không cự tuyệt này sao? Dáng dấp không bằng nàng, vóc người không bằng nàng, không ngốc bằng nàng, không ham chơi bằng nàng, ta đều không thềm, ta chỉ có phản ứng với nàng, khuôn mặt tròn này, vóc người xinh đẹp này, nữ nhân vừa ngốc lại ham chơi này.”

“Chàng ngốc thì có, lại nói ta ngốc, cẩn thận ta sinh cho chàng một đám con ngốc nghếch đấy!” Cổ Thường hung hăng véo hông của hắn một cái, đến lúc đó không giãy dụa muốn cách xa hắn nữa, tuy lời của hắn không xuôi tai, nhưng bày tỏ độ trung thành với nàng vẫn khiến cho người ta hết sức hài lòng.

Sắc mặt phiền muộn của Lục Tử Triệt trong nháy mắt trở nên khá hơn nhiều, vỗ nhẹ lên má của nàng mà nói: “Sinh chứ, cho dù ngốc ta cũng nhận, ai bảo là nàng sinh chứ?”

Sao lời này lại chẳng xuôi tai gì cả? Cổ Thường nghiêng răng nghiêng lợi đập cho hắn một phát, uy hiếp: “Nếu chàng còn nói lời ta không thích nghe nữa, từ mai chàng cút đi thư phòng mà ngủ!”

“Được rồi, không nói nữa, trong lòng chúng ta rõ ràng là được rồi.” Lục Tử Triệt buồn cười trêu chọc nàng.

Hắn còn biết nàng mệt nhọc cả chiều mà không biết thu liễm một chút sao? Vuốt má nàng thì tính là anh hùng gì, Cổ Thường oán thầm, nhưng

quả thực mệt muốn chết rồi, nhắm mắt lại trong chốc lát liền ngủ luôn.

Ngày hôm đó Quách Tiểu Trà đến tìm Cố Thường, đúng lúc Lục Tử Triệt ở nhà.

“Thành thân không tốt chính là điểm này, trước kia muốn đến nhà muội thì có thể đến bất cứ lúc nào, bây giờ phải tìm thời điểm đại ca ở nhà mới được, nếu không sẽ bị người ta nói tình ngay lý gian, giải thích cũng không giải thích được.” Gương mặt Quách Tiểu Trà phiền muộn, sau khi thấy Cố Thường liền oán giận, Lục Tử Triệt không lại đây, nhìn xem, người ta ở nhà cũng sẽ không qua đây canh hãm với Cố Thường, nhưng nếu không ở nhà thì hãm không thể tới được.

Gần đây Cố Thường gặp Quách Tiểu Trà, mười lần thì có đến tám lần đều là nghe hãm đang oán trách, không nhịn được phê bình: “Huynh là nam nhân, không phải oán phụ, huynh nói xem bộ dạng không ngừng cầu nhàu hiện giờ của huynh có hơn cả oán phụ bình thường hay không?”

Quách Tiểu Trà nghe vậy tưởng như là sấm sét giữa trời quang, suy nghĩ một chút, còn đúng là hãm gặp ai cũng oán trách, oán giận phụ mẫu không thông cảm cho hãm, oán giận nhạc phụ nhạc mẫu quản lý quá ngặt nghèo, oán giận thê tử không hiền thực, cả bạn xấu cũng bị hãm oán trách đến mức chẳng ai muốn nhìn thấy hãm nữa.

“Trời ạ, thì ra huynh đã thành cái dạng này rồi!” Quách Tiểu Trà khiếp sợ đến mực nước trà trong tay đổ lên người mình cũng không phát hiện ra, hoảng hốt luống cuống xin Cố Thường chỉ bảo: “Làm sao bây giờ? Huynh còn cứu được hay không? Huynh không thể trở thành người còn đáng ghét hơn cả họ Lương kia được!”

“Nếu không muốn bị người ta ghét, thì cũng đừng nghĩ đến chuyện không vui, cứ làm công tử quần áo lụa là tự tại như trước kia là được rồi.” Cố

Thường nhìn khuôn mặt trắng bệch của Quách Tiểu Trà, tự trách mình nói chuyện không nể mặt, hẳn là phải nói khéo léo chút mới đúng, nhưng mà nàng trời sinh khó mà nói khéo léo được, vẫn là quên đi.

Quách Tiểu Trà gật đầu thật mạnh, xoa mồ hôi lạnh nói: “Có đạo lý, hôm nay huynh đến muốn oán giận nhạc phụ lúc nào cũng tìm huynh dạy bảo kia với muội, cái này không nói, chúng ta nên nói mấy chuyện khiến người ta vui vẻ đi!”

Trẻ con là dễ dạy, Cố Thường vui mừng gật đầu, rót cho hần chén trà, không rảnh để ý y phục dính nước trà của hần, nói: “Nhạc phụ huynh là coi huynh như nhi tử, cho nên mới phải luôn luôn giáo huấn huynh, dù cha huynh nói gì cũng cảm giác mình không quản nổi huynh, nhiều người quản huynh mới có lợi cho huynh, cho nên huynh phải nhịn đi!”

Sao lời này lại nghe thấy có chút hả hê chứ? Quách Tiểu Trà liếc mắt, đã muốn nói chuyện vui, cho nên không tiếp lời của Cố Thường, chuyển động mắt nói: “Nói chuyện vui đi, muội thành thân sớm hơn huynh, phu thê các muội ân ái hơn bọn ta nhiều, chắc chắn sẽ sinh con sớm hơn huynh. Cứ như vậy, nếu hài tử hai nhà chúng ta là khác giới thì để chúng nó kết làm phu thê đi, nữ nhi của huynh gả vào nhà muội thì ta yên tâm, nếu các muội sinh nữ nhi, gả vào nhà của huynh...”

“Ta lo lắng!” Giọng lạnh nhạt lại hung hăng của Lục Tử Triệt vang lên, dọa Quách Tiểu Trà đang tràn đầy phấn khởi giật mình.

Quách Tiểu Trà vốn là thuận miệng nhắc tới, kết quả lại bị một chậu nước lạnh tưới xuống, đã kích lúc trước bị Cố Thường phê bình là oán phu vẫn chưa hoàn toàn hết, lúc này lại bị một đả kích khác nữa, đột nhiên cảm thấy hôm nay không thích hợp ra khỏi cửa, hẳn qua đây lại là một sai lầm.

“Đệ sẽ là cha chồng tốt, huynh đâu cần lo lắng!” Quách Tiểu Trà không

phục.

“Thành thân không riêng gì có một cha chồng tốt là được, chuyện bên trong nhà là do nương chồng định đoạt, người có thể làm chủ được ai chứ? Huống chi cha nương và ca ca người ghét phu thê chúng ta đến mức nào, bảo bồi khuê nữ của ta mà vào cửa nhà người thì khác gì bị người ta tháo gân lột da đâu?” Lục Tử Triệt càng nói càng giận, thiếu chút nữa là đuổi người đi, khuê nữ của hắn còn chưa ra đời cũng đã có người không đứng đắn nghĩ tới, quả thực không thể chịu đựng được.

Cố Thường phụ họa theo, gật đầu đáp: “Quách Tiểu Trà, đề nghị này của huynh quả thực quá bất hợp lý rồi, còn nói bây giờ không phải là nghĩ tới chuyện do trời sắp đặt đấy sao!”

Cho hài tử hai nhà đính hôn khi còn nhỏ lại thành “nghĩ tới chuyện do trời sắp đặt” trong miệng bọn họ, tự tôn Quách Tiểu Trà bị đả kích quá lớn, lúc hắn thành thân, đôi phu thê này “ghét bỏ” hắn mặc hi phục không tuần tú bằng Lục Tử Triệt, hôm nay lại “ghét bỏ” con của hắn không phải là người đáng giá phó thác chung thân, đôi phu thê độc địa này sao có thể đáng ghét như thế chứ?

“Huynh nói ai đáng ghét?” Cố Thường gõ bàn một cái cảnh cáo.

“A? Huynh không nói muội đáng ghét.” Chẳng lẽ vừa này mình không cẩn thận nói ra lời? Quách Tiểu Trà che miệng lại nhìn chung quanh một chút, thấy vẻ mặt không hiểu của bọn hạ nhân.

“Dù huynh chưa nói, nhưng ánh mắt của huynh nói rất rõ ràng.” Cố Thường khế hừ một tiếng.

“Ánh mắt của huynh nói lúc nào? Muội đừng hàm oan cho người ta chứ, huynh sẽ không ghét muội, trong lòng huynh muội là nữ nhân tốt nhất đáng

yêu nhất.”

Lục Tử Triệt nghe vậy, nhiệt độ trong mắt bỗng nhiên giảm xuống, giọng nói như kết băng: “Người nói cái gì?”

Quách Tiểu Trà lạnh đến giật mình một cái, sau lưng rét run, sau đó mới nhận ra mình mới chỉ vỗ được một bên hông ngựa, bên kia hẵn còn chưa vỗ, vội vàng bổ cứu: “Nói sai rồi, muối ấy là người muối muối tốt nhất của đệ, ha ha.”

“Người nên gọi đại tẩu mới đúng.” Cố Thường luôn bị Lục Tử Triệt bắt nạt, đột nhiên lại có người nàng có thể bắt nạt nên nàng muốn bắt nạt nhiều hơn chút.

Có thể gọi Lục Tử Triệt là đại ca nhưng đối với Cố Thường, tiếng đại tẩu này thì có đánh chết hẵn cũng không gọi, vẻ mặt Quách Tiểu Trà như bị táo bón, cảm thấy càng ngồi cái ghế này càng, do dự mà thẳng thắn về nhà thì quên đi.

Kết quả không đợi hẵn quyết định xong, bà quản sự tiến đến truyền lời: “Tam gia, tam nãi nãi, ngoài cửa có tam nãi nãi phủ Quách thị lang tới thăm.”

Tam nãi nãi Quách gia, chính là Lương Dung, đã tìm tới cửa.

Lục Tử Triệt và Cố Thường đồng thời nhìn về phía Quách Tiểu Trà, bởi vì hành động vĩ đại “vì yêu” rời nhà ra đi của Lương Dung lúc trước, ánh mắt hai người đều có chút không thân thiện.

Quách Tiểu Trà bị bốn con mắt trừng đến vô cùng đau đầu, lại lần nữa khẳng định hôm nay không thích hợp ra khỏi cửa, cộp mẹ trong nhà lại đuổi đến đây, đánh chết hẵn cũng không tin là tới tìm hẵn, nhất định là chạy tới vì Lục Tử Triệt.

Ở ngay trước mặt hân cạp mẹ cũng dám tìm người trong lòng, muốn cho hân không còn oán trời trách đất, mà giống như trước kia vui tươi hớn hở mà sống không có tim không có phổi thực sự là không làm nổi đâu!

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 81: Một Chút Trừng Phạt

Lương Dung một thân y phục phu nhân, ngẩng đầu kiêu ngạo đi tới, dù là y phục quý phái, bày ra vẻ mặt ngạo nghễ, vẫn không che giấu được sắc mặt âm đạm, tiêu tụy của nàng ta, loại thần sắc này là từ trong xương mà ra, chứ không phải son phấn dày có thể che kín được.

"Người tới làm gì?" Quách Tiểu Trà trầm mặt chất vấn nữ nhân vừa vào cửa liền nhìn trái ngó phải, rõ ràng là đang tìm người.

"Nếu ta không tới, sao mà biết được người lại đi tìm ả ta?" Tay Lương Dung chỉ Cổ Thường, dù là ánh mắt hay là giọng nói đều tràn đầy lòng thù địch và sự không cam lòng.

Cổ Thường thì không muốn Lương Dung vào một chút nào, nhưng bây giờ Lương Dung là chính thê của Quách Tiểu Trà, nếu từ chối trực tiếp, thì người mất mặt sẽ là Quách Tiểu Trà, vì thế đành phải mặc kệ nàng ta tiến vào, đã nói rõ cùng Quách Tiểu Trà, chỉ cần Lương Dung không gây sự thì nàng sẽ đối đãi như khách, nếu như muốn gây sự, như vậy hẳn lập tức phải mang người đi.

Lục Tử Triệt không muốn có liên quan với Lương Dung, nên đã tránh đi rồi, lúc này trong phòng ngoại trừ nha hoàn hầu hạ ra, cũng chỉ có ba người bọn Quách Tiểu Trà.

"Người nói gì thế? Không thấy trên bàn còn có chén trà thứ ba sao? Ta

chọn lúc đại ca ở nhà mới đến, bớt suy nghĩ xấu xa về chúng ta đi!" Quách Tiểu Trà xin lỗi Cố Thường: "Hôm nay không thích hợp tới tìm bọn muội tâm sự, huynh mang nữ nhân này đi trước, thay huynh gửi lời xin lỗi đến đại ca."

Lương Dung nhìn chén trà lại vẫn bốc lên hơi nóng nhưng chủ nhân đã rời đi, người muốn gặp lại tránh mặt mình, người không muốn gặp lại cùng nhau xuất hiện trước mặt nàng ta! Đáy mắt như có ngọn lửa đang thiêu đốt, cánh tay thì bị Quách Tiểu Trà giữ chặt, nàng ta tức giận chất vấn: "Người và nữ nhân này không minh bạch, bịa đặt cái gì mà Lục Tam gia ở nhà, lừa gạt ai chứ? Huynh ấy nói huynh ấy ở nhà, vậy để huynh ấy ra ngoài đi! Ta vừa tới người liền muốn kéo ta đi, chột dạ rồi chứ gì?"

Lúc này Cố Thường không nhịn nổi nữa, đứng dậy đi thẳng đến trước mặt Lương Dung.

"Người làm gì?" Lương Dung chột dạ, bất giác lui về phía sau, vừa mới lui hai bước lại cảm thấy bản thân tránh né lại làm trò cười cho "kẻ địch", cho nên ép mình đứng thẳng lưng, ngoài mạnh trong yếu mà cảnh cáo: "Đừng tưởng rằng nơi này là nhà người thì người có thể làm bậy, ta đến đây làm khách đấy!"

"Người còn biết mình là khách à? Không biết chuyện nhìn thấy người nông cuồng như thế, còn tưởng người mới là nữ chủ nhân cơ!" Cố Thường nheo mắt lại tiến lên phía trước, bất ngờ vươn tay vỗ nhẹ mặt Lương Dung mà cười lạnh: "Người và ta đều đã là thê tử người ta rồi, sống cuộc sống của mình cho tốt đi, đừng nhớ nhung nam nhân khác nữa, nể mặt Quách Tiểu Trà ta mới cho người bước vào đây, song người thànhd/d/l/q/d thân không lâu mà vẫn hăng hái như thế, thấy ta dễ bắt nạt sao? Nói cho người biết, sau này bớt tới cửa cho ta, nếu như quên ta có năng lực gì thì đi mà hỏi Quách Tiểu Trà ấy!"

Vừa có nội lực lại học công phu lâu như vậy, lời nói ngoan độc của Cố Thường quả thực sẽ đem lại cảm giác áp bức cho một vài người nhát gan, Lương Dung muốn mở miệng cãi lại, đành "ngươi" một hồi lâu cũng chẳng nói ra được lời nào, cuối cùng bị Quách Tiểu Trà lôi đi.

"Hừ, đáng ghét." Tâm tình Cố Thường chịu chút ảnh hưởng, kết quả lại nhìn thấy Lục Tử Triệt đi tới.

"Nàng vừa bôi gì lên mặt nàng ta thế?" Lục Tử Triệt buồn cười nhìn thê tử tức giận đùng đùng, hẳn không phải là thứ gì huỷ dung chứ.

Cố Thường nhíu mày, vẻ mặt vô tội: "Thiếp đâu có? Gì cũng không bôi, chỉ là hù dọa nàng ta một phen mà thôi."

"Là sao?" Lục Tử Triệt lắc đầu không tin, với sự hiểu biết của hắn về nàng, ai chọc tới nàng mà không dính chút đồ lung tung gì đó khi trở về đều không bình thường.

"Sao, lại có thể không tin thiếp, chàng vẫn còn quan tâm tới nàng ta sao?" Cố Thường nheo mắt nhìn sáng, chỉ cần hắn dám nói một câu "đúng", một năm đấm lập tức sẽ tung ra.

Bắt lấy năm đấm nhỏ đang đánh tới, Lục Tử Triệt không định thả ra, giữ trong lòng bàn tay ngăm ngúa cười khê: "Đấm chua nồng như thế, chắc chắc, xem ra trong lòng nương tử, vi phu quan trọng hơn ta tưởng tượng."

Tên thối tha không đứng đắn này, Cố Thường rút tay, bất đắc dĩ không rút ra được.

"Đừng tức giận, không đáng nổi giận vì nữ nhân không liên quan, ta còn quan tâm nữ nhân trẻ tuổi nào ngoài nàng ra chứ? Hừ như vậy chỉ là sợ nàng gặp phải thị phi, không được yên bình thôi. Nhưng không cần sợ, cho dù nàng có chọc thủng trời đi chẳng nữa, vi phu cũng sẽ cho nàng chọc." Lục Tử

Triệt nói lên lời tâm tình càng ngày càng tự nhiên, mặt không đỏ, không thở gấp, dùng khuôn mặt tuấn mỹ vô song mà nói như vậy, còn nữ nhân nào có thể trụ nổi nữa?

Cơ cấu giận của Cố Thường nhờ đổ dành mà tiêu biến, không cam lòng nên một đấm vào ngực hằn, còn có thể làm người ta tức giận nữa hay không!

Lục Tử Triệt cũng không phải là nói mạnh miệng, mặc dù Quách gia thế lực lớn, nhưng hiện giờ không còn cao quý như ngày trước, tuy nói Lục lão gia đã quan, nhưng đối mặt với Quách gia thường xuyên làm trò cười cho kinh thánh, Lục gia cũng không cần kiêng kị, huống chi vẫn là Lương Dung có lỗi trước.

Tuy nói lúc Lương Dung tới, Lục Tử Triệt tránh được, nhưng vì lo lắng Cố Thường chịu thiệt nên vẫn chưa đi xa, mà trốn ở góc không người phát hiện quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

May mà Quách Tiểu Trà mang phiền toái đi, nếu không thì dám mắng nữ nhân của hần, mặc kệ đối phương là nam hay là nữ, hần cũng không tính buông tha dễ dàng.

Cố Thường tuy là phát cáu nhưng ngoài miệng không thừa nhận, kỳ thực nàng tức giận quá mức đã sôi trào lên mặt Lương Dung rồi.

Cùng ngày Lương Dung hồi phủ vẫn không có gì, nhưng sáng hôm sau liền xảy ra vấn đề, môi nàng ta sưng thành d, l, q, d thịt khô, vừa đỏ vừa to lên, xấu đến mức người thần cảm phẫn, dọa nàng ta ngất mấy lần.

Quách gia mời vài đại phu tới xem bệnh, kết quả đều không biết là nguyên nhân gì, nàng ta chỉ sưng môi, cũng không đau, không ngứa, cho nên rất khó kê thuốc.

Sau cùng Quách thị lang bất chấp khó khăn tiến cung mời thái y, thái y

mới chận ra đây là do trúng độc, cụ thể là độc gì, giải ra sao, cũng không dám thử liều, dù sao cũng là ở trên mặt, ví dụ nếu có chút sai lầm, cả khuôn mặt sẽ phải huỷ đi, để bảo đảm, đề nghị nên tìm người hạ độc xin thuốc giải là tốt nhất.

Nghĩ đến sự đe doạ của Cố Thường, Lương Dung lập tức hiểu vì sao mình lại như thế, náo loạn ầm ĩ muốn đi tìm Cố Thường liều mạng, kết quả bị Quách Tiểu Trà ngăn lại, hai người bắt đầu cãi vã không ngớt.

Ý tứ của bề trên Quách gia là muốn tìm Cố Thường để lí luận, đe doạ giao ra thuốc giải, nhưng Quách Tiểu Trà lại nói làm như vậy không có đạo lý, bởi vì bọn họ không có chứng cứ chứng minh độc là do Cố Thường hạ, lại nói vốn là hôm qua Lương Dung không hợp đạo lý trước, tới cửa náo loạn đòi mở ra, sau cùng người bị doạ chính là Quách gia.

"Cha, nương, hai người thấy đấy, Quách Tiểu Trà hẳn luôn nhớ nhung nữ nhân họ Cố kia, ngay cả thê tử của mình bị hại vẫn hướng về người kia, hai người cần phải phân xử giúp nhi tức (con dâu)!" Lương Dung vừa sợ lại bị doạ, khóc đến mắt sưng như cá ngâm nước, nàng ta hận Cố Thường cùng Quách Tiểu Trà rồi.

Tuy hai trưởng bối Quách gia cũng chán ghét Cố Thường và Lục Tử Triệt, nhưng không có nghĩa là vừa lòng khi nhi tức đối đãi với nhi tử của bọn họ như vậy, hai người vốn đang định đòi lại công bằng cho Lương Dung thấy thế lập tức xoá bỏ ý nghĩ đi.

Quách phu nhân trầm mặt xuống, nói: Nếu tiểu trà không phải người ta làm, mà hôm qua ta chưa cho phép con đã tự ra khỏi cửa, lại còn vu khống người ta trước, làm mất thể diện Quách phủ, con nên nghiêm chỉnh dưỡng bệnh ở trong phòng đi!"

Lương Dung không thể tin nhìn bà bà (mẹ chồng) cũng không quay đầu

lại mà rời đi, nàng ta bị hại đến mức này, trên dưới bà gia (nhà chồng) chẳng có một ai đứng về phe nàng ta thì thôi, đã thế còn cả đám phê bình nàng ta!

Muốn về nương gia (nhà mẹ đẻ), nhưng Quách gia thấy nàng ta quá gấp gáp, vì thế sai nha hoàn đi Lương gia truyền tin cáo trạng, để cho Lương gia trút giận cho nàng ta.

Sau khi Lương gia nhận được thư, Lương phu nhân đến nhà gặp nữ nhi một lúc, thấy môi của khuê nữ như hoa như ngọc sưng lên xấu như heo, vừa tức vừa giận về nhà thêm mắm thêm muối nói xấu phụ Lục Tử Triệt với trượng phu, để ông ta nghĩ cách trút giận cho con gái.

Kết quả Lương đại nhân đương nhiên rất tức giận, lại vì khi trước đến Lục gia cầu hôn liên tục bị cự tuyệt mất mặt, cuối cùng bất đắc dĩ vì nữ nhi trốn đi một mình bị mọi người chỉ trích đành phải gả cho Quách Tiểu Trà hạ lưu kia!

Thù mới thêm hận cũ liên tiếp đương nhiên sẽ không nuốt trôi cục tức này, lập tức sắp xếp người ngầm nghĩ cách trừng trị Lục Tử Triệt.

Quách gia cùng Lương gia như vậy, Cố Thường đều biết cả, nàng tới kinh thành rồi, không bị hạn chế tự do, nhàn rồi thì mang theo Lục Đậu ra khỏi cửa đi dạo.

Không có Lục Tử Triệt đi theo, nàng lại bắt đầu muốn trở tài hoá trang thành đủ loại dáng vẻ khác nhau loanh quanh trước cửa Quách gia và Lương gia, tất nhiên thấy không ít truyện cười, nghe được không ít người mắng nàng cùng Lục Tử Triệt, nhưng nàng chỉ cười trừ, môi sưng của Lương Dung sẽ kéo dài bảy ngày, đến lúc đó công hiệu của thuốc sẽ tự hết.

Nàng có nghĩ tới hai nhà Quách Lương sẽ trả thù, nhưng cũng không hối hận đã chinh đồn Lương Dung, bây giờ nàng là tức phụ của Lục gia, đại biểu cho Lục gia, nếu có bị người Quách gia tới cửa nhục mạ mà nàng vẫn chịu

bắt nạt thì quả thật là làm mất mặt Lục gia.

Tuy nhiên sẽ phải phiền phức một chút, nhưng nàng tin tưởng trưởng phu mình có thể giải quyết việc này, lại nói Quách Tiểu Trà mở miệng ra là oán hận Lương Dung ương ngạnh, có lỗi trước, phần lớn người đều cảm thấy Lương Dung có lỗi, mà còn không tin là trúng độc, đương nhiên sẽ cho rằng Lương Dung có ý xấu hãm hại, lại liên tưởng trước kia Lương Dung vì Lục Tử Triệt mà rời nhà trốn đi, chuyện nàng ta tới cửa bắt nạt Cố Thường qua miệng Quách Tiểu Trà nháy mắt liền bị truyền ra ngoài ồn ào huyên náo.

"Lời đồn bên ngoài thành như thế, chắc hẳn có công lao của chàng?" Cố Thường ngày càng hiểu nam nhân nhà mình, trước kia hẳn chính đốn Quách đại lang cũng là như thế.

"Đây mới chỉ là bắt đầu, nếu đối phương nhanh thu tay lại, chúng ta cũng sẽ không làm không, dù sao hai vị huynh trưởng ta làm quan cùng triều với bọn chúng." Lục Tử Triệt trả lời đầy vô tình, hẳn biết Quách gia không ra tay, hẳn cũng biết Lương gia đã có mờ ám.

Cố Thường vui sướng khi người gặp họa, nhưng vẫn có chút lo lắng cho Lục Tử Triệt, dặn: "Chàng cũng phải cẩn thận, dù sao bọn chúng cũng làm quan nhiều năm, chẳng dễ chọc đâu."

"Yên tâm, ta có chừng mực, nếu khó khăn ta sẽ nhờ bọn đại ca giúp đỡ."

"Đều là thiệp không tốt, nếu thiệp có thể chịu nhin, cũng không đến mức..."

Lục Tử Triệt triệt vươn ngón tay ra đặt lên môi Cố Thường, cau mày nói: "Về sau không cần nói như vậy, ngày ấy là Lương Dung không đúng, nàng không có lỗi, coi như nàng không ra tay, ta cũng phải làm chút gì đó, đến lúc đó không chừng còn ảnh hưởng lớn hơn."

Hắn đang an ủi nàng, trong lòng Cố Thường cảm động, kéo tay hắn xuống cầm, nghĩ nghĩ lại nói: "Lần này Quách Tiểu Trà vì giúp chúng ta cũng tổn không ít sức, nghĩ đến tình cảm phu thê giữa huynh ấy và Lương Dung chịu ảnh hưởng lớn rồi."

"Hai người bọn hắn không cách nào ở chung hoà hợp được, mặc dù không có việc này cũng sẽ bởi vì chuyện khác mà náo loạn mâu thuẫn thôi, nàng cũng không cần áy náy, sau này ta bớt mắng hắn vài câu coi như báo đáp hắn." Lục Tử Triệt nói xong rồi nở nụ cười, có khi hắn quả thật không ôn hòa với Quách Tiểu Trà, nhưng cũng không có cách nào, ai bảo tên đó thích bám theo nương tử chứ? Hắn rất chướng mắt!

Hai ngày sau, môi Lương Dung đột nhiên bình thường trở lại, không uống thuốc, không chữa trị gì đã khỏi, chuyện này truyền ra càng thêm bất lợi, thiếu chút nữa làm chìm hai nhà Quách Lương.

Người hai nhà này đều nói Lương Dung là Cố Thường hạ độc, nhưng Cố Thường có đưa thuốc giải không? Ngay cả mặt mũi cũng không lộ ra, kết quả Lương Dung khỏi, điều này chứng minh cái gì? Chứng minh độc này căn bản không phải do Cố Thường hạ, nhất định là Lương Dung tham ăn nên trúng độc kết quả hắt nước bắn lên đầu Cố Thường.

Sau đó đám người chương quây, người làm dưới sản nghiệp của Lục Tử Triệt lần lượt không phải bị trọng thương thì cửa hàng bị đập phá, càng có nhiều người bị đe dọa hoặc nặng hoặc nhẹ, có vài chỗ thiếu chút nữa có người bỏ mạng, những điều này đương nhiên là do Lương gia gây ra.

Vì thế trong lúc này, lời đồn đãi bất lợi về Lương gia bay khắp nơi, sau khi xác nhận lời đồn đãi đều là thật, đại ca Lục gia giận dữ dâng tấu hạch tội Lương đại nhân, sau đó lần lượt các quan viên và ngự sử đều dâng tấu hạch tội Lương đại nhân, ngay cả Quách gia cũng chịu ảnh hưởng.

Hoàng đế tức giận, tuyên bố muốn tra rõ chuyện lần này.

"Nói cách khác Lương gia gặp phải xui xẻo rồi hả?" Cố Thường hỏi.

"Không đơn giản như vậy, chỉ là chút đả kích thôi, cuối cùng Lương gia không có thiệt hại gì cả, chỉ là bị nguy khốn trong khoảng thời gian ngắn mà thôi." Lục Tử Triệt vuốt cằm trả lời, hẳn không muốn náo loạn với hai nhà Quách Lương đến người chết ta mất mạng, vốn cũng chẳng phải mâu thuẫn xung đột lớn gì, chỉ khiến Lương gia chịu chút trừng phạt là được rồi, tiếp nữa cũng không tốt, mà còn ầm ĩ lớn sẽ làm phiền hà Quách Tiểu Trà, như thế là không theo dự tính ban đầu rồi.

Cố Thường nghe vậy thoáng yên tâm, không hề đồng tình với Lương gia chút nào, bởi vì nàng biết bên ngoài truyền những thủ hạ của Lục Tử Triệt bị Lương gia phái người quấy rầy là thật, nếu không phải Lục Tử Triệt vẫn khiến người ta chú ý, thì vài mạng người có lẽ đã không giữ nổi.

Lục Tử Triệt không nói cho Cố Thường biết hẳn suýt nữa trúng kế, nếu thân thủ hẳn không tốt, thật đúng là sẽ bị thương nặng, đây đương nhiên là do Lương gia gây nên, hẳn không làm đến cùng xem như nể giao tình trước kia với Lương gia mà hạ thủ lưu tình rồi.

Hôm sau Quách Tiểu Trà không tới nữa, hẳn cũng không thể tới, lần này Quách thị lang hạ lệnh, nếu d.l.q.d là Quách Tiểu Trà trở lại tìm Lục Tử Triệt cùng Cố Thường, chỉ cần cho hẳn biết, sẽ đích thân chặt chân của hẳn, khiến hẳn sau này không thể nào ra khỏi cửa nữa.

Muốn làm công tử quần là áo lượt mỗi ngày vui tươi hơn hờ như trước kia, không muốn làm oán phu, nhưng hiện thực luôn luôn đả kích nguyện vọng to lớn của hẳn...

Ở kinh thành hơn một tháng, tính ở thêm mười ngày nữa trở về thì Lục Tử

Triệt đột nhiên vội vã về gấp nói với Cố Thường: "Mau bảo hạ nhân thu dọn đồ đạc đi, chúng ta lập tức đi, nhạc mẫu bị thương rồi."

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 82: Có Thai

Buổi chiều đoàn người vội vàng xuất phát, dọc đường Cố Thường vẫn không thèm để ý đến Lục Tử Triệt, giận hăn có chuyện giấu nàng, nếu không phải mẫu thân bị trọng thương, nàng còn không biết chuyện Cố gia liên hợp với nam nhân đeo mặt nạ đối phó Hữu Hộ Pháp.

Chẳng trách nàng tới kinh thành thuận lợi như vậy, chẳng trách thư gửi từ nương gia đều phải qua tay Lục Tử Triệt!

"Giấu nàng, là kết quả mọi người thương lượng rồi đi đến nhất trí." Nhớ tới lời của Lục Tử Triệt trước khi rời đi, Cố Thường không nhịn được cắn môi, nàng không phải người vô cớ gây rối, đương nhiên biết bọn họ giấu nàng vì muốn tốt cho nàng, nhưng khi nghe tin mẫu thân bị thương, căn bản nàng không bình tĩnh nổi.

Nếu là người nhà không sao, chuyện bị giấu diếm giải quyết rồi tất nhiên mọi sự sẽ thuận lợi, nếu mẫu thân không chỉ bị thương thôi, ngộ nhỡ có chuyện gì... Làm sao nàng có thể tha thứ được Lục Tử Triệt đã giấu nàng, làm sao có thể tha thứ bản thân không giúp được lại chỉ biết thêm phiền chứ?

"Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy lúc này không phải là thời điểm người nổi giận, cô gia nói đây là kết quả rất nhiều người cùng quyết định, chẳng lẽ muốn làm tất cả mọi người nổi giận sao?" Lục Đậu kiên trì khuyên, không có cách nào, cô gia nhà nàng ta đe dọa nàng ta phải làm tiểu thư nguôi giận, nếu không sẽ gả nàng ta cho Ưông Tiểu Phi!

"Người biết cái gì? Ngậm miệng!" Lúc này Cố Thường không có tâm tình nghe Lục Đậu dong dài, nàng đương nhiên biết quyết định này không chỉ là một mình Lục Tử Triệt đưa ra, nhưng hẳn là trượng phu của nàng, vì cố đó, nàng lại không nhin được trách hẳn gặt nàng chuyện lớn như vậy.

Lục Đậu rất muốn ngậm miệng, nhưng không ngậm được, vẻ mặt cầu xin nói: "Phu nhân bị thương, lúc này điều người muốn thấy nhất là tiểu thư và cô gia hòa thuận mãi mãi, nếu người biết hai người vì chuyện người bị thương mà xa rời nhau, lo lắng như thế thì làm sao thương thế tốt lên được?"

Lục Tử Triệt cười ngửa ở ngoài, nhưng tai nghe chuyện bên trong xe ngựa nghe vậy không khỏi gật gật đầu, thầm khen những lời khuyên này của Lục Đậu rất đúng đắn, tốt hơn rất nhiều so với khi trước mặt trắng bệch mà nói mấy lời ngu xuẩn như không nên tức giận.

Quả nhiên, Cố Thường nghe xong thì im lặng, sau một lúc lâu mới nói: "Trở về rồi nói sau."

Lần này Lục Đậu ngậm miệng, nàng ta hết sức rồi, ít nhất bảo đảm tiểu thư trở lại Cố gia sẽ hoà hoãn đi phải không?

Giữa đôi lông mày Lục Tử Triệt thả lỏng, sau đó lại cau, thê tử nóng giận khó đối phó như vậy, xem bộ dạng này sợ là trước khi đến Cố gia cũng không muốn để ý đến hẳn, buổi tối cũng không chung phòng ngủ với hẳn.

Khi đến bến sông đã là ban đêm rồi, không biết Lục Tử Triệt dùng cách nào, đoàn người lập tức lên một chiếc thuyền không mà khởi hành.

Cố Thường đương nhiên không cùng một khoang thuyền với Lục Tử Triệt, vì phòng nửa đêm hẳn chạy vào, nàng khẳng khẳng lôi kéo Lục Đậu cùng ngủ trên giường với mình.

Chịu đựng ánh mắt muốn giết người của cô gia, Lục Đậu khóc không ra

nước mắt, hai phu thê chủ tử buồn bực, kết quả nàng ta thành vật chẵn, nha hoàn mệnh khổ mà.

Ban đêm nằm trên giường, lần đầu sau khi lập gia đình không ngủ cùng Lục Tử Triệt, Cố Thường còn có chút không quen.

Lăn qua lộn lại, chung quy vẫn cảm thấy thiếu gì đó, lúc trước bên cạnh nàng có lồng ngực ấm áp lại thoải mái, mặc cho nàng tùy ý ôm sưởi ấm, hiện giờ bên cạnh chỉ có một Lục Đậu...

"Tiểu thư, nếu người ghét bỏ nô tỳ, hay là để cô gia vào đi." Lục Đậu không cách nào bỏ qua oán niệm mãnh liệt phát ra từ bên cạnh, có lòng tốt đề nghị.

"Cứ nhiều chuyện thì gả người cho Ôn Tiểu Phi đấy!" Cố Thường tức giận uy hiếp.

Gả cho Ôn Tiểu Phi cũng không đáng sợ bằng bị hai phu thê các người đem ra làm bia chẵn, trong lòng Lục Đậu oán thầm, không dám nói gì nữa.

Qua một hồi lâu, từ từ, Lục Đậu bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đặn.

Cố Thường chẳng thể nào ngủ được, nàng vẫn nhớ lại lời của Lục Tử Triệt trước khi rời đi.

Mẫu thân chịu trọng thương là khi cùng với các băng hữu trong giang hồ bao vây Hữu Hộ Pháp cùng vây cánh của lão, hơn một tháng này trên dưới Cố gia cũng không nhàn rồi, mỗi ngày băng hữu giang hồ và tiểu lâu la thủ hạ của Hữu Hộ Pháp đến "thăm" khiến Cố gia có thể nói náo nhiệt vô cùng.

Thường thường tới trận đánh, trực tiếp trực tiếp giao phong không dưới

mười lần với Hữu Hộ Pháp võ công cực cao, mỗi lần đều là hai bên tổn hại.

Trong khoảng thời gian này, hai phe đều đã chết rất nhiều, mỗi lần Cổ phu nhân đều tự mình ra trận, bị thương như cơm bữa, lần lập kế hoạch giao phong đã lâu, liên thủ cùng đám người Nhật Nguyệt giáo chủ trù tính dẫn địch sa bẫy.

Trận đánh vô cùng khốc liệt, kẻ địch giảo hoạt lại mạnh, bên ta mặc dù nhiều người cũng bị tổn hại nghiêm trọng.

May mà hy sinh không uổng phí, lần này xem như giải quyết thành công kẻ địch quan trọng, cũng là Hữu Hộ Pháp kia, người đứng đầu đã chết rồi, đám người còn lại trở nên tán loạn, mấy người chủ lực cũng lần lượt bị tiêu diệt, ngoài ra cũng có đầu hàng, có chạy trốn, đều bị tóm.

Khí thế của địch không thể cứu vãn, đã không đủ gây sợ, chỉ là sau đó phát hiện nữ nhi của Hữu Hộ Pháp, cũng là vị hôn thê trước của nam nhân đeo mặt nạ mất tích rồi...

Nương là vì cứu tử tỷ mà bị thương, Cổ Thường cực kỳ lo âu, mặc dù Lục Tử Triệt nói tuy thương thế rất nặng, nhưng tính mạng không lo, nghỉ ngơi một tháng tới là có thể khôi phục, nhưng nàng vẫn lo lắng, không trực tiếp gặp mặt thì lòng không yên.

Hai người chèo thuyền thay phiên nhau, ngày đêm không ngừng, rất nhanh đã đến bờ.

Ngay tại khi sắp đến Cổ gia, xảy ra tình huống ngoài ý muốn, một nữ nhân điên tóc bù xù không biết từ đâu tới đánh lại đây, hét lớn "Ngọc Diện Hồ đi chết đi", kiếm trong tay sắc bén, mang theo nỗi hận thù vô tận đâm thẳng đến Cổ Thường nhớ nhà sốt ruột, đang xốc lên màn hình kiệu nhìn xa hướng Cổ phủ.

"Cẩn thận!" Lục Tử Triệt phi thân xuống ngựa, lấy thế như tia chớp nhảy đến trước xe ngựa, chặn cho Cố Thường ở sau lưng.

"Phập" một tiếng là tiếng kiếm đâm vào da thịt, Lục Tử Triệt đánh mặt đánh ra một chưởng, chưởng phong sắc bén trong nháy mắt đánh bay người đánh lén.

Tim như ngừng đập, Cố Thường tái mặt nhìn về phía nam nhân trúng kiếm kinh hãi hô lên: "Lục Tử Triệt!"

Dường như Lục Tử Triệt vừa trúng kiếm, thị vệ quanh mình nháy mắt nháy mắt bao vây nữ nhân điên vừa bị đánh bay ra xa rồi rơi xuống kia.

"Chàng sao rồi?" Cố Thường đâu còn nhớ bọn họ đang chiến tranh lạnh, lòng như lửa đốt mà nhảy xuống xe ngựa đỡ lấy Lục Tử Triệt, nhìn nơi bả vai của hắn đỏ sẫm một mảng, đau lòng đến nỗi nước mắt rơi như mưa: "Sao chàng phải chặn kiếm chứ? Rõ là thiếp có thể tránh được mà."

Lục Tử Triệt thừa dịp lực chú ý của Cố Thường đều đặt lên trên vết thương của hắn, nhanh chóng liếc mắt ra hiệu với Uông Tiểu Phi.

Uông Tiểu Phi tuân lệnh, vẫy tay một cái, sai người mang nữ nhân điên vẫn hô đánh hô giết kia đi.

"Rốt cuộc nàng cũng để ý tới ta rồi sao?" Lục Tử Triệt nửa nhắm mắt, thân thể suy yếu lưng la lưng lay, cuối cùng hơn phân nửa sức nặng đều đè lên Cố Thường.

"Chàng mau lên xe ngựa." Cố Thường có công phu trong người, không tốn bao nhiêu sức vừa đỡ vừa ôm Lục Tử Triệt nhanh chóng lên xe ngựa, sai Lục Đậu đi mời đại phu đến.

Cách Cố phủ không xa lắm, trực tiếp mời đại phu đến Cố gia là được, Lục

Đậu không dám chậm trễ liền chạy đi mời đại phu.

Lục Tử Triệt vừa lên xe ngựa, chỉ nhìn liếc mắt nhìn Cố Thường một cái thì "choáng váng", Cố Thường sốt ruột tới mức nước mắt chảy ra càng nhiều, từng giọt nước mắt rơi xuống mặt hăn, trên cổ hăn, hoàn toàn chưa từng chú ý tới ngón tay khẽ nhúc nhích của người nào đó dưới ống tay áo màu trắng.

Đoàn người Cố Thường đến chỗ Cố gia, quả thực phải dùng câu "Gà bay chó sủa" để hình dung cảnh tượng hỗn loạn vừa rồi, Lục Tử Triệt "hôn mê bất tỉnh", Cố Thường sợ đến rơi nước mắt, đến khi nàng nhìn thấy Cố phu nhân nằm ở trên giường chỉ mở mắt ra nhìn nàng một cái lại mê man rồi, d/d/l/q/dnước mắt lại càng chảy ra như nước sông trào làm vỡ đê vậy.

Người bình thường rất ít khóc, một khi khóc lên, cảnh tượng đó đúng là vô cùng dọa người ta.

"Muội trở về phòng trông tên họ Lục kia đi, tỷ chăm sóc nương cho." Trông Cố Y cũng cực kỳ suy yếu, trầm giọng nói.

Trước mắt Cố Thường cũng không có tâm trạng nói chuyện với Cố Y, không đi ngay lập tức, mà ngồi bên giường trông Cố phu nhân một lúc lâu mới đứng dậy đi xem Lục Tử Triệt.

Một bên là thân nương của mình, một bên là trượng phu của mình, hai người đều đã bị thương hôn mê bất tỉnh, trong lúc này cả thể xác và tinh thần của Cố Thường đều suy sụp, trở lại trong phòng Lục Tử Triệt, nàng còn chưa ngồi xuống, đầu vừa choáng váng thì người đã ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự rồi.

Trong phòng chỉ có hai người Lục Tử Triệt và Cố Thường, khi ấy Cố Thường bảo bọn hạ nhân ra ngoài hết, kết quả nàng ngã xuống đất đã hù dọa Lục Tử Triệt đang "choáng váng" trên giường đến gần chết.

"Mau đi mời đại phu!" Lục Tử Triệt nháy mắt dậy ôm Cố váy đặt lên giường, hô lớn đến mức giọng cũng run rẩy, nắm tay Cố Thường thật chặt đến nỗi trái tim cũng phải nhảy ra khỏi ngực.

Giọng Lục Đậu lập tức vang lên: "Mời đại phu tới!"

Lão đại phu cầm hòm thuốc vội chạy tới, thấy hai người trong phòng mà sợ hãi hỏi: "Không phải bảo người bị thương là một nam tử sao? Sao..."

"Mau xem nương tử của ta, nàng ấy vừa ngất đi rồi." Lục Tử Triệt lôi đại phu còn muốn dong dài tới, thúc giục ông ta bắt mạch cho Cố Thường.

Nén sự nghi ngờ lại, tính tình lão đại phu tốt, vì thế không vì sự lỗ mãng của Lục Tử Triệt mà cáu giận, ngồi xuống rồi tập trung bắt mạch.

Trái tim Lục Tử Triệt treo lơ lửng, mắt cũng không dám chớp mà nhìn mặt lão đại phu.

Lục Đậu mệt đến mức đầu đầy mồ hôi mời đại phu tới, kết quả phát hiện người cần xem bệnh lại biến thành tiểu thư nhà mình, mà cô gia vốn hôn mê bất tỉnh lại khoẻ mạnh đứng trước giường, nếu không có vết máu rõ rệt trên bả vai hằn, nàng ta còn tưởng rằng mình đang mơ.

Lục Đậu vừa vào phòng liền che miệng mình, kinh ngạc và lo lắng khiến nàng ta rất muốn sợ hãi mà kêu lên thành tiếng, lại ép bản thân nhin, vẻ mặt cô gia quá mức khủng bố, nếu như nàng ta tạo ra tiếng vang ảnh hưởng đại phu xem bệnh, nàng ta không nghi ngờ gì cô gia sẽ đánh một chưởng lại đây.

Đại phu buông tay ra, chần chờ, sau đó lại kéo cổ tay kia của Cố Thường bắt mạch lần nữa.

"Đại phu, nương tử ta làm sao thế?" Lục Tử Triệt thấy dáng vẻ cau mày do dự của đại phu, trên mặt không còn một giọt máu, hai tay cũng phát run,

một khắc trước người còn khoẻ mạnh, đột nhiên lại ngất đi, một chút dấu hiệu cũng không có, chẳng lẽ...

Lão đại phu buông tay ra rồi vừa quay đầu lại, thấy bộ dạng Lục Tử Triệt tái nhợt, vội nói: "Tôn phu nhân không sao."

Lục Tử Triệt và Lục Đậu nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm, hai người cùng lúc hỏi: "VẬY NÀNG ẤY LÀM SAO VẬY?"

"Người ấy à, là có thai, mới ít tháng, nên thời gian bắt mạch của lão phu lâu chút."

"Có thai rồi?"

Lục Tử Triệt nghe vậy, khuôn mặt tuần tú lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, rất nhanh lại có chút huyết sắc, kích động hỏi: "Ông, ông chắc chứ?"

"Chắc, mới được hơn tháng, thân thể thai phụ khoẻ lắm, người là do cảm xúc dao động quá lớn, chịu kích thích nghiêm trọng mới dẫn đến hôn mê, về sau phải chú ý để người bớt phải chịu kích thích." Lão đại phu nói xong liền liếc mắt nhìn miệng vết thương của Lục Tử Triệt, lấy vải xô và mỡ cầm máu ra: "Người cũng bị thương rồi, dù máu ngừng chảy ra, nhưng vẫn cần làm sạch chút, để tránh miệng vết thương bị nhiễm trùng."

"Tỷ phu con bị thương hôn mê rồi sao?" Giọng Cố Trác truyền đến từ ngoài phòng."

"Nói nhỏ chút, đừng làm ồn ảnh hưởng đến tỷ phu con." Cố Phong Niên khiển trách.

Hai phụ tử vừa từ bên ngoài trở về, nghe nói Lục Tử Triệt hôn mê lại mời đại phu, về đến cửa liền mau chóng chạy tới, kết quả vừa vào phòng thì phát hiện người nằm trên giường hôn mê bất tỉnh lại là Cố Thường.

"Đây là có chuyện gì?" Ánh mắt hai người trợn trừng đến mức sung máu, vội vàng hỏi.

Lục Tử Triệt đứng dậy làm lễ với Cố Phong Niên rồi mới cười nói: "Nhạc phụ chớ hoảng sợ, nương tử nàng ấy có thai rồi."

Tin tức Cố Thường có thai nhảy mắt truyền khắp trong Cố phủ, làm giảm bớt không khí âm u vẫn bao phủ từ khi Cố phu nhân bị trọng thương tới nay, cuối cùng bọn hạ nhân cũng thấy được vẻ tươi cười trên mặt các chủ tử.

Vì Cố Thường chịu kích thích quá lớn mới ngất đi, Lục Tử Triệt cực kỳ áy náy, không biết đã mắng bản thân mình ngu xuẩn bao nhiêu lần, để nàng không chiến tranh lạnh với hân nữa mà dùng khổ nhục kế lấy thân mình chặn, dùng vết thương để được nàng thông cảm, kết quả lại dọa đến nàng như thế.

May mắn nàng và hài tử cũng không có chuyện gì, nếu không quả thực hân có chết muôn lần cũng không thể hết tội này!

Buổi tối Phu phụ Lục lão gia chạy tới, bọn họ nghe hạ nhân báo tin rằng Lục Tử Triệt bị thương mà hôn mê, thì cả kinh vội vàng tới Cố phủ, kết quả thấy nhi tử chỉ bị thương nhẹ, nhi tức lại được chẩn ra có thai, hai người sợ bóng sợ gió một hồi, trông mong cháu đến sốt ruột thì vô cùng vui mừng, vì trời đã tối nên ở lại Cố gia nghỉ ngơi một đêm.

Lần này Cố Thường hôn mê một canh giờ liền, khi tỉnh lại thì sắc trời đã tối đen, những người khác đều đã ngủ rồi.

"Tỉnh rồi? Chắc nàng đang đói, uống chút canh gà đi." Lục Tử Triệt đỡ Cố Thường tựa vào gối mềm, quay người đi múc một bát canh gà còn nóng ở trên bàn.

Ban đầu Cố Thường còn không hiểu sao lại thế này, sau đó nhớ tới khi mình về phòng thì ngất đi, nhìn Lục Tử Triệt trước mặt khoẻ mạnh như

không có chuyện gì, khó hiểu hỏi: "Thương thể của chàng đỡ rồi?"

Lục Tử Triệt ho nhẹ vài cái, cup mắt xuống, nói: "Thân thể ta vốn rất tốt, tỉnh rất nhanh, bôi thuốc xong thì ngoại trừ hơi đau ra, chứ không có gì nghiêm trọng nữa rồi."

Cố Thường nghi ngờ nhìn mặt Lục Tử Triệt chăm chăm, cảm thấy đêm nay hẳn cực kỳ bất thường.

Sợ bị nàng nhìn ra điều gì, Lục Tử Triệt lập tức đưa thìa canh gà đến bên miệng Cố Thường, khê đồ: "Mau ăn đi, thịt gà ninh rất nhừ, hương vị không tệ đâu."

Hương vị quá mức mê người, hấp dẫn Cố Thường đến nỗi không nghĩ được gì nữa, đành bỏ chuyện động não mà há miệng bắt đầu ăn.

Thấy thế, Lục Tử Triệt thở phào nhẹ nhõm, vừa đồ Cố Thường ăn thịt ăn canh, vừa nói sang chuyện khác: "Nữ nhân điên hôm nay là nữ nhi của Hữu Hộ Pháp, lúc trước nàng ta mất tích, ai ngờ đột nhiên thành kẻ điên xuất hiện định làm hại nàng. Lòng thù hận của nàng ta với Cố Y còn mãnh liệt hơn cả tưởng tượng của chúng ta, nếu không thì làm sao tình huống đầu óc không rõ ràng lắm vẫn có thể nhớ kỹ tên và mặt người nàng ta hận được."

Bởi Cố Thường và Cố Y bộ dạng giống nhau như đúc, vì thế bị nữ nhân điên nhìn thấy rồi mà suýt nữa bị đâm.

Không cần hẳn nói nàng cũng đoán được nữ nhân kia là ai, cũng biết thủ hạ của hẳn sẽ mang nữ nhân điên kia đi bí mật giải quyết, không hỏi chuyện này nữa, cảm thấy hành động coi mình như trẻ nhỏ mà bòn của hẳn không được tự nhiên, nói: "Lúc này thiếp không choáng đầu nữa, có thể tự ăn được."

"Ta bòn cho nàng, không phiền chút nào." Lục Tử Triệt triệt kiên trì tự bòn cho nàng, nếu không làm điều gì cho nàng, thì sự chột dạ và áy náy sẽ

làm cuộc sống hàng ngày của hắn bất an.

Cố Thường kháng nghị thất bại, chỉ có thể mặc hắn bón cho xong.

Khi Lục Tử Triệt bắt đầu cởi quần áo chuẩn bị lên giường đi ngủ, Cố Thường vội mở miệng: "Có phải chàng đã quên chúng ta vẫn đang giận nhau? Ra ngoài ngủ!"

Động tác cởi quần áo của Lục Tử Triệt, sau đó lơ đi mà tiếp tục cởi, giống như không để ý mà nói: "Nàng không d.d.l.q.d thấy chuyện tự nhiên ngất đi lúc này là kỳ lạ sao?"

"A." Cố váy mở to hai mắt, kinh hỏi: "Rốt cuộc tại sao thiếp lại ngất đi? Từ khi luyện võ cùng chàng, cơ thể của thiếp rõ là rất khoẻ mà."

Tỉnh lại đã bị hắn dùng canh gà hấp dẫn, chuyện quan trọng như vậy cũng quên mất, Cố Thường thầm mắng mình lại thành đồ tham ăn, quá kỳ cục.

"Nàng nha, muốn làm nương rồi đấy." Lời Lục Tử Triệt tựa như một trận sấm sét lớn, đánh cho Cố Thường luôn khát khao tự do, không muốn có hài tử đến thất linh bát lạc.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 83: Kết Cục (1)

Thương thế của Lục Tử Triệt không còn đáng ngại nữa, bớt đi một người để lo lắng, áp lực của Cố Thường giảm đi một nửa, nhưng nàng đột nhiên có thai, điều này khiến nàng nhất thời cảm thấy khó chịu, không khỏe.

Làm sao để dưỡng thai cho tốt, làm nương như thế nào, nàng hoàn toàn không biết. khó tránh khỏi có phần lúng túng.

Vì thế trong lúc trên dưới Cố gia và Lục gia đang vui mừng vì chuyện nàng mang thai, chỉ riêng Cố Thường không cách nào thực sự vui vẻ, không phải nàng không thích hài tử của mình, mà sự hoang mang đối với thân phận mới đã lấn át đi niềm vui do mang thai mà thôi.

Phu phụ Lục lão gia sáng sớm dùng cơm rồi trở về, bảo Lục Tử Triệt ở lại nương gia cùng Cố Thường hai ngày nữa rồi cùng về phủ,, dặn nhi tử nhất định phải chăm sóc nhi tức cẩn thận, trong bụng của nàng còn có tôn tử vàng ngọc của bọn họ đó.

"Nữ nhi của ta trưởng thành rồi, cũng cần phải làm nương thôi." Giọng nói của Cố phu nhân đầy vui mừng, nữ nhi về nương gia lại còn mang thai, hơn nữa họa lớn đã được diệt trừ hoàn toàn, tâm trạng tốt khiến tinh thần bà phấn chấn hơn hai ngày trước rất nhiều.

"Nương, con thật sự..."

Cố phu nhân đưa tay ngăn Cố Thường, trầm mặt xuống, nói: "Con chó có thân ở trong phúc mà không biết phúc, nghĩ đến tử tử con..."

Cố Thường nghe vậy, lập tức ngậm miệng, không nhin được mà thở dài, con người trong cuộc đời này quả thực là chuyện đời thay đổi thất thường, chẳng biết bao nhiêu nữ nhân mong mỏi có hài tử đến nỗi cầu hương bái Phật khắp nơi, cầu ông xin bà, kết quả còn không chắc chắn có thể mang thai, nàng đây là thật sự hài tử đến chậm hai năm thôi, kết quả lại đến sớm như thế.

Nữ nhi đang lo lắng cái gì, Cố phu nhân có thể đoán được, nhưng mà cũng không định nuông chiều nàng, sinh con dưỡng cái, giúp chồng dạy con chính là nghĩa vụ mà nữ nhân phải làm, sớm muộn gì cũng phải trải qua, một khi đã như vậy, chẳng bằng vui vẻ đối mặt, cả ngày đắm chiêu ử dật, khi trở lại bà gia không phải muốn khiến công công bà bà có ý kiến hay sao?

"Sau khi về Lục gia, con bớt thở ngắn than dài cho ta." Cố phu nhân cực kỳ uế oải, muốn nghỉ ngơi, nhưng vẫn cố nhịn để nhắc nhở nữ nhi.

"Nữ nhi hiểu rồi, nương mau nằm xuống nghỉ ngơi đi." Cố Thường nhìn ra sắc mặt Cố phu nhân khác thường, vội vàng đỡ bà nằm xuống.

Cố phu nhân còn muốn dặn dò vài câu nữa, kết quả thân thể quá mức yếu ớt, vừa nằm xuống đã ngủ ngay.

Cố Thường lại trông một lúc, sau đó đứng dậy rời khỏi, trong lòng dâng lên vài phần hồ thẹn, phản ứng của nàng đã khiến mọi người lo lắng, không thể tiếp tục như vậy nữa, nàng là con người lạc quan, nếu bị chuyện mang thai này làm ảnh hưởng cuộc sống, đó là quá kỳ lạ rồi.

Mang thai mười tháng thì là gì chứ? Coi như khối nhỏ trong bụng biến thành cầu thịt lớn mà thôi!

Sinh nở đau đớn thì có làm sao? Nàng cũng chẳng phải chưa từng bị thườn bao giờ, chắc là nhịn dễ thôi!

Sau khi sinh, hài tử khó nuôi hay chăm sóc không cẩn thận thì làm sao? Có ma ma, nường và hạ nhân chăm nom giúp, nàng có thể học từ từ là được.

Chuyện có thể quấy nhiễu nàng, khiến nàng lo lắng, có vẻ như đã thành không có gì đáng ngại, cẩn thận ngấm lại, mang thai sinh con cũng không có gì đáng sợ, chút buồn bực cuối cùng của Cố Thường cũng đã tan biến, lại vui tươi hơn hờ như trước kia mà sống.

Lục Tử Triệt thấy tâm tình Cố Thường chuyển biến tốt lên quá nhanh, nghi hoặc hỏi nguyên nhân, sau khi biết được đáp lại thì vừa vui sướng lại vừa tự hào, tâm tình thê tử tốt như vậy, gặp chuyện còn có thể tự tiêu khiễn, an ủi bản thân, quả thực khiến hấn bớt phải lo rồi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Cố Thường vẫn lo lắng phản ứng sau mang thai sẽ nghiêm trọng, kết quả d.d.l.q.dba tháng đầu bất ổn nhất lại trôi qua cực kỳ thuận lợi, nàng không nôn nghén hay có chút cảm giác mệt mỏi nào, cảm giác chẳng khác gì không mang thai cả.

Lần này Cố Thường yên tâm, đến tháng thứ tư, bụng dưới bắt đầu lộ ra, khẩu vị trở nên tốt hẳn, ăn rất nhiều, đáng người mướt mà hơn, nhưng vẫn đẹp đến rung động lòng người, khiến cho Lục Tử Triệt vừa thấy nàng, ánh mắt sẽ bắt giắc tỏa ra ánh sáng của loài sói, nhưng chẳng có cách nào, nhìn được lại không ăn được, chỉ có thể nhịn.

Nhìn thấy vẻ mặt Lục Tử Triệt buồn bực, thần sắc không thoải mái, rõ ràng là đáng vẻ không vừa lòng, Cố Thường rất không tốt bụng mà vỗ về bụng cười: "Không phải ngày nào chàng cũng mong hài tử mau đến sao? Thiếp muốn hài tử tới muộn chút thì chàng lại phê bình thiếp, bây giờ khó chịu rồi hả? Chàng cứ chịu đựng đi! Trước khi sinh hài tử ra ta sẽ không cho

phép chàng không đứng đắn."

Lục Tử Triệt thở dài, đi tới ngồi ở bên cạnh Cố Thường, duỗi tay ra ôm nàng, rồi một tay kia nhẹ nhàng phủ lên bụng nàng nói: "Đây quả là gánh nặng ngọt ngào, hài tử sinh ra rồi, nếu như là nhi tử thì ta không thể không đánh vào mông nó."

"Chàng dám đánh sao?" Cố Thường cười khúc khích.

"Nó không nghe lời thì dám." Lục Tử Triệt hừ nhẹ, ngoài miệng vừa nói muốn đánh nhi tử, nhưng tay khẽ vuốt bụng Cố Thường lại cực kỳ dịu dàng thành kính, đâu có ghét bỏ như nói ngoài miệng?

Thời điểm Cố Thường thích nhất mỗi ngày chính là khi ngả vào người Lục Tử Triệt, cùng cảm nhận đứa bé đang thai nghén trong bụng, vừa mới mở miệng định nói vài câu khinh thường Lục Tử Triệt, đột nhiên phía dưới tay hơi động, ngạc nhiên mở to mắt: "Con động rồi sao?"

Lục Tử Triệt cũng cảm giác được, chốc lát mở to mắt nhìn nhau với Cố Thường, sau đó ánh mắt hai người đồng thời nhìn về phía vị trí đem lại cho bọn họ thể nghiệm thiêng liêng.

Nhưng rất đáng tiếc, hai người nín thở rất lâu cũng không thấy thai đập lần nữa.

"Vừa rồi là ảo giác sao?" Cố Thường lẩm bẩm.

"Không thể, có hai người nào cùng xuất hiện ảo giác sao?" Lục Tử Triệt chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khẽ vuốt lấy lòng mà nhìn bụng của Cố Thường, lấy lòng người ta mãi mà cũng không thấy có động tĩnh, cuối cùng đành phải từ bỏ.

Từ khi có thai, Cố Thường liền trở thành vật quý, chuyện gì cũng không

cần nàng can dự, chuyện khiến người ta nhọc lòng hay không vui cũng không nói trước mặt nàng, cả luyện công phu cũng bị cấm cản, được thảo lại càng không cho nàng động vào, phòng thuốc cũng đã bị khóa cẩn thận, cả con ruồi cũng không bay lọt.

Mỗi ngày nàng buồn chán cũng chỉ có thể đi vòng quanh trong sân, may mà hai tháng trước Tiểu Bạch đã sinh một con ngựa cái toàn thân màu đen, có khi nàng sẽ đi cho nó ăn đường để tìm vui.

Hiện giờ con ngựa đen Thiểm Điện kia ngoài việc thương lão bà Tiểu Bạch ra thì rất thương yêu đứa con Tiểu Hắc của nó.

Cái tên Tiểu Hắc là do Cố Thường đặt, Lục Tử Triệt định đặt một cái tên, kết quả lại bị ngăn cản, Cố Thường cảm thấy được tên Tiểu Bạch này thật đáng yêu, thân là con của nó, tên Tiểu Mã đương nhiên không thể vượt qua ngựa mẹ đã d/d/l/q/dsinh ra nó được.

Ngày hôm đó, Cố Thường vừa mới đến gần chuồng ngựa, thì hạ nhân bẩm báo rằng Cố Y đã tới. Vội thu bước chân, xoay người trở về phòng, sai người lập tức đón Cố Y vào.

Địch nhân đã bị diệt, Cố gia lại khôi phục sự yên bình như trước kia, bí mật Cố Y trọng thương về Cố gia mọi người đã biết, cũng biết cuối cùng nàng nhẫn tâm xuống tay với người nhà, vì thế dù lúc mới biết nội tình có ít nhiều bất mãn với nàng, trong lòng không thực sự thoải mái, nhưng lại càng thương tiếc cùng với vui mừng khi nàng lạc đường biết quay lại, bỏ tà theo chính.

Sau khi toàn bộ người theo phe Hữu Hộ Pháp ở Nhật Nguyệt giáo bị giết, Cố gia bắt đầu bận rộn thu xếp hôn sự cho Cố Y, vì chuyện tranh đấu ở Cố gia gần đây bị đám người lân cận kiêng kỵ càng thêm xa lánh, vì thế đành tính tìm một thương hộ cách nhà khá xa cho Cố Y, như thế thì khi Cố Y theo

trượng phu làm ăn khắp đại giang nam bắc cũng tiện về thăm nương gia.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là gia đình đối phương không nhiều người, chủ yếu là nhân phẩm tốt, còn ngoại hình và gia thế chỉ là thứ yếu.

Ngoại hình bình thường chút thì bớt trêu ghẹo đến hoa hoa cỏ cỏ, gia thế bình thường cũng chẳng sao hết, đến lúc đó có sự giúp đỡ của Cố gia, khuê nữ ở bà gia lại càng được coi trọng, về phần nàng sẽ bị bắt nạt hay không thì trên dưới Cố gia không lo lắng gì hết, nữ sát thủ mặt lạnh theo tà giáo, người có thể khiến nàng nhẫn nhịn đúng là rất cần dùng khí.

Thời gian này Cố gia đã chọn ra được mấy người có vẻ thích hợp, có người lớn tuổi nhưng vì giữ hiếu nên hôn sự bị chậm trễ, có người chính thể mất nhưng không để lại hài tử mà gia giàu có, diện mạo đoan chính.

Chỉ là còn chưa tiến thêm được bước nào, mấy thanh niên tài tuấn kia lại nhao nhao hoặc chỉ rõ hoặc ám chỉ cho thấy bản thân tạm thời chưa nghĩ đến hôn sự, rồi sau đó cả bóng người cũng không thấy.

Một người, hai người như thế còn có thể coi là trùng hợp, nhưng tất cả đều như vậy thì không bình thường, đang lúc phu phụ Cố Phong Niên muốn tra nguyên nhân thì Cố Y nói cho bọn họ biết đáp án, đều là do giáo chủ Nhật Nguyệt giáo gây nên!

--- -----

"Khí sắc tỷ tỷ không được tốt, là tên nam nhân đeo mặt nạ khi bắt nạt tỷ hả?" Cố Thường thấy dưới mắt Cố Y có quầng thâm, hiển nhiên là không ngủ ngon.

Một tháng gần đây Cố Y thường thường đến Lục gia tìm Cố Thường, khoảng cách hai nhà không tính là xa, Cố Thường không tiện thường xuyên về nương gia, Cố Y cũng không bị giới hạn, vài lần đầu nàng tới đều gặp phu

phụ Lục lão gia rồi mới tìm Cố Thường, vài lần sau đó phụ Lục lão gia bảo nàng cứ tìm thẳng Cố Thường, không cần phải thỉnh an bọn họ.

Trước kia khi ở kinh thành Cố Y từng dùng thân phận Ngọc Diện Hồ để đột nhập Lục phủ trộm đồ, lúc ấy gây ra chuyện rất lớn, thiếu chút nữa thì làm cho Lục gia bọn họ không gượng dậy nổi, có thể chấp nhận và người bị hại Cố Thường lại là nhi tức của bọn họ, lại không muốn để ý tới Cố Y từng gây họa cho nhà bọn họ, dù nàng trở nên tốt, dù nàng là người bên nương gia của nhi tức bọn họ, bọn họ cũng không thể thân thiết nổi với nàng.

Như vậy cũng đúng với ý muốn của Cố Y, tính tình của nàng vốn không hợp ở cùng bề trên, nếu không phải do cha nương uy hiếp bắt buộc, nàng sẽ không che giấu tình tính mà làm chuyện mình không muốn làm đâu.

"Tỷ tỷ/" Cố Thường thấy Cố Y mất hồn mất vía, chìa tay quơ quơ trước mắt nàng.

"Muội vừa nói gì cơ?" Cố Y vội vàng lấy lại tinh thần, hỏi.

"Muội đang hỏi có phải tên nam nhân đeo mặt nạ kia lại bắt nạt tỷ không!" Cố Thường bất đắc dĩ lắc đầu, tỷ tỷ này thật khiến người ta phải lo lắng, nam nhân tỷ ấy trêu chọc phải còn không phải người bình thường, trừ khi đối phương buông tha cho mình, nếu không thì có muốn buông tay cũng không buông nổi.

Cố Y cúi đầu bất giác vân vê tay áo, sau một hồi lâu nói: "Hắn không cho phép tỷ gả cho người khác, nếu không sẽ làm cho đối phương nhà tan cửa nát."

"Bốp" Một tiếng, Cố Thường đập bàn thật mạnh, giận dữ nói: "Tên kia thực không ra gì! Lại dám bắt nạt tỷ như thế, chẳng lẽ muốn để tỷ làm lão cô nương cả đời sao? Không cho tỷ gả cho người khác, chẳng lẽ muốn gả cho

hắn?"

"Hắn bảo tỷ đi cùng hắn, có thể cho tỷ danh phận."

"Danh phận gì? Thê tử?"

"Đúng... Thê tử." Lòng mảy Cỗ Y cau lại, vẻ mặt không phải vui sướng, cũng không phải chán ghét, càng là mờ mịt không xác định tương lai.

Cỗ Thường không nói, mảy còn cau chặt hơn, thật không biết có nên vui vẻ thay Cỗ Y hay không, trước kia hắn là tỷ tỷ rất mong mỗi được gả cho nam nhân đeo mặt nạ chứ? Nhưng bây giờ không còn như xưa, thương tổn còn đó, không phải nói vài câu hay ho hay là uy hiếp là có thể nguôi ngoai.

Cỗ Y hít sâu một hơi, ngẩng đầu, bình tĩnh nói: "Tỷ không muốn trở lại Nhật Nguyệt giáo, hắn nói sẽ mua trạch viện ở nơi khác cho tỷ ở, ta khỏi cần phải quan tâm tới chuyện trong giáo, cũng sẽ cảnh cáo giáo chúng không được tới quấy rầy ta."

"Đây là định kim ốc tàng kiều sao?" Cỗ Thường không thích nam nhân đeo mặt nạ, cảm thấy bất kì quyết định nào của hắn cũng không có ý tốt.

Cũng có thể nói như vậy, Cỗ Y mím môi lại, vẻ mặt ảm đạm, trước đây nàng không thân với muội muội này, chỉ là ở Cỗ gia buồn chán lâu rồi, lại vì chuyện tình cảm bị gây rối, d.d.l.q.dkhiến nàng rất muốn tìm một người nói ra hết, vì thế mới hay tìm đến muội muội cùng tuổi nàng lại cực kỳ thân thiết, vài lần lui tới, sự bài xích trong đáy lòng với Cỗ Thường từ từ phai nhạt rất nhiều, cảm thấy ỷ lại nàng (CT) hơn.

"Tỷ tỷ đừng buồn rầu, nếu không muốn cứ khước từ, Cỗ gia cũng không phải cây bông vải có thể mặc người ta bắt nạt, vì chuyện cả đời tỷ, cha nương, còn cả bọn muội đều sẽ không trơ mắt nhìn tỷ sa vào vùng bùn dầy." Cỗ Thường trầm giọng nói, nếu nàng mở miệng, Lục Tử Triệt chắc chắn sẽ

đồng ý giúp, đến khi ấy Cổ gia liên thủ với Lục Tử Triệt, dù tà giáo có khó đối phó hơn nữa, chắc hẳn cũng khiến đối phương không sống tốt.

Bởi vì chuyện Hữu Hộ Pháp mà Nhật Nguyệt giáo đã tổn thất rất nhiều người, nếu nam nhân đeo mặt nạ kia cố ý gây chiến vì Cổ Y, sợ là sẽ khiến cho phần lớn giáo chúng không vừa lòng, hẳn không phải đồ dần, sẽ không làm loại chuyện làm bị thương định một nghìn, mình tổn thất tám trăm lại còn thất thủ, có chỗ khiến hẳn kiêng kị, nếu có sách lược tốt, có thể làm cho nam nhân đeo mặt nạ biết khó mà lui cũng không phải việc gì khó khăn.

Những điều này, có điều do chính nàng nghĩ ra, cũng có điều là Lục Tử Triệt phân tích cho nàng, nên Cổ Thường mới không kiêng kị nam nhân đeo mặt nạ như thế, vì sợ hãi mà vứt bỏ nữ nhi ruột thịt đã chịu nhiều thiệt thòi, loại chuyện bị người ta coi thường này, có bị đánh chết cha nương cũng sẽ không làm.

"Không nghiêm trọng như thế đâu, hôm nay tỷ tìm muội chỉ để trò chuyện thôi, cũng không phải là muốn các muội đối phó với hắn." Cổ Y vội mở miệng.

Vẫn là không thể bỏ nam nhân kia, Cổ Thường lắc đầu thở dài, chuyện tình cảm thực không phải chuyện người ngoài có thể xía vào, trước mắt trạng thái này của tỷ tỷ là không muốn gả cho nam nhân kia, nhưng lại không hoàn toàn bỏ được hắn, cho nên mới bối rối như vậy?

Cổ Y và Cổ Thường nói chuyện hồi lâu, sau đó không để ý muội muội giữ lại mà cứ thế lên ngựa rời Lục gia, dù nàng mất hơn nửa nội lực, nhưng thân thủ vẫn tốt như cũ, không cần lo lắng gặp người xấu trên đường.

Cổ Thường vốn lo lắng, muốn bảo Lục Tử Triệt bố trí thị vệ hộ tống, kết quả Lục Tử Triệt nói bên người Cổ Y có cao thủ Nhật Nguyệt giáo đang âm thầm bảo hộ, hoàn toàn không cần bọn họ nhiều chuyện.

"Là bảo hộ hay là giám thị đây?" Cố Thường hừ lạnh, nàng thực không muốn gọi tên nam nhân đeo mặt nạ là tử phu, tựa như Lục Tử Triệt cũng không quan tâm gọi Cố Y là tử tử.

"Có hai người đấy." Lục Tử Triệt gọt bỏ táo vừa mới rửa sạch, cắt thành miếng nhỏ thả xuống mâm, đặt trước mặt Cố Thường. "Tình cảm của người khác, chúng ta cũng không cần quản, ăn nhiều hoa quả chút, sau này hài tử sinh ra sẽ xinh xắn."

"Ngay cả chàng cũng nói." Cố Thường liếc mắt nhìn hắn, ngoan ngoãn ăn táo, sau khi có thai ăn không ít hoa quả, ăn đến mức da nàng cũng mọng nước rồi.

"Hôm nay hài tử có đạp nàng hay không?" Lục Tử Triệt vẫn nhớ đến chuyện máy thai.

Cố Thường lắc đầu, có gì phải sốt ruột, các trưởng bối cùng với bà tử có kinh nghiệm đều nói tháng càng lớn thì máy thai sẽ càng rõ ràng.

CHÂN NHÂN KHÔNG LỘ TƯỚNG

Mèo Mập To Thích Ăn Cá
dtv-ebook.com

Chương 83+2: Kết Cục (2)

Thê tử càng ngày càng ngọt ngào, nhưng không lộ vẻ mập mạp xấu xí, ngược lại càng ngày càng dịu dàng quyến rũ, ngay cả dáng vẻ ăn hoa quả cũng cực kỳ vui tai vui mắt, Lục Tử Triệt phát hiện miệng mình hơi cô, Cổ Thường vừa bỏ miếng táo vào trong miệng liền kéo nàng qua ra sức hôn, lấy mất miếng táo nàng còn chưa kịp ăn.

"Chàng này... Ừm." Cổ Thường muốn mắng, kết quả âm thanh bị nuốt mất, tên vô lại cũng không biết kỳ thật không chỉ mình hăn muốn đòi bất mãn sao? Thai phụ cũng sẽ thỉnh thoảng đói khát có biết không? Thế mà hăn lại còn dám dụ dỗ nàng!

Một nụ hôn dài lại ập xuống, hai người Lục Tử Triệt cùng Cổ Thường đều thở gấp.

Hô hấp Lục Tử Triệt bất ổn, khó nhịn mà nói: "Chúng ta cẩn thận một chút sẽ không sao cả."

"Thật sao, mỗi lần chàng kích động như thế nào, đã quên sao?" Cổ Thường nghe vậy, vội vàng từ trong ý loạn tình mê mà lấy lại lý trí cự tuyệt.

Thực sự đến lúc tình cảm mãnh liệt rồi, đâu nào khống chế được? Bọn họ đã lâu rồi không hoan ái, đột nhiên bỏ đi lệnh cấm thì khó mà bảo đảm sẽ không làm bảo bảo trong bụng bị thương.

Lục Tử Triệt cũng nghĩ đến điều này, nàng không đồng ý, hẳn cũng không kiên trì nữa, chỉ là ôm chặt lấy nàng, yêu cầu nàng không được nhúc nhích, thân thể căng cứng thật lâu mới có thể ép được dòng khí xao động quanh thân xuống.

Cố Thường thấy đầu Lục Tử Triệt đầy mồ hôi, có chút đau lòng cũng có chút áy náy, lúc này nàng cũng rất khó chịu, chỉ là không khó nhịn giống như hẳn.

"Ta không sao, đừng nhìn ta như nợ bạc ta chứ." Lục Tử Triệt cười khẽ, sờ sờ mặt Cố Thường, giọng nói có chút khàn khàn.

"Không thể rộng lượng mà cho phép chàng nạp thiếp, thiếp thật sự có lỗi với chàng." Cố Thường nhận lỗi, nhưng giọng điệu và vẻ mặt lại chẳng có chút nào là tỏ ra áy náy, hai mắt nhìn Lục Tử Triệt chăm chăm tràn đầy uy hiếp.

"Nàng đó, cũng không cần phải nghĩ một đằng nói một nẻo như thế." Lục Tử Triệt lau khóe mắt nàng, cảm thấy buồn cười với dáng vẻ đe dọa của nàng, thật tràn đầy ham muốn chiếm hữu, khiến hẳn quả thực càng vui vẻ hơn.

Hừ một tiếng, Cố Thường đẩy tay hẳn ra tiếp tục ăn hoa quả, nói đầy vô tình: "Nếu chàng dám nạp thiếp, thì thiếp sẽ ra ngoài tìm gian phu, nếu chàng tức giận thì chúng ta sẽ hòa ly."

Tuy biết đây là giả thiết của nàng, nhưng d.d.l.q.dLục Tử Triệt nghe thấy những từ gian phu với hòa ly này cũng có cảm giác cực kỳ chói tai, giận tái mặt mà không vui nói: "Nói bậy bạ gì đó? Ta sẽ không làm chuyện khiến nàng không vui, sau này bớt nói chuyện này đi."

Nghe ra Lục Tử Triệt mất hứng thật, Cố Thường cũng ngừng lại, ngoan

ngoan gật đầu.

Tức phụ nhi này thỉnh thoảng hung hăng càn quấy khiến hản rất muốn đánh mông nàng, có khi lại cực kỳ thức thời mà ngoan, quả thực là Lục Tử Triệt vừa giận vừa yêu, nghĩ đến cả cuộc đời của mình nằm trong lòng bàn tay nàng rồi, bất kể Cố Thường giận dữ, cười, làm nũng hay dụ dỗ đều làm cho hản yêu thích, đây là yêu sao?

Cả đời có thể gặp được người mình yêu, hơn nữa đối phương lại còn gả cho mình, cuộc đời còn gì không đủ nữa? Cùng sinh mấy bảo bảo ra nữa, vậy thì thật sự quá hoàn mỹ rồi!

Lục Tử Triệt nghĩ đi nghĩ lại rồi nở nụ cười, trong lòng ấm áp.

Thấy Cố Thường vẫn luôn nhíu mày, cho rằng hản lại che giấu gì đó, cực kì khinh thường trừng hản vài lần.

Cũng vì bảo bảo trong bụng cực kì quan tâm mẫu thân, nên Cố Thường giải qua thời gian mang thai rất thoải mái, thân thể khỏe mạnh thần kỳ, mặc dù hai ba tháng cuối bụng lớn không tiện hoạt động, nhưng vẫn tràn đầy sức sống như cũ, mỗi lần đại phu bắt mạch cũng khen ngợi nàng và hài nhi đều khỏe mạnh, lúc sinh sẽ không phải vất vả nhiều.

Mọi người tiếp tục chờ đợi cho đến ngày lâm bồn, một hôm Cố Thường đang ngủ trưa, trong lúc ngủ mơ thì bắt đầu có phản ứng, sau đó bọn hạ nhân đi báo tin, mời bà đỡ đến.

Cố Thường vẫn sinh hài tử nhất định sẽ rất đau, nhưng không ngờ tới sẽ đau đến thế, loại đau này như muốn xé rách nàng, duy trì rất lâu, trước kia bị thương nặng ban đầu cũng đau, sau đó thì ngất đi, mà sinh hài tử thì không thể ngất, chỉ có thể gắng chịu.

"Lục Tử Triệt, ta hận chàng chết đi được!" Cố Thường khi đau đến đỉnh

điểm liền khóc mắng to, đều là do hấn làm hại, lẽ ra nên để hấn đi sinh hài tử mới đúng.

Lục Tử Triệt vẫn luôn lo lắng chờ đợi ở phòng sinh nghe vậy, mồ hôi chảy càng nhiều, mặt trắng xanh hô to: "Nương tử nàg chịu đựng, ta sẽ ở bên ngoài."

Phu phụ Cố Phong Niên cũng chạy qua đó, cùng chờ ở bên ngoài với phu phụ Lục lão gia, thấy bộ dáng hốt hoảng lúng túng của nữ tể, Cố phu nhân nói: "Nữ nhân sinh hài tử rất lâu, con ngồi xuống trước đã."

"Không, con đợi nương tử sinh xong." Lục Lục Tử Triệt đứng ở trước cửa phòng sinh, lo âu không chịu nổi mà đáp, mỗi một tiếng kêu đau đớn của Cố Thường, chân hấn lại mềm đi một phần, mới đầu còn có thể đi tới đi lui ở phòng sinh để giảm bớt áp lực, lúc này chân mềm nhũn đến nỗi không đi nổi nữa.

Cố Y cũng đến đây, thấy Lục Tử Triệt vì thê tử sinh mà lo lắng, sợ hãi như vậy, nghĩ đến tình cảnh khi nàg sắp thai, lòng bỗng trở nên rối rắm, cần môi thầm nghĩ nam nhân yêu thương nữ nhân phải giống như Lục Tử Triệt lúc này, nam nhân của nàg nam nhân của nàg luôn miệng muốn thú nàg d,d,l,q,ddối với nàg chẳng bằng một phần của Lục Tử Triệt đối với Cố Thường!

Ngày hôm đó Cố Y vốn đã hơi xao động nhưng tới thăm muội muội sinh lại kiên định với niềm tin sẽ không gả cho nam nhân đeo mặt nạ, cảm thấy bản thân dần dần bị nam nhân cố chấp kia làm cho cảm động quả thực là nực cười đến cực điểm!

Người nào đó ở Nhật Nguyệt giáo xa xôi đột nhiên ngứa mũi, xoa xoa mũi nghĩ đến có người đang mắng hấn, đầu nghĩ tới nữ nhân hấn khẳng khẳng muốn thú lại vì chuyện Cố Thường sinh mà khiến con đường theo đuổi thê tử

của hắc dài thêm vài năm, nếu không hận ý của hắc với phu thê phu thê phu thê Cố Thường không biết sẽ sâu đến mức nào, khó có thể tưởng tượng được...

Lục Đậu bưng nước nóng vào phòng sinh hai lần, sau cùng lúc Cố Thường kêu to lại đưa vào một lát sâm.

Cố Thường bị giày vò hồi lâu, giờ tý vừa qua, rốt cục tiểu tử hành người kia ở trong bụng nường đủ lâu mới vội vã ra đời.

Tiếng khóc nỉ non của hài nhi vang lên, mọi người đợi ở ngoài cửa đến vô cảm cùng đứng lên ngạc nhiên mừng rỡ, cùng nhìn chăm chăm vào phòng sinh.

Lục Tử Triệt nghe được tiếng khóc của hài tử, không nghe thấy tiếng của Cố Thường, vội vàng run giọng hỏi: "Nường tử, nàng còn ổn chứ?"

Không ai trả lời hắc, Lục Tử Triệt cứ như cương thi mấy canh giờ liền, chân đã run lên, trong lòng hoảng hốt thiếu chút nữa ngã sấp xuống, vừa lúc được Lục lão gia đi nhanh đến bên hắc đỡ lấy.

"Càng ngày càng không có tiền đồ, tức phụ của con sinh hài tử nếu con sợ tới mức ngã sấp xuống thì mất mặt bao nhiêu!" Lục lão gia đỡ lấy thân thể hơi run rẩy của nhi tử mà trách mắng.

"Phụ thân, nường tử nàng ấy..."

Còn chưa dứt lời, từ trong phòng sinh vang lên giọng mỗi một lại khó nén vui sướng của bà đỡ: "Chúc mừng Lục gia lão gia phu nhân, tam nãi nãi sinh một vị thiên kim, mẫu nữ bình an."

Vừa nghe thấy mẫu nữ bình an, Lục Tử Triệt cùng người của Cố gia đều thở phào nhẹ nhõm.

Lục Tử Triệt vừa thả lỏng hoàn toàn mới phát hiện chân mình đã mềm nhũn không đứng nổi, Lục lão gia nghe nói sinh ra không phải là tôn tử nên có chút thất vọng, đỡ hân ngồi xuống ghế dựa, quở trách: "Không có tiền đồ!"

Sinh ra nữ nhi, Lục Tử Triệt rất vui mừng, tuy hân muốn có nhi tử, nhưng không cần vội, sau này vẫn có thời gian sinh nhi tử mà.

Cổ Thường sinh hạ nữ nhi mà mệt đến mức mê man, trước khi mê man nhớ lại quá trình sinh hài tử quá đau khổ, nàng không muốn sinh nữa, nếu Lục Tử Triệt cố ý muốn sinh, sẽ đánh chết hân...

Tiểu hài tử bao bọc kín mít được bà đỡ ôm ra, mọi người nhao nhao vây quanh nhìn, Lục Tử Triệt không biết lấy đâu ra sức lực đột nhiên cũng đứng lên.

"Nhỏ như vậy, xấu như vậy, không đẹp như nương nó." Lục Tử Triệt thấy nữ nhin đang ngủ mà bất giác nói.

Không biết là bởi vì cảm giác được sự ghét bỏ của phụ thân hay không, mí mắt tiểu hài tử giật giật, lập tức mở miệng khóc lớn tiếng.

"Nhìn con xem, không có việc gì mà nói bậy bạ gì đấy?" Lục phu nhân dạy bảo nhi tử, ôm lấy tôn nữ khế đong đưa dỗ dành, tuy rằng thất vọng vì sinh ra tôn nữ, nhưng đại nhi tử, nhị nhi tử của bà đã sinh tôn tử cho bà rồi, vì thế cũng không khó chấp nhận.

Phu phụ Cổ Phong Niên thấy người của Lục gia không tỏ ra không vừa lòng với chuyện khuê nữ nhà mình sinh nữ nhi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Cổ phu nhân mới yên tâm vào phòng sinh thăm nữ nhi.

Lục Tử Triệt lúng túng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại lạ kỳ của nữ nhi mà nói vài câu áy náy, vì thật sự lo lắng cho Cổ Thường, không để ý đến

sự phản đối của mọi người mà theo sau Cố phu nhân vào phòng sinh.

Cố Thường ngủ yên bình, Lục Tử Triệt qua cạnh giường ngồi xuống, cầm tay nàng, ánh mắt quyến luyến nhìn Cố Thường, chăm chú đến nỗi như trên đời chỉ có một mình nàng vậy.

Cố phu nhân định đợi bên cạnh nữ nhi, song lại thấy phản ứng của nữ tể như vậy, do dự một lát rồi đi ra ngoài, nữ tể này rất yêu thương nữ nhi, ra khỏi phòng sinh nhìn thấy gương mặt mỗi mặt của Cố Y, niềm vui trong lòng cũng phai nhạt đi vài phần.

Hôn sự của tiểu nữ nhi thì mỹ mãn, của đại nữ nhi lại rất lận đận, nam nhân kia đâu thể gọi là người tốt? Cố phu nhân nghĩ đến hung thân đại sự của Cố Y mà lòng tràn đầy vô lực, chỉ ngẫm quyết định sau này sẽ đối đãi với nữ nhi tốt gấp bội để bù đắp cho nàng.

Người của Cố gia ngủ lại Lục phủ, tiểu hài tử được bà vú ôm đi chăm sóc rồi.

Lục Tử Triệt vô cùng mệt mỏi nằm ở bên cạnh Cố Thường, khẽ ôm lấy nàng rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa đã là hôm sau, trời đã sáng trưng.

"Hài tử đâu rồi? Mau ôm hài tử lại đây." Cố Thường tỉnh lại, chuyện đầu tiên là xem hài tử, d; d; l; q; d ngủ một đêm, thân thể đã khôi phục một chút, nhưng vẫn không thể hoạt động trong phạm vi lớn.

Vừa dứt lời, Lục Đậu ở ngoài cửa nói: "Vậ nô tỳ gọi bà vú lại đây."

"Đây là nữ nhi của chúng ta sao? Nhỏ thật." Cố Thường nhìn tiểu hài tử, cực kì ngạc nhiên mà xem khuôn mặt nho nhỏ hồng hồng của nữ nhi, nghĩ đến đó là do mình trải qua đau khổ mới sinh ra được, trong lòng dấy lên một

cảm giác vô cùng kì lạ, như là có cái gì đó muốn trào ra vậy.

Lục Tử Triệt cũng nghỉ ngơi một lúc, thê nữ đều ở bên cạnh, tâm trạng của hắn rất tốt, cùng Cố Thường một trái một phải ghé vào hai bên của nữ nhi mà nói: "Nữ nhi cực kỳ ngoan, chưa từng khóc."

Như là muốn làm trái với phụ thân, Lục Tử Triệt vừa mới dứt lời, tiểu nữ anh (bé gái) lắc đầu hai lần, sau đó như bị tủi thân vô cùng mà oa oa khóc.

"Lục Tử Triệt!" Cố Thường nổi giận, luống cuống dỗ dành nữ nhi.

"Đều do ta, đừng thấy hài tử nhỏ, không nhận được khen ngợi." Lục Tử Triệt mới làm cha, không biết vì sao nữ nhi nói khóc là khóc, vội vàng cùng Cố Thường dỗ nữ nhi đang khóc đến kinh thiên động địa.

Hai phu thê lần đầu tiên có hài tử, mặc dù trước khi sinh đã được phổ cập rất nhiều việc phải chú ý khi nuôi con, nhưng nữ nhi vừa khóc, hai người lớn chân tay vụng về lập tức quên hết những gì học được không còn một mảnh.

Bà vú nghe được tiếng khóc của hài tử, vội vàng đi tới nói: "Tam gia, tam nãi nãi, tiểu tiểu thư sợ là muốn tiểu."

"Tiểu?" Cố Thường nghe vậy, tay vừa sờ đến mũi của tiểu oa nhi, quả nhiên ướt rồi.

Bà vú tới ôm hài tử đi thay tã.

Trong phòng chỉ còn hai người Lục Tử Triệt và Cố Thường mắt to trừng mắt nhỏ, ma xui quỷ khiến mà đồng thanh oán giận một câu: "Chàng/ Nàng thật ngốc nghếch!"

Hai người mắng xong rồi đều sừng sốt, sau đó cùng cười ra tiếng.

Lục Đậ ở ngoài cửa nghe mà trợn trắng mắt, có hài tử rồi, tiểu thư chẳng

những càn trở nên ngốc, ngay cả cô gia bình thường được cho là khôn ngoan cũng hóa dần độn, tiểu tiểu thư được sinh ra thật không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Tuy nhiên Lục Tử Triệt cùng Cố Thường mới làm phụ mẫu mà biểu hiện chẳng giống chút nào, nhưng bọn họ yêu thương nữ nhi của mình, cũng có lòng hiếu học mà vươn lên, trong cuộc sống sau này hai người đều tích cực học tập làm sao để chăm sóc hài tử, để đủ tư cách làm cha nương mà cố gắng phấn đấu...

-HOÀN-